Hoa hồng giấy

Contents

Hoa hồng giấy **2**
1. Chương 01 . . . 3
2. Chương 02.1 . . . 10
3. Chương 02.2 . . . 16
4. Chương 02.3 . . . 22
5. Chương 02.4 . . . 29
6. Chương 02.5 . . . 36
7. Chương 03.1 . . . 43
8. Chương 03.2 . . . 51
9. Chương 03.3 . . . 58
10. Chương 03.4 . . . 64
11. Chương 03.5 . . . 71
12. Chương 03.6 . . . 79
13. Chương 03.7 . . . 85
14. Chương 04.1 . . . 93
15. Chương 04.2 . . . 101
16. Chương 04.3 . . . 108
17. Chương 04.4 . . . 116
18. Chương 05.1 . . . 123
19. Chương 05.2 . . . 129
20. Chương 05.3 . . . 137
21. Chương 05.4 . . . 144
22. Chương 06.1 . . . 152
23. Chương 06.2 . . . 159
24. Chương 06.3 . . . 165
25. Chương 06.4 . . . 172
26. Chương 06.5 . . . 178
27. Chương 07.1 . . . 185
28. Chương 07.2 . . . 192
29. Chương 07.3 . . . 196
30. Chương 08.1 . . . 203
31. Chương 08.2 . . . 210
32. Chương 08.3 . . . 216
33. Chương 08.4 . . . 221
34. Chương 09.1 . . . 227
35. Chương 09.2 . . . 233
36. Chương 09.3 . . . 240
37. Chương 09.4 . . . 247
38. Chương 09.5 . . . 254
39. Chương 09.6 . . . 260
40. Chương 09.7 . . . 266
41. Chương 09.8 . . . 271

42. Chương 10.1 277
43. Chương 10.2 283
44. Chương 10.3 290
45. Chương 10.4 298
46. Chương 10.5 305
47. Chương 10.6 312
48. Chương 10.7 316
49. Chương 11.1 320
50. Chương 11.2 327
51. Chương 11.3 334
52. Chương 11.4 341
53. Chương 11.5 349
54. Chương 12.1 356
55. Chương 12.2 364
56. Chương 12.3 371
57. Chương 12.4 378
58. Chương 13.1 385
59. Chương 13.2 391
60. Chương 13.3 398
61. Chương 13.4 405
62. Chương 13.5 412
63. Chương 13.6 418
64. Chương 14.1 422
65. Chương 14.2 429
66. Chương 14.3 436
67. Chương 14.4 444
68. Chương 14.5 452
69. Chương 14.6 459
70. Chương 15.1 466
71. Chương 15.2 474
72. Chương 15.3 480
73. Chương 15.4 487
74. Chương 15.5 494
75. Chương 15.6 501
76. Nt 1 508
77. Nt 2 514
78. Nt 3.1 519
79. Nt 3.2 525
80. Nt 4 529

Hoa hồng giấy

Giới thiệu

Một chút ngược, một chút hài, một chút cay đắng, một chút ngọt ngào, yêu thương, giận hờn, tha th

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hoa-hong-giay

1. Chương 01

Chương 1: Vị khách không mời tại lễ cưới

Bạch Nhạn tự cảm thấy mình có thể được coi là một "thục nữ". Về chiều cao, hơn 1m66 một chút, ở miền Nam cũng được coi là cao ráo; về cân nặng, 50kg là khá cân đối, mảnh mai như mĩ nữ. Dáng dấp mềm mại, cộng thêm đôi mắt to sáng lấp lánh và làn da trắng mịn, lại thêm hai cái lúm đồng tiền xinh xinh, mỗi lần mỉm miệng cười lại lộ ra đầy ý vị, một hình ảnh thục nữ hiện đại đầy sức sống.

Nhưng, cô nàng thục nữ này khi bị ném vào Bệnh viện Nhân dân số Một Tân Giang, lại trở thành nhân vật bình bình trong mắt các thiên thần áo trắng mà thôi. Chẳng hiểu sao, Bệnh viện Nhân dân tuyển y tá hình như không phải tuyển người tài, mà là tuyển người đẹp, người sau xinh đẹp hơn người trước.

Nhưng hôm nay, cô nàng bình bình Bạch Nhạn này lại là người đẹp nhất.

Ai dám qua mặt cô dâu mới đây?

Bạch Nhạn đứng trước gương xoa mặt, lắc hông, nhún vai một cách khoa trương, hờ hững vuốt mái tóc đã được tết thật khéo, vén chiếc khăn voan gài trên đầu, bất chợt mỉm cười rạng rỡ.

Hồi còn học trường y tá, Bạch Nhạn từng đi dạo với Liễu Tinh mấy vòng quanh sân vận động, không hiểu sao lại nói tới chuyện sau này muốn lấy người như thế nào?

Liễu Tinh nói dù lấy ai đi chăng nữa, thà lấy người già hơn chứ không lấy người ít tuổi hơn. Đàn ông ít tuổi hơn mình, có thể trao thân nhưng không thể gửi phận. Đẹp trai quá không tin cậy được, cũng không được lấy người quá giàu, nếu không không biết sẽ phải chia sẻ với bao nhiêu người phụ nữ khác!

Bạch Nhạn liền cười nói, vậy có thể lấy một người có quyền không?

Liễu Tinh lườm cô, người có quyền thế đều chọn đám môn đăng hộ đối, dù cậu có đánh nhau sứt đầu mẻ trán, cùng lắm cũng chỉ được làm người hầu cho người ta sai bảo mà thôi.

Khi đó chỉ là nói đùa, Bạch Nhạn cho rằng chuyện đó mãi mãi chẳng bao giờ liên quan đến mình.

Gia cảnh giàu có và sự nghiệp mĩ mãn là tấm gấm vóc dày, cái gọi là tình yêu chẳng qua chỉ là bông hoa tô điểm. Đối với một nhân viên y tá bình thường trong bệnh viện, một cô gái không biết cha mình là ai, điều cô ấy coi trọng không phải là hoa trên gấm, lấy được một viên chức nhà nước là đã có thể cười thầm rồi, những chuyện khác đều quá xa vời, không thực tế.

Bạch Nhạn là một người thực tế.

Không ngờ, cô không đánh nhau sứt đầu mẻ trán, lại có thể lấy được một "thanh niên quyền quý".

Tân Giang là một thành phố cấp tỉnh, chồng cô là trợ lý thị trưởng của thành phố này, tháng trước vừa tròn ba mươi tuổi, từ trên tỉnh xuống để đánh bóng tên tuổi, hiện được giao phụ trách việc xây dựng thành phố, tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng mở.

- Được rồi, đừng có giày vò trái tim tổn thương của bọn này nữa, biết là cô lấy chồng xịn, chim sẻ biến thành phượng hoàng rồi thưa phu nhân tỉnh trưởng tương lai.

Đám y tá đứng chật kín căn phòng trang điểm, giận dỗi lườm nguýt Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn sợ làm hỏng lớp trang điểm, không dám thể hiện nhiều cảm xúc, nhếch nhếch khóe miệng, ngồi xuống.

Nhà Bạch Nhạn ở một huyện nhỏ cách Tân Giang mấy trăm dặm, nhà Khang Kiếm ở trên tỉnh. Hai người đều làm việc ở Tân Giang, vì thế hôn lễ tổ chức ở Tân Giang, họ hàng nhà gái đợi sau lễ cưới sẽ tới tổ chức bù, bạn bè và họ hàng bên nhà trai nhiệt tình tới tham dự. Theo phong tục cũ của Tân Giang, trước lễ cưới một ngày, cô dâu và chú rể không được gặp nhau, vì thế từ ngày hôm trước, Bạch Nhạn và mẹ đã vào ở trong khách sạn tổ chức lễ cưới.

Một lát nữa, chú rể sẽ đến đón cô dâu, hai người sẽ khoác tay nhau bước vào hội trường. Nhạc và hoa tươi đã được công ty tổ chức lễ cưới chuẩn bị chu đáo.

Đám y tá đang cười đùa náo nhiệt, một cô thính tai nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, vừa thò đầu ra liền thấy chú rể và một đoàn người đang đi tới, liền nhảy vội lên, sập cửa đánh rầm.

- Khang Kiếm đến rồi à? - Liễu Tinh phấn khích hỏi.

Cô y tá đóng cửa gật đầu.

Liễu Tinh và mấy cô y tá khác đưa mắt nhìn nhau rồi đứng hết dậy, rón rén đi ra cạnh cửa, dỏng tai nghe ngóng.

- Cốc cốc.

Có người gõ cửa.

Bạch Nhạn nhìn cảnh này, chỉ mỉm cười mà không nói gì. Cô và đám Liễu Tinh vốn đều ở khoa phụ sản, sau đó cô bị điều tới phòng phẫu thuật, nhưng mọi người vẫn chơi với nhau rất thân.

Bác sĩ và y tá khoa Phụ sản là chua ngoa nhất, chẳng có gì là chưa nhìn thấy, chẳng có gì là không dám nói. Liễu Tinh đã nói rồi, anh chàng quyền quý Khang Kiếm này, cả ngày ngồi trên bục cao khua tay múa chân, mặt mày nghiêm nghị, hôm nay phải phủ đầu anh ta một trận ra trò, không qua được năm sáu cửa ải thì đừng hòng cướp cô dâu mang đi.

- Bạch Nhạn?

Ở bên ngoài, Khang Kiếm nhíu mày gọi.

Bên trong vọng ra tiếng cười khúc khích:

- Phòng là của ta ở, cửa là do ta đóng, muốn bước vào bên trong, phải nghe ta sai bảo. - Liễu Tinh cao giọng nói.

Khang Kiếm quay lại nhìn mấy người đi theo với vẻ dò hỏi.

Vị thư ký văn phòng Thành ủy làm phù rể tên Giản Đơn kia chỉ nhướng mày, anh ta đã làm phù rể mấy lần rồi, có chút kinh nghiệm, lấy vợ thì phải chịu cực một tí.

- Sếp Khang, vụ này đơn giản, để em.

Anh ta lôi trong túi ra mấy bao lì xì đỏ nhét vào dưới khe cửa.

- Ha ha, được lắm, coi như biết điều. Nhưng đây chỉ là chút thành ý nhỏ, tiếp theo là giải câu đố, trả lời sai thì úp mặt vào tường tự kiểm điểm. - Liễu Tinh nói.

- Chưa đăng ký đã sống chung, tên một môn thể thao.

Đám đàn ông ngoài cửa ngơ ngác nhìn nhau. Cũng may chủ nhiệm Ban Tiếp tân Thành ủy là một tay giang hồ lão luyện, nháy mắt với Giản Đơn, ghé tai nói một câu. Giản Đơn xắn tay áo lên:

- Thể dục buổi sáng.

- Đàn ông không có, phụ nữ có. Danh từ vật lý.

Câu này Giản Đơn biết:

- Xung động.

Haizz, đám phụ nữ này cũng chua ngoa đấy.

- Liệt dương, tên một thành ngữ.

Đám đàn ông tái mặt, chủ nhiệm Ban Tiếp tân hắng giọng đáp:

- Không ngóc đầu lên nổi.

Bên trong cười rần rần, tiếp theo lại ra một loạt câu đó, đều bị chủ nhiệm Ban Tiếp tân và Giản Đơn giải quyết gọn ghẽ.

Thấy mấy trò này không làm khó được bọn họ, Liễu Tinh và mấy cô y tá liền đổi sang phương thức khác.

- Chú rể hát một bài tình ca, nếu làm cô dâu rung động, chúng tôi sẽ hé cửa cho.

Không mím môi, nhịn không nổi muốn nổi khùng lắm rồi, làm sao còn hát được tình ca. Giản Đơn thấy vậy, vội xoa dịu tình hình, hùng dũng xung phong:

- Để tôi hát.

Anh chàng giở trò, hát bài Hãy giữ lấy cội nguồn.

Vừa hát xong, bên trong bỗng vang lên bài hát Cắt một cành mai hùng hồn, cắt xoẹt một nhát ư? Mấy tên đàn ông đứng ngoài nghe xong mà toát mồ hôi hột.

- Không được, không được, lần này nhất định chú rể phải ra mặt, kể một truyện tiếu lâm, nếu không không mở cửa.

Đám Liễu Tinh bày trò cũng đã khá lâu rồi, bèn bắn nốt phát súng cuối cùng.

Giản Đơn lực bất tòng tâm nhìn Khang Kiếm.

Khang Kiếm mặt lạnh tanh, không thèm mở miệng.

- Sếp Khang, kể chuyện gì đi, đám y tá này không nói chơi đâu, khách khứa trong hội trường đang đợi chúng ta đấy. Lần trước chúng ta đi điều tra ở rừng, cái chuyện "xóa mù" mà viên kiểm lâm kia kể không tục lắm, kể chuyện đó đi.

Giản Đơn khẽ nói.

Khang Kiếm hừ một tiếng, mở miệng, vẻ mặt vô cảm:

- Có một thầy giáo về nông thôn xóa mù chữ, dạy cho một chị phụ nữ nông thôn từ "cái chăn". Hôm sau thầy giáo muốn kiểm tra, bèn viết từ này để chị ta đọc. Chị chàng nghĩ mãi không ra. Thầy giáo đành nhắc: là cái thứ ở trên người chị mỗi buổi tối chị đi ngủ đấy. Chị ta hỏi tối hôm nào? Thầy giáo buột mồm nói tối hôm qua, chị chàng đáp tối qua là trưởng thôn, ông thầy đờ người, vậy tối hôm kia? Chị chàng rất thật thà trả lời, tối hôm kia là kế toán Lưu trong thôn.

Trong phòng ngoài phòng đều cười chảy nước mắt.

Bên trong cười là vì câu chuyện này rất thú vị, bên ngoài cười là vì được chứng kiến vẻ mặt lạnh tanh của Khang Kiếm khi kể câu chuyện này, nhịn không nổi.

Khang Kiếm phóng ra một ánh nhìn khiến người ta chết cóng, gương mặt điển trai đã cau có đến biến dạng.

Nhưng, cửa phòng đã mở.

Liễu Tinh và mấy cô y tá cười rinh rích chạy ra ngoài rồi, Khang Kiếm mới bước vào.

Bạch Nhạn ngẩng đầu cười với anh, trên mặt vẫn còn vết nước mắt, vừa rồi cười nhiều quá.

Khang Kiếm, không phải Khang Kiến hay Khang Kiện, mà là Khang Kiếm, Bạch Nhạn thầm lẩm nhẩm cái tên này trong lòng. Không còn nghi ngờ gì nữa, giữa một đám "bôn-sê-vích", anh là người xuất sắc nhất, nổi bật nhất. Tên cũng như người, ánh mắt sắc lạnh như kiếm, dáng người thẳng tắp như kiếm. Mấy người đàn ông đi cùng với anh tuy tuổi tác tương đương, nhưng do phải giao thiệp và nịnh hót quá nhiều, vô hình trung đã khiến họ phưỡn bụng khom lưng, mỗi cử chỉ đều hết sức thô tục. So với họ, Khang Kiếm nhìn càng đẹp trai, khí chất bất phàm.

Người đàn ông này, trong mắt các thiên kim tiểu thư hay những người đẹp trí tuệ, đều là cực phẩm. Cực phẩm như vậy, sao lại rơi vào tay một cô y tá vô danh tiểu tốt như cô chứ?

Bạch Nhạn nghĩ không ra, chỉ có thể dùng một từ để giải thích: Duyên phận!

- Chuẩn bị xong xuôi chưa?

Khang Kiếm bình thản nhìn thẳng vào cô.

Lúc anh nhìn thẳng, ánh mắt người thường không dám đối diện, giống như một luồng sáng mạnh mẽ chiếu thẳng vào nội tâm người ta, khiến họ không nơi lẩn tránh.

- Có lẽ em phải dậm thêm phấn.

Bạch Nhạn đỏ mặt cúi đầu, né tránh ánh mắt anh, trống ngực đánh thình thịch.

Đúng lúc đó điện thoại của Khang Kiếm đổ chuông, anh nhìn xuống, cơ mắt khẽ giật.

- Ừ, anh đi nghe điện thoại, lát nữa quay lại.

Nói xong, anh quay người bước đi.

Đến cửa, anh quay lại nhìn Bạch Nhạn, vẻ mặt hơi căng thẳng.

Đám đàn ông và phụ nữ ngoài cửa không biết hi hi ha ha chạy đến chỗ nào làm loạn rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Bạch Nhạn, cô gọi điện cho thợ trang điểm.

Thợ trang điểm cũng là người của công ty tổ chức hôn lễ, đang góp vui ở hội trường phía trước, nhận được điện thoại bèn báo cô chờ một lát, hộp đồ trang điểm đang để trong xe đỗ bên ngoài!

Bạch Nhạn thở dài, chậm rãi ngồi xuống, thất thần nhìn gương mặt ửng đỏ trong gương.

- Tôi vào được không?

Cửa bỗng bị đẩy ra, một cô gái yểu điệu tóc dài ngang hông từ ngoài bước vào, giọng nói trong trẻo như một cốc sinh tố dưa hấu mát lạnh trong ngày hè nóng bức.

Bạch Nhạn thấy không quen, tưởng là họ hàng của Khang Kiếm, vội lịch sự đứng dậy.

- Đương nhiên rồi, mời chị ngồi.

Cô gái lẳng lặng quan sát cô, mỉm cười nhỏ nhẹ:

- Cô là Bạch Nhạn hả?

- Vâng. Chị là?

Cô gái xòe bàn tay đang nắm chặt.

- Tôi đến trả lại thứ này.

Cô ta đặt chiếc nhẫn bạch kim của nam giới lên trên bàn.

- Sáng nay Khang Kiếm ra về hơi vội, quên không đeo.

Bạch Nhạn nhắm mắt, nín thở, tạm thời để bản thân cách biệt với thế giới trong giây lát, bất giác thu bàn tay lại.

Nhưng rất nhanh, cô đã mở mắt ra, cười tươi như hoa.

Cái nhắm mắt khi nãy, chỉ khiến người ta tưởng rằng hàng lông mi giả cong dài vừa chớp một cái mà thôi, thời gian hơi lâu một chút.

Cô cầm chiếc nhẫn nam trên bàn lên, ngắm nghía kỹ càng:

- Ồ, đúng là của Khang Kiếm, thay mặt anh ấy em cảm ơn chị. Nếu chị không đưa tới kịp, lát nữa trước mặt khách khứa, anh ấy đưa tay ra thì thật khó xử.

Cô như đang hình dung ra cảnh tượng ấy, nụ cười càng tươi tắn hơn.

Cô gái kia đang mong chờ được thấy núi lửa phun trào, giờ thấy Bạch Nhạn nói như vậy, nhất thời sững sờ đến lắp bắp:

- Cô… cô không tò mò tại sao Khang Kiếm lại ở chỗ tôi lúc sáng sớm sao?

Bạch Nhạn tỏ ra rất có hứng thú.

- Tối hôm qua anh ấy ở chỗ tôi cả đêm, chúng tôi ân ái suốt đêm, bốn lần tất cả.

Cô gái không thèm kiêng nể gì, khóe miệng hằn lên một nụ cười cay độc.

Bạch Nhạn kinh ngạc trợn mắt, từ từ đưa tay lên bịt miệng:

- Bốn… lần? Khang Kiếm lợi hại đến vậy sao?

Cô gái kia cứng miệng, mắt đờ đẫn.

Đầu óc người phụ nữ này có bình thường không vậy?

Bạch Nhạn xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu xuống khẽ lẩm bẩm:

- Vậy sau này chắc chắn mình sẽ rất hạnh phúc trong chuyện đó, chà… - Cô xấu hổ bưng mặt.

- Đầu óc cô có bình thường không vậy?

Cô gái kia tức nghẹn họng, chỉ thẳng vào mặt Bạch Nhạn, chẳng còn hình ảnh của một thục nữ tóc mây.

- Cô có biết ân ái nghĩa là gì không? n ái là làm tình với người cô yêu, Khang Kiếm không hề yêu cô, người anh ấy yêu là tôi… chúng tôi đã ở bên nhau hai năm rồi.

Cô gái nói một câu rồi bật khóc.

Bạch Nhạn nhìn cô ta qua kẽ ngón tay, ra vẻ vô tội, dẩu đôi môi xinh xắn lên:

- Chị à, chị trút bầu tâm sự nhầm người rồi, tôi đâu phải là Khang Kiếm!

- Tôi thấy phải gọi cô là Ngớ Ngẩn mới đúng - Cô ta hung hăng lau nước mắt - Nếu không phải tại cô thì người hôm nay kết hôn với Khang Kiếm sẽ là tôi.

Bạch Nhạn nhún vai bất lực, bỏ tay xuống:

- Đây là sự lựa chọn của Khang Kiếm, hình như chẳng liên quan gì tới tôi. Nếu không phải là tôi, thì cũng là người khác. Hai năm, hơn bảy trăm ngày đấy, dù bận đến mấy thì vẫn có thể tranh thủ thời gian mà cầu hôn chứ!

Cô ta lau mặt tới mức trắng bệch, căm thù nhìn Bạch Nhạn, nghiến răng ken két, gằn từng chữ một:

- Chỉ có cô… không thể có người khác. Nhưng mà, Bạch Nhạn, như thế không có nghĩa là từ nay về sau Khang Kiếm sẽ thuộc về cô, cái cô được chẳng qua chỉ là một tờ giấy đăng ký kết hôn mà thôi. Tôi và anh ấy tình đầu ý hợp, yêu nhau khắc cốt ghi tâm, tôi sẽ đợi anh ấy, đợi tới khi hai người ly hôn. Tôi tin rằng ngày đó sẽ chẳng còn lâu đâu.

- Chị đoán là bao lâu, chúng ta cùng đếm ngược xem?

Một tờ đăng ký kết hôn mà thôi? Chính tờ giấy ấy là mồi lửa, khiến cho vẻ mặt người phụ nữ kia hung tợn như ma nữ, thật đáng thương hại.

Cô ta hừ một tiếng, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài vọng vào, liền ném lại một ánh mắt không cam tâm, mắt đẫm lệ đẩy cửa bỏ đi.

Bạch Nhạn nheo mắt với vẻ châm chọc. Những chị em mạnh mẽ đã kết hôn ở bệnh viện tổng kết về hôn nhân như sau: Đàn ông ấy mà, không thể hy vọng anh ta mặt gì cũng tốt được, vừa làm quan lại biết kiếm tiền, vừa biết làm việc nhà lại biết yêu chiều bà xã, vừa đẹp trai lại giỏi chuyện gối chăn… Cho dù trên đời này có người như thế, anh ta cũng chẳng để bạn lọt vào mắt, anh chàng nào đạt một hoặc hai tiêu chuẩn cũng đã đủ cho bạn hạnh phúc cả đời rồi.

Cô không rõ Khang Kiếm đạt được mấy tiêu chuẩn, nhưng có thể thấy ngay là anh làm quan, chỉ một tiêu chuẩn này thôi cũng đủ khiến người khác phải ghen tị. Con người khi ghen tị sẽ làm ra những việc gì, nói ra những điều gì, bản thân mình nhất định phải giữ vững ý chí, tuyệt đối không được cho là thật.

Bạch Nhạn, nhà ngươi một là không gia thế, hai là không tài cán, ba là không xinh đẹp, từ lúc quen cho đến lúc quyết định kết hôn với Khang Kiếm, chưa đầy sáu tháng, nếu không phải là ma lực của tình yêu thì ai lại dễ dàng hứa hẹn cả cuộc đời? Bạch Nhạn tự nhủ.

Cái gọi là lễ cưới, cũng chỉ là thủ tục sau khi kết hôn. Một tháng trước, họ đã đi đăng ký, trước pháp luật họ đã là vợ chồng, đám cưới tối nay chẳng qua chỉ là chứng tỏ thân phận mới của cả hai với gia đình bạn bè hai bên mà thôi.

Buổi tối như thế này, cho dù là trời sập đi chăng nữa, cũng chẳng có ai dám bắt chước phim truyền hình, khi tình khúc bất hủ của lễ cưới vang lên, cô dâu chú rể đứng trước mặt cha xứ, đột nhiên cô dâu hoặc chú rể bỗng quay sang bảo người kia: Xin lỗi, người tôi yêu không phải là anh/em. Nói xong, quay người chạy biến.

Hàng trăm ánh mắt đang nhìn bạn, không phải là vấn đề yêu hay không yêu, mà là vấn đề thể diện và tâm trạng.

Khang Kiếm không muốn mất thể diện, cô cũng không muốn làm chuyện dại dột.

Thảm trải sàn rải đầy hoa tươi, chiếc váy cưới tinh khiết, dung nhan kiều diễm, người con gái xinh tươi như hoa, vậy thì, tối nay chính là giây phút đóa hoa đó nở rộ, rực rỡ nhất. Sau này, dù cũng là địa điểm đó, cũng những vị khách đó, cũng một chủ đề đó, nhưng sẽ không còn có được tâm trạng như ngày hôm nay.

Vì bản thân, cô cũng không thể phá hoại buổi tối này.

Kích động là ma quỷ. Hôn nhân không phải là một trạng thái, mà là một kiểu trí tuệ.

Về phần người phụ nữ kia, tạm thời không cần nghĩ đến.

Nhưng, khi Bạch Nhạn quay về ghế ngồi, tay không kìm được mà run lên, chiếc nhẫn nam trên tay rơi xuống đất.

Không thể không thừa nhận, tâm trạng đã tồi tệ đi ít nhiều, tuy trên mặt không hề biểu lộ.

Tiếng bước chân là của thợ trang điểm. Vừa vào cửa, cô ấy vội vàng lên tiếng xin lỗi, nói là thang máy bị kẹt mất mấy phút. Bạch Nhạn cười nói không sao, ngoan ngoãn ngồi yên để cô ấy dặm thêm son phấn.

Trang điểm xong, Khang Kiếm đã trở lại, trên trán lòa xòa vài sợ tóc bết vào nhau, hình như là ra rất nhiều mồ hôi. Vẻ mặt vốn điềm tĩnh thoáng chút luống cuống.

- Anh lại đây đã.

Bạch Nhạn vẫy tay với anh, ấn vai anh bắt anh ngồi xuống, lấy giấy ướt tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán cho anh, sau đó đánh thêm chút phấn. Lát nữa phải chụp hình, mặt không đánh phấn sẽ rất khó coi.

Khang Kiếm cứng người nhìn cô, đôi lông mi giả vướng víu quá, cố gắng đến mấy anh cũng không thể nhìn vào trong mắt cô.

Thợ trang điểm đứng bên cạnh mím môi cười, đưa bông phấn, góp ý kiến. Cô dâu mới đúng là hẹp hòi, giữ chú rể chặt khiếp, mấy chuyện nhỏ này thông thường đều do thợ trang điểm làm mà.

Bạch Nhạn lại giúp Khang Kiếm chỉnh lại cà vạt, đầu ngón tay lướt qua ngực anh, cảm thấy tim anh đập rất nhanh.

- Được rồi! À, còn cái này.

Cô giơ tay trái lên, mỉm cười đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của anh.

- HÌnh như nhẫn hơi bị rộng, vừa rồi rơi mà anh cũng không biết, may mà em nhìn thấy.

Khang Kiếm nhướn mày, che giấu vẻ sửng sốt vừa thoáng qua.

Lúc nói câu này, Bạch Nhạn vẫn không ngước mắt lên.

- Rộng thì rộng, chỉ đeo tối nay thôi, sau này đi làm cũng phải cởi ra. - Khang Kiếm nói.

Theo quy định, nhân viên công quyền khi đi làm không được đeo bất cứ đồ trang sức nào.

Bạch Nhạn hờn dỗi nâng tay trái anh lên:

- Tối nay không giống những tối khác, anh phải cẩn thận nhé, rơi nữa chưa chắc em đã nhặt được đâu. Tuy chỉ là chiếc nhẫn nam bình thường, nhưng với chúng mình lại có ý nghĩa lớn đúng không?

Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, lúm đồng tiền đáng yêu in trên đôi má trắng mịn, đôi mắt trong veo như hồ nước.

Khang Kiếm phút chốc ngã vào hồ nước ấy, nhưng ngay lập tức anh đã quay mặt đi.

- Sẽ không rơi nữa đâu.

- Thế thì tốt rồi.

Bạch Nhạn khẽ cười một tiếng.

Phù rể Giản Đơn và phù dâu Liễu Tinh không biết từ xó nào chui ra, vừa đấu võ mồm vừa đi vào phòng, kẻ lườm người nguýt.

- Sếp Khang, Bí thư Khang nói là khách khứa đã đến đông đủ rồi, bây giờ mời anh và cô dâu vào hội trường.

Giản Đơn lườm nguýt một hồi mới chợt nhớ ra nhiệm vụ chính.

Khang Kiếm gật đầu, đứng dậy, đưa tay về phía Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn hít sâu một hơi, không nắm tay anh mà giơ tay khoác lấy cánh tay anh.

Khang Kiếm cứng người, rõ ràng là không quen với hành động thân mật đó.

Cô dâu, chú rể đi trước, phù dâu, phù rể đi sau, bốn người tiến vào hội trường lớn nhất của khách sạn.

Cửa hội trường đang đóng, giọng nói sang sảng của người chủ hôn vọng qua khe cửa:

- Bây giờ, chúng ta hãy yên lặng, dùng trái tim chân thành nghênh đón đôi uyên ương tiến vào hội trường.

Cô gái phục vụ từ từ mở cửa, đèn trong hội trường vụt tắt, hai bên lối đi lên sân khấu thắp đầy nến, khúc nhạc cưới du dương vang lên, thảm đỏ rắc đầy những cánh hoa tươi.

- Đi thôi! - Khang Kiếm khẽ giục.

Bạch Nhạn không nhấc chân, cô bỗng quay người lại, ôm lấy Khang Kiếm.

- Cảm ơn anh.

Giọng cô run run. Cảm ơn điều gì, cô không nói.

Cơ mặt Khang Kiếm thoáng co giật không tự nhiên, anh gượng gạo kéo tay cô về phía eo mình rồi tiến vào hội trường trong sự chú ý của mọi người.

Bạch Nhạn nhắm mắt lại, bình thản mỉm cười.

2. Chương 02.1

Chương 2: Nhiều năm rồi không làm tiên nữ

Những lúc vui vẻ, bà Bạch Mộ Mai - mẹ của Bạch Nhạn, sẽ bình thản nói với cô:

- Phụ nữ nhất định phải yêu. Đời người cũng chia làm bốn mùa xuân hạ thu đông, tình yêu là ngày tháng Tư ấm áp chan hòa, là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời con người. Sống uổng phí tuổi thanh xuân, rồi con sẽ hối hận.

Bạch Nhạn nghe xong, cười cười, tỏ vẻ không đồng tình.

- Mày chả giống mẹ chút nào.

Bà Bạch Mộ Mai nhìn chăm chăm vào mặt cô, như đang nhìn một người xa lạ.

Bạch Nhạn muốn nói có khi con giống bố, lời vừa lên đến miệng lại nuốt xuống bụng. Bởi vì với cô, từ "bố" này chỉ là một từ, không có ý nghĩa gì khác. Mà từ này lại là từ đại kị của bà Bạch Mộ Mai, hồi nhỏ cô từng hỏi, bà đã giáng cho cô một cái tát tai nảy lửa.

- Tao có ngược đãi mày không? Mày không được ăn no hay không được mặc ấm, được voi còn đòi tiên! Người ta mang nặng chín tháng mười ngày sinh được đứa con gái như tấm áo bông khoác trên người, còn tao lại đẻ ra cái đồ vô ơn bạc nghĩa!

Từ đó trở đi, cô không nhắc tới từ này nữa.

Bà Bạch Mộ Mai là người coi tình yêu là sự nghiệp để kinh doanh suốt đời, điều này có lẽ có liên quan với việc bà luôn diễn những vai tiểu thư khuê các hết mình theo đuổi tình yêu trên sân khấu. Diễn nhiều quá, nhập vai quá, bà không còn phân biệt được đâu là kịch, đâu là đời thực.

Tuy lớn lên trong khu tập thể của đoàn kịch, xem đến hàng trăm vở kịch, nhưng Bạch Nhạn luôn ngồi ở hàng ghế khán giả. Cô không để ý tới chuyện yêu đương này nọ trong kịch, cô chỉ phát hiện ra một điều. Cho dù là Tây sương ký hay là Tháp Trân Châu, Bích ngọc trâm, Mẫu đơn đình... vai nữ chính trong đó đều là tiểu thư nhà giàu, được nâng niu từ tấm bé, không bệnh tự rên, vì thế âu sầu khổ não, ra khỏi khuê phòng tình cờ gặp gỡ một chàng tài tử, bèn diễn ra một màn phong hoa tuyết nguyệt. Còn đứa nha hoàn đi theo bọn họ, tuổi tác tương đương, nhan sắc xấp xỉ, chỉ rớt lại phía sau làm chân chạy vặt, canh gác, truyền tin, không bao giờ được dính dáng đến chuyện tình yêu.

Tình yêu là một chuyện xa xỉ, được hình thành trên cơ sở vật chất dồi dào.

Những người không bị sinh kế phiền nhiễu, yêu mới gọi là yêu.

Kết cục cuối cùng của nha hoàn, hoặc là gả cho thợ làm vườn, thư đồng trong phủ, hoặc là làm lẽ cho tài tử, đó không phải là tình yêu, mà là chắp vá tạm bợ.

Cuộc đời ắt phải có một sự trao gửi.

Bạch Nhạn cảm thấy mình không phải tiểu thư, cũng chẳng phải nha hoàn, cô là Bạch Nhạn, một Bạch Nhạn độc nhất vô nhị.

Tình yêu, xa xôi diệu vợi, thế thì cần gì phải miễn cưỡng. Cũng không nên chắp vá để làm khó chính mình.

Thà là chờ đợi cả đời, chứ không thể nhượng bộ xài tạm. Đây là nguyên tắc yêu đương của Bạch Nhạn.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai, Bạch Nhạn học năm năm trong trường đào tạo y tá, hai năm đầu học môn cơ sở, hai năm sau học môn chuyên ngành, còn lại một năm thực tập. Hồi tốt nghiệp cấp hai, Bạch Nhạn thi rất tốt, thầy giáo trường Nhất Trung thành phố Tân Giang còn cất công đến tận nhà cô, nói chỉ cần cô đến đó học sẽ miễn toàn bộ học phí, tiền sách vở, tiền trọ học, mỗi tháng nhà trường còn có thể trợ cấp thêm sinh hoạt phí cho cô.

Bạch Nhạn từ chối, bà Bạch Mộ Mai không có ý kiến gì. Đối với chuyện của Bạch Nhạn, từ khi cô vào tiểu học, bà Bạch Mộ Mai đã để cô được toàn quyền quyết định.

Thực ra, bà Bạch Mộ Mai cũng chỉ mong sao cô học chuyên ngành. Cấp hai là giáo dục bắt buộc, không phải tốn mấy tiền. Cấp ba thì khác, nào là học thêm, nào là tài liệu, phải mất bao nhiêu tiền cho đủ đây? Lại học thêm bốn năm cơ bản, vèo một cái đã là bảy năm. Bà Bạch Mộ Mai nghĩ thôi đã thấy phiền lòng, mà ngành y tá chỉ phải học năm năm, học phí lại không cao, bình thường trường học còn cho tiền trợ cấp, đến khi đi thực tập cũng có thể kiếm chút tiền công, tốt nghiệp xong dễ tìm việc, xét về mặt nào cũng thấy thuận lợi. Con gái học nhiều quá, chẳng anh nào dám theo đuổi.

Trường đào tạo y tá là Tây Lương nữ quốc, đến giáo viên cũng đa phần là nữ, hiếm hoi có được vài ông thầy, nhưng ông thì tóc bạc da mồi như cây cổ thụ dày đặc vòng tuổi, ông thì ốm tong teo như cành tre khô, đầy dấu vết bể dâu năm tháng, muốn mơ tưởng hão huyền một chút cũng thấy khó khăn.

Liễu Tinh nói cái trường này tính toán cũng chu toàn, nếu có một chàng đẹp trai xuất hiện, một đám con gái háo sắc xông vào xâu xé, không khéo mất mạng như chơi.

Tuổi mộng mơ mà không có môi trường để mộng mơ, đúng là sầu não thật. Nhưng mà, cách một bức tường cao là Học viện Y học Tân Giang, ngồi thêm hai chặng xe là Học viện Công nghệ Tân Giang, hai học viện này từ trước đến nay dương thịnh âm suy, cô nào hơi xinh xắn một chút đã được tâng lên thành "hoa khôi của khoa", "hoa khôi học viện".

Trường y tá mới là một vườn hoa đích thực kìa! Ong bướm sao có thể bỏ qua?

Trước năm thứ ba còn tương đối trong sáng, lên năm thứ tư, nữ sinh trong lớp phần lớn đều có vệ sĩ, có người còn không chỉ có một vệ sĩ.

- Dù sao cũng chưa đến độ phải bàn chuyện cưới hỏi, chỉ kết bạn thôi, có thêm vài sự lựa chọn mới biết được ai là người phù hợp nhất.

Lâm Phong - người đẹp số một trong lớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói.

Liễu Tinh ghét nhất là điệu bộ hợm hĩnh của cô ta, chẳng qua chỉ hơn người khác vài con ong vo ve vây quanh, có gì mà phách lối, cô nàng bất bình muốn mỉa mai vài câu, liền bị Bạch Nhạn ngăn lại.

Liễu Tinh và Bạch Nhạn thuộc số ít những bông hoa tách mình với trào lưu chung.

Liễu Tinh có một đối tượng đã đính hôn, rất tâm đầu ý hợp, học Sư phạm trên tỉnh, hễ có thời gian rảnh là Liễu Tinh chết chìm trong quán net, hẹn hò trên mạng với ông xã tương lai.

Bạch Nhạn cũng nhận được vài bức thư tình, nhưng cô chẳng thèm bóc mà quăng đi luôn.

- Sao lại làm thế? - Liễu Tinh lấy làm tiếc cho cô - Biết đâu lại là một anh chàng điển trai thì sao?

Bạch Nhạn nguýt cô nàng một cái:

- Chuyện không có kết quả, tội gì phải phí thời gian.

- Sao cậu biết là không có kết quả?

- Bọn họ đều không phải người mình thích.

- Người cậu thích là người như thế nào?

Liễu Tinh lúc lắc cái đầu, hết sức tò mò.

Bạch Nhạn vùi đầu vào trang sách, không trả lời.

Hồi thực tập năm thứ năm, Bạch Nhạn, Liễu Tinh, Lâm Phong và vài người nữa được phân về Bệnh viện Nhân dân số Một Tân Giang, thành tích không tồi, sau khi tốt nghiệp được giữ lại làm việc.

Bệnh viện là chốn giang hồ phức tạp, người có tay nghề giỏi thường là mặt vênh tới trời, cứ như ta đây là thần thánh; tay nghề tầm tầm cũng vênh vênh váo váo; tay nghề kém thì chỉ có thể lăn lộn ở những phòng mạch nơi thị trấn nhỏ heo hút.

Người tay nghề giỏi thường không cưới mĩ nữ, mà là cưới tài nữ, nếu không thì cũng là người nổi tiếng, như vậy mới xứng với thân phận của họ.

Người tay nghề tầm tầm, thích ăn cỏ đồng ta, mà còn phải là cỏ vừa thơm vừa đẹp.

Y tá lấy bác sĩ, trước giờ luôn là phong trào phổ biến trong bệnh viện.

Địa vị của y tá trong bệnh viện không cao, mỗi năm đến kỳ phân công công tác khi tốt nghiệp, mấy tay bác sĩ chưa có nơi có chốn đều ngắm nghía các em y tá mới về tới muốn rớt con ngươi, ngắm trúng ai liền vội vã xuất chiêu.

Khóa Bạch Nhạn rất nhiều người đẹp, ngắm cô này không tệ, cô kia cũng cực hay, loay hoay lựa chọn hoa cả mắt, lần này thì ổn rồi, đợi đến khi xuất chiêu thì cỏ đã mọc chân chạy mất tiêu.

Những cô y tá nhỏ thông minh, ngoại hình lại khá, thường sẽ không chọn bác sĩ.

Nghề nào cũng có mặt trái, làm việc trong bệnh viện cũng vậy.

Dù là bác sĩ hay y tá, dù ở phòng khám hay phòng bệnh, đều phải trực đêm, mỗi tháng ít nhất phải có vài ngày không ngủ ở nhà. Một dãy phòng trực, nam có nữ có, tắt đèn rồi ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Khi có ca cấp cứu, y tá phòng cấp cứu đều phải đứng ở hành lang gọi to một tiếng rồi mới vội vã xuống lầu, sợ không cẩn thận lại nhìn thấy cảnh tượng sống động ướt át thì sẽ rất khó xử.

Chuyện như thế không phải là chưa từng xảy ra.

Có lần Bạch Nhạn làm việc ở phòng cấp cứu, nửa đêm có người nhập viện vì tai nạn giao thông, máu me be bét, cô đi gọi bác sĩ khoa ngoại, gõ cửa hồi lâu không thấy ai, bỗng cánh cửa phòng trực khoa nhi bên cạnh bật mở, vị bác sĩ khoa ngoại bước ra, vừa đi vừa kéo khóa quần, Bạch Nhạn xấu hổ quay đầu chạy thẳng.

Bạch Nhạn tao nhã xinh đẹp, gặp ai cũng cười tươi tắn, vào bệnh viện đã thu hút không ít kẻ hâm mộ. Có y tá công tác lâu năm chuyển đạt tâm ý của một vị bác sĩ nào đó, cũng có vị bác sĩ lấy lý do công việc mời cô đi ăn cơm, xem phim, hát karaoke v.v… Nếu số người tham gia nhiều hơn ba người, thường Bạch Nhạn sẽ đồng ý, nếu chỉ có hai người, Bạch Nhạn sẽ viện lí do để từ chối.

Cứ thế, trong bệnh viện đồn rằng y tá Bạch Nhạn phòng phẫu thuật là một đóa hoa khó hái. Càng như vậy, càng kích thích tính chiến đấu của mấy đấng mày râu.

Độ nổi tiếng của Bạch Nhạn dần dần vượt qua Lâm Phong.

Lâm Phong làm việc tại phòng chăm sóc sức khỏe của bệnh viện, đến phòng này khám bệnh là người có quyền, hoặc là doanh nhân, có địa vị, giàu có, lại sợ không có sức khỏe, cứ cách một thời gian lại đến kiểm tra. Lâm Phong làm việc chưa đầy nửa năm thì được thiếu gia của một khách sạn ngắm trúng, một năm sau ôm bụng bầu làm đám cưới. Ngày kết hôn, bạn trai cũ của cô ở Học viện Công nghệ chạy tới bệnh viện gây chuyện, đàn ông con trai mà khóc tu tu như trẻ con.

Con gái dù đẹp đến đâu, có chủ rồi cũng là đóa hoa đã nở hết cỡ, không còn ai nhớ đến.

- Thực ra bác sĩ Ngụy bên Khoa Nội thật sự rất được, biết giữ mình, bố mẹ đều là giáo viên, gia đình gia giáo, gia cảnh không tệ.

Có người tìm đủ mọi cách đến nhờ Liễu Tinh nói giúp.

Bạch Nhạn từ phòng phẫu thuật đi ra, đã qua giờ cơm trưa từ lâu, bụng đói lép kẹp, bê hộp cơm ăn như rồng cuốn.

Liễu Tinh há hốc miệng nhìn, đây chính là nàng y tá Bạch thanh tịnh, thoát tục trong truyền thuyết sao?

- Mình và anh ta không hợp.

Khó khăn lắm mới nuốt được miếng cơm trong miệng xuống, Bạch Nhạn lên tiếng.

- Vậy cậu hợp với ai?

Học chung năm năm, làm chung ba năm, cũng gần tám năm trời sớm tối bên nhau, Liễu Tinh vẫn chưa thật sự hiểu hết Bạch Nhạn.

Từ năm mười sáu tới năm hai mươi tư tuổi, những năm tháng hoa mộng lại bị cô nàng lãng phí như thế. Nghĩ tới những tháng ngày huyên náo đã qua đó, đúng là thấy đau lòng.

Bạch Nhạn ợ một cái:

- Trên tivi nói hôn nhân của công chức nhà nước là ổn định, an toàn nhất.

Liễu Tinh coi như đã hiểu:

- Cậu muốn tìm công chức nhà nước ư? Công chức nhà nước có nhiều loại lắm, cậu thích loại nào?

Bạch Nhạn khẽ cười, đặt hộp cơm xuống:

- Bao giờ gặp được, mình sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.

Thế cũng bằng chẳng nói gì, Liễu Tinh trừng mắt.

Sau này đúng là có người giới thiệu cho Bạch Nhạn mấy vị công chức nhà nước, Bạch Nhạn gặp người ta một hai lần, sau đó chẳng có kết quả gì.

Liễu Tinh đi nghe ngóng, mấy vị đó nhà đều ở nông thôn, gia cảnh bình thường.

Những y tá vào bệnh viện cùng đợt với Bạch Nhạn, người thì đã kết hôn, kẻ thì đang yêu, chỉ còn mình Bạch Nhạn vẫn là bà cô già thui thủi.

Liễu Tinh nhìn mà sốt ruột, trong khi Bạch Nhạn vẫn bình chân như vại.

Tháng Sáu năm nay, Tổ chức Y tế Thế giới nâng mức báo động cấp sáu đối với đại dịch cúm A H1N1 đột nhiên vùng phát, Tân Giang cũng phát hiện hai ca mắc cúm A.

Tháng Chín, Trung Quốc sản xuất được loại vacxin phòng dịch, tới tấp đưa về các tỉnh thành. Vì lượng vacxin có hạn, đối tượng được tiêm phòng đầu tiên là học sinh trung học, công chức nhà nước tuyến trên và nhân viên chính phủ.

Trước khi tiêm, các đối tượng được tiêm phòng đều phải kê khai đầy đủ trong bệnh án hồ sơ sức khỏe, vacxin được phân phát theo số người. Y tá của Trung tâm Phòng chống Dịch bệnh có hạn, Sở Y tế điều động thêm y tá ở các bệnh viện đến hỗ trợ.

Bạch Nhạn cũng bị điều đến đó, phụ trách tiêm phòng cho cán bộ của Ủy ban thành phố.

Lúc đi thời gian hơi sớm, Chủ nhiệm Văn phòng Thành ủy bố trí một phòng họp lớn tạm thời dùng làm phòng tiêm phòng. Người phụ trách của Trung tâm Phòng chống Dịch bệnh chia y tá thành bốn nhóm, mỗi nhóm một chồng danh sách, cứ theo danh sách mà tiêm. Khi tiêm phải xem giờ, sau đó theo dõi nửa tiếng xem có phản ứng gì không. Nếu không có phản ứng gì thì người được tiêm ký tên, coi như tiêm phòng hoàn tất.

Bạch Nhạn ở nhóm bốn, là nhóm cuối cùng.

Tiêm cho mấy người rồi, cô phát hiện ra ai nấy mặt mày cũng căng thẳng, lo lắng hỏi cô loại vacxin này đã đạt chuẩn chưa, tiêm xong có tác dụng phụ gì không.

Bạch Nhạn cười nói không sao, Bộ trưởng Bộ Y tế cũng đã tiêm rồi, chắc chắn là đạt chuẩn.

Mấy vị viên chức thường ngày oai phong nghiêm nghị đều tỏ ra không tin cho lắm, đúng lúc này, y tá ở một tổ khác bỗng gọi:

- Bạch Nhạn, chị mau tới đây, mau mau, anh ta…

Một người đàn ông đang tiêm bỗng ngã lăn ra đất.

Phòng tiêm lập tức náo loạn.

Bạch Nhạn chạy tới đó, thấy sắc mặt người đàn ông trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, cô vội đo nhịp tim rồi vạch mí mắt anh ta ra xem:

- Đây không phải là phản ứng vacxin, anh ấy sợ máu quá nên ngất thôi.

Cô đã từng làm việc ở phòng khám bệnh, có một số người cứ thấy máu là ngất xỉu.

Cô y tá vừa kêu vừa vuốt ngực, lau mồ hôi:

- Em… bị anh ta dọa, còn tưởng là phản ứng vacxin, đúng rồi, có người sợ máu, còn có người sợ tiêm, điều này rất bình thường.

Bạch Nhạn giải tán mọi người, kêu người rót nước cho người đàn ông đó uống mấy ngụm. Một lát sau, anh ta mở mắt ra.

Màn hoảng loạn qua đi, công việc tiêm phòng lại tiếp tục.

Bạch Nhạn cảm thấy sau lưng nóng rẫy, quay lại nhìn, bắt gặp ánh mắt của một anh chàng dáng vẻ lạnh lùng đang ngồi đợi tiêm, cô nhíu mày, cúi đầu chăm chú làm việc.

Tên anh chàng nằm trong danh sách do nhóm cô phụ trách, Khang Kiếm.

Tiêm phòng xong, theo dõi nửa tiếng, Khang Kiếm đi tới ký tên, nét chữ rắn rỏi, phóng khoáng, giống như đã từng luyện tập.

Người cuối cùng của nhóm này là Giản Đơn. Bạch Nhạn nhìn thấy cái tên này thì phì cười, thầm nghĩ bố mẹ anh chàng này thật hài hước.

Giản Đơn cũng hài hước, trong nửa tiếng đợi theo dõi, anh ta nói mãi không ngừng, chọc cho mấy cô y tá cười mãi.

Khang Kiếm có lẽ là đợi Giản Đơn, cứ ngồi ở một bên, nhưng không nói gì, ánh mắt vô tình hữu ý liếc về phía Bạch Nhạn.

- Y tá Bạch Nhạn, hôm nay chúng ta coi như đã quen biết. Có người quen ở bệnh viện thật tốt, sau này có bệnh gì đến khám cũng thuận tiện. Số điện thoại của cô là bao nhiêu?

Giản Đơn ký tên xong, cười hỏi Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn thu lại tờ đơn, vứt ống tiêm vào phòng khử trùng.

- Nếu anh xảy ra chuyện gì, gọi 120 còn nhanh hơn.

Bị dội gáo nước lạnh nhưng Giản Đơn chẳng hề để bụng, vẫn cười vui vẻ:

- Bí mật vậy, đúng là nhỏ nhen. Tôi rộng lượng hơn cô nhiều.

Anh ta lấy trong túi ra một tấm danh thiếp, lấy bút ghi thêm một hàng chữ lên trên.

- Bên dưới là số điện thoại của tôi, bên trên là của sếp Khang, nếu cô có việc gì, hoặc có thời gian rỗi, ăn cơm cần người thanh toán, dạo phố cần người xách đồ, có tâm sự cần người chia sẻ, đều có thể gọi hai số điện thoại này.

- Sếp Khang? - Bạch Nhạn chớp mắt.

- Ừ, chính là trợ lý thị trưởng Khang Kiếm.

Ồ, thì ra là quan to, đúng là nhìn không ra, cô còn tưởng anh ta cùng lắm là một trưởng ban be bé thôi! Bạch Nhạn liếc Khang Kiếm, Khang Kiếm thản nhiên gật đầu với cô.

Ra khỏi Ủy ban, đứng bên đường đợi xe, Bạch Nhạn thấy gần đó có một thùng rác, tiện tay vứt tấm danh thiếp trên tay vào đó.

Những gì Giản Đơn nói, cô biết chỉ là đùa thôi.

Hình như cô chẳng có khả năng nào tìm đến bọn họ, hơn nữa nếu cô nói cô muốn làm viện trưởng, bọn họ có giúp không?

Người không có quan hệ qua lại, danh thiếp giữ lại chỉ tốn chỗ.

Xe đến rồi, Bạch Nhạn tìm một vị trí gần cửa sổ, cởi mũ y tá, mặc cho gió thổi tung.

Không ngờ Giản Đơn lại đến nhờ Bạch Nhạn giúp đỡ thật.

Hôm nay, phòng đẻ của khoa Phụ sản có một thai phụ vốn là đẻ tự nhiên, ai ngờ trong quá trình sinh, thai nhi bị kẹt trong xương hậu, vào không được ra không xong, cả mẹ và con đều hết sức nguy hiểm. Khi đó đang là giờ nghỉ trưa, bác sĩ trực ban không có mặt, điện thoại gọi đến phòng phẫu thuật, Bạch Nhạn và bác sĩ khoa ngoại vội vã bê khay thuốc chạy xuống. Nhưng thật kỳ lạ, khi bọn họ vừa bước tới cửa phòng đẻ, thai nhi đã chui ra ngoài. Chỉ một lát sau, trong phòng đã vang lên tiếng oe oe, người nhà đang đợi ở ngoài xúc động mắt đỏ hoe.

Bạch Nhạn và vị bác sĩ nhìn nhau, quay người đi về phía cầu thang bộ. Vừa bước lên, cô nghe thấy đằng sau có người gọi, ngoảnh lại nhìn, là Giản Đơn, còn có một anh chàng dáng vẻ rụt rè, mắt mũi đều đỏ, tay xách một chai dịch truyền.

- Thư ký Tiểu Ngô mới chuyển đến văn phòng của chúng tôi, tăng ca mấy hôm liền nên bị cảm, vừa khám bác sĩ, kê đơn rồi. - Giản Đơn nói.

Bạch Nhạn gật đầu, đợi anh ta nói tiếp. Kê đơn rồi thì uống thuốc, lấy bình truyền rồi thì đi đến phòng truyền dịch mà truyền, chạy ra đây làm gì?

Giản Đơn cười ha ha, hạ giọng nói:

- Nhìn mấy cô y tá thực tập trong phòng truyền dịch không yên tâm. Bạch Nhạn, kỹ thuật của cô thuần thục hơn, lẽ nào cô lại không giúp chúng tôi!

Bạch Nhạn còn có thể nói gì, cũng may sau đó không có ca phẫu thuật, cô bèn đưa họ tới phòng y tá thuộc phòng phẫu thuật, để thư ký Ngô ngồi trong đó truyền dịch, chu đáo rót trà, lấy chút hoa quả cho hai người.

Giản Đơn rất tò mò về phòng phẫu thuật, muốn Bạch Nhạn mở cửa cho anh ta thăm quan.

Chỉ là cảm mạo thôi, thư ký Ngô lại trẻ, dịch truyền rất nhanh, chỉ một tiếng chai nước đã cạn. Giản Đơn luôn miệng nói cảm ơn, nói nhất định phải tìm cơ hội cảm tạ y tá Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn nói đây chỉ là việc nhỏ, không có gì, cũng không để tâm.

Cơ hội đến rất nhanh.

Anh chàng Giản Đơn này không hề đơn giản, không biết hỏi được ở đâu số điện thoại của Bạch Nhạn, ngày hôm sau, rơi đúng vào thứ Sáu, anh ta gọi điện cho Bạch Nhạn, nói là Tiểu Ngô đã đặt bàn ở Phúc Mãn Lầu, mong được hân hạnh đón tiếp cô. Nói xong liền cúp máy, không cho Bạch Nhạn cơ hội từ chối.

Buổi tối Bạch Nhạn không phải trực, hôm sau cũng nghỉ liền hai ngày. Mặc dù cô cảm thấy việc này hơi bị quan trọng hóa vấn đề, nhưng nghĩ rằng người ta chỉ muốn cảm ơn mình thôi, nếu không đi thì hơi tỏ vẻ quá.

Buổi tối, thay bộ đồ y tá thành chiếc áo len màu xanh da trời cổ tim, bên dưới mặc một chiếc quần bó màu kem, khoác một chiếc áo gió màu kem, tóc buộc thun kiểu đuôi gà, cũng không trang điểm gì, Bạch Nhạn cứ như vậy mà đi.

Cô gái phục vụ dẫn cô đến căn phòng riêng mà Giản Đơn đã bao trọn. Cửa mở ra, cô hơi sửng sốt, ngoài Giản Đơn và Tiểu Ngô, còn có một người nữa - Khang Kiếm.

- Bạch Nhạn, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô mặc quần áo đó.

Giản Đơn đứng dậy nghênh đón, nhìn cô đầy tán thưởng.

3. Chương 02.2

Bạch Nhạn đỏ mặt:

- Trước đây tôi thuộc diện sexy lắm hay sao?

- Vả mõm, vả mõm - Giản Đơn khẽ tát lên má mình - Ý tôi là lần đầu tiên thấy cô mặc đồ không phải là đồng phục y tá. Không thể coi thường tác dụng của bộ đồ này nha, cô mặc như vậy lập tức tăng thêm vài phần trí tuệ.

- Cậu Giản - Khang Kiếm bỗng lên tiếng - cậu đi gọi thức ăn đi.

Khang Kiếm đứng dậy, đưa tay về phía Bạch Nhạn, Bạch Nhạn ngây người, mỉm cười, cũng đưa tay ra, nhưng đầu ngón tay chỉ chạm vào một chút liền rụt về ngay.

Ngón tay Khang Kiếm hơi lạnh.

Anh quan sát cô, lịch sự mời cô ngồi, thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô. Tiểu Ngô người chủ trì bữa tiệc cảm tạ - thì lại ngồi tít ở góc xa nhất, chỉ biết cười ngơ ngác, bận rộn châm trà, rót rượu. Giản Đơn phụ trách hâm nóng bầu không khí.

Bạch Nhạn cảm thấy bữa cơm này cũng tạm coi là thoải mái.

Lúc đồ ngọt được đưa lên, điện thoại của Tiểu Ngô bỗng réo. Cậu ta nghe vài câu, nét mặt tỏ ra lo lắng, cúp điện thoại, áy náy nói rằng Thường vụ thị trưởng muốn xem báo cáo về tình hình thu hút đầu tư của thành phố trong quý này, cậu ta phải quay về văn phòng.

Tiểu Ngô đi xe máy đến, uống rượu vào, Giản Đơn không yên tâm nên lái xe đưa cậu ta về.

Hai người họ vừa đi, căn phòng bỗng chốc vắng vẻ hẳn, cảm giác thật trống trải.

- Mưa rồi.

Khang Kiếm nói.

Bạch Nhạn lắng tai nghe, ngoài cửa sổ vang lên tiếng xào xạc, cô hơi mất tự nhiên. Khang Kiếm không phải là Giản Đơn, mặc dù anh rất chu đáo tiếp thức ăn cho cô, thấy tách trà của cô cạn sẽ rót thêm cho cô, nhưng anh vẫn khiến người ta cảm thấy khó gần.

Cũng may sau món ngọt là canh và món chính, nếu không thật sự tiêu hóa không nổi.

Rõ ràng là ông trời không chiều lòng người, ăn cơm xong, Bạch Nhạn muốn cáo từ, mưa lại càng lúc càng to.

Xe thì Giản Đơn đi mất rồi, bên ngoài Phúc Mãn Lầu lại chẳng thấy bóng cái taxi nào. Hai người đành quay lại ngồi trong phòng ăn, nhân viên phục vụ đã thu dọn căn phòng, khăn trải bàn đã thay mới, trà cũng được pha ấm mới.

- Anh Khang, nhà anh ở khu nào?

Bạch Nhạn đơn thuần là kiếm chuyện để nói.

- Bây giờ tôi đang tạm thời ở nhà khách của thành phố, tôi không phải là người Tân Giang, bố mẹ đều ở trên tỉnh. - Khang Kiếm trả lời - Mùa thu năm ngoái tôi tới Tân Gang làm việc, trước đó làm ở Ban Tuyên truyền của tỉnh.

Bạch Nhạn ồ một tiếng:

- Vậy anh vất vả thật, ở xa gia đình quá!

- Cũng không đến nỗi, dù sao thì vẫn chưa kết hôn, có một mình ở chỗ nào cũng vậy cả.

Bạch Nhạn không biết phải nói gì, nở một nụ cười, yên lặng lắng nghe, tiếng mưa càng lúc càng nặng hạt.

- Còn cô Bạch thì sao?

Khang Kiếm nhìn Bạch Nhạn, dưới ánh đèn, gương mặt cô như bạch ngọc, lúm đồng tiền nho nhỏ hết sức đáng yêu.

- Tôi? Nhà tôi ở huyện Vân, anh đã nghe tới bao giờ chưa?

Khang Kiếm gật đầu:

- Nghe rồi, đó là quê hương của Việt kịch nổi tiếng.

Nét cười trên mặt Bạch Nhạn như bị một cơn gió thổi bay, hàng lông mày thanh tú nhíu lại:

- Sếp Khang, cơn mưa này có lẽ không tạnh ngay được đâu, không biết ông chủ quán có ô không, tôi ở ngay gần đây, tôi muốn về trước.

- Tôi tiễn cô.

Khang Kiếm đứng dậy theo cô.

Nhân vật như Khang Kiếm, viện trưởng nhìn thấy cũng phải hơi cúi đầu, một y tá quèn như cô sao dám làm phiền chứ.

- Không sao, tôi cũng đang muốn đi dạo một lát.

Miệng Bạch Nhạn hơi há ra, chưa kịp phản ứng, Khang Kiếm đã bước ra khỏi phòng, đợi cô đi ra cửa lớn, tay anh cầm một cái ô. Có điều, cái ô đó hơi xinh xắn quá, che nắng thì hơi thừa mà che mưa thì có vẻ như đã yêu cầu quá cao.

Cô thật sự khâm phục Khang Kiếm có can đảm cầm chiếc ô đó lên.

- Đi thôi! - Khang Kiếm nhướn mày.

Bạch Nhạn chẳng còn cách nào khác, bấm bụng chui vào dưới ô.

Ô vốn đã nhỏ, hai người lại giữ một khoảng cách thích hợp, đương nhiên cùng lắm chỉ có thể đảm bảo đầu không bị ướt, những chỗ khác thì không thể để ý đến nữa.

Đi dạo trong mưa cùng một "anh chàng quyền quý" không thân thiết lắm, chắc chắn không thể nói là một chuyện lãng mạn.

Bạch Nhạn như đang phải chịu cực hình, vừa đi vừa nhìn chằm chằm ra đường xem có cái taxi nào đi qua không. Quái thật, đi tới hai tuyến phố rồi mà không thấy bóng cái taxi nào.

Bạch Nhạn tuyệt vọng thu ánh mắt lại, lén liếc sang Khang Kiếm, thấy anh đang nghiêng ô về phía cô, cả người anh gần như đều ở ngoài mưa, chiếc quần tây thẳng thớm dính đầy bùn, tóc ướt đẫm dính bết vào trán, không còn điển trai, lạnh lùng như mọi khi, mà trông như một cậu sinh viên.

Trái tim, cứ như vậy mà bị bóp nghẹt.

- Đây là số điện thoại của tôi, không đưa cho người ngoài.

Trước tòa chung cư Bạch Nhạn ở trọ, Khang Kiếm đưa cho cô một mẩu giấy.

- Có thời gian thì liên lạc.

Bạch Nhạn bối rối nhận lấy, thấy anh quay người ra về, vội vàng gọi:

- Sếp Khang, về nhớ tắm nước nóng, tốt nhất là uống chút thuốc cảm, coi chừng bị lạnh.

Khang Kiếm vẫy tay trong màn mưa.

Bạch Nhạn cầm tờ giấy, đứng ở đầu cầu thang rất lâu, cho tới khi không còn nhìn thấy bóng Khang Kiếm nữa mới lên lầu.

Ngày tháng giống như những hạt cát trong chiếc đồng hồ cát, từng chút từng chút một mà lại chảy xuống không ít. Thoáng một cái trời đã se lạnh, một đợt không khí lạnh tràn về, nhiệt độ ở Tân giang giảm xuống mười độ. Bạch Nhạn vẫn bận rộn, tất bật.

Có một hôm, cô đi từ khu phòng bệnh tới phòng khám lấy tài liệu về một bệnh nhân, ngang qua tòa nhà cấp cứu vừa mới xây xong, thấy mấy chiếc xe đỗ ở đó. Viện trưởng dẫn đầu một đám người quần áo chỉnh tề đang chuẩn bị tiến vào bên trong, phía sau là một người đàn ông vác máy quáy phim. Cô vô tình nhìn thoáng qua, phát hiện Khang Kiếm đang đứng trong đám đó.

Khang Kiếm cũng nhìn thấy cô, bốn mắt nhìn nhau, Bạch Nhạn nở một nụ cười đầy tính chất nghề nghiệp.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, Khang Kiếm dừng chân lại, Bạch Nhạn chớp chớp mắt, bước tới.

- Sếp Khang hôm nay xuống thị sát ạ!

Bạch Nhạn cười hỏi.

Khang Kiếm mặt không biểu lộ gì.

Người đàn ông vác máy quay phim bỗng hướng ống kính về phía họ, lông tơ trên người Bạch Nhạn dựng đứng hết cả lên.

- Công việc vẫn tốt chứ? - Giọng Khang Kiếm đầy tính chất công vụ.

- Tốt… ạ.

Bạch Nhạn căng thẳng đến líu cả lưỡi, lòng bàn tay rớm mồ hôi.

- Sao không gọi điện cho tôi?

Khang Kiếm hơi nhích người che ống kính.

- Tôi không có chuyện gì cần tìm sếp. - Bạch Nhạn đáp rất thành thật.

Khang Kiếm mím chặt đôi môi mỏng, không nói lời nào mà quay đi.

Mấy hôm sau, trên bản tin thời sự Tấn Giang xuất hiện cảnh này, bệnh viện còn tổ chức cho cán bộ công nhân viên xem. Viện trưởng không biết lại có đoạn này, gọi Bạch Nhạn đến văn phòng hỏi xem trợ lý thị trưởng Khang đã hỏi cô những gì.

Bạch Nhạn chẳng có thông tin gì để báo cáo, viện trưởng bực vì không khai thác được gì, lườm cô một cái rồi cho lui.

Nhưng, sau phen này, danh tiếng của Bạch Nhạn lại càng lớn.

Liễu Tinh khẽ kéo cô ra một góc, hỏi Khang Kiếm có phải là mục tiêu khiến cô từ trước đến nay luôn thủ thân như ngọc không.

Bạch Nhạn dở khóc dở cười:

- Liễu Tinh, cậu rõ ràng đã hai tư tuổi rồi, sao còn như người sống trong truyện cổ tích vậy. Bất luận bây giờ là chế độ gì, thì cũng vẫn chia thành năm bảy đẳng cấp, người như Khang Kiếm và mình có cùng một đẳng cấp không? Quan niệm môn đăng hộ đối đúng là có hơi lạc hậu, nhưng cậu không cảm thấy như thế rất thực tế sao? Mình muốn lấy một viên chức làm chồng, là muốn làm một bà vợ chính thức, trong ngàn người chỉ yêu một mình mình, chứ không muốn oan uổng trao thân làm nha hoàn cho vị lãnh đạo nào đó. Đừng có nghe hơi nồi chõ, vấy bẩn sự trong sạch của mình, mình thủ thân không thành ngọc mà thành gỗ mục thì cậu phải ở với mình cả đời đấy.

Liễu Tinh lè lưỡi, cảm thấy mình đúng là đã quá đa nghi.

Cuộc nói chuyện này kết thúc chưa được hai tiếng đồng hồ, Bạch Nhạn nhận được điện thoại của Khang Kiếm.

- Tối nay em có rỗi không, phòng chiếu phim của Ủy ban có vài bộ phim bom tấn, qua đây xem đi!

Rõ ràng là câu hỏi, đến cuối cùng đã biến thành câu mệnh lệnh rồi.

Bạch Nhạn suy tính một lúc, thận trọng trả lời:

- Hôm nay tôi vừa tham gia ba ca phẫu thuật, hơi mệt một chút, cảm ơn sếp Khang!

- Mệt thì phải thư giãn, tám giờ tôi đến đón em.

Khang Kiếm cúp điện thoại.

Lần đầu tiên Bạch Nhạn mất bình tĩnh, đi vòng vòng trong nhà. Đúng tám giờ điện thoại reo, cô đứng bên cửa sổ nhìn xuống, một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ phía dưới.

Cô khoác một cái áo khoác chạy xuống lầu, chân đi dép lê.

Khang Kiếm ngồi ở ghế lái nhìn cô.

- Sếp Khang, thật ngại quá, ngày mai tôi phải làm ca sớm, lát nữa phải đi ngủ sớm.

Cô rũ rũ tóc với vẻ mất tự nhiên, hà hơi vào đôi tay lạnh cóng.

Khang Kiếm mím môi, không nhìn ra nét mặt gì, anh bỗng mở cửa xe:

- Vậy thì vào trong ngồi một lát đi!

Bạch Nhạn sững sờ, chẳng còn cách nào khác đành chui vào trong xe.

Cửa xe vừa khép, chiếc xe rồ lên rồi lao thẳng ra đường. Bạch Nhạn chỉ nhìn thấy ánh đèn loang loáng lướt bên ngoài cửa xe. Cô bất an nhìn Khang Kiếm, anh không chớp mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Khi xe dừng lại, Bạch Nhạn lờ mờ nhận ra khu rừng nhỏ ở ngoại thành, tim bỗng đập thình thịch.

- Bạch Nhạn, làm bạn gái anh nhé!

Khang Kiếm tì mặt lên vô lăng, chậm rãi nói từng câu từng chữ, Bạch Nhạn muốn giả điếc cũng không được. Huống hồ bốn bề quá yên tĩnh, trong đêm tối, tiếng nói khẽ khàng lọt vào tai rất rõ.

- Sếp Khang, anh dí dỏm thật.

Bạch Nhạn còn nở một nụ cười nhu mì hiếm thấy.

- Anh thật nghiêm túc.

Khang Kiếm quay đầu sang, ánh mắt thăm thẳm như biển cả.

- Ồ, vậy thì tôi rất nghiêm túc trả lời, cảm ơn tình cảm to lớn của sếp Khang, xin lỗi, tôi không thể đón nhận. - Bạch Nhạn bất giác ngồi thẳng người.

- Tại sao? - Khang Kiếm hơi cau mày.

Bạch Nhạn cẩn trọng cân nhắc từ ngữ:

- Anh và tôi không hợp nhau.

- Không hợp như thế nào?

- Tôi cảm thấy làm bạn với anh sẽ có áp lực, cũng rất ấm ức, đi làm đã đủ mệt rồi, tôi không muốn tan ca rồi thần kinh vẫn còn phải căng thẳng.

Đại não Khang Kiếm như ngừng hoạt động, nghi ngờ không biết có phải lỗ tai mình đã mất đi một chức năng nào đó hay không.

- Em sẽ ấm ức ư?

Một lúc lâu sau anh mới thốt ra được câu đó.

Bạch Nhạn nghiêm túc gật đầu:

- Bởi vì anh là trợ lý thị trưởng Khang Kiếm, tôi là y tá Bạch Nhạn.

Không phải cô tự hạ mình, mà chỉ tôn trọng sự thật.

Tôi và anh ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Người của thế giới này mơ mộng, thưởng lãm một lúc về thế giới bên kia thì được, nhưng nếu tính chuyện lâu dài thì ta về ta tắm ao ta vẫn hơn. Sếp thấy có đúng không?

- Em… năm nay bao nhiêu tuổi?

Khang Kiếm không nhịn nổi, đánh liều hỏi.

Mắt Bạch Nhạn sáng lấp lánh:

- Hai mươi tư.

- Anh tưởng em bốn mươi hai tuổi.

- Thực ra độ tuổi tâm lý của tôi là tám tư. - Bạch Nhạn che miệng cười.

Khang Kiếm một lần nữa á khẩu.

Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, lần tỏ tình đầu tiên của sếp Khang đã chết yểu như vậy.

Sau này, nghĩ lại anh thấy vừa hiếu kỳ vừa buồn cười.

Quan chức chính phủ, hở ra là vùi đầu trong đống công văn giấy tờ. Thường vụ thị trưởng phụ trách xây dựng thành phố chuẩn bị được điều lên tỉnh nhận chức Phó Giám đốc Sở Tài nguyên, bây giờ một đống việc liên quan đến xây dựng thành phố đổ dồn hết lên người Khang Kiếm, anh bận không dứt ra được. Nhưng chỉ cần có một phút nghỉ ngơi, lại bất giác nhớ tới vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Nhạn khi nói làm bạn gái của anh rất ấm ức. Nhớ tới rồi không nhịn được bật cười thành tiếng, ngẩng đầu lên thấy Giản Đơn và Tiểu Ngô con ngươi như lòi ra khỏi tròng, nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh.

Anh vội hắng giọng, đứng dậy rót chén trà để che giấu.

Không thể không thừa nhận, có câu Bạch Nhạn nói rất đúng, anh và cô thực sự không cùng một thế giới.

Vừa nhìn đã biết Bạch Nhạn là cô gái thanh tú lớn lên trong một gia đình bình dân ở thị trấn nhỏ bé của Giang Nam.

Khang Kiếm sinh ra ở tỉnh, ông ngoại là một vị lão tướng của Quân khu Bắc Kinh, ông Khang Vân Lâm bố anh hiện là Bí thư Đảng ủy Sở Tư pháp tỉnh, bà Lý Tâm Hà mẹ anh là trưởng phòng tài vụ Công đoàn tỉnh, cô dì chú bác anh cũng đều là quan chức.

Khang Kiếm học ở Bắc Kinh, từ nhỏ đã là học sinh ưu tú, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ Đại học Nhân Dân liền công tác tại Ban Tuyên truyền của tỉnh. Từ khi bước vào trung học, cuộc đời của anh đã được định sẵn, ông Khang Vân Lâm nói Khang Kiếm là đứa trẻ chín chắn, điềm tĩnh, có chừng mực, thích hợp đi theo con đường quan lộ, vì thế ông hết sức bồi dưỡng, tạo cơ hội cho anh trên phương diện này.

Chưa đến hai năm, Khang Kiếm đã lên chức trưởng phòng ở Ban Tuyên truyền, hai tám tuổi đã lên cán bộ đầu ngành, khiến người ta ngưỡng mộ. Việc này một phần do sự tác động từ bên trong của ông Khang Vân Lâm, cũng do sự xuất sắc và cố gắng của Khang Kiếm.

Nhưng trong năm đó, Khang Kiếm chín chắn, điềm tĩnh đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Tất cả đều bắt nguồn từ một người - Y Đồng Đồng.

Hồi học đại học, Khang Kiếm có không ít người ái mộ, không biết tại sao, không có người nào làm anh rung động, có lẽ là do duyên phận chưa tới, cũng có thể do anh yêu cầu quá cao.

Ở tỉnh có vài bức tường thành cổ từ thời Minh còn lưu lại, mấy bức tường thành đó ở ngay trung tâm thành phố, rêu phong loang lổ, hoang tàn đổ nát, làm mất mĩ quan, ảnh hưởng tới quy hoạch toàn thành. Vì chuyện dỡ hay không dỡ bỏ mấy bức tường này mà lãnh đạo tỉnh đã tổ chức trưng cầu dân ý không chỉ một lần. Kết quả khiến người ta dở khóc dở cười, lần nào cũng 50:50.

Khang Kiếm tham dự một lần trưng cầu dân ý, sau khi có kết quả, anh viết một bài đăng trên báo chiều của tỉnh, liệt kê những mặt được mất của việc giữ lại hay dỡ bỏ, ở cuối bài anh viết, dòng sông lịch sử cuồn cuộn chảy về Đông, một trăm năm sau, chúng ta sẽ để lại cho hậu thế một thành phố ghi dấu ấn của thời đại chúng ta, hay là để lại cho họ mấy bức tường thành của cổ nhân?

Bài báo này đã dấy nên một làn sóng, các nhà nghiên cứu lịch sử, kiến trúc viết rất nhiều bình luận. Cuối cùng, bức tường thành cổ vẫn bị dỡ bỏ, quảng trường tài chính mang đầy hơi thở thời đại được xây dựng trên nền đất cũ.

Khang Kiếm trở thành nhân vật đình đám. Vì chuyện này, báo chiều có cuộc phỏng vấn anh, phóng viên đến phỏng vấn chính là Y Đồng Đồng.

Y Đồng Đồng không học chuyên ngành báo chí, cô tốt nghiệp Học viện Mỹ thuật, vốn làm công việc thiết kế ở tòa soạn, lúc công việc bận rộn cũng thỉnh thoảng tổ chức một số cuộc phỏng vấn không chuyên, và viết được mấy bài báo khá tốt, sau đó chính thức trở thành phóng viên.

Cuộc phỏng vấn được hẹn ở văn phòng của Khang Kiếm. Vừa nhìn thấy nhau, hai người đều lộ vẻ sửng sốt.

Y Đồng Đồng không ngờ Khang Kiếm lại trẻ trung, đẹp trai, phong độ như vậy.

Khang Kiếm chỉ cảm thấy người đứng trước mặt giống như một bình gốm mỏng tinh tế trang nhã, hoa văn tự nhiên như đóa phù dung trong nước biếc.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có cảm giác vừa gặp mà như thân thiết đã lâu, dường như đã đợi nhau từ rất lâu.

Cuộc phỏng vấn diễn ra vô cùng thuận lợi.

Y Đồng Đồng viết xong bản thảo phỏng vấn, chạy đến Ban Tuyên truyền đưa cho Khang Kiếm xem, Khang Kiếm lịch sự mời cô ăn cơm, rất tự nhiên, hai người lưu số điện thoại của nhau. Tiếp đó, bài phỏng vấn đăng báo, Khang Kiếm gọi điện cảm ơn cô, Y Đồng Đồng nói bạn cô mới tặng cô hai tấm vé xem đoàn ca múa Ireland biểu diễn, không rủ được ai đi cùng, hỏi Khang Kiếm buổi tối có rảnh không?

Tối hôm đó Khang Kiếm phải tăng ca để viết tài liệu, nhưng anh chẳng thèm suy nghĩ mà đồng ý luôn.

Xem biểu diễn xong, hai người đi ăn đêm. Cứ cảm thấy giữa họ có những chuyện nói mãi không hết, trên nhiều phương diện, hai người có rất nhiều điểm giống nhau, ăn ý kỳ lạ.

Nửa đêm, Khang Kiếm đưa Y Đồng Đồng về nhà, lúc chia tay, Y Đồng Đồng không hiểu sao đứng không vững, loạng choạng ngã vào lòng anh, tay anh đỡ lấy vòng eo mảnh dẻ mềm mại của cô, lòng bị mê hoặc, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Y Đồng Đồng khẽ rên một tiếng, dán chặt vào người anh.

Rất tự nhiên, hai người xác lập quan hệ yêu đương, nhanh chóng bước vào giai đoạn nồng nàn một ngày xa cách bằng cả ba thu.

Đều đã đến tuổi trưởng thành, chưa tới một tháng, hai người bắt đầu sống chung.

Y Đồng Đồng cả ngày như chìm trong mật ngọt, gương mặt tràn trề hạnh phúc, nét cười rạng rỡ. Khang Kiếm có một căn hộ độc thân ở tỉnh, nhưng do sợ ảnh hưởng đến dư luận, hai người thường ở căn hộ của Y Đồng Đồng.

Yêu nhau được hơn nửa năm, Y Đồng Đồng nhắc khéo Khang Kiếm cô đã hai sáu tuổi, có nên tới gặp bố mẹ hai bên không.

Chưa đợi Khang Kiếm trả lời, người bạn trai hồi ở Học viện Mỹ thuật của Y Đồng Đồng sau hai năm phấn đấu ở Quảng Châu đã quay về tỉnh, cũng có thể coi là áo gấm về làng, chẳng thể nào ngờ được người yêu mình đã thay lòng đổi dạ. Đầu tiên anh ta oai phong lẫm liệt chỉ trích sự thay lòng của Y Đồng Đồng, sau đó lại nhũn như chi chi van nài cô quay trở lại.

Y Đồng Đồng nhìn người bạn trai tóc dài chấm vai, nét đẹp dịu dàng đầy khí chất nghệ sĩ phong lưu, nhưng dù thế nào cũng không thể sánh với Khang Kiếm lạnh lùng phong độ, kiên quyết nói với anh ta rằng tình cảm ngày xưa giờ đã tan theo chiều gió.

Trong lúc tức giận, anh chàng đó xách theo một can xăng, hẹn Khang Kiếm tới bên đường, nói nếu Khang Kiếm không cắt đứt quan hệ với Y Đồng Đồng thì anh ta sẽ tự thiêu trước mặt Khang Kiếm.

Đang giữa mùa đông giá rét, Khang Kiếm đứng trong gió lạnh cắt da, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, sắc mặt trắng bệch như một tờ giấy.

Y Đồng Đồng xông lên giằng co với bạn trai. Gã đàn ông đó lên cơn cuồng loạn, đẩy cô ra, mở nắp can xăng tưới lên người. Y Đồng Đồng bất lực, đành báo cảnh sát.

Sau khi bị khống chế, gã bạn trai đó được đưa tới phòng khám tâm lý để điều trị.

Tình yêu mà ông trời tác hợp cho đôi trai tài gái sắc trong mắt mọi người đã kết thúc trong bi kịch: Khang Kiếm đề nghị chia tay với Y Đồng Đồng.

Khi yêu Khang Kiếm, từ đầu tới cuối, Y Đồng Đồng không nhắc một lời nào tới người bạn trai này, tự biết mình không đúng nghẹn ngào gật đầu nói: Được!

Mặc dù ông Khang Văn Lâm tìm trăm phương ngàn kế dẹp yên chuyện này, nhưng vẫn ảnh hưởng nhất định tới Khang Kiếm. Ông cho rằng Khang Kiếm cần rèn luyện thêm, bèn điều anh xuống Tân Giang làm bí thư Đoàn ủy, coi như tích lũy thêm kinh nghiệm!

Khang Kiếm chỉ sa sút một thời gian ngắn, công việc nhanh chóng khởi sắc trở lại, không lâu sau đã được đề bạt làm trợ lý thị trưởng.

Hồi tháng Năm, anh tháp tùng thị trưởng phụ trách văn hóa giáo dục[1] tới trường Nhất Trung Tân Giang để cắt băng trong buổi lễ mừng 50 năm thành lập trường. Trong lúc chụp ảnh với tập thể cán bộ giáo viên, anh nhìn thấy một bóng dáng kiều diễm vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của anh hàng đêm.

[1] Ở Trung Quốc, một thành phố có nhiều chức thị trưởng chia nhau phụ trách các lĩnh vực khác nhau.

Ban ngày, trời xanh, nắng vàng rực rỡ, Khang Kiếm không quen liền nhắm mắt lại.

- Sếp Khang?

Khang Kiếm mở mắt, kinh ngạc nhìn gương mặt đang hiện rõ trước mắt, nhất thời không biết mình đang ở đâu.

- Đến khách sạn Giang Thiên rồi ạ. - Giản Đơn mở cửa xe.

Khang Kiếm ừ một tiếng, vội chỉnh đốn trang phục, bước ra khỏi xe.

Tân Giang muốn đăng ký trở thành "Thành phố du lịch, thành phố sinh thái, thành phố vệ sinh" cấp toàn quốc, tối nay ở phòng hội nghị của khách sạn Giang Thiên, Khang Kiếm có một bài diễn thuyết quan trọng.

4. Chương 02.3

Trong phòng hội nghị, giới truyền thông và các nhân vật quan tọng của các bộ ngành đã có mặt đông đủ.

Từ trước tới giờ, Khang Kiếm diễn thuyết chưa bao giờ cần giấy, tất cả chủ đề và những gì cần đề cập đều đã dự tính trước, quan điểm rõ ràng, rất lô-gic, cực ít từ ngữ sáo rỗng, càng không thêm bất kỳ trợ từ nào, chỉ đôi ba câu đã nắm bắt được thực chất, thẳng thắn triệt để. Trí nhớ của anh càng khiến người ta kinh ngạc, bao nhiêu số liệu rắc rối, anh toàn trích dẫn miệng, chưa từng sai sót. Quan trọng nhất là sinh động. Trước tiên là tiếng phổ thông rất chuẩn, giọng nói lại êm tai, nắm bắt tiết tấu đúng lúc, ngữ điệu lên bổng xuống trầm, hơn nữa cử chỉ, nét mặt lại phong phú, sinh động. Mỗi lần anh nói chuyện đều cố gắng ngắn gọn, thẳng thắn linh hoạt, định bao nhiêu phút là nói đúng bấy nhiêu phút. Rất nhiều nữ cán bộ thầm thì với nhau, xem Khang Kiếm nói chuyện, dù là mắt hay tai đều vô cùng hưởng thụ.

Khang Kiếm phong độ nhanh nhẹn bước lên bục diễn thuyết, mỉm cười, dùng giọng nói tao nhã thường ngày của mình nói trước những ánh mắt háo hức chờ đợi:

- Cảm ơn sự hiện diện của các vị, bài diễn thuyết này dài bốn mươi phút. Hy vọng sau khi nghe xong, mọi người có thể góp chút sức lực nhỏ bé cho công cuộc kiến thiết của thành phố chúng ta.

Sau đó, anh bèn bắt đầu.

Khang Kiếm nhớ tiên sinh Lâm Ngữ Đường[2] đã từng nói:

[2] Lâm Ngữ Đường (1895-1976): Nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc, tác giả cuốn Sống đẹp.

- Diễn thuyết nên giống như tà váy thiếu nữ, càng ngắn càng tốt, ngôn ngữ vốn không phải là vạn năng.

Bốn mươi phút không dài, những tràng pháo tay vang lên như sấm dậy, Khang Kiếm đứng trên bục cúi người chào, bài diễn thuyết kết thúc.

Trong phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay rào rào như mưa.

Khang Kiếm bình thản nhìn lướt khắp căn phòng, ánh mắt bỗng dừng lại nơi cửa lớn của phòng hội nghị, ở đó có rất nhiều người nghe thấy tiếng vỗ tay, chạy đến xem thực hư.

Bạch Nhạn và Lâm Phong đứng ở giữa.

Lâm Phong bỗng than khẽ:

- Anh chàng như vậy, không biết cô nào mới có thể làm anh ta rung động đây?

Bạch Nhạn bĩu môi:

- Rung động hay không cũng chẳng phải là chuyện bọn mình phải bận tâm.

- Không rung động cũng chẳng sao - Lâm Phong nhún vai - lấy được người đàn ông này đã nở mày nở mặt lắm rồi.

Bạch Nhạn liếc xéo cô ta, cười mỉa:

- Chồng cậu khiến cậu không ngẩng đầu lên được à?

Lâm Phong đỏ mặt, nghiến răng:

- Mình chỉ cảm khái một chút thôi, chồng mình đương nhiên là rất ổn.

- Nhưng mình nghe sao thấy chua thế?

- Bạch Nhạn…

Lâm Phong giơ tay đánh Bạch Nhạn, cô nhanh nhẹn né tránh, lách qua đám đông chạy mất.

- Bạch Nhạn!

Phía sau lại có người cất tiếng gọi.

Lâm Phong dừng chân, nghe như giọng nói của người vừa mới diễn thuyết kia, bèn ngoái đầu lại nhìn.

Khang Kiếm chăm chú bước qua cô ta, đi thẳng tới chỗ Bạch Nhạn đang cười đứt hơi.

Bạch Nhạn ngừng cười, hơi khom người, hai tay chắp phía trước như nhân viên phục vụ trong khách sạn, cung kính nói với Khang Kiếm:

- Sếp Khang, xin chào.

Khang Kiếm nhíu mày, không thèm đếm xỉa tới những ánh mắt trên lối đi đang nhìn về phía này, đi thẳng tới trước mặt Bạch Nhạn:

- Đúng lúc quá, em tụ tập với bạn bè ở đây à?

- Bẩm sếp, không phải tụ tập mà là tham dự đám cưới của đồng nghiệp. Ra ngoài một lát cho thoáng, bị tiếng vỗ tay thu hút, vô cùng vinh hạnh được nghe bài diễn thuyết đặc sắc của sếp.

Bạch Nhạn lại cười, để lộ lúm đồng tiền nhỏ xinh tinh nghịch.

- Nếu là đám cưới, vậy chắc không ít bàn đâu nhỉ!

- Hơn ba mươi bàn, không để ý nữa. Sếp Khang, anh cứ làm việc đi, em đi trước…

- Nhiều bàn tiệc như vậy, chắc không để ý việc có thêm mấy vị khách đâu nhỉ! - Khang Kiếm ngắt lời Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn ranh mãnh nghĩ: Chẳng lẽ ông sếp Khang này định ăn chùa?

- Anh và cậu Giản, cậu Ngô từ văn phòng đi thẳng tới đây, đến giờ vẫn chưa ăn cơm tối. - Khang Kiếm nói thêm một câu.

- Nhà hàng dưới khách sạn có lẽ vẫn còn mở cửa. - Bạch Nhạn chớp mắt, vui vẻ nhắc nhở.

- Bây giờ xuống đó, rồi gọi món, rồi lại đợi người ta nấu, không biết phải mất bao lâu. Có phải em sợ bọn anh không đưa tiền mừng không, cậu Giản?

Khang Kiếm quay người lại.

- Đừng, đừng…

Bạch Nhạn vội thò tay bịt miệng anh lại.

- Sếp Khang, anh giá lâm đám cưới của đồng nghiệp em là vinh hạnh mấy đời của vợ chồng họ. Nhưng mà… - Cô nghiêng đầu, dài giọng - Cả đời người ta mới có một lần đám cưới, khó khăn lắm mới được làm nhân vật chính, nhân vật tầm cỡ như anh đi vào, chẳng phải là soán ngôi của họ sao?

Không hừ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, xòe tay:

- Xem ra anh không được tiếp đón rồi. Thôi vậy, chúng ta ra ngoài ăn. Đồ của em vẫn ở bên trong hả?

Anh chỉ vào hội trường cách đó không xa.

Bạch Nhạn đơ người, "chúng ta" này bao gồm cả cô sao? Cô được người ta mời đến đây đó, quà mừng cũng to lắm nha. Hiện giờ đến bạn trai cô cũng chẳng có, muốn thu hồi vốn chả biết đến bao giờ, chỉ còn cách tối nay ăn nhiều uống nhiều một chút mới có thể an ủi ví tiền bị tổn hại thôi.

- Sếp Khang, bỏ về giữa chừng, đồng nghiệp của em sẽ giận mất. Hơ hơ, sếp Khang cứ đi đi, chúc anh tối nay ăn ngon miệng. - Cô lấn tới không chút dấu vết.

- Em là phù dâu à? - Khang Kiếm không cử động, ánh mắt ngời sáng.

- Không phải, không phải.

- Vậy thì đi thôi, mấy trăm khách, thiếu một người cũng chẳng ai biết. Nhanh lên, anh đói lắm rồi.

Khang Kiếm bỗng đưa mắt nhìn người đẹp Lâm Phong vẫn đang đứng ngơ ngác bên cạnh:

- Cô là đồng nghiệp của Bạch Nhạn phải không, làm phiền cô vào trong lấy đồ của Bạch Nhạn ra, nếu có ai hỏi nhờ cô nói giúp cô ấy một tiếng. Cảm ơn cô!

Vô cùng khách sáo nhưng lại khiến người ta không thể từ chối.

Lâm Phong gật đầu như bị thôi miên, chẳng thèm hỏi Bạch Nhạn một câu, đi thẳng vào hội trường, chẳng mấy chốc đã mang áo khoác và túi xách của Bạch Nhạn ra ngoài.

Bạch Nhạn vẫn mỉm cười, nhưng ý cười chỉ xa xôi thoảng qua, không đọng vào đáy mắt.

Khang Kiếm đón lấy áo khoác và túi xách của Bạch Nhạn, cảm ơn Lâm Phong thêm lần nữa rồi thảnh thơi đi về phía thang máy.

Giản Đơn và thư ký Ngô đã đợi ở cửa thang máy được một lúc.

- Anh ấy là họ hàng của cậu à?

Lâm Phong tò mò chết đi được, cô nàng đã nhận ra rằng, Khang Kiếm và Bạch Nhạn nói chuyện vô cùng thân thiết.

Bạch Nhạn trừng trừng nhìn theo bóng Khang Kiếm, trợn mắt nói:

- Mình mà có người họ hàng như thế thì đã vênh vang ở bệnh viện từ lâu rồi.

Hàng mi dài thanh tú của Lâm Phong chớp chớp không ngừng:

- Vậy hai người là?

- Quan hệ giữa lãnh đạo và người bị lãnh đạo.

Cửa thang máy mở ra, Lâm Phong đưa mắt dõi theo Bạch Nhạn đi vào thang máy, mái tóc dài đen óng nhẹ nhàng lúc lắc trên vai.

Tài xế đã lái xe tới trước cửa khách sạn, Khang Kiếm hạ giọng nói với Giản Đơn điều gì đó, Giản Đơn liếc Bạch Nhạn, mỉm cười mở cửa xe, thư ký Ngô ngồi đằng trước, anh ta ngồi đằng sau, xe bắt đầu chạy.

- Phía trước là phố đi bộ, có một nhà hàng vịt quay Bắc Kinh chính gốc, chúng ta tới đó ăn.

Khang Kiếm vừa nói vừa sánh vai đi xuống cùng Bạch Nhạn. Ra đến đường, anh vòng qua Bạch Nhạn, đi phía ngoài cô.

- Anh cũng biết loại nhà hàng nhỏ này? - Bạch Nhạn ngạc nhiên hỏi.

- Em cứ tưởng anh không ăn thức ăn phàm trần hay sao?

- Anh ăn cao lương mĩ vị chứ, còn đây là thức ăn của người bình dân mà!

Hình như Khang Kiếm đang rất vui, anh cười cười:

- Con người ta chỉ có phân công công việc khác nhau, chứ không phân chia giàu nghèo. Nếu buổi tối không phải làm thêm, anh cũng thường cùng với mấy cậu thư ký ra ngoài uống rượu.

Có điều, cơ hội như vậy không nhiều.

Trong quán có bàn tròn, cũng có bàn tình nhân ngồi đối diện nhau, Khang Kiếm đi tới một chiếc bàn vuông ở góc trong, Bạch Nhạn kéo tay áo anh:

- Sếp Khang, chúng ta phải ngồi phòng riêng.

- Hai người thì không cần, ngồi ở ngoài ăn là được rồi.

Khang Kiếm tao nhã ngồi xuống, cầm thực đơn lên.

Bạch Nhạn nuốt nước miếng, liếc ngang liếc dọc khắp quán, quả nhiên, gương mặt thường xuất hiện trên truyền hình của Khang Kiếm đã thu hút sự chú ý của những thực khách khác, tiếng xì xào nổi lên khắp bốn phía.

Bạch Nhạn nhắm mắt lại, thôi kệ, anh ta không sợ lời ong tiếng ve ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, cô còn sợ cái gì chứ?

Hai người gọi hai món xào, một món canh, nửa con vịt, không gọi rượu mà gọi món chính ra luôn. Vịt quay đúng là rất ngon, nước chấm cũng rất đúng vị, chỉ có hành là hơi hăng một chút.

Khang Kiếm hình như đói ngấu, suốt bữa ăn không nói gì, chỉ chăm chú ăn. Giữa buổi, điện thoại réo hai lần, anh mở ra xem rồi ấn nút tắt. Sau đó điện thoại lại réo, anh tắt máy luôn.

Bạch Nhạn đã ăn một chút ở tiệc cưới, tối ăn nhiều sợ béo, chỉ gắp vài miếng rau, sau đó ôm tách trà nóng cho ấm tay, thỉnh thoảng mới nhấp một ngụm.

Dù là hiền lành ngồi trong một quán ăn nhỏ, lẫn với những người bình dân bình thường, nhưng vẻ nghiêm nghị và sang trọng của Khang Kiếm vẫn khiến người khác không thể coi thường. Rồng vẫn là rồng, sâu bọ vẫn là sâu bọ, Bạch Nhạn than thầm.

Thanh toán xong ra ngoài, đứng ở cửa, gió lạnh thổi qua khiến Bạch Nhạn rét run.

- Sếp Khang, anh có người đến đón hay là bắt xe về?

Ăn xong rồi, đương nhiên là phải cáo từ, cô vẫn còn kinh sợ cái màn "đi dạo trong mưa" lần trước.

Khang Kiếm nhìn đèn đường trong màn đêm:

- Ăn no quá, đi dạo với anh được không?

Cô nói không thì được sao? Tối nay, Bạch Nhạn coi như đã lĩnh giáo tác phong quyết đoán của sếp Khang, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, cô nhìn anh cười tủm tỉm:

- Đó là niềm vinh hạnh của em.

Hai người chầm chậm đi dọc con phố đi bộ, rẽ rất nhiều ngã rẽ, dừng lại trước mấy cửa hàng, bình phẩm những mặt hàng bày trong tủ kính, lại đi xuyên qua quảng trường Nhân Dân, ngang qua một cửa hàng bán rau, Bạch Nhạn dừng lại.

- Sếp Khang, anh có biết giá rau tươi và giá thịt cá mùa này không?

Khang Kiếm sững người, cau mày lại theo thói quen.

Gió khá lạnh, Bạch Nhạn dựng cổ áo khoác lên, cười thản nhiên:

- Lúc năm tuổi em đã biết rồi, lại còn biết mặc cả nữa. Sếp Khang, lúc năm tuổi anh biết làm những gì?

Năm tuổi? Đang học quốc họa hay học đàn violon, hay là ông anh họ từ nước ngoài về đang dạy anh giao tiếp tiếng Anh nhỉ? Khang Kiếm đứng dưới ánh đèn vàng vọt trước cửa hàng rau, lặng lẽ ngắm nhìn ánh sáng lấp lánh đầy mê hoặc trong đôi mắt to đang chớp của Bạch Nhạn.

- Anh xem, từ nhỏ chúng ta đã không có chung sở thích rồi. Sếp Khang, thời giờ của anh như ánh dương ấm áp, nên chiếu sáng cho đất trời Tân Giang rộng lớn, tuyệt đối không nên lãng phí vào em, em sẽ cảm thấy tội lỗi lắm. Cảm ơn anh đã mời em ăn cơm, có gì căn dặn cứ bảo anh Giản gọi điện cho em. Để em gọi xe giúp anh.

Nói đoạn cô bèn chạy ra đường, giơ tay vẫy xe.

Cô thật thông minh, nhìn thấu ý đồ của anh, lại một lần nữa tế nhị mà kiên quyết từ chối anh.

Nhưng cô đã nhầm, nếu anh dễ bị đuổi khéo như thế, thì giờ này họ đã chẳng đứng ở đây.

Khang Kiếm túm lấy bàn tay cô đang đưa ra trong gió.

- Bạch Nhạn, đợi chút. Trước đây anh và em không cùng một thế giới, nhưng nếu có cơ hội ở bên nhau, chúng ta sẽ tìm được tiếng nói chung, sở thích chung, dần dần sẽ trở thành đồng bào.

- Chắc chắn điều đó không thể xảy ra.

Bạch Nhạn muốn rút tay về, nhưng anh càng nắm chặt hơn.

- Em chưa thử, làm sao biết được là không thể xảy ra?

Ánh mắt Khang Kiếm sáng quắc như ngọn đuốc.

Bạch Nhạn bật cười lắc đầu:

- Sếp Khang, xin hỏi anh thích em ở điểm nào?

- Khởi đầu của tình cảm không phải là một bài toán, nhất định phải có đáp án chính xác. Ánh mắt của em, giọng nói của em, từng hành động của em chính là lý do, có được không? Bạch Nhạn, anh rất nghiêm túc. Hãy làm bạn gái của anh, chúng ta đến với nhau thử xem.

- Em có thể xuống nhà bếp nhưng tuyệt đối không thể lên đại sảnh, sếp Khang, anh dụi mắt nhìn cho kĩ, rường cột nước nhà như anh đừng để bị hủy hoại trong tay em.

Bạch Nhạn tận tình khuyên bảo, trong lòng cảm thấy bất lực, con người này đúng thật là cố chấp.

Khang Kiếm nghiêm giọng trả lời:

- Nếu thật sự bị hủy hoại, anh sẽ không hối tiếc. Cá nhân anh cho rằng việc anh làm rường cột của nước nhà với việc em không lên được đại sảnh chẳng liên quan nhiều đến nhau.

Bạch Nhạn không đáp, chỉ nhìn anh với vẻ không thể nào tin.

- Anh thật sự dũng cảm. - Hồi lâu sau, cô mới thở hắt ra một hơi, cắn môi nói. - Sếp Khang, anh coi trọng em như vậy lại khiến em thấp thỏm không yên, đương nhiên cũng có một chút hư vinh. Em sẽ không nói gì nữa, như vậy được không, anh có thể tìm thám tử tư, hay là đến Sở Công an tìm một người thân tín, tới đoàn Việt kịch ở huyện Vân âm thầm tìm hiểu gia cảnh của em, sau đó anh sẽ biết tại sao chúng ta lại không cùng một thế giới.

- Được.

- Vậy thì anh buông tay ra đi.

Môi Bạch Nhạn đã có phần nhợt nhạt, cả người lạnh đến phát run.

Khang Kiếm cố chấp nắm tay cô, vẫy một chiếc taxi, đưa cô về nhà rồi mới nói lời tạm biệt.

Bạch Nhạn gần như khẳng định, sau buổi tối hôm nay, hai người sẽ lập tức trở thành hai đường thẳng song song kéo dài vô tận, không bao giờ giao nhau.

Đi làm, tan ca, ngày tháng lại bình lặng trôi đi.

Khang Kiếm không gọi điện nữa, cũng không xảy ra cuộc gặp gỡ tình cờ nào nữa, Bạch Nhạn gần như đã quên mất hẳn chuyện này. Chỉ thỉnh thoảng xem tivi, bật đến kênh Tân Giang, thấy Khang Kiếm đang họp hay đi thăm cơ sở, mới nghĩ ra người này mình cũng có quen.

Đầu tháng Mười một, các ban ngành tổ chức cho toàn thể cán bộ nhân viên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe thường niên, đó là phúc lợi của đơn vị, cũng là cơ hội tốt để bệnh viện kiếm tiền, mỗi phòng kiểm tra đều tăng cường nhân lực, tăng ca tăng giờ làm để đón tiếp cán bộ tới kiểm tra.

Đúng dịp Liễu Tinh phải ở phòng khám khoa Phụ sản, ngày nào cũng kêu khổ, la lối bảo Bạch Nhạn số đỏ.

Bạch Nhạn rất không thông cảm mà cho cô nàng hay, tiếp theo đây cô sẽ nghỉ liền ba ngày.

Liễu Tinh khóc không ra nước mắt.

Nghỉ liền ba ngày, thông thường là Bạch Nhạn trực hai đêm liền, ngay sau đó là thứ Sáu, cộng thêm thứ Bảy, Chủ nhật.

Bạch Nhạn về nhà tắm nước nóng, giặt quần áo, dọn phòng, ăn vài thứ đơn giản, sau đó ngủ vùi.

Đang mơ màng ngủ, bỗng bị tiếng chuông gấp gáp đánh thức, mới đầu tưởng là chuông đồng hồ, mở mắt rồi mới biết là chuông điện thoại.

- A lô…

Bạch Nhạn nhắm mắt, lại lơ mơ ngủ.

- Bạch Nhạn, sao em không ở bệnh viện?

Là giọng Khang Kiếm, Bạch Nhạn càu nhàu:

- Em nghỉ phép, có chuyện gì không?

- Anh đang ở phòng siêu âm.

Bạch Nhạn mở phắt hai mắt, theo phản xạ liên tưởng ngay đến điều gì chẳng lành, cô hít nhẹ một hơi, cố nói thật bình tĩnh:

- Sếp Khang, có phải kiểm tra thấy cái gì không ổn định không? Anh đừng lo lắng, phát hiện sớm thì có thể phẫu thuật triệt để…

- Em đang nói cái gì vậy? - Khang Kiếm ngắt lời cô - Anh có siêu âm đâu! Anh vừa tới phòng phẫu thuật tìm em nhưng không gặp. Lát nữa chúng ta đi ăn sáng, em đến bệnh viện hay anh tới đón em? Kiểm tra sức khỏe xong, buổi sáng anh không còn việc gì khác.

Bạch Nhạn cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô từ từ đứng dậy, dựa vào thành giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình như trời đã sáng, nhưng vẫn chưa có nắng.

- Sếp Khang, ra khỏi cửa bệnh viện, bên trái có sữa đậu nành Vĩnh Hòa, bên phải có sủi cảo Đại Nương, đồ ăn sáng của hàng nào cũng ngon cả, không đắt đâu.

- Trợ lý Khang, đến lượt anh…

Có tiếng nói oang oang lọt vào điện thoại.

Khang Kiếm cúp máy, Bạch Nhạn lại lên giường nằm đắp chăn, vừa mới mơ màng…

- Cốc cốc…

Có người gõ cửa dồn dập.

Bạch Nhạn thật muốn phát điên, ngồi phắt dậy, đầu tóc bù xù, mặt mày nặng trịch, cáu kỉnh nói:

- Ra đây, ra đây!

Giọng cô lộ rõ vẻ bực bội.

Cửa vừa mở ra lập tức lại đóng lại cái rầm, cô ôm ngực, cơn buồn ngủ hoàn toàn tan biến.

Khang Kiếm đang đứng ngoài cửa như cây ngọc đón gió.

- Bạch Nhạn?

- Hơ hơ.

Cô ngượng nghịu cười, cuống quýt chui vào phòng ngủ mặc áo khoác, lấy tay làm lược chải tóc, buộc thành một túm, lấy khăn ướt lau mặt xong mới ra mở cửa..

- Mời sếp Khang!

Khang Kiếm liếc xéo cô một cái, đưa hộp giấy trong tay cho cô.

Cô nhận lấy, cái hộp hơi nóng, cúi đầu nhìn, có bánh gạo và sữa đậu nành, sủi cảo tôm, suất hai người ăn.

- Anh…

Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoang mang.

- Đợt này cấp trên xuống kiểm tra thành phố về việc xây dựng thành phố văn minh, anh bận tối mắt tối mũi, không có thời gian gọi điện cho em.

Khang Kiếm xoa trán, như đang thanh minh về quãng thời gian im hơi lặng tiếng dạo trước.

- Phía huyện Vân anh đã cho người đi rồi, thực ra đi hay không đi cũng chẳng liên quan gì, Bạch Nhạn vẫn là Bạch Nhạn mà anh biết.

Bạch Nhạn trợn tròn mắt:

- Anh… không để tâm mấy chuyện đó ư?

Khang Kiếm do dự một lát, vụng về đưa tay ra vuốt tóc cô.

- Chẳng có gì phải để tâm cả, chuyện đã qua lâu rồi. Người làm bạn gái anh là em, đâu phải người khác. Em đừng nói cái gì mà ảnh hưởng đến tiền đồ của anh, anh đã đủ ghét cái danh "con ông cháu cha" mà người khác chụp cho anh lắm rồi. Tiền đồ của anh anh phải tự cố gắng, người khác muốn cản không cản được, muốn giúp cũng không giúp được.

Bạch Nhạn bỗng mất hết sức lực, đứng không vững, đành phải vịn vào vai Khang Kiếm, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Căn phòng nhỏ lần đầu tiên có người khác phái ghé đến, bầu không khí lạ lẫm lan tỏa đâu đây.

Khang Kiếm đứng cạnh cô, đặt tay lên vai cô.

- Em còn có vướng mắc gì, cứ nói hết ra!

- Sếp Khang, em… cảm thấy mình như đang nằm mơ giữa ban ngày… anh đàng hoàng đứng đắn, quyền cao chức trọng, lòng dạ khó dò, sao có thể chơi trò tiếng sét ái tình ấu trĩ này chứ? Đây đâu phải là phim thần tượng, ai mà tin được, tình tiết cũ rích như vậy… ôi…

Đôi môi nóng bỏng của Khang Kiếm đã chặn đứng những lời nói bất tận của cô.

Bạch Nhạn sửng sốt tròn mắt, nhìn vào ánh mắt thản nhiên của anh.

Nụ hôn qua đi, quyền chủ động đã không còn nằm trong tay Bạch Nhạn, sếp Khang thế tấn công như chẻ tre, tiến thẳng về phía trước.

Cho dù bận đến mấy, một tuần ít nhất Khang Kiếm cũng đến bệnh viện đón Bạch Nhạn hai lần, tiện đường hai người cùng nhau ăn tối. Lúc dư dả thời gian, anh sẽ đến trước nửa tiếng, đến thẳng phòng phẫu thuật đợi cô. Mấy hàng ăn nhỏ gần khu Bạch Nhạn ở đều đã in dấu chân họ, mấy ông chủ gặp ai cũng nói, bạn gái của anh chàng trợ lý thị trưởng đẹp trai kia trên má có hai lúm đồng tiền, trông rất đáng mến.

Khi đi công tác, Khang Kiếm luôn gọi điện vào giờ nghỉ trưa. Anh không gọi vào di động của cô, mà gọi đến phòng phẫu thuật, nhờ người chuyển lời cho Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn cảm thấy hình như cả thế giới đều biết đến sự theo đuổi của Khang Kiếm. Cô bây giờ hết đường chối cãi, nếu nói không có gì với Khang Kiếm, sẽ bị người ta cho là vờ vịt. Và thế là cô dứt khoát không nói gì, một mực im lặng.

Thứ Bảy, Liễu Tinh và Bạch Nhạn được nghỉ cùng nhau. Sau khi tốt nghiệp Đại học Sư phạm tỉnh, ông xã tương lai của Liễu Tinh được phân về làm giáo viên trường Nhất Trung Tân Giang, hai người cùng thuê một căn hộ. Căn hộ mới phải mua thêm rất nhiều đồ dùng Liễu Tinh nói Bạch Nhạn có con mắt thẩm mĩ, liền kéo cô đi làm cố vấn.

Hai người đi tới một cửa hàng đồ lót hàng hiệu, Liễu Tinh mua cho ông xã tương lai mấy chiếc quần sịp gợi cảm, rồi cô nàng quay sang hỏi Bạch Nhạn có muốn mua cho sếp Khang hai chiếc không, mua nhiều họ sẽ ép được giá.

- Gì chứ, mình với anh ta bây giờ chỉ là bạn bình thường thôi. - Bạch Nhạn đỏ mặt, đẩy Liễu Tinh một cái.

- Còn bạn bè bình thường, cậu đi mà lừa ma! Sếp Khang chỉ còn thiếu nước đóng dấu sở hữu tư nhân lên trên mặt cậu nữa thôi. Anh ta là đứa trẻ ngoan ngày nào cũng nói về "Thuyết Ba đại diện[3]", "Quan điểm phát triển khoa học[4]", bất kỳ thông tin trăng hoa nào cũng có thể hủy hoại tiền đồ của anh ta. Chỉ khi đã xác định cậu là người nhà, thì anh ta mới rêu rao như thế. Thế nên cậu đừng giả bộ nữa, chọn một chiếc đi. Chà, nếu sếp Khang mà mặc vào không biết sẽ thế nào nhỉ, cậu lấy điện thoại chụp lén, cho mình thưởng thức tí, được không?

[3] Thuyết Ba đại diện: học thuyết được Giang Trạch Dân đưa vào năm 2000 với nội dung: Đảng Cộng sản Trung Quốc đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến, đại diện nền văn hóa tiên tiến, đại diện lợi ích của đông đảo nhân dân Trung Quốc.

[4] Quan điểm phát triển khoa học là học thuyết do Chủ tịch Trung Quốc Hồ Cẩm Đào đưa ra vào năm 2003.

Liễu Tinh bày ra bộ mặt thèm nhỏ dãi.

5. Chương 02.4

Bạch Nhạn không chịu được lườm cô nàng một cái, cổ cũng đỏ rần.

- Cái đồ háo sắc này, coi chừng lão chồng cậu đá cậu đấy.

Trong lòng không thể không thừa nhận, Liễu Tinh nói vô cùng chính xác. Mặc dù cô đồng ý với Khang Kiếm thử ở bên nhau một thời gian xem sao, nhưng xem tình hình này, ngoài việc tính chuyện trăm năm bền lâu ra, không còn con đường nào khác.

Trăm năm bền lâu… quá ư xa vời!

- Không sao không sao, lòng mình cong nhưng con người mình thẳng.

Liễu Tinh cười khúc khích bảo cô gái bán hàng gói chiếc quần sịp lại. Lúc rút ví trả tiền, lại lấy ra một gói giấy bạc nhỏ đưa cho Bạch Nhạn với vẻ bí ẩn. Bạch Nhạn tò mò đưa lên xem, nhìn rõ rồi liền đờ người ra, mặt đỏ như gấc, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với Liễu Tinh.

- Mình đây là tốt cho cậu thôi. - Liễu Tinh ra vẻ quan tâm - Đại ca sếp Khang không còn nhỏ nữa, nếu tự nhiên nhiệt huyết dâng trào, chẳng phải cậu sẽ dùng đến sao. Anh ta là nhân vật chính phái, nếu như cậu trúng thưởng, bê bụng mà kết hôn thì thành trò cười cho thiên hạ đó.

-Liễu Tinh… - Bạch Nhạn thật không còn lời nào để nói - Cậu là mẹ mình à, có phải quan tâm hơi quá đà rồi không?

Liễu Tinh cười lớn, vẫn dúi gói giấy bạc nóng bỏng tay đó vào trong túi xách Bạch Nhạn rồi kéo cô ra cửa.

- Đùa thôi mà! Nhưng mà, Bạch Nhạn, cậu và mình đều đã ở khoa Phụ sản, chứng kiến cảnh phụ nữ sinh đẻ, phá thai, thật sự là khủng khiếp, vì thế nhất định phải hết sức cẩn thận.

Bạch Nhạn nhìn trời, hít sâu, trời ạ, cô có người bạn kiểu gì thế này!

- Bạch Nhạn, cậu cũng đừng quá sợ hãi, lúc cần điên cuồng đừng có cố kiềm chế. Bây giờ coi như mình đã hiểu, cậu đâu có phải thủ thân như ngọc mà là ôm cây đợi rùa vàng!

- Chị Liễu à, mai rùa cứng thế, cho dù đâm vào cây cũng chẳng sứt mẻ gì đâu! - Bạch Nhạn hậm hực nói.

Liễu Tinh đáp rất nghiêm túc:

- Vấn đề là con rùa vàng kia cam tâm tình nguyện, nó có thể giả vờ bất tỉnh, chẳng phải là của cậu rồi sao.

Ông nói gà bà nói vịt, chẳng thể nào hiểu nhau. Bạch Nhạn bất lực quay đầu đi, nhìn thấy bên phố mới mở một tiệm cắt tóc mới, tên tiệm rất hay: Ba ngàn sợi.

- Tóc mình đang bị chẻ ngọn, vào đó sửa lại, cậu có đi không?

Đi mãi chân cũng thấy mỏi, Bạch Nhạn đang muốn nghỉ ngơi một chút.

Liễu Tinh nhìn đồng hồ trên điện thoại, ông xã hẹn lát nữa sẽ tới giúp cô xách đồ, hiện vẫn chưa đến giờ.

- Ừ, mình cũng vào sửa tóc mái.

Hai người bước vào tiệm cắt tóc, tiệm không lớn nhưng rất sạch sẽ, có hai cô gái đang ngồi trên ghế. Trong đó có một cô tóc nhuộm như lông công, trang điểm đậm, thấy có người đi vào, hai cô gái vội vàng đứng dậy đón tiếp.

- Chị cắt tóc hay uốn tóc ạ?

Cô gái lông công niềm nở cười hỏi, nhìn thấy Bạch Nhạn, nụ cười bỗng tắt giữa chừng.

- Minh Tinh… - Bạch Nhạn sửng sốt - Chị đến Tân Giang từ lúc nào thế?

Minh Tinh lạnh lùng liếc cô, không thèm đếm xỉa:

- Tiểu Lệ, em qua làm cho cô ta.

Cô ta bĩu môi với Bạch Nhạn rồi quay sang tiếp đón Liễu Tinh.

- Chị ơi, chị muốn làm thế nào ạ? - Tiểu Lệ kéo ghế cho Bạch Nhạn ngồi.

Bạch Nhạn đăm đăm nhìn theo bóng Minh Tinh, cười buồn:

- Sửa đuôi tóc là được rồi.

Liễu Tinh băn khoăn nhìn Bạch Nhạn, rồi lại nhìn Minh Tinh.

- Hai người quen nhau à?

Minh Tinh liền buông ra một chữ: Không!

Đôi mắt trong veo của Bạch Nhạn tối đi vài phần.

Thái độ của Minh Tinh không ra gì nhưng tay nghề lại rất ổn, sửa tóc mái cho Liễu Tinh rất thành thục, tiện tay còn tỉa cả lông mày.

- Tiểu Lệ, em ngửi xem, có phải trong tiệm có mùi chồn hôi không?

Đang cắt tóc, Minh Tinh bỗng hỏi.

Tiểu Lệ dừng tay, khụt khịt mũi:

- Đâu có, em chẳng ngửi thấy gì cả.

Minh Tinh hừ một tiếng:

- Có khi em bị cảm rồi, rõ ràng là mùi hôi nồng nặc, lát nữa phải quét dọn cho sạch sẽ. Tiểu Lệ, em còn nhớ anh trai chị không?

- Nhớ chứ, anh Thương Minh Thiên sinh đôi với chị, chẳng phải đang làm phi công ở quân khu Thành Đô đó sao?

- Ừ, bây giờ anh ấy lên chức rồi, làm tổ trưởng tổ phi công. Tháng Năm năm sau anh ấy quay về làm đám cưới. Đã bốn năm rồi anh ấy không về, chị nhớ quá.

Minh Tinh vuốt mái tóc bảy sắc cầu vồng, giễu cợt liếc Bạch Nhạn.

Tiểu Lệ phấn khích chớp mắt:

- Thế chị dâu tương lai của chị là người ở đâu?

- Biên kịch đoàn văn công quân đội.

- Ôi, cũng là nữ quân nhân à, thật đáng ngưỡng mộ.

Tiểu Lệ đặt kéo xuống, giúp Bạch Nhạn phủi tóc trên người, lấy một tấm gương soi phía sau cho cô.

- Bao nhiêu tiền hả em? - Bạch Nhạn đứng dậy.

- Chỉ cần động kéo, thấp nhất là 15 tệ. - Minh Tinh lạnh lùng nói.

Bạch Nhạn đưa cho Tiểu Lệ 30 tệ, nói cảm ơn, đoạn cùng với Liễu Tinh mặt mày vẫn đang ngơ ngác bước ra khỏi tiệm.

Vừa bước ra ngoài, Liễu Tinh không kìm được bèn tra khảo:

- Bạch Nhạn, con bé lông công vừa rồi có phải có thù với cậu không? Ánh mắt nhìn cậu sắc như dao ấy!

Bạch Nhạn cười cười:

- Cậu thấy có giống không? A, mình nghe điện thoại đã.

Điện thoại trong túi xách réo mãi không ngừng.

Là số máy bàn của văn phòng Khang Kiếm.

- Em đang ở trên phố! Đi đâu cơ? Đảo Giang Tâm?

Bạch Nhạn nhíu mày, nhìn sang Liễu Tinh:

- Em không đi đâu, đang đi dạo phố với bạn.

Liễu Tinh giật điện thoại:

- Sếp Khang, em đại nhân đại lượng, vì Đảng quên bạn, Bạch Nhạn cho anh mượn, nhưng có vay phải có trả.

- Anh thay mặt Đảng và Nhà nước cảm ơn y tá Liễu.

Giọng Khang Kiếm vô cùng bình thản.

- Hê hê, không có chi, không có chi.

Liễu Tinh trả điện thoại lại cho Bạch Nhạn, Khang Kiếm hỏi rõ địa điểm cụ thể của cô rồi gác máy.

Liễu Tinh lùi về sau một bước, ngắm nghía Bạch Nhạn. Áo len cao cổ màu tím nhạt, áo khoác dài màu kem, bốt da đến bắp chân, cũng ổn, nền nã mà không kém phần hoạt bát, thời trang mà không nổi loạn, đi tới đâu cũng có thể được 80 điểm, có điều sắc mặt hơi nhợt một tí, đôi môi không tươi tắn chút nào.

- Bạch Nhạn, cậu bị thiếu máu à?

Liễu Tinh lấy đồ trang điểm trong túi xách ra, đánh cho Bạch Nhạn chút phấn hồng, tô lại son môi.

- Mình khỏe như vâm! - Bạch Nhạn mím môi, nét mặt lơ ngơ.

- Sếp Khang quan tâm ghê, đảo Giang Tâm là điểm du lịch mới khai thác của Tân Giang, nghe nói ở đó có khu nghỉ dưỡng theo chế độ hội viên, không phải ai cũng vào được. Sóng nước mênh mang, ánh trăng đùa giỡn, cơm dẻo rượu thơm, trời rét mướt, đêm khuya cũng đừng lãng mạn quá nhé!

Liễu Tinh chắp hai tay về phía đó, vẻ mặt ngất ngây.

Bạch Nhạn phì cười, những cái khác nghe còn được, nhưng đất trời rét mướt thì hơi rầu lòng.

- Cậu bỏ bớt cái tư tưởng Trư Bát Giới đó đi, sếp Khang không thấp kém như cậu đâu.

Liễu Tinh đang định phản bác thì một chiếc xe hơi màu đen đã đỗ cạnh hai người, Giản Đơn cười tủm tỉm bước ra từ ghế trước, mở cửa sau xe. Khang Kiếm gật đầu với Liễu Tinh rồi ngồi dịch vào bên trong.

- Đi đi, đi đi, chơi cho vui vào.

Liễu Tinh đẩy Bạch Nhạn lên xe, vẫy tay chào.

Hôm nay Giản Đơn làm tài xế, xe chạy êm ru về phía ngoại ô.

Bạch Nhạn vừa ngồi xuống đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nồng trên người Khang Kiếm, ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt anh vẫn đầy tia máu, nhưng tinh thần vẫn tốt.

- Sếp Khang, đi đảo Giang Tâm làm gì thế?

- Thư giãn. - Khang Kiếm hơi ngả người trên ghế, nhắm mắt vờ ngủ. - Bạch Nhạn, gọi anh là Khang Kiếm, đừng gọi sếp Khang.

Bạch Nhạn ngồi thẳng, nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa xe.

- Anh là lãnh đạo thật mà!

Khang Kiếm kéo tay cô, bóp nhẹ một cái, mặt hơi hé ra:

- Anh lãnh đạo em cái gì?

- Lãnh đạo em đi theo con đường đã rải sỏi sẵn của anh.

- Sao lại là đường rải sỏi?

- Bởi vì vướng chân.

Đến giờ Khang Kiếm đã quen với cách nói của Bạch Nhạn, nhếch miệng không đáp, nắm chặt tay cô, nhắm mắt lại.

Giản Đơn ngồi trước cười thầm.

Xe chạy một mạch tới bến tàu, một chiếc cano trên sông khẽ bập bềnh theo sóng.

Giản Đơn không đi cùng mà lái xe trở về thành phố, Bạch Nhạn và Khang Kiếm lên cano.

Giang Tâm là một hòn đảo nhỏ nằm giữa Trường Giang và cửa biển Hoàng hải, cano chạy một lát đã tới nơi.

Một chiếc xe điện đã đợi sẵn trên bờ.

Chiếc xe điện rẽ năm bảy ngã, chạy vào một khu resort kiểu lâm viên, chính là "khu nghỉ dưỡng" mà Liễu Tinh nhắc tới. Bạch Nhạn thầm chột dạ.

Vừa xuống xe, Bạch Nhạn phát hiện người trong khu resort này rất đông, trông mặt đều là những nhân vật thường xuất hiện trên bản tin thời sự Tân Giang. Khang Kiếm dắt tay cô, giới thiệu từng người với cô.

Thì ra khu nghỉ dưỡng này chính là trung tâm vui chơi giải trí của Ủy ban thành phố Tân Giang, mỗi tháng có một hai ngày, các vị lãnh đạo đều đưa gia đình tới đây ăn hải sản, đánh bài, tắm hơi.

Giới thiệu xong, Khang Kiếm và Bí thư Thành ủy cùng mấy vị thị trưởng vào trong đánh bài, bỏ mặc Bạch Nhạn lại giữa một đám phu nhân quyền qúy.

Lúc này, Bạch Nhạn cảm thấy sếp Khang chính là một cây cung đã kéo căng hết cỡ, cô là mũi tên trên cung, muốn không cùng đâm lao cũng không được.

Mặc dù Bạch Nhạn lần đầu tiên tới đây, nhưng chẳng có mấy người tỏ ra ngạc nhiên. Các vị phu nhân đã sớm học được từ mấy ông chồng của mình cách che giấu suy nghĩ thật trong lòng.

Mấy vị phu nhân đến quá nhiều lần, không còn hứng thú với mấy trò giải trí trên đảo nữa, vội tụ năm tụ ba đi đánh mạt chược. Bạch Nhạn và một vị phu nhân hơn ba mươi tuổi được nhân viên dẫn đi dạo một vòng.

Cuối tháng Mười một, nhiệt độ rất thấp, gió sông lại lớn, mấy người đi một lúc đã lạnh không chịu nổi, vội vã quay lại.

Phòng tắm của khu nghỉ dưỡng thiết kế rất đẹp, mấy người đi tắm sauna. Lúc đi ra, cơ thể lạnh cóng mới ấm lại. Bàn chơi bài đánh rất hào hứng, bàn mạt chược chiến đấu quyết liệt, còn một lát nữa mới tới giờ ăn tối, mấy vị phu nhân khác đang đứng xem một bên. Bạch Nhạn xem một lúc, nhìn thấy phía trong có một phòng hội nghị nhỏ vọng ra tiếng nhạc, cô liền bước vào.

Thì ra là đang mở tivi.

Bạch Nhạn ngồi xuống chiếc sofa gần cửa lớn, bỗng ngửi thấy mùi thuốc lá, cô nhìn quanh, góc trong cùng của chiếc sofa còn có một người đàn ông đang ngồi. Anh ta trạc ba mươi tuổi, mặc chiếc áo len hoa chìm, quần bò màu ghi, chân rất dài, ngả người tựa vào lưng ghế, ngửa mặt lên nhìn trần nhà, không để tâm đến xung quanh, vừa nhả khói thuốc vừa suy ngẫm chuyện quốc gia đại sự.

Anh ta cũng nhận ra trong phòng còn có người khác, thu ánh mắt lại, nhìn ra phía ngoài.

Nhờ ánh đèn bên ngoài, Bạch Nhạn thấy được người đàn ông này có một khuôn mặt bất cần đời, lúc khóe miệng cong lên, giữa hai hàng lông mày phảng phất chút tà khí.

Vừa liếc thấy Bạch Nhạn, anh ta cười, nhấc đôi chân dài đứng dậy đi về phía cô.

- Nếu tôi đoán không nhầm, thì em chính là cô bạn gái nhỏ bé trong truyền thuyết của Khang Kiếm. Trăm nghe không bằng một thấy, quả là thanh tú, thoát tục.

Bạch Nhạn khẽ mỉm cười, coi như là câu trả lời, trong lòng thầm đoán người này là ai, xem lời nói và cách ăn mặc hình như không cùng một hội với mấy ông trưởng, chánh gì đó mang vẻ quan chức ngoài kia.

- Chà, đúng là cái tên nhóc Khang Kiếm kia sáng suốt. Đâu có giống bọn tôi, sợ không lấy được vợ, có người chịu cưới là cuống lên lấy rồi. Bây giờ có vợ có con, bị nhốt trong tù. Yêu sớm thật là sai lầm, yêu sớm đồng nghĩa với việc mất mát, tổn thất nghiêm trọng. Còn Khang Kiếm kinh nghiệm đầy mình, lên tới Vu sơn[5] rồi mà bây giờ vẫn có thể chơi trò phong hoa tuyết nguyệt với cô gái xinh đẹp như em, tôi thật ngưỡng mộ, nhìn mà không khỏi hoài niệm thời đại học quý giá của mình.

[5] Vu Sơn: Thời Chiến quốc, Sở Hoài Vương đến vùng đất Cao Đài nơi có núi Vu sơn, nằm mộng thấy được ân ái cùng với Vu sơn thần nữ là vị thần quản lý việc mưa gió. Từ đó, từ "Vu sơn" được dùng để chỉ việc ân ái, mây mưa.

Bạch Nhạn lịch sự nhếch miệng cười lên rồi quay mặt sang chỗ khác.

Ở nơi này, im lặng là cách tự vệ an toàn nhất.

- Sao nào, tôi nói sai khiến em tức giận rồi sao?

Người đàn ông khẽ nhướn mày, bê tách trà nguội trên bàn lên, ánh mắt không kiêng dè nhìn Bạch Nhạn chằm chằm. Không dè tách trà bị nghiêng, nước trà sánh ra chiếc áo len in hoa chìm.

- Thất lễ, thất lễ…

Người đàn ông nhếch mép cười, giơ tay phủi những giọt nước trên áo, nào ngờ nước trà đã ngấm vào áo, càng phủi càng rõ.

- Em có khăn giấy không?

Người đàn ông đành phải bỏ tay xuống hỏi, trông như một đứa trẻ con lớn xác.

- Có đây.

Bạch Nhạn mở túi xách, trong phòng hơi tối, cô cúi đầu lật tìm túi khăn giấy, lúc lấy ra ngoài lại kéo theo một túi giấy nhỏ, người đàn ông tiện tay cầm lấy túi giấy.

Bạch Nhạn ngẩng đầu, bỗng như sét đánh ngang tai, đưa tay giật vội cái túi giấy nhét vào trong túi xách, nhanh tới mức không ai kịp nhìn rõ.

Nhưng người đàn ông đó đã nhìn thấy, chép miệng ra chiều suy nghĩ, nhìn Bạch Nhạn với vẻ rất hào hứng:

- Khang Kiếm đúng là thất trách, thứ này sao lại để em chuẩn bị chứ, lát nữa phải phạt rượu cậu ta mới được.

Bạch Nhạn thật chỉ muốn chết luôn, cúi đầu không nói gì, máu huyết toàn thân chảy ngược, trong lòng thầm nguyền rủa Liễu Tinh.

- Tôi thất trách thế nào cơ?

Khang Kiếm từ bên ngoài bước vào.

- Không… không có gì.

Bạch Nhạn liếc xéo người đàn ông, lông tơ sau lưng dựng hết cả lên.

Người đàn ông cười hào sảng, vỗ vai Khang Kiếm:

- Cậu chỉ mải chơi một mình, bỏ mặc cô người yêu xinh như hoa thế này, không sợ bị cướp mất à?

Khang Kiếm hất tay anh ta ra, nắm lấy tay Bạch Nhạn:

- Lục Địch Phi, ở đây ai dám cướp người của tôi?

Khẩu khí vừa tự tin vừa có phần khiêu khích.

Đôi mắt phảng phất tà khí của Lục Địch Phi híp lại, khiến người ta cảm thấy rất ma lanh.

- Lời của Khang công tử quả có lý, ở địa bàn Tân Giang, muốn cướp đi người thương của cậu sẽ không có cửa. Có điều, cướp công khai thì không được, chẳng lẽ không thể dùng mưu để cướp sao? Dù là yêu công khai hay yêu lén lút, tán tỉnh ve vãn hay chết vì tình, chỉ cần khiến cho cô nhóc có thiện cảm với tôi, rung động rồi, những chuyện khác cứ từ từ mà tiến.

Bạch Nhạn sửng sốt, người đàn ông họ Lục tên Địch Phi này hình như đã đùa quá trớn.

Nhưng Khang Kiếm mặt lạnh như tiền, thản nhiên nhướn mắt:

- Từ từ tiến hay tiến cấp tốc, kết quả đều như nhau. Bởi vì từ lâu anh đã không còn bất kỳ cơ hội nào.

- Cơ hội là do con người tạo nên. - Lục Địch Phi không hề nao núng.

- Vậy ít nhất phải có một khoảng không để cho anh ta tạo ra cơ hội, - Khang Kiếm lạnh lùng nhìn anh ta.

Lục Địch Phi lại cười một tràng:

- Người hiểu ta, chỉ mình Khang Kiếm. Không sai, không sai, cuộc đời này anh không còn cơ hội nữa, chỉ có thể ngưỡng mộ hạnh phúc của cậu thôi.

Khang Kiếm cười nhạt, tỏ vẻ độ lượng.

- Trợ lý Khang, bí thư Lục, nói chuyện gì mà vui vẻ thế?

Ngoài nhà ăn xuất hiện thêm mấy nhân vật mới, một người đàn ông trung niên đầu hói như sân bay nhìn về phía bên này.

Bạch Nhạn nhận ra, đó là nhân vật số một của thành phố Tân Giang - bí thư Tùng Trọng Sơn - rõ ràng là vừa mới đến.

Khang Kiếm buông tay Bạch Nhạn, cùng Lục Địch Phi đi qua đó, Bạch Nhạn bước theo sau.

Ông Tùng Trọng Sơn không nhìn bọn họ, ánh mắt sắc bén liếc về phía Bạch Nhạn.

- Bí thư Tùng - Lục Địch Phi thấy thế cười nói - Bác là quan phụ mẫu của Tân Giang, phải quan tâm đến cấp dưới của mình. Cô nhóc nhà cậu Khang làm việc ở phòng phẫu thuật của bệnh viện, động tí là trực đêm, bệnh nhân thì vui nhưng cậu Khang lại đau lòng. Vợ chồng son sao chịu được cảnh phòng không chiếc bóng? Để cậu Khang toàn tâm toàn ý cho công việc, để những người có dã tâm không kiếm cớ nói ra nói vào, tôi đánh bạo đề nghị bác bí thư sắp xếp cho cô nhóc một chức vụ phù hợp.

Lời vừa nói dứt, mấy người đứng bên cạnh đều bật cười.

Khang Kiếm cau mày, nghiêm nghị nói:

- Cảm ơn sự quan tâm của bí thư Lục. Y tá phải trực đêm ở bệnh viện rất nhiều, tôi không thể tạo ngoại lệ, hơn nữa cũng không cần thiết. Hai tình ví phỏng mãi lâu dài, đâu cứ phải mai mai tối tối[6]. Người đàn ông tim đặt bên ngoài, đừng nói là nhìn thấy, cho dù có dùng dây xích cũng không khóa lại được. Bạch Nhạn nhà tôi tin tưởng tôi.

[6] Nguyên văn: "Lưỡng tình nhược thị trường cửu thì/Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ". Đây là hai câu thơ trong bài Thước kiều tiên (Cầu Ô thước) của Tần Quán, bản dịch Nguyễn Xuân Tảo.

Anh quay lại nhìn Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn sững người, vội tỏ vẻ cảm động, lúm đồng tiền lấp ló.

Tiếng cười bên cạnh càng to hơn.

- Cậu Lục, đã bảo cậu kém Khang Kiếm, cậu còn không tin. Nhìn đi, cậu ấy giác ngộ hơn cậu nhiều.

Ông Tùng Trọng Sơn đùa đùa vỗ vai Lục Địch Phi, sắc mặt hiền từ không ai sánh bằng.

- Vâng vâng, bí thư nói chí phải, sau này Địch Phi còn phải học hỏi trợ lý Khang Kiếm.

Lục Địch Phi thành khẩn nói, ánh mắt nhìn Khang Kiếm lại lộ vẻ châm biếm.

Chánh văn phòng Ủy ban Nhân dân thành phố từ nhà ăn đi vào, mời mọi người nhập tiệc.

Lúc này mọi người mới ngừng nói chuyện, tiến vào nhà ăn.

6. Chương 02.5

Bạch Nhạn và mấy vị người nhà ngồi cùng một bàn, các vị quan chức ngồi một bàn, còn một bàn là của nhân viên phục vụ. Hình như Lục Địch Phi là người phụ trách trực tiếp, cả bữa tối anh ta cứ chạy tới chạy lui. Anh ta có khiếu ăn nói, rất dí dỏm. Lúc nói chuyện xen vài câu chuyện cười tạo không khí, nói đùa lại hơi bậy một tí, chọc cho mọi người cười không ngừng.

Trong nhà ăn có một bộ giàn âm thanh xịn, Lục Địch Phi hát cho mọi người nghe.

Bạch Nhạn tưởng rằng anh ta sẽ hát những bài nhạc đỏ chính thống, ai dè anh ta lại hát Vượt ngàn dặm khơi tới thăm em của Oa Oa, bài tình ca sến rện của nữ sinh ấy anh ta lại hát thành tình cảm bao dung trải ngàn bể dâu của nam nhi. Hát xong, bất chợt anh ta liếc Bạch Nhạn một cái.

Bạch Nhạn đang nhìn Khang Kiếm, Khang Kiếm đang chúc rượu phu nhân của Tùng Trọng Sơn.

Cơm no rượu say xong, Bạch Nhạn xách túi đợi Khang Kiếm đưa cô về thành phố, đang đợi thì phát hiện ra nhân viên phục vụ đang dẫn từng đôi từng cặp đi lên trên lầu.

Trên lầu là phòng nghỉ, lúc này cô mới biết tối nay phải qua đêm ở đây, tim không khỏi thót lại.

- Khang Kiếm. - Lục Địch Phi ra khỏi nhà ăn sau cùng, gọi với Khang Kiếm lúc này đang bước về phía Bạch Nhạn. Tay anh ta xách hai chai rượu, hất hàm về phía mấy vị bí thư, chánh văn phòng đang đi lên trên lầu - Cậu đang sốt sắng muốn gia nhập hàng ngũ bọn họ?

Khang Kiếm khẽ nhắm mắt:

- Anh định chỉ giáo gì?

- Chúng ta tiếp tục - Lục Địch Phi nhún vai - Cô nhóc, cho tôi mượn chú Khang nhà cô một đêm được không?

Bạch Nhạn đỏ mặt, đưa mắt nhìn xuống.

Khang Kiếm khoác vai Lục Địch Phi:

- Bạch Nhạn, vậy em ngủ trước đi, anh đi với Lục công tử.

Bạch Nhạn vâng một tiếng, đi theo người nhân viên đang đứng đợi lên lầu. Phòng nghỉ đều ở tầng ba, bố trí trang nhã, hết sức rộng rãi, bên trong còn có một phòng tiếp khách nhỏ. Cô đẩy cửa phòng ngủ, thấy trên chiếc giường lớn đặt hai bộ đồ ngủ thì đơ người, vội dịch bộ đồ ngủ sang một bên, khóa cửa, tắm nước nóng, không thay đồ ngủ, mặc nguyên đồ lót trèo lên giường ngủ.

Con nhà bình dân quen ăn đạm bạc, hiếm khi được ăn một bữa hải sản, ngủ tới nửa đêm bụng bỗng đau cuộn, nửa tiếng lại chạy vào nhà vệ sinh một lần. Chạy vài lần, người Bạch Nhạn mềm nhũn, đầu nặng trịch mà chân nhẹ bẫng, vã mồ hôi lạnh, thực sự không chịu nổi, đành gọi điện cho nhân viên phục vụ xin hai viên thuốc chữa đi ngoài. Uống thuốc vào mới đỡ một chút, liền mơ màng ngủ thiếp đi, trước khi ngủ nhìn điện thoại, ba giờ sáng.

Gần như vừa mới chợp mắt đã nghe thấy tiếng cửa mở lách cách, Khang Kiếm người nồng nặc mùi rượu đẩy cửa bước thẳng tới giường.

Bạch Nhạn nằm cứng đờ trên giường.

Khang Kiếm không bật đèn, mò mẫm cởi áo khoác, quần dài, lật chăn lên, ngã rầm xuống giường, mạnh tới mức khiến Bạch Nhạn ở phía bên kia giường ngã lăn xuống đất.

Một lát sau, trong phòng đã vang lên tiếng ngáy của anh.

Bạch Nhạn cười khổ mò mẫm quần áo trên ghế rồi mặc vội vào.

Ngoài cửa sổ, phương Đông đã ửng lên một vầng sáng bạc.

Nhờ tia nắng mai ấy, cô quan sát Khang Kiếm đang say ngủ, mặt đỏ phừng phừng, tóc tai rối loạn, áo sơ mi mở ba cúc, lộ ra lồng ngực rắn chắc bên trong.

Không còn nghi ngờ gì, anh đẹp trai, cũng rất cường tráng.

Nếu coi ngày tiêm phòng dịch cúm A hôm đó là lần đầu tiên gặp mặt, đến hôm nay, hai người đã quen nhau gần ba tháng. Ngoài một lần môi kề môi trong nhà cô hôm đó, bọn họ cũng nắm tay nhau vài lần, nhưng ở chung một phòng như thế này là lần đầu tiên.

Có điều không mờ ám, cảm giác như đang chăm sóc bệnh nhân vậy. Bạch Nhạn tinh nghịch lè lưỡi với Khang Kiếm, nghịch ngợm đưa tay ra vuốt mặt anh.

Khang Kiếm bỗng xoay người vào bên trong, Bạch Nhạn giật mình vột rụt tay lại, mặt mũi đỏ bừng.

Trời càng lúc càng sáng, người Bạch Nhạn rất yếu nhưng lại không buồn ngủ. Cô ngồi một lúc, mặc áo khoác, quàng khăn rồi đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài không có gió, mặt sông chỉ hơi gợn sóng, nắng mai dát vàng trên mặt nước. Giây phút này, Bạch Nhạn mới được chứng kiến vẻ đẹp của đảo Giang Tâm.

Cô chầm chậm đi theo con đường nhỏ, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Địch Phi chạy tới trong nắng mai. Anh ta đã thay bộ đồ thể thao, bước đi mạnh mẽ, tràn đầy sức sống.

Không hiểu sao, Bạch Nhạn cảm thấy Lục Địch Phi là một nhân vật nguy hiểm, định rẽ sang lối khác thì đã không kịp nữa.

- Chào cô nhóc.

Lục Địch Phi vẫy tay với cô.

Bạch Nhạn đành dừng bước:

- Chào!

- Hỏi không phải, tên nhóc Khang Kiếm đó vẫn còn có sức làm mấy chuyện cấm trẻ em kia à? Đúng là thâm hiểm!

Lục Địch Phi nhìn gương mặt trắng bệch của Bạch Nhạn, tấm tắc nói.

Bạch Nhạn mất một lúc mới hiểu ý của anh ta, không khỏi tức giận, lạnh lùng gật đầu rồi rẽ sang một lối khác.

- Bạch Nhạn.

Giọng Lục Địch Phi bỗng nhỏ lại.

Bạch Nhạn ngoảnh đầu lại.

Vẻ mặt anh ta nghiêm túc hiếm có:

- Em và Khang Kiếm đã đăng ký kết hôn chưa?

Bạch Nhạn chớp mắt, không trả lời.

- Nếu chưa, vậy thì tìm cớ chia tay đi. Em và cậu ta không hợp. Anh thấy anh và em hợp nhau, nên mới nói những lời này. Khang Kiếm không như những gì em thấy, em còn trẻ, thế giới của cậu ta rất phức tạp.

Bạch Nhạn lịch sự gật đầu:

- Cảm ơn bí thư Lục.

Sau đó, cô đi thẳng về phía trước, không ngoảnh đầu lại.

- Anh nói thật đấy. - Lục Địch Phi kéo tay cô, cảm thấy tay cô bỗng cứng lại, vội buông ra - Thế giới này quá lạnh lùng, không có cổ tích tình yêu của cô bé Lọ Lem đâu. Đặc biệt là trong quan trường, với xuất thân của Khang Kiếm, chỉ có cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối mới có thể lâu dài. Nếu như em ngoan cố kiên trì, chỉ sợ muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc…

- Vậy thì có liên quan gì đến bí thư Lạc? - Bạch Nhạn cười.

Lục Địch Phi nhìn hai cái lúm đồng tiền xinh xắn trên mặt cô, thoáng thất thần.

- Anh… thương hoa tiếc ngọc không được sao?

- Mẹ tôi từng bảo rằng tôi là một hòn đá cứng đầu.

- Xem ra anh bày tỏ nhầm đối tượng rồi. - Lục Địch Phi lại trở về với dáng vẻ coi trời bằng vung, hất tóc, dài giọng than văn - Vốn là muốn chia rẽ để em rời xa Khang Kiếm, như vậy anh mới có cơ hội, không ngờ cô nhóc thông minh như vậy, biết tỏng ý đồ của anh. Thất bại quá, thất bại quá!

Miệng thì nói vậy, anh ta vẫn lấy từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp đưa cho Bạch Nhạn.

- Nếu Khang Kiếm bắt nạt em, hay em phải chịu oan ức gì, anh có thể đóng vai anh Thanh Tâm.

- Chứ không phải chú Thanh Tâm à? - Bạch Nhạn mỉa mai hỏi.

Lục Địch Phi nheo đôi mắt dài:

- Không, anh chỉ muốn làm anh của em thôi.

Chữ "anh" này, anh ta nói bằng tiếng Hàn Quốc.

Anh chàng Lục Địch Phi này coi như đã hoàn toàn lật đổ hình ảnh vị nhân viên công quyền nghiêm túc trong lòng Bạch Nhạn. Loại người này có lẽ là lạc loài, hay là phần tử biến chất? Cô thật sự không định nghĩa được.

Khang Kiếm ngủ tới tận trưa mới tỉnh, các vị bí thư, chánh văn phòng và mấy bà vợ của họ đã lục tục ra về. Ăn trưa với Bạch Nhạn xong, tiện thể ngồi cano cùng với Lục Địch Phi rời đảo Giang Tâm.

Giản Đơn và một người đàn ông dáng dấp như thư ký đã đợi sẵn trên bờ.

Không bết Lục Địch Phi kéo Khang Kiếm lại nói cái gì, Bạch Nhạn lên xe trước, Giản Đơn cũng ngồi vào xe.

Bạch Nhạn nhớ tới chức danh trên tấm danh thiếp mà Lục Địch Phi đưa cô là "Bí thư Đảng ủy đặc khu thành phố Tân Giang", cô không biết chức quan này to đến cỡ nào.

- Anh Giản, anh Lục kia là người thế nào?

Giản Đơn quay đầu lại, cười thần bí:

- Bí thư Lục là nhân vật tiếng tăm của tỉnh chúng ta, được mệnh danh là Đệ nhất công tử.

- Anh ta là con trai bí thư tỉnh ủy sao?

Bạch Nhạn hít sâu, lại là một anh chàng quyền quý.

Giản Đơn lắc đầu:

- Bí thư tỉnh và Chủ tịch tỉnh đều sinh con gái, anh ấy là con trai của Thường vụ chủ tịch tỉnh, đồng cấp với bí thư Khang. Hiện giờ anh ấy nhậm chức bí thư đặc khu của thành phố Tân Giang, phụ trách đặc khu và khu vực ven sông, cũng ngang hàng với sếp Khang. Anh ấy chỉ hơn sếp Khang hai tuổi, lấy con gái một gia đình danh gia vọng tộc ở Thượng Hải. Chẳng phải thị trưởng phụ trách xây dựng thành phố đã được điều đến Sở Tài nguyên rồi đó sao, hiện tại muốn lựa chọn anh ấy hoặc sếp Khang vào vị trí này. Thực ra không chỉ là vị trí này, trên nhiều phương diện anh ấy và sếp Khang đều bị người ta đem ra so sánh, thật sự là đối thủ cạnh tranh đúng nghĩa. Hai người bọn họ trong sáng ngoài tối đều đang cạnh tranh với nhau, nhưng sếp Khang của chúng ta được đánh giá tốt hơn nhiều.

Giản Đơn bỗng đưa tay che miệng, cười đầy ẩn ý:

- Vị bí thư Lục này, ăn chơi nhảy múa chẳng món nào là không sành, hồng nhan tri kỷ rải khắp thiên hạ.

Bạch Nhạn đã hiểu.

Khang Kiếm mở cửa xe chui vào, Lục Địch Phi còn cố tình chạy đến tạm biệt Bạch Nhạn, liếc mắt đưa tình với cô, không thèm kiêng nể gì Khang Kiếm.

Bạch Nhạn khẽ mím môi cười, kéo kính lên.

- Sếp Khang, anh về thẳng nhà khách Thành ủy ạ?

- Đưa Bạch Nhạn về trước đã.

Trên đường về, hai người không nói gì. Xe dừng trước cửa chung cư của Bạch Nhạn, cô xuống xe, quay người định tạm biệt Khang Kiếm, nhưng anh lại theo cô xuống xe, đi thẳng lên lầu.

Giản Đơn rất biết ý, cũng không hỏi bao giờ tới đón, tự mình đánh xe đi.

Trước đây, cái gọi là hẹn hò ăn cơm giữa hai người dài nhất không quá hai tiếng, chuyến đi đảo Giang Tâm hai ngày một đêm này tính ra đã hơn hai mươi giờ đồng hồ, vượt kỷ lục quá xa, Bạch Nhạn không chịu nổi. Thanh thiên bạch nhật, sếp Khang không đi cống hiến cho tổ quốc, ở đây kề vai áp má, thật sự có lỗi với những đồng thuế mà quần chúng nhân dân đã cực khổ đóng góp.

Cửa vừa mở, Bạch Nhạn đang định niềm nở mời sếp Khang vào uống chút nước, vừa quay người, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Khang Kiếm trầm lại, đi thẳng vào phòng, dang tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu khóa chặt miệng cô, còn nhân lúc cô đang sửng sốt, anh đã mút lấy đầu lưỡi đang hoảng hốt của cô.

- Khang…

Chữ "sếp" cứ thế bị hơi thở nóng như lửa của anh nuốt trọn, cô chới với giơ hai tay lên rồi lại bất lực hạ xuống, cảm thấy người mình run lên, đầu óc trống rỗng, một ngọn lửa lạ lùng từ dưới chân dâng lên, điên cuồng lan khắp tứ chi. Cô đứng không vững, đành phải dựa vào trong lòng anh, bất lực nhắm mắt lại, nghe tiếng trái tim mình đập thình thịch.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, Khang Kiếm mới buông đôi môi nóng bỏng của cô ra, khẽ dịch người cô về phía sau.

Cô mơ màng nhìn anh, anh cũng chẳng khá hơn cô là mấy, mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gáp; lồng ngực phập phồng.

- Bạch Nhạn, em… đã yêu anh chưa? - Giọng anh run rẩy.

Cô nuốt nước bọt:

- Nếu em nói không thì có phải là không biết điều không?

Khang Kiếm khẽ nheo mắt, đột nhiên ôm chặt eo cô, khiến hai người dính vào nhau đến mức không thể chặt hơn:

- Ngày hôm qua, lúc lên đảo, anh nói với bọn họ anh đưa vợ chưa cưới tới.

- Sếp Khang, anh đây là đang bức hôn, em còn chưa đồng ý đâu.

Bạch Nhạn không biết rằng giọng điệu cô lúc này nũng nịu biết bao.

- Em không đồng ý sao?

Khang Kiếm bỗng nhấc tay lên, ném cô lên giường như ném chú gà con, cả người anh đè lên người cô.

Bạch Nhạn hoảng hồn:

- Sếp… Khang, anh… định làm gì?

- Đem gạo nấu thành cơm.

Khang Kiếm trả lời rất nghiêm túc.

Không phải chứ! Bạch Nhạn chớp mắt, giãy giụa:

- Anh… đừng có làm càn, chúng ta… từ từ nói chuyện!

- Bây giờ anh rất nghiêm túc.

Khang Kiếm rất có trình tự hôn lên mắt cô, cổ cô, hôn rất lâu ở tai cô, Bạch Nhạn thấy buồn quá, liền phì cười, cả người mềm nhũn, vội xin tha mạng:

- Được rồi, mình ngồi dậy nói chuyện cho tử tế.

Khang Kiếm lại chẳng nghe lời cô, ngón tay thon dài thuần thục luồn vào bên dưới chiếc áo khóa, nhích dần lên phía trên, dừng lại ngay trước ngực cô, cả hai người đều run lên như bị điện giật.

Căn phòng bỗng chốc yên ắng, bầu không khí nồng nàn lan tỏa khắp nơi.

- Bạch… Nhạn… Em có yêu anh không? - Ánh mắt Khang Kiếm mơ màng.

Bạch Nhạn há miệng nhưng không phát ra tiếng, chỉ cảm thấy người nóng như đang bốc hơi.

- Chúng mình xác định mối quan hệ chính thức, được không em?

- Em…

Điện thoại bỗng reo vang, Bạch Nhạn như được đặc xá: - Em đi nghe điện thoại.

Cô vội vàng thoát ra khỏi vòng tay Khang Kiếm, chạy đến nhấc máy.

- Mẹ? - Cô vỗ đầu, quên mất hàng tháng, cứ đến ngày chủ nhật cuối cùng, bà Bạch Mộ Mai sẽ từ huyện Vân lên thăm cô. - Mẹ đang ở đâu?

Bà Bạch Mộ Mai không thích đến căn hộ của cô, bà luôn ở khách sạn, sau đó hai mẹ con hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.

- Quán cà phê Đảo Hiệp Sĩ? Vâng, con sẽ tới ngay.

Bạch Nhạn cúp máy, quay đầu sang, ánh mắt Khang Kiếm thăm thẳm nhìn cô.

- Xin lỗi, mẹ em đến, em phải đi…

- Anh đi cùng em.

- Hả?

- Anh cũng nên gặp người nhà em.

Khang Kiếm tiến lên phía trước, giúp cô vuốt phẳng chiếc áo vừa bị làm cho nhăn nhúm.

- Sếp Khang, làm việc gì cũng phải cân nhắc cho kỹ, anh thật sự… yêu em sao?

Cô nhếch mép, hơi muốn cười. Nói chuyện tình yêu với Khang Kiếm cứ như đang trích dẫn lời của Mao Chủ tịch ấy, kỳ cục chết đi được.

- Đương nhiên, từ khi nghe thấy tên… từ khi nhìn thấy em lần đầu tiên, anh đã rất xác định. - Khang Kiếm gật đầu - Anh sợ em nghi ngờ tấm lòng của anh, vì thế mới vội vàng kéo em vào cuộc sống của anh.

- Vậy được! - Bạch Nhạn trầm ngâm một lát, dịu dàng nhắm mắt lại, ôm lấy anh - Em đưa anh đi gặp mẹ em.

Hai người bắt xe đi.

Bà Bạch Mộ Mai đã tới, ngồi ở góc trong cùng sát cửa sổ trên tầng hai, tóc búi sau gáy, mặc một chiếc áo len thụng màu xanh đậm. Trời se lạnh, gương mặt bà trắng ngần, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như một bức tranh sơn dầu sinh động, tiếng dương cầm trong quán cà phê dường như vang lên chỉ để làm nền cho bà.

Khang Kiếm hỏi Bạch Nhạn hai lần:

- Bà ấy là mẹ em?

Bạn bè của Bạch Nhạn không mấy ai đã gặp bà Bạch Mộ Mai.

Trước kia, bà Bạch Mộ Mai cùng đoàn kịch đi lưu diễn khắp nơi, rất ít khi ở nhà. Họp phụ huynh toàn là Bạch Nhạn tự đi, giáo viên đều là người bản xứ, lâu dần thành quen, liếc nhìn cô bé con ngồi giữa một đám

người lớn rồi cho qua. Sau này, đoàn kịch không khởi sắc lắm, chẳng ai chịu đi xem kịch nữa. Bà Bạch Mộ Mai và bạn bè hợp tác mở một công ty tổ chức sự kiện, càng bận tới mức không thấy bóng dáng đâu. Bây giờ không hiểu sao lại bỗng quay về với ngày xưa, chỗ nào cũng nói đến truyền thông, bà Bạch Mộ Mai cũng theo đó mà trở về với sân khấu.

Bà Bạch Mộ Mai đứng trên sân khấu, trang sức lúc lắc đầy đầu, dưới ánh đèn rực rỡ lóa mắt, hàng chục chiếc đai váy thêu hoa lúc liu rủ ngoài tà váy hoa, mỗi bước đi, khuyên tai vòng xuyến kêu leng keng, thướt tha như liễu rủ. Bà ở sau hoa viên yêu đương, nũng nịu giận hờn với chàng thư sinh. Lúc nhỏ, Bạch Nhạn không hiểu ca từ, nhưng giọng ca réo rắt của bà Bạch Mộ Mai nghe rất tha thiết. Bạch Nhạn vô cùng xấu hổ, chỉ sợ người ta biết mình là con gái bà Bạch Mộ Mai, nhưng cả thế giới lại như biết rõ cô là con gái của bà, chỉ trỏ xì xào sau lưng cô.

Vẻ mặt và câu hỏi của những người bạn Bạch Nhạn có may mắn gặp được bà Bạch Mộ Mai đều hết sức giống nhau: mắt trợn muốn lòi cả con ngươi, miệng há hốc, không thể tin được hỏi: Đây là mẹ cậu sao?

Bà Bạch Mộ Mai không giống mẹ, mà giống như chị gái Bạch Nhạn, còn là một người chị được ông trời cưng chiều hết mực.

Khi học trường y tá, mẹ của bọn Liễu Tinh đều từng đến trường học, chỉ có bà Bạch Mộ Mai chưa từng xuất hiện. Có lúc Liễu Tinh và các bạn khác tò mò hỏi Bạch Nhạn: Mẹ cậu là người như thế nào?

- Người đẹp! Bạch Nhạn nghĩ một lúc, nói.

Bà Bạch Mộ Mai là đại mĩ nhân mười phân vẹn mười, mọi hành động cử chỉ, dù cau mày hay tươi cười đều vô cùng tuyệt mĩ, nghiêng nước nghiêng thành. Dù đi tới đâu, dù không trang điểm, bà vẫn luôn là trung tâm của mọi ánh nhìn.

- Vâng, mẹ em.

Sếp Khang hỏi như vậy, chứng tỏ anh cũng chỉ là một người bình thường, Bạch Nhạn cười khẽ.

Ba người uống cà phê trước, bữa tối gọi suất cơm văn phòng. Trái với dự đoán của Bạch Nhạn, bữa cơm diễn ra rất sôi nổi. Bà Bạch Mộ Mai không nói nhiều, nhưng luôn có thể gợi chuyện cho Khang Kiếm nói. Một việc nữa mà Bạch Nhạn cũng không ngờ tới là, khác với thái độ nghiêm nghị, thâm trầm hàng ngày, Khang Kiếm tươi cười hồ hởi, không ngừng pha trò, vô cùng hài hước.

Bạch Nhạn đã từng đưa bạn cùng lớp về nhà vài lần, đúng lúc bà Bạch Mộ Mai ở nhà, bà thường coi như chẳng nhìn thấy ai, cáu kỉnh sai bảo Bạch Nhạn tới lui.

- Đồ không có tiền đồ, rồi cũng nồi nào úp vung nấy mà thôi.

Bà Bạch Mộ Mai hạ thấp giọng nói yểu điệu của mình, phát ra tiếng xì xì như con rắn.

Bạch Nhạn không thèm ngước mắt, vẻ mặt bình thản, coi như không nghe thấy gì.

Nhưng bà Bạch Mộ Mai đối với Khang Kiếm lại cực kỳ kiên nhẫn, cực kỳ khâm phục. Dù Khang Kiếm nói gì bà cũng cười. Nụ cười này, giống như nụ hoa hàm tiếu, đầu tiên là chúm chím e ấp, rồi sau đó không kìm chế được, bừng lên như nắng xuân rực rỡ. Không phải là nụ cười ngây ngô của thiếu nữ vô tri, mà là nụ cười thấu hiểu sâu sắc, hàm ý xa xôi. Ngồi trước mặt bà, người không hài hước cũng trở nên hài hước, không sâu sắc cũng trở nên sâu sắc, không phải rượu khiến người say mà người tự say.

Dường như Khang Kiếm không biết thưởng thức vẻ đẹp trước mặt, lúc nói chuyện cứ vô tình hữu ý nắm tay Bạch Nhạn, ánh mắt luôn nhìn thẳng cô, trong mắt người khác, đây chính là tình cảm dịu dàng nồng thắm không thể phai nhạt.

- Thưa cô, tháng sau cháu muốn đính hôn với Bạch Nhạn trước, có được không ạ?

Cuối cùng Khang Kiếm cũng đề cập đến chủ đề chính của buổi tối hôm nay.

Nét cười trên môi bà Bạch Mộ Mai thoáng nhạt đi, nhướn khóe mắt nhìn Bạch Nhạn:

- Con gái lớn rồi, chuyện này cô không làm chủ thay nó được, đừng hỏi cô, hai đứa tự quyết định đi.

Giọng nói mềm mại, ủ rũ, phảng phất chút phiền muộn.

Bàn tay Bạch Nhạn đặt trên đầu gối nhợt hơn.

Khang Kiếm đứng dậy:

- Bạch Nhạn, em nói chuyện với cô thêm một lát nhé, anh về trước.

Anh lịch sự gật đầu chào.

Bà Bạch Mộ Mai bình thản đáp lại, ánh mắt sâu xa như dán chặt lên lưng Khang Kiếm. Bạch Nhạn tiễn Khang Kiếm ra cửa rồi quay lại với mẹ.

Nụ cười trên môi bà Bạch Mộ Mai đã hoàn toàn biến mất, bà nhấp từng ngụm trà hoa hồng dưỡng da, không nói một lời.

Bạch Nhạn cầm tách trà của mình lên nghịch trong tay. Bạch Nhạn lúc này và dáng vẻ đáng yêu tinh nghịch thường ngày hoàn toàn là hai người xa lạ.

- Con quen nó lúc nào? - Bà Bạch Mộ Mai nhướn mắt, mở miệng hỏi.

- Ba tháng trước.

- Con cũng kín kẽ thật, tại sao hai lần trước gặp mẹ không nói câu nào?

- Khi đó bọn con chưa thân lắm, không cần thiết phải nói.

Bạch Nhạn đưa tách trà lên miệng nhấp một ngụm, cảm thấy vị trà hoa không dễ chịu lắm, bèn đưa ra xa.

- Khang Kiếm không phải là đối tượng để kết hôn. - Hàng lông mày thanh tú của bà Bạch Mộ Mai khẽ nhíu lại. - Trông nó có vẻ lịch thiệp chu đáo, nhưng bản chất lại hết sức lạnh lùng vô tình, hơn nữa… con cũng không xứng với nó.

Bạch Nhạn cười:

- Vậy ai xứng với con?

Bà Bạch Mộ Mai tao nhã vắt chéo hai chân:

- Mẹ không biết, dù sao con với nó không hợp.

- Mẹ, có phải mẹ đang ganh tị với con không? - Bạch Nhạn từ tốn hỏi.

- Bạch Nhạn, chú ý lời nói, mẹ là mẹ mày đấy. - Bà Bạch Mộ Mai gằn giọng - Mẹ muốn tốt cho mày mới nói vậy. Mày và nó không thể hạnh phúc đâu, đừng có nằm mơ.

Bạch Nhạn quay mặt sang một bên, nhìn ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ:

- Không nằm mơ sao có thể tiến về phía trước? Mẹ cũng biết mẹ là mẹ con, vậy mẹ có biết việc gặp được người con thích mà lại có thể chấp nhận toàn bộ con người con, dám lấy con khó đến mức nào không? Không phải vì anh ấy là trợ lý thị trưởng gì đó mà con chấp nhận anh ấy, mà là vì anh ấy biết tất cả về con nhưng vẫn muốn ở bên con, anh ấy có thể gánh vác, có thể tin cậy, con… sẽ không gặp được người thứ hai như anh ấy, con thật sự muốn lấy chồng rồi, con muốn có một gia đình hoàn chỉnh.

Bà Bạch Mộ Mai lạ lẫm nhìn cô.

Bạch Nhạn nói tiếp:

- Mẹ rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại, mẹ là mẹ của con, con không bình luận gì. Nhưng con cũng muốn được sống những ngày tháng mà con mong muốn, xin mẹ đừng nói gì nữa.

- Bạch Nhạn, con tưởng kết hôn rồi thì được bảo vệ sao? Con nhầm rồi, kết hôn chỉ là một hình thức, rất mong manh, không chịu được sự lôi kéo từ bên ngoài, chỉ một chút là tan vỡ. Trong khi vì cái hình thức này mà con lại phong tỏa chính mình, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội.

- Cứ vật vờ với những người đàn ông khác nhau như mẹ thì vui vẻ sao? Đó là mẹ, không phải là con, con và mẹ là hai mẫu người khác nhau, con muốn sống có tự trọng hơn mẹ.

Bà Bạch Mộ Mai vung tay cho Bạch Nhạn một cái tát.

m thanh khô khốc thu hút những vị khách khác thi nhau nhìn về phía họ.

Bạch Nhạn sững người một lúc, quay mặt sang hướng kia:

- Vẫn còn má bên này.

- Cho mày một bài học cũng là việc nên làm. - Bà Bạch Mộ Mai quả thật không hề khách khí, vung tay tát thêm một cái nữa - Mày tưởng mày mạnh mẽ hơn tao được bao nhiêu? Cho bột mày cũng chẳng gột nên hồ. Mày về lấy gương mà ngắm kỹ lại xem, tự lượng lại sức mình đi, Khang Kiếm có khả năng yêu mày không? Mày có cái gì, học vấn cao? Nhan sắc? Một đứa y tá bé mọn chuyên hầu hạ người khác muốn trèo cao để người ta cười nhạo. Đừng có nói với tao về tình yêu vĩ đại, trên đời này không có thứ đó đâu, mày cũng sẽ chẳng gặp được. Cho dù Khang Kiếm lấy mày, đó cũng không phải là tình yêu.

- Vậy là cái gì?

Bà Bạch Mộ Mai cười lạnh:

- Sự mới lạ nhất thời thôi! Đầu óc đàn ông u mê, nhưng chỉ là nhất thời, không phải là cả đời. Kết hôn, ly hôn, hay lắm sao? Tao có thể xem tướng cho mày, nếu mày cứ ngoan cố muốn kết hôn, cuộc hôn nhân này sẽ không trụ được quá sáu tháng.

- Nếu trụ được thì sao?

Bạch Nhạn bưng mặt, hỏi rõ từng chữ.

- Tao gọi mày là mẹ!

- Vâng. - Bạch Nhạn nhếch môi nở một nụ cười thần bí - Vậy chúng ta cứ chờ xem! - Nhưng mà, mẹ ạ, con có thể kết hôn, là đã hạnh phúc hơn mẹ rồi, ít nhất còn có người chịu lấy con. Còn mẹ?

Đôi môi, ngón tay, toàn thân bà Bạch Mộ Mai đều run lên:

- Bạch Nhạn, mày nhớ kĩ những gì mày nói hôm nay, sau này đừng có rớt giọt nước mắt nào trước mặt tao.

Bạch Nhạn hờn dỗi cong môi, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ, mẹ đã nhìn thấy con khóc chưa? Con là con vi khuẩn ngoan cố, bách độc bất xâm, kháng thuốc cực mạnh.

- Bạch Nhạn, mày nói nhiều quá rồi đấy.

Bà Bạch Mộ Mai nhắm mắt lại, cầm túi xách tao nhã đi xuống lầu.

Tiệm cà phê ánh đèn mờ ảo, ngọn nến thả trên bàn lập lòe sáng. Bạch Nhạn ngồi thu lu trên sofa, ở một góc không ai nhìn thấy được, nước mắt bỗng tràn mi.

7. Chương 03.1

Chương 3: Sóng ở đáy sông

"Phụt", âm thanh vang lên, pháo hoa rực rỡ nổ trên đầu Bạch Nhạn, giấy vụn và cánh hoa như cơn mưa hoa tầng tầng lớp lớp rơi xuống. Cô giật mình nép vào lòng Khang Kiếm, ánh đèn trong hội trường quét sáng mặt đất. Tiếng vỗ tay, tiếng cười nói rộn rã khắp nơi.

Khang Kiếm mỉm cười gật đầu chào mọi người, dắt Bạch Nhạn bước qua cổng hoa, bước lên sân khấu.

Ông Khang Vân Lâm đại diện gia đình cô dâu chú rể nói lời cảm ơn quan khách.

Trước đám cưới, Khang Kiếm đưa Bạch Nhạn lên tỉnh gặp người nhà anh. Trước bố mẹ chồng ngôi cao chót vót, Bạch Nhạn ít nhiều có chút dè dặt, dù trên mặt không thể hiện gì. Khang Kiếm không đưa cô về

nhà mà đưa cô tới văn phòng của ông Khang Vân Lâm ở Tỉnh ủy. Ông đang tiếp một đoàn khách từ New Zealand tới, buổi trưa phải ăn cơm cùng họ. Nghe nói Bạch Nhạn đến, ông liền bảo thư ký đi thay mình.

Ông Khang Vân Lâm hơi phát tướng, tóc rụng khá nhiều, nói chuyện hào sảng, trên gương mặt đầy đặn vẫn thấp thoáng dấu vết của vẻ tuấn tú năm xưa. Khang Kiếm không giống ông lắm, nhưng điệu bộ cử chỉ phảng phất hình bóng của ông.

Bữa trưa đặt ở nhà khách nhỏ của Tỉnh ủy, ông Khang Vân Lâm chọn món. Ông hiền từ gắp thức ăn cho Bạch Nhạn, hỏi chuyện công việc của cô và tình hình của bà Bạch Mộ Mai, thân thiết như một vị trưởng bối đức cao vọng trọng. Những lo lắng lúc trước của Bạch Nhạn tan biến thành mây khói.

Ăn cơm trưa xong, ông Khang Vân Lâm bảo Khang Kiếm đưa Bạch Nhạn về nhà ở mấy hôm, Khang Kiếm nói thành phố nhiều việc, mẹ lại không có nhà, ở khách sạn một đêm rồi mai về luôn.

Buổi tối, ông Khang Vân Lâm cùng bọn họ đi xem kịch nói. Lúc ra về, đi ngang qua tiệm trang sức Lão Phượng Tường, ông vào đó mua cho Bạch Nhạn một cái lắc tay bằng đá quý. Lại lấy trong túi ra một bao lì xì đỏ, coi như quà cho lần đầu gặp mặt. Tất cả mọi thứ đều hết sức truyền thống.

Chỉ tiếc không gặp được mẹ của Khang Kiếm - bà Lý Tâm Hà, nghe nói bà không được khỏe, đi dưỡng bệnh ở Bắc Kinh.

Bạch Nhạn hỏi Khang Kiếm là bệnh gì, Khang Kiếm lúc đó đang nghe điện thoại, không nghe rõ cô hỏi nên cũng không trả lời.

Bạch Nhạn thầm nghĩ bệnh này chắc chắn không nhẹ, bởi vì bà vắng mặt trong lễ cưới của đứa con trai duy nhất.

Lại một tràng vỗ tay như sấm dậy vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Bạch Nhạn. Ông Khang Vân Lâm đã phát biểu xong, tiếp đó người chủ hôn mời bà Bạch Mộ Mai cùng lên sân khấu.

Bạch Nhạn hít sâu theo thói quen, cánh tay đang khoác tay Khang Kiếm thoáng run rẩy.

Tiếng người huyên náo bỗng im bặt như thủy triều vừa rút, cả hội trường tĩnh lặng như đêm khuya. Bà Bạch Mộ Mai mặc một bộ sườn xám nhung màu đen hở vai, choàng một chiếc khăn san màu đen đính kim tuyến, tóc búi sau gáy, cài một cây trâm vàng kiểu cổ, bước đi uyển chuyển, thoáng mỉm cười bước lên sân khấu.

Tới trước mặt Bạch Nhạn, bà dừng bước, ân cần vuốt nhẹ má cô, sau đó ôm lấy cô như không nỡ rời xa, đôi mắt phượng lấp lánh ánh lệ.

- Khang Kiếm, con hãy chăm sóc Nhạn Nhạn thật tốt. - Tiếp đó, bà quay sang dặn dò Khang Kiếm.

Nói xong, bà tao nhã xoay người, đứng bên cạnh ông Khang Vân Lâm như một chú chim nhỏ e ấp.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đó.

Ánh mắt sắc bén của ông Khang Vân Lâm như mặt hồ rộng lăn tăn gợn sóng, sự xao động lâu ngày không gặp không cách nào che giấu được sóng nước bồng bềnh ấy.

Bạch Nhạn cảm thấy vai diễn đã thay đổi, nhân vật chính tối nay là ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai, cô và Khang Kiếm chẳng qua chỉ là phù dâu và phù rể của bọn họ mà thôi.

Không biết Khang Kiếm thế nào, dù gì cô cũng đã quá quen với tình huống này. Bà Bạch Mộ Mai xuất hiện ở đâu thì sẽ thành tâm điểm ở nơi đó, những người khác đều trở thành một cái ghế, một cái bàn, một bông hoa, một cái cây, một ngọn cỏ làm nền cho bà mà thôi.

Bạch Nhạn hơi đảo mắt liếc Khang Kiếm. Khang Kiếm nhếch mép, nét mặt không lộ cảm xúc gì, không phát hiện được là vui hay buồn.

- Nhạn, mẹ cậu chính là Trương Mạn Ngọc trong phim Tâm trạng khi yêu, không, là Đặng Tú Văn trong phim Trường hận ca, giai nhân tuyệt sắc đấy! Bà ấy đứng ở đó, bọn mình còn có thể sống được sao?

Liễu Tinh đi với Bạch Nhạn tới phòng thay đồ, xúc động than thở.

- Cậu ngưỡng mộ không? - Bạch Nhạn quay người lại, để Liễu Tinh kéo khóa chiếc váy dài sau lưng mình.

Liễu Tinh ngây người, lắc đầu, thành thật đáp:

- Mình vẫn thích mẹ mình hơn, mẹ cậu không ra dáng bà mẹ.

Cô không nghĩ ra từ nào khác.

Bạch Nhạn cong khóe miệng, ngẩng đầu lên, thợ trang điểm dặm phấn giúp cô.

Điện thoại trong túi xách mà Liễu Tinh đang cầm phát ra chuông tin nhắn, cô mở túi, lấy điện thoại đưa cho Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn mở máy, là số máy ở phương xa: "Tiểu Nhạn, hôm nay chắc chắn em rất xinh đẹp, tiếc là anh không được nhìn thấy".

Bàn tay cầm điện thoại của Bạch Nhạn khẽ run lên.

- Liễu Tinh, chụp cho mình kiểu ảnh, có một người bạn muốn nhìn thấy mình lúc này.

Liễu Tinh lẩm bẩm:

- Mấy người bạn ít ỏi của cậu chẳng phải đều đến dự hết rồi sao?

Bạch Nhạn không trả lời, khuôn mặt tỏ vẻ hạnh phúc để Liễu Tinh chụp ảnh, sau đó gửi cho số máy vừa rồi. Một lát sau, chuông tin nhắn lại reo, không có chữ nào, không có biểu tượng nào, chỉ có một hàng dấu chấm.

Thay váy xong, hai người đi về phía hội trường, trên hành lang treo một chiếc tivi, trên đó đang phát chương trình dự báo thời tiết. Bạch Nhạn dừng bước, lẩm bẩm:

- Hôm nay Thành Đô 24 độ, ẩm hơn Tân Giang.

- Định đi hưởng tuần trăng mật ở Thành Đô à? - Liễu Tinh hỏi.

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Không đi hưởng trăng mật, ngày kia Khang Kiếm phải họp về việc dỡ bỏ bức tường thành cũ, không có thời gian rỗi.

Liễu Tinh bĩu môi:

- Không có thời gian thì kết hôn làm gì? Đem sức lực ấy mà cống hiến cho Đảng luôn đi.

Bạch Nhạn đỏ mặt, quay lại cấu Liễu Tinh:

- Tiểu thư à, hình tượng, hình tượng…

Liễu Tinh lè lưỡi, cười nghịch ngợm, ghé sát vào tai Bạch Nhạn, hơi thở thơm mát:

- Nhạn, mình và mấy chị em tặng cậu một món quà, lát nữa vào động phòng hẵng bóc ra nhé.

Bạch Nhạn thẹn thùng cười, biết đó chắc chắn là trò mèo gì rồi.

Đến tận mười giờ tối tiệc cưới mới kết thúc, tiễn hết khách khứa, Bạch Nhạn cảm thấy đôi chân đã không còn thuộc về mình nữa. Bà Bạch Mộ Mai đã ngà ngà say, cũng may mà ở ngay tại khách sạn này, không cần người đưa về.

Bạch Nhạn và Khang Kiếm ngồi xe hoa trở về nhà mới.

Trước đây Khang Kiếm vốn ở nhà khách thành phố, ba tháng trước, khi xác định quan hệ với Bạch Nhạn, anh liền mua một căn hộ. Căn hộ ở vùng ven thành phố, tiểu khu rất nhỏ, rất yên tĩnh, mười mấy tòa nhà sáu tầng tọa lạc trên thảm cỏ xanh thẫm. Nhà họ ở tầng thượng của một tòa nhà, có một gác xép, phòng khách nhìn ra con sông bảo vệ thành phố này. Bên kia sông là đồng ruộng, rất có hương vị điền viên. Bên ngoài tiểu khu có chuyến xe chạy thẳng tới bệnh viện, Bạch Nhạn đi làm cũng thuận tiện.

Tầng một của nhà mới là phòng khách, phòng ăn, bếp và nhà kho, phòng nghỉ cho khách, tầng hai ngoài phòng ngủ còn có một phòng làm việc. Khang Kiếm nối liền kho và phòng ngủ cho khách thành một phòng rộng rãi.

Lúc đầu, Bạch Nhạn còn không tin được rằng mình sẽ ở trong một căn nhà rộng lớn như vậy. Nơi này không biết lớn gấp bao nhiêu lần giấc mơ của cô. Nhưng cô là người quen giấu kĩ mọi điều, dù trong lòng vui tới nở hoa, trên mặt tuyệt đối không thể hiện vẻ xúc động vì được cưng chiều. Hai người mệt mỏi bước vào phòng, Bạch Nhạn lên lầu tẩy trang, Khang Kiếm vào bếp đun nước.

- Bạch Nhạn. - Khang Kiếm gọi cô. - Em lại đây, anh có chuyện muốn nói với em.

- Vâng thưa sếp!

Bạch Nhạn tươi cười quay người, ngồi cạnh anh trên sofa, mặt nũng nịu như một cô bé con.

- Đã bảo em bao nhiêu lần rồi, không được gọi anh là sếp. - Khang Kiếm cau mày.

- Hồi trước gọi anh là sếp Khang, bây giờ gọi là sếp, ý nghĩa không giống nhau đâu nhé. Sếp Khang là một người xa lạ không thể với tới còn sếp là người thân nhất thân nhất. Trước mặt anh, em chính là đứa bé vụng về, ở mặt nào anh đều có thể lãnh đạo em được, em cam tâm tình nguyện để cho anh lãnh đạo.

Cô áp sát Khang Kiếm, vòng tay qua eo anh, hơi thở ấm áp vờn qua gáy anh:

- Anh… không muốn lãnh đạo em sao?

Đôi mắt đen láy của Khang Kiếm sầm xuống, bàn tay bất giác hướng về phía khuôn mặt đang tươi cười của cô, nhưng nửa chừng bỗng rụt về.

- Bạch Nhạn, ngồi ngay ngắn, anh và em nói chuyện nghiêm túc. - Anh hắng giọng với vẻ không tự nhiên lắm.

- Dạ, - Bạch Nhạn như chú mèo con ngả vào lòng anh, ngáp nhẹ một cái, nhẹ nhàng nhắm mắt lại - Người ta mệt rồi, cứ vậy mà nói đi.

Khang Kiếm nhìn cô một lúc:

- Bạch Nhạn, sau này không được tùy tiện đưa bạn bè và đồng nghiệp của em về nhà, càng không được nhận lời giúp đỡ người khác việc gì, tốt nhất là giữ khoảng cách với hội Liễu Tinh. Trong nhà có khách, nếu em nghe được điều gì thì không được phép nói linh tinh ra bên ngoài. Ai dò hỏi em điều gì thì phải nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời. Không phải ai gõ cửa cũng mở, nhìn kĩ trong mắt thần, hỏi rõ là việc gì rồi mới mở. Khi nói chuyện với đồng nghiệp khác giới ở cơ quan, không được quá tùy tiện… em làm gì vậy?

Bạch Nhạn đang nhắm mắt bỗng ngồi bật dậy, trợn tròn mắt, thò tay ra chọc vào mặt anh, chớp chớp mắt:

- Anh đúng là sếp nhà em sao? – Vẻ mặt cứ như người đang mộng du.

- Bạch Nhạn! - Khang Kiếm bỗng có cảm giác bất lực.

Bạch Nhạn vỗ tay, cười tươi như hoa, lúm đồng tiền đáng yêu lấp ló:

- Anh đúng là sếp của em rồi, vừa rồi em còn tưởng anh là cai tù, khẩu khí hung dữ quá, làm em giật mình!

Khang Kiếm á khẩu, gương mặt tuấn tú trắng bệch.

Bạch Nhạn dịu dàng đặt một nụ hôn lên má anh, hồn nhiên bĩu môi, ngón tay vạch vòng tròn lên lồng ngực anh:

- Sếp à, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, anh có thể nói nhớ em, yêu em, thương em, và cả… ôm em…

Cô bật dậy chạy vọt lên cầu thang như một đứa trẻ, nghịch ngợm quay đầu lại:

- Đừng có xị mặt ra, như thế chẳng đẹp trai đâu. Em đi tẩy trang, tắm rửa, mặc một bộ đồ ngủ thật đẹp cho anh xem. Sau đó vặn nước tắm cho anh. Sếp uống trà xong thì lên nhé.

Lồng ngực Khang Kiếm phập phồng, yết hầu nhấp nhô, gương mặt anh tuấn đỏ bừng.

Rõ ràng là Bạch Nhạn rất hài lòng với những gì mình nhìn thấy, miệng ngân nga hát, tung tăng đi lên lầu.

Bước vào phòng ngủ, thấy một đống quà tặng nằm trên sàn, trên cùng là quà của bọn Liễu Tinh, gói rất đẹp. Bạch Nhạn bóc ra xem, không nhịn được mà cười đến đau cả bụng.

Trong hộp có đủ các phương tiện tránh thai màu sắc sặc sỡ, đến những màu kinh dị như tím, cam, đen cũng có, nếu Khang Kiếm đeo vào… Bạch Nhạn nhắm mắt tưởng tượng, xấu hổ đỏ cả đầu ngón chân.

Tắm xong, lau khô tóc, nghiêng tai lắng nghe phía cầu thang không có tiếng động, cô thò đầu nhìn xuống dưới, phòng khách không có, phòng bếp cũng không có. Bạch Nhạn ngạc nhiên đi xuống, nghe thấy ngoài ban công có tiếng nói chuyện, lúc này mới thấy Khang Kiếm đang nghe điện thoại ở bên ngoài. Cánh cửa kính giữa ban công với phòng khách khép chặt, hình như anh đang cáu, tay cứ vung lên vung xuống.

Anh quay người lại, bắt gặp ánh mắt của Bạch Nhạn thì ngẩn người ra, vội vàng cúp máy.

- Sao thế, có chuyện gì vậy anh? - Bạch Nhạn quan tâm hỏi.

Khang Kiếm do dự một lát, gật đầu:

- Ừ, chuyện công việc, anh phải… ra ngoài xử lý, Bạch Nhạn… đêm nay…

Bạch Nhạn nghiêm túc trả lơi:

- Đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, nhưng đây không phải là nhiệm vụ chính, không hoàn thành cũng không trừ lương. Còn công việc là chính sự, liên quan đến tiền đồ của sếp nhà ta, em biết phân rõ cái trọng yếu và thứ yếu. Anh cứ đi đi, em sẽ khóa cửa cẩn thận, dù là sói xám hay cừu vui vẻ mò đến em cũng không mở cửa.

Nói xong, cô không nhịn được, bật cười khúc khích.

Khang Kiếm cũng cười theo, đưa tay vuốt mái tóc còn ướt của cô, nháy mắt:

- Vậy em ngủ sớm một chút, anh sẽ cố gắng về sớm.

- Đi xe cẩn thận nhé. À, anh đợi chút…

Bạch Nhạn chạy vào trong bếp, mở tủ lạnh lấy một lọ mật ong, múc một thìa cho vào tách trà, sau đó đổ đầy nước, vừa đi vừa thổi:

- Tối nay anh uống nhiều rượu, uống cái này vừa giải rượu lại vừa mát họng.

Hai lúm đồng tiền lại lấp ló trên má. Khang Kiếm nhìn cô, dường như phải dùng dũng khí cực lớn mới đón được tách trà, uống sạch không còn một giọt dưới cái nhìn chăm chú của cô.

- Vậy anh đi đây… - Giọng anh ngập ngừng như muốn Bạch Nhạn giữ anh lại.

- Vâng.

Bạch Nhạn nhón chân, dựa sát vào người anh, tấm thân mềm mại mới tắm xong tỏa ra mùi hương thiếu nữ và mùi sữa tắm. Khang Kiếm cảm thấy máu trong người mình sôi lên, dường như anh rất khó nhọc mới mở được cửa.

Lúc xuống lầu, trong đầu toàn là lúm đồng tiền của Bạch Nhạn.

Còn Bạch Nhạn ở trong phòng, không hiểu sao lại nhớ tới bộ phim Đèn lồng đỏ treo cao của Trương Nghệ Mưu, lúc lão gia mới lấy bà Tư, đang lúc động phòng, con hầu ở ngoài bẩm báo:

- Lão gia, bà Ba lâm bệnh rồi!

- Bệnh gì?

- Bệnh cũ, đau tim!

Bà Tư khôn khéo hỏi:

- Bệnh này có nghiêm trọng không?

Lão gia cáu kỉnh làu bàu:

- Đúng thật là, chẳng có ngày nào để người ta được yên.

Giận vậy, nhưng vẫn khoác áo vào, đi cùng với con hầu.

Bà Tư nhìn ánh nến đỏ chập chờn lay động khắp phòng, thần trí ngơ ngẩn.

Bạch Nhạn nhìn ánh mắt mông lung của mình trong gương, vỗ mặt, sao lại suy nghĩ tới chuyện này chứ? Chậc, nhất định là uống nhiều quá nên suy nghĩ lung tung.

Cô le lưỡi với người trong gương, ngáp dài, nằm xuống chiếc giường cưới rộng rãi.

Ngoài cửa sổ, trăng nấp sau tầng mây, sao trời ảm đạm, đêm dần về khuya.

Tận đến lúc trời sáng, Khang Kiếm vẫn không quay về.

Bạch Nhạn dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, lê từng bước xuống lầu, nhìn căn phòng trống trải, bỗng cảm thấy có một căn hộ lớn như vậy cũng không phải là chuyện vui vẻ gì. Không khỏi nhớ tới căn hộ nhỏ cô thuê trước kia, mấy chục mét vuông, đứng ngoài cửa có thể nhìn thấy hết mọi ngóc ngách trong nhà. Cười một cái, niềm vui ngập tràn căn phòng. Rớt một giọt nước mắt, cả phòng chìm đắm trong bi thương. Bây giờ, cô ho một tiếng, phải một lúc sau mới nghe thấy tiếng vọng, không khéo còn giật mình.

Tiếc là căn hộ đó sếp Khang đã giục cô trả lại rồi.

Bạch Nhạn từng này tuổi, không bị coi là lấy chồng muộn, nhưng bệnh viện vẫn cho cô nghỉ theo chế độ kết hôn muộn. Trước khi cưới, mua sắm này nọ, cô đã nghỉ mất một tuần, tính cả ngày hôm nay thì cô vẫn còn được nghỉ một tuần nữa.

Sếp Khang bận rộn, kết hôn rồi vẫn còn phải tranh thủ thời gian, tiếp đó là họp hành này nọ, chưa biết chừng còn phải đi công tác.

Bạch Nhạn nghĩ, hay là đến bệnh viện làm cho xong, một mình ở nhà mũi dòm mồm, mồm dòm ngực, làm bạn với cái bóng cũng chán.

Lười nhác mò vào bếp rót cho mình ly nước, mở tủ lạnh định nấu gì đó, nghe thấy điện thoại bàn trong phòng khách kêu mãi như đang gọi hồn.

Cô đặt ly nước xuống, vội chạy ra nghe.

- Nhạn Nhạn, con dậy chưa?

Ở đầu dây bên kia, ông Khang Vân Lâm hiền từ hỏi.

Bạch Nhạn nhắm mắt, tiêu rồi, cô quên mất ở khách sạn vẫn còn có hai vị phụ huynh, đã hẹn hôm nay sẽ tới đó ăn sáng với họ.

- Bố… bố. - Tiếng bố này khiến Bạch Nhạn toát mồ hôi, bất giác đứng bật dậy, quay đầu sang một bên, hít sâu, hít sâu, cảm thấy đã bình tĩnh hơn một chút - Con sẽ tới ngay ạ.

- Đừng vội, đi từ từ thôi, bố và mẹ con uống trà trước.

- Vâng ạ, vâng ạ.

Bạch Nhạn vội vàng gật đầu, cúp điện thoại, chạy thẳng lên lầu. Vì đám cưới, cô đã sắm thêm mấy cái váy không hề rẻ. Tháng Năm tiết trời mát mẻ, một bộ váy liền là được rồi. Cô chỉ trang điểm nhẹ, chải tóc cho thẳng rồi đi ra ngoài.

Ra khỏi tiểu khu, cô vẫy một chiếc taxi. Lên xe, Bạch Nhạn vội gọi điện cho Khang Kiếm.

"Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không ở trong vùng phủ sóng".

Bạch Nhạn ngây ngẩn nhìn điện thoại, chẳng lẽ là sếp Khang đã ra nước ngoài ngay trong đêm?

Chẳng mấy chốc xe đã tới khách sạn, Bạch Nhạn đi vào sảnh, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, tám giờ mười. Cô lau mồ hôi rịn trên trán, cũng may, chưa muộn bữa sáng.

Trong nhà ăn chỉ lác đác vài vị khách. Bạch Nhạn vừa nhìn đã thấy ngay ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai.

Phải nói là hôm nay bà Bạch Mộ Mai trang điểm rất hợp với tuổi của bà, trang trọng mà nền nã. Nhưng điều này cũng giống như cô thiếu nữ mặc đồ tối màu, càng làm nổi bật ưu điểm của bản thân, những người đi ngang qua bà đều tự nhiên để lộ vẻ sững sờ. Ông Khang Vân Lâm không mặc đồ Tây mà mặc một chiếc sơ mi hoa chìm, quần thụng màu kem rộng rãi, mặt mày phấn chấn. Hai người ngồi đó, trong đầu Bạch Nhạn bỗng vang lên giai điệu quen thuộc Đẹp nhất là ánh tà dương…

- Nhạn Nhạn, sao con lại đến một mình? - Bà Bạch Mộ Mai tiếp tục diễn vai mẹ hiền tối qua, quan tâm hỏi - Khang Kiếm đâu?

Bạch Nhạn rũ tóc, ngồi xuống cạnh bàn:

- Tối qua anh ấy uống nhiều quá, bây giờ vẫn chưa tỉnh rượu…

Còn chưa nói hết, đã thấy ông Khang Vân Lâm ngồi đối diện với cửa nhà ăn tròn mắt kinh ngạc:

- Khang Kiếm!

Khóe môi Bạch Nhạn nhếch một nụ cười tự giễu.

- Nhạn Nhạn cố tình trêu chúng ta, xem kìa, Khang Kiếm chẳng phải đã đến rồi… Khang Kiếm? - Bạch Mộ Mai yểu điệu hít một hơi, tỏ vẻ kinh ngạc.

Khang Kiếm đầu tóc bù xù, vẫn mặc bộ đồ chú rể hôm qua, nét mặt vô cùng mệt mỏi, quầng thâm hiện rõ trên khuôn mặt tuấn tú, trong mắt vằn tia máu. Nhìn gần hơn sẽ thấy bộ đồ Tây mới cứng đã bị đầu thuốc lá làm thủng mấy lỗ nhỏ li ti.

Khang Kiếm kéo ghế ngồi xuống, gạt mấy sợi tóc rủ, nhìn vào mắt Bạch Nhạn, sau đó quay đi không chút dấu vết:

- Xin lỗi bố, con đến muộn.

Giọng anh khàn đặc.

Sắc mặt ông Khang Vân Lâm phút chốc biến đổi:

- Con từ đâu đến?

Khẩu khí có sự oai nghiêm của lãnh đạo, cũng có nét không vui của người làm cha.

- Bên ngoài.

- Tối hôm qua con không ở cùng với Bạch Nhạn?

Cơn tức giận của ông Khang Vân Lâm như muốn vọt thẳng từ cổ họng ra ngoài.

- Bố, anh Khang Kiếm có chút việc công. - Bạch Nhạn nói xen vào.

- Nhạn Nhạn, con đừng nói nữa. Khang Kiếm, còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện con kết hôn? Hình như bố không nghe nói tối qua ở Tân Giang xảy ra chuyện gì lớn?

Khang Kiếm gõ nhẹ lên mặt bàn, nhắm mắt lại, vẻ mặt vô cảm.

- Mọi người muốn ăn gì? - Anh vẫy tay gọi phục vụ.

- Khang Kiếm, trả lời bố. - Ông Khang Vân Lâm không kìm được cơn giận.

- Bạch Nhạn không để ý, bố để ý cái gì? - Khang Kiếm cau mày nhìn ông - Con chỉ đi có một đêm thôi, đâu phải là một năm hay hai năm.

- Khang Kiếm…

Trán ông Khang Vân Lâm nổi đầy gân xanh.

Phút chốc, hai cha con giương cung tuốt kiếm, không ai nhường ai.

- Bố, bố ăn cháo hay uống sữa ạ? - Bạch Nhạn mở miệng đúng lúc, cười hồn nhiên - Mẹ gọi sữa tươi, một cái sandwich và một quả táo, còn anh, Khang Kiếm?

- Một ly sữa đậu. - Khang Kiếm thu lại ánh mắt.

- Bố, bố ăn cháo bí đỏ nhé. - Bạch Nhạn đứng ra gọi món.

Ông Khang Vân Lâm đập bàn "chát" một tiếng, đứng bật dậy:

- Không ăn nữa, bố về tỉnh.

Bà Bạch Mộ Mai nãy giờ vẫn im lặng tao nhã đứng dậy:

- Vậy… mẹ cũng quay về huyện Vân.

Bạch Nhạn nhìn Khang Kiếm không có ý làm lành, mỉm cười không nói gì, đi cùng ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai ra cửa.

- Đừng tiễn nữa, Nhạn Nhạn, vào ăn sáng đi. Khang Kiếm bị mẹ chiều hư rồi, tính tình không dễ chịu cho lắm, con đừng để bụng. Nếu có gì ấm ức, cứ gọi điện cho bố.

Tài xế của ông Khang Vân Lâm đánh xe đến trước cửa khách sạn, ông quay người, lại nhìn bà Bạch Mộ Mai, thở dài bước lên xe.

Ông bố trí một chiếc xe khác đưa bà Bạch Mộ Mai về. Bà Bạch Mộ Mai không vội lên xe, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, bóng gió ném về phía Bạch Nhạn, Bạch Nhạn vờ như không thấy.

Hai chiếc xe đi xa rồi, Bạch Nhạn quay lại nhà ăn, Khang Kiếm mặt lạnh tanh ngồi bất động.

- Trông sếp tiều tụy quá! - Bạch Nhạn ngồi xuống cạnh anh, nhìn anh không chớp mắt. - Lát nữa về ngủ đi, anh thế này mà đi ngoài đường sẽ khiến người ta sợ đấy.

Khang Kiếm nghiêng đầu:

- Bạch Nhạn, em có giận không?

- Sếp làm chuyện gì khiến em giận sao?

Khang Kiếm mím môi, không trả lời.

Bạch Nhạn vui vẻ:

- Có phải anh nói em cả ngày chỉ cười vui vẻ không, hơ hơ, em là như vậy đấy. Nhưng mà, em cũng chẳng thấy có gì đáng giận, em đầy đủ chân tay, công việc không tồi có một người mẹ xinh đẹp không ai bằng, còn lấy được một ông chồng xuất sắc như anh, nếu em không biết hài lòng, ông trời sẽ trừng phạt em mất.

Khang Kiếm vô thức cúi mặt, bưng ly sữa đậu lên:

- Ăn sáng đi!

Bạch Nhạn ân cần gắp một miếng trứng chiên vào đĩa của anh:

- Tối qua anh vất vả, bồi bổ thêm một chút.

Khang Kiếm sặc, ngụm sữa đậu nành đang ngậm trong miệng phun đầy ra bàn.

Bạch Nhạn chớp mắt vẻ vô tội, tỏ ra không hiểu.

Khang Kiếm chắc chắn là rất mệt, về đến nhà liền lăn ra ngủ, ngủ tới tận buổi chiều, xuống nhà thấy Bạch Nhạn không ở trong phòng, trên bàn ăn có một mẩu giấy: "Sếp ơi, em đến bệnh viện".

Bạch Nhạn kết hôn chỉ mời vài người bạn và đồng nghiệp, để sếp Khang không bị mang tiếng là "phô trương lãng phí", phần lớn đồng nghiệp trong bệnh viện đều không mời, nhưng kẹo cưới thì vẫn phải mang đến cho họ.

Bạch Nhạn xách một túi to bánh kẹo và hoa quả, đi tới khoa Phụ sản trước, muốn nhờ Liễu Tinh phát giúp. Vừa tới cửa khoa đã bị mấy chị em vây quanh.

- Ui da, để chị xem nào, lần kết hôn này không giống nha, như một đóa hoa tươi nở rộ vậy. - Trưởng khoa Phụ sản đẩy Bạch Nhạn ngồi xuống chiếc giường khám, ngắm nghía từ trên xuống dưới.

8. Chương 03.2

Liễu Tinh nháy mắt xông tới:

- Nói mau nói mau, tối hôm qua ai tấn công ai? Sếp Khang có cảm tưởng gì với quà tặng của bọn này.

- Sếp Khang nhà người ta là cậu bé ngoan ngoãn chính trực, tôn trọng kỷ cương, chắc chắn là Bạch Nhạn cưỡng bức sếp Khang nho nhã tuấn tú rồi. - Một cô y tá khác tiếp lời.

- Phụt…

Đúng lúc Bạch Nhạn vừa uống nước, bị sặc luôn.

- Hiện trường đã tới cấp giới hạn rồi sao?

Mấy người phụ nữ cùng trợn mắt.

Bạch Nhạn nghĩ một lúc rồi nói:

- Cụ thể đến cấp thứ bao nhiêu, thật sự khó nói. Hôm nào mình mang băng ghi hình đến cho mọi người đánh giá.

- Chúa ơi! - Một đám phụ nữ mắt sáng rực - Hoành tráng thật! Cậu thật sự ghi lại sao?

Bạch Nhạn gật đầu như thật:

- Đương nhiên, cả đời chỉ có một lần động phòng, đương nhiên là phải lưu lại để ngày sau tưởng nhớ chứ. Mọi người không có sao?

Cả đám mặt mày ủ dột:

- Lão nhà mình khi đó… gấp gáp, đâu có được nhìn xa trông rộng như ông sếp nhà cậu.

- Thôi đi! - Bạch Nhạn không nhịn được nữa, phì cười.

Đám phụ nữ nhao nhao cười nói, miệng còn chưa kịp ngậm, chỉ nghe thấy trên lầu vang lên một tiếng "rầm" thật lớn, tiếp đó là tiếng một người gầm lên:

- Ngày đầu tiên anh làm bác sĩ sao? Thế nào là tôi không cố ý? Nếu cố ý thì anh đã cầm dao băm vằm người ta ra rồi hả!

- Hic, lại bắt đầu rồi đấy! - Liễu Tinh rùng mình.

- Ai thế? - Bạch Nhạn nghe thấy giọng nói rất lạ.

- Hàn lưu Siberia.

Trưởng khoa Phụ sản trừng mắt, xua tay giải tán mọi người.

Bạch Nhạn kéo Liễu Tinh, Liễu Tinh lôi cô ra một góc nói nhỏ:

- Chuyên gia mới của khoa Tiết niệu. Cậu cũng biết bệnh viện mình khoa yếu nhất chính là khoa Tiết niệu. Phụ nữ nếu có bệnh khó nói thì rửa là xong, đàn ông mà bệnh khó nói thì có rửa cũng chẳng hết. Đàn ông bây giờ chẳng biết ra làm sao, tiền càng nhiều thì phần dưới càng lắm chuyện. Bệnh viện mời một chuyên gia từ Thượng Hải đến tăng cường cho khoa Tiết niệu. Chuyên gia rõ ràng đến từ miền Nam, lại mang họ Lãnh. Người cũng lạnh, tính tình xấu hết chỗ nói. Đi đến đâu thì nhiệt độ ở đó giảm tới 20 độ. Không chỉ bác sĩ và y tá khoa Tiết niệu, dù là khoa khác, anh ta thấy không vừa mắt thì cũng sẽ mắng cho một trận. Mấy hôm trước phòng phẫu thuật của chúng ta có một y tá bị anh ta mắng cho phải khóc tại trận, bây giờ

nhìn thấy anh ta là chân run lập cập. Dù gì anh ta cũng là người tài trong mắt viện trưởng, chúng ta cũng tránh xa một chút, tránh bị chết cóng. Chà… hình như anh ta xuống rồi, để mình dẫn cậu đi xem.

Liễu Tinh kéo Bạch Nhạn, hai người đứng trước tấm biển tuyên truyền "Phổ cập kiến thức về có thai ngoài tử cung và nạo phá thai" trên hành lang, nhìn đến mười phút, nghe thấy phía cầu thang vang lên tiếng bước chân, Bạch Nhạn nhác thấy một người đàn ông trắng trẻo, ánh mắt lạnh lùng đang đi xuống. Tướng mạo người đàn ông không tệ, nhưng trông rất ghê gớm, lúc đi ngang qua sau lưng, thật sự cảm thấy như một luồng gió chướng thổi qua.

Liễu Tinh huých Bạch Nhạn, Bạch Nhạn le lưỡi, hai người cười khúc khích.

Người đàn ông đột nhiên quay đầu lại, Bạch Nhạn giật mình đứng thẳng người, vội chăm chú nhìn bức tranh vẽ cấu tạo bụng phụ nữ phóng đại trước mặt.

- Không nói quá chứ? - Liễu Tinh hạ giọng.

Bạch Nhạn đang định nói thì điện thoại trong túi xách reo, cô lôi ra xem - Số máy lạ.

Tiện tay nghe máy, liếc trộm người đàn ông đã quay người bước đi, cô cười khúc khích với Liễu Tinh.

- Cô nhóc, kết hôn thôi mà vui đến vậy sao?

Bạch Nhạn sững người, giọng nói biếng nhác đầy quyến rũ này chính là của vị đệ nhất công tử tỉnh thành - Lục Địch Phi.

- Chào anh.

Sợ Liễu Tinh bóng gió nghi ngờ, Bạch Nhạn không gọi tên Lục Địch Phi, nhưng trong lòng cảm thấy hơi băn khoăn. Chẳng lẽ số điện thoại của cô lại được dán trên cột điện giống mấy cái quảng cáo chữa bệnh khó nói, sao mà ai cũng biết thế?

- Cô nhóc, tôi không tham dự đám cưới của em, em có trách tôi không?

Khẩu khí Lục Địch Phi vẫn có phần cợt nhả.

- Tôi đâu dám, anh… là lãnh đạo, bận rộn mà! - Bạch Nhạn quay lưng ra phía sau.

- Nghe xem, vẫn có chút oán trách mà. Tại anh mà, không nên rời khỏi Tân Giang vào lúc đó. Nhưng mà, anh đã chuẩn bị quà cho em rồi.

- Cảm ơn, hôm nào để Khang Kiếm mời anh ăn cơm.

- Chẳng liên quan gì đến Khang Kiếm cả, quà là anh tặng cho em. Anh đang ở Thượng Hải, hai ngày nữa sẽ về Tân Giang, tới lúc đó sẽ liên lạc với em.

Bạch Nhạn muốn từ chối, nghe thấy trong điện thoại vọng ra một giọng nữ õng ẹo, Lục Địch Phi cúp máy.

- Ai thế, bí mật vậy? - Liễu Tinh nhoai người sang hỏi.

- Đồng nghiệp của Khang Kiếm.

Bạch Nhạn lấp lửng cho qua chuyện, trong lòng lại hơi ngờ vực: tay Lục Địch Phi này đang có ý đồ gì? Anh ta và cô có thân thiết đến thế không?

Lại đến lúc chiều buông.

Bạch Nhạn ngồi trên xe buýt, đăm đăm nhìn cảnh phố phường rực rỡ bên ngoài. Thực ra chuyến xe này không đi về phía tiểu khu nhà cô, cô thấy có xe liền bước lên. Nhưng cũng chẳng sao, ngồi nhầm xe thì quay lại vẫn có thể về nhà.

Nếu như bước sai một bước trên con đường đời, quay đầu một cái, có thể cũng vẫn đi tới đích được không?

Từ khi hiểu sự đời, cô đã cẩn thận lại càng cẩn thận, đã thận trọng lại càng thận trọng, chỉ sợ bất cẩn đi sai đường. Đến giờ, tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô. Nhưng kế hoạch làm sao theo kịp với sự biến hóa chứ?

Bạch Nhạn lấy điện thoại ra xem, không có cuộc gọi đến nào. Cô bật cười, xuống xe, vẫy một chiếc taxi, nói địa điểm của tiểu khu cho tài xế. Bác tài là một phụ nữ trung niên, liếc cô một cái, cười nói:

- Cô à, nơi đó không gần đâu. Môi trường rất tốt, nhưng sinh hoạt không tiện, muốn đi chợ phải ngồi mấy chặng xe đấy.

Bạch Nhạn ngây người, về vấn đề cơm nước vẫn chưa suy tính kĩ. Trước đây, cô đều ăn ở nhà ăn của bệnh viện, Khang Kiếm cũng vậy. Bây giờ có nhà rồi, không thể tùy tiện được nữa. Nghĩ vậy lại nhớ tới cái tủ lạnh chẳng có gì. Lúc đi qua siêu thị Tô Quả, cô bảo bác tài dừng xe, đi vào mua mấy bó rau, rồi mua thêm một ít thực phẩm đông lạnh.

Xe dừng ở dưới lầu, Bạch Nhạn ngẩng đầu lên, thấy cửa sổ phòng làm việc hắt ra ánh đèn ấm cúng, trong lòng ấm áp kỳ lạ. Tại sao thi sĩ văn nhân cứ thích miêu tả ánh đèn ám áp trong đêm tối. Phía sau ngọn đèn đó, là một người đang đợi mình, một gia đình ấm cúng, một cảm giác trở về nhà mãnh liệt…

Bạch Nhạn cười cười, nhanh nhẹn bước lên lầu.

Khang Kiếm đang lên mạng. Anh cau mày đọc tin tức trên trang nhất mạng Nhân Dân, hiện nay trung ương đang nghiêm cấm sửa chữa trụ sở làm việc, nhưng năm nay Tân Giang đã có mấy sở ngành báo cáo muốn xây mới trụ sở làm việc, có nơi còn thu hồi đất xong rồi, bí thư Tùng đến nay không có ý kiến gì về chuyện này. Anh là trợ lý thị trưởng, cũng không tiện nói gì, đành xếp báo cáo lại đó, nói là đợi khi nào họp sẽ quyết định.

Cửa phòng làm việc đang mở, ở dưới có động tĩnh gì đều nghe rõ.

Một tiếng lách cách vang lên, là tiếng mở khóa cửa, anh ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy Bạch Nhạn xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào.

- Sao bây giờ mới về? - Anh đi xuống lầu.

- Anh đợi lâu rồi sao? Có đói không anh?

Đây là lần đầu tiên hai người nấu ăn ở nhà mới sau khi kết hôn, Bạch Nhạn không khỏi trách mình ở ngoài quá lâu, cô vội bỏ đồ trong túi ra, suy tính lát nữa sẽ thái rau, xào thịt thái chỉ, trộn ít dưa góp, làm một nồi mì.

- Cũng ổn, anh ăn mì rồi.

Cánh tay đang xách đồ của Bạch Nhạn hơi khựng lại, tốc độ chậm dần:

- Vậy lát nữa ăn bữa đêm nhé sếp?

Cô cười tủm tỉm nhìn anh, trên mặt lại lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu.

- Lát nữa anh phải viết tài liệu - Khang Kiếm kéo cô lại, hôn lên gò má mơn mởn của cô - Em xem tivi hay đọc sách rồi ngủ sớm đi, đừng đợi anh.

- Sếp à, hôm nay là ngày đầu tiên sau đám cưới của chúng ta đấy.

Bạch Nhạn ngước lên, giọng nũng nịu.

Khang Kiếm véo mũi cô:

- Chẳng còn cách nào khác, sáng sớm mai có hội nghị, anh phải phát biểu nên phải tìm hiểu số liệu trước. Ngoan nhé!

- Được rồi, tề quốc rồi mới trị gia, em không thèm ghen tị với Đảng của anh.

Bạch Nhạn nhoài ra khỏi lòng anh, chia thức ăn thành từng loại nhét vào tủ lạnh, tinh nghịch ném cho anh một cái hôn gió rồi bay lên lầu như chú bướm nhỏ vui tươi. Một lát sau, cô thay một bộ đồ ngủ khá kín đáo đi xuống.

Đồ ngủ tuy nói là kín đáo, nhưng ở trước ngực lại đáp ren hoa. Qua lớp ren mỏng, Khang Kiếm thấy cô mặc chiếc áo lót màu xanh lá cây, vừa cúi người là có thể nhìn thấy khe ngực cong cong quyến rũ, Khang Kiếm bất giác cảm thấy hơi thở nặng nề.

- Sếp ơi, anh muốn ăn gì?

Bạch Nhạn làm cho mình mấy cái sủi cảo, quay đầu lại trong hơi nước mờ mịt, bắt gặp cái nhìn đăm đăm của Khang Kiếm.

- Không, anh… lên trên lầu.

Khang Kiếm vẫy tay với vẻ không tự nhiên, đờ đẫn đi lên trên lầu.

Về đến phòng làm việc, không hiểu sao lòng không thể bình yên. Nghe thấy tiếng dép lê của Bạch Nhạn loẹt quẹt đi lại dưới lầu, đang xem tivi, không biết cô xem cái gì buồn cười mà cười khanh khách. Sau đó, cô vào bếp rửa bát, rồi trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy róc rách.

Tim Khang Kiếm như muốn vọt lên cổ, anh đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng như một con thú bị nhốt.

- Sếp ơi. - Cửa phòng bật mở, Bạch Nhạn bê một đĩa hoa quả bước vào - Nghỉ một lát ăn hoa quả đã.

Khang Kiếm không dám thở mạnh, anh nhìn cô uyển chuyển bước vào, lúm đồng tiền ngọt ngào lấp ló, đôi mắt lấp lánh như sao, mái tóc dài còn ướt lúc lắc sau lưng.

Đầu óc trống rỗng, anh giơ tay kéo Bạch Nhạn vào lòng, ngón tay run rẩy.

Thân hình dưới tay anh bỗng cứng lại, đầu nghiêng sang một bên, nụ hôn anh muốn đặt lên môi cô lại trượt xuống vai cô.

- Sếp đừng có mà ham mê sắc đẹp, phải lấy việc công làm trọng.

Cô cười tinh nghịch vỗ vai anh, ra giọng lão thành, ngoan ngoãn để anh ôm, nhưng anh lại cảm nhận được sự xa cách bản năng trong cơ thể cô.

- Em là vợ của anh.

Anh ghé sát tai cô, lẩm bẩm như đang thôi miên, bàn tay đặt bên ngoài áo cô khẽ xoa nắn vòng quanh bầu ngực. Lần này, không có áo lót.

- Trả lời chính xác, cho mười điểm.

Cô cười khúc khích rồi khom người đẩy anh ra, liếc nhìn chiếc giường xếp mới đặt trong phòng làm việc, trong mắt thoáng qua một vẻ ảm đạm:

- Thôi được rồi, sếp làm việc đi, em lánh đi đây.

Cô gỡ tay anh ra:

- Nếu đói thì dưới nhà có mì lạnh. Chúc anh ngủ ngon và có giấc mơ đẹp!

Cô quay trái quay phải, đặt hai nụ hôn lên hai bên má anh rồi đi vào phòng ngủ phía dối diện.

Như sợ ảnh hưởng anh làm việc, cô không chỉ khóa cửa phòng làm việc, cửa phòng ngủ cũng khóa chặt.

Khang Kiếm chầm chậm ngồi xuống trước máy tính, như người mất hồn.

Khó khăn lắm mới tập trung tinh thần để xem tài liệu, sửa qua bài phát biểu, gọi vài cú điện thoại, xác nhận lại buổi hội nghị ngày mai, đã đến mười một giờ.

Vươn vai đứng dậy, mở cửa phòng làm việc, trong nhà yên ắng. Anh bần thần bước về phòng ngủ, nghiêng tai lắng nghe xem bên trong có âm thanh gì không, muốn xem xem cô đã ngủ chưa. Anh vặn tay nắm, sững người, cửa khóa trái.

Khang Kiếm dựa vào tường, trong đầu như có nồi nước đang sôi sùng sục.

Là cố ý hay vô tình, việc cô khóa cửa phòng ngủ?

Trong ngăn kéo phòng khách có chìa khóa dự phòng của tất cả các phòng, chỉ cần anh đi xuống là có thể mở được. Nhưng anh lại không có đủ sức đi xuống dưới lầu.

Một mình lặng lẽ đứng ở hành lang một lúc, quay người trở lại phòng làm việc, nằm trên chiếc giường xếp, trằn trọc không yên, cả đêm không ngủ được.

Sáng sớm vác đôi mắt gấu mèo tỉnh dậy, Bạch Nhạn đã đang vui vẻ nấu cơm trong bếp. Ngược lại với anh, hình như cô ngủ rất ngon, hai má non mịn mơn mởn, trông đáng yêu và sáng sủa hơn bất kỳ lúc nào.

- Tối qua anh làm việc tới tận khuya sao?

Đầu tiên cô bê lên một cốc sinh tố mới xay, sau đó là bánh bao hấp nóng hổi, cháo yến mạch hầm nhừ đặc sệt, dịu dàng săn sóc đưa đũa cho anh.

- Sao tối qua em lại khóa cửa? - Khang Kiếm không nhịn được, bực tức hỏi.

- Em khóa sao? - Bạch Nhạn chớp mắt vô tội, bỗng vỗ trán - Xin lỗi sếp, em… quen rồi, lúc trước ở một mình, vào phòng là khóa trái cửa, đề phòng yêu râu xanh. Tối qua anh ngủ ở đâu?

- Anh còn có thể ngủ ở đâu? - Khang Kiếm buồn bực ăn cháo.

- Anh có mỏi lưng không? Đau vai không?

Cô áy náy đi tới bên anh, đặt tay lên vai anh xoa bóp nhẹ nhàng nhưng vẫn có lực.

- Có trách em không? Có nhớ em không?

m thanh ấy ở ngay trên đầu anh, từng hơi thở ấm nóng phả vào gáy anh, trượt xuống dưới, thẳng tới trái tim anh.

- Anh muốn dựng em ra khỏi giường, đánh cho em một trận.

- Đáng đánh đòn lắm, sao lại lãng phí một đêm đẹp chứ? Đời người đắc ý hãy vui tràn [1], chớ lỏng lơi nữa để bạc đầu, ích gì rên xiết [2]. Sếp à, tại em, em nhất định sẽ xem lại mình, viết một bản kiểm điểm, buổi tối dâng lên cho sếp duyệt, sau đó phạt em chăn đơn gối chiếc suốt một tháng, đêm đêm rơi lệ đợi trời sáng. Anh không được dung túng bao che, nhất định phải chấp pháp nghiêm minh.

[1] Câu thơ trong bài Tương tiến tửu của Lý Bạch, dịch thơ Hoàng Tạo - Tương Như.

[2] Câu thơ trong bài Mãn Giang hồng của Nhạc Phi, dịch thơ Nam Trân.

Khang Kiếm nhắm mắt, chẳng nói chẳng rằng vùi đầu ăn cháo, coi như mình chưa nói gì. Bà xã anh làm y tá hình như hơi oan uổng, rõ ràng là thiên tài ngoại giao mà!

Bạch Nhạn đứng phía sau anh, mím môi cười hồn nhiên.

Một ngày trước khi Bạch Nhạn kết thúc kỳ nghỉ phép, Lục Địch Phi gọi điện cho cô.

Khang Kiếm nói xuống huyện kiểm tra, tối có thể không về, cô đang dọn phòng thì điện thoại reo.

- Cô nhóc, còn nhớ cuộc hẹn của chúng ta không?

Bạch Nhạn đỏ mặt:

- Anh Lục thật biết nói đùa. - Cô đáp lời, đã gạt chuyện đó ra khỏi đầu từ lâu - Anh về Tân Giang rồi?

- Ừ, hôm nay trời đẹp, ra ngoài đi, anh đưa em đi chơi, uống rượu, dạo phố, hóng gió, em thích làm gì thì làm. - Lục Địch Phi cười ngả ngớn.

Cô mỉm cười, anh chàng này đúng là chuyên gia đi lừa phụ nữ.

- Trời nóng quá, tôi không muốn đi.

- Vậy thì tìm chỗ nào ngồi nghe nhạc, uống trà. Đi nhé! - Lục Địch Phi tiện thể nói ra một địa chỉ - Em không tò mò muốn biết món quà anh tặng em là gì sao?

Cô chẳng hề tò mò chút nào, cô chỉ tò mò anh ta đột nhiên thân thiết như vậy là có ý gì, vì thế, cô đi.

Đó là một quán bar nhạc nhỏ, nằm trong ngách rẽ của một ngõ hẻm. Ông chủ có lẽ là người phong thái, bài trí quán mang đậm phong cách Anh, sofa bọc vải hoa, bàn gỗ hồ đào chạm khắc tinh tế, giá nến cao

cao, lò sưởi, nhạc cổ điển, trong phòng ánh đèn rất tối, mặc dù là ban ngày, nhưng nếu không ghé sát thật sự không nhìn rõ khuôn mặt người đối diện.

Nơi này, thích hợp che giấu tâm trạng, thích hợp thổ lộ tâm sự, thích hợp bày tỏ tình cảm, chỉ không thích hợp với công tử phóng đãng Lục Địch Phi mà thôi.

Nhưng giờ phút này, anh ta đang nhàn nhã ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, nho nhã bưng một ly cà phê, vẻ say sưa tận hưởng buổi chiều này.

Bạch Nhạn không khỏi thở dài, sếp Khang nhà cô bận rộn vì nước vì dân đến mức đi ngang cửa nhà mà không bước vào, trăng mật tân hôn nhưng cô chẳng gặp anh được mấy lần, còn gã này, cũng ăn bổng lộc, lại có thể nhàn hạ đến thế, thật không công bằng.

- Hi, cô nhóc!

Lục Địch Phi giơ tay chào, gọi phục vụ mang lên cho Bạch Nhạn một ly nước trái cây, để Bạch Nhạn ngồi bên trái anh ta.

Bạch Nhạn ngồi xuống rồi mới phát hiện quán bar này đối diện với một khách sạn tư mới xây của Tân Giang - Khách sạn Hoa Hưng. Nghe nói bên trong cực kỳ hào nhoáng, mặc dù là khách sạn bốn sao nhưng thực tế có thể sánh với khách sạn năm sao, điều khiến người ta hài lòng nhất là ở đây tuyệt đối bảo mật đời tư của khách hàng, tương đương với "ngân hàng Thụy Sĩ" trong ngành khách sạn.

- Đi đường thuận lợi chứ?

Lục Địch Phi lịch thiệp giúp cô quấy ly nước trái cây, để đá dưới đáy ly nổi lên phía trên.

- Tân Giang chỉ rộng bằng ngần đó, không bì được với Thượng Hải, đương nhiên là thuận lợi rồi. Quà đâu?

Bạch Nhạn biết tính xấu của người này, không muốn lằng nhằng đi thẳng vào chủ đề.

Lục Địch Phi cười:

- Đúng là trẻ con, vừa gặp đã đòi quà.

Anh ta cúi người lấy trong góc ra một hộp giấy bọc tinh xảo đưa cho Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn mở ra xem, bật cười, là hai con gấu Teddy ngây thơ, đáng yêu.

- Tôi bao nhiêu tuổi rồi, còn chơi búp bê.

- Trong mắt anh, em chính là một đứa trẻ. Lúc anh biết lén vén váy con gái thì em vẫn còn đang chảy nước dãi ngậm kẹo mút! Nhóc, con gấu bông này là loại hạn chế số lượng, anh phải nhờ người ta mới mua được, em phải biết trân trọng đấy.

Bạch Nhạn sững người, gấu Teddy loại hạn chế số lượng, giá không hề rẻ.

- Tôi cảm thấy baby nhà anh chơi cái này hợp hơn.

Không có công, không nhận lộc, điều này cô hiểu.

- Em xem, lại giở tính con nít, làm gì có chuyện tặng quà rồi còn lấy lại. Bất luận món quà này có thích hợp hay không, ít nhất nó cũng là tấm lòng của anh, sao nào, sợ mắc nợ anh à?

Lục Địch Phi vừa nhướn mày lại vừa cười. Cười rất xấu xa.

Khuôn mặt Bạch Nhạn tự dưng lại đỏ bừng lên.

- Anh đã nói rồi, vừa nhìn thấy em anh đã thấy hợp với em. Em gặp khó khăn gì cứ nói với anh. Trong lòng có điều gì thắc mắc, cũng có thể hỏi anh. Em muốn điều gì anh đều có thể cho em.

Bạch Nhạn mỉm cười, nâng ly nước hoa quả ghé sát miệng, khẽ nhấp một ngụm.

- Anh Lục dành tình cảm cho tôi như vậy, tôi cũng thấy chột dạ vì được quan tâm nhiều quá. Tôi thật sự sợ mắc nợ anh, vì tôi tự biết lượng sức, hình như tôi chẳng có thể làm gì giúp cho anh Lục. À, tháng Giêng

năm sau là Đại hội Hội đồng nhân dân, bỏ phiếu bầu thị trưởng xây dựng thành phố, nếu là thành viên, tôi sẽ bỏ cho anh một phiếu, tiếc là không phải.

Đôi mắt dài hẹp của Lục Địch Phi nheo lại, trên gương mặt anh tuấn thoáng chút bối rối. Anh ta khép mắt, lắc đầu cười nhẹ:

- Nhóc à, anh thật sự càng ngày càng thích em rồi. Đúng vậy, trên đời này không có tình yêu không mục đích, người ta chỉ cần bỏ ra là liền muốn thu về. Em đừng đánh giá thấp bản thân, em có năng lực cực mạnh để giúp anh.

- Sao anh lại khẳng định tôi muốn giúp anh? Đối thủ của anh chính là sếp nhà tôi.

Bạch Nhạn ngước mắt, ánh mắt lạnh lùng.

- Bởi vì bây giờ chỉ có anh mới giúp được em. Thực ra anh chẳng có chút hứng thú nào với cái chức thị trưởng rách kia cả, anh chỉ không muốn thua Khang Kiếm. Hơn nữa… em sẽ rất vui vẻ chấp nhận lời đề nghị của anh.

Lục Địch Phi thần bí nhếch mép lên, cười khẩy, ánh mắt vô tình liếc ra ngoài cửa.

Bạch Nhạn nhìn theo ánh mắt anh ta, sững người.

Một chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại trước cửa khách sạn, cửa xe mở ra, Khang Kiếm mới lúc trước nói phải xuống huyện kiểm tra, giờ lại từ trong xe bước ra, tiếp đó một người phụ nữ tóc dài cũng bước xuống xe, hai người cười nói đi vào bên trong. Cô ta chính là người tự xưng là bạn gái Khang Kiếm, đã phát biểu tuyên ngôn tình yêu trước mặt Bạch Nhạn hôm đám cưới.

- Có gì muốn hỏi không? - Lục Địch Phi dịu dàng nhìn Bạch Nhạn. - Có điều, mỗi lần chỉ được hỏi một câu, những câu khác để đến lần sau chúng ta gặp nhau sẽ trả lời.

Lục Địch Phi đợi một lúc lâu, Bạch Nhạn mới quay đầu lại, gương mặt bình lặng, ánh mắt thản nhiên:

- Hỏi cái gì, người đó tôi quen, chồng tôi mà!

Lục Địch Phi chớp mắt cười ha ha.

Lúc Lục công tử cười, khóe miệng bên trái cong lên, khóe miệng bên phải trễ xuống, cơ thịt trên má dồn thành từng mảng, để lộ ra vẻ tà khí, giống như đang quyến rũ người ta vậy, rất xấu xa.

- Cô nhóc à, em được lắm. Em biết không? Người trên quan trường sợ nhất hai điều, một là song quy [3], hai là thị phi, hai điều này đều là chí mạng. Anh có bản lĩnh chơi thế nào cũng được, nhưng đừng để người ta bắt thóp.

[3] Song quy (hai quy định): là biện pháp chống tham nhũng đặc biệt của Trung Quốc, theo đó cơ quan giám sát trong khi điều tra vụ án có quyền yêu cầu đương sự "có mặt tại địa điểm quy định trong thời gian quy định, để giải thích, trình bày về vụ việc có liên quan".

- Anh Lục, bản lĩnh anh rất lớn sao? - Bạch Nhạn hỏi với vẻ ngưỡng mộ.

- Bản lĩnh của anh từ trước đến giờ không hề nhỏ, chắc chắn cô nhóc đã nghe không ít. - Lục Địch Phi tự phụ nhướn mày.

Bạch Nhạn nhếch khóe miệng tỏ vẻ tôn sùng, bê ly nước trái cây lên thong thả uống:

- Anh Lục, anh đúng là sinh nhầm thời, nếu sinh sớm hơn một trăm năm, hoặc là xuyên không trở về quá khứ, anh rất có thể trở thành nhân vật phong lưu như Liễu Tam Lang hay Nguyên Chấn[4].

[4] Liễu Tam Lang, Nguyên Chấn: văn nhân nổi tiếng đời Đường của Trung Quốc.

- Nói vậy anh cũng thấy thực đáng tiếc. - Lục Địch Phi tiếp lời Bạch Nhạn, tặc lưỡi. - Vậy em thấy Khang Kiếm có đáng tiếc không?

- Tôi với anh ấy là người một nhà, không tiện bình luận, anh Lục thấy sao?

Bạch Nhạn nhẹ nhàng đá quả bóng sang.

- Thực ra Khang Kiếm cũng giống anh, có rất nhiều việc không thể tự làm chủ. Anh xấu xa bề ngoài, Khang Kiếm lại xấu xa từ trong bản chất. Cô nhóc, em không tò mò cô gái cùng xuống xe với Khang Kiếm là ai sao?

- Tôi nên tò mò sao? - Bạch Nhạn chống cằm lên, ngây thơ chớp mắt. - Nói sao đi nữa, chúng tôi còn đang vợ chồng son, con người là động vật hay thay đổi, nhưng trước mắt vẫn còn cảm giác mới lạ. Anh muốn sếp nhà tôi làm nền cho sự trong trắng của anh, anh chọn nhầm thời điểm rồi! Hơn nữa, muốn làm chuyện xấu ít nhất phải chọn lúc đêm khuya thanh vắng, như vậy mới kích thích. Hiện giờ giữa ban ngày ban mặt, làm gì có cảm xúc, con người và động vật khác nhau là ở chỗ đó. Nếu như người khác thấy mờ ám, thì hình như chúng ta còn mờ ám hơn. Anh xem, ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc du dương, chúng ta ngồi sát bên nhau như vậy, bốn mắt nhìn nhau, anh liếc mắt đưa tình, nếu lúc này vợ anh đi ngang qua nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ sao? Chuyện gì cũng nên nghĩ tích cực một chút, đầu óc anh trong sáng hơn chút được không?

Lục Địch Phi bị cô nói cho cứng họng, một lúc lâu không nói được lời nào. Lúc này, anh ta mới cảm thấy hình như mình đã đánh giá thấp cô gái nhỏ tuổi trước mắt. Tài không đợi tuổi, câu này quả thật là có căn cứ.

Anh ta vốn muốn đâm cô một nhát không ngờ lại bị cô hạ gục.

9. Chương 03.3

Tay trợ lý thị trưởng ở một thành phố trực thuộc tỉnh như Khang Kiếm, hạ cố lấy một cô y tá vô danh, không phải là bị tình yêu làm cho lú lẫn, mà là đã thận trọng lựa chọn sao? Trong đầu Lục Địch Phi hiện lên một dấu hỏi.

- Anh Lục, tôi biết anh quan tâm tôi. Tuy nhiên không cần thiết phải lãng phí thời gian quý báu của anh. Sếp nhà tôi hơi lành trong chuyện tình cảm, không được phong lưu như anh Lục, yêu cầu của tôi đối với anh ấy không cao! À, cảm ơn món quà của anh, tôi rất thích. Nói nhỏ với anh nhé, tôi từng này tuổi rồi mà chưa từng chơi búp bê đâu!

Bạch Nhạn cười rạng rỡ, uống một hơi hết ly nước trái cây rồi đứng dậy.

- Cô nhóc, em không thích lời đề nghị của anh?

Bạch Nhạn nhíu mày, nhìn thẳng anh ta:

- Tôi không thích trở thành quân cờ trong tay người khác. Anh Lục, anh muốn thắng sếp nhà tôi, hoàn toàn có thể xuất chiêu với anh ấy, nhưng đừng kéo tôi vào cổ vũ.

- Cô nhóc, thật sự em vẫn còn quá trẻ. Em tưởng rằng anh muốn em làm quân cờ sao, em nhầm rồi, anh đang cho em một cơ hội bảo vệ chính mình. Lần này em không sao, nhưng anh có thể cho em trước một đáp án. Hơn hai mươi năm trước, ông Khang Vân Lâm đã từng bị điều xuống làm chủ tịch huyện Vân và ở đó hai năm.

Lục Địch Phi chậm rãi nói, như vậy có thể khiến Bạch Nhạn nghe không sót một chữ.

Hai tay Bạch Nhạn đang ôm chú gấu Teddy bỗng run lên, không biểu lộ gì, chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Lục Địch Phi ngẫm nghĩ nhún vai:

- Để anh đưa em về!

- Tôi còn phải vào siêu thị mua đồ ăn, tự tôi bắt xe được rồi.

Bạch Nhạn nâng niu chiếc hộp giấy, dường như mọi sự chú ý đều dồn vào hai chú gấu. Cô cảm ơn mấy lần rồi mới mỉm cười bước ra khỏi quán bar.

Nắng chiều vẫn còn gay gắt, nhiệt độ càng lúc càng cao, đi vài bước, người đã ra đầy mồ hôi.

Bạch Nhạn không bắt xe mà gọi một chiếc xe ba bánh. Xe ba bánh cuộn bức mành che nắng lại, chạy men theo những bóng cây, gió mơn man trên mặt, như thế này cảm thấy rất dễ chịu.

Bạch Nhạn kêu xe dừng lại trước một cửa hàng đồ ăn vặt ở gần bệnh viện.

Ông chủ và hai bác gái giúp việc đang chuẩn bị cho việc bán hàng buổi tối, trong quán không có khách. Đợt nào ngán đồ ăn trong căng tin bệnh viện, thỉnh thoảng Bạch Nhạn và Liễu Tinh lại đến đây thay đổi khẩu vị.

- Y tá Bạch, lâu lắm không thấy cháu đến đây. - Một bác gái bước ra chào hỏi.

Bạch Nhạn thoăn thoắt đi vào một căn phòng ở góc trong cùng:

- Cho cháu một ly kem đậu đỏ, cháu đợi bạn.

Bác gái gật đầu, múc một bát kem đậu đỏ, tặng thêm một đĩa hạt dưa, chu đáo mở điều hòa, khép cửa phòng.

Bạch Nhạn thở dài, nụ cười vẫn nở trên môi tắt dần, cô cắn môi, trên mặt lộ vẻ khổ sở đè nén đến cùng cực.

Cô rất ít khóc, khóc là biểu hiện của sự bất lực, lại chẳng giải quyết được chuyện gì, tội gì phải ra vẻ đáng thương?

Những người quen biết cô đều nói cô vô tâm vô tính, rất thích cười.

Cười tốt hơn khóc, chẳng phải sao?

Cô mở túi xách, run rẩy mở khóa chiếc ngăn bé xíu trong túi xách, lấy ra một chiếc khăn tay. Chiếc khăn tay cuộn thành một cuộn dài, cô mở dần chiếc khăn ra, một bông hồng gấp bằng giấy đỏ dần hiện ra trước mắt.

Cô cầm bông hồng lên tay, thận trọng mở ra.

- Tiểu Nhạn, em không phải là đồ giẻ rách, không phải là hồ ly tinh, không phải là đứa con hoang, em là cô bé tốt bụng, tốt bụng, thánh thiện, xinh đẹp hơn bất kỳ ai…

Bên tai vang lên giọng nói rất nghiêm túc, chân thành của một cậu trai nhỏ ngây ngô.

Nước mắt bỗng như đê vỡ, đầm đìa tuôn rơi.

Anh nói, Tiểu Nhạn, bố mẹ không thể lựa chọn, nhưng chỉ cần bước đi vững chắc trên con đường của mình, em sẽ không khác gì với những người khác, còn có thể giỏi hơn bọn họ.

Anh nói, Tiểu Nhạn, em tự trọng, thông minh như vậy, sau này nhất định sẽ phát ra ánh sáng thuộc về riêng em, lấp lánh rực rỡ như vàng.

Anh nói, Tiểu Nhạn, em đừng khóc, thế giới bên ngoài rất rộng lớn, sẽ có người hiểu em, nhìn thấy điểm tốt của em, trân trọng em, bảo vệ em, yêu thương em

Sống với bà Bạch Mộ Mai bao nhiêu năm, cô đã nhạy cảm hơn, chín chắn hơn bạn bè cùng trang lứa, đã sớm biết quan sát sắc mặt và lời nói, phán đoán tâm tư người khác.

Không cần Lục Địch Phi nhắc nhở, cô đã nhận ra vẻ khác thường của Khang Kiếm từ lâu. Người phụ nữ tóc dài từ trên trời rơi xuống hôm đám cưới, cú điện thoại và việc anh ra ngoài ngay đêm tân hôn, chiếc giường xếp trong phòng làm việc, hôm nay lại gặp anh kề vai áp má với người phụ nữ đó.

Khang Kiếm sau khi kết hôn và Khang Kiếm trước khi kết hôn thoáng chốc đã biến thành người khác.

Hình như, anh đang ruồng bỏ cô, xa cách cô, nhưng bề ngoài lại nỗ lực duy trì cuộc hôn nhân này.

Cô không hiểu, trong lòng sếp Khang có người khác, sao lại còn lấy cô? Xem ra vị thiên tử như anh cũng chẳng kém cô những chuyện phiền muộn. Liễu Tinh nói, sếp Khang ngắm trúng ai, người đó chắc chắn sẽ đáp phi thuyền mà tới. Cũng không phải là anh thích đàn ông, cần tìm một người làm lá chắn.

Thảo nào anh nói không để ý đến hoàn cảnh gia đình cô, thực ra là căn bản không để ý tới cô. Hại cô âm ỉ vui sướng rõ lâu, tưởng rằng đã đợi được một người có thể lấy làm chồng.

Người cô có thể lấy làm chồng, tấm lòng rộng mở, tính cách khoáng đạt, bao dung, chín chắn, chung thủy, hiểu cái tốt của cô, chấp nhận được người mẹ có cuộc sống như tuồng chèo của cô. Người đó tựa như ngọn núi, che chắn cô trước những lời đàm tiếu, cho cô một mái nhà không nhất thiết phải giàu có nhưng lại ấm cúng, an toàn.

Vì anh, cô giữ mình trong sạch, thủ thân như ngọc, chịu đựng cô đơn, sống cô độc, mặc cho tuổi xuân vụt trôi.

- Em nghe lời anh, tự trọng, tự tôn, từng bước từng bước tiến về phía trước, em rất cố gắng, nhưng tại sao kết quả không giống như anh nói? Tại sao? Tại sao?

Cô nhìn bông hồng giấy, khóc không thành tiếng.

Bông hồng giấy nằm lặng trong lòng bàn tay cô, âm thầm không nói.

- Cháu Bạch, người cháu đợi đã đến chưa?

Đúng lúc này, bác gái phục vụ đẩy cửa phòng.

- À, có lẽ cô ấy không đến. Bác cho cháu một đĩa cơm rang tôm, thêm một bát canh.

Bạch Nhạn luống cuống quay lưng lại, bác phục vụ thấy giọng cô hơi nghẹn ngào, hơi sững người, khép cửa lại.

Bạch Nhạn lau nước mắt, cẩn thận gói bông hồng giấy lại, cất vào ngăn nhỏ trong túi xách.

Mấy năm nay, mỗi khi gặp chuyện gì buồn tủi, không chống đỡ được, cô mới cho phép mình nhìn bông hồng giấy này, một bông hồng mãi mãi không bao giờ tàn úa, một bông hồng không gì có thể thay thế được trong trái tim cô. Chất giấy không tốt lắm, thời gian trôi qua, màu sắc đã phai đi nhiều, cô không dám sờ nhiều, luôn giữ gìn cẩn thận.

Cô không thể yếu đuối, không thể trốn tránh, cô phải sống thật tốt, bởi vì có một người, cho dù là ở nơi nào, dù cách xa cô bao nhiêu, vẫn luôn dõi theo cô.

Nếu cô sống không tốt, người đó sẽ còn đau lòng hơn cô.

Đóng túi xách lại, Bạch Nhạn bình tâm hơn một chút, lau sạch nước mắt. Lúc bác phục vụ bê cơm đến, trên mặt cô đã không còn dấu vết gì.

Anh nói, Tiểu Nhạn, cho dù xảy ra chuyện lớn tới đâu, em cũng phải cố ăn cho no, ngủ cho ngon, như vậy mới có sức để đối mặt.

Bạch Nhạn ăn từng miếng cơm lớn, uống canh như một cái máy.

Một số chuyện, trước đây đã từng xảy ra, bây giờ đang xảy ra, tương lai có lẽ sẽ xảy ra, khả năng của cô có hạn, không thể ngăn cản, không thể dự đoán. Vậy thì, trước tiên đừng vội kết luận, cứ từ từ xem sếp Khang diễn vở tuồng nào, xem cho rõ rồi cô sẽ viết đoạn kết.

Bây giờ, cứ coi như hồi còn nhỏ, cô và anh đang chơi trò "vợ chồng", có điều, nhân vật nam chính đổi thành sếp Khang.

Ăn cơm xong ra tính tiền, bác phục vụ nhìn hai lúm đồng tiền trên mặt Bạch Nhạn, nghĩ vừa rồi chắc chắn là mình đã hiểu lầm điều gì đó.

Mười giờ hơn Khang Kiếm về nhà, không phải là quá muộn. Bạch Nhạn đã đi ngủ, trên bàn ăn không có đĩa hoa quả đã rửa sạch, bát chè đậu xanh mát lạnh hay bát canh bách hợp như mọi khi, đến nước sôi để nguội cũng không có.

Khang Kiếm bực bội mở một chai nước khoáng, uống qua quýt cho đỡ khát rồi lên lầu, trước khi vào phòng làm việc, anh như bị ma xui quỷ khiến, đẩy cửa phòng ngủ, đoán không sai, lại quen tay khóa trái rồi.

Về phòng làm việc nằm, chẳng hiểu sao anh cảm thấy không khí trong nhà hôm nay có chút gì không giống mọi khi. Lúc trưa gọi điện cho Bạch Nhạn, hình như cô vẫn còn rất ổn!

Hôm sau tỉnh dậy, Bạch Nhạn đang phơi quần áo ngoài ban công. Nhìn áo lót, quần lót, áo ngủ cực nhiều màu sắc sặc sỡ trên dây phơi, Khang Kiếm ý thức được thật sự đã có một người phụ nữ bước vào cuộc sống của mình.

- Chào sếp!

Phơi quần áo xong, Bạch Nhạn nhanh nhẹn bê bữa sáng lên, đồng thời cũng thay luôn quần áo đi làm, còn mở túi ra kiểm tra ví tiền và chìa khóa cần mang.

Khang Kiếm nhíu mày, bữa sáng hình như đơn giản hơn nhiều so với mọi ngày, chỉ có một bát cháo và một lát bánh mì.

- Bạch Nhạn, đây là thẻ lương của anh, em cần tiền thì cứ rút trong này, password là sáu số cuối trong chứng minh thư của anh.

Khang Kiếm đặt một tấm thẻ ngân hàng lên trên bàn.

- Vâng, anh cứ để trong ngăn kéo phòng làm việc, cần dùng em sẽ lấy. Nhưng sếp ơi, bổng lộc của anh có ở hết trong đây không? - Bạch Nhạn cười - Nếu anh lập quỹ đen, làm chuyện xấu sau lưng em, em sẽ khóc đó.

Nói tới khóc, mặt cô liền xị xuống, môi trề ra hết sức tội nghiệp, ghé sát vào mặt anh để anh nhìn cho rõ.

Khang Kiếm đưa tay cốc lên trán cô:

- Em nghĩ quẩn gì vậy, anh có cần phải làm những chuyện như vậy không?

- Khó nói lắm. - Bạch Nhạn chớp hàng mi dài. - Nếu hôm nào anh muốn mua quà gì đó để tạo cho em điều bất ngờ, tiền lại ở trong này hết, vậy anh phải ghi sổ nợ ở cửa hàng ư?

- Tức là em khuyến khích anh lập quỹ đen?

- Em mong chờ những niềm vui bất ngờ, chứ không phải là điều bất ngờ đáng sợ. - Bạch Nhạn húp hết bát cháo, không thèm lau miệng, nghịch ngợm cắn tay Khang Kiếm. - Anh mà dọa em, em sẽ cắn chết anh.

Khang Kiếm nhìn vết răng trên tay, phản ứng bản năng lại trỗi dậy, anh thấy may mắn vì mình đang ngồi, nếu không không biết phải giải thích thế nào đây.

Bạch Nhạn mỉm cười đứng dậy, đến bên cửa chính thay giầy:

- Sếp có xe riêng đưa đón, em thì không, thôi em đi trước đây, để dành bát cho anh rửa đó.

- Để anh đưa em đi. - Khang Kiếm buột miệng.

- Thôi, không cần đâu, em thích đi xe buýt. Đi xe buýt có thể gặp được giai đẹp, còn có thể đóng giả con gái nhà lành liếc mắt đưa tình với giai đẹp… Bye!

Một cái vẫy tay, một nụ hôn gió, người bèn đi mất.

- Bạch Nhạn…

Khang Kiếm bật dậy, chạy ra ngoài cửa, chỉ nghe thấy tiếng cười lanh lảnh từ phía dưới vọng lên.

Anh sập cửa đánh "rầm" một tiếng.

Rõ ràng là biết cô đang nói đùa, nhưng anh vẫn vô cùng, vô cùng không thoải mái, chẳng biết làm thế nào.

Tâm trạng không thoải mái ấy đeo đẳng đến khi anh bước vào văn phòng cũng vẫn không hết, thật không hiểu cô vợ này của anh có ý thức được mình đã là vợ người ta rồi hay không, không được, anh phải dạy dỗ cô mới được.

Khang Kiếm cầm điện thoại lên, bấm số phòng phẫu thuật.

- Anh Khang ạ, đúng là vợ chồng son dính như sam, một phút không gặp tựa ba thu rồi. - Y tá khác nghe điện thoại, nói đùa. - Đợi một lát, tôi gọi Bạch Nhạn. Bạch Nhạn…

- Tới đây, tới đây, ai mà ghét thế, em đang chuẩn bị vào phòng mổ mà.

Trong điện thoại vọng đến tiếng lẩm bẩm của Bạch Nhạn. Khang Kiếm tức giận hừ một tiếng, cô… cô lại dám chê anh?

- Sếp ạ? Anh kiểm tra đấy à? - Nhận ra giọng anh, Bạch Nhạn cười, Khang Kiếm hắng giọng:

- Hôm nay xe buýt có đến muộn không?

- Không, em còn đến sớm mười phút đó!

- Vậy… trên xe có gặp đồng nghiệp hay người quen không?

Bạch Nhạn ngẩn người, bỗng bịt miệng cười:

- Sếp ơi, tội gì phải vòng vo vậy, cứ hỏi thẳng em có gặp được giai đẹp không là được rồi.

- Hừm!

- Hôm nay số em đỏ, trái phải sau trước đều là giai đẹp. Nhưng mà giai đẹp ngồi đằng trước không cao bằng sếp nhà em, giai đẹp ngồi đằng sau lông mày không đậm bằng sếp nhà em, bên trái mũi không thẳng bằng sếp nhà em, bên phải… úi chà, anh giai này đẹp trai hơn sếp nhà em nhiều.

Khang Kiếm cố nén cơn giận phút chốc muốn bùng nổ.

- Chậc, nhưng mà đẹp thì đẹp, anh ta cũng đâu có đưa thẻ lương cho em tiêu, suy đi nghĩ lại thì sếp nhà em cũng không đến nỗi tệ. Em đành nhịn vậy, không phóng điện với giai đẹp nữa.

Khang Kiếm sắp tức nổ mũi rồi, những lời dạy bảo vừa mới lên đến miệng, chỉ nghe thấy Bạch Nhạn ở đầu dây bên kia bỗng hít mạnh một hơi:

- Bác sĩ… Lãnh!

Điện thoại vội vàng cúp cái rụp.

- Sếp Khang, bí thư Tùng kêu anh.

Khang Kiếm đang suy nghĩ không hiểu bác sĩ Lãnh là người ra làm sao mà vợ anh sợ đến như vậy thì Giản Đơn cầm một xấp văn kiện từ ngoài bước vào.

Khang Kiếm gác điện thoại, vội vã đi tới văn phòng của ông Tùng Trọng Sơn. Văn phòng của ông Tùng Trọng Sơn chỉ cách văn phòng của Khang Kiếm một tầng lầu, nhưng mấy bậc thang này có những người cả đời này không leo nổi.

Ông Tùng Trọng Sơn rất thân thiết, bảo thư ký rót trà cho Khang Kiếm, ân cần cùng anh ngồi xuống sofa, hỏi thăm sức khỏe của ông Khang Vân Lâm, lại than vãn về việc môi trường hiện nay tồi tệ ra làm sao. Tiếp đó, ông nói tới việc cải tạo thành phố mà Khang Kiếm phụ trách.

- Tiểu Kiếm à, dự án này rất lớn, quy mô lại rộng, cậu sẽ vất vả đó. Dự án lớn dễ lập thành tích, nhưng cũng dễ xảy ra sự cố. Có một số chủ đầu tư làm ăn mờ ám, việc gì cũng nhét phong bao, quà cáp, cậu phải đề phòng chuyện này, bây giờ chính là thời điểm quan trọng trong sự nghiệp của cậu, đừng để chuyện nhỏ ảnh hưởng đến việc lớn.

Khang Kiếm nhìn ông Tùng Trọng Sơn. Ánh mắt ông Tùng Trọng Sơn rất lạ, tựa như dò xét, lại tựa như tán dương, tựa như quan tâm, lại tựa như trách móc.

Thời gian Khang Kiếm ở trên quan trường tuy không dài, nhưng cũng vẫn hiểu đôi chút về con cáo già đã nhiều năm lăn lộn trên quan trường Tùng Trọng Sơn này. Ông ta rõ ràng là đang nhắc nhở, thực ra chắc chắn là có người đã xì xào kể tội anh với ông ta, ông ta gióng một hồi chuông cảnh báo, giọng kẻ cả của người bề trên, cũng là nể mặt ông Khang Vân Lâm.

Trong lòng Khang Kiếm bỗng chốc cảnh giác, nhưng trên mặt không để lộ điều gì:

- Cảm ơn bí thư Tùng, tôi sẽ chú ý.

- Ừ, tôi thích sự điềm đạm và năng lực của cậu. Tiểu Kiếm này, tôi già rồi, sau này Tân Giang phải dựa vào những người trẻ như các cậu, cố gắng nỗ lực, tôi đánh giá cao cậu.

Ông Tùng Trọng Sơn cười đầy ẩn ý, đứng dậy đi về bàn làm việc, như thế có nghĩa là tiễn khách.

Khang Kiếm cười cười, anh còn lâu mới xúc động trước câu nói này. Anh có thể đoán được, ông Tùng Trọng Sơn không chỉ nói câu này với một mình anh. Nghệ thuật lãnh đạo là ở chỗ đó, đối với ai cũng không quá tốt hoặc quá xấu, tay vung vẩy cành ô liu nhưng không vứt ra, xoay cho mọi người quay mòng mòng mới là thú vui của họ.

Quả nhiên, vừa ra khỏi phòng của ông Tùng Trọng Sơn, Khang Kiếm đã thấy Lục Địch Phi đi ra từ phòng thư ký bên cạnh.

Hai người gật đầu, cùng đi xuống cầu thang.

Văn phòng của Lục Địch Phi nằm ở khu đô thị mới, rõ ràng là anh ta được triệu đến.

- Sếp tìm cậu nói chuyện à? - Lục Địch Phi lên tiếng trước.

Khang Kiếm bình thản nhếch mép:

- Cũng tìm anh nói chuyện?

Không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lục Địch Phi nhún vai:

- Tôi ghét nhất cái kiểu học chính trị ba hoa khoác lác, tôi đã từ chối rồi nhưng sếp vẫn không đồng ý. Nói tôi phải tập trung sức lực cho việc cải tạo thành phố, trong đám thanh niên chẳng được ai, chỉ có mỗi tôi. Chẳng phải ra nước ngoài, đi lên tỉnh thì có nghĩa lý gì.

Lòng Khang Kiếm thoáng chùng xuống, trước đó anh đã nghe nói có một suất đi học ở trường Đảng trên tỉnh, không ngờ lại là Lục Địch Phi. Trên quan trường có một định luật, trước khi đề bạt ai, thông thường đều cho đi học để lấy tiếng.

Chẳng lẽ chức thị trưởng xây dựng thành phố đã quyết định rồi?

- Tiện thể anh có thể về thăm bố mẹ luôn, chuyện này cũng tốt mà.

- Chỉ sợ họ chẳng muốn gặp tôi. Khang Kiếm, cuối tuần này đi bơi ở đảo Giang Tâm, đưa cô nhóc nhà cậu đi, tôi cũng dẫn người theo, chỉ bốn người thôi, chơi cho thoải mái. Nghĩ tới phải sống hai tuần ở trường Đảng chán chết ấy là tôi muốn phát điên. Cậu thấy sao?

Khang Kiếm lưỡng lự một lát:

- Được, đến lúc đó đừng để thư ký lái xe, chúng ta tự hành động.

- Vậy thì cứ thế nhé. Lần này không ăn hải sản, tránh cho cô nhóc nhà cậu nửa đêm phải mò dậy gọi điện xin thuốc.

Lục Địch Phi vỗ vai Khang Kiếm, ung dung đi xuống lầu.

Khang Kiếm đứng ngây người ở ngoài cửa. Lần trước đi đảo Giang Tâm, Bạch Nhạn bị ốm sao?

Lúc này Bạch Nhạn đang ở trong phòng phẫu thuật, mặt thoắt tái thoắt đỏ.

Không ngờ ngày đầu tiên đi làm sau nghỉ phép lại đụng ngay Hàn lưu Siberia.

- Y tá Bạch, rốt cuộc cô có chút đạo đức nghề nghiệp nào hay không? Cô coi phòng phẫu thuật là nơi nào chứ, hộp đêm? Quán rượu? Liếc mắt đưa tình, làm duyên làm dáng. Cô nhìn xem, bệnh nhân đã lên bàn mổ, thuốc tê đã tiêm rồi, còn cô đang làm gì? Đừng cho rằng đây là ca phẫu thuật nhỏ, nhưng vẫn liên quan đến hạnh phúc sau này của bệnh nhân đấy. Cô đã coi trọng chưa?

Ánh mắt Lãnh Phong lạnh lẽo, không cho Bạch Nhạn cơ hội mở miệng mà bắn về phía cô như súng liên thanh. Gương mặt trắng bệch giống hệt như ông bố bác sĩ của đám ma cà rồng trong phim Chạng vạng.

- Một số sự cố trong điều trị hoàn toàn có thể tránh được, tại sao lại vẫn xảy ra? Chính là bởi vì những người không tôn trọng bệnh nhân, không có tinh thần trách nhiệm như các cô. Nếu cô không thích công

việc này thì từ chức đi, đừng có đứng ở đây, chắc chắn sẽ có người đảm nhiệm thay. Muốn nói chuyện yêu đương thì ra ngoài, đừng cản trở người khác làm việc.

Bạch Nhạn thực sự bị anh ta mắng cho muối mặt, người này sao lại có thể chụp mũ bừa bãi như thế, cô đâu có chỗ nào không làm tròn trách nhiệm, chỉ nghe một cú điện thoại của sếp Khang nhà cô thôi mà.

- Bác sĩ Lãnh, tôi nghĩ có lẽ anh hiểu lầm rồi, việc chuẩn bị trước khi phẫu thuật tôi đã làm xong hết, bây giờ chẳng qua đang đợi thuốc tê phát huy tác dụng, trong lúc này, tôi nghe điện thoại của người nhà không phải là sai!

- Cái gì gọi là sai? Gây hậu quả xấu, không thể cứu vãn mới là sai lầm đúng không? Điện thoại trong phòng phẫu thuật là để cô buôn chuyện gia đình à?

Lãnh Phong lạnh lùng cau mày, ánh mắt sắc lạnh đủ khiến đông cứng ba tầng trời đất.

Bạch Nhạn chớp mắt:

- Điện thoại trong phòng phẫu thuật dùng để liên hệ tình hình ca mổ, nhưng mà…

Lãnh Phong xua tay:

- Không nhưng nhị gì cả, y tá trưởng đâu, đổi người cho tôi.

Gương mặt xinh đẹp của Bạch Nhạn nghiêm lại:

- Bác sĩ Lãnh, anh bảo bây giờ tâm trạng tôi không ổn định, không thích hợp vào phòng phẫu thuật, vậy sau khi anh gào rú một trận, tâm trạng của anh sẽ rất ổn định hay sao?

- Cô so với tôi? - Lãnh Phong cười mỉa.

- Có gì mà không so được? Anh là bác sĩ, tôi là y tá, đây là hai nghề nghiệp khác nhau, việc anh biết làm tôi không làm được việc tôi biết, cũng chưa chắc anh đã làm được.

- Vậy sao? - Lãnh Phong trừng mắt nhìn Bạch Nhạn, chậm rãi nói. - Thưa bà thị trưởng, cô muốn so với tôi, vẫn còn non lắm! Hôm nay, tôi vào phòng mổ thì phải đổi người. Cô vào phòng mổ thì tôi sẽ đi.

Bạch Nhạn thiếu chút nữa là ngừng thở.

10. Chương 03.4

Hai người cứ thế anh lườm tôi, tôi lườm anh, không ai nhường ai.

Kết quả đương nhiên là Lãnh Phong thắng thế.

Y tá trưởng từ bên trong đi ra, xoa dịu tình hình, để Bạch Nhạn vào phòng nghỉ ngơi, y tá trưởng đích thân vào phòng mổ phụ giúp bác sĩ Lãnh tiến hành ca mổ.

Bạch Nhạn coi như được lĩnh giáo sự ngang ngược của bác sĩ Lãnh, một mình ngồi trong phòng phẫu thuật, càng nghĩ càng tức.

Lúc mổ xong, Lãnh Phong hất hàm, đi ngang qua phòng phẫu thuật như chốn không người. Nói như Cổ Long[5], nếu như ánh mắt có thể giết người, thì Bạch Nhạn đã sớm bị anh ta băm vằm thành trăm mảnh.

[5] Cổ Long: tác giả chuyên viết truyện kiếm hiệp nổi tiếng Trung Quốc.

Một lát sau, chuyện này đồn khắp bệnh viện. Liễu Tinh chạy đến an ủi Bạch Nhạn đầu tiên:

- Rỗi hơi mà bực, cứ coi như là bị chó cắn đi.

Bạch Nhạn trợn mắt:

- Chó cắn thì tiêm phòng là xong, nhưng cơn giận này của mình khó tiêu lắm.

- Khó tiêu cũng phải tiêu, nếu không thì làm sao? Chúng ta đại nhân đại lượng, không thèm chấp với hắn. Dù sao tên đó cũng là quái thai, cậu không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải người cuối cùng.

- Đúng là đồ điên đáng sợ, vênh vênh váo váo, ngang ngược vô lý, viện trưởng cứ để mặc hắn làm bậy sao? - Bạch Nhạn nghiến răng.

- Làm thế nào được, hắn là chuyên gia, đem lại lợi ích đáng kể cho bệnh viện. Trong tháng này, mỗi ngày khoa Tiết niệu đều có mấy ca mổ.

- Chuyên gia thì có gì là ghê gớm?

- Thôi được rồi, tối nay đến nhà mình ăn sủi cảo cho nguôi giận.

Liễu Tinh hùa với Bạch Nhạn chửi Lãnh Phong vài câu, vuốt ngực Bạch Nhạn với vẻ thông cảm.

- Cậu biết làm sủi cảo?

Bạch Nhạn nhìn Liễu Tinh như nhìn người ngoài hành tinh.

Liễu Tinh cười khúc khích:

- Ông xã mình biết! Chẳng phải dọn đến nhà mới sao, đồng nghiệp ở trường anh ấy nói muốn đến tham quan, cậu cũng đi nhé, đề phòng bọn họ xúm lại bắt nạt mình, đến lúc ấy cậu bảo vệ mình.

Bạch Nhạn bật cười:

- Trên đời này người dám bắt nạt cậu còn chưa ra đời đâu! Nhưng mà, mình cũng muốn đến thăm nhà mới của cậu.

- Thăm nhà mới của mình xong, lần sau đến thăm cung điện nhà cậu.

Bạch Nhạn rũ rũ tóc:

- Được thôi!

Hết giờ làm việc, Liễu Tinh liền đến đợi Bạch Nhạn. Bạch Nhạn gọi điện cho Khang Kiếm, nói đến nhà đồng nghiệp ăn cơm, Khang Kiếm bảo anh đang ở ngoài, không nói thêm gì khác.

Trên đường đi, Liễu Tinh lại mua thêm một ít hoa quả và đồ ăn chín.

- Tối nay có bao nhiêu người đến ăn? - Bạch Nhạn hỏi.

- Chỉ có mấy tên độc thân và mấy nàng ế chồng, không quá mười người, nếu không cái tổ của bọn mình cũng không chứa nổi.

Nhà mới của Liễu Tinh nằm giữa trường Nhất Trung và bệnh viện, cũng không xa. Một tòa nhà chung cư có vẻ hơi cũ, Liễu Tinh ở tầng ba, căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách.

Hai người vừa vào cửa, Lý Trạch Hạo - ông xã của Liễu Tinh đã đang bận rộn ở trong bếp, hình như cũng không phải lành nghề, gian bếp hỗn loạn như một bãi chiến trường, chỗ nào cũng toàn là đồ. Anh quấn một cái tạp dề quanh cổ, rạp người trên bàn cán bột, cả người trông như được đắp bằng bột, đang cố gắng tác chiến, hiệu quả không rõ rệt lắm.

- Ông xã.

Liễu Tinh ngọt ngào như thiếu nữ, vượt bao gian nan nhào tới, hôn một cái thật kêu.

Lý Trạch Hạo ngẩng đầu, lau mồ hôi, nhìn thấy Bạch Nhạn, cười hiền lành:

- Bạch Nhạn đến rồi à! Em vào phòng khách ngồi đi, anh… anh xong ngay đây.

Bạch Nhạn mím môi cười, trêu chọc nhìn anh:

- Anh chắc chứ?

Bột mì còn đang vón cục, lúc nào mới cán thành vỏ, rau và thịt chất đống ở đấy lúc nào mới thành nhân, nhân và vỏ bánh lúc nào mới thành được sủi cảo là một ẩn số. Nhưng Bạch Nhạn rất khâm phục dũng khí của hai vợ chồng Liễu Tinh.

- Mình tin ông xã mình nhất định sẽ làm được. Ăn sủi cảo chỉ là cái cớ, nhiệm vụ chính là tham quan nhà mới của bọn mình, vui vẻ là được rồi. - Liễu Tinh triệt để tâng bốc ông xã.

- Đúng thế, đúng thế. - Lý Trạch Hạo gật đầu lia lịa.

- Thôi nào, để em! - Bạch Nhạn hăng hái xắn tay áo lên làm việc nghĩa. - Anh đưa tạp dề cho em, Liễu Tinh dọn bếp, thầy Lý thái rau, em cán bột.

Không giúp một tay, chỉ sợ sớm muộn gì cũng chết đói.

- Tốt quá, tốt quá! - Lý Trạch Hạo như được giải cứu, cảm động rơi nước mắt tháo tạp dề ra.

Liễu Tinh nịnh nọt buộc tạp dề cho Bạch Nhạn, Bạch Nhạn lườm cô:

- Bây giờ mình đã hiểu cái cậu gọi là bảo vệ có nghĩa là gì rồi.

Liễu Tinh ranh mãnh ôm lấy Bạch Nhạn:

- Mình biết Nhạn thương mình, Nhạn là tốt nhất!

- Đừng có nịnh, làm việc đi. - Bạch Nhạn gầm lên.

Liễu Tinh và Lý Trạch Hạo ngoan ngoãn nghe lời. Người đông sức mạnh lớn, chỉ một lát, vỏ bánh xếp từng chồng, nhân nằm trong bát, ba người bê ra phòng khách, vừa nặn sủi cảo vừa xem tivi.

Có người gõ cửa.

Lý Trạch Hạo bật dậy ra mở cửa. Liễu Tinh và Bạch Nhạn cũng đứng dậy đón khách.

Một đám nam nữ ào ào tiến vào chật nhà, hai phòng ngủ một phòng khách ngay tức khắc cảm thấy không kham nổi. Lý Trạch Hạo dẫn đồng nghiệp nam ra ban công ăn hoa quả, gặm dưa chuột, hút thuốc, mấy đồng nghiệp nữ xung phong ở lại giúp nặn sủi cảo.

Cửa vẫn hơi hé, Liễu Tinh đi tới đóng cửa, Lý Trạch Hạo ngăn cô lại:

- Đừng vội, Y Đồng Đồng còn chưa lên đâu.

- Đến đây đến đây!

Giọng nói ngọt ngào, một người đẹp tóc dài từ ngoài bước vào.

Nắng rọi nhà tranh, Liễu Tinh nhìn người đẹp, than thầm trong bụng.

Oan gia ngõ hẹp, Bạch Nhạn nhìn người đẹp, nực cười nhắm mắt lại.

- Đây là cô giáo mỹ thuật ở trường bọn anh, Y Đồng Đồng, cũng là hoa khôi trường anh đấy.

Lý Trạch Hạo tươi cười giới thiệu.

Y Đồng Đồng mỉm cười duyên dáng, ngẩng đầu lên bắt gặp Bạch Nhạn, ngây người ra, nụ cười biến thành vẻ mỉa mai:

- Chào mọi người!

Giọng điệu và thần thái đều giống như một nàng công chúa ở ngôi cao, biểu hiện rất thân thiết với dân chúng đang ngắm nhìn nàng.

Người đông rồi, phải nhường phòng khách cho mọi người dánh bài, chiến trường sủi cảo lại di dời về phòng bếp.

- Ông xã, thế nào là hoa khôi? - Liễu Tinh đóng cửa phòng bếp, đột nhiên quay người lại, hung hăng nhìn Lý Trạch Hạo. - Anh xem lúc anh vừa giới thiệu, cười ngọt như mật ấy.

Lý Trạch Hạo giơ tay lên:

- Bà xã minh xét, ông xã em đối với em trung thành tuyệt đối, một dạ sắt son. Không phải anh cười giả lả, mà là mỉm cười lịch sự.

- Anh cam đoan anh chưa từng tơ tưởng tới cô hoa khôi đó chứ?

- Đâu có, đâu có! Anh có vợ có nhà, rất hạnh phúc, rất biết thỏa mãn, rất trân trọng, anh chưa từng làm chuyện được con voi còn đòi tiên. Nhưng bà xã à, em đừng có lo bò trắng răng, cô giáo Y là hoa đã có chủ rồi.

Đang vừa nặn sủi cảo vừa nén cười xem kịch, Bạch Nhạn ngẩng đầu lên.

- Cô giáo Y có một anh người yêu rất xuất sắc, rất yêu cô ấy, nếu không tặng quần áo thì tặng hoa, tặng đồ trang sức, mấy hôm trước còn mua cho cô ấy một căn hộ ngay cạnh khách sạn Hoa Hưng, là căn hộ kiểu u cực kỳ đắt tiền.

- Anh ghen à? - Liễu Tinh dữ dằn hỏi.

- Anh đâu có…

Tai Bạch Nhạn bỗng ù đi, đột nhiên cô thấy rất chán chường, không kìm được hét lớn:

- Hai người có thôi đi không, có muốn làm sủi cảo nữa không hả?

Liễu Tinh và Lý Trạch Hạo ngơ ngác nhìn nhau, dè dặt nhìn cô, thì thào:

- Xin lỗi, bọn mình sai rồi.

Lô sủi cảo số phận long đong cuối cùng cũng được đưa ra sân khấu trước những cặp mắt chờ đợi.

Tay nghề của Bạch Nhạn thật không hổ danh, vỏ mỏng, nhân nhiều, hương vị thơm ngon. Từng chiếc sủi cảo như những chú lợn con nằm trên chiếc đĩa in hoa, chỉ nhìn thôi đã đủ khiến người ta ứa nước miếng. Một đám trai thừa gái ế ăn ngán thức ăn căng tin, như bão táp đánh sạch bách một đĩa sủi cảo to, mấy đĩa đồ ăn sẵn Liễu Tinh mua về cũng chẳng còn lại mấy.

Liễu Tinh và Bạch Nhạn bận rộn suốt buổi tối từ phòng bếp đi ra ngoài xả hơi, nhìn tấy cảnh tượng hoành tráng này, sững sờ á khẩu.

Đây là đám đại hiệp từ núi nào xuống vậy?

Ăn xong, đám đàn ông ở lại tiếp tục chơi bài, chuyện gẫu, đám phụ nữ vây quanh cái tivi, vừa xem vừa bàn luận bộ phim Gái xấu vô địch.

- Mọi người cứ chơi vui vẻ nhé, tôi về trước, ông xã nhà tôi đã quy định nếu trước mười giờ chưa về đến nhà, ông ấy sẽ truy sát. - Bạch Nhạn cười cười chào mọi người.

- Chị Bạch không chỉ là vợ hiền, mà còn là con ngoan nữa! - Mọi người trên chọc.

- Qúa khen, quá khen! - Bạch Nhạn bước ra cửa, Liễu Tinh đi theo định tiễn, cô liền quay sang chỉ vào đống bát chồng chất trong bếp. - Tiểu thư à, chúng ta thân ai nấy lo!

Liễu Tinh bật cười:

- Đi đường cẩn thận nhé.

Bạch Nhạn vẫy tay, vừa mới bước xuống cầu thang, chưa đi được máy bước đã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân gấp gáp.

Bạch Nhạn nhướn mày với vẻ tinh nghịch.

Sống cùng bà Bạch Mộ Mai hơn hai mươi năm, chẳng có chuyện lạ gì cô chưa từng thấy, chẳng có người giỏi giang nào cô chưa từng gặp, cô đã luyện được bí quyết gặp nguy không chờn từ lâu.

Y Đồng Đồng chỉ là chuyện vặt.

- Bạch Nhạn.

Y Đồng Đồng thở dốc đuổi theo. Tối hôm nay, cô ta luôn liếc trộm Bạch Nhạn, chỉ tiếc phần lớn thời gian Bạch Nhạn đều ở trong bếp.

Bạch Nhạn ngoảnh lại vờ ngạc nhiên:

- Ô, cô giáo Y, chị cũng về đấy à?

- Ờ, không muốn chơi nữa, chẳng có gì thú vị.

Y Đồng Đồng ngắm nghía đánh giá Bạch Nhạn, nhìn thẳng là bình tĩnh, nhìn nghiêng là điềm tĩnh, trong lòng cô ta không khỏi ngờ vực: Người phụ nữ này hoặc là lòng dạ khó lường, hoặc là kẻ ngớ ngẩn.

Bạch Nhạn lại quay người, hai người cùng đi về phía nhà chờ xe ở đối diện tiểu khu.

Chín giờ hơn một chút, không sớm cũng không muộn, nhưng dù là xe buýt hay taxi cũng chẳng còn nhiều.

- Bạch Nhạn, không ngờ chúng ta lại trùng phùng nhanh như vậy. - Y Đồng Đồng hắng giọng, vào thẳng vấn đề, đương nhiên, đây cũng là một kiểu tự tin không coi đối phương ra gì. - Cô vẫn ổn chứ?

- Chị muốn tôi ổn hay không ổn?

Bạch Nhạn luôn cảm thấy mình là cầu thủ thiên tài, kỹ thuật chuyền bóng khá cao, cô thản nhiên quay lại.

Y Đồng Đồng vẫn nén được giận, cười nhã nhặn, rất biết kiềm chế:

- Thực ra cô không nói, tôi cũng có thể tưởng tượng được. - Cô ta ra vẻ thương cảm vô ngần - Bây giờ chắc cô hối hận rồi chứ?

- Hối hận cái gì?

Ánh đèn đường hắt bóng lên khuôn mặt tỏ vẻ ngây thơ.

- Người Khang Kiếm yêu không phải là cô, mà là tôi. Cùng lắm cô chỉ là công cụ để anh ấy lợi dụng thôi, chẳng mấy chốc sẽ mất đi giá trị. Cảm giác bị ruồng bỏ có dễ chịu không?

- Chị Y, chị đố kỵ với người ta cũng đừng chua ngoa như thế. Thực ra việc tôi lấy Khang Kiếm đã khiến cho rất nhiều người ngưỡng mộ. Nhưng mọi người thường ý nhị che giấu cảm xúc, kẻ bộc lộ ra bên ngoài như chị quả thực không có. Tôi rất tận hưởng cuộc sống hôn nhân hiện tại, ha ha, nói một cách hư vinh thì cảm giác làm quan bà thật tuyệt!

Y Đồng Đồng dễ dàng bị lời nói chậm rãi của Bạch Nhạn chọc cho tức điên:

- Đó chỉ là tạm thời thôi, huống chi cô cũng chỉ được hưởng vinh quang bề ngoài, trái tim Khang Kiếm không hề đặt vào cô, cô là loài sâu bọ đáng thương chính hiệu.

Bạch Nhạn cười tươi:

- Chị Y, nếu tôi đáng thương, vậy cái người đang chằm chằm nhìn vào cái thân phận Khang phu nhân của tôi chẳng phải càng đáng thương hơn sao? Nếu chị nói hôn nhân của người khác là tạm thời, tôi có thể thử đi tìm hiểu. Nhưng cuộc hôn nhân của tôi và Khang Kiếm, chắc chắn sẽ thiên trường địa cửu. Khang Kiếm là người thế nào? Bây giờ là trợ lý thị trưởng Tân Giang, sắp tranh chức thị trưởng xây dựng thành phố, sau đó tới nhậm chức ở ban ngành nào đó của tỉnh, tiền đồ thênh thang. Nhưng chỉ cần anh ấy có vụ scandal, hay là nhà cửa lục đục thì tiền đồ của anh ấy sẽ trở nên tăm tối, nói không chừng lại đứt gánh giữa đường. Nếu chị thật sự là người bạn tốt gì gì đó của Khang Kiếm, thì nên biết Khang Kiếm là người thông minh, quả quyết lý trí, trầm tĩnh, anh ấy sẽ không chơi trò vợ chồng ấu trĩ, thỉnh thoảng chơi bời thì còn có thể. Giả dụ người anh ấy yêu là chị, nhưng vợ anh ấy vẫn mãi mãi là tôi. Trong trái tim người đàn ông, từ trước đến nay sự nghiệp luôn lớn hơn tình cảm.

Nói xong, Bạch Nhạn bao dung độ lượng hất cằm lên, hai lúm đồng tiền lấp ló.

Vẻ kiêu căng tự mãn của Y Đồng Đồng như gặp một cơn mưa lạnh, tan sạch trong nháy mắt, gương mặt xinh đẹp thoắt tái thoắt đỏ. Không thể không thừa nhận, lời Bạch Nhạn như một con dao thọc vào cái mạng sườn cô ta, đau điếng.

Rất lâu rất lâu trước đây, Khang Kiếm đã từng nói, ngoài hôn nhân, những thứ khác đều có thể cho cô.

Nhưng, cô không cần cái gì khác, cô chỉ cần hôn nhân.

Bọn họ yêu nhau chia tay, rồi gặp lại, lửa tình bùng cháy, kết quả vẫn chẳng có gì thay đổi.

- Bất luận tại sao Khang Kiếm lại cưới tôi, cưới thì cũng đã cưới rồi, đó là sự thật. Có thể chị và anh ấy thật sự đã từng có chuyện xưa gì đó, tiếc là người có tình thường không thể trở thành người một nhà.

Bạch Nhạn xòe hai tay, cười với vẻ bất lực, trong lòng chua xót, bản thân cô chẳng phải cũng thế sao?

Tình yêu là một chuyến tàu tốc hành, nhưng lại có hai điểm đến, một là hôn nhân, hai là chia tay. Ở trạm hôn nhân kia, người xuống tàu rất ít, còn ở trạm chia tay lại chật kín những bộ mặt thương tâm.

- Cô có muốn biết Khang Kiếm yêu tôi đến mức nào không?

Y Đồng Đồng đau tới mức đầu óc trống rỗng, phản kích theo bản năng.

Bạch Nhạn phối hợp gật đầu:

- Muốn chứ!

- Không nói gì xa xôi, chỉ nói hiện tại. Hai người kết hôn chưa được một tuần thì hai đêm anh ấy ở bên tôi còn có một buổi chiều, chúng tôi ở trong phòng uống cà phê, nghe nhạc, nói về những chuyện mình yêu thích. Việc này cô giải thích thế nào?

Haizz, Bạch Nhạn thở dài:

- Cô giáo Y, thảo nào chị phải học Mỹ thuật, môn Toán của chị chắc chắn không giỏi! Một tuần có bảy ngày, nói như chị, thì vẫn là ở bên tôi nhiều hơn.

Y Đồng Đồng nhìn Bạch Nhạn, lại một lần nữa cứng lưỡi trước câu nói kinh người của cô:

- Dù là như vậy, tôi vẫn muốn yêu Khang Kiếm, cho dù có kết quả hay không.

Y Đồng Đồng quả quyết nói.

Bạch Nhạn gật đầu, nhìn thấy một chiếc taxi đi tới, cô giơ tay lên vẫy:

- Ừ! Yêu không có lỗi, yêu đi. Tôi đồng ý. A, xe đến rồi, tôi đi trước, Khang Kiếm ở nhà chắc sốt ruột lắm rồi.

Y Đồng Đồng trơ mắt nhìn Bạch Nhạn bỏ đi, cô… cô còn rất nhiều điều chưa nói xong mà, người phụ nữ kia sao có thể bỏ đi! Rõ ràng Khang Kiếm không hề yêu cô ta, nhưng lại sống cùng một mái nhà với cô ta, thật đáng căm hận!

Cô bưng mặt ngồi thụp xuống, khóc nấc lên.

Bạch Nhạn lên xe, mệt mỏi nhìn về phía sau, gió đêm man mát thổi lòa xòa mái tóc, thổi rối loạn tâm tư. Y Đồng Đồng khóc rồi, cô bất giác giơ tay lau mặt, mặt cô vẫn khô.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, còn khóc được, tính ra cũng không phải là quá đau khổ. Đau khổ thực sự là không có nước mắt, chỉ nghe thấy tiếng tim nứt thành từng mảnh, bi thương như thủy triều dâng từ gót chân lên đỉnh đầu, muốn kêu cứu nhưng không thể cất tiếng.

Đợi bao nhiêu năm nay, chính là muốn đợi một cuộc hôn nhân chung sống tới đầu bạc răng long, nào ngờ ông trời trêu ngươi.

Thực ra, cô đối với Khang Kiếm cũng không phải là quá yêu, chỉ là cảm thấy rất thất vọng, rất thất vọng…

Đứng dưới tòa nhà của chính mình, Bạch Nhạn phút chốc muốn nhảy lên xe, đi đâu cũng được.

Đi đâu đây? Cô vẫn lê đôi chân nặng trĩu bước lên cầu thang.

Bạch Nhạn, từ trước đến giờ chính là một con gián đánh mãi không chết.

Lạ thật, sao cửa lại mở? Bạch Nhạn ngây người.

- Bạch Nhạn, không nhận ra nhà mình sao?

Khang Kiếm mở rộng cửa, anh mặc một chiếc quần soóc kiểu bãi biển và áo T-shirt, trông rất trẻ trung.

Bộ đồ này là cô mua cho anh, Bạch Nhạn ngước mắt, nhìn vẻ mặt Khang Kiếm đang muốn dấy binh hỏi tội, đột nhiên muốn cười.

Người đàn ông yêu thương Y Đồng Đồng tha thiết như lời cô ta nói, lại đang đợi cửa cô, tình yêu này đúng là quá mỉa mai, hay là nói tình cảm của sếp Khang bao la rộng lớn, ở ngoài ôm bồ nhí, về nhà vẫn ôm vợ như thường.

Người giỏi thì trên lĩnh vực nào cũng đều xuất chúng.

Thật muốn quan tâm hỏi han một câu: Sếp ơi, anh có mệt không?

- Sếp đang đợi em à? - Bạch Nhạn tháo đôi giầy cao gót, thả người lên sofa, nũng nịu nói: - Em mệt quá à!

Khang Kiếm đứng trước mặt cô như thần hộ mệnh, lông mày xoăn tít:

- Chơi gì mà giờ này mới về, đã mười giờ rồi!

- Haizz, biết làm sao được, bị một người đẹp kéo lại nói vài câu. Sếp à, em muốn uống cái đó. - Bạch Nhạn ánh mắt sắc lẻm, đã nhìn thấy trên bàn có nước trái cây pha sẵn.

Tối nay bão to rồi, sếp Khang nhà ta lại vào bếp nấu canh, cảm động quá.

Khang Kiếm cau mày rót cho cô một cốc:

- Có gì mà nói chứ, chẳng chịu xem đồng hồ. Em… từ từ thôi, có ai uống tranh của em đâu.

Anh lấy ngón tay quệt một giọt nước đọng bên khóe miệng cô.

- Em… khát quá! - Bạch Nhạn uống một hơi cạn sạch cốc nước trái cây, - Sếp à, có phải anh đang lo cho em không?

Cơ mặt Khang Kiếm giật giật, cau có lườm cô:

- Bác sĩ Lãnh là ai?

Bạch Nhạn khoát tay:

- Một cơn hàn lưu Siberia, tên khùng biến thái, đừng nhắc tới hắn ta, nhắc tới là em tức. Sếp à, nếu em đánh nhau với người ta, anh có giúp em không?

Khang Kiếm đỡ cái cốc trong tay cô:

- Em biết đánh nhau à?

- Biết chứ, hồi nhỏ em toàn đánh cho bọn con trai khóc tùm lum đấy.

- Em lợi hại vậy, cần gì anh phải giúp?

Bạch Nhạn toét miệng:

- Vậy… nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước? Nói cho anh biết, em không biết bơi đâu đấy.

Đây là câu hỏi trắc nghiệm tâm lý từ xưa tới nay của các bà vợ với các ông chồng.

Không ngờ Khang Kiếm bỗng đứng phắt dậy, sầm mặt xuống, mỉa mai nhìn cô, chẳng nói chẳng rằng, toàn thân như được bọc trong một lớp màng bảo vệ.

Câu này không khó, cứu ai trước cũng được, tốt xấu gì cũng trả lời đi chứ! Bạch Nhạn chớp mắt thắc mắc.

- Không biết bơi, cuối tuần này đi đảo Giang Tâm, anh dạy em.

Khang Kiếm ném lại một câu, quay người đi lên lầu. Cửa phòng làm việc đóng sập lại, mạnh tới mức Bạch Nhạn ở dưới nhà rùng cả mình.

Dạy cô bơi, ý là nếu rơi xuống nước, cô phải tự bảo trọng, tự lực cánh sinh, anh sẽ cứu mẹ anh? Bạch Nhạn cười ranh mãnh, đã nói rồi, đây là chuyện thường tình, trong lòng ai, mẹ vẫn là quan trọng nhất.

À, cô thì không.

Nếu bà Bạch Mộ Mai rơi xuống nước, nếu cô biết bơi, cô sẽ chỉ cố gắng bơi vào bờ, không lo lắng chút nào cho bà, bởi vì sẽ có một lũ đàn ông tranh nhau nhảy xuống cứu bà ấy.

Vị trí của cô trong lòng bà Bạch Mộ Mai, tuyệt đối chẳng nặng hơn bao nhiêu so với một cái áo khoác thời trang đắt tiền.

Lúc nhỏ, bà Bạch Mộ Mai đưa cô về nhà bà ngoại ở quê ăn Tết. Nhà bà ngoại vẫn còn đun bếp củi kiểu cũ, Bạch Mộ Mai ngồi trước bếp, bà ngoại đang hấp bánh bao trên bếp, còn cô chơi ngoài sân thóc.

- Nếu không quá tháng, phá thai ảnh hưởng đến tính mạng, con sẽ chẳng sinh nó ra. Lại còn là một con nhóc nữa, cho cũng chẳng ai thèm. Đúng là nặng nợ, không biết bao giờ mới vứt đi được.

Ánh lửa trên bếp lò hắt lên khuôn mặt kiều diễm của bà Bạch Mộ Mai, lúc trắng lúc đỏ, tựa hoa đào tháng Ba.

Bà ngoại nói gì, cô không nghe thấy. Cô nhìn đồng ruộng mênh mông phía xa xa, cười khanh khách một mình.

Một giọt nước không an phận lăn xuống gò má, Bạch Nhạn gạt đi, đứng dậy. Đừng nghĩ lung tung, đi tắm rồi đi ngủ thôi, ngày mai là một ngày hoàn toàn mới.

Cuối tuần trời rất đẹp, đất nước và nhân dân đều rất ổn, trên báo chí và trên mạng đều không xuất hiện hai chữ "thiên tai" hay "chiến tranh", thiên hạ thái bình, tâm trạng của Bạch Nhạn cũng rất tốt. Sáng sớm tỉnh dậy sắp xếp hành lý, lần này đi đảo Giang Tâm không giống lần trước. Lần trước là mùa đông, có thể cố ở một đêm, nhưng giờ đã vào hè, Khang Kiếm nói sẽ ở đó hai đêm, những thứ cần mang theo không thể thiếu.

Bạch Nhạn kiểm lại từng thứ một: Quần áo để thay, đồ vệ sinh cá nhân, áo ngủ, dép lê… sau đó bắt đầu đóng gói. Dưới đáy túi đã nhét trước một bộ áo tắm hai mảnh: Mảnh trên màu vàng da báo buộc dây, mảnh dưới là quần áo màu xanh da trời bên ngoài có váy cùng màu.

11. Chương 03.5

Bộ đồ tắm này mua ở cửa hàng đồ thể thao với Liễu Tinh trong buổi tan tầm hôm qua. Lúc Liễu Tinh nhìn thấy cô đi về phía quầy áo tắm, mắt trợn to như quả trứng gà:

- Nhạn, mình không dám cười to, cậu chắc chắn là muốn mua thứ này sao?

Bạch Nhạn không thèm để ý đến cô nàng, chọn vài bộ áo tắm ra đứng trước gương ướm thử từng bộ một.

- Nhạn, hồi trước bọn mình đến hồ bơi hay sân trượt băng, cậu toàn quyết chí làm con rùa rụt đầu. Cậu từng này tuổi rồi mới bắt đầu học bơi, đúng là dũng cảm đáng khâm phục, cho mình biết động lực ở đâu ra?

Bạch Nhạn nguýt cô nàng, chỉ cười không nói.

- Hay là cậu đã linh cảm được mối nguy hiểm gì, nghĩ cách khóa chặt ông sếp nhà cậu, có tình địch à? - Liễu Tinh trước giờ luôn nhạy cảm với chuyện tình cảm, vừa nói ra miệng đã cảm thấy rất có khả năng. -Trời ạ, trừ thầy Lý nhà mình ra, đàn ông chẳng có tên nào tốt đẹp.

Bạch Nhạn đang trả tiền liền thong thả quay đầu lại:

- Vậy phụ nữ thì tốt đẹp hết hay sao?

- Chí ít là có mình với cậu!

Bạch Nhạn khẽ cười:

- Đàn ông vụng trộm, chẳng phải vụng trộm với phụ nữ sao? Đàn ông ở ngoài nuôi vợ bé, chẳng lẽ vợ bé là đàn ông? Người thứ ba hay nhân tình này nọ, có ai mà không phải là phụ nữ? Trai gái yêu đương đều là đôi bên tình nguyện. Nếu phụ nữ trong sạch, tránh đi một bước, đàng hoàng nghiêm chỉnh, đàn ông muốn hư cũng chẳng được. Vì thế đừng có đụng chuyện gì cũng đổ hết trách nhiệm lên đầu đàn ông, một bàn tay vỗ chẳng thể kêu đâu.

- Nhạn, cậu đừng nói mấy chuyện này với tớ. Rốt cuộc sếp nhà cậu có vấn đề không?

- Cậu thấy sao? - Bạch Nhạn kéo Liễu Tinh ra khỏi cửa hàng.

Liễu Tinh trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy không giống. Hai người đi một lúc thì thấy khát nước, bèn mua hai ly trà lạnh ở bên đường, vừa đưa lên miệng, Liễu Tinh bỗng huých khuỷu tay vào

Bạch Nhạn:

- Ê, nhìn bên kia kìa!

- Bên nào? - Bạch Nhạn nhìn theo ánh mắt cô.

- Cô nàng lông công trong tiệm cắt tóc Ba ngàn sợi lần trước kìa.

Liễu Tinh hất cằm về phía đôi nam nữ đang đứng trước một cửa hàng đồ trang điểm. Người con gái tóc tai lòe loẹt, gầy như que củi; người đàn ông đầu hói, bụng phưỡn ra như đang mang bầu sáu tháng. Bề ngoài của hai người đã đủ bắt mắt rồi, lại còn ôm nhau như đang ở chốn không người, cùng ăn một cái kem, khiến mọi người đi qua đều ngoái lại nhìn.

Hơi thở của Bạch Nhạn nghẽn lại trong bụng, mặt đỏ phừng phừng. “Minh Tinh!”. Cô bước tới.

Minh Tinh liếc cô, hừ một tiếng rồi tiếp tục dồn toàn bộ sự chú ý lên người đàn ông. Nhưng người dàn ông lại tỏ ra rất hứng thú trước sự xuất hiện của Bạch Nhạn, “Tiểu Thương, bạn em à?”. Đôi mắt hắn như hột đậu xanh đảo quanh dán lên người cô.

- Không. - Thương Minh Tinh không thèm nhìn cô.

- Minh Tinh, chị qua đây. - Bạch Nhạn vội tiến lên kéo tay Minh Tinh.

- Đừng đụng vào tôi. - Minh Tinh tức giận hất Bạch Nhạn ra như sợ dịch bệnh. - Cô muốn làm gì? Nói cho cô biết, đừng mơ hỏi thăm chuyện anh trai tôi từ tôi.

- Em không có. Minh Tinh, chị như thế này, Minh Thiên mà thấy sẽ buồn đấy.

- Xí. - Minh Tinh buông người đàn ông ra, tay chống nạnh mắng nhiếc Bạch Nhạn. - Cô còn dám nói những lời này, không cầm gương mà tự soi mình đi. Cô tưởng cô cụp đuôi lại là biến thành người à? Dù cô có nhảy xuống sông Trường Giang ngâm cho trắng bệch ra thì cáo vẫn hoàn cáo, con hoang vẫn là con hoang…

- Ê, chị này sao lại ăn nói như thế? - Liễu Tinh nghe không lọt tai, từ đằng sau xông lên. - Chị nhìn người đàn ông này xem, gần đủ tuổi làm bố chị rồi, đừng ra vẻ yêu thương trước mặt tôi, nhìn là biết chị chẳng phải đồ tốt đẹp gì, Bạch Nhạn… cậu kéo mình làm gì?

- Đi thôi Liễu Tinh. - Bạch Nhạn bất lực nhìn Minh Tinh - Đừng nói nữa. Xin lỗi, Minh Tinh.

- Mình đã nói xong đâu? - Liễu Tinh tức điên. Hằn học nhìn Minh Tinh.

Thương Minh Tinh mặt mày nhăn nhúm, lỗ mũi xì khói, người đàn ông cũng không an ủi cô, đôi mắt ti hí nhìn dán theo Bạch Nhạn.

- Tại mình không ra gì, Minh Tinh hơn mình những ba tuổi, chị ấy biết mình đang làm gì. Mình lại nói chị ấy trước mặt bạn chị ấy như thế, chắc chắn chị ấy sẽ khó chịu.

- Nhưng mà chị ta xúc phạm cậu!

- Thế có đáng là gì, mình coi như không nghe thấy là xong. - Bạch Nhạn thở dài, cay đắng nhếch miệng. - Phen này, Minh Tinh lại càng hận mình rồi.

- Nhạn, nhà cậu với nhà chị ta có mối thù truyền kiếp à? Chị ta chửi cậu cay nghiệt quá.

Bạch Nhạn cười cười như không có chuyện gì, uống hết ly trà lạnh, tạm biệt Liễu Tinh.

Thực ra những lời Thương Minh Tinh nói so với những gì mẹ của Thương Minh Tinh chửi, chỉ là con muỗi so với con voi. Mẹ của Thương Minh Tinh chính là một thiên tài ngôn ngữ, bà ấy chửi người ta ngữ điệu dạt dào, lên bổng xuống trầm, có câu lấy từ bên ngoài, cũng có câu tự mình nghĩ ra, khoảng cách thời gian, trên là mười tám đời tổ tông, dưới là con con cháu cháu, thật sự không ai sánh bằng.

Nhưng người mẹ vĩ đại như vậy lại sinh ra một cậu con trai nho nhã lịch thiệp, cả huyện Vân đều hoài nghi không biết Thương Minh Thiên có phải bị bà ấy ôm nhầm về không.

Lần trước Minh Tinh nói tháng Năm Minh Thiên sẽ quay về để kết hôn, bây giờ đã là tháng Sáu, không biết anh đã về chưa?

Nếu về, nhất định anh sẽ tới thăm cô, cô phải chào hỏi anh như thế nào đây?

- Hi, Minh Thiên, lâu rồi không gặp, anh khỏe chứ?

- Minh Thiên, anh xem giờ em rất hạnh phúc, lấy chồng cũng tốt. Anh yên tâm rồi chứ.

- Minh Thiên…

- Bạch Nhạn!

Cửa phòng ngủ bật mở, Khang Kiếm bước vào, nét cười mơ màng trên môi cô còn chưa tan hết.

- Dạ?

- Em sắp đồ xong chưa? - Khang Kiếm đeo một cái balô màu đen trên lưng.

Bạch Nhạn kéo khóa chiếc túi, đội chiếc mũ rộng vành màu kem, cúi đầu nhìn chiếc váy liền bằng vải đũi trắng tinh trên người:

- Sếp ơi, có xinh không?

Yết hầu Khang Kiếm nhấp nhô, anh xách túi của cô lên:

- Đi thôi, còn phải đi mua thêm cho em mấy thứ nữa.

- Sếp nhỏ mọn thế, không chịu khen em lấy một câu. - Bạch Nhạn nghịch ngợm le lưỡi, kéo góc áo anh, cùng đi xuống lầu.

- Ừ. - Khang Kiếm đi đằng trước buông ra một chữ, lí nhí không nghe thấy gì.

Bạch Nhạn từ đằng sau nhao lên:

- Tiếng "ừ" này, là ừ em xinh, hay là "ừ" anh nhỏ mọn?

Từ buổi tối hôm đó, vì câu hỏi sẽ cứu ai trước kia mà tự dưng Khang Kiếm bực bội, sau đó không khí trong nhà trở nên rất lạ, phần lớn thời gian anh đều xị mặt, dù cô trêu chọc thế nào, anh cũng không cười đáp. Nhưng có vài lần, cô phát hiện ra, lúc hai người cùng ở trong phòng khách hay trong phòng ăn, cô vừa nhìn ra chỗ khác là anh sẽ lén nhìn trộm cô, ánh mắt đầy vẻ mâu thuẫn, ngơ ngác, tựa như một đứa trẻ lạc đường, khiến cô vô cùng nghi hoặc.

Còn lâu Khang Kiếm mới mắc lừa, anh nghiêm mặt nhắc nhở:

- Khóa cửa cẩn thận.

- Sếp à, giọng điệu này của anh sao giống ra lệnh cho thư ký thế, em là bà xã yêu dấu của anh mà. Cưới vợ về là để yêu thương, không phải là để dạy bảo. - Bạch Nhạn chen lên xông ra cửa trước anh, hùng hồn nói.
- Ai ra sau khóa cửa, đổ rác.

Cô nhét ngay túi rác đang xách vào tay anh, vung vẩy hai tay chạy xuống lầu.

Lưng Khang Kiếm đeo ba lô, tay trái xách túi, tay phải xách túi rác, lại còn phải thò tay vào trong túi lấy chìa khóa cửa, đây… công lý ở đâu chứ? Lẽ ra anh phải tức giận gầm lên, gọi cô lên trên, dạy bảo một trận ra trò, nhưng khóe miệng anh lại phảng phất nụ cười.

Mười giờ, hai người rời tiểu khu, Khang Kiếm tự mình lái xe. Xe dừng ở một khách sạn ven bờ sông, ông chủ nhận ra Khang Kiếm, hai người chào hỏi, ông chủ kêu nhân viên lấy một tấm bạt che mưa che kín chiếc xe.

Sau khi thông cây cầu lớn bắc ngang sông, thành phố Tân Giang cho xây một khu công viên nước bên bờ sông, giờ đã vào hè, lại là thứ Bảy, trên bờ sông đầy những người, vô cùng huyên náo. Mấy cô gái thời thượng mặc áo tắm cười nói đi qua, tự hào khoe với thiên hạ cơ thể ma quỷ của mình.

Khang Kiếm dắt Bạch Nhạn đi mua mũ bơi, kính bơi và phao bơi. Lúc chọn mũ bơi, Bạch Nhạn muốn chọn một chiếc mũ màu ghi nhạt, Khang Kiếm nói không đẹp, giúp cô chọn một chiếc màu hoa hồng.

- Lòe loẹt quá. - Bạch Nhạn nói.

- Thì cần lòe loẹt mà, như thế anh mới có thể nhận ngay ra em. - Khang Kiếm kiên quyết trả tiền, hai người đi về phía bến tàu.

Gió sông rất mạnh, thổi rối tóc của cả hai, nói chuyện cũng phải cất cao giọng.

- Thực ra sếp cũng rất quan tâm đến em nhỉ! - Bạch Nhạn cầm chiếc mũ bơi, cười ranh mãnh. - Chỉ có điều anh là người hướng nội, không giỏi thể hiện bằng lời.

Khuôn mặt tuấn tú của Khang Kiếm cứng lại, câu này là khen hay là chê?

- Em nghĩ rồi, sau này chỉ cần không đứng với mẹ anh ở bờ sông, nếu gặp phải chuyện gì, sếp sẽ đặt em lên hàng đầu.

Miệng Khang Kiếm méo xệch.

- Sếp à, em có thể phát biểu ý kiến không?

Khang Kiếm bất lực quay đầu lại.

Hai tay Bạch Nhạn đặt lên vai anh, dịu dàng thủ thỉ:

- Nếu anh yêu em, nhớ em, thương em, xin hãy dùng tiếng Trung để nói. Em rất thông minh, có thể đoán được tâm tư của sếp. Nhưng được đích thân nghe thấy giọng nói quyến rũ trầm ấm của sếp, hiệu quả khác hẳn. Em không để ý chuyện ngày nào anh cũng nói đâu? Có được không?

Khang Kiếm ngẩng đầu lên, trời xanh, mây trắng, nắng vàng rực rỡ, thời tiết này hình như ra ngoài không phải là một lựa chọn tốt. Bởi vì giây phút này, anh rất kích động, muốn giống như trước đây, dùng nụ hôn hung hãn bịt chặt cái miệng nhỏ đang tía lia không ngừng của cô.

- Lục Địch Phi đến rồi. - Rất lâu sau, anh mới trấn tĩnh lại nói.

- Thôi, không nói chuyện với anh nữa. - Bạch Nhạn giằng chiếc túi trong tay anh, cố tình tỏ ra tổn thương. Một cánh tay to lớn từ đằng sau vươn tới, nắm chặt tay cô.

Cô ngoảnh lại, cảm nhận được trên gương mặt thản nhiên như không của Khang Kiếm thoáng run rẩy, lòng thoáng chùng xuống. Cô nũng nịu dựa vào anh, hôn lên má anh:

- Được rồi, anh đừng căng thẳng, em không đòi hỏi nữa.

Bàn tay Khang Kiếm đang nắm tay cô lật lại, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

- Làm gì thế, liếc mắt đưa tình à? - Lục Địch Phi đứng trên cano, nhìn hai người đang nhìn nhau, không chịu bước xuống, cau mày lại. Cạnh anh ta là một cô gái cao ráo, vai mảnh, tay dài, eo thon, hông rộng, chân thẳng, hệt như người mẫu.

Khang Kiếm đỏ mặt, dắt Bạch Nhạn bước xuống.

- Hi, Khang Kiếm. - Cô gái tươi cười chào hỏi, khóe môi khẽ nhếch, không kìm được liếc Bạch Nhạn từ đầu đến chân.

- Ờ, Tiểu Tây! - Khang Kiếm bình thản gật đầu.

- Vị này chắc là cô nhóc nhà cậu? - Cô gái ngoái lại, nhìn Lục Địch Phi.

Bạch Nhạn cảm thấy người phụ nữ này khí chất mạnh mẽ, cao quý, thầm nghĩ Lục Địch Phi này thật diễm phúc, lấy được cô vợ đẹp như vậy.

Lúc cano nổ máy, cô không nhịn được khẽ cảm thán bên tai Khang Kiếm.

- Đây không phải vợ anh ấy. - Khang Kiếm cười.

-...

Bạch Nhạn há hốc mồm, giữa ban ngày ban mặt, bí thư Lục lại dám ngang nhiên đưa bồ ra ngoài lượn lờ? To gan quá!

- Tiểu Tây và bọn anh lớn lên cùng một khu phố, bố cô ấy cũng công tác trên Tỉnh ủy. Lục Địch Phi ly hôn mấy hôm trước rồi. -Khang Kiếm nhìn thấu tâm tư cô, ý cười càng rõ nét hơn. - Chà nhìn thấy răng sâu rồi.

Bạch Nhạn đang hít gió sông, vội ngậm miệng lại.

- Em không có răng sâu. Sếp à, thực ra ban đầu chắc chắn anh có rất nhiều lựa chọn, cuối cùng anh lại chọn em, có phải vì em bình thường, như vậy sẽ gần gũi dân chúng, tạo cảm giác thân thiết không?

Nụ cười trên môi Khang Kiếm như bị gió sông thổi bay, anh quay mặt đi, nhìn cano chầm chậm dừng ở bến tàu đảo Giang Tâm.

- Xuống thuyền thôi! - Anh đưa tay về phía Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn nắm tay anh, dưới ánh mặt trời gay gắt tháng Sáu, ngón tay sếp Khang lạnh như băng.

So với công viên nước huyên náo, khu nghỉ dưỡng đảo Giang Tâm có vẻ yên tĩnh hơn, lại thêm Lục đại công tử dặn dò từ trước, nói hai ngày này tu sửa toàn bộ, không tiếp đãi quan chức cấp sở trở xuống. Ngoài năm sáu người phục vụ, hòn đảo hiện nay coi như là sở hữu riêng của bọn họ. Nói như lời Lục Địch Phi, dù anh ta có cởi truồng đi dạo cũng không ảnh hưởng đến thuần phong mĩ tục.

Bọn họ không ở dãy phòng nghỉ lần trước. Ở hậu viên của khu nghỉ dưỡng có một căn biệt thự nhỏ ba tầng màu trắng, đó là nơi Thành ủy Tân Giang dùng để tiếp đãi quan khách, bình thường luôn khóa. Hôm nay cửa rộng mở đón bốn vị khách quý giá lâm.

Bên cạnh biệt thự là phòng tập thể hình của khu nghỉ dưỡng, bên ngoài phòng tập thể hình là hồ bơi, làn nước trong xanh vỗ nhẹ vào thành bể, lấp lánh như dát vàng dưới ánh mặt trời.

- Bản vẽ thi công hồ bơi này là chiếu theo Cung bơi lội Quốc gia, bơi rất thú. - Lục Địch Phi hào hứng giới thiệu với Bạch Nhạn, giọng toát lên vẻ niềm nở của chủ nhà.

Bạch Nhạn nuốt nước bọt, thật may vừa nãy cô không nói ra là lúc đầu cô tưởng sẽ ra sông Trường Giang bơi!

Lại quay người cúi nhìn sông nước cuồn cuộn không ngừng phía dưới, từng con sóng vỗ vào ghềnh đá trên đảo, sau mỗi lần sóng vỗ, xung quanh ghềnh đá đều có những tầng thác nhỏ chảy xuống như tà váy trắng xóa. Tiếng nước chảy cũng có quy luật, từ mạnh tới yếu, từ nặng tới nhẹ, sau đó, con sóng phía sau ập tới, rồi lại một con sóng nữa.

Trường Giang, chỉ mới nhìn thôi đã thấy cuồn cuộn khí thế, nếu ở trong lòng nó, e rằng sẽ giống như một phiến lá rơi, không biết trôi dạt về nơi đâu. Chà, mình đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Khang Kiếm và Bạch Nhạn ở phòng phía Đông, Lục Địch Phi và Tiểu Tây ở phía Tây. Bạch Nhạn bước qua phòng khách, đi vào phòng ngủ phía trong, đập vào mắt cô là một chiếc giường đôi rộng rãi. Cô ngoái nhìn

bên phòng phía Tây, hình như bố trí cũng tương tự bên này, không khỏi cười thầm, Lục Địch Phi đúng là một tên đại lưu manh chính hiệu.

Trời nóng, bốn người ở trong phòng tới tận lúc chiều tà mới xuống bơi. Bạch Nhạn thay đồ tắm trong phòng vệ sinh, lúc đi ra, Khang Kiếm đã thay đồ xong, cô cảm thấy ánh mắt anh như cây cọ mềm mại nhẹ lướt trên người cô. Nhẹ thì nhẹ, lướt thì lướt, nhưng cây cọ này cũng thật dài, nó bám theo từng tấc da thịt cô, như muốn xuyên thấu từng lỗ chân lông của cô.

- Anh… mà còn nhìn nữa, em sẽ…

Bạch Nhạn xấu hổ xông đến, hai tay bịt mắt anh.

Khang Kiếm chầm chậm đưa tay ra, ôm chặt eo cô, chỉ riêng phần eo đó là để trần. Ngón tay ấm nóng dán trên những đường cong tròn trịa căng tràn của cô, bản năng Khang Kiếm sôi sục, người ngả về phía trước, hai người dính chặt vào nhau. "Thì sao?" Anh hà hơi nóng vào lỗ tai nhỏ nhắn của cô.

Còn nhớ trong phim Loạn thế giai nhân, Bạch Thụy Đức và Hách Tư Giai đi thuyền trên biển, thuyền bị sóng đánh lật, hai người dạt đến một hòn đảo vắng, khi tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt họ không có chuyện cũ, không có ân oán, chỉ có niềm vui sống sót và tình yêu sâu sắc dành cho nhau đã che giấu từ rất lâu.

Đây cũng là một hòn đảo vắng, anh không phải Khang Kiếm, cô không phải Bạch Nhạn. Anh là một người chồng, cô là vợ anh. Mọi tạp niệm trong đầu đều tan biến, trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ: ôm chặt lấy cô, không buông tay, không bao giờ buông tay…

Anh không muốn khống chế mình nữa, cơ thể và trái tim đều buông lỏng, để mặc cho cơn nóng hừng hực đang lên từ gót chân, tập trung ở một điểm nào đó trên cơ thể, điểm này xông thẳng đến nơi mềm mại của cô, khát khao cô giải tỏa sự cương cứng của anh.

- Thôi, mặc kệ anh đấy. - Bạch Nhạn cười thành tiếng, đẩy anh ra, ôm phao chạy như bay xuống lầu, như một cánh bướm tránh gió rét. Ở khu nước nông, cô cẩn thận nằm ngập xuống, không chịu đứng lên nữa.

Nước hồ ấm áp vỗ nhẹ lên người cô, như một bàn tay cực lớn đang hiền hòa xoa bóp cho cô, mặt cô đỏ rực như ráng chiều, tim đập thình thịch không ngừng.

Một lát lâu sau, Khang Kiếm mới từ trên lầu đi xuống. Bạch Nhạn không đủ can đảm ngẩng đầu lên, vui vẻ vẩy nước.

- Lại đây, anh dạy em bơi. - Khang Kiếm nhảy xuống hồ, bơi như cá tới bên cô.

- Em cứ ở đây đấy. - Cô bướng bỉnh ôm chặt tay vịn cầu thang như trẻ con.

Khang Kiếm cười khẽ, cực kỳ nhẫn nại:

- Đừng sợ, anh sẽ đỡ em thật chắc.

Vấn đề bây giờ chính là sợ anh đỡ đó, anh không biết anh có ma lực gì, vừa đặt tay lên người cô, cô đã run rẩy, thoáng chốc như mất hết năng lực hành vi, hơi thở gấp gáp, đầu gối mềm nhũn.

- Em… để em làm quen với nhiệt độ nước trước đã, anh mặc kệ em. - Cô né tránh ánh mắt anh, nhưng sức ép vô hình mà anh mang đến vẫn cứ tồn tại, dường như cô sắp không kiên trì được nữa.

Nghe tiếng bước chân của Lục Địch Phi và Tiểu Tây, cô cười rạng rỡ như gặp được người thân.

Tiểu Tây mặc một bộ bikini, làn da khỏe mạnh, bóng láng, đẹp mắt trong ánh chiều tà. Thân hình Lục Địch Phi cũng không tệ, bờ vai vạm vỡ, nước da ngăm đen, đeo kính bơi trông rất ngầu. Anh ta vừa thấy Bạch Nhạn đang bò rạp ở khu nước nông, bên cạnh còn dập dềnh chiếc phao bơi, liền cười nhạo:

- Cô nhóc, em thật khiến người ta phải nhìn với con mắt khác đấy. Thôi thôi, cứ đứng yên một bên. Khang Kiếm, tới đây, chúng ta làm mẫu cho cô nhóc xem.

Anh ta vẫy tay với Khang Kiếm, Khang Kiếm đi tới. Tiểu Tây đóng vai người phát lệnh, hai người nhảy ùm xuống bể bơi như hai con cá, lúc thì bơi tự do, lúc thì bơi ếch, lúc thì bơi ngửa, Bạch Nhạn trố mắt đứng nhìn.

- Hồi trung học, hai ông ấy đều ở đội bơi lội của tỉnh, từng luyện tập chính thức, nếu không làm sao có được thể hình như bây giờ. - Tiểu Tây bơi đến cạnh Bạch Nhạn, cười nói: - Chị dạy em bơi nhé!

Bạch Nhạn cảm ơn:

- Hồi trước bọn chị chơi thân lắm ạ?

- Không, tuy là cùng một khu phố, nhưng Địch Phi hoạt bát, Khang Kiếm cứng nhắc, chị là con gái, không chơi được với nhau. - Tiểu Tây xuất thân dư dả, người lại đẹp, chưa gặp phải thất bại gì, không hề sắc sảo, nghĩ đến đâu nói tới đó. - Nghe Địch Phi nói Khang Kiếm cưới em, chị giật cả mình. Theo tính cách của cô Lý, bọn chị đều tưởng rằng Khang Kiếm sẽ phải lấy một nàng công chúa cơ.

- Mẹ chồng em kỹ tính lắm ạ? Khụ, khụ…

Bạch Nhạn quệt mũi, vừa chui xuống nước bị sặc một ngụm.

- Em… chưa gặp à?

- Sức khỏe bà không tốt, đang ở Bắc Kinh ạ! Bà bị bệnh gì thế?

Tiểu Tây lại làm mẫu cho Bạch Nhạn một lần:

- Bệnh đó hơn hai mươi năm rồi, em… sau này gặp sẽ biết. Ồ, Khang Kiếm thắng rồi!

Tiểu Tây vuốt mặt, trợn tròn mắt. Khang Kiếm và Lục Địch Phi lần lượt trèo lên bờ, mỗi người cầm một cái khăn lau người.

- Lục Địch Phi thua rất nhiều lần rồi sao ạ? - Bạch Nhạn hỏi.

- Anh ấy chưa từng thắng Khang Kiếm, trừ việc thay bạn gái, bố anh ấy thường bảo thế. - Tiểu Tây làm mặt hề với Lục Địch Phi. Bạch Nhạn rất ngạc nhiên trước thái độ của Tiểu Tây, nếu chị ấy đã biết Lục Địch Phi là người thế nào, thì sao chị ấy còn quan hệ với anh ta?

Lục Địch Phi nhún vai, ném cho Khang Kiếm một chai nước khoáng, hai người ngả người trên ghế dựa, sảng khoái duỗi chân.

- Ê, hồi trước chỉ thua cậu nửa thân người, hôm nay lại thua cậu cả một thân người, thể lực tiến bộ thật.

Ánh mắt Khang Kiếm khi gần khi xa theo dõi Bạch Nhạn đang cố vùng vẫy trong nước nhưng không tiến được mét nào, bất giác mỉm cười:

- Em may mắn thôi.

- Cậu may mắn hơn mười năm rồi. - Lục Địch Phi toét miệng. - Dưới hồ bơi, tôi cam bái hạ phong.

Khang Kiếm hơi nhướm mày:

- Người giữ chức thị trưởng thành phố lần tới, hình như bí thư Tùng đã chọn sẵn trong đầu rồi.

- Ai?

Khang Kiếm cười đầy ẩn ý:

- Còn ai vào đây nữa?

Trong mắt Lục Địch Phi thoáng một tia kinh ngạc, vuốt ngược mái tóc ướt sũng ra đằng sau:

- Cậu đừng nghe phong phanh mà phán bừa. Bây giờ cậu quản lý mảng đó, đến lúc đó chỉ đi theo quy trình mà thôi. Tôi chẳng qua chỉ là bị kéo ra để phụ họa cho cậu. Nói thật nhé, tôi đang muốn điều về tỉnh đây. Ở đây cậu còn có cô nhóc, còn tôi có gì?

- Anh muốn gì mà chả được. Lần này anh với Tiểu Tây là thật đấy à?

- Tôi muốn cưới, Tiểu Tây chưa chắc đã chịu lấy tôi! Cô ấy không muốn làm mẹ kế của một cô nhóc ba tuổi.

- Nhụy Nhụy vẫn đang ở Thượng Hải?

- Không, ông ngoại nó đưa đi Úc rồi. - Lục Địch Phi ngẩng đầu vẻ bất đắc dĩ - Làm thế là tìm cớ không cho hai cha con tôi gặp nhau, dĩ nhiên rồi, trước hết tôi là một người cha không làm tròn trách nhiệm. Mẹ nó cũng đang làm thủ tục di dân, khoảng tháng sau sẽ qua bên đó.

Khang Kiếm khẽ gật đầu, nhìn Bạch Nhạn lại bị sặc mấy ngụm nước, bò rạp trên thành bể ho tới mức không thở được.

- Đồ ngốc này, chẳng có tí kỹ xảo nào, chỉ biết làm ẩu thì ích gì chứ.

Anh đặt chai nước xuống, cầm một cái khăn bông thật lớn tới.

Lục Địch Phi nhếch mép suy nghĩ, mắt nheo thành một đường dài.

Bạch Nhạn bị Khang Kiếm lôi từ dưới nước lên, bọc trong một cái khăn to:

- Chịu thua em luôn, cứ thế này, bữa tối của em sẽ toàn là nước.

Bạch Nhạn bĩu môi, mệt rã rời ngồi phịch xuống ghế:

- Em có bảo là em muốn học đâu, tại anh cứ cố kéo em ra đấy chứ.

- Như thế vẫn là anh sai ư? - Khang Kiếm vừa tức vừa buồn cười.

- Vốn là như vậy. - Bạch Nhạn mệt mỏi xua tay. - Em thà bị chết đuối chứ quyết không đụng tới nửa giọt nước nữa.

- Phong độ mạnh mẽ thật. - Khang Kiếm lườm cô.

- Nhưng mà anh thích đấy thôi! - Bạch Nhạn cười tủm tỉm nhìn anh.

Ánh mắt Khang Kiếm nhìn cô khẽ dao động, rồi bình thản trở lại.

- Địch Phi, xuống bơi với em. - Tiểu Tây đứng trong bể bơi gọi.

- Anh mệt rồi, không muốn vận động nữa. Khang Kiếm cậu xuống bơi với cô ấy mấy vòng đi! - Lục Địch Phi nói.

- Ừ! - Khang Kiếm đưa chai nước cho Bạch Nhạn, lại nhảy xuống bể.

Lục Địch Phi dịch ghế lại gần Bạch Nhạn một chút:

- Cô nhóc, hình như tôi đánh giá thấp sức ảnh hưởng của cô với cậu ấy rồi.

Ánh mắt quét về phía Khang Kiếm ở dưới hồ bơi.

Bạch Nhạn uống từng ngụm nước nhỏ, vẻ mặt tươi cười:

- Đâu có, đâu có! Tôi còn chưa chúc mừng anh Lục đã tìm lại được tự do kìa!

- Chuyện này chẳng có gì đáng để chúc mừng. - Lục Địch Phi nhìn Bạch Nhạn như mẹ chồng nhìn nàng dâu.

Bạch Nhạn đặt chai nước xuống, lòng thấy hơi hoảng:

- Anh Lục, anh có cảm nghĩ gì về tôi?

Lục Địch Phi đang định trả lời thì Khang Kiếm đã bơi một vòng rồi trèo lên bờ. Anh ta cười, như muốn nói chuyện đó thì phải xét cho kỹ!

Buổi tối, mấy người họ không tới nhà ăn ăn cơm, nhân viên phục vụ bày mấy chiếc ghế dựa và một chiếc bàn ở ban công biệt thự, ăn đồ nướng, uống bia.

Thời tiết thật đẹp, sao trời lấp lánh, gió sông hiu hiu, dễ chịu vô cùng.

Đồ nướng có cả khoai lang và ngô khiến Tiểu Tây sướng rơn, ăn hết món này đến món khác, Bạch Nhạn lại chẳng đụng đũa. Tiểu Tây hỏi cô sao không ăn, cô cuộn mình trên ghế, hồn như treo ngược cành cây, nói là mệt quá.

Bia rót từng cốc, Khang Kiếm và Lục Địch Phi uống với nhau, tửu lượng của Tiểu Tây cũng khá. Khang Kiếm nướng cho Bạch Nhạn một đĩa thịt, chấm tương, cô nhận lấy, ý tứ ăn một miếng rồi quay đầu đi.

12. Chương 03.6

Hàng mi đen láy của Khang Kiếm thâm trầm như đêm đen.

Điện thoại vứt trên bàn réo chuông, Khang Kiếm cúi đầu xem, vội vàng đi xuống. Đi cả nửa tiếng đồng hồ. Lục Địch Phi nhìn Bạch Nhạn cười vẻ thấu hiểu, nói chuyện trên trời dưới bể, liếc mắt đưa tình với Tiểu Tây.

Bạch Nhạn dựa đầu vào lưng ghế, vẻ như đang nghĩ ngợi, cũng vẻ như đang ngủ.

- Tiểu Tây, em cầm vợt đi vớt xem có phải Khang Kiếm rớt xuống sông rồi không? - Mười lăm phút sau, Lục Địch Phi nói.

Tiểu Tây cười cười liếc Bạch Nhạn, loẹt quẹt lê dép xuống dưới lầu.

- Cạn ly nào! - Lục Địch Phi rót cho Bạch Nhạn một ly bia.

- Tôi không biết uống. - Bạch Nhạn uể oải xua tay.

- Có thể học. Cái gì mà chẳng phải học?

- Không muốn học. Cái gì cũng đáng phải học sao?

- Đương nhiên. Anh tuyệt đối là một thầy giáo giỏi. - Lục Địch Phi nở một nụ cười gian tà. Lần này đi chơi đảo Giang Tâm hoàn toàn là vì em. Đây là lần hẹn thứ hai của chúng ta, em có thể hỏi một câu. Lần sau muốn hỏi phải đợi tới nửa tháng, anh phải lên tỉnh học.

- Sao anh lại ly hôn? - Bạch Nhạn bỗng hỏi.

Lục Địch Phi nhún vai:

- Em xác định muốn bỏ qua cơ hội này?

Bạch Nhạn gật đầu.

- Bọn anh kết hôn vì lợi ích, bây giờ hai bên đều đã đạt được mục đích, không còn giá trị lợi dụng nữa, vì thế mới buông tay đi tìm khoảng trời riêng. - Lục Địch Phi nói cứ như không.

- Chẳng phải anh nói người làm chính trị không thể để chuyện nhà cửa lục đục, anh làm như vậy khác nào cản trở tiền đồ của mình.

Lục Địch Phi cười ha ha:

- Đảng không cho phép năm thê bảy thiếp, nhưng vẫn tôn trọng quyền tự do hôn nhân. Chỉ cần không ly hôn vì những lý do lăng nhăng, thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi.

- Ồ, anh Lục lại còn có thể lợi dụng cả kẽ hở đạo đức, thông minh đấy. - Bạch Nhạn ngồi thẳng dậy - Thì ra ly hôn lại đơn giản như vậy.

- Không thì em tưởng sao?

- Tôi tưởng là sự lựa chọn bất đắc dĩ. Kết hôn, là muốn gắn bó, nương tựa vào một người, sống lâu dài với nhau, xây dựng một gia đình, sinh một đứa con, có tình ruột rà máu mủ, không gì có thể chia tách. Sao anh lại đành lòng ly hôn nhỉ?

- Hả? - Đây là luận điệu gì vậy? Lục Địch Phi lắc đầu, hay là anh nghe nhầm? - Duyên phận đã hết thì chia tay thôi! Anh rất thẳng thắn, thích là thích, không thích là không thích. Không giống ai kia vì mấy cái mục đích không muốn người khác biết mà làm ra vẻ tình sâu nghĩa nặng.

- Không, anh chẳng hơn loại người đó ở điểm nào. Anh như vậy, nếu không phải kẻ nhu nhược, thì cũng là gã khốn kiếp.

Bạch Nhạn nửa cười nửa không, giọng lại rất nghiêm túc.

Lục Địch Phi mặt mũi đờ đẫn, không ngừng nuốt nước bọt:

- Nhóc à, em nói cụ thể hơn được không?

- Nói anh là kẻ nhu nhược, vì anh căn bản không có dũng khí làm một người chồng đạt tiêu chuẩn hay một người cha xứng đáng. Anh sợ bị gia đình trói chân, khiến anh mất đi cơ hội chơi bời, anh càng sợ phải gánh trách nhiệm, vì thế anh không dám lấy người anh thích, như thế anh có thể muốn đi thì đi, không chút áy náy. Nói anh là tên khốn kiếp, rõ ràng đã có vợ có con, nhưng anh vẫn chơi bời đàng điếm ở bên ngoài, tự cho mình là phong lưu, phóng khoáng. Nếu thật sự là cuộc hôn nhân vì lợi ích, vậy tại sao lại sinh con? Hai người đều trưởng thành rồi, phủi mông là đi, còn đứa trẻ thì sao? Nó không có quyền lựa chọn cha mẹ, nó có lỗi gì, gặp phải cha mẹ như các người, thực sự là điều bất hạnh? Có thể anh nói đứa trẻ sẽ không thiếu người yêu thương, vật chất đầy đủ, những thứ này có thể sánh với tình yêu thương của bố mẹ không? Anh Lục, anh có biết cái gì gọi là gia đình không? Là bờ vai anh dựa khi mệt mỏi, là ánh đèn khi anh trở về giữa đêm khuya, là câu nói động viên khi anh thất bại, là hình bóng đứng ở phía xa khi anh thuận buồm xuôi gió…

Giọng Bạch Nhạn bỗng nghẹn lại, mắt đỏ hoe, cô nâng cốc lên để che giấu, quên mất đó là bia, bất giác lộ ra vẻ đau khổ.

Lục Địch Phi không cười, ngây ra nhìn Bạch Nhạn chằm chằm, như thể lần đầu tiên biết cô.

- Là vì từ nhỏ em đã không có cha, nên mới suy nghĩ được như vậy ư? Thực ra khi nghĩ tới con gái, lòng anh cũng rất đau đớn.

- Trái tim anh là tim chất lượng cao, khả năng phục hồi rất mạnh. - Bạch Nhạn nuốt ngụm bia vào bụng, mỉa mai nói.

- Cô nhóc, đừng lấy nhân sinh quan của em để nhìn nhận người khác, mỗi ngươi đều có những điều bất đắc dĩ. Có phải vì thế mà em năm lần bảy lượt tha thứ cho Khang Kiếm, thực ra trong lòng em đã sớm biết hết mọi chuyện hay không?

Bạch Nhạn lại rúc cả người vào trong ghế:

- Hôn nhân được ví như một con thuyền, tôi và anh ấy là hai kẻ cùng hội cùng thuyền, nếu chỉ vì con thuyền va phải đá ngầm, hay do anh ấy mắc sai lầm khiến thuyền mất phương hướng mà tôi lại bỏ thuyền đi sao? Làm chuyện gì cũng có thể à uôm, duy chỉ trong cuộc sống vợ chồng là không thể. Làm người ai cũng có những lúc phạm sai lầm, cũng có quá khứ, có những lúc u mê, tôi sẽ giúp anh ấy, sẽ chờ đợi, sẽ cố gắng và không dễ dàng bỏ cuộc. Ai dám chắc rằng, nếu chia tay, cuộc hôn nhân tiếp theo sẽ là mối lương duyên?

- Nếu cậu ta không xứng đáng?

- Tôi sẽ khiến anh ấy vì tôi mà trở nên xứng đáng.

- Nếu cậu ta thực sự là một thanh gỗ mục, hoặc giả là cuộc hôn nhân có ý đồ khác?

Bạch Nhạn mỉm cười:

- Mắt tôi không phải dùng để thở, tôi tin vào mắt mình. - Rồi giọng cô lại tỏ vẻ bất lực - Tôi sẽ cho người tôi để ý mười cơ hội, nếu cơ hội hết rồi… tôi sẽ thừa nhận đó là số mệnh của mình.

Rất lâu sau, Lục Địch Phi vẫn không nói gì, chỉ thở dài.

- Biết không cô nhóc? Em mới từng này tuổi, không nên nói ra những lời dâu bể từng trải như vậy. Em làm anh thấy đau lòng rồi đấy. Đáng tiếc những gì phải đến vẫn cứ sẽ đến, em… đến lúc đó em nhất định

phải sống tốt. - Anh ta lắc đầu, nâng cốc lên uống ừng ực, bỗng hạ giọng nói - Có những người vẫn không nên kỳ vọng quá nhiều. Cô nhóc, em là em, Khang Kiếm là Khang Kiếm, cuộc chiến âm thầm giữa anh và Khang Kiếm sẽ không vì em mà trở nên nhẹ nhàng hơn, anh vốn định chiêu mộ em làm nội gián cho anh, ha ha, bây giờ thất bại rồi. Gần đây Khang Kiếm qua lại rất thân thiết với một ông chủ họ Hoa, nếu ông ta đến nhà em, em chú ý một chút, chưa biết chừng những điều đó sau này sẽ có lúc dùng đến.

- Ví dụ như nói cho anh nghe?

- Bây giờ anh không còn nghĩ như vậy nữa. Nào, cô nhóc, cạn ly vì sự thất bại của chúng ta.

Lục Địch Phi nâng ly bia, Bạch Nhạn khẽ mím môi, ngả người trên ghế hóng gió.

Nghe tiếng sóng nước miên man, thỉnh thoảng có tiếng chim đập cánh bay qua, có lẽ vì đã lâu không đắm mình trong thiên nhiên như thế này, bất giác cô nhắm mắt lại.

Lúc Khang Kiếm đi lên, cô đã ngủ thiếp đi.

Lục Địch Phi ở lại cùng Tiểu Tây uống rượu ngắm trăng, anh bế Bạch Nhạn xuống, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, váy cô dúm lại, anh cẩn thận vuốt phẳng. Dưới ánh đèn, anh bỗng nhìn thấy giữa phần mông và đùi của Bạch Nhạn có hai vết sẹo mờ, giống như hai đóa hoa.

Anh nhíu mày, vặn sáng ngọn đèn trước giường để xem cho rõ,

Bạch Nhạn tỉnh lại.

- Anh… thấy rồi? - Mặt cô đỏ tía tai.

- Chuyện gì vậy, lúc đó bị thương nặng lắm sao? - Anh nhẹ vuốt hai vết sẹo, không nghĩ rằng động tác này thân mật đến chừng nào.

Bạch Nhạn kéo tấm chăn mỏng đắp lên người:

- Sếp à, anh có biết nhóm bếp lò không?

Anh lắc đầu.

- Mùa hè, nấu cơm trong nhà nóng quá, em xách bếp lò ra ngoài sân. Vừa nấu cơm, vừa phải xào rau, chỉ có thể làm từng việc một. Em vừa nấu cơm xong, dịch nồi cơm sang một bên, đặt chảo rau lên, cho dầu vào, phát hiện ra là phải thay than. Em cẩn thận bê chảo dầu ra, gắp viên than cũ để sang một bên, thay viên than mới vào trong bếp. Luôn miệng nhắc mình là phải cẩn thận chảo dầu, không đề phòng muội than dưới chân trơn trượt, chảo dầu bắn ra, mông em ngã xuống đúng viên than hồng vừa gắp ra, lúc đó còn ngửi thấy cả mùi thịt nướng, nên mới có hai vết sẹo này. Hi hi, tốt quá còn gì, sau này nếu em chạy mất, sếp muốn tìm người thì đây sẽ là manh mối quan trọng. Sếp à, anh… sao thế?

Gương mặt điển trai của Khang Kiếm tái xanh, môi mím chặt, bàn tay đặt trên người cô khẽ run lên.

- Đau lắm không? - Anh hỏi với vẻ xót xa.

Cô chép miệng ngáp một cái:

- Chắc chắn là đau chứ, nhưng đã qua rồi.

- Những chuyện như thế này có nhiều không?

- Không nhớ rõ lắm, à, có một lần đi lấy nước nóng, không biết sao phích nước lại nổ, nguyên một phích nức nóng đổ ụp từ trên xuống dưới, cũng may là mặc quần bò, da rộp lên mấy cái mụn nước, vỡ ra là khỏi. Hồi nhỏ ai mà chẳng gặp mấy chuyện nguy hiểm như vậy, bà ngoại em bảo, trẻ con phải sứt sát tí chút, không thì không lớn được. Anh xem, em bây giờ khỏe biết bao!

Cô cười khúc khích, cứ như đang nói về người khác vậy.

Anh cởi giầy, giở chăn của cô ra, không nói không rằng, chỉ nắm lấy vai cô, ôm cô vào lòng, xiết thật chặt.

- Sếp… - Bạch Nhạn dè dặt gọi.

- Đừng nói gì, ngủ đi! - Anh đặt tay lên mắt cô.

Cái ôm này, không liên quan đến tình yêu, không liên quan đến tình dục, chỉ có sự thương xót dâng lên trong lòng.

Bạch Nhạn ngoan ngoãn vùi đầu vào trong, lén lút lè lưỡi, hình như đây là lần chung chăn chung gối đầu tiên của họ sau khi kết hôn! Hi hi!

Tim đập thình thịch.

Đập mãi, đập mãi, mắt từ từ díp lại cô ngủ thiếp đi.

Trong mơ, Bạch Nhạn hình như nằm mơ, mở choàng mắt hét lên: "Sếp ơi, sếp ơi...". Khang Kiếm cúi người xuống: "Anh ở đây!"

Cô hoang mang nhìn anh, nũng nịu cọ vào lòng anh rồi lại ngủ thiếp đi, không nhìn thấy vẻ mặt đầy mâu thuẫn của Khang Kiếm.

Sáng sớm ngày hôm sau, nắng rọi qua rèm cửa, hắt lên hàng mi dài của Bạch Nhạn. Rèm mi lay động rồi choàng mở, đập vào mắt là cái cằm lún phún râu của Khang Kiếm, một tình cảm ấm áp như ánh dương trỗi dậy trong lòng. Cô không kìm chế được liền đưa tay ra vuốt mặt anh:

- Good morning sếp!

Khang Kiếm mỉm cười vuốt tóc cô, nhúc nhích cánh tay tê cứng:

- Dậy đi, chúng ta đi dạo.

Mọi thứ đều rất ổn, dường như không còn gì bình dị hơn buổi sáng như thế này.

Hai người đứng trong phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, Bạch Nhạn làm mặt hề trong gương, Khang Kiếm véo mũi cô. Cô tìm áo phông, quần dài cho anh, mình thì mặc một bộ váy dài cộc tay, níu lấy anh bắt anh khen một hồi rồi mới chịu ra khỏi cửa.

Bên ngoài, không khí ấm áp, ngọt ngào.

- Đằng kia có bông lau kìa!

Đi tới bờ sông, Bạch Nhạn bỗng nhảy cẫng lên như phát hiện ra châu lục mới, bứt khỏi tay Khang Kiếm chạy tới đó, vui sướng ngắt lá lau vừa xanh vừa to.

- Em định làm gì.

- Bí mật. Anh cũng tới giúp em đi, em muốn ngắt thật nhiều, thật nhiều.

Chẳng mấy chốc tay Bạch Nhạn đã ôm một bó to, cô thành thạo ngắt một cọng dài buộc túm đám lau lại.

- Cái này có tác dụng gì? - Khang Kiếm tò mò muốn chết.

- Ha ha, tác dụng cực lớn.

Bông lau ở đảo Giang Tâm vừa dày vừa cao, chỉ một lát sau, hai người đã ngắt được hơn chục bó lá, Bạch Nhạn nâng như nâng trứng. Về đến biêt thự, lại bị Lục Địch Phi và Tiểu Tây hỏi, cô chỉ cười không đáp.

- Cô nhóc à, chuyến đi này hình như em thu hoạch được không ít.

Bạch Nhạn ngọt ngào nhìn Khang Kiếm đang từ ngoài bước vào, gật đầu khẳng định.

Chủ nhật, bốn người rời khỏi đảo Giang Tâm, trở về Tân Giang.

Việc đầu tiên khi Bạch Nhạn về đến nhà là trải đều mười mấy bó lau ra ngoài ban công, Khang Kiếm vẫn chưa đoán ra ý đồ của cô, nhưng trong nhà thoang thoảng mùi hương thanh thanh của cỏ lau, anh cảm giác như mình vẫn đang ở ngoài đảo.

Buổi tối, Khang Kiếm bị một cú điện thoại của ông Tùng Trọng Sơn gọi đi, nói là đi tiếp người của Ban Đánh giá vệ sinh thành phố cấp quốc gia đến kiểm tra. Một mình Bạch Nhạn lười nấu cơm, cầm hai quả dưa chuột ngồi trong phòng khách, vừa xem tivi vừa gặm.

Chuông cửa reo.

Cô chạy ra nhìn vào mắt thần, thấy một người đàn ông đứng tuổi thấp lùn thì ngẩn ngươi.

- Ông tìm ai? - Cô hé cửa, tuy rằng an ninh ở tiểu khu rất tốt nhưng với người lạ vẫn nên đề phòng một chút. Cửa mở ra mới thấy dưới chân người đàn ông này có hai thùng hoa quả. Có lẽ là ông ta bê lên đây, mồ hôi nhễ nhại.

- Tôi… tìm trợ lý thị trưởng Khang Kiếm. - Người đàn ông thở phì phò nói.

- Anh ấy không có nhà. Ông là?

- Tôi họ Hoa, tên là Hoa Hưng, là bạn của anh Khang. - Người đàn ông lấy một tấm danh thiếp trong ví ra, cười cung kính đưa cho Bạch Nhạn.

Hoa Hưng? Cái tên này nghe thật quen, Bạch Nhạn cúi đầu nhìn danh thiếp, giật mình. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, người đàn ông xòang xĩnh trước mắt lại là tổng giám đốc của khách sạn Hoa Hưng.

- Nhưng anh ấy không có nhà, ông có việc gì thì gọi điện cho anh ấy, hoặc đến văn phòng của anh ấy. - Bạch Nhạn lịch sự mời ông ta vào phòng khách, rót cho ông ta một ly trà lạnh.

Hoa Hưng cười ha ha, ngắm nghía cách bài trí của căn nhà.

- Thực ra tôi cũng chẳng có việc gì, đến cho biết nhà thôi. Lúc hai vị cưới tôi lại phải đi công tác.

Ông ta quay ra, bê hai thùng hoa quả vào.

Bạch Nhạn từ chối nói không cần, Hoa Hưng cười:

- Cô Khang, cô đừng xem tôi như người ngoài, tôi và anh Khang đã là bạn bè nhiều năm. Hơn nữa chỗ hoa quả chẳng đáng máy đồng này không bị tính là hối lộ đâu, chỉ là chút lòng thành của tôi thôi.

Bạch Nhạn lúng túng không biết làm sao, hơi có chút bài xích với ông chủ Hoa Hưng này, không thích cái mùi con buôn ngập ngụa trên người ông ta.

Hoa Hưng biết ý, uống trà xong liền đứng dậy cáo từ. Trước khi đi lại năm lần bảy lượt mời Bạch Nhạn tới khách sạn Hoa Hưng chơi, đưa bạn bè tới hát hay ăn cơm đều được.

- Lúc xây khách sạn Hoa Hưng tôi có làm mấy căn hộ độc thân, đã trang trí sẵn, nếu cô có bạn muốn mua, tôi sẽ giảm giá cho. - Ông chủ Hoa lại nói thêm một câu.

Bạch Nhạn lịch sự cảm ơn.

Đóng cửa xong cô gọi điện cho Khang Kiếm, nói lại chuyện ông chủ Hoa vừa tới thăm. Khang Kiếm ừ một tiếng, hình như bên cạnh có rất nhiều người, anh chỉ nói mọt câu "anh biết rồi" bèn cúp máy.

Trời nóng, hoa quả không để được lâu. Cô mở chiếc thùng giấy, một thùng là nho Mỹ nhập khẩu, một thùng là xoài Đài Loan, quả nào quả nấy căng mọng không tì vết, giống hệt như tác phẩm nghệ thuật.

Trời ạ, chỗ hoa quả này mà chẳng đáng mấy đồng thì đồng Nhân dân tệ vẫn còn nhiều khả năng lên giá lắm. Bạch Nhạn nhếch môi.

Từ lâu, Khang Kiếm đã biết làm quan là một nghề nhiều nguy hiểm, cũng là một loại hình nghệ thuật trí tuệ.

Chức vụ càng cao, càng nguy hiểm. Đứng trước kỷ cương pháp luật, anh tự nhiên bị ràng buộc, bắt buộc phải loại trừ triệt để tâm lý ăn may, ngay cả dính chút xíu cũng đừng hy vọng. Nếu không, sơ sẩy dù nhỏ tới mức nào cũng đều có thể dẫn tới họa ngập đầu. Những kẻ tung hô nịnh hót trước quyền lực, những người tìm trăm phương ngàn kế để lấy lòng hay hối lộ chẳng khác gì ruồi nhặng, xua mãi chẳng đi, dù xuất phát từ mục đích nào, thì xét về lý thuyết, bọn họ đều có thể là sát thủ vô hình muốn lấy mạng anh.

Nhưng nói đi phải nói lại, nếu anh thật sự muốn tự cho mình là thanh cao, chuyện gì cũng vạch rõ khoảng cách với mọi người, luôn mồm tỏ ra thanh liêm trong sạch, vậy thì lại không có lợi cho sự nghiệp. Giống như các vị hoàng đế thời cổ đại, giữa đám bá quan văn võ trong triều, ông ta cần trung thần cống hiến cho quốc gia, cũng cần tiểu nhân giúp ông ta khống chế chặt chẽ chính quyền trung ương. Nếu chỉ dùng trung

thần, hoặc chỉ dùng tiểu nhân, đều không có lợi cho sự phát triển đất nước. Vạn vật trên thế gian có vuông có tròn mới trở nên đẹp đẽ.

Đến đây lại xuất hiện câu hỏi khó, vừa muốn đi bên sông lại không muốn ướt chân, phải làm sao đây?

Lúc này, phải trông vào năng lực lãnh đạo và khả năng thiên biến vạn hóa của một người.

Lúc mới đến Tân Giang, Khang Kiếm không phụ trách xây dựng thành phố mà theo sau Thường vụ Thành ủy để nắm bắt tình hình. Thường vụ Thành ủy cũng giống ông Tùng Trọng Sơn, đều là những tay giang hồ lão luyện trên quan trường. Những việc thấy rõ lợi ích thì ôm vào người, mà những việc vừa đắc tội người khác vừa nan giải thì giao cho Khang Kiếm.

Trong mấy thành phố trực thuộc tỉnh này, Tân Giang được coi như thành phố lớn đứng đầu về nguồn thu ngân sách, đã bước sang tháng Tám nhưng doanh thu tài chính vẫn không thể tăng lên được. Ông Tùng Trọng Sơn muốn ghi thành tích, đứng trước mặt bí thư Tỉnh ủy vỗ ngực nói, năm nay Tân Giang nhất định sẽ có hai mươi doanh nghiệp tư nhân đóng thuế thu nhập doanh nghiệp đạt hơn 50 triệu nhân dân tệ.

Để đạt mục tiêu này, ông ta vừa mở cuộc họp động viên, vừa chia thành từng nhóm đến các doanh nhiệp giục nộp thuế, nhưng hiệu quả rất thấp. Khang Kiếm tới mấy doanh nghiệp điều tra, đã nắm rõ tình hình.

Anh nói với ông Tùng Trọng Sơn, sở dĩ thuế thu nhập của các doanh nghiệp không tăng lên được, là vì mỗi doanh nghiệp đều đang thăm dò, sợ ai đi trước sẽ gây áp lực cho các doanh nghiệp khác, việc này cần có một người dẫn đầu.

Ông Tùng Trọng Sơn nói, vậy làm thế nào?

Khang Kiếm mỉm cười bình thản.

Tối ngày hôm sau, Ủy ban nhân dân thành phố mở mấy bàn tiệc ở nhà khách Thành ủy, tham dự có đầy đủ ban bệ của chính quyền thành phố, còn có giám đốc của các doanh nghiệp lớn ở Tân Giang với mức vốn lên đến hàng trăm triệu nhân dân tệ.

Mấy vị giám đốc đều ăn mặc lộng lẫy, nam giới phần lớn đều cắt hoặc nhuộm tóc, quần áo là lượt, ăn mặc hết sức chỉn chu. Mấy vị lãnh đạo đương nhiên lại càng đường bệ. Trong đám này, lại xuất hiện một bóng dáng trẻ trung mặc sơ mi, quần bò, dĩ nhiên đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Mới đầu, mấy ông bà chủ cứ tưởng là thư ký của ban ngành nào đó, sau khi nghe ông Tùng Trọng Sơn giới thiệu mới giật mình kinh ngạc, chàng thanh niên đó xuất thân danh giá, tuổi còn trẻ đã giữ chức trợ lý thị trưởng, sau này còn khá nữa.

Ông Tùng Trọng Sơn nói, tối nay không bàn chuyện công việc, chỉ tiến hành giao lưu, cảm ơn các vị giám đốc đã cống hiến cho Tân Giang.

Khang Kiếm là người cuối cùng kính rượu các vị giám đốc.

- Khang Kiếm mới đến Tân Giang, mong các vị chỉ giáo thêm.

Nói xong, anh nhanh nhẹn cạn ly kính trước.

Trước tác phong thân mật của Khang Kiếm, mấy vị giám đốc lập tức có cái nhìn khác.

Rượu quá ba tuần, một người đàn ông trung niên béo lùn nâng ly rượu tới trước mặt Khang Kiếm:

- Trợ lý Khang, tập đoàn Hoa Hưng chúng tôi hưởng ứng lời kêu gọi của anh, ủng hộ công việc của anh, tám giờ sáng mai tôi cho kế toán mang chi phiếu đến Cục thuế, trước tiên nộp một trăm triệu.

Nói xong, ông ta gọi điện thoại cho kế toán ngay trước mặt Khang Kiếm.

Người đàn ông béo lùn đó chính là Hoa Hưng, dưới trướng tập đoàn Hoa Hưng có khách sạn Hoa Hưng, công ty khai thác bất động sản Hoa Hưng, ngoài ra còn có thêm hai công ty quảng cáo.

Ngày hôm sau, 50 triệu tiền thuế của tập đoàn Hoa Hưng đã vào tài khoản của Cục thuế. Sau đó, các doanh nghiệp khác cũng lục tục nộp thuế vào tài khoản.

Khang Kiếm đã quen Hoa Hưng trong hoàn cảnh đó.

Trong lòng Khang Kiếm cực kỳ coi thường Hoa Hưng: tốt nghiệp cấp hai, không thèm thi vào cấp ba, lăn lộn ngoài xã hội được hai năm thì gia đình chạy chọt nhét vào làm lính lái xe, khi phục viên trở về liền chạy xe đường dài với một con buôn. Núp bóng gia đình, vận chuyển hàng cấm, liều mạng vượt trạm kiểm soát, vì thế mà nổi danh, cũng vì thế mà quen với bà vợ hiện giờ. Vợ ông ta không phải là mĩ nữ, nhưng lại mang vận may đến cho ông ta. Ông ta khởi nghiệp từ bất động sản chính là nhờ vay tiền ở ngân hàng mà ông cậu của vợ làm giám đốc. Hoa Hưng làm ăn cũng to gan lớn mật như khi chạy xe buôn lậu, chỉ mấy năm đã có được gia sản hàng trăm triệu. Chỉ tiếc là sự ngỗ ngược của ông ta có hạn, chưa tới bốn mươi tuổi đã sắp thành một đám tro tàn vì ăn chơi trác táng, người chẳng còn chút đường nét nào, giống như một đống bột nhão lúc nào cũng có thể chảy xệ xuống.

Trong phòng làm việc của ông ta treo một bức ảnh ghép bằng máy tính, đầu là của ông ta, thân người là của Arnold Schwarzenegger, cơ bắp cuồn cuộn nhấp nhô như ngọn núi, những mạch máu nổi trên da cuồng nộ nhảy nhót.

Mặc dù không coi trọng Hoa Hưng, nhưng Khang Kiếm không để lộ ra mặt.

Hoa Hưng là loại người rất nghĩa khí, rất biết chừng mực, biết tiến biết lui.

Có một lần Khang Kiếm sốt rất cao, buộc phải vào bệnh viện truyền nước, vừa mới nằm chưa ấm chỗ, trước giường đã bắt đầu tấp nập người thăm viếng, y tá ngăn không nổi. Khang Kiếm rất bực. Hoa Hưng không nằm trong đám người này. Nhưng khi Khang Kiếm truyền nước xong, quay về nhà khách Thành ủy, đầu bếp của khách sạn Hoa Hưng đã bày sẵn canh gà, cháo ngũ cốc thơm nức, rau dưa trên bàn.

Dịp lễ tết, thềm nhà Khang Kiếm gần như bị những người đến thăm giẫm nát, kết quả đương nhiên là Khang Kiếm đuổi ra khỏi cửa, những lúc này Hoa Hưng cũng không lộ mặt. Ông ta luôn nói, không thể làm vướng chân trợ lý Khang, ủng hộ công việc của anh Khang còn tốt hơn việc tặng quà.

Còn lúc bình thường, ông ta lại là khách quý của nhà Khang Kiếm, ăn cơm, uống trà, tặng mấy món quà nhỏ, quà hơi đắt tiền một chút, Khang Kiếm sẽ trả lại.

Đôi khi Khang Kiếm sẽ chiếu cố ông ta ở một mức độ nào đó.

Khi Khang Kiếm được giao quản lý xây dựng thành phố, mỗi tấm biển quảng cáo ngoài trời ở khu vực hay địa điểm quan trọng nào cũng đều phải qua anh phê duyệt. Anh duyệt cho Hoa Hưng vị trí quảng cáo tốt nhất ở trung tâm thành phố, còn giới thiệu cho ông ta những khách hàng có thực lực.

Chiếu cố nhiều, Hoa Hưng muốn báo đáp, Khang Kiếm không chấp nhận. Dần dần, Hoa Hưng cảm thấy mình nợ Khang Kiếm rất nhiều, hồi đầu ông ta cho rằng Khang Kiếm còn trẻ, có thể dễ dàng lợi dụng, bây giờ lại bị Khang Kiếm câu cho lên không được, xuống không xong.

Có lúc ông ta không khỏi băn khoăn, cái tay Khang Kiếm này đối với mình tốt như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Bây giờ ông ta dường như đã có câu trả lời. Đàn ông mà, hẳn là chuyện đó rồi, anh hùng khó qua ải mĩ nhân!

13. Chương 03.7

Hoa Hưng mỉm cười đi vào văn phòng của Khang Kiếm, Giản Đơn đang báo cáo công việc với anh, thấy Hoa Hưng đi vào vội rót trà mời ông ta ngồi.

Đối với người bên cạnh Khang Kiếm, Hoa Hưng cũng quan tâm nhiệt tình như đối với người nhà.

- Ông Hoa, ông ngồi trước đi, tôi đi lấy tài liệu. - Giản Đơn chào hỏi một câu rồi ra ngoài.

Khang Kiếm không giống như ngày thường đùa với Hoa Hưng mấy câu, sau đó hỏi ông ta có việc gì. Văn phòng công quyền kiểu này, dân thường đâu có được lai vãng, ngoài kia có bao con mắt đang rập rình đấy!

Hôm nay, lông mày Khang Kiếm xoăn tít lại, ánh mắt lạnh lùng.

Hoa Hưng ngồi xuống:

- Thị trưởng Lâm vời tôi đến, nói là tháng sau toàn tỉnh sẽ mở một cuộc hội nghị bảo vệ môi trường ở Tân Giang, khách sạn Hoa Hưng cũng là một trong những nơi tiếp đãi, bảo tôi chuẩn bị cho tốt. Bàn bạc xong xuôi, tôi tới đây báo với anh Khang.

- Ồ. - Khang Kiếm liếc đống giấy tờ trên bàn - Vậy đã báo cáo với các thị trưởng khác chưa?

Hoa Hưng cười ha ha, đương nhiên nghe ra được giọng Khang Kiếm không vui, vội tự kiểm điểm:

- Anh Khang, hôm trước tôi mạo muội tới nhà chúc mừng, đáng lẽ tôi không nên bỏ lỡ ngày vui của anh, ai dè anh không có nhà.

- Chỉ vậy thôi?

Khang Kiếm nhướn mày liếc ông ta, tay Hoa Hưng này không phải là đến nhà chúc mừng, hắn ta cố ý tới gặp Bạch Nhạn. Người này đã thành tinh, đầu tiên là để đi lại làm quen, sau đó sẽ tìm tới bệnh viện của Bạch Nhạn, dần dà tiếp cận cô, từ đó nắm được nhược điểm của anh.

Đúng là cực kỳ sai lầm, Khang Kiếm cười khẩy.

- Còn có thể thế nào nữa? Anh Khang đúng là may mắn, phu nhân rất xinh đẹp, trẻ trung, biết đối nhân xử thế, lúc cười lại còn có hai cái lúm đồng tiền rất duyên nữa.

Hoa Hưng quả thật có chút ngưỡng mộ, vợ sếp Khang trông cũng trạc tuổi con gái ông ta, nhưng xinh đẹp hơn nhiều!

Mặt Khang Kiếm càng tái, giọng nghiêm nghị:

- Sau này có việc gì thì gọi điện nói rõ với thư ký Giản, hoặc là đến văn phòng của tôi, đừng có công tư bất phân. Vợ tôi không thích tôi bàn công việc ở nhà.

Hoa Hưng gãi đầu, cũng không tức giận:

- Đúng thế, đúng thế, vợ chồng son chàng chàng thiếp thiếp, sao có thể để công việc làm cho mất hứng chứ?

- Ông còn chuyện gì nữa không? - Khang Kiếm đứng dậy, đây là động tác đuổi khách.

- Lần trước có người họ hàng chỗ anh đến xem căn hộ, bây giờ đã lắp đặt xong xuôi, chính thức cho thuê. Đây là chìa khóa, nhờ anh Khang chuyển cho người họ hàng của anh, nếu cô ấy thích thì mời cô ấy đến bộ phận kinh doanh làm thủ tục. Tôi có chuyện muốn nhờ anh Khang, tôi mua chiếc xe cho bà xã, bà ấy chê màu không đẹp. Anh Khang quen biết nhiều, xem ai thích không? Tôi muốn bán trao tay.

Hoa Hưng rút trong ví ra một chùm chìa khóa, đặt trên bàn Khang Kiếm. Đây mới là mục đích thật sự của ông ta hôm nay.

Khang Kiếm khẽ nhắm mắt:

- Tôi sẽ để ý.

Trong lời nói còn có ý khác.

- Anh Khang, nghe nói việc cải tạo thành cũ sắp bắt đầu gọi thầu bên ngoài, tập đoàn Hoa Hưng của chúng tôi có thể tham gia không?

- Đương nhiên, các ông có thế mạnh về xây dựng như vậy, hoàn toàn có thể dự thầu.

Những gì cần nói, cần nhắc đến, đều đã xong xuôi.

Hoa Hưng cười khùng khục chắp tay với Khang Kiếm.

- Được rồi, vậy anh Khang làm việc đi, tôi không quấy rầy nữa. Cáo từ.

Hoa Hưng vốn lùn, lại khom lưng, người lại béo, lăn ra ngoài như Võ Đại Lang[6].

[6] Võ Đại Lang: nhân vật trong tiểu thuyết Kim Bình Mai, chồng Phan Kim Liên.

Khang Kiếm tiễn ông ta ra đến tận cửa, sau đó quay người vào.

Anh ngồi trên ghế, dịch giấy tờ sang một bên, cầm chùm chìa khóa, lông mày nhíu lại. Một lúc sau, anh đứng dậy, đi ra khép cửa, bước tới cửa sổ, rút điện thoại ra bấm nhanh mấy con số.

- Đồng Đồng, em có ở trường không?

- Em không ở trường thì còn ở đâu? Sao bì được với anh, lên trời xuống đất, xuất thần nhập quỷ. - Giọng Y Đồng Đồng rất bình tĩnh, trong sự bình tĩnh ấy ẩn chứa một vẻ oán trách. Cuối tuần vừa rồi gọi cho anh mười mấy cú điện thoại, anh mới nghe một cú, lại còn đang ở đảo Giang Tâm.

Khang Kiếm nhún vai:

- Chiều mai có tiết không?

- Có một tiết. Có chuyện gì không?

- Ừ, anh muốn gặp em.

- Anh có thể sao? Anh không về với vợ hiền của anh à? - Y Đồng Đồng chua chát hỏi.

- Mấy giờ em đi được? Năm giờ được không?

- Sếp Khang quyết định rồi, ai dám nói không được.

- Vẫn đến quán cà phê đó.

- Vâng - Câu này, Y Đồng Đồng kéo dài giọng, nghe dịu dàng như nước, mềm mượt, xa xăm.

Chập tối, Khang Kiếm về nhà.

Giản Đơn giờ là thư ký kiêm tài xế của anh, xe chạy thẳng tới dưới sân khu nhà anh ở. Anh đứng ở đầu cầu thang, ngước nhìn cánh cửa sổ tầng nhà mình, đèn phòng ăn đang sáng, Bạch Nhạn đã về trước rồi.

Anh không lên lầu ngay mà quay người chầm chậm dạo một vòng quanh con đường mòn lát đá trong tiểu khu.

Trời không có gió, hoàng hôn yên lặng, con đường rợp bóng cây vắng vẻ, những thân cây to xù xì thô ráp hai bên đường trầm mặc, mặt hồ nhỏ trồng đầy hoa sen không một gợn sóng, nhưng lòng anh lại dậy sóng, cuồn cuộn không ngừng.

Sau khi gọi điện thoại cho Y Đồng Đồng, Khang Kiếm không thể nào bình tĩnh.

Sau khi chia tay với Y Đồng Đồng, hai người mất liên lạc với nhau. Nhưng trong thời gian làm việc ở Tân Giang chưa đến nửa năm, anh lại gặp cô. Cô bỏ công việc phóng viên ở tòa soạn, đến trường Nhất Trung Tân Giang làm giáo viên Mỹ thuật.

Mỹ thuật là chuyên ngành của cô, công việc nhanh chóng khởi sắc.

Tân Giang không giống như trên tỉnh, không có nhiều người biết họ. Anh mời cô ăn cơm, quán nhỏ ở ngoại thành. Y Đồng Đồng ăn một lát rồi bật khóc, cô nói cô thật lòng rất yêu anh, dù cố gắng đến mấy cô cũng không thể quên anh, bị nỗi nhớ nhung dày vò, bất đắc dĩ đuổi theo tới Tân Giang. Cô biết cô hổ thẹn với anh, khiến anh bị liên lụy. Cô không hy vọng anh tha thứ, khẩn cầu anh có thể cho cô một cơ hội, hai người bắt đầu lại từ đầu.

Anh nghe, cũng không quá cảm động, nói đùa:

- Nếu anh không phải là con trai của Khang Vân Lâm, không phải trợ lý thị trưởng của thành phố Tân Giang, em có đuổi theo tới đây không?

Lúc ấy sắc mặt Y Đồng Đồng hoàn toàn thay đổi, lệ rơi đầm đìa như hạt châu, chẳng nói chẳng rằng, chỉ uống rượu, tận đến khi ngã gục.

Anh đưa cô về nhà. Cô thuê phòng chung với một đồng nghiệp, tối hôm đó, đồng nghiệp đi vắng. Y Đồng Đồng không bật đèn, níu chặt lấy anh trong bóng tối, nói anh là động vật máu lạnh, cô không cố tình giấu giếm chuyện có bạn trai, mà là tình yêu đến đột ngột, không che giấu sao có thể yêu nhau? Cô cũng là

người bị hại, nhưng anh lại chia tay với cô vào lúc đó, cô đau tới mức muốn vỡ tan thành trăm mảnh, anh lại rũ áo ra đi, như giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ anh không nhớ em chút nào hay sao?

Nói rồi, Y Đồng Đồng bỗng áp sát cơ thể nóng hừng hực vào lòng anh, môi cuống quýt áp lên môi anh, tay gấp gáp lần tìm khóa quần anh.

Khi đó không hiểu anh nghĩ sao, có thể là không muốn nhìn cô khóc, có thể trong lòng vẫn còn chút lưu luyến với cô, có thể là hai cơ thể đã quá quen thuộc rồi, cũng có thể... là uống nhiều rượu quá, khi tay cô chạm đến ngọn lửa trên người anh, anh ôm lấy cô, ngã xuống chiếc giường phía sau.

Không biết phải đánh giá sự tiếp tục này thế nào, là vì yêu nên mới có dục vọng, hay là vì dục vọng mà ở bên nhau?

Ánh đèn nhà bên và ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn đường lọt qua cửa sổ, dát một lớp ánh sáng màu vàng sữa trên cơ thể họ, bọn họ quả thực quá khát khao, cuồng nhiệt ngấu nghiến đối phương. Khang Kiếm cảm thấy lỗ chân lông tắc nghẽn suốt nửa năm của mình giờ được một làn gió xuân thổi qua, giãn ra vô độ.

Tất cả cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Y Đồng Đồng phủ phục trên ngực anh, mệt mỏi thiếp đi, Khang Kiếm lại thức chong chong tới tận nửa đêm.

Sợ bị người ta trông thấy, trời chưa sáng, anh đã xuống lầu.

Ngồi trong taxi, Khang Kiếm xoa cái cổ mỏi nhừ, tâm trạng nặng nề.

Từ sau lần đó, họ thường gặp nhau vào những đêm cuối tuần, có khi cùng ăn cơm, có khi cùng uống cà phê, có khi qua đêm trong khách sạn. Bởi vì nơi họ ở đều không thích hợp để chơi trò tình ái. Nhưng dù làm gì, Khang Kiếm cũng đều chọn nơi yên tĩnh, khuất nẻo, bốn bề đều là người lạ.

Y Đồng Đồng từng nghi hoặc hỏi anh, rốt cuộc anh có yêu cô không, có phải cô không xứng đáng với anh không?

- Đồng Đồng, trước đây anh đã nói với em rồi, anh sẽ không kết hôn với ai hết. - Anh trả lời. - Chúng ta cứ thế này không tốt sao?

- Như thế này thì tốt cái gì? Chúng ta rõ ràng là nam nữ độc thân, nhưng em lại giống như bồ nhí của anh vậy. Em muốn kết hôn, muốn mình có con. - Y Đồng Đồng cười khổ.

- Anh không tin vào hôn nhân, không tin trong tình yêu trai gái lại có thể giữ được sự chung thủy tuyệt đối. Anh không muốn lừa dối em, em không thể chấp nhận, anh có thể hiểu được.

Anh nhìn vào mắt cô, nét mặt lạnh lùng.

Y Đồng Đồng thỏa hiệp:

- Hôn nhân chỉ là một hình thức, nếu anh chỉ yêu một mình em, chúng ta cứ thế này vậy.

Hai người tiếp tục ở bên nhau, tiếp tục gặp gỡ, ăn cơm, uống trà, làm tình ở những nơi không người quen biết.

Thỉnh thoảng, Y Đồng Đồng sẽ vì chuyện của bạn bè hay người thân mà đến nhờ anh giúp đỡ, trong phạm vi có thể, anh đều đáp ứng. Anh cũng sẽ tặng hoa, quần áo, đồ trang sức cho Y Đồng Đồng, giống như những người đàn ông cưng chiều bạn gái khác.

- Khang Kiếm, hình như từ trước tới nay anh chưa bao giờ nói anh yêu em? - Có lúc Y Đồng Đồng sẽ quấn lấy anh hỏi.

Anh thản nhiên liếc cô, buông ra hai chữ: Trẻ con!

Khi anh gặp Y Đồng Đồng lần đầu tiên, tình yêu đã từng như một ngọn lửa rực sáng, phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ trong không trung, nhưng chẳng mấy chốc đã hóa thành đám tro tàn. Không hẳn là vì bạn trai cũ của Y Đồng Đồng, mà vì anh cảm thấy trên đời này không có ai là ngoại lệ, có thể mãi mãi không thay đổi với một chuyện nào đó một con người nào đó, bao gồm cả bản thân anh.

Hiện giờ Y Đồng Đồng với anh, là thói quen, giống như một đối tác ăn ý, không phải bận tâm trong công việc.

Cuối cùng anh vẫn lừa gạt đối tác này, anh đã gặp Bạch Nhạn.

Anh đề nghị chia tay Y Đồng Đồng, đầu tiên cô nhảy dựng lên, chửi anh là kẻ bạc tình, là ngụy quân tử, xé rách áo anh, ném vỡ hết đồ đạc trong phòng, sau đó bật khóc, khóc lóc cầu xin anh quay đầu.

Anh đã quyết tâm, lòng dạ biến thành sắt đá.

- Vậy, chúng… chúng ta vẫn như trước đây có được không? - Cuối cùng, Y Đồng Đồng lùi một bước.

Mặt anh không lộ cảm xúc gì:

- Đừng sỉ nhục bản thân mình, như vậy đối với em không công bằng.

- Em mặc kệ. Chỉ cần không mất anh, tự trọng là cái quái gì chứ? Khang Kiếm, có được không anh?

Anh im lặng không đáp.

Y Đồng Đồng bắt đầu oanh tạc điện thoại của anh, anh buộc phải thường xuyên tắt máy. Cô nhắn tin, anh kiên quyết không trả lời. Đối với cô, anh thực sự hết sức tuyệt tình.

Đêm trước lễ cưới, Y Đồng Đồng gửi cho anh một tin nhắn: "Khang Kiếm, từ ngày mai anh đã là chồng của người khác. Đêm nay chúng ta gặp nhau một lần, sau đó em sẽ dần quên anh đi. Nếu anh không đến, em sẽ nhảy từ tầng mười bốn xuống."

Anh vội chạy tới khách sạn mà cô đã thuê, đẩy cửa, cô như một nàng tiên cá bóng loáng, cơ thể trần truồng nhào tới, kiều diễm mê hoặc, ánh mắt lấp lánh:

- Khang Kiếm, đêm nay anh là của em, của em, của em…

Anh mềm lòng, đưa tay ra ôm cô vào lòng.

Lúc chia tay, hai người giao hẹn miệng với nhau, sau này làm bạn bè bình thường.

- Em vẫn có thể gọi điện cho anh chứ? - Trong ánh nắng mỏng manh, Y Đồng Đồng quấn mình trong chăn, góc chăn tuột xuống, lộ ra bờ vai trắng mịn.

- Đương nhiên. - Anh nhét lại góc chăn cho cô, mặc quần áo, vội vã rời đi.

Thực tế chứng minh, giao ước miệng chẳng hề có tác dụng.

Sau lễ cưới, Y Đồng Đồng gọi điện cho anh, hơn nửa thời gian là khóc lóc, nửa còn lại là nhớ lại những kỷ niệm trước đây, hơn nữa thời gian gọi điện cũng bất kể ngày đêm, bất kể hoàn cảnh. Nhấc máy muộn, cô sẽ nhắn tin, giọng điệu bi quan tuyệt vọng, chán ngán sự đời.

Anh không yên tâm, lại chạy tới. Nhưng chỉ cần nhìn thấy anh, cô sẽ cười thật rạng ngời, tao nhã, ung dung như không có chuyện gì. Nói với anh chuyện nghệ thuật, chuyện du lịch, nói những chuyện đang là đề tài nóng trong dư luận, thậm chí còn hỏi thăm công việc của anh, chỉ không nhắc tới tình yêu, nhưng sẽ hỏi về Bạch Nhạn, khi đó, giọng cô đầy chua chát.

Số lần hai người gặp mặt, lại nhiều hơn trước đây rất nhiều.

Khang Kiếm thở dài, cau mày ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào, bóng chiều đã kéo xuống, bầu trời u ám càng lúc càng tối, anh đi về phía nhà mình.

Cửa vừa mở đã ngửi thấy một mùi hương mê người.

Anh lần theo mùi hương xuống bếp. Đầu Bạch Nhạn đội một chiếc khăn như cướp biển, lưng thắt một chiếc tạp dề in hoa, đang nhào bột trên mặt bếp, bột hơi nhão, một góc bàn nhào bột có cà rốt thái sợi, tôm khô, rau mùi xanh mướt. Chỉ thấy cô nhanh nhẹn đập hai quả trứng và cho tôm khô vào, trên bếp, dầu nóng trong chảo kêu xèo xèo.

Bạch Nhạn đổ bột đã nhào vào trong chảo, khẽ đảo xẻng chiên, bột trong nồi đã thần kỳ tràn ra mép chảo thành một chiếc bánh tròn tròn mỏng mỏng vàng vàng, nhô phần rỗng ra ngoài, cô rắc cà rốt lên trên rồi lật bánh lại, rắc thêm một lớp rau mùi, mùi hương quyến rũ tỏa ra từ chính nơi này.

Khang Kiếm không kiềm được nuốt nước bọt:

- Em đang làm gì thế?

Bạch Nhạn không nghe thấy tiếng anh vào cửa, giật mình quay lại:

- Anh là ma sao? Làm em giật mình.

Khang Kiếm giơ tay vỗ đầu cô:

- Bây giờ hãy còn sớm, ma chưa ngủ dậy đâu! Đây là món gì thế?

Bạch Nhạn tắt bếp, lấy xẻng làm dao cắt cái bánh thành mấy phần, đặt lên đĩa, xanh đỏ vàng trắng, đẹp mắt lại ngon miệng.

- Cái này hả, đây là món tuyệt chiêu bí truyền do Bạch Nhạn sáng tạo trên cơ sở món bánh trứng của huyện Vân. Đi rửa tay đi. - Bạch Nhạn đẩy Khang Kiếm.

Đây có lẽ là bữa ăn ngon miệng nhất của Khang Kiếm, cháo lúa mạch trộn gạo ninh nhừ, đun âm ấm, vừa thanh nhiệt vừa mát họng, dưa hấu cắt lát mỏng, rau trộn kỳ tử, đậu phụ chiên trứng muối, cộng thêm món tuyệt chiêu bí truyền của Bạch Nhạn.

Khang Kiếm cũng không khó tính trong việc ăn uống lắm, ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà đều không biết nấu cơm, người giúp việc trong nhà lại là người Đông Bắc, chỉ có thể nói là biết nấu cơm cho chín, những cái khác không thể đòi hỏi.

Lúc đi học ăn ở căng tin, đi làm rồi đi quan hệ xã giao, tiệc nọ tiệc kia, cao lương mỹ vị, món Bắc món Nam, cơm Tây cơm ta, cái gì cũng đều nếm qua, nhưng Khang Kiếm chưa từng đặc biệt nhung nhớ món nào.

Nhưng bây giờ, anh nhìn miếng bánh cuối cùng trên đĩa, không kìm được bắt đầu mong mỏi lần sau Bạch Nhạn tiếp tục trổ tài tuyệt chiêu bí truyền.

- Sếp thấy có ngon không? - Bạch Nhạn cười ngọt ngào, đẩy cái đĩa đựng bánh đến trước mặt anh.

Anh gật đầu một cách khẳng định.

Bạch Nhạn nhìn anh, càng cười như con mèo vớ được miếng cá rán.

- Sao em lại cười như thế? - Anh bị cô nhìn tới mức nổi cả da gà.

- Sếp có biết không? Không phải anh đang ăn bánh, mà là trái tim yêu thương của em! Em sợ sếp ăn đồ ăn ở bên ngoài nhiều dầu mỡ, sợ anh chưa già đã bị huyết áp cao, mỡ máu cao. Em lao tâm khổ tứ nấu bữa tối vừa ngon miệng vừa bổ dưỡng này, chỉ vì sếp thôi đấy. Anh nói xem, cưới được người vợ như em có phải là phúc ba đời không?

Cô lắc lư chiếc khăn trên đầu, chống tay dưới cằm, hàng mi dài hấp háy.

Đôi đũa dài đang định gắp bánh của Khang Kiếm bỗng dừng lại giữa không trung.

- Sao thế?

Anh nghiêm chỉnh trả lời:

- Miếng trái tim yêu thương này, anh muốn cất giấu thật kỹ.

- Giấu ở đâu?

- Ôm trong lòng? Sẽ tan ra mất! Cho vào tủ lạnh? Sẽ biến chất mất! Vậy…

- Ăn vào mồm anh là an toàn nhất. - Bạch Nhạn trả lời giúp anh.

Vì cảm kích "trái tim yêu thương" của Bạch Nhạn, Khang Kiếm chủ động đề nghị rửa bát.

- Sếp à, đậu phụ để tới ngày mai sẽ chua mất, đổ đi thôi, dưa chuột muối phải bọc bằng màng bọc thực phẩm rồi mới cho vào tủ lạnh. Nồi để ráo nước rồi mới cho lên bếp, nếu không sẽ gỉ đấy, bát phải lau khô từng cái một rồi mới cho vào tủ bát, khăn lau dùng xong phải giặt sạch phơi khô…

Bạch Nhạn dặn dò xong xuôi rồi mới đi lên lầu tắm rửa.

Khang Kiếm vùi đầu vào chậu nước than thầm, rốt cuộc là ai đang lãnh đạo ai đây?

- Sếp ơi. - Người vừa lên lầu lại hùng hổ chạy xuống. - Ví em hết tiền rồi, trời nóng thế này em không muốn ra ngân hàng rút. Anh có không? - Cô đưa cái ví lép kẹp tới trước mặt anh, môi dẩu ra.

- Ví tiền ở túi sau quần anh, em tự lấy đi. - Hai tay Khang Kiếm bám đầy bọt xà phòng, không đưa ra được.

Bạch Nhạn dịu dàng cong khóe miệng, lấy ví tiền ra rút vài tờ:

- Thẻ lương của sếp ở chỗ em, thế tiền này ở đâu ra?

- Cướp đấy. - Khang Kiếm lườm cô.

- Cướp ở đâu, có chuyện tốt vậy sao? Ngày mai dẫn em đi với.

- Sao phải đợi tới ngày mai? Lát nữa rửa bát xong, chúng ta đi luôn.

Bạch Nhạn làm mặt hề sau lưng anh:

- Vậy chúng ta sẽ trở thành "vợ chồng đạo tặc" kiểu Trung Quốc rồi.

- Lắm điều quá, còn không đi tắm. - Khang Kiếm cười, không nhận ra giọng mình yêu chiều biết bao nhiêu.

- Vâng, thưa sếp. - Bạch Nhạn cười khanh khách lại chạy lên lầu.

Tắm táp xong xuống lầu, Khang Kiếm cũng vừa tắm xong ở nhà tắm tầng dưới. Bạch Nhạn bê đĩa nho rửa sạch, ngồi trên sofa bật tivi.

Khang Kiếm lưỡng lự một lát, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

- Hôm nay sếp không phải lo việc nước à? - Bạch Nhạn chớp chớp mắt.

- Hôm nay thiên hạ vô sự. - Khang Kiếm ngắt một quả nho bỏ vào miệng.

- Vậy cùng xem tivi với em. - Bạch Nhạn nhích sang, ôm cánh tay anh, ngả đầu lên vai anh.

- Bạch Nhạn, em dọn dẹp phòng ngủ cho khách đi nhé, thứ Hai tuần sau… mẹ anh tới ở một thời gian.

Bạch Nhạn sững người, vội ngồi thẳng dậy.

Thứ Hai tuần sau? Vậy chẳng phải… chính là gia đình sum vầy sao?

- Vậy gọi điện cho bố anh bảo ông cùng tới luôn?

Giọng Khang Kiếm bỗng lạnh hẳn đi:

- Ông ấy bận.

- Này, sếp ơi, em hơi căng thẳng!

- Căng thẳng cái gì?

- Con dâu xấu phải gặp mẹ chồng mà! Sếp à, mẹ anh thế nào?

- Không đẹp bằng mẹ em. - Khang Kiếm liếc Bạch Nhạn, trong mắt thoáng một tia căm hận, lạnh lẽo.

- Người như mẹ em trên đời này chẳng có mấy. - Bạch Nhạn cười nhạt.

- Em đắc ý lắm sao?

Bạch Nhạn quay đầu sang, đưa tay vén tóc anh:

- Sếp học đại học ở Tứ Xuyên đấy à?

- … …

- Nghe nói thuật chuyển sắc mặt ở đó rất lợi hại.

Khang Kiếm thiếu điều không thở nổi.

- Bạch Nhạn…

Anh nghiến răng nghiến lợi.

Bạch Nhạn cười khúc khích:

- Sếp à, em với mẹ em, cái cắt đứt được là cuống rốn, cái không cắt đứt được là tình máu mủ.

Cô nói như đang kể, trong mắt toát lên vẻ bất đắc dĩ và nét u buồn, nhưng cô quay mặt đi, Khang Kiếm không nhìn thấy.

Vẻ cứng ngắc trên khuôn mặt Khang Kiếm dần thả lỏng.

Tivi đang phát bản tin buổi tối, phát thanh viên mặt mày nghiêm trang nói GDP tỉnh nào đó tăng trưởng bao nhiêu, sản lượng lương thực tỉnh nào đó có triển vọng đạt được bao nhiêu vạn tấn, Bạch Nhạn không nhịn được ngáp một cái:

- Sếp à, mình nói chuyện đi.

Cô hích Khang Kiếm đang chăm chú nhìn vào màn hình.

- Nói chuyện gì?

- Tối mai anh có về nhà ăn cơm không?

- Anh… tối mai anh có hẹn với một người bạn. - Ánh mắt Khang Kiếm không tập trung vào màn hình nữa mà nhìn vào Bạch Nhạn.

- Vâng. - Bạch Nhạn lại ngáp.

- Em… không tò mò xem là bạn thế nào sao? - Lông mày Khang Kiếm bất giác xoăn tít lại.

- Anh thì có thể có bạn như thế nào? Lục Địch Phi? Nếu không thì lại là ông trưởng ban này, ông chánh sở nọ, đầu như sân bay, bụng như đỉnh núi.

- Anh không thể có bạn khác giới hay sao?

- Có, nghề của anh, cùng tầng lớp với anh, toàn người đáng tuổi dì anh hoặc mẹ anh, cạnh tranh với đàn ông, chẳng kém cạnh gì cánh mày râu.

Vẻ tự tin của Khang Kiếm xẹp xuống:

- Em cho rằng bên cạnh anh không có phụ nữ trẻ trung xinh đẹp?

- Có thì đã sao? - Bạch Nhạn buồn ngủ tới mức hai mắt díp chặt, gối đầu lên tay anh. - Trên mạng đều nói lấy chồng phải lấy công chức nhà nước, công chức nhà nước chịu nhiều áp lực, môi trường tương đối tốt, có học lực, có lý trí, cuộc hôn nhân như thế mang lại cho người ta cảm giác an toàn. Anh là sếp của công chức nhà nước, tố chất lại càng cao, em tin tưởng sếp vô điều kiện. Hơn nữa em cũng có lòng tin với bản thân mình, em chấm nhân phẩm của sếp nên mới cưới, nếu không còn lâu em mới phải để mình chịu thiệt như thế này. Thực ra sếp mới phải lo lắng về em, bệnh viện là nơi như thế nào? Giai xinh gái đẹp, nho nhã lịch thiệp, phong độ ngời ngời, có môi trường, có thời gian để tạo ra các vụ scandal, nhưng trong lòng em có sếp, dù nơi đó là vũng bùn, em vẫn có thể nở hoa sen, hi hi, nói hơi quá, nhưng là sự thật.

Khang Kiếm bỗng lạnh run lên, từng sợi tóc gáy dựng đứng, như thể ở một góc khuất không ai nhìn thấy, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm qua đây, xuyên qua áo anh, da anh, xuyên thẳng vào linh hồn trần trụi của anh.

- Sếp nóng lắm sao? - Bạch Nhạn sờ bàn tay đẫm mồ hôi của anh.

- Hơi… hơi hơi.

- Vậy sếp bật nhỏ điều hòa đi một chút, em ngủ trước đây.

Cô dụi mắt đứng dậy, hôn má Khang Kiếm, mơ màng đi lên trên lầu.

- Cẩn thận. - Khang Kiếm cẩn thận đỡ Bạch Nhạn đang suýt chút nữa va vào lan can. - Đi từng bậc một thôi, đừng vội.

Anh ôm eo cô.

- Sếp nhà em thật chu đáo. - Bạch Nhạn nhắm mắt lại, dựa vào người anh.

Khóe miệng Khang Kiếm không ngừng co giật.

- Chúc sếp ngủ ngon.

Trước cửa phòng ngủ, Bạch Nhạn vẫy tay, đóng cửa.

Khang Kiếm nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, cắn môi, bỗng thèm hút thuốc, anh chạy thình thịch xuống lầu.

Đêm khuya yên tĩnh, ngoài trời gió nổi, thổi vào người mát lạnh. Anh châm thuốc, rít mạnh mấy hơi, nghĩ tới bà xã đang nằm trong phòng ngủ. Rõ ràng là khôn khéo ranh mãnh, tại sao từ trước tới giờ cô chưa từng hoài nghi về mối quan hệ của bọn họ?

Anh đã chuẩn bị vài câu trả lời để trả lời cô, tại sao lại ở riêng? Tại sao đối với cô lúc nóng lúc lạnh?

Đôi khi anh cảm thấy mình rất kỳ quặc, nhưng cô lại thích ứng nhanh hơn anh rất nhiều, gần như là lấy làm vui vẻ.

Cô trêu chọc, cô nũng nịu, cô cười cợt, như mưa hoa ngày xuân, lại như chiếc kim trong gối, lúc cười nói cũng có thể biến vũ khí thành tơ lụa. Còn anh như ngắm hoa trong sương mù, hoa còn chưa thấy đã lạc đường trong sương.

Bạch Nhạn như vậy, không phải là điều anh mong muốn. Anh muốn cô yêu anh sâu sắc, si mê anh, sùng bái anh, phục tùng anh vô điều kiện, giống như cô là con diều bay trên trời, nhưng dây diều lại nằm trong tay anh, vĩnh viễn không vượt ra khỏi lòng bàn tay.

Nhưng bây giờ, hình như vai trò đã âm thầm đảo ngược.

Vấn đề là ở chỗ nào? Rõ ràng mỗi bước đi đều không sai lầm.

Càng nghĩ càng không lí giải nổi.

Khang Kiếm lại có một đêm trằn trọc mất ngủ, trong phòng điều hòa để rất thấp. Buổi sáng ngủ dậy, đầu váng mắt hoa, mũi nghẹt, mi mắt giật giật không ngừng, tim đập thình thịch hỗn loạn.

Hôm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ? Khang Kiếm duy tâm vỗ mắt, tâm tình phiền muộn.

14. Chương 04.1

Chương 4: Những gì phải đến đã đến

Sau này, Khang Kiếm nhớ lại ngày hôm nay, cái máy mắt này quả không phải là duy tâm.

Hôm nay là một ngày nhiều sự kiện.

Trời rất đẹp, mấy khu vực quanh Tân Giang đều đang mưa, ánh nắng rực rỡ mà không gay gắt rọi lên gương mặt tuấn tú nhưng nhợt nhạt vì không ngủ đủ của Khang Kiếm.

Thành phố im lìm như một tòa thành chết vừa trải qua cơn dịch bệnh. Thường ngày vào giờ này, khu thành cũ với phần lớn là những hộ dân có thu nhập thấp sinh sống đã vô cùng huyên náo. Lúc này, mọi người đều

đang tập trung ở Quảng trường Nhân dân, khu quảng trường vốn chẳng rộng rãi là mấy đã trở nên chật kín. Giữa quảng trường, mấy cây cổ thụ đã sừng sững suốt mấy trăm năm nằm vắt ngang trên đất, một ông lão tuổi đã cao đang ôm lấy thân cây, góc trán đọng vài vệt máu, người đã cứng đờ.

Đây là chuyện xảy ra lúc sáng sớm. Để đẩy nhanh tiến độ giải tỏa và cải tạo thành cũ cho đơn vị trúng thầu sớm vào được hiện trường, nhân lúc mọi người vẫn còn đang ngủ, Ban Giải tỏa đã âm thầm giật đổ mấy cây cổ thụ trăm tuổi. Chủ nhân của mấy cái cây này từng viết cho lãnh đạo thành phố một bức thư dài, khẩn cầu giữ lại mấy cái cây, ông cụ thậm chí còn tới trước cổng Ủy ban thành phố quỳ mãi không đứng dậy. Thư chuyển đến tay Khang Kiếm, Khang Kiếm đang xử lý vụ mấy bức tường thành quá cũ trên tỉnh nên không để tâm lắm. Lúc cây đổ xuống phát ra tiếng kêu lớn, ông cụ từ trên giường ngồi bật dậy, xông ra cửa, ôm lấy cây ngã xuống, xuất huyết não diện rộng, không đợi được bác sĩ tới đã qua đời.

Các vị lãnh đạo thành phố đang ở nhà đều đã tới cả, cảnh sát đề phòng người dân manh động, đứng thành từng vòng vây lấy các vị lãnh đạo.

Xe của Đài Truyền hình đỗ ở một bên, ống kính máy quay đều chĩa sang bên này.

Ông Tùng Trọng Sơn phát biểu, xoa dịu dân chúng, nói ý nghĩa của việc cải tạo thành cũ vô cùng to lớn, kết quả còn chưa phát biểu xong, bên dưới đã bắt đầu la hét, kêu gào ông ta đi xuống.

Khang Kiếm bị đẩy lên hàng đầu tiên.

- Anh Khang, anh nhìn nhận thế nào về việc này? – Một phóng viên Đài Truyền hình thành phố hỏi.

Khang Kiếm không nhìn cô ta, ánh mắt quả quyết nhìn đám người đen kịt trước mắt:

- Lòng dạ tôi đang rối bời, đây là ngày bi thảm nhất kể từ sau khi tôi tới Tân Giang. Tôi chỉ muốn nói rằng, tôi sẽ gánh vác toàn bộ trách nhiệm.

- Tại sao là anh gánh vác, hơn nữa lại là toàn bộ?

- Tôi là người trực tiếp phụ trách xây dựng thành phố. Về vấn đề quy hoạch cải tạo, tôi chỉ nghĩ tới việc đem lại sự thay đổi to lớn cho bộ mặt thành phố, đem lại lợi ích cho kinh tế Tân Giang, mà không nghĩ tới tình cảm của người dân thành cổ đối với từng nhành cây ngọn cỏ nơi đây. Họ lớn lên, đi học, kết hôn, sinh con, già đi ở nơi này, mỗi ngày đều là những ký ức ấm áp, người ta ai cũng có tình cảm, tôi đã quá sơ suất.

Trong đám người đông đúc, có mấy cụ già nước mắt nước mũi đầm đìa bật khóc trước những lời của Khang Kiếm.

Khang Kiếm đi tới bên gốc cây, quỳ xuống, vuốt ve bàn tay khẳng khiu của ông cụ:

- Xin các vị hương thân phụ lão của thành phố Tân Giang hãy tin tưởng rằng tôi sẽ giải quyết chuyện này thật trách nhiệm. Bây giờ, hãy để ông cụ và gốc cây này cùng nhau an giấc ngàn thu!

Lời nói không hào sảng, nhưng lại truyền đi rất xa.

Hiện trường bắt đầu dao động. Nếu anh đưa ra một tá đạo lý, chưa chắc người dân đã phục anh. Nhưng Khang Kiếm dùng tình cảm lay động lòng người, họ bèn nén cơn giận tày trời và không phản kháng nữa. Một cuộc khủng hoảng suýt chút nữa cuộn tung cả bầu trời, đã được dẹp yên trong tích tắc.

Nhân chi sơ, tính bản thiện. Nhìn đám đông dần dần giải tán, trong đầu Khang Kiếm bỗng bật ra câu này.

- Cậu Khang quả là người đàn ông chân chính!

Ông Tùng Trọng Sơn đi tới, không vỗ vai Khang Kiếm như thường lệ mà bắt tay anh. Lực bắt rất mạnh, thời gian cũng rất lâu.

Về đến Ủy ban, ông Tùng Trọng Sơn lập tức mở cuộc họp, bàn biện pháp xử lý.

Cuối cùng quyết định, tiếp tục giải tỏa, tăng tiền bồi thường. Đối với những sự việc và nhân vật đặc biệt sẽ có cách đối xử đặc biệt, mở rộng mạng lưới liên hệ với các hộ dân bị giải tỏa, những hộ không giải tỏa được thì sẽ gây sức ép từ phía họ hàng và cơ quan của họ, thông qua các cửa, tác động từng bước. Về vụ cây đại thụ, kiểm điểm cảnh cáo Trưởng Ban giải tỏa, các nhân viên khác bị trừ hai tháng lương.

Cuộc họp này kéo dài tới tận ba giờ chiều, Khang Kiếm về đến văn phòng, lấy điện thoại trong ngăn kéo ra, Y Đồng Đồng nhắn tin tới: "Em đã đến rồi, anh đang ở đâu?"

Khang Kiếm châm một điếu thuốc:

- Giản Đơn, đưa chìa khóa của cậu cho tôi.

- Sếp Khang, anh chưa ăn cơm, hôm nay lại nhiều việc, để em lái xe đưa anh đi.

- Không cần.

Khang Kiếm rít mạnh mấy hơi thuốc. Anh là người đã vạch ra kế hoạch thì phải thực hiện.

Xe ra khỏi sân Ủy ban, thành phố đã trở lại với vẻ náo nhiệt thường ngày. Đường hơi tắc, Khang Kiếm tạt vào đường tắt rồi lại vòng qua một dãy công trường xây dựng. Chiếc xe nảy tưng tưng trên mặt đường như nhảy disco, ra khỏi một con ngõ nhỏ là ra đến con phố mang hơi hướng châu u lịch lãm, nơi tọa lạc của khách sạn Hoa Hưng.

Trong đại sảnh của khách sạn Hoa Hưng, người qua kẻ lại. Một số cán bộ tham gia hội nghị về bảo vệ môi trường đến sớm, muốn đi loanh quanh chơi, người đăng ký trước quầy lễ tân đông hơn ngày thường một chút.

Khang Kiếm mặt không cảm xúc bước vào thang máy, lên thẳng tầng thượng.

Một trong những điểm xa hoa của khách sạn Hoa Hưng chính là: từ tầng 16 trở lên, mỗi tầng đều có một quán cà phê bài trí trang nhã.

Quán cà phê ở tầng trên cùng chỉ mở cửa cho những người do Hoa Hưng chỉ định, hơn nữa mỗi lần chỉ giới hạn một người, người đó muốn dẫn ai tới, Hoa Hưng đều không quan tâm.

Nói gì đi nữa thì có những lúc, nói chuyện phải cần đến một không gian riêng biệt; có những lúc, ở bên bạn khác giới, cần có một không gian tình tứ. Nếu cứ đi đặt một căn phòng nghỉ, hai người với một chiếc giường lớn, khó tránh khỏi hơi lộ liễu.

Quán cà phê tốt biết bao, âm nhạc du dương, ánh đèn ấm áp, cà phê thơm nồng, hai người ngồi đối diện nhau, có thể nhìn nhau mỉm cười, có thể rì rầm to nhỏ.

- Chào buổi chiều! – Nhân viên phục vụ lịch sự cười với Khang Kiếm, mở cửa quán cà phê cho anh rồi đóng lại.

Nhân viên phục vụ ở đây đều do Hoa Hưng tuyển chọn kỹ càng, trừ những chuyện trong phạm vi công việc, khách đến là ai, bọn họ chưa bao giờ để ý.

Y Đồng Đồng ngồi cạnh bàn, hai tay bưng cốc cà phê, nhìn thẳng ra cửa chính.

Trong quán vang vọng tiếng ghi ta và tiếng hát của một cô gái, âm thanh dịu nhẹ, sầu thương, lời ca không rõ lắm.

- Khang Kiếm.

Y Đồng Đồng cười dịu dàng. Khang Kiếm nhìn cô, không hiểu sao lại nghĩ tới hai lúm đồng tiền trên mặt Bạch Nhạn.

- Anh bận chút việc.

Khang Kiếm ngồi đối diện cô, đón lấy ly cà phê cô đưa tới.

Là cà phê Capuchino mà cô thích uống, hơi ngấy, thực ra, anh thích uống Blue Mountain đầy cá tính.

- Em thấy anh trên tivi rồi, Kiếm, anh thật có tư chất làm lãnh đạo, nói vài câu mà thắng được cả thiên binh vạn mã. – Y Đồng Đồng ngưỡng mộ nắm tay anh.

Anh không chút biểu hiện gì rút tay về.

Nụ cười lập tức biến mất trên gương mặt Y Đồng Đồng.

Hai người im lặng uống cà phê, nhạc lại đổi sang tiếng ca của một nam ca sĩ giọng khàn khàn, nghe thật bi thương.

- Đồng Đồng, anh có chuyện…

- Nếu không phải là chuyện em thích nghe, thì đừng nói nữa. – Y Đồng Đồng cướp lời, đôi mắt sáng hơi tối lại.

Khang Kiếm nhíu mày, nghiêm túc lấy hai chùm chìa khóa trong chiếc túi anh mang theo ra:

- Đồng Đồng, đây là chìa khóa căn hộ em xem lần trước, anh đã cho người trang trí xong rồi, em chỉ cần dọn quần áo tới là có thể ở được. Đây là chìa khóa xe, loại xe thể thao màu đỏ mà em thích, bây giờ đang đậu ở bãi xe dưới chung cư. Chung cư gần trường học, có xe rồi, em đi làm cũng tiện.

- Đây là quà tặng em? – Y Đồng Đồng không hề tỏ vẻ vui mừng nhảy cẫng lên mà mặt trắng bệch như tờ giấy, không giấu nổi sự chua chát trong giọng nói.

- Đồng Đồng, những gì anh có thể làm cho em có hạn, em cố gắng tự chăm sóc bản thân cho tốt.

Khang Kiếm chậm rãi nói, chỉ sợ cô nghe không rõ.

- Khang Kiếm, rốt cuộc là anh có ý gì? – Giọng nói và cơ thể Y Đồng Đồng đều run lên – Em không yêu cầu anh điều gì, em biết anh là nhân vật nổi tiếng ở Tân Giang, sắp phải ứng cử chức thị trưởng xây dựng thành phố, bây giờ là thời điểm quan trọng, em sẽ không gây rắc rối cho anh. Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, gặp nhau cũng không được sao?

- Sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa. Không chỉ vì anh phải ứng cử chức thị trưởng, bây giờ anh đã là người có vợ, không giống như trước đây.

Y Đồng Đồng trợn mắt, hít vào một ngụm khí lạnh:

- Anh… yêu cô ta rồi?

- Không phải. – Khang Kiếm cương quyết phủ nhận.

- Anh từng nói cô ta là con gái bạn cũ của bố anh, bố anh rất thích cô ta, anh không muốn làm bố thất vọng nên mới lấy cô ta. Đây là cuộc hôn nhân không tình cảm, bởi vì anh không tin vào hôn nhân, cho nên anh mới thỏa hiệp. Cô ta chẳng khác nào một vật dụng trong gia đình, một bình hoa… - Y Đồng Đồng nước mắt như mưa.

Chính vì vậy, cô mới tự thuyết phục mình buông tay, nhìn anh lấy người con gái khác, chỉ cần trái tim anh vẫn thuộc về cô.

Cho nên, cô mới không kiêng dè gì mà gọi điện cho anh, khiến anh hết lần này đến lần khác vứt người phụ nữ đó lại, chạy đến với cô.

Cho nên, cô mới có thể đứng trước mặt người phụ nữ đó mà cười cợt, chế giễu.

Hôn nhân chỉ là một tờ giấy hôn thú, một màn trình diễn, cô không thèm.

Cô gần như có thể khẳng định, Khang Kiếm không thể chịu đựng người phụ nữ đó được lâu, sớm muộn gì vị trí Khang phu nhân cũng thuộc về cô.

Tại sao? Tại sao bây giờ Khang Kiếm lại nói những lời này?

Khang Kiếm hoảng hốt ngẩng đầu lên:

- Đây là chuyện gia đình anh, không liên quan đến em.

- Sao lại không liên quan? Em vẫn luôn đợi anh… - Y Đồng Đồng không muốn che giấu thêm nữa, bưng mặt khóc nức nở.

- Vậy thì chúng ta lại càng không thể gặp nhau nữa. Anh và em đều hiểu, giữa đàn ông và đàn bà không thể nào tồn tại tình bạn chân chính. Quả thực anh rất bận, không thể phân thân để ở bên em như trước

đây. Sau này hãy tự mình bảo trọng. Tân Giang quá nhỏ, với tài năng của em thì nên phát huy ở những thành phố lớn hơn.

- Anh muốn đuổi em đi? – Y Đồng Đồng không biết lấy sức lực ở đâu, bỗng đứng thẳng dậy, toát ra vẻ lạnh lùng – Anh muốn cắm rễ ở Tân Giang, được, em theo anh. Em sẽ tìm một người đàn ông hơn anh cả trăm lần, sinh con cho anh ấy, bọn em sẽ vui vẻ ân ái bên nhau. Sau đó nhìn anh thăng quan tiến chức, nhìn anh cùng người đàn bà kia gắn bó keo sơn.

Cô nhận ra được, lần này Khang Kiếm còn tuyệt tình và nghiêm túc hơn lần trước, e là cô có nhảy lầu ngay trước mặt anh, anh cũng không thèm chớp mắt.

Cô hiểu người đàn ông này, ngay cả thời gian đầu, khi hai người một ngày không gặp tựa ba thu, ánh mắt anh nhìn cô vẫn bình thản, không hề thể hiện vẻ nhớ nhung khao khát.

Cô tưởng rằng anh nội tâm, anh hàm súc, thực ra không phải, mà là anh lạnh lùng, anh vô tình.

Nước mắt và sự dịu dàng không còn là vũ khí, cô còn có thể dùng cái gì để níu kéo trái tim anh?

Trái tim anh đang nằm ở đâu?

Người phụ nữ có bộ mặt ngu xuẩn đó ảnh hưởng đến anh vậy sao? Có phải thế không?

Y Đồng Đồng giơ tay lau nước mắt, gương mặt xinh đẹp lộ ra một tia căm hận không hề tương xứng:

- Không cần phải tốn công vì em.

- Đây là chuyện của anh, không liên quan đến em.

Khóe miệng Y Đồng Đồng nhếch lên lạnh lùng, cô cầm chùm chìa khóa trên bàn, ước lượng trong lòng bàn tay:

- Cảm ơn!

Tại sao lại không nhận chứ?

Thanh cao, không phải là thứ để diễn cho người đàn ông như Khang Kiếm xem. Không có được tình yêu thì tìm kiếm sự an ủi về mặt vật chất. Người phụ nữ thông minh rất biết cách đối xử tốt với bản thân mình.

- Uống cà phê xong, chúng ta giải tán. – Y Đồng Đồng nâng cốc cụng ly với anh, nhìn ra xung quanh, lòng xót xa – Không làm được bạn của trợ lý Khang, cũng tức là không còn cơ hội uống loại cà phê thơm ngon thế này nữa. Ở đây thật tuyệt, đứng bên cửa sổ có thể phóng mắt ra tận Trường Giang, nhìn được toàn cảnh thành phố dưới chân mình. Ông chủ Hoa là bạn bè, có lẽ ông ấy sẽ mở cửa quán cà phê này đón em, nhưng người cùng uống cà phê với em ở nơi đâu?

Khang Kiếm im lặng, nếu không thì biết nói gì đây.

Uống cà phê xong, giống như trước đây, Y Đồng Đồng xuống dưới trước, 15 phút sau Khang Kiếm mới ra về. Người trong khách sạn đông như vậy, sẽ không ai nghĩ anh có mối liên hệ với cô cả.

Khang Kiếm bần thần ngồi trên ghế, rút thêm một điếu thuốc. Trong lòng rối bời, hút mấy hơi thuốc mới có thể bình tĩnh lại một chút.

Gần 15 phút trôi qua, nhân viên phục vụ đợi bên ngoài mở cửa ra.

Khang Kiếm thở sâu một hơi, nhìn điện thoại, không có cuộc gọi đến, đoán chừng văn phòng không có chuyện gì. Giờ này đang là giờ cơm tối, anh không khỏi muốn gọi điện cho Bạch Nhạn, nói với cô anh sẽ về nhà ăn cơm tối.

Trong thang máy sóng không được tốt, gọi mấy lần đều không được.

Anh cau mày, bước ra khỏi thang máy, cầm điện thoại đang định gọi lại, vô tình ngẩng đầu lên, máu trong người bỗng như đông lại.

Trong đại sảnh cách anh chưa đến mười mét, Bạch Nhạn không biết từ đâu chui ra đang nhìn Y Đồng Đồng cười mủm mỉm. Ông chủ Hoa đứng bên cạnh cô lúc thì nhíu mày, lúc thì giậm chân. Anh đứng ở đây cũng có thể nhìn thấy một lớp dầu bóng nhoáng trên trán ông ta.

Không phải dầu, mà là mồ hôi!

Hai chân Khang Kiếm lúc đó rủn ra.

Mười mét này, Khang Kiếm không biết đôi chân mất hết cảm giác của mình đã đi như thế nào. Mặt anh hoàn toàn bình tĩnh, lưng áo lại ướt đẫm mồ hôi.

Nhiệt độ trong khách sạn Hoa Hưng một năm bốn mùa đều duy trì ở mức 18 độ, dễ chịu như đang mới vào tiết xuân.

- Trợ lý Khang!

Trong số những người đăng ký tham gia hội nghị, có người nhận ra Khang Kiếm, chạy tới bắt tay anh.

- Chào anh! – Khang Kiếm máy móc nhếch miệng cười, thực sự không tài nào phân tâm đối phó được – Tôi có chút việc, lát nữa nói chuyện sau.

Người đó há hốc mồm, gật đầu cười khan:

- Lát nữa gặp!

- Sếp!

Bạch Nhạn nhìn sang bên này, không khoe hai lúm đồng tiền đáng yêu ra với anh.

Tim Khang Kiếm như rớt xuống đáy vực, mà còn là vực băng, lạnh cắt da cắt thịt. Cô phát hiện ra rồi? Anh mất cô rồi ư?

Hoa Hưng cuống quýt vò đầu bứt tai, muốn nói gì đó với Khang Kiếm, nhưng lại không biết cách nói qua thần giao cách cảm.

Y Đồng Đồng thờ ơ đứng nhìn. Hiện giờ, cô đã không còn phải bận tâm tới tình cảnh của Khang Kiếm nữa. Nhưng cô cũng không cố tình khiêu khích.

Nếu ép anh quá mức, thì giữa bọn họ thật sự sẽ không thể xảy ra phép màu nữa. Nực cười biết bao, đến lúc này rồi cô vẫn còn ôm hy vọng với anh.

Tim Khang Kiếm đập thình thịch, anh không biết tại sao Bạch Nhạn lại có mặt ở nơi này, cô đã biết được những gì? Nhưng bây giờ, những đáp án này đều không quan trọng, bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn vào, phải trấn tĩnh, trấn tĩnh, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì. Tuyệt đối không thể tái diễn lại một màn trên tỉnh.

Chả trách người xưa nói: Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Trên đời này không giấy nào bọc được lửa, cũng may đây là lần cuối cùng anh và Y Đồng Đồng gặp nhau.

Đầu óc nhanh chóng hoạt động, anh vội soạn sẵn những gì cần nói trong đầu.

- Bạch Nhạn, lát nữa anh giải thích với em. Đồng Đồng, em về trước đi.

Đúng là lãnh đạo, trấn tĩnh rất nhanh, anh hạ thấp giọng, xiết chặt cánh tay Bạch Nhạn.

Y Đồng Đồng nhìn anh.

- Hai người…

Bạch Nhạn đảo mắt không ngừng, lúc thì nhìn Y Đồng Đồng, lúc thì nhìn Khang Kiếm.

(Cảnh này sao mà cũ rích vậy nè trời?

Sếp Khang: Đồng chí Đồng Đồng, đồng chí chuồn trước, tôi sẽ bao che cho.

Y Đồng Đồng: Không, đồng chí Khang Kiếm, tôi không thể bỏ lại một mình đồng chí. Chúng ta chung một chiến hào, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết.

Sếp Khang: Đồng chí Đồng Đồng, giữ được núi xanh kia, lo gì không củi đốt, nhịn một bước, sau này biển cả mặc cá bơi vầy, trời xanh mặc chim bay lượn. Nghe tôi đi, không sai đâu.

Y Đồng Đồng khóe mắt đỏ hoe, nghẹn ngào gật đầu: Đồng chí Khang Kiếm, đồng chí phải vì tôi mà bảo trọng.

Sếp Khang bi tráng đưa mắt tiễn theo theo hình bóng cô đang rời xa.

Sếp Khang ơi là sếp Khang, sao mà anh cũng tầm thường thế hả?)

Sáu con mắt nhất tề nhìn về Bạch Nhạn, Khang Kiếm như muốn ngừng thở.

- Hai người… cũng biết nhau? – Bạch Nhạn nuốt nước bọt, cuối cùng cũng nói được hết câu.

- Hả?

Khang Kiếm, Y Đồng Đồng, Hoa Hưng không hẹn mà cùng trợn tròn mắt.

Đây là tình huống gì? Khang Kiếm nhìn Y Đồng Đồng, Y Đồng Đồng cũng hoang mang, người phụ nữ này bị bệnh hay quên?

- Sếp à, cô giáo Y là đồng nghiệp của chồng Liễu Tinh, bọn em đã ăn cơm với nhau một lần. Làm sao mà anh quen cô Y vậy?

- Anh… - Bộ não Khang Kiếm đình công, mồm miệng cứng ngắc, nhất thời không nghĩ ra được câu trả lời.

- Tôi đi trước đây…

Y Đồng Đồng giờ đây đã hơi hiểu mình thua ở chỗ nào rồi. Bạch Nhạn tâm kế quá sâu, cô ta cố tình không nhắc tới việc cô đã tới tìm cô ta hai lần, tạo đường lui cho Khang Kiếm, làm sao mà Khang Kiếm không vui trong lòng cho được? Đơn giản nhẹ nhàng, không cần một chiêu thức nào, đã đá cô văng sang một bên, người ta vẫn là vợ chồng tốt. Nếu cô ta giở trò náo loạn, Khang Kiếm mất sạch thể diện, nhất định sẽ phản cảm với cô ta. Bạch Nhạn ra vẻ tội nghiệp đáng thương lại có thể chiếm thế thượng phong.

Người phụ nữ này thực sự cao thủ.

Y Đồng Đồng chẳng còn tâm trí tranh giành, cũng không muốn nhìn vợ chồng người ta diễn trò ân ái, trái tim tan nát, mau đi tìm chỗ trị thương thôi!

- Đừng đi, nếu đã gặp nhau thì cùng ăn bữa cơm đi. Đây là địa bàn của ông chủ Hoa, để ông chủ Hoa đứng ra làm chủ, có được không? – Bạch Nhạn cười tủm tỉm nhìn Hoa Hưng.

Hoa Hưng đứng bên cạnh như ngồi trên tàu lượn siêu tốc, tim vọt lên vọt xuống liên tục.

- Tôi muốn còn không được, mời còn chẳng xong ấy chứ!

Ông ta lén nhìn Khang Kiếm, cuống quýt ra dấu giải thích: Sếp ơi, chuyện này thật sự không phải do tôi làm, đơn thuần là trùng hợp, đơn thuần là trùng hợp thôi.

Ông ta đang đi kiểm tra trong đại sảnh, bỗng thấy Khang phu nhân bước tới chỗ này, tò mò ngắm nghía bên trong, đúng lúc bị ông ta nhìn thấy. Ông ta không dám giả vờ không trông thấy, đành bước tới chào hỏi.

Cô ấy hỏi vào trong tham quan có tiện không?

Ông ta không dám nói không tiện, tim vọt lên tận cổ, dẫn cô vào, vừa mới đi một vòng, đang muốn dụ cô vào phòng ăn ngồi thì cửa thang máy mở ra, Y Đồng Đồng bước ra.

Mắt cô sáng lên.

Mắt ông ta tối sầm lại.

Nhưng mà, đúng lúc toát mồ hôi thay cho sếp Khang! May thay đây là đại sảnh chứ không phải là phòng nghỉ.

Khang Kiếm nhìn ông ta bằng ánh mắt khiến người ta chết cóng.

- Bạch Nhạn, người ta có việc, để lần sau vậy.

Bạch Nhạn tiếc nuối nhún vai:

- Đành vậy, cô Y, tạm biệt!

Y Đồng Đồng đau khổ ngoảnh lại, hốt hoảng bỏ chạy.

Lúc này Khang Kiếm mới từ từ bước lại.

- Cô Khang, cô thích cơm ta hay cơm Tây? – Nụ cười của Hoa Hưng cũng tự nhiên hơn, nhiệt tình kéo hai người vào nhà ăn.

Bạch Nhạn lại dừng bước:

- Sếp ơi, em muốn đi ăn vỉa hè, anh đi với em! – Cô lắc tay anh.

- Được! – Giờ cô bắt anh lên núi đao, xuống biển lửa, anh cũng sẵn sàng.

Tình cảnh vừa rồi, anh thật không muốn nghĩ ngợi hay dự đoán nhiều, chỉ có thể nói là mình số đỏ.

Không phải anh sợ đánh mất mũ ô sa, mà là anh lo cô… cô sẽ bỏ rơi anh?

- Tôi biết một tiệm ốc xào rất ngon, còn có cả thịt ba chỉ nướng, để tôi dẫn hai người đi. – Hoa Hưng vội xung phong.

Bạch Nhạn liếc xéo ông ta:

- Ông chủ Hoa, mắt tôi và mắt sếp nhà tôi đều tốt, không cần đèn quá sáng đâu.

Đồ dắt mối đáng ghét.

Hoa Hưng xoa đầu cười hềnh hệch:

- Vậy… vậy tôi không quấy quả thế giới riêng của hai người nữa.

Hai người nắm tay nhau bước ra khỏi khách sạn. Khang Kiếm không nhắc tới xe của mình, chỉ nắm chặt tay cô, dường như không dám tin rằng cô thật sự đang ở bên cạnh anh.

- Anh gọi chị ta là Đồng Đồng? – Bên tai vang lên câu hỏi khẽ khàng của Bạch Nhạn, Khang Kiếm ngây ngốc.

- Anh và chị ta rất thân sao?

- Cũng… cũng hơi thân một chút. – Mặt Khang Kiếm méo đi vì căng thẳng.

- Cô giáo Y vừa đẹp, lại biết vẽ tranh, phụ nữ nhìn thấy cũng phải động lòng, huống chi là đàn ông. Người ta lấy ngói nhử ngọc, sao sếp lại lấy ngọc nhử ngói? Sao không ra tay túm chặt chị ta?

- Bạch Nhạn – Khang Kiếm chật vật nuốt nước bọt – Anh là người đã có vợ.

- À à! – Bạch Nhạn quay người lại cười chúm chím, hất tay anh ra, hai tay chắp sau lưng – Sếp ơi, em họ Bạch, anh cho rằng em là con ngốc sao?

Khang Kiếm như hóa đá.

- Sếp à, bây giờ coi như em đã hiểu, tại sao người ta nói trong chương trình thời sự chỉ có dự báo thời tiết là thật, còn lại đều là lừa đảo, đó là truyền thông của giới quan chức mà! Cho nên mới nói, những luận điệu như tố chất của của công chức nhà nước cao, hôn nhân của công chức nhà nước rất an toàn chỉ là ba chuyện lãng xẹt. Một người muốn hư hỏng, anh đội cho anh ta chiếc vòng kim cô của Tôn Ngộ Không, nhưng chỉ cần anh không niệm chú, anh ta vẫn có thể giết người, phóng hỏa, chơi gái, có đúng không?

Tôn Ngộ Không hình như không chơi gái!

- Hôm nay, sếp nợ em một món nợ lớn, nhưng xin đừng coi em là đồ ngốc…

- Bạch Nhạn… - Khang Kiếm ngắt lời cô như thể đang thi giải đáp nhanh, anh sợ cô nói ra những lời không thể cứu vãn được nữa – Em nghe anh giải thích.

- Em đang tức giận, giận cực kỳ, rất khủng khiếp, anh cứ soạn sẵn bản thảo đi.

Cô quay đi, bước về phía trước không thèm ngoảnh đầu lại.

- Bạch Nhạn, em đi đâu?

- Tìm giai đẹp để trị vết thương lòng.

Cô huơ tay đầy phong độ, vẫy một cái taxi, lúc anh chạy đến nơi thì cô đã đi mất.

Khang Kiếm cứ thế bị cô vứt lại trên phố, hoang mang vô định, lo âu thấp thỏm, không biết phải làm gì, trong lòng như chua xót, lại như đau đớn, như cay đắng, lại vương một chút ngọt ngào.

Cô giận anh rồi.

Anh gọi điện cho cô, cô không nghe máy, anh nhắn tin, cô không trả lời.

Anh cố gắng duy trì phong độ, nhưng những người qua đường đều nhìn anh thương hại: "Nhìn kìa, gã kia bị thần kinh, nếu không thì trong nhà chắc có chuyện gì?"

Anh hơi phát cáu, nhưng ngọn lửa nhen mãi chẳng bùng lên nổi, bởi vì hôm nay anh có lý cũng không tài nào nói được gì.

Ai mà ngờ nổi, hẹn hò lén lút cả trăm lần, lại bị Bạch Nhạn bắt gặp đúng lúc chia tay. Nhưng chỉ một lần này, Bạch Nhạn sẽ coi như đã qua lại cả trăm lần.

Sau này cô còn dựa vào lòng anh làm nũng nữa không?

Sau này cô còn réo rắt chạy theo anh gọi "sếp ơi" nữa không?

Sau này cô còn nấu cho anh món "tuyệt chiêu bí truyền" nữa không?

15. Chương 04.2

Không có ai tốt bụng đến trả lời anh, anh mang theo tâm trạng lo được lo mất, đi trên phố giữa đêm hè một cách vô định.

Bạch Nhạn bảo tài xế đưa cô đến bệnh viện, ngoài nơi đó ra, cô không nghĩ ra được phải đi đâu.

Đêm khuya thanh vắng, một người phụ nữ một thân một mình vật vờ ở bên ngoài sẽ khiến nhiều người thương hại, chưa biết chừng trên trang nhất báo "Tân Giang" ngày mai sẽ có tin tức kinh hồn gì đó, cô không muốn nổi danh như vậy đâu.

Vợ chồng nhà Liễu Tinh tình chàng ý thiếp, không thể làm phiền.

Lâm Phong đang mang bầu, ông chồng thiếu gia nâng cô ấy như nâng trứng, không được dọa cô ấy sợ.

Cô chỉ còn cách tới phòng phẫu thuật ở tạm một lát.

Chính là như vậy đấy, tim đau như dao cắt, cô vẫn không thể khóc được, ngược lại càng cười vui vẻ, càng tinh nghịch hơn, đã thành thói quen rồi. Sau đó sẽ tìm một nơi yên tĩnh, một mình ngây ngẩn, để nỗi đau càng thấm thía hơn, để hồi sinh từ cái chết.

Cô là con gián đánh mãi không chết.

Không hiểu linh cảm từ đâu tới, cũng có thể do sự nhắc nhở của sếp Khang, cô như ma xui quỷ khiến đi tới trước cửa khách sạn Hoa Hưng, nhìn ánh mắt chột dạ hoảng hốt của ông chủ Hoa, cô cảm thấy nhất định có vấn đề.

Cho nên, mới muối mặt đề xuất muốn vào trong tham quan.

Câu chuyện sến súa cứ thế mà tiếp diễn.

Lưới trời lồng lộng!

Sếp Khang rất thẳng thắn, bên cạnh anh sao lại không có hồng nhan tri kỷ như Y Đồng Đồng chứ? Cực phẩm như anh còn có thể lấy một người bình thường như cô, tại sao không thể giữ người đẹp Y Đồng Đồng làm của riêng?

Theo như lời Y Đồng Đồng nói, bọn họ quen nhau từ trước?

Lẽ nào đúng thật là vợ cả không bằng vợ lẽ, vợ lẽ không bằng gái boa, gái boa không bằng vụng trộm? Hái hoa dại có thể mãi mãi giữ được cảm xúc mãnh liệt ư?

Sếp Khang quả là biến thái.

Muốn chết cũng chẳng xong, cô nhìn thấy trong tay người đẹp Y Đồng Đồng cầm hai chùm chìa khóa, sếp Khang đối với cô ta thật hậu hĩnh, còn cô chỉ có một tấm thẻ lương mỏng dính, lòng người đúng là dễ lừa.

Lẽ ra cô nên túm tóc người đẹp Y Đồng Đồng tại trận, tiếp đó cho sếp Khang một bạt tai, sau đó nghênh ngang bỏ đi.

Sau đó thì sao? Ly hôn?

Bạch Nhạn nặng nhọc lê từng bước lên cầu thang, một cơn đau ập đến, cô rúm người chết lặng trên bậc thang.

Cuộc hôn nhân này ngay từ đầu đều do cô gìn giữ, bên ngoài có người đẹp Y Đồng Đồng, bên trong có sếp Khang, nội công ngoại kích như vậy, thành trì kiên cố nhất cũng có lúc phải sụp đổ.

Thật mệt mỏi!

Nếu kết cục là ly hôn, lúc đầu hà tất gì phải kết hôn?

Bà Bạch Mộ Mai nói cô không xứng với sếp Khang, bảo cô đừng cưới.

Lục Địch Phi nói Khang Kiếm rất phức tạp, cô không thể lấy.

Ai ai cũng giống như tiên tri, mọi lời dự đoán dần dần đã trở thành sự thực, đây là số phận sao?

Sẽ không còn có chuyện gì ẩn khuất nào khác nữa chứ?

Bạch Nhạn vò đầu, đầu cô như sắp vỡ tung.

Có người đi xuống, cô khó nhọc muốn đứng dậy nhưng chân lại tê rần, cô chật vật nhìn một đôi chân dài đứng trước mặt mình.

Là một anh chàng đẹp trai, nhưng lại không thể chữa trị vết thương.

Cô cầu xin Thượng đế, hãy để chân cô có cảm giác trở lại trước khi bị cơn hàn lưu Siberia này làm cho chết cóng!

- Cô đang làm gì thế? – Lãnh Phong cau mày, lạnh lùng nhìn cô.

Từ sau khi giao chiến, tuy hai người đã hợp tác thêm nhiều lần, nhưng ngoài những điều bắt buộc phải trao đổi trong công việc, họ thậm chí không thèm nhìn vào mắt nhau.

- Tôi… ngắm sao. – Bạch Nhạn bực bội véo chân mình.

- Ồ, vậy đi lên thêm hai tầng nữa, ở đó gần bầu trời hơn.

Cô và anh ta không có tiếng nói chung, chân có cảm giác rồi. Cô đứng dậy, bước ngang qua anh ta, đi lên sân thượng thật.

Có lẽ bây giờ đi hóng gió là một chủ ý không tồi.

Sân thượng ở phía trên phòng phẫu thuật, lúc vào hè, cánh cửa nhỏ thông lên sân thượng luôn mở. Gió trên sân thượng từ trước tới nay luôn rất to, không có ánh nắng ấm áp, gió rất lạnh.

Mùi gì thế nhỉ? Bạch Nhạn khịt mũi, có phải là cô đói quá nên bị ảo giác không, trong gió có mùi thơm của mì gói.

Điên rồi, sau đó cô còn nghe thấy tiếng húp mì xì xụp.

Cô quay đầu lại, Lãnh Phong đang ngồi cạnh cửa, tay bê một cốc mì.

Cô chớp mắt, đần mặt ra.

Không phải chứ! Sao cũng tràn ngập hương vị khói lửa nhân gian vậy, chẳng hề tương xứng với hình tượng quỷ hút máu tao nhã.

- Cô… chưa ăn cơm à? – Lãnh Phong ngẩng đầu, nhíu mày vẻ không vui.

Bạch Nhạn đỏ mặt, vội quay mặt đi:

- Tôi… không đói.

Nói xong cô hận không thể tự cắn lưỡi mình, đây chẳng phải là thừa nhận mình chưa ăn cơm hay sao?

- Trong phòng làm việc của tôi vẫn còn mấy cốc mì nữa, nếu cô muốn ăn thì tự xuống mà lấy.

- Không cần. Bữa tối của anh đơn giản thế thôi sao? – Cô tìm chuyện để nói.

- Tôi cũng muốn phức tạp, nhưng nhà ăn bệnh viện đóng cửa rồi, lát nữa tôi có một ca mổ khẩn cấp.

Bạch Nhạn ngẩn người, cô chỉ nhìn thấy anh ta luôn vênh vang tự đắc, không ngờ thực ra anh ta cũng rất vất vả.

Anh ta không có người nhà sao?

Câu hỏi này, cô không hỏi, dù sao hai người cũng chẳng thể coi là thân thiết.

Cô tiếp tục hóng gió, anh ta tiếp tục ăn mì.

- Hắt xì! – Cô bỗng hắt xì hơi.

- Đừng ra vẻ nữa, về nhà đi! – Lãnh Phong ăn mì xong, đứng dậy – Bệnh viện khám bệnh cho nhân viên nhưng không có ưu đãi đâu.

Cô mỉm cười, ngoan ngoãn đi xuống lầu, Lãnh Phong đi phía sau cô.

Xuống dưới lầu, anh ta đi tới phòng phẫu thuật, cô về nhà, lịch sự quay lại nói tạm biệt.

Dù bất đắc dĩ đến đâu, du hồn vật vờ là cô vẫn phải quay về nhà.

Trong phòng khách bật một ngọn đèn nhỏ, cửa phòng làm việc đang mở. Rõ ràng động tác của cô rất khẽ, Khang Kiếm từ phòng làm việc xông ra:

- Bạch Nhạn…

Cô xua tay:

- Đừng đến gần em, hình như em bị cảm rồi. Em đi tắm đã.

Khang Kiếm đứng đờ ra trên cầu thang.

Cô lấy đồ ngủ, tắm nước nóng, cảm thấy đầu mình không còn phình lên nữa, vừa vào phòng ngủ đã thấy Khang Kiếm cặp nách một cái gối đứng ngoài cửa.

- Anh làm gì thế? – Anh làm cô hết hồn.

- Bạch Nhạn, mình nói chuyện được không?

- Nói chuyện sao phải mang theo gối?

Khang Kiếm mất tự nhiên, mặt đỏ bừng:

- Bạch Nhạn, từ đêm nay anh… chúng ta nên…

- Sếp Khang, anh định dùng mĩ nam kế hối lộ em, muốn em không tra xét lỗi lầm của anh?

- …

- Cho anh hay, cách này không được đâu. Tuy em không phải là lãnh đạo, nhưng em vẫn rất thanh liêm, em… không nhận của đút lót. – Người nào đó nói rất hùng hồn.

Sau đó, cửa sập "rầm" một cái, kẻ "đưa hối lộ" sếp Khang đứng ngoài cửa, thê thảm tới mức lòng bàn chân cũng đỏ ửng lên.

Trước sự giày vò của thể xác và tâm hồn, sếp Khang đã bị cảm.

Cảm mạo vốn là một cọng cỏ dại nấp dưới bùn, ngấm một chút mưa, đón một chút gió là lập tức đội bùn ngóc đầu dậy, sinh sôi nảy nở.

Khang Kiếm vừa mở mắt đã cảm thấy toàn thân đau nhức, sờ lên trán, nóng tới mức có thể luộc chín trứng gà. Anh gắng gượng ngồi dậy, hai hàm răng va vào nhau lập cập, vội tắt cái điều hòa đã mở suốt một đêm.

Thần trí vẫn có thể coi là tỉnh táo.

Thần trí tỉnh táo đã giúp anh dần nhớ lại tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm qua, những khó khăn trước mắt, và những chiến lược cần phải thực hiện tiếp theo.

Ông trời không dồn ai vào đường cùng, cơn bệnh này đến thật đúng lúc.

Anh gần như là tưng bừng nhảy phắt lên, phấn khích kéo cửa:

- Bạch Nhạn, nhiệt kế đâu? Hình như anh bị sốt rồi.

Anh cố giữ cho giọng nói thật bình tĩnh, dáng vẻ thật tự nhiên.

Cửa phòng ngủ đang mở, không thấy con bướm nhỏ bay tung tăng ra ngoài, cái miệng xinh hơi hé, dịu dàng săn sóc hỏi: - Sếp khó chịu sao?

- Bạch Nhạn?

Anh đứng ngoài cửa nhìn vào, giường chiếu gọn gàng ngay ngắn, người đâu?

Anh đi xuống lầu, đứng ở chiếu nghỉ thò người ra nhìn xuống bếp, cũng không có người, lại dỏng tai nghe ngóng, trong nhà không một tiếng động. Chỉ có mấy giọt nước nhỏ tong tong từ quần áo phơi trên ban công cho anh biết, vợ anh có lẽ cũng vừa mới ra ngoài.

Khang Kiếm phút chốc bị đánh gục, như quả cà tím bị táp sương, cành lá héo rũ. Anh ôm trán, ngồi phịch xuống sofa.

Trên ban công chỉ phơi quần áo của cô, trong phòng bếp nồi xoong lạnh lẽo, cốc sữa chua mỗi sáng đều nằm trên bàn anh giờ chẳng thấy đâu, rổ hoa quả và tủ lạnh đầy ắp qua một đêm đã sạch bách, anh muốn tìm tạm thứ gì cho bữa sáng cũng không có.

Tất cả mọi dấu vết đều chứng tỏ có người nào đó đang tức giận.

Một khi tức giận, đất trời không còn như trước nữa.

Đến lúc này Khang Kiếm mới cảm nhận được, căn nhà này thực ra vẫn luôn do Bạch Nhạn vun vén. Ngoài việc về ngủ hay thỉnh thoảng ăn một bữa cơm, tất cả anh đều không hỏi han đến, chẳng khác nào một khách trọ qua đường.

Cô cũng có công việc, lại phải tốn công tốn sức làm việc nhà, cô vất vả hơn anh nhiều, nhưng từ trước tới nay cô chưa từng than vãn một câu.

Ngôi nhà không có Bạch Nhạn, chỉ là một căn nhà bình thường.

Có Bạch Nhạn, căn nhà mới được gọi là "nhà"!

Khang Kiếm vẫn luôn cảm thấy nếu thiếu một ai đó, trái đất vẫn cứ quay. Bây giờ, anh phủ định kết luận này.

Từ lúc nào, Bạch Nhạn đã hòa vào máu thịt, vào xương cốt anh. Thiếu Bạch Nhạn, trái đất của Khang Kiếm có lẽ sẽ không ngừng quay, nhưng chắc chắn sẽ không quay tự nhiên như trước nữa.

Cô đã trở nên quan trọng như vậy, Khang Kiếm hoang mang, điều này vượt ra ngoài dự kiến của anh.

Trước đây, anh còn hỏi cô có biết tức giận không? Cô luôn tỏ ra vô tâm hồn nhiên, cả ngày cười khanh khách, việc gì cũng không để bụng.

Ai ngờ được, cô hoặc là không tức giận, nếu đã giận thì giận cực nhiều.

Phụ nữ mà đã tức giận thì không thể nói lý lẽ, chỉ có thể dỗ dành. Nhưng anh chưa từng dỗ con gái, nhưng nếu không dỗ, băng cứng sẽ không thể tan chảy.

Anh phải làm thế nào để cô nguôi giận trong thời gian ngắn nhất, để mọi thứ quay về quỹ đạo?

Anh phải nghĩ cho thật kỹ.

Giản Đơn gọi điện, xe đã đỗ dưới lầu.

Khang Kiếm đầu nặng trịch, chân nhẹ bẫng, vừa đói vừa khát đi ra khỏi cửa, sắc mặt tiều tụy khiến Giản Đơn hết hồn:

- Sếp bị cảm ạ?

Anh khổ sở ngồi vào ghế, Tiểu Ngô đến cùng Giản Đơn nói:

- Mùa hè bị cảm rắc rối hơn mùa đông nhiều, chị Bạch chưa cho anh uống thuốc ạ?

- Đúng rồi, nhà anh có bác sĩ tại gia mà. – Giản Đơn nói.

- Cô ấy đi làm từ sáng sớm, không biết tôi bị ốm. – Khang Kiếm bực bội trả lời.

Giản Đơn rất tinh ý, móc điện thoại ra ấn số của Bạch Nhạn, Khang Kiếm đang nằm vật ra như một đống bùn, hai tai lập tức dựng đứng lên như chú thỏ con.

- Hơ hơ, chị Bạch, chào buổi sáng! Tôi là Giản Đơn, chị có bận không? À, tôi không sao, chỉ có sếp Khang bị ốm, mặt đỏ phừng phừng, giọng khản đặc, mắt vằn toàn tia đỏ, hình như là bị cảm… Vâng vâng, vậy được!

Giản Đơn cúp điện thoại.

- Sếp Khang, chị Bạch bây giờ phải vào phòng mổ nên không đến được, chị ấy bảo anh đến bệnh viện kiểm tra.

Không phải là không thể, trong phòng phẫu thuật nhiều y tá như vậy, tìm người thay một lần chẳng phải là được sao? Cô căn bản không muốn đến.

Cô không còn quan tâm đến anh nữa.

Giờ đây, Khang Kiếm như đâm đầu vào ngõ cụt, gió lạnh hun hút, bơ vơ lạc lõng, kêu không ra tiếng, khóc không ra nước mắt, tâm trạng chán chường cùng cực.

- Không đến bệnh viện, đến Sở Xây dựng.

Chín giờ hôm nay ở Sở Xây dựng có cuộc họp, nghe Ban chỉ huy giải tỏa di dời thành cũ báo cáo tình hình xử lý sau vụ kéo đổ cây cổ thụ. Vì ông cụ đã qua đời, Sở Xây dựng thành phố đặc biệt thành lập một ban tổ chức tang lễ để an ủi dân chúng, mặt khác vẫn tăng cường công tác giải tỏa. Sự kiện cái cây tuy giờ đã tương đối êm thấm, nhưng Khang Kiếm không dám lơ là, cố gắng suy nghĩ chu toàn mọi mặt.

- Còn bệnh cảm của anh? – Giản Đơn ngờ vực.

- Không chết được. – Khang Kiếm như đang bực tức ai.

Giản Đơn nhìn mặt anh, nuốt những lời an ủi vào bụng.

- Anh Giản, để tôi lái xe. – Tiểu Ngô nhoài sang – Tối hôm qua anh chẳng ngủ mấy, tôi nhìn mà phát sợ.

- Lại tăng ca à? – Khang Kiếm hỏi.

Giản Đơn cười ha ha:

- Tăng ca với bà xã tương lai…

Khang Kiếm hơi nhổm dậy:

- Giản Đơn, cậu… cậu theo đuổi bạn gái cậu như thế nào?

- Chuyện này ạ! Ăn cơm thì tranh trả tiền, dạo phố thì đi theo xách đồ, xem phim, đi dạo công viên, ra ngoại thành chơi, tập thể dục, nấu cháo điện thoại, gửi tin nhắn mập mờ, sau đó vào một đêm trăng tròn, trực tiếp dán thương hiệu của em lên cô ấy, từ đó cô ấy liền một lòng một dạ đi theo em.

Tiểu Ngô đang lái xe cười xì một tiếng:

- Lại còn đêm trăng tròn, anh là người sói chắc?

Giản Đơn cũng cười:

- Đàn ông vốn là giống lai giữa người và sói, trước mặt vợ mình thì phải làm sói, trước mặt người phụ nữ khác thì phải giả làm người, nếu ngược lại thì sẽ chẳng bao giờ ngóc đầu lên được nữa.

- Khụ… khụ - Cổ họng Khang Kiếm bỗng ngứa ran, ho tới mức tim muốn vọt ra ngoài – Đừng nói nhảm nữa, tập trung lái xe.

Giản Đơn và Tiểu Ngô vội im bặt.

Cuộc họp diễn ra đúng giờ, họp được một nửa, Khang Kiếm cảm thấy trong đầu như có một cái lò hơi đang quay không ngừng, hơi thở nóng như lửa. Đang ở trong phòng họp, điều hòa lại bật rất thấp, còn có vài người hút thuốc, anh không thể cố thêm được nữa, bảo Giản Đơn thay anh dự họp và ghi chép lại.

Anh chào mọi người, về trước.

Tiểu Ngô không đợi anh mở miệng, lái xe thẳng tới bệnh viện.

Lúc này, trong phòng mổ, Lãnh Phong đang phẫu thuật thông niệu đạo tuyến tiền liệt cho một người đàn ông 60 tuổi. Trong tháng này, khoa Tiết niệu đã thực hiện rất nhiều ca mổ kiểu này, bệnh nhân đa số là những người đàn ông cao tuổi, thời gian mổ căn cứ theo tình trạng của bệnh nhân.

Lãnh Phong vẫn đang bận rộn, nhưng ca mổ đã gần kết thúc, bệnh nhân vẫn ngấm thuốc mê chưa tỉnh lại, nửa người dưới hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn neon.

Bạch Nhạn bưng khay thuốc đứng cạnh Lãnh Phong. Cô đã cẩn thận kiểm tra dụng cụ phẫu thuật, bông gạc trong khay, ngẩng đầu lên thấy trán Lãnh Phong lấm tấm mồ hôi. Cô đặt khay thuốc xuống, lấy một chiếc khăn, Lãnh Phong xoay mặt sang, cô giúp anh lau mồ hôi, anh lại xoay sang hướng khác.

Ánh mắt Bạch Nhạn dừng trên người bệnh nhân.

Trong mắt những người làm nghề y, bệnh nhân không phân biệt nam nữ. Nhưng hôm nay, cô bất giác nhìn chỗ kín của bệnh nhân nhiều hơn một chút.

Bộ phận này, dù là người thế nào cũng rất ít khi nhắc đến. Không phải vì bẩn thỉu, xấu hổ, Bạch Nhạn cảm thấy có lẽ là vì thiêng liêng. Nơi thầm kín riêng tư này, là để dành cho người yêu thương gần gũi nhất. Khi yêu đến một mức độ nào đó, ngôn ngữ không thể biểu đạt, chỉ có dùng cơ thể của mình hòa nhập vào cơ thể người kia, hợp thành một, mới có thể giải phóng toàn bộ tình cảm.

Đêm, tĩnh mịch. Đèn đã tắt, trăng soi ngoài cửa sổ, nằm trong lòng người thương, vuốt ve cơ thể của nhau, khám phá xem có chỗ nào khác với cơ thể mình, có lẽ sẽ dừng rất lâu ở nơi thầm kín, cũng sẽ hỏi những câu hỏi buồn cười, sẽ tìm kiếm đỉnh điểm khiến đối phương mê mẩn tâm hồn, sẽ nói những lời tình tứ khiến mặt đỏ tim đập.

Đẹp đẽ, hoang dại, giận hờn, mê mẩn, thế nào cũng có thể được, chỉ cần đối phương là người bạn yêu.

Bạch Nhạn không cố chấp cho rằng ai ai cũng đều phải chung sống tới già, phải tùy từng hoàn cảnh khác nhau mà nhìn nhận những người khác nhau, nhưng trong lòng cô lại cố chấp cho rằng, sống cùng một người tới khi răng long đầu bạc mới là điều tuyệt vời nhất.

Tình cảm dịu dàng, thơ ngây của riêng người con gái, dành cho người yêu quý cả một đời.

Trong tim có tình yêu thì tình dục mới hòa hợp. Nếu đơn thuần chỉ vì sinh lý, tùy tiện lên giường với người khác, cô cảm thấy rất bẩn thỉu, nhơ nhớp.

Hôm qua, sếp Khang vừa chàng chàng thiếp thiếp với người đẹp Y Đồng Đồng xong, về đến nhà lại ôm gối đứng trước phòng của cô.

Khi đó, tim cô như bị xé toang, trào lên một cơn giận dữ không tên, cảm thấy bị sỉ nhục, cảm thấy nực cười.

Anh ta dùng bàn tay từng ôm người đàn bà khác ôm cô, dùng đôi môi từng hôn người đàn bà khác hôn cô, anh ta coi cô là cái gì?

Anh ta ban cho cô một chút mây mưa là cô phải lâng lâng như được bay lên chín tầng mây sao?

Anh ta tưởng rằng cô sẽ vui mừng rơi lệ mà nhào vào lòng anh ta sao?

Cô có đói khát tới mức cái gì cũng ăn không?

Cô trân trọng hôn nhân, với điều kiện cuộc hôn nhân đó đáng được trân trọng.

Sếp Khang hiện giờ còn đáng được cô trân trọng không?

- Y tá Bạch, thấm thêm nước vào bông! – Lãnh Phong nhíu mày, nghiêm khắc nhìn cô. Cô lúc thì trừng mắt, lúc lại nhíu mày, đang nghĩ gì vậy?

- Hả?

Bạch Nhạn sực bừng tỉnh, nhìn thấy tay Lãnh Phong nâng cơ quan sinh dục của người bệnh, đang xử lý những công đoạn cuối cùng. Người cô bỗng chao đảo, dạ dày co rút, khay thuốc trong tay rơi loảng xoảng xuống đất.

Cô quay người chạy ra phía bồn rửa bên ngoài, bò rạp trên đó, ọe ra mấy ngụm nước trắng.

- Bạch Nhạn… có phải em có thai rồi không? – Y tá trưởng nghe tiếng động chạy vào, khẽ hỏi.

Đang nôn ọe, Bạch Nhạn sững người ngoái đầu lại, miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, bỗng bắt gặp ánh mắt phẫn nộ của Lãnh Phong.

Chết toi, lại chọc giận Lãnh đại chuyên gia rồi.

Cô mệt mỏi thở dài, lau miệng, lau sạch nước mắt nơi khóe mắt, đứng dậy đi vào trong.

- Chớ, chớ, để chị thu dọn. Em mới mang bầu, phải chú ý sức khỏe. Ra ngoài uống chút nước đi!

Y tá trưởng tưởng thật, nhiệt tình đẩy Bạch Nhạn ra ngoài.

Bạch Nhạn hơi há mồm, chẳng nói được gì.

Ca mổ kết thúc, bệnh nhân được đẩy ra ngoài, Lãnh Phong bước ra đầu tiên.

- Bác sĩ Lãnh – Đứng bên ngoài từ lúc nãy, Bạch Nhạn gọi anh lại, cúi đầu nhận tội như một đứa trẻ mắc lỗi – Vừa rồi ở trong phòng mổ, xin lỗi, quả thật tôi không kìm chế được.

Lãnh Phong cởi khẩu trang, chớp mắt không cảm xúc:

- Nói ra thì cô cũng là người làm nghề y, sao đến cả bản thân mình cũng không chăm sóc, mấy bữa rồi cô không ăn cơm?

Bạch Nhạn hoang mang ngẩng đầu lên. Sao anh ta lại biết?

- Dạ dày cần được nghỉ ngơi, cô có làm được không?

Bạch Nhạn toát mồ hôi, lắp ba lắp bắp:

- Tôi cũng có để ý, chỉ có điều… hai ngày nay không muốn ăn.

- Cô là trẻ con à? Còn kén cá chọn canh nữa? Không muốn ăn thì không ăn, muốn ăn thì ăn cho đầy? – Lãnh Phong lườm cô – Người như cô thật không thích hợp ở lại trong bệnh viện.

Nói xong, anh hừ lạnh một tiếng, lướt đi như cơn gió.

Bạch Nhạn đứng như trời trồng.

- Lại lên giọng với em hả? – Y tá trưởng từ trong bước ra, chỉ nhìn thấy bóng Lãnh Phong, trợn mắt – Bác sĩ Lãnh này thật chẳng biết điều gì cả, em có muốn thế đâu. Lúc chị mang bầu cũng nghén dữ lắm. Ăn gì vào là nôn ra hết.

- Ai mang bầu vậy? – Một cô y tá khác trong phòng mổ đi ngang qua, tò mò vểnh tai lên.

- Bạch Nhạn đó!

- Úi, mang bầu lúc trăng mật nha! Chúc mừng, chúc mừng nhé! – Cô y tá chắp tay như đang chúc Tết.

Bạch Nhạn dở khóc dở cười, còn chưa đợi cô giải thích, cô y tá đó đã lướt vèo đi như một cơn gió.

Cơn gió này bay tới chỗ nọ, thổi vào chỗ kia, chưa đầy một khắc, cả bệnh viện đã biết tin.

- Nhạn, cậu có thai rồi à? – Liễu Tinh chạy đến đầu tiên, nhìn Bạch Nhạn như nhìn người ngoài hành tinh – Sếp Khang quả là lợi hại, một đập ăn ngay.

Bạch Nhạn tức ê cả răng, quay đầu sang một bên. Có lẽ lát nữa cũng nên tới khoa Phụ sản kiểm tra một chút, làm một tờ chứng minh, viết rõ cái màng đó vẫn còn nguyên vẹn, không rách rời chắp vá, mới có thể trả lại được sự trong sạch cho cô.

Nhưng không biết liệu vụ đó có làm nổ tung cả cái bệnh viện này lên hay không?

Người ta liệu có nghi ngờ sức khỏe sếp Khang có điều gì đó khó nói?

16. Chương 04.3

Bạch Nhạn cười khúc khích đầy quỷ kế.

- Cậu trông cậu thích chí tới mức ngớ ngẩn rồi kìa, một mình cười ngốc nghếch. Có thèm ăn món gì không, mình đi mua cho. Chua hay cay? – Liễu Tinh lập tức hóa thân thành mẹ hiền, thận trọng ngồi xổm xuống trước mặt Bạch Nhạn, giọng nói cũng cực kỳ nhẹ nhàng.

Bạch Nhạn rùng mình, da gà nổi khắp người.

Một chiêu Cửu âm bạch cốt trảo chụp thẳng xuống gáy Liễu Tinh:

- Cậu mà không trở lại bình thường, mình sẽ đá cậu bay ra khỏi cửa.

Liễu Tinh không thèm nhúc nhích:

- Nhạn, phụ nữ có thai không được tùy tiện tức giận, phải bình tĩnh, cười duyên, tĩnh tâm như nước, nếu không sẽ ảnh hưởng tới baby trong bụng.

- Oe… - Bạch Nhạn chịu hết nổi, bịt chặt miệng, cô lại muốn nôn rồi.

- Trời, phản ứng lợi hại vậy? – Liễu Tinh khẽ vuốt eo cô, tiếc thương vô hạn – Sếp Khang nhà cậu sao lại nỡ để cậu đi làm chứ?

- Bạch Nhạn làm sao vậy?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền.

Sếp Khang mặt đỏ như quả cầu lửa đang đứng trên hành lang, đằng sau là thư ký Tiểu Ngô.

- Sếp Khang, anh đang sốt cao sao? Mau, lùi lại ba bước, kẻo lại truyền bệnh cho bà bầu. – Liễu Tinh vội vã chen vào giữa hai người.

- Ai là bà bầu? – Đầu óc Khang Kiếm đã sốt tới mức không còn suy nghĩ được nữa.

Liễu Tinh bất mãn trừng mắt nhìn anh:

- Đừng có bảo với tôi là anh không biết vợ mình mang bầu nhé?

- Em có thai rồi? – Đôi mắt đỏ ngầu vì sốt của Khang Kiếm bỗng biến thành hai cái đèn lồng đỏ, anh sờ trán, anh sốt đến mức nói nhảm rồi ư? Không phải, là Liễu Tinh nói nhảm chứ.

Bạch Nhạn nhếch mép, bỗng dưng cười tươi như hoa: "Vâng!", cái gật đầu đầy thẹn thùng, ngọt ngào, và vô cùng hạnh phúc.

Một thùng nước lạnh đổ ào lên quả cầu lửa, Khang Kiếm nhọc nhằn hít một ngụm khí lạnh, môi nhợt nhạt không còn chút máu:

- Chuyện… từ lúc nào?

- Từ lúc nào, anh không rõ sao? – Bạch Nhạn bĩu môi hờn dỗi.

- Anh…

- Nhạn nó mới nghén, nhiều nhất là một tháng, sếp Khang, anh vui đến phát điên rồi chứ! Không sao, không sao, không cần phải kìm chế, lần đầu làm cha, phát rồ phát dại cũng có thể lí giải, có thể hiểu được. – Liễu Tinh làm việc ở khoa Phụ sản, đúng là tầm nhìn sâu rộng.

Anh vui ư? Không, anh tức giận, anh phát điên, anh muốn hét lên, anh muốn… khóc… mắt bỗng hoa lên.

- Sếp Khang! – Tiểu Ngô xông tới đỡ anh.

- Sao lại thế được? Sao lại thế được? – Anh nhìn Bạch Nhạn, không thể tin được.

- Sao lại không được? Nam nữ khỏe mạnh nằm chung trên một chiếc giường, có thai quá ư là bình thường! Em rất khỏe mạnh, chẳng lẽ anh không khỏe mạnh?

Khang Kiếm há hốc mồm:

- Anh…?

- Anh ấy mừng quá nên nói năng lộn xộn. – Liễu Tinh nói.

- Đừng xen vào! – Khang Kiếm tức giận trừng mắt với Liễu Tinh – Bạch Nhạn, nói cho anh?

Anh thật sự không trụ được nữa, lúc nào cũng có thể ngã lăn ra đất, nhưng trước lúc ngất xỉu, anh nhất định phải làm cho rõ.

- Em có thai hay không, trong lòng anh không rõ hay sao?

Bạch Nhạn thu lại nụ cười, lườm anh một cái không chút thiện cảm. Đùa gì cũng phải có chừng mực, nếu không sẽ khó mà thu dọn tàn cuộc.

Gương mặt vốn đã đỏ phừng phừng của Khang Kiếm bỗng chốc đỏ tới mức muốn bật cả máu ra, rất mất mặt, nhưng rất vui sướng.

Liễu Tinh chớp chớp mắt:

- Mình không rõ nè! Vậy rốt cuộc là có thai hay không?

Bạch Nhạn bất lực lắc đầu:

- Thật ra mình…

- Bạch Nhạn – Khang Kiếm bỗng ngắt lời cô, người hơi chúi về phía trước, kéo tay Bạch Nhạn đặt lên trán mình – Đầu anh nóng khó chịu lắm.

- Khó chịu thì đi khám, đây là phòng mổ. – Liễu Tinh bực bội, cái vị sếp Khang này trông thì rõ sáng láng, sao chẳng có chút thường thức nào hết vậy.

Khang Kiếm không chớp mắt:

- Bạch Nhạn, cậu Ngô còn có việc phải làm, em lấy số giúp anh.

Thư ký Ngô đứng ngoài cửa đờ người, sếp Khang bố trí cho anh việc gì khác sao?

Cái lợi của người làm quan không chỉ là có thể giương oai diễu võ, ăn uống miễn phí, mà còn làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Sếp Khang đến bệnh viện, anh là bệnh nhân, cũng là lãnh đạo, tin tức này nhanh chóng kinh động đến viện trưởng, ông ta một mạch chạy tới. Đâu cần đến Bạch Nhạn đứng ra lấy số, trưởng khoa Nội đích thân đến phòng khám kiểm tra cho anh, viện trưởng đứng bên cạnh.

Amidan hơi viêm, thân nhiệt 38 độ 7, trong máu có virus, trưởng khoa Nội kê một toa thuốc, đề nghị truyền nước ba ngày liên tục, uống thêm thuốc cảm dạng bột. Y tá trong khoa cuống quýt cầm đơn thuốc chạy tới phòng thuốc lấy thuốc, nộp phí hay đóng tiền gì đó đều miễn hết.

Khang Kiếm chẳng đủ sức để nói, chỉ có thể gật đầu tỏ ý cảm ơn, bàn tay nóng hổi cứ nắm chặt Bạch Nhạn của anh, sợ cô vì công việc mà không nhận người thân.

- Anh Khang, thế này đi, trong bệnh viện người qua kẻ lại rất phức tạp, chưa chắc anh đã ngủ quen giường bệnh, vậy để y tá Bạch đưa anh về nhà, dù sao cô ấy cũng là người trong nghề, ở nhà truyền nước, anh có thể nghỉ ngơi cho tốt.

Viện trưởng lại quay sang nói với Bạch Nhạn:

- Cô Bạch, ba ngày này cô ở nhà chăm sóc trợ lý Khang.

- Viện trưởng, đây là nghỉ phép hay là đi công tác ạ? – Bạch Nhạn cung kính hỏi cho rõ.

Nếu không nể mặt Khang Kiếm, viện trưởng đã cho cô một bài học rồi, con bé này sao lại chẳng động não gì cả, đây… đây rõ ràng là cơ hội nịnh nọt dâng tới cửa mà. Ông ta cười ha hả, ra vẻ chí công vô tư:

- Đây là công việc, đương nhiên là đi công tác rồi.

- Được, là công việc thì tôi đi. – Bạch Nhạn mỉm cười.

- Không phải là công việc thì cô không về nhà sao? – Viện trưởng trêu chọc.

- Đương nhiên là không thể, tôi hiện giờ đang làm việc, nếu tùy tiện bỏ đi, làm sao xứng với những đồng lương mà viện trưởng đã ban cho?

Nhìn xem, anh chẳng hề đánh giá sai vợ anh chút nào, đầu Khang Kiếm càng đau dữ dội hơn.

Thư ký Tiểu Ngô đã bị Khang Kiếm đuổi đi từ lâu. Bạch Nhạn xách thuốc, không thay đồ y tá, dìu Khang Kiếm đứng vẫy xe trước cổng bệnh viện.

Về đến nhà, Bạch Nhạn dìu anh lên lầu, tới trước cửa phòng làm việc, cô liền nhòm vào trong, ngoài một giá sách, một cái máy tính, một chiếc giường gấp, không tìm được chỗ nào có thể treo bình dịch truyền, cô nhắm mắt, đành dìu anh vào phòng ngủ.

Cạnh chiếc giường lớn có một cái giá quần áo bằng gỗ đơn giản, dùng để treo đồ thường mặc, bây giờ mượn tạm làm chỗ treo bình truyền.

- Anh uống thuốc trước đi. – Bạch Nhạn ngước mắt nhìn Khang Kiếm, anh đang ngồi ngây ngẩn ở giường, mắt sáng như sao. Cô bình tĩnh rót nước, đưa thuốc cho anh.

- Bạch Nhạn, em thay quần áo đi!

Cô mặc bộ quần áo trắng lượn lờ trước mặt anh, làm anh thấy như vẫn còn đang ở bệnh viện.

- Không thay. – Bạch Nhạn thoăn thoắt lấy cái túi lưới treo bình dịch truyền lên, vào nhà vệ sinh lấy một cái chậu để hứng nước, chọc kim, nói chuyện, không ngừng việc nào lại – Bây giờ tôi đang làm việc, đương nhiên là phải mặc đồng phục.

Khang Kiếm từ từ nằm xuống, giơ cánh tay ra, cô vỗ vỗ để tìm ven.

- Đang ở nhà mà! – Anh đang gối lên gối của cô, đắp cái chăn đơn của cô, trong hơi thở có mùi hương của cô, trái tim hoang mang vô định của Khang Kiếm bình yên lại một chút.

- Sếp Khang, có một chuyện phải nói cho rõ ràng, bây giờ đứng trước mặt anh là y tá Bạch phụng mệnh viện trưởng đi công tác, đến nhà anh truyền nước cho anh, chứ không phải là Bạch Nhạn vợ anh.

Chẳng phải đều là một người sao? Khang Kiếm khó hiểu xoay đầu sang.

- A…

Mũi kim nhanh chóng đâm sâu vào mạch máu, anh không đề phòng, không nhịn được khẽ rên một tiếng.

Bạch Nhạn nhếch môi, thản nhiên thanh minh:

- Thân làm y tá, khom lưng vì cơm áo gạo tiền, chỉ có thể tuân theo sự sắp xếp của viện trưởng. Nhưng làm vợ anh, vì anh thay đổi thất thường, nay Tần mai Sở, trước mắt chúng ta đang chiến tranh lạnh. Trong thời kỳ chiến tranh lạnh, hai nước triệu hồi đại sứ ngoại giao, dừng hết mọi hoạt động giữa chính phủ hai bên, phong tỏa các hoạt động thương mại, lãnh đạo hai nước tạm thời không gặp mặt, tất cả đều ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, lúc nào cũng có thể phát động chiến tranh.

Khang Kiếm sững lại mấy giây, tố chất tâm lý của quan chức chính phủ rốt cục không tầm thường, anh nhẩn nha nói:

- Chiến tranh chưa chắc đã có thể giải quyết mọi vấn đề, chúng ta có thể giải quyết chiến tranh thông qua đàm phán hòa bình.

- Nước chúng tôi không chấp nhận. – Bạch Nhạn đáp lại rất nhanh, thái độ kiên quyết – Có điều, thưa sếp Khang, y tá Bạch Nhạn có đạo đức của người nghề y, sẽ không làm gì anh đâu, anh cứ yên tâm mà ngủ đi!

Trong nước truyền có thuốc an thần, sẽ nhanh chóng phát huy tác dụng.

Quả nhiên, Khang Kiếm cảm thấy mí mắt nặng trĩu, trước khi nhắm mắt, anh còn dũng cảm nói ra lời tự đáy lòng:

- Bà xã, anh hơi đói, anh muốn ăn món "tuyệt chiêu bí truyền" của em…

Bạch Nhạn nghiêm túc trả lời:

- Sếp Khang, y tá chỉ phụ trách truyền nước, những việc khác không thuộc trách nhiệm của tôi.

Khang Kiếm thở dài buồn bã, bất lực ngủ thiếp đi.

Bạch Nhạn đứng trước giường, lúc này mới quan sát kỹ Khang Kiếm. Nào là khí phách hiên ngang, rồi cả xuất sắc hơn người, nào tuổi trẻ tài cao, tiền đồ thênh thang, nhìn xem, râu ria lởm chởm, mắt trũng sâu, môi nứt nẻ, đầu bù tóc rối, ngủ rồi vẫn còn ngáy, nhìn ngược nhìn xuôi thấy chẳng qua chỉ là gã đàn ông bình thường thôi sao? Vừa tằng tịu với người phụ nữ khác, vừa muốn vợ phải một lòng, một dạ, nói dối, về khuya, tính xấu gì của đàn ông anh ta cũng có. Vì thế, ông trời chẳng đã trừng phạt anh ta đó sao.

Cô tức đến nỗi nghiến răng nghiến lợi, giơ nắm đấm với khuôn mặt điển trai của Khang Kiếm. Nhưng khi nắm đấm sắp giáng xuống, năm ngón tay lại xòe ra, rất không cam tâm mà thu lại.

Giả vờ đáng thương gì chứ, sếp Khang, người đáng thương phải là cô mới đúng? Mang danh Khang phu nhân, không được tiếng cũng chẳng được miếng, chẳng có lợi ích gì hay ho, trước mặt người khác vẫn phải giả vờ ngọt ngào với anh ta, sau lưng lại phải đấu mưu đấu trí với người đẹp Y.

Cô cũng khâm phục sự độ lượng của chính mình.

Hôn nhân không phải là yêu, không thể nói chia tay là chia tay. Khi đó sao cô lại ngốc nghếch như vậy, chỉ mấy lần đã bị anh ta lừa được, trước đó rõ ràng đã thủ thân như ngọc suốt 24 năm, đến anh ta tại sao không nhìn thêm cho kỹ?

Không phải quân ta bất lực, mà là quân địch quá mạnh. Sếp Khang giấu giếm rất tài!

Cô là một y tá vô danh tiểu tốt, có gì đáng để anh ta giấu giếm như vậy, thậm chí đem hôn nhân ra để đánh đổi? Mục đích là gì?

Cô luôn tự hỏi mình như vậy, luôn nghi hoặc, nhưng cô lại giống như con đà điểu không muốn biết câu trả lời. Cô luôn nghĩ rằng sếp Khang có thiện cảm với bản thân cô, nhưng vẫn chưa thật sự nhìn rõ những điểm tốt của cô, vì thế mới làm những chuyện ngớ ngẩn đó. Sẽ có một ngày, anh thấu hiểu cô, họ sẽ sống với nhau như bao gia đình hạnh phúc khác.

Vì thế, cô mới hết lần này đến lần khác che giấu nỗi thất vọng, âm thầm chịu đựng, lại sục sôi ý chí chờ đợi tia hy vọng tiếp theo.

Ý chí chiến đấu không thể dùng mãi không bao giờ cạn.

Bạch Nhạn khẽ thở dài, giúp Khang Kiếm điều chỉnh tốc độ truyền nước chậm lại, đi ra ngoài.

Khang Kiếm nóng quá nên tỉnh giấc, toàn thân ướt sũng mồ hôi, giơ tay lên, trên trán, sau gáy đều đọng mồ hôi. Ra mồ hôi là tốt, có thể đẩy hàn khí ra khỏi cơ thể. Anh nuốt nước bọt, cổ họng cũng đã hết đau. Cơ thể nhẹ nhõm đi nhiều, nhưng bụng đói réo lục bục.

Ngoài ra, bụng dưới phình hết cỡ, anh mót tiểu tới mức lông mày xoăn tít.

Ngoài trời đã tối đen, trong phòng chỉ bật một ngọn đèn, sợ anh bị lạnh, Bạch Nhạn không bật điều hòa, mở toang cửa sổ, nhưng trong phòng vẫn hết sức ngột ngạt.

Bạch Nhạn không ở trong phòng.

Khang Kiếm ngồi dậy, muốn vào nhà vệ sinh nhưng phát hiện ra là có vẻ không ổn. Kim đang cắm vào tay phải, nếu anh dùng tay phải cầm bình truyền, có thể sẽ chảy máu, nếu dùng tay trái cầm bình truyền, thì không cởi được quần.

- Bạch Nhạn! – Giọng anh khàn đặc, căn bản không kêu được ra.

Trước tiên anh bước xuống giường, thử xem có dịch ra được tới cửa không, anh vịn vào tủ đầu giường đứng dậy, thấy túi xách của Bạch Nhạn để trên tủ đầu giường đang mở, bên trong có một màu đỏ tươi thu hút sự chú ý của anh.

Anh giơ tay trái ra, kéo khẽ một cái, một cái khăn tay bị kéo ra ngoài, màu đỏ tươi kia là ở trong chiếc khăn tay. Anh mở từng lớp, hai mắt mở to sửng sốt, là một bông hồng gấp bằng giấy. Bông hồng này rõ ràng rất được Bạch Nhạn yêu quý, không chỉ dùng khăn tay gói lại, ở bên ngoài tờ giấy còn bọc một lớp màng bảo vệ.

Cái này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Dù là có ý nghĩa gì, bằng trực giác của mình, Khang Kiếm có thể khẳng định, người tặng đóa hoa này nhất định là đàn ông, với Bạch Nhạn mà nói, đó là một người đàn ông hết sức quan trọng.

Tại sao anh chưa từng nghe nói?

Vẻ mặt Khang Kiếm cau lại đầy nghiêm trọng, trong lòng buồn bực. Lúc này ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân, anh cuống quýt nhét bông hồng giấy vào trong túi xách.

- Anh đang làm gì thế? – Bạch Nhạn đẩy cửa bước vào, ngạc nhiên kêu lên.

Trong tích tắc, Khang Kiếm toát mồ hôi lạnh: “Anh không…” rồi quay sang nhìn cái túi xách, bỗng phát hiện ra trong ống truyền dịch, máu đã sắp tràn đến nút điều chỉnh rồi.

Mặt anh trắng bệch.

Bạch Nhạn tức giận, rảo bước tới nhìn ống truyền dịch rồi hầm hầm nhìn anh:

- Nếu anh không hợp tác với công việc của tôi, tôi sẽ gọi ngay cho 120 và lôi anh đến bệnh viện.

- Anh hợp tác… Bà xã, anh chỉ muốn đi vệ sinh… - Anh ôm cái trán ướt sũng, phiền muộn vô cùng.

Đối đầu bệnh tật, anh hùng nhụt chí.

Bạch Nhạn không nói gì, hạ bình truyền xuống, đỡ anh đi về nhà vệ sinh phía bên trong. Đến trước bồn cầu, cô quay người lại, mãi lâu sau không nghe thấy tiếng nước chảy. Cô ngoảnh lại, bắt gặp ngay ánh mắt Khang Kiếm đang lén lút nhìn cô.

- Anh không cần phải ngại ngùng gì cả, anh có thể coi tôi như không khí hay người tàng hình, chuyện này, với y tá bọn tôi rất bình thường.

- Em… trước đây cũng đưa những người đàn ông khác vào nhà vệ sinh? – Khang Kiếm không thể chấp nhận được.

- Đương nhiên, không chỉ có thế, bọn tôi còn giúp họ tắm rửa, thay quần áo, đây là những chuyện thuộc trách nhiệm của chúng tôi.

Hi hi, đương nhiên là giả, trước đây cô ở khoa Phụ sản, làm gì có bệnh nhân nam. Tới phòng phẫu thuật rồi, bệnh nhân đều do y tá của các khoa chăm sóc, không liên quan gì đến cô. Có điều nhìn dáng vẻ thất kinh của Khang Kiếm, không nhịn nổi muốn trêu anh ta một trận.

Khang Kiếm buồn bã thu ánh mắt lại vụng về cởi khóa quần, tuôn ra dòng nước nín nhịn đã lâu.

Bạch Nhạn đứng quay lưng lại với anh, nghe tiếng nước chảy ồ ồ, mặt bất giác đỏ ửng.

Rửa tay xong ra khỏi phòng vệ sinh, Khang Kiếm bỗng ôm chặt lấy eo Bạch Nhạn từ phía sau, cô giật mình, người cứng đờ.

- Bà xã, chúng ta làm lành đi được không?

Hơi thở nóng hổi thổi bên tai khiến cô ngứa ngáy, cô hít nhẹ, ngửi thấy mùi mồ hôi trên người anh, trong hốc mắt còn dính thứ gì đó màu trắng, bộ dạng này mà tìm cô làm lành, đừng có mong chiến thắng!

Bạch Nhạn không nhịn được phì cười, suy ngẫm một lúc rồi nói:

- Hiện giờ, nước tôi còn chưa có dự định về vấn đề này.

Ê, sếp Khang hôm nay sao lại đổi cách xưng hô, mở miệng ra là "bà xã"? Quái lạ. Cũng là cự tuyệt, nhưng giọng điệu này rõ ràng đã dịu dàng hơn nhiều, hé ra một tia hy vọng, trong lòng sếp Khang mừng thầm:

- Nước tôi rất có thành ý xúc tiến hòa bình giữa hai quốc gia.

Bạch Nhạn cười:

- Thành ý của quý quốc là?

Khang Kiếm sững người, đại não đột nhiên đình công. Anh quá hiểu Bạch Nhạn, cô làm y tá thực sự là quá uổng phí, cô là thiên tài ngoại giao trời sinh, anh tuyệt nhiên không thể thắng được tài ăn nói của cô.

- Sau này để em làm sếp.

Câu nói này, không qua đại não, mà buột thẳng ra ngoài.

Nói xong liền ân hận, sao anh lại có thể nói ra câu nói thiểu năng này chứ?

Bạch Nhạn nheo mắt lại, nở một nụ cười như sợ sệt vì được sủng ái:

- Lời này là thật?

Anh không nói gì, tiếp tục đi theo con đường truyền thống, trực tiếp hôn cô, muốn khóa chặt cái miệng xinh anh luôn mong nhớ, khát khao.

Nhưng Bạch Nhạn tránh đi, mím môi:

- Anh… chưa đánh răng, như thế mất vệ sinh.

Nhiệt độ cơ thể sếp Khang vừa mới hạ xuống lại như muốn tăng vọt trở lại.

- Nhưng tôi vẫn cảm động trước thành ý của sếp Khang. Thôi thế này nhé, giữ lại để xem xét, sau này có gì dùng đến. – Bạch Nhạn lạnh lùng chốt hạ trong đám lửa phừng phừng.

Tối hôm nay, trái tim tội nghiệp của sếp Khang thiếu điều muốn ngừng hoạt động.

Đừng tưởng rằng cơn sóng gió bất ngờ này cứ thế mà trời yên biển lặng, lắng lại thành dòng chảy hiền hòa.

Khang Kiếm chưa từng dám nghĩ như vậy, mỗi tế bào trên cơ thể anh đều tỉnh táo, mỗi lỗ chân lông đều đang mở ra, sẵn sàng chuẩn bị nghênh đón chiêu đòn của Bạch Nhạn.

Nếu Bạch Nhạn giống với những người phụ nữ khác, khóc lóc rên la, luôn miệng lảm nhảm dò hỏi, giận dữ kể tội anh phụ bạc, náo loạn đòi thắt cổ hay ly hôn gì gì đó, anh mới cảm thấy đó là phản ứng thông thường. Nhưng Bạch Nhạn thì sao, không nhắc một câu nào đến chuyện giữa anh và Y Đồng Đồng, cũng không nói sau này có dự định gì, chỉ nói là đang tức giận.

Sự tức giận của cô, chính là không thèm để ý đến anh, không thèm làm việc nhà, không quan tâm anh, không giống với thái độ nên có khi gặp phải những vấn đề mang tính nguyên tắc. Cô không rơi giọt nước mắt nào, không nói câu nào hằn học, thực ra cô không hề khoan dung, độ lượng.

Trừ phi anh không phải là người mà cô muốn để ý?

Bông hồng giấy kia? Khang Kiếm nhíu mày.

Hiện giờ cô vẫn đang cười, nhưng nụ cười rất xa cách, vẫn nửa thật nửa giả nói chuyện với anh, nhưng anh cảm nhận được, cô đã xác lập tốt vị trí cho mình, đứng ở nơi này bây giờ, là một y tá hết sức tận tình.

Phải chăng trong lòng cô đã chuẩn bị từ bỏ cuộc hôn nhân này?

Khang Kiếm đón bát cháo Bạch Nhạn bưng lên, thăm dò quan sát cô. Lúc anh truyền nước, cô xuống nấu ít cháo trắng, rất loãng mà lại chẳng ngon. Cô đã ăn trước ở dưới nhà, sau khi anh tháo bình dịch truyền, cô múc cho anh một bát. Không còn sớm nữa, bát cháo này chỉ có thể coi là miễn cưỡng lấp đầy bụng.

Anh vẫn không ngừng ra mồ hôi, cô ở trong căn phòng nóng bức này cũng chẳng khá gì hơn, nóng tới mức lưng áo bộ đồng phục y tá ướt đẫm. Cô lấy đồ ngủ sạch từ trong phòng làm việc ra cho anh, đợi anh ăn xong, giúp anh lau người, thay quần áo. Không được tắm, đề phòng nhiệt độ lại tăng. Tiếp đó, cô đem đồ ngủ của mình sang phòng làm việc phía đối diện.

- Cô ấy là bạn gái cũ của anh, hôm đó ở khách sạn Hoa Hưng, là lần cuối cùng bọn anh gặp nhau, anh… đến để chia tay với cô ấy. – Khang Kiếm khó nhọc nuốt một ngụm cháo rồi nói.

Bạch Nhạn đứng cạnh cửa sổ, phe phẩy một quyển sách làm quạt. "Ồ!" Cô không ngạc nhiên, cũng không thờ ơ, ờ một tiếng chứng tỏ cô đang nghe.

Lần cuối cùng? Vậy trước đó có phải có rất nhiều lần rồi không? Người đẹp Y Đồng Đồng quả không nói ngoa.

- Sở dĩ từ trước tới giờ anh luôn ngủ ở phòng làm việc, là vì anh cảm thấy chưa thật sự kết thúc với cô ấy, anh… - Khang Kiếm ấp úng nói, một người đàn ông luôn kiêu hãnh như anh nói ra những lời này, thật sự là rất khổ sở, nhưng lại không thể không nói.

- Anh đang giữ mình vì cô ta. – Cô nói tiếp giúp anh.

Khang Kiếm ngẩng đầu lên:

- Không phải, thực tế là từ ngày chúng ta kết hôn, anh… chưa từng cùng cô ấy.

Đến mạch máu cũng đỏ ửng lên rồi. Thật sự quá hổ thẹn khi phải thừa nhận những chuyện này trước mặt bà xã.

- Anh muốn nói với tôi rằng anh không hề đi quá giới hạn về mặt xác thịt trong cuộc hôn nhân của chúng ta? – Bạch Nhạn bước tới, cầm lấy cái bát trong tay anh, ánh mắt trong veo như gương, anh nhìn thấy trong đó hình ảnh bê bối thê thảm của bản thân mình.

Vẻ mặt anh vô cảm – thực tế là không biết phải biểu lộ cảm xúc nào.

Anh không nói gì – thực tế là không biết có thể nói những gì.

- Sếp Khang, thực sự tôi không muốn biết những điều này. Ngoại tình cũng giống như con ruồi trong đĩa thức ăn, tôi không nhìn thấy thì vẫn ăn được, không có chuyện gì hết, nhưng bây giờ anh bới nó lên, tôi còn dám ăn đĩa rau này không?

Mặt Khang Kiếm thoắt xanh như tàu lá chuối.

- Tại sao hôm đó tôi không nghe anh giải thích? Bởi vì chuyện đó tôi không thể chịu nổi. Sếp thân yêu ơi, anh nói ngày kết hôn là ngày chúng ta đi đăng ký, hay là ngày tổ chức hôn lễ? Nếu là ngày tổ chức hôn lễ, khi đó về mặt pháp lý chúng ta đã là vợ chồng, anh rõ ràng đã vượt quá giới hạn. Nếu là ngày đăng ký, trước đó, chúng ta còn có thời gian yêu nhau gần nửa năm, anh chính thị đã bắt cá hai tay.

Cô xòe hai tay, nhướn mày, trên mặt như viết rõ dòng chữ: Đừng có chối, anh chính là đồ Đông Gioăng lăng nhăng!

Khang Kiếm từng này tuổi rồi, chưa từng mất tự tin, chưa từng hổ thẹn như bây giờ, thật chỉ mong mặt đất nứt ra cái lỗ nẻ nào cho anh chui xuống.

- Cho nên tôi nói anh nợ tôi một món nợ lớn, đâu phải chỉ có một việc đó, anh nợ tôi quá nhiều rồi.

Lần đầu tiên Bạch Nhạn cảm thấy không muốn trưng ra bộ mặt tươi cười trước mặt Khang Kiếm, cô quay người lại, bờ vai run rẩy, cố gắng kìm chế cơn xúc động muốn rơi nước mắt.

- Có biết không? Sếp thật sự đã bắt nạt tôi.

Nước mắt nuốt vào trong, nhưng vẫn đọng trong lời nói.

- Bạch Nhạn… - Khang Kiếm hổ thẹn muôn phần, đi tới sau lưng cô, muốn ôm lấy eo cô, muốn quay mặt cô lại, cánh tay giơ ra lại yếu ớt thu về.

Đến giờ, anh cũng nhút nhát rồi.

- Anh không phải vì tôi mà chia tay với cô ta, mà bởi vì cô ta không biết kiêng dè, anh sợ ảnh hưởng tới việc ứng cử chức thị trưởng sắp tới nên mới đề nghị chia tay.

- Không phải. – Khang Kiếm vội vàng phủ nhận – Chia tay không phải là vì vị trí thị trưởng xây dựng thành phố.

- Sếp Khang, lời anh nói chẳng có độ tin cậy chút nào. – Cô quay người lại, gương mặt khô nguyên, nhưng anh nhận ra được nỗi đau trong đáy mắt cô, nỗi đau do anh mang lại.

Anh nhắm mắt lại, không còn chút mặt mũi nào.

- Anh muốn nói là vì tôi? Đúng, chúng ta mới kết hôn hơn một tháng, nếu bây giờ chia tay, chắc chắn người khác sẽ nói ra nói vào, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới đường công danh của anh. Anh rất bình tĩnh, cũng rất quyết đoán, sếp Khang, tại sao anh lại lấy tôi?

Anh há miệng, nhếch ra một tia cười khổ:

- Anh nói thì em có tin không?

Cô cắn môi, gật đầu:

- Cho nên đừng nói gì, sếp Khang, tôi…

Anh như ngừng thở, đờ đẫn nhìn cô chăm chăm, chỉ sợ câu tiếp theo cô sẽ nói "Chúng ta ly hôn đi!"

- Tôi muốn suy nghĩ cho kỹ, trong thời gian mẹ anh tới đây, chúng ta cứ giữ như hiện giờ. Người anh to cao, sau này anh ngủ trong phòng ngủ, tôi ngủ ở phòng làm việc. Sếp Khang, anh cũng đừng lo lắng, còn sáu tháng nữa mới đến Đại hội Hội đồng nhân dân tháng Một năm sau, tôi nghĩ tôi sẽ kiên trì được tới lúc đó. Tôi đi ngủ đây!

17. Chương 04.4

Cô cười dịu dàng, hai lúm đồng tiền đáng yêu ẩn hiện.

- Bạch Nhạn, tại sao em lại tốt với anh như vậy? – Anh kéo cô lại.

Cô không trêu chọc, cũng không đùa bỡn, chăm chú nhìn anh rồi thở dài:

- Bởi vì tôi không phải là anh, tôi không nỡ gây ra những chuyện tổn thương người trong nhà. Anh không hiểu được giấc mơ trưởng thành cực khổ của một kẻ không cha. Tôi cũng muốn xốc nổi nhả ra hai chữ đó cho sung sướng, rồi vui vẻ vẫy tay tạm biệt tất cả những điều này. Nhưng mà – Cô ngước mắt lên, nhìn ra xung quanh – Cái nhà này đã không còn, nhưng tôi chỉ có thể cố đến tháng Một năm sau. Đi lau người đi, người anh nhiều mồ hôi quá.

Sao nào, đủ khéo léo, đủ lương thiện, đủ ân cần chưa! Phụ nữ mềm yếu, có thể thỉnh thoảng dũng mãnh, thỉnh thoảng giả ngây giả ngô, nhưng lúc cần mềm yếu thì phải mềm như bún.

Phen này, sếp Khang ạ, hãy để cho cảm giác tội lỗi, áy náy giày vò anh tới chết, nếu anh vẫn còn là một người có lương tri.

Cô khép cửa, để lại anh lặng im như pho tượng.

Anh thẫn thờ đi vào phòng tắm, thẫn thờ cởi quần áo, thẫn thờ mở nước nóng đầy bồn rửa mặt, thẫn thờ vắt khăn mặt, lau loạn xạ khắp người.

Chỉ có thể cố đến tháng Một năm sau? Cô thật sự đã quyết định, muốn bỏ rơi anh rồi. Bao dung như vậy, độ lượng như vậy, không ghi nhớ hiềm khích cũ. Cô tựa như một thiên thần trong trắng, còn anh là kẻ tiểu nhân đê tiện.

Không sao hết, anh biết sớm muộn gì cô cũng hận anh, thời gian nửa năm đủ để anh tiến hành kế hoạch của mình, mọi thứ đều chưa lệch ra khỏi quỹ đạo, nhưng tại sao trái tim anh vẫn vì cô mà quặn đau?

Ngày hôm sau, nhiệt độ không tăng nữa, Khang Kiếm cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều, chỉ có cơ thể hơi suy nhược. Anh xuống lầu ăn cơm, trên bàn lại có sữa tươi, hoa quả và cả trứng gà luộc, cháo rau xanh mướt mát.

Bạch Nhạn đang phơi quần áo trên ban công, mưa thuận gió hòa, không thể nhận ra rằng tối qua giữa họ đã từng có một cuộc nói chuyện sâu sắc.

- Sếp ơi, vừa rồi anh Giản gọi điện đến nói chuyện giải tỏa gì đó, lát nữa anh ấy đến đón anh. Như vậy đi, ban ngày em vẫn đến bệnh viện làm, anh còn truyền nước hai ngày nữa, buổi tối em về truyền cho anh. Nhưng anh cố gắng đừng mở điều hòa, ra mồ hôi cũng không sao.

Bạch Nhạn vào phòng giặt, đặt chậu xuống, lúc đi ra, cô đã thay sang bộ quần áo đi làm.

- Em không ăn sáng à? – Khang Kiếm đuổi theo cô.

- Em ăn rồi, hôm nay anh không cần rửa bát, đợi tối em về rồi rửa. – Cô kiểm tra túi xách, vẫy tay với anh rồi ra khỏi cửa.

Một mình anh ngồi bên bàn, nguấy cháo trong bát, anh biết bát cháo này là cô cất công nấu cho anh, nhưng anh lại chẳng muốn ăn gì hết.

Anh nhớ lại ở trên bàn ăn trước đây, cô cười nói không ngớt, có lần còn làm nũng lấy áo sơ mi của anh làm khăn lau miệng, anh nhìn vết bẩn trước ngực, dở khóc dở cười.

Cảnh tượng như vậy, sau này sẽ không còn nữa sao?

Đến văn phòng, Giản Đơn báo cáo lại cuộc họp ngày hôm qua, anh gọi điện cho giám đốc Sở Xây dựng, hỏi tình hình giải tỏa di dời ngày hôm qua. Giám đốc Sở Nhà đất và giám đốc Sở Xây dựng tới bàn một số chuyện, sau đó, giám đốc Sở Nhà đất cười hỏi:

- Anh Khang, hôm nay là cuối tuần, đã có kế hoạch gì chưa?

Khang Kiếm ngoái nhìn lịch, hôm nay đúng là thứ Sáu.

- Tạm thời chưa có việc gì.

- Rạp phim Tân Giang đang chiếu Avatar, phim 3D, trên mạng khen rất hay, đưa bà xã anh đi xem nhé? – Giám đốc Sở Nhà đất trước vốn là sinh viên học Văn, giờ vẫn còn chút hơi hướng thư sinh.

- Ở đây đúng lúc tôi có mấy tấm vé người ta tặng – Giám đốc Sở Xây dựng lấy trong ví ra một xấp vé – Cậu Giản, cậu Ngô, lại đây.

Giản Đơn và Tiểu Ngô cười hi hi đi từ phòng bên cạnh sang:

- Bọn em cũng có phần nữa ạ?

- Cái gì mà cũng có chứ? – Giám đốc Sở Xây dựng cười – Không chỉ các cậu, mà bạn gái của các cậu cũng có phần.

- Giám đốc anh minh, vé này không dễ mua đâu, có người vì mua một tấm mà xếp hàng suốt mấy giờ liền đấy. – Tiểu Ngô nói.

- Tôi cũng nhờ phước của bạn tôi thôi, anh ấy là Giám đốc rạp chiếu phim.

- Thì ra mấy tấm vé này là đi bằng cửa sau.

Mọi người đều bật cười.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Khang Kiếm cầm hai tấm vé, ngắm nghía thật kỹ. Giờ chiếu ghi trên hai tấm vé này là từ thứ Sáu tới Chủ Nhật, ba ngày này, anh có thể tùy ý chọn một ngày để đi xem.

Hôm nay và ngày mai phải truyền nước, anh muốn đi chưa chắc Bạch Nhạn đã đồng ý, vậy để ngày kia đi! Anh cất tấm vé vào ngăn kéo, chợt nhớ cũng đã rất lâu rồi không đi xem phim, ra ngoài ăn với Bạch Nhạn, Chủ nhật cùng thực thi. Tạm thời anh chưa nói, đến hôm đó cho cô bất ngờ.

Nghĩ vậy, tay đã vô thức với chiếc điện thoại, thoăn thoắt bấm một dãy số.

- Sếp à, sao vậy? – Giọng nói trong trẻo của Bạch Nhạn vang lên bên tai, anh bất giác mỉm cười.

- Ăn cơm chưa?

- Hả? Đã một giờ rồi, sao lại chưa ăn cơm được?

Anh đỏ mặt:

- Vậy… vậy hôm nay vào phòng mổ mấy lần?

- Buổi sáng hai lần, buổi chiều còn một lần nữa, không phải ca mổ lớn.

Sếp Khang hôm nay sao lại quan tâm đến chuyện này?

- Ờ, có mệt không?

- Cũng bình thường! Sếp không có chuyện gì chứ?

- Anh… không có gì, chỉ muốn nói… nói chuyện với em.

- Sếp ơi, đây là điện thoại bàn trong phòng mổ, được lắp để liên hệ phẫu thuật. – Bạch Nhạn tế nhị nói – Nếu có chuyện gì khẩn cấp, chúng ta chiếm đường dây hình như là không ổn lắm.

- Ồ! – Khang Kiếm hậm hực cúp máy, nốc ừng ực mấy ngụm nước mới có thể ngăn không cho mặt đỏ phừng lên.

Bạch Nhạn chậm rãi đặt ống nghe xuống, thẫn thờ lắc đầu.

- Y tá Bạch. – Từ đầu hành lang, Lãnh Phong đi tới.

Bạch Nhạn ưỡn thẳng lưng theo phản xạ, lẳng lặng nhích xa khỏi máy điện thoại:

- Bác sĩ Lãnh, có chuyện gì ạ?

Hôm nay, khoa Tiết niệu không có ca mổ, cơn hàn lưu này tràn đến đây làm gì?

Lãnh Phong sờ mũi, nhìn quanh không thấy có người rồi mới hỏi:

- Ngày mai cô có phải làm thêm không?

- Ngày mai tôi nghỉ.

- Vậy sáng ngày mai đi cùng tôi một chuyến.

- Đi đâu cơ?

- Sáu giờ xe tới cổng tiểu khu của cô, đến lúc đó nói cho cô biết.

- Sáu giờ? – Bạch Nhạn trợn mắt, sớm thế!

- Không dậy được à?

- Không, được chứ. Mất bao lâu?

- Trưa ngày kia quay về, cô biết lái xe không?

- Tôi… biết lý thuyết thôi, chưa thực hành mấy.

- Ồ! – Lãnh Phong gật đầu, không nói gì thêm rồi đi mất.

Bạch Nhạn ngơ ngác, rất lâu sau mới trở về với thực tại.

Ngày kia, vậy chẳng phải phải ở bên ngoài một đêm sao? Vậy truyền nước cho sếp Khang kiểu gì đây? Phòng nghỉ đón mẹ chồng đại nhân vẫn chưa dọn dẹp nữa, nhưng mà, nhưng mà… ai đủ can đảm mà đắc tội cơn hàn lưu Siberia đó chứ.

Bạch Nhạn cuống tới mức mặt mũi nhăn tít lại.

Bạch Nhạn lâm vào bước đường cùng, nghĩ tới nghĩ lui, người có thể giải vây cho cô hình như chỉ có Liễu Tinh.

- Dựa vào cái gì chứ, mình cũng là người có chồng, tại sao phải lo cho chồng cậu hộ cậu? – Liễu Tinh tỏ ra rất kiên quyết, đầu lắc như trống bỏi.

Bạch Nhạn không dám nói là Lãnh Phong tìm cô, hai tay chắp lại như lạy Quan m, cầu cứu Liễu Tinh:

- Cậu là đại mĩ nhân cứu khổ cứu nạn, giúp tớ lần này đi mà! Lần sau tớ cũng giúp cậu lo cho chồng cậu một lần.

- Xéo! Thầy Lý nhà mình cả đời này chỉ có thể đối tốt với một mình mình thôi, trong mắt chỉ có thể có mình, chỉ cưng chiều một mình mình, người lo cho anh ấy chỉ có mình. Khó khăn lắm mình mới huấn luyện được ông chồng, con nhãi háo sắc nào mà rớ vào, mình sẽ diệt cả nhà nó.

Bạch Nhạn rùng mình, vội tươi cười:

- Thôi mình không lo cho chồng cậu nữa, mình hối lộ có được không?

Liễu Tinh và ông xã đính hôn với nhau từ nhỏ, đúng thật là tình duyên đến từ kiếp trước, hai người say nhau như điếu đổ. Mười mấy năm tình cảm, bọn họ không những không thấy ngán mà càng lúc càng mặn nồng. Nếu thầy Lý thay lòng đổi dạ, không biết Liễu Tinh sẽ gây ra những chuyện gì.

Liễu Tinh đảo mắt:

- Hối lộ à!

Cô nàng điệu đàng chống ngón tay dưới cằm, nở một nụ cười giả tạo.

- Nếu cậu tặng mình hai tấm vé xem phim Avatar, mình có thể xem xét.

Bạch Nhạn nhún vai, nhìn vầng dương đỏ rực ngoài kia:

- Mình… quy thành Nhân dân tệ có được không?

Liễu Tinh trừng mắt:

- Cậu tưởng ai cũng là nô lệ đồng tiền giống cậu, thấy tiền rồi thì không nhấc nổi chân nữa chắc?

Bạch Nhạn nuốt giận, cũng may hôm nay vẫn còn trong kỳ nghỉ được viện trưởng ân chuẩn, cô đội nắng đứng trước cửa rạp chiếu phim, vâng mệnh chen chúc với một đám người mồ hôi nhễ nhại, nhích từng tí một về phía trước.

Buổi tối về đến nhà, sếp Khang đã về, đang đứng trong bếp, lúc thì mở tủ lạnh, lúc thì kiểm tra rổ hoa quả, khóe miệng thấp thoáng một nụ cười thầm.

- Sao mặt em lại thành ra thế này?

Nghe tiếng mở cửa, anh bước ra khỏi bếp.

Bà xã nhà anh mặt mày bóng nhẫy, đỏ phừng phừng, nhìn là biết ngay đã phơi nắng quá lâu.

- Đừng nhắc nữa. – Xếp hàng ba tiếng đồng hồ, coi như mua được hai tấm vé, gọi điện bảo Liễu Tinh qua lấy, cô nàng thơm chụt lên hai tấm vé, vội vàng báo tin vui cho chồng, quên tiệt ngay người mua vé. – Anh tranh thủ đi tắm đi, sau đó em truyền nước cho anh. Hai chai nước, phải truyền tới mười một giờ đêm.

- Anh muốn ăn cơm trước. – Khang Kiếm gọi Bạch Nhạn lúc này đang bước lên lầu lại.

Bạch Nhạn nhắm mắt:

- Được!

Lên lầu thay quần áo, đeo tạp dề, đầu óc váng vất, chẳng còn lòng dạ nào nghĩ tới mấy món cầu kỳ, trong tủ lạnh có sủi cảo đông lạnh, cô làm một túi. Lại thái một ít xà lách để trộn với xì dầu tôm, rưới thêm một ít dầu mè, vừa bê lên bàn, Khang Kiếm đã cảm thấy cực kỳ ngon miệng.

- Đừng uống nước lạnh.

Sủi cảo hơi mặn, anh ăn đến khô cả miệng, mở một chai nước khoáng thì bị Bạch Nhạn tịch thu, đi vào bếp, rót trong bình cà phê ra một ly nước lọc ấm cho anh.

- Amidan vẫn chưa khỏi hẳn!

Anh cười cười, đón lấy cốc nước.

Bạch Nhạn lại chẳng muốn ăn gì, ăn vài cái sủi cảo rồi gác đũa, chỉ uống nước ừng ực.

- Hôm nay lại xảy ra chuyện gì vậy?

- Không có gì, nhưng ngày mai có chút chuyện phải ra ngoài từ sớm, em đã nói với Liễu Tinh, cậu ấy sẽ đến truyền nước cho anh.

- Ngày mai không phải là thứ Bảy sao? – Khang Kiếm hỏi.

Bạch Nhạn liếc xéo anh:

- Thứ Bảy thì làm sao, bình thường anh vẫn không nghỉ còn gì?

- Thỉnh thoảng anh cũng có ngoại lệ.

- Anh là lãnh đạo, còn em là bị lãnh đạo, bị nô dịch chẳng phải đều là bị lãnh đạo hết sao, em không phải là ngoại lệ.

Khang Kiếm cảm thấy oải hẳn:

- Có phải em không muốn nhìn mặt anh nên mới cố ý tìm việc để ra ngoài. – Anh tưởng tượng ra cảnh một mình thui thủi ăn sáng bên bàn ăn, không nhịn được hỏi.

- Chà, người hiểu em, chỉ có mình sếp Khang! – Bạch Nhạn nhếch mép, cơ mặt khẽ giật hai cái.

- Bao giờ em về? – Anh nghĩ tới niềm vui bất ngờ chưa tiết lộ ra kia!

- Trưa Chủ nhật.

- Lâu vậy? – Giọng anh cao hẳn lên.

- Em cũng không muốn, nhưng đây là công việc, công việc! – Bạch Nhạn đứng dậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Khang Kiếm lẳng lặng ăn hết sủi cảo trên đĩa, phụ giúp thu dọn bát đũa.

- Được, anh ở nhà đợi em. – Anh bỗng lên tiếng.

Bạch Nhạn ậm ừ một tiếng.

Vì tinh thần khá ổn nên buổi tối Khang Kiếm ngồi truyền nước ngay ở phòng khách. Phòng khách rộng rãi, cánh cửa kính thông ra ban công mở rộng, cảm thấy mát mẻ hơn một chút. Lại có thể xem tivi, tiện thể ăn thêm chút hoa quả.

Tivi chuyển sang kênh Mango, tiết mục tạp kỹ của mấy nam MC rất ác liệt, nhưng xem cũng thoải mái. Người vừa rồi còn cười khúc khích sao lại chẳng nói gì nữa rồi, Khang Kiếm ngoái sang, Bạch Nhạn đang ngoẹo đầu ngủ trên sofa.

Người ta đều nói phụ nữ lúc ngủ xinh đẹp mới là mĩ nhân chân chính. Dáng ngủ của Bạch Nhạn rất ngoan, một tay đặt trên ngực, một tay gối dưới đầu, miệng hơi cong, lúm đồng tiền hơi lộ, hàng mi dài che rợp đôi mắt đẹp. Bạch Nhạn lúc này không tinh nghịch, không ranh mãnh, cũng không hùng hổ dọa dẫm khiến người ta khó thở, cô chính là một cô bé nhà bên hiểu biết, hiền lành, xinh đẹp.

Nếu có một người con gái như vậy, người làm cha không biết phải tự hào đến mức nào.

Khang Kiếm giật nảy mình vì ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu này, tim đập thình thịch, anh vội vã đưa mắt nhìn về tivi.

Nhưng ý nghĩ này giống như đã được mọc rễ, cứ luẩn quẩn mãi trong đầu anh suốt buổi tối, không xua đi được. Anh nhắm mắt lại, thậm chí còn có thể hình dung ra được một cô bé Bạch Nhạn mặc váy hoa, tết tóc đuôi sam.

Anh thật sự hoài nghi có phải lần sốt cao này đã làm hỏng đầu óc của anh không? Tại sao lại có thể nảy ra sự liên tưởng không thể có này chứ?

Sáng sớm hôm sau, khi Bạch Nhạn xuất phát, Khang Kiếm vẫn còn đang ngủ. Sáu giờ, ngoài trời đã rất sáng, phương đông rực rỡ ánh vàng, mặt trời thấp thoáng nhô lên từ phía chân trời. Trời không một ngọn gió, hôm nay chắc chắn lại là một ngày xuân tươi đẹp.

Bạch Nhạn đeo ba lô, vừa ngáp vừa đi ra khỏi cổng tiểu khu. Một chiếc Besturn màu đen đỗ bên đường, kính xe đang mở, cô nhìn thấy Lãnh Phong ngồi ở ghế sau, lái xe là bác sĩ gây mê của bệnh viện – Mã Gia.

Mã Gia mở cửa xe cho cô, cô ngồi vào ghế phụ lái, bình thản chào hỏi.

- Đi thôi! – Lãnh Phong buông ra hai chữ rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

- Chúng ta đi đâu? – Bạch Nhạn hỏi.

- Kim Lâm. – Người trả lời là Mã Gia.

Bạch Nhạn sững người, Kim Lâm là một huyện giáp với Tân Giang, cách Tân Giang hơn 400 km, không ngờ lại đi xa như vậy! Lúc ở bệnh viện cô từng nghe mọi người thì thào với nhau rằng, nhiều bác sĩ lợi dụng thời gian nghỉ ra ngoài làm tư, thu nhập rất khả quan. Lãnh Phong là chuyên gia, bệnh nhân tìm riêng đến anh nhất định là rất nhiều.

Ra khỏi thành phố, xe đi vào đường cao tốc, phóng rất nhanh. Mã Gia tập trung lái xe, Lãnh Phong ngủ bù, Bạch Nhạn áp mặt vào cửa sổ ngắm cảnh trên đường.

Nếu trời không nóng như vậy thì cũng có thể coi là một lần đi dã ngoại dễ chịu.

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, xe ra khỏi đường cao tốc, chạy trên tuyến đường cấp huyện một lúc rồi tiến vào huyện Kim Lâm, dừng lại trong sân Bệnh viện Nhân dân huyện.

Trong bệnh viện đã có người đợi sẵn, giới thiệu ra mới biết là viện trưởng. Mã Gia, Lãnh Phong và viện trưởng rất thân thiết, bắt tay xong liền cười đùa. Bạch Nhạn mỉm cười đi đằng sau.

Buổi sáng không làm phẫu thuật, tới khách sạn nghỉ ngơi trước. Trong phòng khách sạn đã có một số người khác đang đợi. Có lẽ là người nhà bệnh nhân, vừa nắm tay Lãnh Phong vừa nói không ngừng vừa lén nhét gì đó vào túi áo Lãnh Phong, trên nền nhà còn chất rất nhiều rượu, thuốc đắt tiền và đặc sản của Kim Lâm.

Cơm trưa ăn ở khách sạn, bốn món mặn một món canh, không có rượu. Ăn cơm xong, ba người chợp mắt một lát rồi đi tới phòng mổ. Buổi chiều có ba ca mổ, làm một mạch tới tận tám giờ tối.

Lúc Lãnh Phong tháo khẩu trang ra, mặt anh vốn đã trắng, Bạch Nhạn cảm thấy lần này càng trắng như ma quỷ, trông thật âm u.

Bữa tối chuyển địa điểm tới một nhà hàng ở Kim Lâm, trên bàn ăn có rượu, đồ ăn cũng phong phú hơn buổi trưa nhiều, cùng ăn có lãnh đạo bệnh viện và cả người nhà bệnh nhân.

Bạch Nhạn không chịu uống rượu, đòi uống nước trái cây. Tửu lượng của Mã Gia không ổn lắm, uống vài ly mặt đã đỏ tía tai. Lãnh Phong thì lợi hại, chén chú chén anh vô cùng hào sảng, mặt không hề biến sắc.

Tan tiệc, viện trưởng lại dẫn hai người đi tắm hơi và ngâm chân, có lẽ còn có hoạt động khác nữa, Bạch Nhạn cáo mệt, một mình về khách sạn trước.

Lúc tắm xong ra ngoài, điện thoại reo, là sếp Khang gọi. Anh bảo cô Liễu Tinh đã đến rồi, nước cũng đã truyền xong.

- Liễu Tinh lắm mồm ghê, nói năng liến thoắng, chồng cô ấy lịch thiệp hơn nhiều.

- Chồng cậu ấy cũng đi sao? – Bạch Nhạn cười hỏi.

- Ừ, nói là đến tham quan nhà anh.

- Tham quan xong có phát biểu cảm tưởng gì không?

- Cô ấy bảo sẽ trực tiếp nói với em. Bạch Nhạn, mọi việc thuận lợi chứ?

- Rất thuận lợi, ngày mai có thể về nhà đúng giờ.

- Ừ.

Sau đó hai người cúp máy, Bạch Nhạn gọi ngay cho Liễu Tinh, ngẩng đầu nhìn thời gian trên tivi là 22h, phim chiếu lúc 7h tối, có lẽ đã tan rồi!

- Gì thế? – Giọng Liễu Tinh có phần bực tức.

- Sao vậy? Avatar làm cậu thất vọng sao?

- Avatar cái khỉ gió ấy! – Liễu Tinh bỗng hét lên xé tai – Cậu nói xem sao người ta lại đen đủi như vậy chứ? Là cấp trên của mình thì mình phải làm con cháu cho họ à? Mình mong cái phim Avatar đó lâu lắm rồi, kết quả thì sao, trưởng khối của Lý Trạch Hạo nói muốn xem, anh ấy liền đem vé tặng người ta luôn.

- Đừng giận, đừng giận mà, trên mạng sẽ có nhanh thôi, mặc dù hiệu quả không bằng ngoài rạp được, nhưng vẫn có thể xem tạm. – Bạch Nhạn dịu giọng an ủi.

- Mình nuốt không trôi cục tức này.

- Vậy ngày mai mình lại đi xem có vé không, nếu mua được thì mình với cậu đi xem.

- Tính sau đã! – Liễu Tinh bực bội ngắt máy.

Xem ra đêm nay Lý Trạch Hạo chẳng thể ngủ ngon rồi, không biết bị bom nổ rách mấy lớp da nữa! Bạch Nhạn hết sức thông cảm.

Không biết mấy giờ Lãnh Phong và Mã Gia mới về đến khách sạn, lúc Bạch Nhạn xuống dưới ăn sáng, cửa phòng hai người đó vẫn đóng chặt.

Cô ăn sáng xong, đi dạo một lượt quanh mấy tiệm đồ hiệu gần khách sạn, mua một chiếc mũ rơm màu xanh da trời rồi đi lên, cửa vẫn chưa mở.

Tận đến giờ cơm trưa hai người đó mới xách hành lý ra, đi ăn trưa trước.

Lúc xuất phát đã là hai giờ chiều. Vẫn là Mã Gia lái xe, xe chạy tới giáp Tân Giang thì dừng lại. Phía trước đã có rất nhiều xe dừng lại, từng chiếc nối đuôi nhau như một con rồng dài.

Mã Gia xuống xe nghe ngóng. Phía trước có mấy cái xe tông vào đuôi nhau, một chiếc bị nổ lốp, mấy chiếc xe chồng lên nhau như đồ chơi xếp hình, thương vong nghiêm trọng. Hiện giờ, cảnh sát giao thông đang điều tra hiện trường, đường cao tốc tạm thời bị phong tỏa.

Xe vừa dừng, khí nóng hầm hập ập đến, Bạch Nhạn nóng tới mức mồ hôi ròng ròng, nhưng Lãnh Phong cứ như thật sự đến từ Siberia, trên mặt không hề có giọt mồ hôi nào.

Mã Gia rút thuốc lá, quẳng cho Lãnh Phong một điếu, kể lại mấy chuyện vui tối qua, Lãnh Phong thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng ừ một tiếng, giống một người lắng nghe hơn là người tham dự. Hôm qua ở phòng tắm hơi bọn họ gặp được một cô nhân viên mát xa xinh đẹp có vòng một vĩ đại, rất trêu ngươi, rất lẳng.

- Anh Lãnh, anh không nên đi cạo gió, đáng lẽ phải ở lại mà xem. – Mã Gia phà khói, tặc lưỡi tiếc rẻ.

- Người tôi nhiều hàn khí, cạo gió có thể giải hàn độc. Tay nghề vị sư phụ đó rất tốt.

Thật hiếm khi, Lãnh Phong lại nói nguyên một câu hoàn chỉnh.

Bạch Nhạn sợ hít phải khói thuốc, vứt túi xách lại, xuống xe đứng hóng gió dưới bóng cây.

Lãnh Phong nheo mắt, hít từng hơi thuốc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bóng dáng xinh đẹp dưới gốc cây, ánh mắt dịu dàng.

Bốn giờ chiều, con rồng cuối cùng cũng nhúc nhích. Hiện trường vụ tai nạn đã xử lý xong xuôi, chiếc xe bị đâm nát được kéo đi, đường cao tốc lại thông. Nhưng vì nhỡ nhàng, về đến Tân Giang trời đã gần tối.

Mã Gia đưa Lãnh Phong về bệnh viện trước, rồi đưa Bạch Nhạn về nhà.

Lúc Bạch Nhạn xuống xe, Mã Gia đưa cho cô một cái phong bì, chẳng nói chẳng rằng lái xe đi mất.

Bạch Nhạn nắn nắn chiếc phong bì, rất chắc tay, cô hơi bần thần, cẩn thận nhét vào trong túi xách.

- Sao bây giờ mới về? – Khang Kiếm đứng ở đầu cầu thang như thần hộ mệnh, mặt mày lạnh tanh.

- Tắc đường. – Quần áo dính bết hết vào người, Bạch Nhạn muốn mau mau đi tắm một cái.

Khang Kiếm giơ tay nhìn đồng hồ, sáu giờ hơn, vẫn còn kịp xem suất phim tám giờ.

- Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!

- Anh đi một mình đi, em mệt lắm, ngày mai mẹ anh đến, em còn rất nhiều việc chưa làm! – Bạch Nhạn xua tay, chẳng thèm nhìn anh, đóng cửa phòng tắm lại.

Khang Kiếm mặt mày vô cảm quay ngoắt lại, cáu kỉnh sập cửa phòng làm việc cái rầm. Bạch Nhạn đứng dưới vòi sen sảng khoái nhắm mắt lại, để mặc cho dòng nước xối vào người.

- Trời ơi, trời ơi, đây… đây chẳng phải là vé xem phim Avatar hay sao?

Lúc Bạch Nhạn tắm xong ra lau tóc, thấy ở giỏ rác phía bên ngoài có cái gì xanh xanh đỏ đỏ. Cúi người nhìn xuống, hóa ra lại là vé xem phim Avatar, cuống quýt, vội vàng nhặt lên ghép lại với nhau.

- Chẳng phải em nói không muốn ra ngoài sao? – Khang Kiếm bước ra, lạnh lùng hỏi.

- Mấy chuyện kia, ngày mai em dậy sớm làm cũng được. Đây là Avatar đó, vé khó kiếm lắm, sao sếp không nói sớm chứ? Tám giờ tối, úi, vẫn còn bốn mươi phút nữa!

Nụ cười còn chưa kịp nở trên môi Khang Kiếm, câu nói tiếp theo của Bạch Nhạn đã khiến nó đông cứng bên khóe miệng:

- Bây giờ em sẽ gọi điện cho Liễu Tinh, chà, chắc chắn cô nàng sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng. Sếp làm gì thế?

Bạch Nhạn ngẩn tò te, sếp Khang bỗng giật lấy tấm vé cô đang ghép và xé nát.

Khang Kiếm hất hàm cao ngạo, sập cửa phòng làm việc đánh "rầm" một cái.

Bên ngoài, Bạch Nhạn len lén le lưỡi, làm mặt hề với cánh cửa phòng làm việc, cười mủm mỉm đi xuống lầu.

Sếp Khang, sếp đã hiểu cảm giác bị người khác coi thường rồi chứ! Ha ha!

18. Chương 05.1

Chương 5: Mẹ chồng từ phương Bắc tới

Lại là một ngày đẹp trời nắng vàng rực rỡ, nhưng tâm trạng của Bạch Nhạn lại bình thường. Hôm nay là thứ Hai, một tuần bận rộn lại sắp bắt đầu, hôm nay lại đúng dịp Tết Đoan ngọ truyền thống của dân tộc Trung Hoa, hôm nay cũng là ngày mẹ chồng đại nhân giá lâm. Theo Luật Lao động, đáng lẽ hôm nay được nghỉ, nhưng điều khoản này không thích hợp với y tá, đến phiên bạn trực thì dù có là đêm giao thừa cũng phải đi làm.

Đây là ngày lễ truyền thống đầu tiên từ sau khi Bạch Nhạn và Khang Kiếm kết hôn. Lúc cô ở đảo Giang Tâm, nghe Khang Kiếm nói mẹ chồng sẽ đến, trong lòng cô đã âm thầm chuẩn bị. Tự mình gói bánh chưng rồi nấu một mâm cơm ngon, mở một chai rượu, tốt nhất là gọi cả ông Khang Vân Lâm cùng tới, cả nhà vui vầy sum họp.

Lúc đó không phải là bây giờ.

Khi đó, cô vẫn còn có chút vị nể sếp Khang, giờ đây, ý nghĩ này đã theo gió bay xa.

Đối với người khác, có một "gia đình" hoàn chỉnh là điều đương nhiên, cực kì bình thường, với cô, dường như đó vĩnh viễn là một món đồ xa xỉ mà dù cô có dốc cạn cả túi cũng chẳng thể nào mua được.

Nhưng những gì cần làm cô vẫn sẽ làm, chỉ là tâm trạng không còn như trước nữa.

Cũng như hồi nhỏ chơi "trò vợ chồng", trò chơi kết thúc, không có bố, không có mẹ, không có búp bê, chỉ còn một mình cô thui thủi ngồi trên thềm nhà, bốn bề cô quạnh.

Cho dù vô cùng mệt mỏi, Bạch Nhạn vẫn dậy đúng năm giờ sáng.

Phòng ngủ cho khách hôm qua đã dọn dẹp xong xuôi, nghĩ tới mẹ chồng tuổi đã cao, cô trải thêm trên chiếu một lớp đệm mềm, lại trải một chiếc ga giường màu xanh lam, trông rất nhã nhặn. Ruột gối nhồi hạt muồng giúp sáng mắt lại sảng khoái tinh thần. Chiếc chăn mỏng trên giường cùng màu với ga giường, quần áo ngủ treo trong tủ, dưới chân giường đặt một đôi dép cói đế mềm, trong phòng vệ sinh cạnh đó đặt một bộ đồ vệ sinh cá nhân mới tinh.

Bạch Nhạn kiểm tra thêm một lượt rồi bắt xe đi chợ, tiện thể mua sữa đậu nành và quẩy về làm bữa sáng.

Về đến nhà, cô rửa sạch thịt rồi xắt miếng, cho vào một cái bát to, thêm hành, gừng tươi, chút rượu, cuối cùng rưới xì dầu vào, trộn thịt và tôm khô nguyên con xuống dưới đáy. Gạo nếp và gạo tẻ đong đủ lượng, ngâm trong chậu, hạt dẻ bóc sẵn để trong rổ nhỏ, các loại rau khác tạm thời để vào tủ lạnh.

Lúc cô bắt đầu lấy nước nóng luộc lá lau thì Khang Kiếm đi xuống, cả căn phòng đều thoảng mùi hương tươi mát của lá lau.

- Làm món gì ngon thế?

Sau khi bị sốt cao, khẩu vị Khang Kiếm nhạy cảm hơn trước nhiều, anh khịt mũi, mắt sáng rỡ, quên sạch nỗi phiền muộn tối hôm qua.

Lãnh đạo tố chất vốn cao, bụng dạ từ trước đến nay luôn rộng lượng.

Bạch Nhạn lau mồ hôi trên trán, ngồi xuống cạnh bàn ăn thở hắt một hơi:

- Em mệt quá rồi, sếp ơi rót cho em cốc nước, em chuẩn bị để tối gói bánh chưng.

- Bánh chưng? – Khang Kiếm nhíu mày, sầm mặt lại – Bánh chưng cũng chỉ là lấy lá gói cơm, đừng làm nữa, rắc rối lắm.

Anh đi vào trong rót nước, lấy bát đũa, rót sữa đậu nành, gắp quẩy.

- Lấy lá gói cơm? – Bạch Nhạn trợn mắt – Anh nhà quê vừa thôi, bánh chưng của người miền Nam bọn em là gói cả càn khôn đấy. Hôm nay em định gói bánh chưng nhân thịt và nhân hạt dẻ, cực kì cực kì ngon.

- Bánh chưng lại còn có nhân? – Khang Kiếm rất ngạc nhiên, thím giúp việc người Đông Bắc nhà anh chẳng phải lần nào cũng gói mấy cái cục gạo vuông chằn chặn đặt lên bàn, nhìn thôi đã thấy no, khiến anh chẳng có khái niệm gì đặc biệt với ngày Tết Đoan ngọ này cả.

Bạch Nhạn chịu hết nổi lắc đầu, con ông cháu cha gì chứ, còn không bằng người ở quê. Càng ngày càng không có tiếng nói chung với mẫu người này, thời gian có hạn, không rảnh giảng giải cho anh.

- Mẹ sếp hôm nay lúc nào thì tới?

- Bay chuyến chiều, chắc buổi tối là tới Tân Giang, anh đã bố trí xe đi đón rồi.

- Anh không đi sao?

- Chiều anh phải họp bàn về chuyện trụ sở của mấy ban ngành, không biết khi nào mới xong.

- Vậy tối anh có về ăn cơm không?

Sếp không có mặt, cô và mẹ chồng đại nhân lần đầu gặp nhau, trong lòng hơi hồi hộp.

Khang Kiếm nhìn cô, nuốt nốt chỗ sữa đậu nành trong miệng: "Anh sẽ cố gắng" – giọng điệu quan chức điển hình, thà không trả lời còn hơn.

Bạch Nhạn chẳng nói chẳng rằng, vùi đầu ăn quẩy.

Cũng may, hôm nay phòng mổ không quá bận, Bạch Nhạn rảnh rỗi chạy tới khoa Phụ sản an ủi Liễu Tinh đang bị tổn thương tâm hồn, đúng lúc leo cầu thang bộ thì gặp Lãnh Phong.

Cô đi xuống, anh ta đi lên, bốn mắt nhìn nhau.

- Chào!

Nhìn thấy Lãnh Phong, Bạch Nhạn hơi mất tự nhiên. Tối qua trước khi đi ngủ, cô lén mở phong bì ra đếm, số tiền trong đó vượt quá sự tưởng tượng của cô. Cô hoảng hồn nhét phong bì vào túi xách, lòng thầm nghĩ có khi nào Mã Gia đưa nhầm phong bì không, có khi đây là phong bì đưa cho Lãnh Phong.

Lãnh Phong gật đầu, vẻ mặt thản nhiên quan sát cô:

- Tối qua ngủ không ngon?

Sắc mặt vàng vọt, dưới mắt còn có quầng thâm mờ, tối qua về cũng đâu có muộn!

Bạch Nhạn sờ lên mặt, mỉm cười:

- Ngủ rất ngon, có điều hơi ít.

Lãnh Phong bỗng đưa tay ra giúp cô vén mấy cọng tóc tuột khỏi mũ y tá ra sau gáy, đầu ngón tay mát lạnh chạm vào vành tai cô, cô bỗng chốc cứng ngắc như đá, hơi thở như ngừng lại.

- Không ai có thể khiến cho tất cả mọi người đều yêu mến, em hà khắc với bản thân mình quá. – Anh thu tay lại, đi ngang qua người cô.

Bạch Nhạn đứng sững như trời trồng, rất lâu sau mới run rẩy đưa tay lên sờ tai. Vừa rồi có thật là hàn lưu Siberia đã làm một động tác đầy cảm xúc như vậy không?

Đầu óc phút chốc bị tê liệt.

Cô hoang mang đi đến khoa Phụ sản, Liễu Tinh đang nghe tim thai cho một thai phụ trong phòng khám, tiếng tim đập của bào thai truyền ra từ chiếc máy, vừa to vừa mạnh mẽ một cách thần kỳ. Bạch Nhạn nhìn chằm chằm cái bụng tròn như quả bóng của thai phụ, thật không dám tin.

- Ừ, mọi thứ đều rất tốt, tầm này tuần sau chị lại đến nhé! – Liễu Tinh giúp thai phụ kéo chiếc váy rộng thùng thình xuống, đỡ chị ấy xuống.

Người phụ nữ cảm ơn, chồng chị ta đang đợi ở bên ngoài bước vào, hai người ra về, vẻ mặt tràn trề hạnh phúc.

- Tâm trạng đỡ hơn chút nào chưa? – Bạch Nhạn hỏi.

Liễu Tinh nhún vai:

- Vợ chồng sao giận nhau được qua đêm, thầy Lý nhà mình cũng chẳng làm thế nào được, đáng ghét là mấy cái tên quan chức vô liêm sỉ kia. À, không bao gồm sếp Khang nhà cậu nhé, anh ấy bình dị dễ gần, có cảm giác rất thân thiết, hôm trước còn lấy hoa quả, rót trà mời mình với ông chồng nhà mình, lúc mình về còn tiễn ra tận chân cầu thang.

Liễu Tinh bỗng hạ giọng ra vẻ thần bí:

- Nhạn, hôm đó lão sếp nhà cậu cứ quanh co dò hỏi mình xem hồi trước cậu có bạn bè gì, có đặc biệt thân với ai không, bình thường cậu chơi với những ai, trong bệnh viện có những bác sĩ nam nào vừa trẻ lại vừa giỏi giang. Mình nghe một hồi, sao cứ cảm thấy là lão ấy đã đánh hơi thấy mùi gì khác thường, cứ như là cậu có gian tình gì ở bên ngoài ấy! Nếu không phải là lão ấy hỏi lịch sự, tế nhị như thế thì mình đã bảo thẳng với lão ấy, đừng nói là gian tình, đến cả yêu cũng chỉ yêu có một lần, nghĩ tới đã thấy thiệt thòi. Nói thật nhé, mình không tin lão sếp nhà cậu trước đây lại là một tờ giấy trắng đâu.

Bạch Nhạn nhếch mép:

- Giống tờ giấy trắng thì đã chả làm quan được.

- Vậy lão ấy thú nhận gì với cậu chưa?

- Nếu cậu là mình, cậu có muốn nghe anh ấy thú nhận không?

Liễu Tinh nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Thôi vậy! Biết nhiều lại nghĩ ngợi, suy diễn nhiều, trong lúc đang xyz lại tự nhiên nghĩ tới chuyện hồi xưa anh ta cũng như thế này với người phụ nữ khác, mình sẽ… không chịu nổi. Trong tình yêu, một chút che giấu có thiện ý cũng có thể chấp nhận được.

- Vậy mới nói cậu rất may mắn, người đàn ông cậu yêu đầu tiên cũng là người đàn ông cuối cùng của cậu.

Mắt Bạch Nhạn phủ một lớp sương mù xa xăm.

Liễu Tinh cười khúc khích:

- Ừ ừ, mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này, chúc mừng mình đi!

Bạch Nhạn đá cô nàng một cái rồi cười theo.

Tan làm về nhà, Bạch Nhạn lập tức bận mở mắt, sườn xào măng khô, canh cá trích đậu phụ, tôm hấp rượu, cá thái lát xào cần tây, gỏi sứa, từng món bày lên trên bàn, tuy chỉ là món ăn gia đình nhưng trông rất hấp dẫn. Bánh chưng cũng đã gói xong, đang luộc trong nồi to.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Bạch Nhạn đi tắm chuẩn bị tinh thần, vừa bước ra thì chuông cửa reo.

Cô mở cửa, bên ngoài có một người phụ nữ trung niên đậm người, hai tay xách hai va li hành lý, nhìn cô bằng ánh mắt sắc như dao.

- Bác tìm ai ạ? – Bạch Nhạn hỏi.

- Tránh ra, đừng có cản đường. – Người phụ nữ trung niên nói giọng hơi cuốn lưỡi, rất khỏe, mỗi tay một cái va li mà vẫn còn dùng vai hích Bạch Nhạn ra, xông thẳng vào trong.

- Bà định làm gì vậy? – Bạch Nhạn tức giận, túm ngay một cái lọ hoa đặt chỗ lối đi để làm vũ khí.

Người phụ nữ quay đầu lại:

- Cô mù à, không thấy tôi đang làm gì sao? Phòng của bọn tôi ở đâu?

- Bà này ăn nói kiểu gì thế, bây giờ bà đang xông vào nhà dân, là hành vi phạm pháp, ra ngoài mau. – Bạch Nhạn không hề nao núng.

- Xông vào nhà dân? – Bà ta giễu cợt nhíu đôi lông mày thô đậm, đặt phịch hai cái vali xuống – Cô chẳng phải ả đó của Khang Kiếm sao? Đúng thật là…

Bà ta không nói hết mấy chữ cuối cùng, nhưng Bạch Nhạn vẫn nghe ra được sự khinh khỉnh, coi thường trong giọng nói của bà ta, cô sững người.

- Rốt cuộc bà là ai?

Không thể là bà Lý Tâm Hà được, tuổi tác và khí chất không giống, cách nói năng thô lỗ cũng không giống.

Người phụ nữ liếc xéo cô:

- Tôi còn phải xuống dưới lấy đồ.

Ánh mắt đó, cứ như thể việc Bạch Nhạn không biết bà ta là ai là một tội ác tày trời vậy.

Tiếng bước chân thình thịch chạy trên cầu thang.

Bạch Nhạn đứng trong phòng khách, cảm thấy trong lòng như mắc míu một tảng đá kỳ lạ.

Một lát sau, người phụ nữ lại ôm hai chậu hoa lan lên, tiếp đó là một cái máy tính xách tay, một cái chuồng chó be bé trông như trong phim hoạt hình, một con chó nhỏ lông dài dài, toàn thân trắng như tuyết, cổ đeo một dải lụa màu hồng phấn, một chiếc xe lăn dành cho người tàn tật, cuối cùng…

Bạch Nhạn nín thở, nhìn người phụ nữ trung niên thở hồng hộc, bế một người phụ nữ thanh thoát, khí chất cao quý, được chăm sóc điều độ, cẩn thận đặt lên sofa.

Nhân vật chính xuất hiện rồi.

Trán Khang Kiếm có nét nhang nhác người phụ nữ cao quý đó, bà ấy nhất định là mẹ chồng cô – Lý Tâm Hà rồi.

Giờ thì Bạch Nhạn đã hiểu, tại sao khi cô và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu mẹ anh trước. Dù cô không biết bơi thì cũng vẫn có thể quẫy đạp trong nước, nhưng bà Lý Tâm Hà sẽ chìm nghỉm xuống dưới.

Nhìn bà Lý Tâm Hà ngồi đó, phần cơ thể từ eo trở xuống hình như không cử động được, có lẽ là liệt nửa người. Bạch Nhạn giấu sự sửng sốt trong lòng, mỉm cười rạng rỡ, bước qua đống rương hòm chất đầy phòng khách, tiến về phía trước kêu lên:

- Mẹ, mẹ đến rồi ạ!

Hai hàng lông mày thanh tú của bà Lý Tâm Hà nhíu lại, thản nhiên quan sát xung quanh, sau đó mới nhìn Bạch Nhạn:

- Sao tôi không nhớ là đã sinh ra đứa con gái nào như cô nhỉ?

Bạch Nhạn cứng người, mặt đỏ lên:

- Mẹ, mẹ vui tính quá, con là Bạch Nhạn.

- Từ trước tới giờ tôi không nói đùa. Cô gọi như thế khiến tim tôi nổi da gà, tôi chịu không nổi, sau này nhớ lấy. Khang Kiếm chưa về à?

- Chắc anh ấy sẽ về ngay đấy ạ. Vậy mẹ thích con gọi mẹ thế nào ạ?

Kỳ lạ, hòn đá mắc trong tim Bạch Nhạn phút chốc rơi xuống đất, rất chắc chắn, rất bình tĩnh.

- Gọi là bà Lý. – Người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh xen vào.

- Ồ, bà Lý, để cháu đưa bà tới phòng bà. – Nụ cười trên mặt Bạch Nhạn không hề nhạt đi.

- Không cần, tôi đợi con trai tôi về. – Bà Lý Tâm Hà quay mặt đi, nói với người phụ nữ đứng tuổi – Thím Ngô, ôm Lệ Lệ qua đây.

- Vâng! – Thím Ngô lạnh lùng lườm Bạch Nhạn, ôm con chó nhỏ vui vẻ đưa cho bà Lý Tâm Hà:

- Lệ Lệ, nhìn xem, đây là nhà mới của chúng ta đó!

Bạch Nhạn chăm chăm nhìn con chó nhỏ trắng như tuyết, ánh mắt mơ hồ, suy nghĩ miên man, đầu óc trống rỗng.

Anh trai của Lệ Lệ - sếp Khang, cuối cùng cũng hồi phủ trước bữa tối.

- Kiếm Kiếm! Lại đây mau, ngồi cạnh mẹ! – Bà Lý Tâm Hà dang hai tay, nhìn Khang Kiếm bằng ánh mắt tự hào, đợi Khang Kiếm ngồi xuống, mặt bà bỗng sa sầm lại:

- Sao sắc mặt con kém thế?

Khang Kiếm ngẩn người, xoa cằm:

- Kém ạ? Con vẫn tốt mà!

Hai ngày nay ngủ nhiều hơn bình thường, đáng lẽ trông vẫn ổn chứ.

- Sao mà vẫn tốt được? Con ra soi gương mà xem, mặt gầy gò vàng vọt, cằm nhọn cả ra. – Bà Lý Tâm Hà cau mặt, nói vẻ nghiêm trọng – Bây giờ con còn trẻ, cơ thể vẫn chịu được, nhưng không thể hoang tàng bừa bãi, có những chuyện phải tiết chế lại, sau này con còn phải làm nên nghiệp lớn nữa!

- Mẹ!

Khang Kiếm liếc nhìn Bạch Nhạn đang bê thức ăn ra bàn, cô nửa cười nửa không, khóe miệng nhếch lên đầy vẻ thấu hiểu.

- Sao vậy, mẹ không thể nói con sao? Mẹ là muốn tốt cho con, đừng có bắt chước bố con… - Bà Lý Tâm Hà bỗng ngừng lại – Chúng ta vào phòng nói chuyện đi!

Khang Kiếm mím môi, bế bà vào xe lăn, đẩy vào phòng ngủ dành cho khách.

Thím Ngô đang sắp xếp hành lý trong phòng đóng sập cửa lại.

Bạch Nhạn nghe tiếng sập cửa, mỉm cười, lấy đũa gắp từng cái bánh chưng đã luộc xong ra, đặt lên đĩa cho nguội.

Mới gặp mặt, Bạch Nhạn đã nhận ra được rằng bà Lý Tâm Hà không có thiện cảm với cô. Kiểu không thích này, không phải là không thích do khác nhau về địa vị, mà là sự khinh thường toát ra từ trong xương cốt, là sự oán hận đè nén qua năm tháng, tựa như kết thù mấy đời, đến nhìn cô thêm một cái cũng không thể chịu nổi.

Trong mắt bà Lý Tâm Hà, cô còn không bằng một con chó tên là Lệ Lệ.

Cho nên bà Lý Tâm Hà lấy cớ bị bệnh, từ chối tham dự hôn lễ của cô và Khang Kiếm.

Đến đây lại xuất hiện một vấn đề, bà Lý Tâm Hà rất yêu thương sếp Khang, sếp Khang rất hiếu thảo với mẹ, nếu bà Lý Tâm Hà ngăn cản sếp Khang lấy cô, sếp Khang chắc chắn sẽ không làm trái lời bà.

Nhưng bọn họ đã kết hôn.

Rõ ràng là cuộc hôn nhân của bọn họ đã được bà Lý Tâm Hà thầm công nhận.

Yêu thương sếp Khang như vậy, tại sao bà Lý Tâm Hà lại có thái độ đó với mình? Chẳng phải thành ngữ có câu "Yêu ai yêu cả đường đi lối về" đó sao? Tục ngữ cũng nói "Vuốt mặt nể mũi" đó thôi?

Trước mắt cô và sếp Khang là một gia đình mà!

Càng phân tích càng thấy thú vị.

Trong lòng sếp Khang có người đẹp Y Đồng Đồng, nhưng lại quyết tâm lấy cô làm vợ bằng được, bà Lý Tâm Hà coi cô như cái đinh trong mắt, lại mặc nhiên công nhận cô là con dâu.

Cô phải đánh giá gia đình này như thế nào đây, nên ca tụng họ lòng dạ bao la, hay là thông cảm cho những bất đắc dĩ phía sau không thể nói ra của họ?

Có điều trong mắt Bạch Nhạn, thái độ này của bà Lý Tâm Hà cũng chỉ là một cơn mưa bụi.

Đối phó với người trên ngôi cao chót vót, anh phải dứt khoát cúi thấp xuống hòa mình với cát bụi, biến thành một hạt cát, một cọng cỏ. Một hạt cát, một cọng cỏ thì có gì đáng sợ chứ. Lửa rừng đốt không hết, gió xuân thổi lại lên. Người đứng trên cao không chịu được lạnh đâu.

Cửa phòng mở ra, ba người cười cười nói nói đi ra ngoài, tiến vào phòng khách như khách quý, ôsin Bạch Nhạn đã sắp bát đũa xong xuôi.

- Đây là cái gì? – Bà Lý Tâm Hà nhón lấy một cái bánh chưng hình tứ giác trên đĩa, vẩy vẩy, dây buộc bánh dính dầu hơn nên trơn, chiếc này hình như cũng buộc không chặt, lá gói bánh bỗng tung ra, chiếc bánh chưng rơi bịch xuống nền nhà.

Bạch Nhạn hòa nhã bước lên thuyết minh:

- Lúc mẹ nhấc lên thì nó là bánh chưng, bây giờ, nó rơi xuống đất, biến thành bánh dày rồi.

- Đây mà cũng là bánh chưng à? Cho chim ăn à? – Thím Ngô trợn tròn mắt, thiếu chút nữa mắc nghẹn, bà ta quay người đi vào trong bếp, lấy ra một cái hộp bằng giấy dầu mà bà vừa mới cất vào – Đây mới là bánh chưng nè!

Bà ta lấy trong cái hộp ra sáu cái bánh chưng to tướng, trông y hệt như thân hình bà ta, đặt lên bàn.

Bạch Nhạn gật đầu, cuối cùng cô cũng đã lĩnh hội được "lá gói cục cơm" mà sếp Khang nói là thứ gì rồi.

- Khang Kiếm, mau ngồi xuống, hôm nay thím dậy sớm để gói, hồi trước con thích ăn nhất đấy. – Thím Ngô cười tít mắt, lại tất bật vào trong bếp bê ra một đĩa mắm tỏi – Chấm với cái này.

Bà ta đẩy đĩa bánh chưng của Bạch Nhạn ra thật xa.

- Oẳng…

Công chúa Lệ Lệ rất không có khí phách bỗng nhảy từ đùi bà Lý Tâm Hà xuống, xông tới miếng bánh chưng nhân thịt trên nền nhà, ngoạm từng miếng to ngon lành, cái đuôi nhỏ ngoáy tít.

- Lệ Lệ, Lệ Lệ! – Bà Lý Tâm Hà tức đỏ cả mặt.

Bạch Nhạn nhịn cười tới mức đau cả bụng, cô ngồi xuống như không có chuyện gì, một mình một cõi, kéo đĩa bánh chưng của mình gói lại, thong thả ung dung pha một tách trà, cắn từng miếng nhỏ.

Khang Kiếm nhìn cô, lấy một cái bánh chưng trong ánh mắt chờ đợi của thím Ngô, bóc ra, chấm vào mắm tỏi, ăn một miếng, lại nhìn Bạch Nhạn một cái.

- Sườn gì thế này, sao ngọt thế? – Bà Lý Tâm Hà cau mày nhìn đĩa sườn sốt đỏ rực.

Thím Ngô hoàn toàn là fan trung thành của bà, lập tức dịch đĩa sườn xào ra xa:

- Ăn tôm hấp rượu vậy!

- Tôi dị ứng với tôm, thím không nhớ à? – Bà Lý Tâm Hà cáu kỉnh.

Tôm hấp cũng dịch sang một bên, canh cá trích đậu phụ quá nhạt, gỏi sứa có thể miễn cưỡng ăn được – "Cho nhiều dấm quá" – Bà Lý Tâm Hà chỉ gắp vài miếng.

Vẫn là thím Ngô thông minh, tìm một lọ tương ớt cho vào trong đĩa, trộn sứa lên, coi như có thể giúp bà Lý Tâm Hà ăn hết được một bát cơm.

Nhưng những món bà Lý Tâm Hà không thích, thím Ngô quyết không đụng đũa, đẩy thẳng tới trước mặt Bạch Nhạn, Khang Kiếm cũng gắp vài đũa, nhưng bà Lý Tâm Hà cứ kéo anh lại nói chuyện mãi.

- Kiếm Kiếm, lần trước bí thư Tùng tới Bắc Kinh công tác, bác con ăn cơm với ông ấy, có nhắc tới con. Nghe ý ông ấy thì chức thị trưởng xây dựng ngoài con ra không còn ai khác. Lục Địch Phi chỉ biết ăn chơi nhảy múa, không thể làm chính trị.

- Mẹ, mẹ đánh giá sai Địch Phi rồi, khu đô thị mới của Tân Giang rất có tiếng trên tỉnh, nơi đó là do anh ấy dựng nên đấy.

- Đó là do dưới trướng nó có mấy người tài, nó hữu danh vô thực, toàn đi cướp công.

Khang Kiếm cười:

- Mẹ, làm lãnh đạo chẳng lẽ chuyện gì cũng phải tự mình động tay động chân? Biết dùng người là tốt rồi.

- Trong mắt mẹ, con giỏi hơn nó nhiều.

- Nhưng chuyện này không phải mẹ nói là được. – Khang Kiếm vỗ lên tay bà Lý Tâm Hà – Mẹ không cần phải lo cho con đâu, đến lúc đó Đại hội Hội đồng nhân dân sẽ có sự lựa chọn công bằng.

Bà Lý Tâm Hà gật đầu:

- Từ nhỏ con chưa từng khiến mẹ phải lo lắng, chỉ có chuyện này, mẹ thấy ấm ức thay cho con.

Bà không thèm che giấu, nhìn thẳng vào Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn uống trà, ăn bánh chưng, giả câm giả điếc, nhắm mắt làm ngơ, rất nhàn nhã, hưởng thụ.

- Sếp ơi, bánh chưng nhân thịt này ngon lắm! Anh ăn thử một miếng đi!

Bạch Nhạn lại bóc một cái bánh chưng, thịt thăn và tôm nõn lấp lánh giữa những hạt gạo, cô cắn một miếng đầy thỏa mãn. Cô đưa cái bánh đã bị cắn một miếng lên sát miệng Khang Kiếm, cười nũng nịu.

Gân xanh trên trán bà Lý Tâm Hà nổi từng đám, vẻ mặt như thể có món đồ gì yêu quý bị người ta sỉ nhục.

Khang Kiếm khó nhọc nuốt một miếng bánh chưng, trong miệng toàn là mùi tỏi, thấy rất no, nhưng lại cảm thấy chả ăn được thứ gì. Thực ra bà Lý Tâm Hà không biết, bà là người Bắc Kinh chính cống, sau lại ở Bắc Kinh dài ngày, còn Khang Kiếm đến Tân Giang mấy năm, khẩu vị của hai người đã sớm có nhiều điểm khác biệt. Bây giờ Khang Kiếm quen ăn đồ ăn miền Nam, chua chua ngọt ngọt, lại thêm sau khi kết hôn, thỉnh thoảng Bạch Nhạn lại nấu mấy món độc đáo khác lạ, khẩu vị của anh đã sớm bị chiều hư rồi.

Khang Kiếm ngó cái bánh chưng trước miệng, lại nhìn dáng vẻ nũng nịu của Bạch Nhạn, cúi đầu cắn một miếng, chà, hương thơm ngập miệng, đây mới là vị bánh chưng, tất cả vị giác trong phút chốc được đánh thức. “Ngon quá!”, anh không khỏi khen ngợi.

- Em đã nói là ngon mà. Sếp ơi, nào, ở đây có tôm, anh cắn đi, miếng to vào. – Bạch Nhạn quay đũa một vòng như đang dỗ trẻ con.

- Để anh tự ăn! – Cảm thấy ánh mắt trách móc của bà Lý Tâm Hà, Khang Kiếm đón lấy đũa của Bạch Nhạn.

- Sếp ơi, đấy là đũa của em! – Bạch Nhạn làm như trong nhà không có ai, ngọt ngào làm nũng – Thế thì sếp đưa đũa của sếp cho em, em muốn ăn tôm hấp, sếp ơi, dịch cái đĩa lại đây, em không gắp được.

19. Chương 05.2

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô đưa mắt nhìn nhau, mặt tái đi.

Sau bữa cơm, Khang Kiếm lại bị bà Lý Tâm Hà gọi vào trong phòng nói chuyện. Bạch Nhạn xoa gáy, thả lỏng gân cốt:

- Thím Ngô, thím rửa bát đũa xong thì quét sàn nhà bếp.

Thím Ngô đang chuẩn bị cho Lệ Lệ ăn, dừng bước chân lại:

- Cô có tư cách gì mà nói những lời đó với tôi?

Bạch Nhạn cười mỉm:

- Dựa vào việc tôi là vợ của Khang Kiếm, là con dâu của ông Khang Vân Lâm! Lẽ nào nhà chúng tôi không trả bà tiền sao?

- Cô… - Thím Ngô nổi cơn tam bành, nhảy dựng lên – Tôi… tôi đến là để chăm sóc Lý Tâm Hà, chứ không phải là để phục dịch cái đồ… đồ lăng loàn, đồ con hoang nhà cô.

Bạch Nhạn nheo mắt, lòng chùng xuống. Đoán quả không sai, bà Lý Tâm Hà đích thực đã tìm hiểu kỹ về cô.

- Bà Lý không phải là mẹ của sếp nhà tôi hay sao? Có phải bà không muốn làm giúp cho sếp nhà tôi, hay là bà chê tiền công ít, lát nữa tôi sẽ nói với sếp nhà tôi, tăng lương cho bà là được chứ gì. – Nụ cười của cô vẫn rạng rỡ - Vừa rồi tôi nói gì, bà nhớ rồi chứ? Tôi lên lầu đi tắm, lát nữa bà lấy dưa mật trong tủ lạnh ra rửa rồi bổ miếng.

Mặt thím Ngô như bị xung huyết, nhất thời không nói được lời nào, tức tối như muốn nhảy chồm chồm.

Bạch Nhạn ngân nga hát, vui vẻ đi lên lầu.

Một lát sau, cầu thang vang lên tiếng bước chân thình thịch, Khang Kiếm mặt mày lạnh tanh đẩy cửa phòng ngủ.

- Bạch Nhạn, sao em có thể nói chuyện với thím Ngô như thế?

- Vậy anh muốn em nói với bà ta như thế nào? – Bạch Nhạn ngẩng đầu, từ tốn hỏi.

- Em có thể không thích bà ấy, nhưng nên tôn trọng bà ấy ở mức tối thiểu.

- Nhưng bà ấy không cần em tôn trọng, tự coi mình là nô bộc, là con chó vẫy đuôi, làm sao em lại có thể tước đoạt mong muốn này của bà ấy chứ?

Khang Kiếm không ngờ cô lại nói ra những lời cay nghiệt như vậy, sững sờ.

Bạch Nhạn thản nhiên nhếch miệng, ai mà chẳng biết cách tố cáo chứ.

- Anh có biết vừa vào cửa bà ấy đã gọi em là gì không, ả kia của Khang Kiếm. Chẳng lẽ sếp còn có ả nào nữa? Anh nói xem, rốt cuộc em là ả nào của anh?

Khang Kiếm lúng túng đỏ mặt, cơn tức giận khi vừa vào cửa đã từ từ tiêu tan.

- Thím Ngô là họ hàng xa bên nhà bà ngoại anh, về vai vế là chị dâu của mẹ anh, chồng mất sớm. Sau khi mẹ anh không được khỏe, thím ấy bèn đến nhà anh để chăm sóc cho mẹ, đến giờ đã hai mấy năm rồi. Thím ấy không học hành nhiều, nói chuyện có thể không thật tế nhị.

Ồ, hiểu rồi, thím Ngô có thể coi như là người mẹ thứ hai của sếp Khang.

- Em không so đo việc bà ấy nói tiếng địa phương hay ngôn từ mĩ miều, chỉ cần ăn nói lịch sự một chút là được! Nhưng anh xem cả buổi tối hôm nay, bà ấy như vậy thật không thể nhận ra là sống cùng với một phu nhân khí chất thanh tao như mẹ anh. Nếu anh không nói bà ấy văn hóa thấp, em còn tưởng bà ấy cố tình đến ra oai với em, cố tình xúc phạm em đấy!

Khang Kiếm bỗng tránh ánh mắt đang nhìn thẳng của Bạch Nhạn, lẩm bẩm: “Em cả nghĩ quá”. Nói xong, anh vội vã đi sang phòng làm việc.

Bạch Nhạn hất hàm, nhắm mắt lại, dọn dẹp quần áo, đánh răng rồi đi tắm. Trời sập xuống cũng mặc kệ, dù sao ở nơi này cô cũng là người ngoài.

Tắm xong xuống lầu, thím Ngô đã dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, nhưng trên bàn không có hoa quả.

Tự mình lao động, đủ ăn đủ mặc. Bạch Nhạn tự mở cửa tủ lạnh, lấy dưa ra gọt vỏ, xắt miếng, bê đĩa ngồi trên sofa xem tivi.

- Ê, cô lại đây. – Thím Ngô sầm mặt đi vào phòng khách.

Bạch Nhạn không thèm ngước mắt lên, chỉ chăm chú đút dưa vào miệng.

- Bạch Nhạn? – Bà Lý Tâm Hà đã lên tiếng.

- Bà Lý, có chuyện gì không ạ? – Bạch Nhạn lễ phép trả lời, đi vào phòng ngủ dành cho khách.

Ánh mắt căm hận của thím Ngô chỉ hận không chọc thủng được hai cái lỗ trên lưng cô.

- Xoa bóp cho tôi.

Bà Lý Tâm Hà cũng đã tắm xong, mặc đồ ngủ nằm trên giường. Nếu Bạch Nhạn đoán không nhầm, hiện giờ có lẽ bà đang đóng bỉm.

- Bà Lý, có lẽ bà không hiểu tôi lắm. Tôi không phải y tá trong trung tâm phục hồi chức năng, kỹ thuật xoa bóp này tôi không làm được. Tôi thường ở trong phòng mổ, quen cầm dao cầm kéo thôi. Nếu bà muốn tìm người xoa bóp, ngày mai tôi có thể tới bệnh viện mời giúp bà một người.

- Cô nhiều lời quá đấy, sao nào, cô xoa bóp cho tôi thì thấy bị xúc phạm sao? – Bà Lý Tâm Hà âm trầm nhìn cô.

Bạch Nhạn cười duyên dáng:

- Là bà quá coi trọng sự cao quý, tôi xoa bóp cho bà là bôi nhọ bà.

- Cô…

- Bà Lý, bà không nên nổi nóng, người bị liệt nửa người nhiều năm cơ thịt cứng lại, máu huyết không thông, dễ dẫn đến bệnh tim, trong sách nói vậy đó.

Bà Lý Tâm Hà tức đến nỗi ngực thở phập phồng, phẫn nộ đập tay xuống giường:

- Khang Kiếm…

- Anh ấy đang ở trong phòng làm việc! Bà có chuyện gì tôi giúp bà xử lý. Có điều, thưa bà Lý, quan chức chính phủ thông thường sẽ không để xảy ra những tin xấu như bạo lực gia đình, trừ khi ly hôn. Nhưng chuyện này sẽ không xuất hiện trong nhà chúng tôi, tôi và sếp tình cảm mặn nồng, yêu đương quấn quýt, huống chi bây giờ lại đúng là lúc sếp nhà tôi tranh chức thị trưởng, không thể xảy ra sai sót nhỏ nào.

Gương mặt méo mó vì tức giận của bà Lý Tâm Hà bỗng cứng lại rồi tái nhợt đi.

- Bà Lý, chúc ngủ ngon!

Bạch Nhạn mỉm cười bước ra khỏi phòng, vừa quay lại liền ngẩn người. Thím Ngô đang hì hục xách chiếc giường xếp từ trên lầu đi xuống, ngang qua người cô, coi cô như không khí.

Cô vỗ trán, có vấn đề rồi!

Không nghĩ tới sếp Khang lại có hai bà mẹ, giờ thì tốt rồi, cô ngủ ở đâu đây?

Đúng là nực cười, thời buổi này trai gái xa lạ ngoài đường cũng có thể lên giường rồi xảy ra chuyện tình một đêm, cô và Khang Kiếm là vợ chồng đàng hoàng trước pháp luật, lại không thể ngủ cùng giường.

Thử đóng vai Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài thời hiện đại sao, có phải còn phải đặt một bát nước lên giữa giường để vạch ranh giới không?

Bạch Nhạn lên lầu đi gặp Lương huynh, đẩy cửa phòng ngủ ra, Khang Kiếm đã ở bên trong. Nhìn thấy cô, anh có phần bối rối và lúng túng.

Họ chẳng nói chẳng rằng nhìn nhau khoảng hai ba giây, Bạch Nhạn thu ánh mắt về, lấy một cái túi xách to trong tủ quần áo ra, nhét quần áo vào bên trong.

- Bạch Nhạn… - Khang Kiếm nắm tay cô – Anh… anh sẽ tôn trọng em…

- Không phải vấn đề của anh. – Bạch Nhạn hất tay anh ra.

Mặt Khang Kiếm bỗng đỏ bừng lên, ôm lấy eo cô, vùi đầu vào gáy cô:

- Vậy tức là không có vấn đề gì rồi.

Bạch Nhạn khóc dở mếu dở, biết là anh hiểu nhầm thành cô lo nửa đêm sẽ bổ nhào vào anh. Cô quay lại, nhìn Khang Kiếm một cách bình tĩnh và nghiêm túc:

- Chúng ta đã xác định sẽ chia tay, vậy thì đừng làm cho mọi việc thêm phức tạp. Em đến bệnh viện ở vài ngày với y tá trực.

Khang Kiếm hít sâu một hơi, cảm thấy một nỗi đau mãnh liệt không lời đang chầm chậm dâng lên từ dưới chân.

Đau khổ đến cùng cực, không phải là hôn mê, không phải là tê liệt, mà là tỉnh táo, là bị nhấn chìm trong cái lạnh lẽo mênh mang vô hạn ấy.

Cửa mở, tiếng bước chân của Bạch Nhạn xa dần, Khang Kiếm vẫn đứng sững như trời trồng, lạnh tới mức cả miệng đều hít vào toàn hơi lạnh.

Anh bỗng đứng bật dậy, chạy đến mở cửa sổ phòng làm việc ở đối diện, thấy Bạch Nhạn đang xách túi đi ra khỏi tiểu khu. Chiếc túi xách lắc lư, thỉnh thoảng lại đập vào chân, cản trở bước chân cô. Cô cúi người dịch cái túi về phía sau rồi lại đi tiếp.

Nơi này vốn là ngoại thành, ban ngày đã chẳng có nhiều xe. Đến tối phải rất lâu mới có một ánh đèn xe chạy ngang qua. Cô đứng dưới ngọn đèn đường nhìn về phía xa, thân hình mảnh mai, lẻ loi.

Nếu bây giờ anh xuống đó giữ cô lại, cô có cùng anh quay về không?

Nếu cô không chịu quay về, anh đề nghị đưa cô tới bệnh viện, cô có đồng ý không? Thân gái một mình trong đêm vắng, thật chẳng an toàn chút nào!

Khang Kiếm đứng bất động, cay đắng nhếch mép.

Dường như trong lòng Bạch Nhạn, anh cũng chẳng hơn gì mấy kẻ phạm pháp ở ngoài kia, nếu không tại sao lại bỏ đi?

Anh không thể thất lễ, cợt nhả với cô, kể cả là có làm gì thì bọn họ là vợ chồng, chuyện ướt át nào mà chẳng làm được.

Cô nói: Nếu đã định chia tay thì không cần làm mọi chuyện thêm phức tạp.

Tim Khang Kiếm lại một lần nữa quặn đau.

Một chiếc taxi chạy đến, thoáng thấy được người lái xe là phụ nữ, Bạch Nhạn mở cửa, lên xe, biến mất trong màn đêm mịt mùng.

Khang Kiếm thẫn thờ quay về phòng ngủ, gối tay sau đầu nằm trên giường, không thấy buồn ngủ chút nào.

Trong đêm tân hôn của bọn họ, cô cũng đã từng nằm một mình trên chiếc giường này, khi đó cô đã nghĩ gì?

Thì ra cảm giác mất mát vì bị người ta ruồng rẫy lại đau đớn như vậy.

Anh nhớ khi anh đề nghị được qua lại với cô, cô lắc đầu nói: "Tôi không muốn phải chịu ấm ức"; trong phòng trang điểm, cô đeo cho anh chiếc nhẫn cưới bị rơi, hờn dỗi nói: "Sau này không được làm rơi nữa đâu nhé"; trước khi bước vào hội trường đám cưới, cô ôm lấy anh, gục đầu trên vai anh nói: "Cảm ơn anh"… Từng cảnh tượng, từng hình ảnh, anh nhớ rất rõ, khi đó, ánh mắt cô nhìn anh lấp lánh như sao, dịu dàng như nước.

Người con gái mà tên nằm ở bên trái tên anh trong tờ giấy đăng ký kết hôn, đêm nay lại vì anh, có nhà nhưng không thể ở.

Đây là "nhà" của cô sao?

Khang Kiếm hiểu rất rõ, trong cuộc hôn nhân này, cô là một người vợ tròn trách nhiệm, còn anh lại không phải là một người chồng tròn trách nhiệm. Không phải anh không làm được, mà là không thèm làm, bởi vì anh muốn thấy cô phải chịu mất mát, muốn thấy cô đau khổ.

Kết quả, người mất mát là anh, người đau khổ cũng là anh.

Sở dĩ cô vẫn nhẫn nhịn anh, là vì cuộc ứng cử chức thị trưởng xây dựng diễn ra vào tháng Một năm sau.

Đó là sự tốt bụng, sự chăm sóc, sự khoan dung của cô, nhưng há chẳng phải là sự bố thí của cô dành cho anh sao? Thật mỉa mai!

Đến tháng Một năm sau, họ thật sự sẽ chia tay. Khang Kiếm bỗng nghĩ tới việc tên cô sau này sẽ được viết ở bên trái tên một người đàn ông khác, cô sẽ ôm một người đàn ông khác, sẽ hôn anh ta, sẽ dịu dàng gọi anh ta là "sếp", sẽ làm món "tuyệt chiêu bí truyền" cho anh ta, trong đêm khuya như thế này, sẽ cùng anh ta nằm trên một chiếc giường, quấn quýt triền miên…

Anh bỗng rét run, mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

Anh bật dậy, cầm điện thoại nhấn số.

- Sao thế sếp? – Bạch Nhạn nhanh chóng nghe máy. Trong đêm khuya, giọng nói của cô vang lên lanh lảnh, giòn giã.

Sống mũi Khang Kiếm bỗng cay cay, anh không nói gì. Bạch Nhạn tưởng tín hiệu điện thoại không tốt, vội vàng ê ê hai tiếng:

- Sếp có nghe thấy gì không?

- Ừ. – Tim Khang Kiếm chùng xuống, thật lâu sau mới nói được một chữ.

- Ồ, nghe được rồi Một mình ngủ cái giường to thích nhé! Trời nóng thế này em còn phải chen chúc với người ta, hận anh chết đi được.

Bạch Nhạn vẫn cười tinh nghịch, như đang làm nũng.

Anh không cười, cẩn thận cầm điện thoại:

- Đến bệnh viện chưa?

- Đến lâu rồi, vừa mới ra ngoài ăn chè với đồng nghiệp. Sao anh vẫn chưa ngủ?

- Sắp ngủ rồi. Bạch Nhạn…

- Hả?

- Bánh chưng rất ngon.

Bạch Nhạn như hít phải một ngụm khí lạnh, nửa ngày trời không nói câu nào.

- Anh… không có chuyện gì khác chứ? – Cô ấp úng hỏi.

- Ngày mai tan làm anh đến đón em, mình cùng đi ăn.

- Sếp à, ngày mai, Tân Giang trời nắng, nhiệt độ thấp nhất là 16 độ, cao nhất là 30 độ, gió Đông Nam cấp 3 – cấp 4.

Anh chớp mắt, không hiểu gì.

Đầu dây kia cười khúc khích:

- Ngày mai trời không có bão đâu, sếp đừng dọa người khác, em tan làm rồi sẽ tự về nhà.

Cho dù là ngày cuối cùng cũng phải bảo vệ thật tốt trận địa của mình, quyết không để bà Lý cho rằng cô là kẻ đào ngũ.

Điện thoại cúp trong tiếng cười của cô.

Tâm trạng của anh không hề vì cuộc điện thoại này mà tốt lên chút nào. Giọng cô ngọt ngào nhưng lại vẫn bảo vệ mình thật chặt, thổi một hơi khiến anh bay tới mười vạn tám ngàn dặm, cô không quan tâm đến sự tốt bụng của anh.

Sếp Khang lại bị dội một gáo nước lạnh, phiền muộn, hụt hẫng đến tận tảng sáng mới chợp mắt được.

Sáng sớm xuống lầu, đứng ở đầu cầu thang đã ngửi thấy mùi nui hăng hắc, đây là bữa sáng một năm bốn mùa sấm đánh không thay đổi của thím Ngô, dạ dày của Khang Kiếm quặn lên theo phản xạ.

Thím Ngô vóc người chắc khỏe, chăm sóc bà Lý Tâm Hà thật sự là quá phù hợp, cũng rất chịu khó, khuyết điểm duy nhất là không biết nấu ăn. Bà vốn sống ở một làng quê phía Bắc cùng Đông Bắc, ít rau xanh, thức ăn quanh năm chủ yếu là mì. Bà biết làm bánh bao, biết làm mì nui, bánh xèo, xào rau nấu canh đều ham làm nhiều, chỉ mong dùng được cả chậu rửa mặt để đựng. Bà Lý Tâm Hà cũng đã từng có ý định dạy dỗ bà cho cẩn thận, nhưng về mặt này thím Ngô lại không thông. Nghe thì nghe đấy, nấu ra rồi vẫn thế.

Bà Lý Tâm Hà bất lực, đành để mặc thím Ngô. Ông Khang Vân Lâm xã giao nhiều, thường không ăn cơm ở nhà. Bên ngoài có đủ loại hàng quán, nếu bà chán đồ thím Ngô làm thì sẽ rủ thím Ngô ra ngoài đổi khẩu vị.

- Kiếm Kiếm, dậy rồi à! – Thím Ngô chùi tay, đi từ trong bếp ra.

Khang Kiếm gật đầu, cau mày nhìn phòng bếp bừa bộn, rót cho mình một ly nước lạnh:

- Mẹ con dậy chưa?

- Đang lên mạng trong phòng.

Thú vui duy nhất của bà Lý Tâm Hà là lên mạng. Bà không tiện ra ngoài, ra ngoài rồi lại không muốn bị những ánh mắt hiếu kỳ trên đường soi mói, phần lớn thời gian đều ở trong nhà. Sau khi học lên mạng, phát hiện nơi đó là cả một thế giới rộng lớn. Bà với bạn trên mạng giao lưu chuyện vợ chồng, chat chuyện nấu ăn, nuôi con, bàn chuyện nuôi thú cưng, trồng hoa. Gần đây bà đang mê thêu chữ thập.

Khang Kiếm đẩy cửa phòng, bà Lý Tâm Hà đang ngồi rạp trước máy tính lướt web, Lệ Lệ nằm trên đùi bà, hai chậu lan mang từ Bắc Kinh tới đặt trên bệ cửa sổ, đó là cũng thứ yêu thích của bà.

- Mẹ, mẹ ngủ ngon không? – Khang Kiếm mỉm cười đi tới ngồi cạnh giường.

Bà Lý Tâm Hà ngoảnh đầu lại, nhìn Khang Kiếm từ trên xuống dưới, mặt sa sầm:

- Kiếm Kiếm, con bé đó đúng là hồ ly tinh chính cống, cả tối không buông tha cho con phải không? Con trông sắc mặt con…

- Mẹ - Khang Kiếm ngắt lời bà – Tối hôm qua Bạch Nhạn đến bệnh viện trực, không ở nhà.

Bà Lý Tâm Hà mất tự nhiên ho một tiếng:

- Kiếm Kiếm, con nhãi đó còn lợi hại hơn con nói qua điện thoại nhiều, mẹ cảm thấy nước cờ này của con có thể đã đi sai rồi. Nó mồm mép giảo hoạt, hại người không chớp mắt, không có chút giáo dục nào, con đã quá nhượng bộ nó rồi, nó không xứng.

Khang Kiếm sầm mặt:

- Mẹ, con phải đi làm rồi, mẹ bảo thím Ngô đưa mẹ xuống dưới đi dạo, ở đây gần sông, phong cảnh rất đẹp.

- Mẹ đến đây không phải là để ngắm cảnh. – Bà Lý Tâm Hà có phần tức giận – Kiếm Kiếm, con không bị con bé đó mê hoặc đấy chứ?

Khang Kiếm cười khổ:

- Sao có thể được mẹ?

Giọng nói không hề chắc chắn.

- Tốt nhất là như vậy, mẹ cứ cảnh báo trước, cho dù con thích nó, mẹ cũng tuyệt đối không chấp nhận, con đừng giẫm lên vết xe đổ của bố con.

Khang Kiếm nhíu mày, lẳng lặng nhìn bà rồi đi ra ngoài.

- Kiếm Kiếm, mì nguội rồi, mau ngồi xuống ăn đi. – Thím Ngô cười hi hi bước tới.

Khang Kiếm nhìn bát mì to vật vã, nhắm mắt lại, cười hiền lành:

- Tối qua con ăn bánh chưng vẫn chưa tiêu hết, bát mì to thế này con ăn không nổi, con ăn thứ khác vậy.

Anh bước vào bếp mở tủ lạnh, đầu tiên là ngăn mát, rồi đến ngăn đá, mở đi mở lại, lông mày xoăn tít:

- Thím Ngô, bánh chưng đâu?

- Không ở trong đó sao? – Thím Ngô lấy cái hộp giấy ở phía trên ra.

- Không phải cái này, bánh Bạch Nhạn gói cơ.

Sắc mặt thím Ngô thoắt thay đổi: "Thím không biết", giọng đầy bực bội.

Khang Kiếm lại tìm thêm lần nữa, quái thật, đĩa bánh chưng đầy ụ tối qua biến đâu mất rồi?

Oẳng oẳng… Lệ Lệ vẫy đuôi chạy tới, cắn ống quần Khang Kiếm.

Khang Kiếm ngồi xổm xuống xoa đầu Lệ Lệ:

- Lệ Lệ, có phải mày ăn không?

Lệ Lệ lúc lắc cái đuôi trông rất vô tội.

Phòng phẫu thuật.

Đầu giờ, không ai làm việc, tất cả túm tụm lại trong phòng nghỉ, vây quanh một túi bánh chưng, mỗi người lấy một cái.

- Chậc, ngon quá đi mất, Bạch Nhạn, không ngờ em lại nấu ăn giỏi như vậy, đây đúng là cái bánh chưng ngon nhất mà chị đã từng ăn đấy. – Y tá trưởng vừa ăn vừa tán dương – Cùng là vợ hiền, so với Bạch Nhạn thì không so nổi, chẳng trách sếp Khang lấy em mà không lấy chị.

Mọi người nghe xong xém chút phụt cười:

- Sếp Khang người ta cần vợ chứ không cần mẹ.

- Bây giờ phi công trẻ lái máy bay bà già đang là mốt đấy. – Y tá trưởng không mảy may ngượng ngùng.

- Máy bay này cũng hơi… hơi già nhỉ!

- Già mới biết thương người, mới dày dạn kinh nghiệm – Y tá trưởng liếm mấy hạt gạo dính trên đầu ngón tay, ợ một cái đầy vẻ thèm thuồng – Nhóc con mặt búng ra sữa thì có gì là hay, vừa phải tốn tiền, vừa phải dẫn đi chơi, động một tí là khóc, khóc rồi lại phải dỗ. Yêu máy bay bà già tốt hơn nhiều chứ, vốn ít hiệu quả cao, tâm đầu ý hợp, nhanh chóng cho ra sản phẩm.

- Chị bây giờ vẫn có thể cho ra sản phẩm á? – Bạch Nhạn dựa vào cửa, quay mặt vào trong, vừa uống trà vừa hỏi.

Y tá trưởng vỗ cái bụng cao ngất:

- Chỗ này của chị là vùng đất phì nhiêu màu mỡ, đã ra là phải ra cực phẩm.

- Cực phẩm á? – Mấy cô y tá đồng loạt phì cười – Như thế nào?

- Giống… bác sĩ Lãnh… - Khuôn mặt mũm mĩm của y tá trưởng đỏ bừng, ngẩng đầu lên thấy bên ngoài phòng nghỉ có người đang đứng.

Những người khác đang vùi đầu ăn bánh chưng, không phát hiện ra.

- Chị còn có thể sinh ra sản phẩm như bác sĩ Lãnh á? – Bạch Nhạn cười rung cả vai – Thế thì hai người đúng là biến dị gene, một người là xích đạo, một người là Bắc Cực.

- Bạch Nhạn… - Y tá trưởng nháy mắt với cô.

Mọi người băn khoăn chớp mắt, ngẩng đầu lên.

- Á! – Một cô y tá kêu thất thanh.

Bạch Nhạn cũng ngoái lại, mặt bỗng đỏ như quả cà chua chín.

Căn phòng đột ngột giảm nhiệt độ, không khí ngưng đọng, không ai dám lên tiếng, đưa mắt nhìn nhau không dám nhúc nhích.

Lãnh Phong mặt không lộ vẻ gì, không bước vào, không rời đi, cũng không lên tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào Bạch Nhạn.

- Anh… anh muốn ăn bánh chưng không?

Bạch Nhạn xấu hổ muốn chết, cắn răng hít một hơi, nặn ra một nụ cười tội nghiệp.

Những người khác đều thông cảm nhắm mắt lại, thầm đoán tiếp theo bác sĩ Lãnh không biết sẽ lôi mục nào khoản nào trong điều lệ y học ra mà gầm lên một trận.

- Có. – Lãnh Phong gật đầu.

Bạch Nhạn há hốc mồm, tưởng mình nghe nhầm.

- Không muốn mời sao? – Lãnh Phong nhướn mày, khóe miệng nhếch lên một nét cười như có như không.

Trời ạ, bác sĩ Lãnh cười lên trông gợi cảm quá, hệt như một tia nắng ấm, một cơn gió nhẹ, một trận mưa rào. Mấy cô y tá trong nháy mắt đã chết chìm trong những nét dịu dàng của Lãnh Phong.

- Mời chứ, mời chứ ạ! – Bạch Nhạn tiến đến chụp lấy cái túi, bên trong vẫn còn mấy cái bánh chưng, đưa cả cho Lãnh Phong.

- Cảm ơn! – Những ngón tay thon dài của Lãnh Phong vuốt phẳng chiếc túi nhăn nhúm, xách trên tay – Y tá trưởng, cho tôi mượn bản ghi chép ca mổ chiều hôm qua của khoa Tiết niệu, bản của tôi không biết vứt đâu rồi.

- Vâng vâng, anh đợi một lát! – Y tá trưởng dùng tốc độ ánh sáng phóng vào phòng hồ sơ, lại dùng tốc độ ánh sáng để lấy ra hồ sơ anh cần.

- Làm phiền chị quá. – Lãnh Phong gật đầu với mọi người, quay người bước đi đầy phong độ.

Đợi anh đi khuất tầm mắt, mọi người mới thở hắt ra, từ từ trở về với thực tại.

- Trời ơi, bác sĩ Lãnh này đúng là âm hồn, một âm hồn cực kỳ đẹp trai và gợi cảm. – Một cô y tá nói.

- Có đẹp trai gợi cảm hơn thế nữa, tớ cũng chẳng thèm. – Một cô y tá khác rúm người lắc đầu – Tớ không muốn bị đông thành đá.

- Được rồi, được rồi, mọi người đi làm đi, đừng nhiều chuyện nữa.

Bị Lãnh Phong bắt quả tang ăn vặt trong giờ làm việc, nếu anh ta chạy đến chỗ viện trưởng nói này nọ, hậu quả sẽ khó mà lường. Y tá trưởng xua tay giải tán mọi người.

Bạch Nhạn vẫn đứng sững như trời trồng.

- Bạch Nhạn, em không đi xem lịch phân công ca mổ hôm nay à? – Y tá trưởng ngoái đầu hỏi.

- Em đi liền đây. – Bạch Nhạn nói, hai tay vẫn xoắn vào nhau.

Vừa rồi, lúc cô đưa cái túi giấy cho Lãnh Phong, ở một góc mà người khác không nhìn thấy, tay anh nắm chặt lấy tay cô, cô sững sờ trợn mắt. Trong đôi mắt lạnh lùng của anh, cô phát hiện ra một tia nhìn quen thuộc. Đã từng, có một người thiếu niên ngây ngô cũng từng dùng ánh mắt như vậy để nhìn cô, ánh mắt ấy có tên là thích. Dù rất ngắn ngủi, nhưng đủ để cô nhìn rõ.

Thật sự không thể tin được.

Có thể là do cô quá căng thẳng, là cảm giác sai lầm do sợ hãi chăng?

Hay là cô đã làm gì khiến Lãnh Phong hiểu lầm? Bạch Nhạn vội tự kiểm điểm, kết luận vẫn là không có.

Cô thậm chí còn chạy đến thỉnh giáo Liễu Tinh, hỏi xem hành vi cử chỉ của cô có phù hợp với tiêu chuẩn của một phụ nữ có chồng đoan trang, hiền thục không?

Liễu Tinh xoa đầu cô:

- Nhạn, thần kinh cậu vẫn bình thường chứ!

Bạch Nhạn lại hoang mang chạy lên lầu, buổi sáng có hai ca mổ, buổi chiều nghỉ, đang ngả người gà gật trên ghế, điện thoại bỗng réo vang như gọi hồn.

Cô không thèm nhìn số gọi đến, mở máy luôn: "Alô!" Nghe thấy giọng đối phương lập tức sững sờ.

- Y tá Bạch, cô có rỗi không?

Giọng nói lành lạnh của Lãnh Phong từ đầu dây bên kia vọng tới, Bạch Nhạn kinh ngạc tới mức nhổm ngay dậy:

- Tôi đang làm việc.

- Mời cô đến khoa Tiết niệu lấy lại hồ sơ mà tôi cầm lúc sáng.

Bạch Nhạn lau mồ hôi rịn trên trán:

- Được, tôi tới ngay.

20. Chương 05.3

Trời ạ, tim đập điên cuồng không ngừng.

Trong bệnh viện có hai khoa không thể tự ý xông vào, một là khoa Phụ sản, hai là khoa Tiết niệu, đều là hai khoa liên quan đến chuyện thầm kín cá nhân. Mặc dù các bác sĩ không phân biệt nam nữ, nhưng bệnh nhân lại rất ngại việc này. Thông thường, khoa Phụ sản cố gắng bố trí toàn là bác sĩ nữ, khoa Tiết niệu chắc chắn là bác sĩ nam.

Bạn nói xem, nếu một người đàn ông chạy đến khoa Tiết niệu làm phẫu thuật cắt bao quy đầu, đối diện với một nữ bác sĩ xinh như hoa như mộng, vậy chẳng phải xảy ra chuyện lớn sao!

Khoa Tiết niệu cũng không phải là không có phụ nữ lui tới, ví dụ như y tá nữ, nhưng ai nấy đều đeo khẩu trang, mắt nhòm mũi, mũi nhòm mồm, không nói không nhìn ngó lung tung.

Trước khi Bạch Nhạn tới, cũng đã nghiêm túc chỉnh đốn lại trang phục một lượt, tóc tai cặp lại gọn gàng, ngoan ngoãn nằm gọn trong mũ y tá, tìm một cái khẩu trang tiệt trùng đeo vào, quần áo vuốt cho phẳng phiu, thót bụng, ưỡn ngực, ánh mắt nghiêm nghị.

Cô đứng trước cửa, hít thật sâu, nhìn vào trong, không có bệnh nhân, Lãnh Phong đang ngồi, phía sau có một y tá thực tập đang pha trà cho anh. Nước rất nóng, cô y tá bê lên, hơi đung đưa tách trà trong tay, muốn làm nguội nước bằng sự thay đổi không khí. Sau đó cô ấy lại lấy từ trong túi áo ra một túi khăn giấy tiệt trùng đặt bên tay Lãnh Phong:

- Bác sĩ Lãnh, anh lau tay đi.

- Cảm ơn! – Lãnh Phong ngẩng đầu lên, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cô y tá đỏ mặt, bối rối cúi đầu.

Bạch Nhạn muốn lòi cả con ngươi, toi rồi, hôm nay sao trông bác sĩ Lãnh lại tình cảm như thế, lại còn cười nữa. Lúc sáng đúng thật là mình cảm nhận sai, bác sĩ Lãnh không chỉ đối với cô, mà anh ta đổi tính rồi, bắt đầu phát ra ma lực với mọi người, báo hại cô căng thẳng lo lắng như sắp gặp quân địch.

Bác sĩ Lãnh cũng không còn trẻ nữa, nghe nói vẫn còn độc thân, cũng nên động lòng trần rồi.

Bạch Nhạn cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, không còn thận trọng như trước nữa, liền thoải mái gõ cửa:

- Bác sĩ Lãnh, tôi đến rồi.

Hết sức cung kính.

- Ừ! – Lãnh Phong ngoảnh lại – Mời ngồi.

Anh đưa tay về hướng chiếc ghế đối diện.

- Không ngồi đâu, trong phòng phẫu thuật vẫn còn có việc.

Dè dặt.

- Buổi chiều hình như không có ca mổ! – Lãnh Phong bình thản nói.

Đoàng, nói dối bị lật tẩy, Bạch Nhạn đỏ mặt, xấu hổ cười cười, vội chuyển chủ đề sang cô y tá thực tập:

- Em gái đáng yêu này cũng học trường y tá à?

Y tá thực tập gật đầu.

- Vậy chị là đàn chị của em đó. – Bạch Nhạn ra vẻ già đời.

- Em chào chị. – Cô y tá ngoan ngoãn cất tiếng chào.

- Tiểu Trương, đến phòng bệnh xem tình hình bệnh nhân mổ hôm qua thế nào rồi. – Lãnh Phong không cho cô được già nhanh, đuổi khéo cô y tá đi.

Trong phòng chỉ còn lại Lãnh Phong và Bạch Nhạn, một áp lực vô hình khiến Bạch Nhạn cảm thấy hít thở hơi khó khăn, ánh mắt lúc nóng lúc lạnh của anh, như một tấm lưới từ từ ập xuống, cách cô càng lúc càng gần.

- Bác sĩ Lãnh, hồ sơ đâu? – Bạch Nhạn đi thẳng vào đề.

- Ồ, lát nữa đưa. – Lãnh Phong lại kéo dài không gian và thời gian thêm một lần nữa – Bánh chưng rất ngon.

Bạch Nhạn cười, cái này sếp Khang đã khen rồi, Lệ Lệ cũng rất thích.

- Bạch Nhạn – Lãnh Phong bỗng đổi đề tài, vẻ mặt nghiêm túc – Hạnh phúc không phải là tỏ ra như thế, mà phải là chân chính có được. Em có hạnh phúc không?

Bạch Nhạn sững sờ, gai ốc nổi khắp người:

- Bác sĩ Lãnh, việc này có liên quan gì đến hồ sơ hay không?

Lãnh Phong đứng dậy, đi tới trước mặt cô, ánh mắt long lanh:

- Không liên quan, tôi chỉ không thể chịu nổi việc em cứ đè nén bản thân tới mức sắp biến dạng. Khi tay chảy máu, người ta sẽ cảm thấy đau, khi tim người ta đau, họ sẽ khóc. Em có cảm giác đó không?

Bạch Nhạn mím môi run rẩy:

- Anh… vô duyên vô cớ…

- Em không phải là người tham lam hư vinh bề ngoài, tại sao lại phải chịu ấm ức như vậy? Hôn nhân không có tốt nhất, chỉ có thích hợp hay không thích hợp, cũng giống như đi giày vậy. Em đừng có phủ nhận, đôi giày này của em hiện giờ không hề vừa chân. – Lãnh Phong hùng hồn.

Bạch Nhạn nhìn sang chỗ khác, lạnh lùng nhắm mắt lại:

- Cơn hàn lưu của anh phân bố cũng rộng nhỉ, có phải tôi nên cảm tạ sự quan tâm của anh không?

- Đây không phải là quan tâm, tôi chỉ muốn nhắc nhở em, con người ta phải sống vì bản thân mình. Thứ Bảy tuần sau em có rỗi không?

Anh rút tập hồ sơ từ trong ngăn kéo ra.

- Không.

- Hôm đó tôi tới một viện điều dưỡng, nếu em có thời gian thì vẫn giờ đó xuống lầu. Con người nếu muốn độc lập, muốn là chính mình, thì trước tiên phải độc lập về kinh tế, đừng kết thù kết oán với đồng tiền. Ít nhất trong lúc em cô đơn nhất, nó cũng không phản bội em.

Lãnh Phong đưa hồ sơ cho Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn nhận lấy, không nhìn anh mà quay đầu đi thẳng.

Lãnh Phong bật cười lắc đầu.

Trên đường đi, Bạch Nhạn thầm chửi Lãnh Phong, thật sự không hiểu anh ta lên cơn gì, nói với cô những lời cổ quái kỳ quặc như vậy.

Cổ quái kỳ quặc? Bạch Nhạn đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, hít một ngụm hơi lạnh, chầm chậm quay đầu sang nhìn khu khám bệnh. Không sai, Lãnh Phong có đôi mắt quỷ nhìn thấu tâm hồn, nhìn thấy sự đau đớn và khổ tâm mà cô đã cẩn thận che giấu, chỉ có anh ta nhận ra được rằng, cô sống không hề hạnh phúc, đến Liễu Tinh cũng không biết được những điều đó.

Trong bệnh viện có ai mà không ngưỡng mộ cô, viện trưởng nhìn thấy cô còn chủ động chào hỏi. Trừ cô và sếp Khang ra, không thể có người thứ ba hiểu rõ về tình cảm thực của bọn họ.

Cô giống như một chú hề bị lột mặt nạ, trước mặt anh ta đột nhiên không chỗ giấu mình, cô không thích như vậy, cũng không cần sự quan tâm thương hại của anh ta. Nhưng cho dù bị anh ta nhìn thấu, thì đã sao? Cô sẽ cảm tạ ân đức của anh ta, như gặp được tri âm tri kỷ sao?

Đừng có đùa, cô sẽ lo toan cho bản thân thật tốt, không cần phải dựa vào bất kỳ ai.

Bạch Nhạn lắc đầu, quyết định sau này ngoại trừ những lúc trao đổi công việc, sẽ không có bất kỳ sự tiếp xúc nào với Lãnh Phong nữa.

Không hiểu sao, cô đánh hơi thấy được trên người cơn hàn lưu Siberia đó có mùi vị nguy hiểm.

Vừa tới giờ tan ca, Bạch Nhạn đúng giờ thay quần áo xuống lầu. Tối qua coi như sếp Khang đi công tác ở ngoài, không muốn ngủ một mình ở nhà, hôm nay mà không về nhà nữa thì y tá trực sẽ nghi ngờ mất.

Để tránh xuất hiện một Lãnh Phong thứ hai, Bạch Nhạn cảm thấy cứ cẩn thận là hơn.

Bệnh viện tọa lạc ở cửa ô náo nhiệt, xe cộ qua lại vốn rất nhiều, lại đúng giờ tan tầm, xe kẹt cứng tới mức nước chảy không lọt. Bạch Nhạn xách túi, cẩn thận tránh khỏi dòng người, đi về phía bến xe buýt, vai bỗng bị vỗ nhẹ một cái.

Cô ngoảnh lại:

- Sếp?

Khang Kiếm cười tươi như hoa đứng ngay phía sau cô.

- Anh đến đón em thật đấy à?

- Chỉ là ngẫu nhiên, không được coi là thói quen. – Mắt môi Khang Kiếm đều rạng ý cười, không nói thực ra anh đã tới được một lúc.

Sau bữa trưa, anh ở trong văn phòng đứng ngồi không yên, chăm chăm nhìn chiếc đồng hồ treo tường nhích từng giây từng phút, tính xem còn bao lâu nữa thì Bạch Nhạn tan ca. Cứ như nếu đến muộn một chút, thì cô sẽ vĩnh viễn vuột khỏi anh.

Anh chưa từng cảm thấy bức thiết như vậy với bất kỳ ai. Anh muốn nhìn thấy cô rạng rỡ đứng trước mặt anh, trêu chọc, giễu cợt anh, không tự chủ mà nũng nịu, lúc cười hai cái lúm đồng tiền ngọt lịm cứ lấp ló.

Không đợi được tới giờ tan ca, anh liền bảo Giản Đơn đưa anh tới bệnh viện, rồi xua Giản Đơn đi. Anh ngốc nghếch đứng ở phía đối diện bệnh viện, nhìn chăm chăm vào cánh cổng.

Bạch Nhạn liền phì cười, con người này vẫn mạnh mồm thật.

- Có phải tối hôm qua độc chiếm cái giường lớn, trong lòng áy náy nên hôm nay đến đền bù?

- Đừng nói khó nghe như vậy, em là vợ anh, anh đến đón em đi làm về là điều hiển nhiên.

- Ồ ồ! – Bạch Nhạn vui vẻ thuận nước đẩy thuyền, để sếp Khang phát huy vai trò một chút, tống hết túi xách trong tay, ba lô kiểu nữ khoác trên vai lên vai anh, nhưng những lời nói ra lại khiến Khang Kiếm nghẹn tới mức thiếu điều tắt thở.

- Đúng, tuy hai vợ chồng mình tình cảm có hạn, nhưng trong thời gian có hiệu lực, chúng ta phải sống chung cho thật tốt. Sau này không thành vợ chồng vẫn có thể thành bạn bè. Nếu em đến nhờ vả sếp, không được giả bộ không quen biết em đó.

- Bạch Nhạn, anh có nói chúng ta sẽ chia tay không? – Lông mày Khang Kiếm xoăn tít lại.

- Lời này đâu cần phải nói, mỗi người tự hiểu là được rồi. – Lúm đồng tiền của Bạch Nhạn thấp thoáng – Em chưa hỏi vợ chồng người khác chung sống như thế nào, nhưng chắc chắn không giống chúng ta. Được rồi, đừng đứng giữa phố mà nói những vấn đề uyên thâm như vậy nữa. Hiếm khi anh tới đón em tan làm, mình về nhà luôn hay là đi dạo phố?

Cô thân mật khoác tay Khang Kiếm, liếc thấy Lãnh Phong từ cổng bệnh viện bước ra, đang nhìn sang phía bên này.

- Mình đi ăn nhé! – Khang Kiếm ném cái túi xách kiểu nữ lại cho cô, anh thật sự không đủ dũng khí để đeo thứ đó đi trên phố.

- Mình không về nhà ăn thì liệu thím Ngô có đau lòng không? – Bạch Nhạn giả vờ lo lắng hỏi.

- Em đó, chỉ sợ thiên hạ không nổi loạn. – Khang Kiếm lườm cô.

- Loạn là quân địch loạn, chúng ta không loạn là được rồi.

Hơn nữa, cái loạn đó còn chẳng phải do anh tự vời đến hay sao. Nhưng bây giờ không phải là lúc so đo với sếp Khang, hai người họ chung sống hòa bình, đoàn kết hữu nghị mới có thể khống chế được hai người mẹ của anh.

Anh cười, bởi vì nhìn thấy cô cười, anh rất vui.

Hai người đi xuyên qua dòng xe sang phố đối diện.

- Em muốn ăn gì? – Khang Kiếm hỏi.

Bạch Nhạn nhìn tủ kính bày hàng hai bên, mắt đảo mấy vòng. “Cái này!” Cô chỉ vào ông già râu quai nón đang cười tít mắt dán trên cửa.

Khang Kiếm dở khóc dở cười:

- Thứ đồ ăn nhanh kiểu Tây đó không có dinh dưỡng, chúng ta sang quán khác.

- Ai nói không có dinh dưỡng? Anh xem bên trong bao nhiêu trẻ con đang ăn kìa, chẳng lẽ bố mẹ lại làm hại con mình?

Vừa dứt lời, không hiểu sao cả hai người đều sững lại.

Cuối cùng, Khang Kiếm bất lực, vẫn cùng Bạch Nhạn đi vào KFC. Bạch Nhạn tìm một chỗ ngồi sát tường, đặt túi xách xuống.

Tết thiếu nhi đã qua từ lâu, nhưng hôm nay trẻ con đến tiệm ăn vẫn rất đông, thỉnh thoảng có một hai đôi tình nhân lẫn trong đó.

Trước quầy gọi món đã xếp mấy hàng dài, Khang Kiếm chen trong đám phụ huynh trẻ tuổi, nhích từng bước một.

- Em muốn ăn bánh tart trứng! – Bạch Nhạn nói với Khang Kiếm.

Khang Kiếm trợn mắt với cô, xấu hổ nhìn xung quanh, chỉ sợ gặp phải người quen.

Khang Kiếm chọn mỗi món một ít, bê đĩa về chỗ ngồi. Cạnh đó, một người đàn ông đang cho con ăn đùi gà bỗng đứng dậy. "Trợ lý Khang?" anh ta chớp mắt lia lịa, có lẽ tưởng mình bị hoa mắt. Khi đã xác định không phải là hoa mắt, anh ta rảo bước về phía trước, đưa tay về phía Khang Kiếm.

Khang Kiếm hơi ngẩn người, đột nhiên nhớ ra người này là trưởng phòng của Sở Quản lý Thành phố, đã gặp một lần, hình như họ Tông. "Chào anh, trưởng phòng Tông". Nói rồi Khang Kiếm vội đặt đĩa xuống, bắt tay người đàn ông, mặt hơi đỏ lên.

Hai người đàn ông đứng trong cửa hàng KFC bắt tay như quan chức ngoại giao "Chào anh, chào anh!". Lũ trẻ đang vui vẻ ăn uống trong tiệm và bố mẹ của chúng ngước mắt lên, nhìn họ như nhìn người ngoài hành tinh.

- Anh Khang cũng đưa con tới ăn? – Trưởng phòng Tông vừa gật đầu, vừa khom lưng.

Khang Kiếm yếu ớt ngoái đầu lại, đứa trẻ xinh đẹp vẫy tay với hai người.

- A, vợ chồng anh Khang nghĩa nặng tình sâu, thật lãng mạn, vậy… tôi không làm phiền nữa. – Trưởng phòng Tông biết ý chào hỏi cho phải phép rồi vội cáo từ, không quên ném lại một cái nhìn ngưỡng mộ.

- Sếp à, sau tối nay độ thân thiện của anh lại lên được mấy trăm điểm rồi. – Bạch Nhạn tinh nghịch dẩu môi, cầm cái bánh tart trứng lên thổi thổi, ăn ngon lành.

- Không thành trò cười cho thiên hạ là may lắm rồi. – Khang Kiếm cốc lên cái trán trắng trẻo của cô.

- Sai, hiện giờ Chủ tịch Hồ Cẩm Đào đang khởi xướng xã hội hài hòa, hình ảnh quan chức nghiêm nghị, đức cao vọng trọng, mở miệng là rao giảng đạo lý đã lạc hậu rồi, chẳng ai ưa.

- Em cũng biết cả xã hội hài hòa? – Khang Kiếm cười.

- Đương nhiên, đi theo sếp mưa dầm thấm lâu, cũng có vài điều tâm đắc.

- Xem ra anh vẫn còn có giá trị sử dụng. – Khang Kiếm tự giễu nhếch môi, uống một ngụm nước cam.

Bạch Nhạn lại đang chiến đấu một cái bánh tart khác, không rảnh nói chuyện.

Khang Kiếm nhìn cô ăn ngon lành, không nhịn được liền lấy một cái, cắn một miếng. Sếp Khang rút ra kết luận: KFC cũng có một số món ăn có thể xài tạm.

Đối diện chỗ họ ngồi có một đôi tình nhân, dáng vẻ học sinh, hai người chỉ gọi một phần khoai tây chiên, hai ly nước. Chàng trai bê ly nước thong thả uống, dịu dàng nhìn cô gái. Cô gái nhỏ nhẹ ăn khoai chiên, đang ăn, cảm nhận được cái nhìn của chàng trai, cười lại một cái, đưa một cọng khoai lên miệng chàng trai, "Anh cũng ăn đi!" Chàng trai lắc đầu, cô gái không chịu, bướng bỉnh giơ lên, chàng trai không làm thế nào được, yêu chiều nhìn cô gái, ngậm lấy miếng khoai, cô gái bèn cười ngọt ngào.

Bạch Nhạn lặng lẽ nhìn cảnh này, đặt bánh tart xuống, khóe mắt bỗng đỏ hoe, một làn sương mờ dâng lên đáy mắt.

- Em vào nhà vệ sinh. – Cô đứng dậy, quay mặt đi, không để cho anh nhìn thấy vẻ mặt cô.

Khang Kiếm bần thần nhìn theo bóng cô.

Một lát sau Bạch Nhạn quay lại, Khang Kiếm phát hiện cô rửa mặt, khóe mắt hơi đỏ, mặc dù cô đang cười, nhưng anh biết cô đã khóc.

Ăn xong, hai người bắt xe về nhà.

Xuống xe, Khang Kiếm trả tiền, quay đầu nhìn thấy dưới tòa nhà có một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ, biển số của tỉnh, anh rút điện thoại ra, không có cuộc gọi đến.

Chuyện gì vậy nhỉ?

- Cậu Khang?

Cửa xe vừa mở, tài xế Tiểu Hoàng từ bên trong bước ra.

- Anh đến lúc nào thế? – Hai người gật đầu chào nhau, Khang Kiếm hỏi.

Tiểu Hoàng mỉm cười với Bạch Nhạn:

- Xuất phát lúc chiều, bí thư Khang bỗng nói muốn đến Tân Giang nên chúng tôi tới đây.

- Anh ăn cơm chưa? – Bạch Nhạn hỏi. Cô nhận ra người tài xế này, cô đã gặp anh ta khi họ kết hôn.

- Không vội, sếp Khang sẽ xuống ngay bây giờ.

Sắc mặt Khang Kiếm lập tức trở nên rất khó coi, bước hai bậc một lên cầu thang, Bạch Nhạn cũng thấy rất bất ngờ. Hai người đi tới trước cửa, bên trong bỗng vang lên một tiếng "rầm" thật lớn, chỉ nghe thấy bà Lý Tâm Hà đang thét khản cả giọng:

- Sao nào, tôi đến thăm con trai còn phải được ông cho phép hay sao?

- Không ai ngăn cản bà cả, nhưng hôm trước lúc chúng ta nói chuyện điện thoại, tại sao bà không nói lời nào? – Ông Khang Vân Lâm cũng không khỏi tức giận.

- Tại sao phải nói? Nói rồi ông có cho tôi đến không? Tôi biết thừa là ông bảo vệ con tiểu tiện nhân đó, ông đau lòng…

- Mẹ!

Khang Kiếm đẩy cửa, sắc mặt trầm trọng.

Trong phòng khách, ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà như hai con gà chọi đang dang cánh, mặt đỏ phừng, cổ gân lên, trừng trừng nhìn nhau. Trên nền nhà, một chiếc lọ thủy tinh vỡ tan, tung tóe khắp nơi.

Bạch Nhạn mới tiếp xúc với ông Khang Vân Lâm hai lần, lần đầu tiên là khi cô lên tỉnh thăm ông với tư cách là bạn gái của Khang Kiếm, thực tế là để ông kiểm tra xem cô con dâu này có đủ tiêu chuẩn hay không; lần thứ hai là khi kết hôn, lần đó vì chuyện Khang Kiếm không ở nhà trong đêm tân hôn mà ông tức tím mặt, mắng Khang Kiếm một trận tơi bời, hai bố con chia tay trong bực bội.

Trước mắt, trong các thành viên gia đình Khang Kiếm, chỉ có ông Khang Vân Lâm khiến Bạch Nhạn cảm nhận được một chút tình cảm ấm áp thực sự, dường như ông thật lòng quan tâm tới cô, yêu thương cô như con gái, hiền từ ân cần.

Dường như chính những hành động đó của ông Khang Vân Lâm đã dẫn đến sự coi thường và khinh miệt của bà Lý Tâm Hà. Bạch Nhạn có thể đọc được điều đó trên khuôn mặt phủ một tầng sương lạnh của bà ta.

- Bạch Nhạn, con về rồi à! – Ông Khang Vân Lâm gượng gạo nén giận, vẻ mặt thoáng chút bối rối. Đã từng này tuổi rồi, đức cao vọng trọng, lại cãi nhau với vợ trước mặt con trẻ, đúng là đáng xấu hổ.

- Bố, bố ăn cơm chưa ạ? – Bạch Nhạn vờ như không nhìn thấy mấy mảnh thủy tinh vỡ trên sàn nhà, khẽ cười hỏi. Nhác thấy trong phòng ăn cũng bừa bãi. Thím Ngô đứng cạnh bàn ăn, nhìn chăm chăm vào ông Khang Vân Lâm, ai oán như nhìn một người chồng bội bạc.

Ông Khang Vân Lâm không trả lời, bà Lý Tâm Hà đã lên tiếng trước.

- Bạch Nhạn, mau nói cho bố cô biết, tôi có bắt nạt cô không? – Giọng nói đầy mỉa mai.

- Tâm Hà, bà nói với con nó những chuyện này làm gì? – Ông Khang Vân Lâm hạ giọng.

Bà Lý Tâm Hà cười u ám:

- Nó không nói thì ông có yên tâm không? Ông vất vả xa xôi chạy tới đây chẳng phải là lo lắng cho nó sao? Bây giờ ông nhìn đi, nó đứng đó, môi hồng răng trắng, vừa trẻ trung lại vừa đáng yêu, có phải đã khiến sợi dây đàn nào trong lòng ông rung lên rồi hay không?

- Mẹ! – Từ lúc bước vào cửa, mặt mũi Khang Kiếm đã sa sầm, anh bỗng hét to – Đừng nói nữa!

Bà Lý Tâm Hà sững sờ trước sự đau khổ và nhẫn nhịn đang cố sức đè nén trong giọng nói của Khang Kiếm, chớp mắt:

- Nếu mẹ không hỏi cho rõ, không biết bố con sẽ coi mẹ thành bà mẹ chồng độc ác kiểu gì, ông ấy cũng không nhìn xem mẹ là người tàn phế ngồi trên xe lăn, còn bắt nạt được ai? Hai mươi tư năm trước đã thua rồi, bây giờ còn thắng được sao? Bạch Nhạn, cô câm đấy à, nói đi chứ!

- Đủ rồi – Khang Kiếm bỗng đấm mạnh vào cái cột ở lối đi, khiến bức tranh treo trên đó lắc lư không ngừng. Anh nặng nề thở dốc:

- Nếu bố mẹ muốn cãi nhau thì về tỉnh mà cãi, đây là nhà con, bọn con mệt mỏi cả ngày rồi, cho bọn con yên tĩnh một chút được không?

Nói xong, anh dắt tay Bạch Nhạn đi thẳng lên lầu, không nhìn ai.

- Kiếm Kiếm… - Bà Lý Tâm Hà sững sờ.

Ông Khang Vân Lâm nheo mắt đầy ý tứ xa xôi.

Trong bầu không khí im lặng đến ngột ngạt, chuông điện thoại của Bạch Nhạn bỗng reo lên, cô ấy náy rút tay ra khỏi tay Khang Kiếm:

- Mẹ?

Nghe câu này, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng ngừng thở.

- Mẹ đang ở Tân Giang? Đến lúc chiều, có cuộc phỏng vấn đoàn kịch? Dạ… mẹ ơi, mẹ đợi một lát…

Bạch Nhạn nhìn thấy một nét cười kỳ dị trên gương mặt lộng lẫy cao quý của bà Lý Tâm Hà, bà ta đang giơ tay về phía cô.

- Bạch Nhạn, đúng lúc quá nhỉ, nói ra thì hai bà thông gia chúng ta vẫn chưa gặp nhau đâu, hỏi xem tối nay bà ấy có rỗi không, đúng lúc bố con đang ở đây, chúng ta cùng ăn một bữa cơm?

Bà Lý Tâm Hà kín đáo liếc về phía ông Khang Vân Lâm, những sợi gân xanh trên gáy ông đang rung lên, đôi mắt tóe ra những tia lửa phẫn nộ.

Bạch Nhạn sững người.

- Mẹ ơi, trưa mai chúng ta cùng ăn cơm được không ạ? Dạ, được, lúc đó con tới đón mẹ.

Cô khẽ cúp máy, mỉm cười với mọi người:

- Mẹ con đồng ý rồi.

- Thím Ngô, tôi đói rồi, mau bê món cá sốt cay lên đây.

Bà Lý Tâm Hà vui vẻ xoay xe lăn, băng qua chỗ lọ hoa vỡ vào phòng ăn, Lệ Lệ vẫy đuôi chạy theo sau.

- Vân Lâm, ông muốn ăn gì? – Thím Ngô đi tới trước mặt ông Khang Vân Lâm.

Ông Khang Vân Lâm khó chịu xua tay:

- Tôi không đói.

- Không đói cũng phải ăn một chút, dạ dày của ông vốn không tốt. – Thím Ngô dịu giọng nói.

- Con đi với bố ra ngoài ăn. – Khang Kiếm chau mày bước xuống cầu thang – Bạch Nhạn, khóa cửa cẩn thận, tối nay anh với bố ngủ ở khách sạn.

- Vâng. Hẹn gặp bố ngày mai. – Bạch Nhạn cười rạng rỡ, tiễn ông Khang Vân Lâm ra tận cổng ngoài.

Ông Khang Vân Lâm quay lại nhìn bà Lý Tâm Hà đang chơi đùa với Lệ Lệ, thở dài, muốn nói gì đó lại thôi.

Cửa sập lại.

Nụ cười trên mặt thím Ngô biến mất trong tích tắc, bà ta cúi đầu, lẩm bẩm đi vào phòng bếp, tiếng sắp mâm bát như thể đang giận dỗi ai.

Tâm trạng vui vẻ của bà Lý Tâm Hà không hề bị ảnh hưởng.

- Bạch Nhạn, cô qua đây.

Bà ta quay đầu sang, kiêu hãnh, cao quý như đang sai bảo người hầu.

Bạch Nhạn rót một cốc sữa chua trong tủ lạnh ra, mỉm cười ngồi đối diện với bà.

- Có chuyện gì thế, thưa bà Lý?

- Nghe nói mẹ cô là con hát?

- Tin tức của bà Lý thật không nhanh nhạy, mẹ tôi hát kịch đã được gần ba mươi năm rồi, bà ấy là diễn viên rất nổi tiếng của đoàn Việt kịch tỉnh ta.

- Nghe ra thì cô rất tự hào về bà ta?

Bạch Nhạn rút một tờ giấy trong hộp giấy ăn ra lau miệng:

- Không nên sao?

Khóe miệng bà Lý Tâm Hà khẽ cong lên:

- Người không cùng tầng lớp thì cách nhìn không giống nhau. Hát kịch hồi xưa là nghề hạ lưu, con hát với kỹ nữ chẳng khác nhau là mấy.

Cái miệng nhỏ của Bạch Nhạn há ra kinh ngạc, như không dám tin rằng bà Lý Tâm Hà sẽ nói ra những lời như vậy, hàng mi dài khẽ chớp mấy cái rồi cười rạng rỡ:

@- Nhưng bây giờ là xã hội chủ nghĩa mới, vị trí của người kép hát không thể coi thường, người hâm mộ mẹ tôi rất nhiều, hơn nữa, chúng tôi lại dựa vào mối quan hệ thông gia như bà Lý đây, cũng giống như ông nghè trúng cử, thăng liền mấy cấp, chúng tôi cũng làm người trong giới thượng lưu một phen.

- Chỉ sợ đưa cho cô hoàng bào cô lại mặc thành áo chẽn. – Bà Lý Tâm Hà lườm cô, không hề che giấu sự căm ghét trong giọng nói.

- Vậy nếu đưa cho cháu bà mặc thì sẽ thành cái gì? – Bạch Nhạn chống tay lên cằm, dẩu môi ranh mãnh.

Bà Lý Tâm Hà trợn mắt, chầm chậm hít vào một ngụm khí lạnh:

- Cô có thai rồi?

Đúng là mẹ nào con nấy, câu này ngữ điệu và sắc mặt giống hệt như sếp Khang hôm ở bệnh viện. Bạch Nhạn cười thay cho câu trả lời, nhỏ nhẹ ăn từng miếng sữa chua.

- Mấy tháng rồi? – Tâm trí bà Lý Tâm Hà rối loạn, bàn tay đặt trên bàn run lên.

- Bà cứ đợi bế cháu đi, bây giờ tôi phải lên lầu dưỡng thai đây. – Bạch Nhạn cẩn thận xoa bụng, cố tình đi thật chậm.

- Thím Ngô… - Bà Lý Tâm hà hoảng hốt gọi. – Mau đưa điện thoại cho tôi. Lệ Lệ chết tiệt, đừng quấn chân tao nữa, xéo ra.

- Oẳng, oẳng… - Lệ Lệ ấm ức nhảy từ trên đùi bà Lý Tâm Hà xuống.

- Ha ha! – Tận đến lúc vào trong phòng ngủ, Bạch Nhạn mới bật cười, cười đến lúc cuối cùng, một hàng nước mắt lăn dài xuống gò má.

21. Chương 05.4

Thực ra, điểm yếu của bà Lý Tâm Hà chính là sếp Khang, bà ta sợ anh đối xử tốt với Bạch Nhạn, sợ anh và Bạch Nhạn đã quyến luyến quá sâu.

Bà ta giống như một bà quả phụ ngậm đắng nuốt cay nuôi đứa con duy nhất khôn lớn, yêu con bằng thứ tình yêu không thể tưởng tượng nổi, lo sợ con dâu sẽ cướp đi sự quan tâm của con trai dành cho mình, nhưng bà mẹ chồng như vậy lại rất mong mỏi con dâu có thể nối dõi tông đường. Cuộc đời mâu thuẫn biết nhường nào!

Giờ phút này, bà Lý Tâm Hà lại bị một câu nói đùa của Bạch Nhạn dọa cho hết hồn. Lẽ nào bà lại mong con trai mình cả đời vô hậu sao? Không phải, mà là bà không muốn người sinh cháu cho bà lại là Bạch Nhạn.

Cuộc hôn nhân này, trong lòng ai cũng đã đều hiểu rõ, là đoản mệnh.

Bạch Nhạn đưa tay lau nước mắt.

Nếu cuộc hôn nhân của cô và sếp Khang là một hồ nước, vậy thì trong hồ nước này ẩn giấu quá nhiều thứ, giờ đây những thứ này đang muốn nổi lên mặt nước. Cô kiên trì níu kéo cuộc hôn nhân này đến giờ phút này, là vì muốn nhìn cho rõ những thứ này, nhưng bây giờ, cô lại có chút không dám mở mắt.

Đây là mái nhà cô hằng khao khát, cô phải trơ mắt đứng nhìn nó sụp đổ trước mặt cô. Sếp Khang có thể không yêu cô, nhưng… đừng có xấu xa như vậy.

Bạch Nhạn bịt miệng, một nỗi bi thương trào dâng trong lòng.

Bà Lý Tâm Hà nóng lòng muốn gặp bà Bạch Mộ Mai như vậy, đáp án có lẽ ngày mai sẽ có.

Nước mắt lặng lẽ chảy rất lâu, tận đến khi mệt quá, Bạch Nhạn mới đi tắm, lên giường mơ màng ngủ thiếp đi.

Không biết là vì nóng quá, hay là vì bị cơn mơ làm tỉnh giấc, mở mắt ra trời vẫn còn tối đen, bên giường có một người đang ngồi.

Cô giật mình bật dậy, mò mẫm chiếc đèn bàn ở tủ đầu giường.

- Đừng sợ, là anh! – Một bàn tay dài nhẹ nhàng vỗ về cô, đặt cô nằm vào gối, bàn tay cô chạm vào áo sơ mi của anh, ướt đẫm.

- Bên ngoài đang mưa. – Giọng Khang Kiếm cũng mang theo hơi ẩm.

- Không phải anh bảo ngủ ở khách sạn sao? – Bạch Nhạn hỏi.

Khang Kiếm bỗng nắm tay cô đặt lên ngực mình:

- Bạch Nhạn, chỗ này của anh rất đau.

- Có phải mệt quá không?

Khang Kiếm lắc đầu.

- Bởi vì bố mẹ anh cãi nhau?

Khang Kiếm không nói gì, một lát sau mới khẽ nói:

- Từ khi anh bắt đầu nhớ mọi chuyện xảy ra xung quanh mình, họ đã luôn cãi nhau. Khi cãi nhau là sẽ vứt hết đồ đạc trên bàn xuống dưới đất, cái thì ném, cái thì vứt, không ai nhường ai, sau đó bố anh bỏ đi liền cả tháng… anh cũng quen rồi… em có biết tại sao họ lại cãi nhau không?

- Tại sao?

Khang Kiếm siết mạnh tay Bạch Nhạn, Bạch Nhạn đau tới mức hít hà, “Sếp ơi…”.

- Bạch Nhạn – Khang Kiếm buông lỏng tay, từ từ nằm xuống ôm chặt lấy cô, để cô gối đầu lên tay anh – Đừng hỏi gì, đừng nghĩ gì, đừng nói gì… Chúng ta ngủ thôi!

Anh nhỏm dậy in một nụ hôn lên gò má cô, dường như rất buồn ngủ, chỉ một lát sau đã ngáy khe khẽ.

Bạch Nhạn muốn đẩy anh ra để anh đi thay quần áo ướt, nhưng nghĩ một lúc lại thôi.

Mưa tí tách suốt đêm, như xối vào lòng người. Mưa không to, lại không xua đi cái nóng ngày hè, ngược lại còn kéo theo hơi nóng từ dưới đất bốc lên, buổi sáng tỉnh dậy mở cửa sổ, không khí vừa ẩm vừa oi bức ùa vào.

Bạch Nhạn khẽ khàng khép cửa sổ lại, mở điều hòa hút ẩm, Khang Kiếm vẫn đang ngủ, cô rón rén bước ra bên ngoài.

- Mấy giờ rồi? – Khang Kiếm khàn giọng hỏi.

- Sáu rưỡi, anh vẫn có thể ngủ thêm một lúc nữa. – Bạch Nhạn cứng người đứng đó, không tự nhiên lắm khi đối diện với một đêm ngủ chung giường.

Áo sơ mi của Khang Kiếm nhàu nhĩ như một chiếc giẻ lau, được hai người ủ ấm suốt đêm đã khô cong.

- Không ngủ nữa, anh tắm một cái, em lấy quần áo giúp anh.

Anh cứ như vậy mà đi vào phòng tắm, cửa cứ như vậy mà mở rộng, áo sơ mi cứ như vậy mà rơi xuống đất, cửa kính cứ như vậy mà phản chiếu rõ nét cơ thể trần trụi của anh, nước chảy róc rách, hai tay anh giơ lên vò đầu…

Bạch Nhạn hít sâu rồi lại hít sâu, mới sáng sớm đã được chiêm ngưỡng đàn ông khỏa thân tắm, tim mạch có chút chịu không nổi, cho dù người này là chồng trên danh nghĩa của cô.

Cô đem quần áo của anh đặt ngay ngắn từng chiếc một trên giường, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Nếu hôm nay mọi sự thật vỡ lở, buổi sáng hôm nay là lần cuối cùng cô và anh ở bên nhau.

Không muốn đau lòng, nhưng lòng vẫn đau.

Thím Ngô đã nấu xong bữa sáng, trên bàn ăn có ba bát canh lớn đầy những mì, trên cái đĩa giữa bàn là bánh kếp, bên cạnh đặt hành chỉ sợi và nước chấm.

Bà Lý Tâm Hà đang tỉa lá cho cây lan ngoài ban công, Lệ Lệ lười nhác nằm trong chuồng chó, có lẽ do thời tiết hôm nay.

Không biết bà Lý Tâm Hà và thím Ngô đang nói chuyện gì, hai người cười ha ha, nghe thấy tiếng động phía cầu thang, ngoảnh lại nhìn thấy Bạch Nhạn, lập tức im bặt, vẻ mặt vui vẻ chợt tối sầm lại.

- Bà Lý, chào. – Bạch Nhạn tươi cười chào hỏi, không đợi bà Lý Tâm Hà đáp lại liền đi vào bếp. Cô sẽ không tưởng bở mà cho rằng trong ba bát mì trên bàn có một bát dành cho cô. Chỉ cần có cơ hội miệt thị cô, thím Ngô tuyệt nhiên không bỏ qua, còn bà Lý Tâm Hà chỉ coi như không nhìn thấy gì, có khi trong lòng còn sung sướng.

Nhưng mà, những việc này có thể ảnh hưởng tới Bạch Nhạn sao?

Bạch Nhạn lấy trong tủ lạnh ra một quả trứng gà, ốp chín tới, vàng ươm mỡ màng nằm trên chiếc đĩa trắng tinh, rồi cô gọt hai quả táo, cắt hai lát bánh mì sữa Hokkaido, pha một ly sữa bột, vừa bưng ra bàn ăn thì Khang Kiếm đi xuống.

- Kiếm Kiếm! – Bà Lý Tâm Hà nhìn thấy con trai liền xua tan mây mù, trìu mến ngẩng mặt lên. – Tối qua mấy giờ con về?

- Khoảng gần một giờ sáng, thấy phòng mẹ tắt đèn nên con không làm phiền. – Khang Kiếm bước tới, đẩy xe lăn tới bên bàn ăn, liếc nhìn đồ ăn sáng trên bàn rồi lại nhìn Bạch Nhạn, lông mày khẽ nhíu lại.

- Nào, Kiếm Kiếm, mau ngồi xuống. – Thím Ngô vội đưa đũa cho Khang Kiếm, sau đó cũng ngồi xuống, không thèm nhìn Bạch Nhạn.

Ba người bắt đầu ăn sáng, cười nói rôm rả, giọng họ uốn lưỡi rất nặng.

Bạch Nhạn ngồi một mình ở cuối bàn, đầu tiên uống một ngụm sữa, rồi ăn bánh mì với trứng, tất cả xong xuôi, cô cầm quả táo trên đĩa trong tay.

- Sếp, anh đặt nhà hàng đi rồi gọi điện cho em, em đi đón mẹ em rồi đến thẳng đó.

Cô vừa nói vừa đi ra cửa, thay giầy ra ngoài.

- Con cũng no rồi. – Khang Kiếm đẩy bát mì còn một nửa ra – Mẹ, mẹ cứ ăn từ từ. Con đi làm trước.

- Còn chưa ăn xong mà? – Bà Lý Tâm Hà gọi giật Khang Kiếm lại, bà không muốn nhìn thấy anh và Bạch Nhạn sánh vai bước ra cửa, trông rất ngứa mắt.

Khang Kiếm cười, vội cùng với Bạch Nhạn bước ra khỏi cửa.

Hôm qua Khang Kiếm tự mình lái xe, xe đang đỗ ngay dưới lầu.

- Anh đưa em đi. – Anh mở cửa xe.

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Nếu điều này trở thành thói quen thì không phải là một chuyện tốt, em vẫn cứ an phận làm thường dân thì hơn, đỡ phải trèo cao ngã đau.

Cô ngẩng đầu lên nhìn quả cầu lửa vĩ đại đang nhô dần lên trên nền trời xanh thẫm, giống như một cục máu tươi mà người con gái si tình nhổ ra trên tấm khăn the sau khi thất tình.

Khang Kiếm nghiền ngẫm nhìn cô, cảm thấy Bạch Nhạn ngày hôm nay hơi khác với mọi ngày.

- Sếp ơi, anh có cảm thấy mặt em rất dày không? – Cô bỗng ngoảnh lại hỏi anh.

- Sao lại nói mình như thế? – Anh trầm ngâm một lát rồi mới đáp.

Bạch Nhạn nhún vai, chiếc túi xách trong tay đong đưa:

- Ngoại trừ cái chức phu nhân trợ lý thị trưởng này ra, chúng ta còn có lý do gì để ở bên nhau không? Nếu mục tiêu của em lộ liễu như vậy, có phải là quá thô bỉ không?

Cô ôm miệng cười khúc khích:

- Có lẽ anh đã từng có chút say mê em, nhưng sau khi kết hôn lại phát hiện ra rằng em đã làm anh thất vọng. Đúng lúc sự cách biệt giữa chúng ta là rất lớn, mẹ anh và em cũng không hợp nhau. Cuộc đời ngắn ngủi, sếp à, anh đừng chịu ấm ức nữa, em cũng không làm khó bản thân mình, chúng ta… mỗi người tự theo đuổi ngày mai tươi sáng của mình thôi!

Cô thừa nhận, cô sợ hãi, cô không muốn tiếp cận sự thật.

- Bạch Nhạn – Khang Kiếm hít mạnh, sắc mặt nghiêm trang. – Anh không cảm thấy anh có gì phải ấm ức cả, anh cũng chưa từng thất vọng… chỉ là chúng ta cần có thời gian.

Sếp Khang quả là có tình có nghĩa, lúc này rồi vẫn có thể nói ra những lời an ủi người ta, Bạch Nhạn cảm động chớp mắt:

- Sếp đừng hứa hẹn bừa bãi, em sẽ tưởng bở thật đấy.

- Ngoài em ra, cả đời anh sẽ không thể lấy ai khác. – Khang Kiếm một lần nữa đưa ra lời hứa đáng giá nghìn vàng.

Bạch Nhạn cứng người, bỗng cảm thấy tư duy rối loạn:

- Xem ra đời em đã được an bài sẵn là ngày sau sẽ đội mũ phượng, làm bà lớn rồi? – Cô nhếch mép châm chọc, cười vui vẻ. – Em cảm ơn sếp trước, hy vọng chúng ta đều có mối duyên này.

Khang Kiếm nhíu mày, sợ cô lại nói ra câu gì kinh hồn bèn túm cô lên tống vào trong xe. Xe quay đầu một cách điệu nghệ, phóng ra khỏi tiểu khu.

Cả ngày hôm nay Bạch Nhạn cứ hốt hoảng, càng gần đến lúc tan ca lòng càng thấp thỏm.

Khang Kiếm không gọi điện mà nhắn tin cho cô tên nhà hàng và số phòng.

Tan làm, Bạch Nhạn bắt xe tới Nhà Văn hóa thành phố đón bà Bạch Mộ Mai. Bà Bạch Mộ Mai được đoàn Việt kịch thành phố mời đến dựng lại vở kịch kinh điển Tây sương ký, buổi tập diễn ra ngay trong Nhà Văn hóa.

Nhà diễn tập to bằng nửa cái sân vận động, trông lạnh lẽo vắng vẻ, sàn nhà lát gỗ khi bước lên sẽ phát ra tiếng động. Bà Bạch Mộ Mai mặc một chiếc sơ mi thụng màu trắng, bên dưới là quần bò bó lửng. Tóc buộc đuôi gà như một cô bé con xinh xẻo. Quanh thắt lưng của bà thắt một dải lụa đỏ, lúc thì làm vạt váy, lúc thì làm khăn tay. Cách ăn mặc này chẳng dính dáng gì đến câu chuyện tình yêu trai gái thời cổ đại cả, nhưng bà Bạch Mộ Mai vừa bước đi, dải lụa tung bay, liền biến thành nửa kim nửa cổ, nửa trong kịch nửa ngoài đời.

Bà Bạch Mộ Mai yểu điệu thướt tha, tay chống nạnh rảo bước về phía trước, một cô bé khoảng chừng mới hai mươi theo sau học từng động tác.

- Ánh trăng ơi, tấm lòng nhi nữ khó tỏ bày, mười tám năm khuê phòng hoài phí, phụ lòng đoàn viên nơi Ngọc Kính đài…

Giọng bà Bạch Mộ Mai vẫn lanh lảnh, động tác cũng rất duyên dáng.

Cô bé đi phía sau hát theo, uốn éo theo.

Mấy lời ca này, cô bé đó hát tròn vành rõ chữ, du dương tha thiết, trong vắt như khe suối trên non, tuy không nồng nàn ý vị bằng bà Bạch Mộ Mai, nhưng lại hồn nhiên chân chất, càng hợp với độ tuổi hoài xuân của Thôi Oanh Oanh trong kịch, bà Bạch Mộ Mai tuổi đã quá cao, vị phong trần sóng sánh quá đậm.

- Thật tuyệt vời.

Mấy người dáng dấp như lãnh đạo đứng một bên xem kịch không khỏi vỗ tay tán thưởng, một thợ ảnh đuổi theo bước bà Bạch Mộ Mai, ánh đèn chớp nháy liên tục.

Bà Bạch Mộ Mai hoàn toàn chìm đắm trong vở kịch, không hề cảm thấy bị làm phiền.

Khi quay lại nhìn thấy Bạch Nhạn đang đứng ở cửa, bà dừng bước, cởi dải lụa ra.

- Hôm nay tập đến đây thôi, tôi phải đi với con gái tôi rồi.

Bà mỉm cười duyên dáng, đi tới trước mặt Bạch Nhạn, thân mật bẹo má cô.

- Con gái?

Trừ Bạch Nhạn, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Bà Bạch Mộ Mai cười như một cành cây nở đầy hoa, liếc mắt đưa tình, thướt tha yểu điệu:

- Sao thế, bọn tôi không giống nhau hay sao?

Bà đá lông nheo với mọi người, khoác vai Bạch Nhạn, hai mái đầu kề sát nhau.

- Hai người không giống nhau, mà giống hoa tỉ muội.

Thợ chụp ảnh mắt sáng rực lên.

Câu nói này khiến bà Bạch Mộ Mai cười càng tươi tắn hơn.

- Mẹ có cần tới khách sạn thay đồ không? – Bạch Nhạn chẳng lạ gì với cảnh này, lịch sự cười với mọi người, xách túi giúp bà Bạch Mộ Mai.

Bà Bạch Mộ Mai cau mày, nếp nhăn ở khóe mắt lộ rõ, kỳ lạ là, như vậy lại khiến bà trông ưa nhìn hơn:

- Sao nào, như thế này làm mất mặt con à?

Bạch Nhạn nhún vai, coi như mình chưa nói gì.

Hai người đi ra phố đợi xe, những người đi ngang qua lần lượt đưa mắt nhìn bà Bạch Mộ Mai, bà tao nhã đưa tay lên vén tóc, Bạch Nhạn tinh mắt phát hiện ra trên ngón trỏ của bà có đeo một chiếc nhẫn kim cương. Viên kim cương không nhỏ được khảm vào mặt nhẫn, không chút lòe loẹt, càng làm nổi bật giá trị của chính nó.

Bà lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Bạch Nhạn thu ánh mắt lại, đau đáu nhìn ra ngã tư, ngựa xe như nước, áo quần như nêm.

Lúc hai người tới nhà hàng, ba người nhà ông Khang Vân Lâm và thím Ngô đã tới nơi. Bà Lý Tâm Hà trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy liền bằng tơ tằm thật màu đen, cổ áo và tay áo xanh xanh đỏ đỏ, hết sức vui mắt. Vốn là rất cao quý ung dung, nhưng đúng hôm nhân viên phục vụ trong nhà hàng mặc sườn xám gấm đỏ, cổ áo và tay áo viền vàng, so ra lại thành ra long trọng mà thô thiển, còn hơi cổ lỗ.

Bà ta lại nhìn bà Bạch Mộ Mai đang đi vào, trông như một cô học sinh, khuôn mặt được chăm sóc tốt của bà ta lập tức không chịu nổi.

- Ngại quá, đường hơi bị kẹt, để mọi người phải đợi lâu. – Bà Bạch Mộ Mai ngồi xuống, trước xin lỗi vì đến muộn, sau lại ân cần quay sang Khang Kiếm, trêu chọc hỏi – Khang Kiếm, Bạch Nhạn gần đây biểu hiện vẫn tốt chứ?

Khang Kiếm lịch sự gật đầu, vẻ mặt thẫn thờ, chẳng nói chẳng rằng, cũng có lẽ là không biết phải trả lời thế nào.

Thím Ngô có lẽ không ngờ tới mẹ của Bạch Nhạn sẽ xuất hiện như thế, chưa từng gặp một bà thông gia phong tình như vậy, mồm há hốc, bà Lý Tâm Hà lấy tay véo cho bà ta một cái, bà ta mới vội ngậm miệng lại.

- Ông thông gia, trông ông khỏe khoắn hơn lần trước nhiều. – Bà Bạch Mộ Mai tự nhiên chào hỏi ông Khang Vân Lâm.

- Vậy sao? Vậy sao?

Ông Khang Vân Lâm dường như không nhìn thẳng bà Bạch Mộ Mai, nếu không nói chuyện với Khang Kiếm thì nhìn bà Lý Tâm Hà, nhưng càng tỏ ra như vậy, lại càng lộ rõ sự chột dạ.

- Bà thông gia, Nhạn Nhạn nhà tôi còn trẻ, có cái gì chưa ổn xin bà chỉ bảo thêm.

Cuối cùng, bà Bạch Mộ Mai mới dời ánh mắt sang phía bà Lý Tâm Hà.

Bà Lý Tâm Hà xét cho cùng cũng là người học rộng hiểu nhiều, bây giờ đã trấn tĩnh lại. Bà tao nhã cười với Bạch Mộ Mai:

- Cô Bạch, tuy là chúng ta gặp nhau lần đầu, nhưng sao lại thấy như là cố nhân?

Phụ nữ chưa kết hôn, theo thông lệ quốc tế đều xưng hô là cô, nhưng bà Lý Tâm Hà rõ ràng là cố ý.

Bà Bạch Mộ Mai cười, liếc xéo về phía Bạch Nhạn:

- Bạch Nhạn giống tôi, hàng ngày bà nhìn Bạch Nhạn, tự nhiên sẽ thấy tôi quen mắt.

- Nhưng Bạch Nhạn không xinh đẹp bằng cô. – Bà Lý Tâm Hà cười mỉa.

Bà Bạch Mộ Mai vuốt mặt, phì cười thành tiếng:

- Có đẹp mấy thì cũng già rồi.

Bà Lý Tâm Hà cố ý đem hai khuôn mặt ra so sánh tỉ mỉ:

- Người đẹp như cô sẽ không già đâu, có phải Bạch Nhạn giống bố không?

Trong nháy mắt, đến không khí trong phòng cũng ngừng chuyển động.

Người Bạch Nhạn căng lên như một sợi dây đàn, từ cổ tới tai đều đỏ ửng.

Khang Kiếm mím chặt môi.

Vẻ mặt ông Khang Vân Lâm đã trở nên cực kì khó coi.

Thím Ngô hứng khởi tròn mắt.

Bà Bạch Mộ Mai khẽ chớp mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, dịu dàng kéo tay Bạch Nhạn lại:

- Cũng không giống lắm, Bạch Nhạn được di truyền nét đẹp của hai chúng tôi.

- Ồ, bố Bạch Nhạn là người như thế nào?

- Tâm Hà, bà hỏi nhiều quá đấy. – Ông Khang Vân Lâm cuối cùng không nhịn được, lên tiếng ngăn cản.

- Không sao. – Bà Bạch Mộ Mai dịu dàng cười – Đó là câu chuyện cũ ngọt ngào và lãng mạn trong lòng tôi, tôi không muốn chia sẻ với người khác.

Vẻ mặt ấy của bà tựa như một cô bé con nũng nịu, láu lỉnh.

- Tôi không muốn nói đấy, có được không nào?

Trên sân khấu, hoàng đế, tướng quân hay tài tử đều thần phục trước tà váy của bà, chỉ một mình Lý Tâm Hà chịu được bao lâu?

Bà Lý Tâm Hà cứng lưỡi, còn có thể truy hỏi ư?

Cửa phòng mở ra, nhân viên phục vụ bắt đầu đưa đồ ăn lên.

Ông Khang Vân Lâm lịch sự kính bà Bạch Mộ Mai một ly rượu, bà Bạch Mộ Mai cảm kích uống cạn một hơi, sau đó kính rượu lại vợ chồng ông Khang Vân Lâm, ánh mắt lướt qua người thím Ngô, tò mò dừng lại một giây.

Ông Khang Vân Lâm giới thiệu thân phận của thím Ngô.

Bà Bạch Mộ Mai vừa nghe vừa gật đầu, vẻ mặt thổn thức khôn nguôi.

Thím Ngô cảm thấy mình sống rất hạnh phúc, ghét nhất sự thương hại của người khác. Bà vốn đã không thích bà Bạch Mộ Mai, bây giờ nỗi hận thù lại càng sâu hơn.

Bà Lý Tâm Hà ăn vài miếng, bỗng ghé sát vào tai ông Khang Vân Lâm:

- Ông xã, đưa em vào nhà vệ sinh.

Giọng nói không lớn, nhưng đủ để bà Bạch Mộ Mai nghe thấy.

Ông Khang Vân Lâm đỏ mặt:

- Anh… anh đâu có tiện vào nhà vệ sinh nữ?

- Tôi đưa chị đi. – Bà Bạch Mộ Mai quan tâm đứng lên.

- Không cần, thím Ngô! – Mặt bà Lý Tâm Hà trắng bệch, nhéo mạnh ông Khang Vân Lâm dưới gầm bàn, ông Khang Vân Lâm đau điếng, muốn kêu mà không được, cắn răng nén giận, mặt méo mó.

Thím Ngô đưa bà Lý Tâm Hà đi nhà vệ sinh.

Bạch Nhạn nãy giờ vùi đầu ăn cơm không cẩn thận đánh rơi một chiếc đũa, cô cúi xuống nhặt lên, bỗng phát giác ra dưới gầm bàn, bà Bạch Mộ Mai đang quấn một chân ngọc ngà của mình vào chân ông Khang Vân Lâm, ông Khang Vân Lâm thò một tay xuống chầm chậm vuốt lên phía trên chân ngọc của bà Bạch Mộ Mai.

Một cơn buồn nôn bỗng dâng lên, Bạch Nhạn bịt miệng chạy ra ngoài.

- Nhạn Nhạn, con sao vậy? – Bà Bạch Mộ Mai bất an gọi – Khang Kiếm, con mau đi xem.

- Còn có chuyện gì được nữa? – Mặt Khang Kiếm tái nhợt, lạnh lùng liếc ra phía ngoài, không động đậy.

Bà Bạch Mộ Mai sững lại, đành phải đứng dậy.

Thím Ngô đẩy xe lăn vào, suýt chút nữa đụng vào Bạch Nhạn ở hành lang.

Bạch Nhạn rạp người trên bồn rửa tay trong nhà vệ sinh, những thứ vừa ăn nôn ra sạch.

- Nhạn Nhạn, con có thai rồi à? – Bà Bạch Mộ Mai khoanh tay đứng cạnh cửa.

Bạch Nhạn không để ý đến bà, súc miệng, vỗ nước lạnh lên mặt.

- Mẹ đang nói chuyện với con đấy, Bạch Nhạn? – Bà Bạch Mộ Mai khẽ cau mày.

- Đủ rồi! – Bạch Nhạn hất tay bà ra, cụp mắt xuống – Ăn xong mẹ đi ngay đi. Mẹ… tránh xa bố của Khang Kiếm ra một chút!

Bà Bạch Mộ Mai không nói gì.

- Nói gì thì nói, ông ấy là bố chồng con, mẹ chồng con vẫn còn sờ sờ ra đó, mẹ… không cảm thấy rất quá đáng sao?

- Bố chồng con? – Bà Bạch Mộ Mai cười lạnh – Con còn coi bọn họ là người nhà sao, con tưởng mẹ không nhận ra à?

- Đó là chuyện của con, không liên quan tới mẹ.

- Tốt, vậy thì chuyện của mẹ con cũng đừng quan tâm. – Bà Bạch Mộ Mai quay người bỏ đi.

Bạch Nhạn cắn môi, cảm thấy bụng dạ lại cuộn lên, lại bò ra trên chậu rửa nôn một trận, đợi mặt hết đỏ mới bước ra ngoài.

Lúc cô đi vào, ngoài Khang Kiếm đang cúi đầu, ai nấy đều nhìn cô như quái vật. Cô vỗ vỗ mặt, có phải sắc mặt kém quá không?

Thức ăn đã đưa lên gần đủ.

Bà Lý Tâm Hà bỗng như biến thành một người khác, cười cười nói nói, ánh mắt nhìn chồng cũng dịu dàng yêu thương, nhìn đến nỗi ông Khang Vân Lâm nổi da gà. Lúc thì bà gắp thức ăn cho ông Khang Vân Lâm, lúc thì rót nước cho ông. Lúc tàn tiệc, ra khỏi phòng ăn, lên xe, để thể hiện tình cảm thắm thiết với ông Khang Vân Lâm, bà còn bảo thím Ngô cất xe lăn đi, để ông Khang Vân Lâm bế bà vào xe.

Ông Khang Vân Lâm ăn sung mặc sướng bao nhiêu năm, lấy đâu ra sức lực. Mặt ông đỏ phừng, hít mạnh một hơi, vừa mới bế bà Lý Tâm Hà lên, người bỗng chao đảo không ngừng, cũng may bà Bạch Mộ Mai tiến lên đỡ một tay, bà Lý Tâm Hà mới lên xe an toàn.

Bà Lý Tâm Hà sắc mặt hết sức khó coi, quay đầu, hung hăng đẩy ông Khang Vân Lâm lên xe, không thèm nhìn bà Bạch Mộ Mai thêm cái nào.

- Đúng là nực cười, một con mụ tàn phế, đến quan hệ vợ chồng cũng không làm được, mấy chục năm rồi còn thắm thiết cái nỗi gì? – Bà Bạch Mộ Mai đưa mắt nhìn chiếc xe rời đi, cười khẩy.

Bạch Nhạn đứng bên cạnh đưa mắt liếc bà:

- Không có quan hệ vợ chồng nhưng bà ấy có chồng, có hôn nhân, mẹ có không?

Bà Bạch Mộ Mai cau mày, quay mặt đi:

- Con đây là giữa đường thấy việc bất bình chẳng tha? Có thể đấy chính là cảnh giới cao thượng của con đấy, nếu không sao con có thể sống như quả phụ lâu như vậy?

Bạch Nhạn sững sờ nhìn bà.

Bà Bạch Mộ Mai cười kinh miệt:

- Vừa rồi mẹ hỏi Khang Kiếm có phải con có bầu không, nó nói nó chưa hề đụng vào con.

Trái tim Bạch Nhạn như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, bóp tới mức không thể chặt, tới mức không tài nào đập được nữa.

Gió tháng Bảy oi nóng như vậy, nhưng toàn thân cô lạnh toát, cô đờ đẫn nhìn miệng bà Bạch Mộ Mai há ra rồi lại khép lại, nhưng cô không nghe thấy gì hết.

Cô cứng nhắc xoay đầu lại tìm Khang Kiếm, anh đi thanh toán rồi sao mãi không ra?

Cô quay người đi vào trong nhà hàng, đi về phía đại sảnh. Đại sảnh dùng bình phong chia thành mấy khu, Khang Kiếm đứng sau một bức bình phong, đăm đăm nhìn về phía trước.

Trên chiếc bàn ăn phía trước có một đôi nam nữ, người đàn ông Bạch Nhạn không quen, người phụ nữ tóc dài bay bay, miệng cười chúm chím, chính là người đẹp Y Đồng Đồng đã lâu không gặp.

Trên khuôn mặt tuấn tú thâm trầm sâu xa của Khang Kiếm thể hiện rất nhiều cảm xúc, có đố kỵ, có oán hận, có tức giận, có đau lòng…

22. Chương 06.1

Chương 6: Nước ấm 42 độ

Thế giới thật là nhỏ bé, kẻ đa tình luôn phiền muộn bởi người vô tình, trong đầu Bạch Nhạn bỗng hiện lên hai câu nói rất không ăn khớp này.

Cuộc đời ấy mà, luôn trắc trở vô thường như vậy. Cô khẽ thở dài, nhìn sếp Khang đang không có ý định lên tiếng, chẳng còn cách nào khác, bản tính thích giúp đỡ người khác lại trỗi dậy.

- Cô giáo Y! - Cô cười tươi rói, bất ngờ đi tới bàn của Y Đồng Đồng.

Y Đồng Đồng quay lại nhìn, ngây mặt ra.

- Đúng lúc quá!

Cô ta nhìn qua vai Bạch Nhạn, thấy Khang Kiếm đứng cách đó không xa, gật đầu với Khang Kiếm, oán trách mà lại yêu kiều.

Nét mặt Khang Kiếm vô cảm, không phản ứng gì.

Người đàn ông ngồi cùng bàn với Y Đồng Đồng thấy người quen của cô ta, vội vàng đứng dậy chào hỏi.

- Đây là? - Bạch Nhạn nhìn Y Đồng Đồng dò hỏi.

- Cậu của tôi, muốn đến Tân Giang mở cửa hàng chăn ga gối đệm - Y Đồng Đồng lạnh nhạt giới thiệu hai người với nhau, sau đó mím môi lại, không nhìn Khang Kiếm. Nhưng giọng không nhỏ, rõ ràng là nói cho một người nữa nghe.

- Ồ, khai trương chưa? Địa chỉ ở đâu? - Bạch Nhạn nhiệt tình hỏi.

- Khai trương rồi, ngay sát khách sạn Hoa Hưng. Cô Bạch có rỗi thì dẫn bạn bè tới xem. - Người đàn ông rút trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho Bạch Nhạn - Cửa hàng tôi bán đều là sản phẩm tơ lụa cực tốt, chăn ga mà khách sạn Hoa Hưng dùng đều là sản phẩm của chúng tôi.

Bạch Nhạn nhận tấm danh thiếp, gật đầu lia lịa:

- Được, được.

Mặt mũi Y Đồng Đồng đã tức đến nỗi méo mó.

Cô cười cười, không phá hoại thần kinh của người khác nữa.

- Vậy hai người cứ dùng bữa, chúng tôi đi trước.

Y Đồng Đồng cũng không đưa mắt nhìn theo, sa sầm mặt ngồi xuống. Người đàn ông thỉnh thoảng lại tò mò liếc sang bên này.

- Làm người thì quang minh lỗi lạc một chút, đừng có tự đánh giá thấp sức hấp dẫn của chính mình. Bây giờ trong lòng dễ chịu rồi chứ! - Bạch Nhạn đưa tấm danh thiếp cho Khang Kiếm.

- Không hiểu em đang nói gì. - Mặt Khang Kiếm lạnh tanh, vứt tấm danh thiếp xuống đất, quay người rảo bước ra ngoài cửa.

Bạch Nhạn nhíu mày, giẫm lên tấm danh thiếp, đi theo sau anh.

Một chiếc xe việt dã cực kỳ sành điệu phóng vèo đến, cửa xe mở ra, Hoa Hưng bước xuống, đúng lúc chạm trán Bạch Nhạn và Khang Kiếm.

- Anh Khang! - Hoa Hưng vội vàng tươi cười chào hỏi.

Khang Kiếm lạnh nhạt gật đầu, đi thẳng về phía xe mình.

- Anh ấy không được vui à? - Hoa Hưng nhướn mày hỏi khẽ Bạch Nhạn.

- Thức ăn hôm nay không hợp khẩu vị, kệ anh ấy. Ông chủ Hoa có hẹn với người đẹp à? - Bạch Nhạn đùa đùa chỉ vào tiệm ăn rực rỡ ánh đèn phía sau.

Hoa Hưng nhếch mép, sờ lên cái đầu lơ thơ vài cọng tóc cười ha ha, không nói phải, cũng không nói không phải, cô cứ thoải mái tưởng tượng đi!

Bạch Nhạn nháy mắt tỏ vẻ thấu hiểu với ông ta, tự nhiên đoán được Hoa Hưng chắc chắn là khách mời của Y Đồng Đồng. Theo tác phong bợ đỡ của Hoa Hưng, có thể là làm ăn với cậu của Y Đồng Đồng, tất nhiên là nể mặt sếp Khang rồi. Cũng tức là, Hoa Hưng biết được tầm quan trọng của Y Đồng Đồng đối với Khang Kiếm.

Quả thực là quan trọng, nếu không nhìn thấy Y Đồng Đồng ngồi cùng với người đàn ông khác, sao lại tức đến như vậy? Trái tim đâu biết nói dối.

Trái tim cô cũng không biết nói dối, khi ấy, nó đau như dao cắt, máu chảy đầm đìa, cảnh vật sụp đổ ngay trước mắt.

Kết cục tối hôm nay, hình như là sự thật, lại hình như không phải.

Lục Địch Phi đã từng nói hai mươi tư năm trước, ông Khang Vân Lâm đã từng về nằm vùng ở huyện Vân.

Bà Lý Tâm Hà nói hai mươi tư năm trước đã không thắng nổi, bây giờ sao có thể thắng được?

Năm nay cô vừa tròn hai mươi tư tuổi.

Mấy cái hai mươi tư ghép lại với nhau, muốn không nghĩ đến cũng khó. Ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai có phải đã từng quen biết hay không. Cô không dám khẳng định. Nhưng giữa hai người có điều mờ ám, chính mắt cô cũng trông thấy.

Cuộc sống riêng tư của bà Bạch Mộ Mai vẫn luôn rất phong phú, bà ấy không xa rời được đàn ông, đàn ông cũng không rời xa được bà.

Bà Lý Tâm Hà biết chuyện này, sếp Khang có biết không?

Nếu là tình cũ, hai mươi tư năm trước, ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai là một đôi tình nhân yêu đương thắm thiết, hiện thực phũ phàng không thể thành phu thê, vì thế, yêu ai yêu cả đường đi, đem hết hy vọng dồn lên con cháu đời sau?

Là ông Khang Vân Lâm ép sếp Khang cưới cô sao? Đầu óc Bạch Nhạn trăm mớ bòng bong.

Như vậy, sếp Khang bị bố ép uổng, cho nên lấy cô rồi lại ruồng rẫy cô, cho nên bà Lý Tâm Hà mới căm ghét cô?

Không đúng, Bạch Nhạn lắc đầu, sếp Khang không phải là người đặt đâu ngồi đó, nhìn thái độ của bà Lý Tâm Hà đối với ông Khang Vân Lâm, cũng không thể là kiểu người vợ hiền coi chồng như thần thánh được.

Cô và Khang Kiếm quen nhau là do ngẫu nhiên, không phải do người ta giới thiệu.

Vậy là dùng cô để trả thù bà Bạch Mộ Mai?

Bạch Nhạn bật cười, suy nghĩ này quá hoang đường. Nếu làm hỏng một cái áo da của bà Bạch Mộ Mai, bà sẽ nổi cơn tam bành, còn cô mà bị sứt miếng thịt nào, bà cũng chẳng buồn ngước mắt lên xem.

Tuy Bạch Nhạn không quen thuộc lắm với đàn ông của bà Bạch Mộ Mai, nhưng cái tên Khang Vân Lâm này cô chỉ nghe nói tới sau khi đã quen Khang Kiếm. Với tính cách hư vinh của bà Bạch Mộ Mai, nếu có quan hệ mật thiết với một nhân vật cốt cán như ông Khang Vân Lâm thì sẽ tự nhiên để lộ ra trong lời nói.

Hai mươi tư năm về trước, bà Bạch Mộ Mai không thể phá hoại gia đình ông Khang Vân Lâm, bây giờ ông Khang Vân Lâm từng này tuổi rồi, tuy bà Lý Tâm Hà tàn tật, nhưng mối quan hệ vợ chồng này vững như bàn thạch, không ai có thể phá hoại, bà Bạch Mộ Mai có thể dằn vặt gì chứ?

Sếp Khang có thể vì bố mình ngoại tình mà đem cuộc hôn nhân của chính mình ra làm con thí chốt để thí, có đáng không? Anh ta thông minh như vậy, sẽ không làm chuyện ngu ngốc này đâu.

Bạch Nhạn nghĩ thế này cũng không phải, thế kia cũng không phải, đầu óc sắp nổ tung.

Điều có thể khẳng định là sếp Khang lấy cô, chắc chắn trăm phần trăm không phải là tình yêu, trong lòng anh ta có người đẹp Y Đồng Đồng, cũng chắc chắn trăm phần trăm có liên quan đến bà Bạch Mộ Mai. Mục định thật sự, ngoại trừ cô, tất cả những người khác đều biết rõ, còn cô lại không thể mở miệng hỏi.

Có lẽ không biết còn tốt hơn.

Bạch Nhạn nín thở, vở kịch giữa cô và sếp Khang tới lúc phải dừng lại rồi.

- Bạch Nhạn, em có đi hay không? - Khang Kiếm cau mày, mất kiên nhẫn hạ kính xe xuống, gắt lên với Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn đi tới, đăm đăm nhìn Khang Kiếm qua lớp cửa xe.

Đối với sếp Khang, cô đã từng mong đợi, đã từng cảm kích, trong lòng tán thưởng anh, yêu quý anh, một lòng một dạ một làm vợ của anh, thậm chí năm lần bảy lượt tìm cớ bao biện cho sai lầm của anh, cho anh mười cơ hội.

Thực ra mười lần đã qua lâu rồi, cô lại không muốn phải thừa nhận.

Đã đến lúc phải đầu hàng số phận.

Cô không nỡ làm tổn thương người trong nhà, nhưng người trong nhà lại hết lần này đến lần khác làm cho cô thương tích đầy mình.

Người mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc mệt mỏi.

- Anh đi trước, em… muốn đi dạo một mình. Sếp Khang, ngày mai chúng ta tìm lúc nào nói chuyện nghiêm túc, có được không? - Bạch Nhạn trều môi, qua cửa xe, cô giúp Khang Kiếm chỉnh lại cổ áo bị lật.

- Ngày mai tính. - Khang Kiếm nổ máy, lại hỏi một câu - Em thật sự không đi?

Bạch Nhạn gật đầu.

Chiếc xe rồ lên rồi lao đi như một cơn lốc trước mắt cô, mùi xăng nồng nặc còn lan tỏa trong không khí.

Cả người Bạch Nhạn bồng bềnh như đang lơ lửng trên không trung, mắt đau rát, mỗi lần chớp mắt lại là một lần nhức nhối.

Mặt cô trắng bệch như một tờ giấy, phải rất lâu sau mới dồn lại được chút sức lực, cố gắng kiềm chế đôi bàn tay run rẩy, chầm chầm đi về phía đêm.

Gió, không biết nổi lên từ lúc nào, bóng cây hai bên đường dao động khiến ánh đèn tan ra thành từng mảng, hắt lên khuôn mặt lúc sáng lúc tối.

Bạch Nhạn không gọi xe, đi không mục đích, đi tới lúc hai chân chùng xuống mới dừng lại, ngẩng đầu lên, thấy mình đang dừng lại trước cửa tiệm cắt tóc Ba ngàn sợi.

Ba ngàn sợi, bây giờ không còn là tiệm cắt tóc, mà là thẩm mỹ viện. Tiệm vẫn chưa đóng cửa, bên trong có thêm mấy nhân viên, ánh đèn màu hồng phấm mờ ảo, nhân viên đều mặc váy ngắn áo gilê, mắt ai nấy đều tô vẽ như gấu trúc.

- Ở đây không cắt tóc, chỉ gội đầu. - Một nhân viên thấy Bạch Nhạn đứng rất lâu ngoài cử liền bước ra ngoài nói, giọng không chút thiện cảm.

- Minh Tinh? - Bạch Nhạn lờ mờ nhận ra hình dáng quen thuộc sau lớp phấn son dày cộm, thốt lên nhưng không chắc lắm.

Nhân viên đó sững lại, nương theo ánh đèn trong tiệm quét mắt dò xét Bạch Nhạn, bước ra ngoài.

- Cô đến đây làm gì?

Không đợi Bạch Nhạn trả lời, chị ta đi tới bến xe buýt phía đối diện, chỗ đó có một cái ghế dài, giờ này người đợi xe không còn đông nữa.

- Ngồi đi! - Thương Minh Tinh đặt mông ngồi xuống, góc ngồi vừa chắn tầm nhìn của Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn cúi đầu, không nói tới việc cô nhìn thấy hai người đàn ông đi vào Ba ngàn sợi, hai cô nhân viên liền quấn lấy họ như dây leo.

- Em chỉ đi ngang qua. - Bạch Nhạn trả lời.

- Ờ. - Thương Minh Tinh bắt chéo chân, không biết trên người chị ta xịt cái gì mà tỏa ra một mùi hương hăng hắc. Chị ta không nghiêng đầu mà liếc xéo sang:

- Hôm nọ tôi thấy cô cùng một người đàn ông dắt tay nhau đi vào KFC, người đó là ai?

- Chồng em.

- Cô kết hôn rồi? - Vẻ mặt căng thẳng của Thương Minh Tinh bỗng thả lỏng, ánh mắt nhìn Bạch Nhạn bớt hằn học đi một chút - Không ngờ còn có người dám lấy cô.

- Đúng vậy, em cũng không ngờ. - Bạch Nhạn cười theo.

- Nhưng mà thời buổi bây giờ, phụ nữ không hư đàn ông không yêu, tôi coi như đã nhìn thấu rồi. - Thương Minh Tinh bĩn cợt lắc đầu - Người như cô chưa biết chừng lại càng được chuộng.

Bạch Nhạn không để ý tới lời châm chọc của chị ta, trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi:

- Anh trai chị… anh ấy vẫn khỏe chứ?

Thương Minh Tinh vỗ đùi đánh tét một cái:

- Lúc đầu nói là tháng Năm sẽ về, đột nhiên nhận nhiệm vụ đi học ở Nga, có thể phải sang thu mới quay về, đám cưới cũng hoãn lại.

- Vâng, mùa thu cưới là đẹp nhất, thời tiết đẹp, không nóng không lạnh.

Lúc Minh Thiên vào nhập học ở Học viện Không quân cũng là mùa thu, hai cây phong ở bến xe đỏ rực như lửa.

- Mẹ tôi cũng nói thế. Đúng rồi, cô cho tôi số di động. Trông chồng cô ra dáng lắm, sau này có chuyện gì chưa biết chừng tôi sẽ nhờ anh ta giúp.

Bạch Nhạn cười cười, nhắn tin vào số điện thoại của Thương Minh Tinh. Trước đây, Thương Minh Tinh không thèm nhìn cô, nói chuyện lại càng không, vì Khang Kiếm mà lại thay đổi thái độ với cô.

- Cô mau về đi, tôi còn phải làm ăn. Bạch Nhạn, cô… không được nói chuyện của tôi với mẹ tôi.

Thương Minh Tinh ngoái lại dặn dò.

Nếu không có lớp phấn đó, Bạch Nhạn tin rằng cô nhất định có thể thấy được Thương Minh Tinh đang xấu hổ.

- Em có thể buôn chuyện với mẹ chị được sao?

Thương Minh Tinh khựng lại, quay người chạy về phía Ba ngàn sợi.

Bên ngoài lại có thêm vài người đàn ông nữa đến.

Mĩ nhân như ngọc, trăng như rượu, đêm vừa nồng, càng khuya lại càng vui.

Bạch Nhạn ngồi thêm một lúc nữa, một chiếc xe buýt dừng lại, cô không nhìn mà lên xe luôn.

Số cô cũng may, chiếc xe buýt chạy về phía tiểu khu nhà cô. Bạch Nhạn cười khẽ.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô vẫn chưa ngủ, họ đang đợi Bạch Nhạn về. Với bọn họ, bữa cơm tối nay thật chán ngán, nhưng lời vạch trần của Khang Kiếm là thu hoạch duy nhất của họ. Bạch Nhạn đã vênh váo suốt mấy ngày nay rồi, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội làm nhụt nhuệ khí của cô.

Bạch Nhạn đẩy cửa bước vào, bà Lý Tâm Hà đang ngồi trên xe lăn, thím Ngô đứng bên cạnh, hai người bám ngay lấy Bạch Nhạn, nửa cười nửa không.

- Khang Kiếm đâu? - Bà Lý Tâm Hà hỏi.

- Chúng tôi không đi cùng đường. - Bạch Nhạn rất mệt, thay đôi dép lê, muốn lên lầu tắm sớm rồi đi ngủ.

- Bạch Nhạn, Khang Kiếm nói từ khi hai đứa kết hôn cho đến giờ đều chưa từng ngủ với nhau, chuyện này có thật không? - bà Lý Tâm Hà cố tình nói thật chậm, thật khẽ, nhưng giọng nói lại lộ rõ sự phấn khích không thể kiềm chế.

Bạch Nhạn ngẩng đầu, không độp lại như mọi lần mà chỉ mỉm cười rồi cất bước lên lầu.

Cô rất thông cảm với bà Lý Tâm Hà, có người chồng như ông Khang Vân Lâm, cơ thể lại không được tốt, có mấy chuyện có thể làm cho bà ấy vui vẻ chứ? Cứ để bà ta vui sướng một chút đi!

- Sao không nói gì, không phải bây giờ cô lên lầu dưỡng thai đấy chứ?

Thím Ngô há mồm cười sằng sặc:

- Dưỡng thai gì chứ, có mà dưỡng quỷ thì có. Cũng không biết đường mà soi gương, Kiếm Kiếm nhà chúng ta cao quý như vậy, thèm cô ta sao?

Bạch Nhạn mím môi, bước từng bậc lên lầu.

- Thím Ngô đừng nói lung tung, có thể là có thai, có điều không biết là của ai đây! Đẻ ra rồi nhất định phải đi giám định. - Bà Lý Tâm Hà sung sướng đến nỗi giọng cũng méo đi.

Thím Ngô bịt miệng:

- Biết đâu là một đứa con hoang.

Bạch Nhạn bỗng quay đầu lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười:

- Bà Lý, bà không thích đứa con dâu này là tự do của bà. Nhưng mà, bà sẽ không đẩy đứa con trai yêu dấu của bà vào lửa bỏng đâu nhỉ?

- Cô lại định giở trò gì đây? - Bà Lý Tâm Hà trừng mắt.

- Giả như, con trai bà không động đến tôi, chuyện này mà nói ra ngoài, bà cảm thấy ai đẹp mặt hơn? Tôi không câm không điếc, không mù không liệt, dáng vẻ cũng không đến nỗi có lỗi với quần chúng, nói như lời bà là đứa con gái đầy vẻ lẳng lơ, chung chăn chung gối với con trai bà suốt hai tháng mà con trai bà không đụng đến tôi, người ta sẽ nghĩ sao? Chắc chắn người ta sẽ tử tế nhắc khéo bà đưa chàng trai đi khám chuyên khoa! Nếu nói con trai bà là quan chức cương trực ngay thẳng, không bị nữ sắc mê hoặc, vậy tại sao lại lấy tôi? Trông tôi cũng chẳng giống Quan m Bồ Tát để có thể thờ trong nhà. Lại giả như, trong bụng tôi có đứa bé, bà muốn đi làm giám định, tốt thôi! Tôi không có ý kiến, bà khẳng định con trai bà hiện giờ đang bị cắm sừng, tôi cũng phải hỗ trợ một tay chứ nhỉ?

- Cô… miệng chó không mọc được ngà voi… - Bà Lý Tâm Hà thẹn quá hóa giận, nói không suy nghĩ.

Bạch Nhạn nhắm mắt lại:

- Bà Lý, miệng chó không mọc được răng chó, công chúa Lệ Lệ tôn quý của nhà bà cũng thế.

- Mày là đồ… dột từ trên nóc dột xuống… - Thím Ngô nhảy dựng lên chửi bới.

Bạch Nhạn thâm trầm nhìn họ, xua tay, đóng sập lại cánh cửa phòng ngủ, đoạn tuyệt với mọi thứ ở bên ngoài.

Đấu võ mồm, có ý nghĩa gì chứ?

Cuộc sống, không thể lúc nào cũng giương cung bạt kiếm, lúc nào cũng phải chuẩn bị đổ máu nơi sa trường.

Người khác có thể coi cô là tấm bia, nhưng tấm bia cũng có quyền được lựa chọn cung tên.

Bạch Nhạn nhắm mắt lại, lấy điện thoại ra tìm số của Khang Kiếm rồi ấn luôn.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy." - Giọng nói ngọt ngào của cô tổng đài viên vang lên hết lần này đến lần khác trong đêm khuya.

Bạch Nhạn không tin, lại bấm đi bấm lại. Bấm đến lúc điện thoại hết pin, kết quả vẫn không thay đổi.

Cảm giác này khiến cho người ta tức giận, khiến người ta bực bội, giống như bạn dùng hết sức mình, lấy hết can đảm vung nắm đấm lên, nhưng lại đấm vào khoảng không.

Bạch Nhạn hận nghiến răng nghiến lợi, nếu giờ sếp Khang đứng trước mặt cô, chưa biết chừng cô sẽ xé xác anh ra, sau đó nuốt chửng.

Trằn trọc nửa đêm, sáng hôm sau xuống lầu, Bạch Nhạn không còn tươi cười như bình thường nữa, nếu đã quyết định sau này sẽ thành người dưng, vậy thì từ giờ bắt đầu vũ trang mặt lạnh.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô đã ngồi trong phòng ăn sáng, cười nói rôm ra, không ai nhìn Bạch Nhạn.

Trong tiểu khu cũng có vài gia đình nuôi chó, sau khi Khang Kiếm và Bạch Nhạn đi làm, bà Lý Tâm Hà bảo thím Ngô bê xe lăn xuống dưới, bà sẽ dắt Lệ Lệ đi một vòng trong tiểu khu. Lệ Lệ có dáng vẻ đáng yêu, bà Lý Tâm Hà lại là người tàn tật, đi tới đâu cũng thu hút người khác. Có một đám các bà mẹ nhiệt tình tới bắt chuyện, nghe nói bà Lý Tâm Hà là mẹ của Khang Kiếm, liền vội phấn khích tỏ ra thân thiện.

- Biết rồi, hai vợ chồng trẻ rất đẹp đôi. Cô con dâu gặp ai cũng cười, lúc cười lúm đồng tiền ngọt lịm, nói chuyện rất lễ phép, nhìn thấy ai xách nhiều đồ liền chủ động giúp đỡ. Hai vợ chồng cũng rất tình cảm, đi đường đều nắm tay nhau. Hôm đó tôi đứng trên lầu nhìn thấy con trai bà bế con dâu bà lên xe. Hi hi, bác thật là may mắn, có con dâu vừa xinh xắn lại vừa biết điều, đâu như con dâu tôi, nhìn thấy tôi là lườm nguýt, đến nhà ăn cơm cứ như đi dự tiệc, chai dầu đổ cũng không biết dựng lên.

Bà Lý Tâm Hà nghe vậy, trong lòng không thoải mái, sau đó không nói chuyện nữa.

Mấy bà mẹ lại không hiểu tâm tư của bà, vẫn mỗi người một câu kể lể những chuyện hay ho mà họ chứng kiến kể từ khi Khang Kiếm và Bạch Nhạn dọn tới.

Hai lần như vậy, bà Lý Tâm Hà không muốn xuống dưới nữa. Nhưng Lệ Lệ không chịu, nó đã thích những chú cẩu khác trong tiểu khu, hơn nữa nó còn phải đại tiện, trời nóng, bĩnh ra chuồng chó thì thím Ngô sẽ xử lý ngay, nhưng vẫn có mùi.

Bà Lý Tâm Hà bất lực, mỗi ngày lại phải dậy sớm, xuống dưới đi dạo cùng với công chúa Lệ Lệ.

Bạch Nhạn uống một cốc nước nóng, lấy trong tủ lạnh ra một quả dưa chuột cho vào trong túi, khóe mắt liếc qua bà Lý Tâm Hà, sắc mặt hơi tiều tụy, nhưng không có vẻ gì là lo lắng. Xem ra, sếp Khang đã báo cáo hành tung, nếu không thì dựa vào tình thương mà bà Lý Tâm Hà dành cho sếp Khang, cả đếm không về sẽ kêu gào cho cả thế giới đều biết.

Sếp Khang không bị người ngoài hành tinh bắt đi là tốt rồi, cô lau nước bên khóe miệng, mở cửa đi làm. Bắt đầu từ tối hôm qua, phải trực đêm hai ngày liền, trong tay cô lại xách thêm một cái túi.

Lên xe buýt, điện thoại liền reo. Bà Bạch Mộ Mai gọi tới, giọng điệu ai oán:

- Tối qua con vào trong lâu như vậy, vứt mẹ ở ngoài một mình. Lấy chồng rồi thì không cần nhìn mẹ nữa phải không?

Bạch Nhạn không đáp. Cô không nhìn, ắt sẽ có người nhìn. Khỏi cần đoán, buổi tối qua của bà Bạch Mộ Mai chắc hẳn rất rực rỡ, nếu không giọng điệu ai oán này sao lại đầy vẻ phong tình.

Bà Bạch Mộ Mai cũng không để tâm:

- Không muốn nhìn thì không muốn nhìn, con vẫn cứ là con gái của mẹ, đứng ở góc độ người mẹ mẹ nhắc nhở con một chút: phụ nữ đừng có tự chà đạp bản thân mình, con thông tình đạt lý, con bao dung độ lượng, con không thù dai, cũng chẳng có tác dụng gì. Người ta quý ở chỗ biết tự lượng sức mình, không có được thì đừng miễn cưỡng, tuổi xuân ngắn ngủi, nhân lúc còn chống cự được, chia tay càng sớm càng tốt.

Bạch Nhạn cười khe khẽ:

- Con là con gái của mẹ, tuổi xuân sao lại ngắn ngủi được? Mẹ hiện giờ vẫn đang mê đảo chúng sinh đó thôi.

- Con mà có được một ngón tay cái của mẹ thì đã đủ dùng cả đời rồi. Tiếc là con không có. Những gì cần nói mẹ đã nói rồi, làm hay không là tùy con.

Bà Bạch Mộ Mai vừa cúp máy, điện thoại lại réo tiếp. Lần này là ông Khang Vân Lâm.

Từ lúc nhìn thấy một màn mờ ám của ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai tối qua, biết được nguyên nhân ông ta đối tốt với mình, mọi thiện cảm trong lòng Bạch Nhạn đều tan biến sạch.

- Dạ! - tiếng "bố" này bây giờ thật mỉa mai, không thể thốt ra nữa - Đã ăn sáng chưa ạ? - Cô lãnh đạm hỏi.

- Ăn rồi, đang đi trên đường cao tốc về tỉnh. - Điện thoại của ông Khang Vân Lâm thỉnh thoảng lại có tiếng gió kêu rin rít, xe chạy rất nhanh - Bạch Nhạn, bà Tâm Hà mẹ con nhỏ nhất nhà, bị ông bà ngoại với các bác của Khang Kiếm chiều hư rồi, thực ra bà ấy không xấu bụng, nếu có nói gì con đừng để tâm.

- Không đâu ạ.

Bạch Nhạn ngó cảnh đường phố và người xe đi lại bên ngoài cửa xe, mỉm cười.

- Bà ấy ở thêm vài ngày nữa rồi bố sẽ bảo Tiểu Hoàng tới đón về. Hai ngày này Khang Kiếm không ở nhà, con chịu khó đảm đương một chút.

- Khang Kiếm đi đâu ạ?

- Nó không nói với con à? - Ông Khang Vân Lâm ngạc nhiên - Việc cải tạo thành cũ Tân Giang, kéo đổ mấy gốc cổ thụ, không ngờ có người post lên mạng, hiện giờ phản ứng rất dữ. Bây giờ phóng viên chương trình "Vấn đề hôm nay" của Đài truyền hình Trung ương có thể sẽ tới, Khang Kiếm đi Bắc Kinh tìm người thu xếp, cố gắng dẹp yên chuyện này. Sáng sớm nay nó bay.

Bạch Nhạn dạ một tiếng, hai vai chùng xuống, trong lòng tắc nghẹn.

- Yên tâm, mấy ông bác nó có nhiều người quen ở Bắc Kinh, chuyện này chắc sẽ ổn thôi.

Cô chẳng có gì là không yên tâm với năng lực làm việc của sếp Khang cả, chỉ cảm thấy anh ta đi thật đúng lúc.

Đây cũng coi như là ý trời, có thể để cô suy nghĩ kỹ lưỡng thêm một lần, quyết định thêm một lần, trên đời này không bán thuốc hối hận đâu.

Bạch Nhạn nhếch mép tự giễu, lần này ông trời quả thật quá đa mang rồi, không cần thiết.

Buổi sáng lịch phẫu thuật được bố trí dày đặc, có lần tiến hành hai ca mổ cùng một lúc. Bạch Nhạn vốn định tranh thủ chạy ra ngoài ăn sáng, lần này lại đói tới tận trưa, cảm thấy tim dính vào phổi đến nơi.

Cô mua một phần cơm rang thập cẩm ở căng tin, bê đĩa tìm chỗ ngồi, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lãnh Phong từ ngoài bước vào.

Bạch Nhạn vội nhìn sang hướng khác, thấy Liễu Tinh đang ngồi trong góc, vui mừng chạy tới.

- Cậu hớn hở gì thế? - Liễu Tinh mặt mũi phờ phạc lườm Bạch Nhạn.

- Trời đẹp, tiền đồ sáng sủa, mình có thể không vui sao? - Bạch Nhạn uống một ngụm canh, nuốt một thìa cơm rang, cảm thấy như được hồi sinh.

Liễu Tinh lấy muôi nguấy bát canh chua trứng trong veo thấy đáy nước trước mặt, bỗng nghiêm túc hỏi:

- Nhạn, cậu nói xem sống chung và kết hôn có khác nhau không?

Bạch Nhạn sững người, nhai cơm, chớp mắt, nuốt xuống:

- Có khác chứ! Cảm giác về trách nhiệm và sứ mệnh đều không giống. Tuy đều là một đôi nam nữ chung trên một chiếc giường, nhưng kết hôn được pháp luật bảo vệ, có một văn bản ràng buộc, ly hôn rồi có thể được chia nửa gia sản. Còn sống chung, vẫy tay chào nhau là đường ai nấy đi, chẳng mang theo chút gì của

người kia.

23. Chương 06.2

Liễu Tinh hậm hực gõ lên đĩa cơm của Bạch Nhạn:

- Cậu chẳng đoan trang gì cả. Nhạn - Một người nhanh mồm nhanh miệng như Liễu Tinh lại lấm lét nhìn tứ phía, ấp a ấp ung - Mình muốn… kết hôn rồi.

- Vậy thì cưới đi! Các cậu đã đính hôn mười mấy năm rồi, đáng lẽ phải cưới từ lâu rồi.

- Nhưng thầy Lý nhà mình không cầu hôn.

Bạch Nhạn thiếu chút nữa thì phun cơm ra ngoài:

- Chị hai à, chẳng lẽ cậu còn muốn anh ấy miệng ngậm hoa hồng, tay dâng nhẫn kim cương, chân quỳ trước mặt cậu, khẩn thiết cầu khẩn: Em yêu, lấy anh nhé?

Liễu Tinh không cười, lặng lẽ gật đầu:

- Lúc ông xã mình vừa mới đi làm đã nhắc tới chuyện kết hôn, nhưng kết hôn là chuyện lớn, bọn mình chưa tích góp được gì, lại không có nhà, bố mẹ cũng chẳng hỗ trợ được bao nhiêu, mình bèn nói hoãn lại mấy năm, đợi bọn mình tiết kiệm được chút tiền rồi mới bàn chuyện cưới hỏi.

- Vậy bây giờ các cậu có tiền rồi à?

- Có một chút, không nhiều, nhưng mà…

- Cậu linh cảm thấy điều gì không ổn à? - Dựa vào sự hiểu biết của mình với Liễu Tinh, Bạch Nhạn quả quyết.

Quả nhiên, Liễu Tinh giật bắn mình, lắc đầu quầy quậy:

- Đừng nói linh tinh, nếu đàn ông khắp thiên hạ đều đi quá giới hạn thì ông xã mình nhất định sẽ là người kiên trì đến cuối cùng.

- Tự mình mâu thuẫn. - Bạch Nhạn bĩu môi, tỏ vẻ rất không đồng tình.

Liễu Tinh bất đắc dĩ, thật thà khai báo:

- Bây giờ anh ấy dạy toán lớp Mười hai, bận tối tăm mặt mũi, mình gọi điện cho anh ấy, chưa kịp nói gì thì anh ấy đã sốt ruột cúp máy. Mình chạy tới đưa đồ ăn tẩm bổ cho anh ấy, mặt anh ấy vẫn lạnh tanh. Mình âm thầm theo dõi mấy lần, anh ấy đúng là chỉ ở trong trường học, bên cạnh nếu không phải là đồng nhiệp thì là học sinh, không có vấn đề gì cả. mình đang nghĩ, có lẽ kết hôn rồi, bọn mình đều sẽ chín chắn hơn một chút. Nhưng mà, mình phải nói thế nào với anh ấy đây?

Bạch Nhạn ngẫm nghĩ, nắm tay Liễu Tinh:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung, tình cảm của Lý Trạch Hạo và cậu tình cảm sâu sắc bao năm, có thể giờ sẽ hơi phai nhạt một chút, nhưng chắc chắn sẽ không có sự thay đổi về chất. Chẳng qua là áp lực của anh ấy quá lớn, bọn mình không học cấp ba, cấp ba là những ngày tháng vô cùng đen tối, cậu thông cảm với anh ấy một chút. Đợi đến nghỉ hè, cậu sẽ thấy anh ấy nhất định sẽ ấm áp trở lại.

- Hy vọng là thế. Liễu Tinh khẽ nhếch môi.

Thực ra Bạch Nhạn muốn nói với Liễu Tinh, trừ khi tự nguyện ràng buộc với đối phương, nếu không hôn nhân chẳng có chút ý nghĩa nào. Câu này chỉ đảo một vòng trong miệng, rồi lại chui xuống bụng. Giờ nghỉ trưa kết thúc, Bạch Nhạn bị y tá trưởng xua đến phòng bệnh hiếm nghèo trên tầng áp mái của tòa nhà nội trú bên cạnh lấy tài liệu gì đó. Bạch Nhạn cúi đầu đứng đợi thang máy. Lúc này ở thang máy có rất ít người.

Tòa nhà nội trú có hai thang máy, một cái dừng tầng chẵn, một cái dừng tầng lẻ.

Bạch Nhạn ấn cả hai bên thang máy, không biết là chờ đợi khiến người ta cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, hay là thang máy bị người ta chiếm dụng, con số trên thang máy rất lâu mới nhảy một lần.

Bạch Nhạn sốt ruột ngẩng đầu lên, bên cạnh bỗng có thêm một người. Cô quay sang nhìn, tóc gáy bỗng dựng lên, người này chính là âm hồn không tan Lãnh Phong.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, một nụ cười nho nhỏ, thoáng ẩn thoáng hiện trên môi anh.

Không thể phủ nhận, gặp lại Lãnh Phong, trong lòng Bạch Nhạn có cảm giác rất kỳ quái.

Cô quay mặt đi, âm thầm nới rộng khoảng cách giữa mình và Lãnh Phong, mắt nhìn chằm chằm vào hàng số đang nhảy trên thang máy, lòng thầm đề phòng Lãnh Phong lại nói ra những lời kinh thiên động địa, mỗi giây trôi qua đều ngột ngạt, khó chịu.

Thang máy dừng tầng lẻ xuống trước, tầng áp mái là tầng thứ 23. Lãnh Phong bước vào, ấn nút đợi cô. Bạch Nhạn mắt nhìn thẳng, vẫn đứng nguyên tại chỗ, cô có thể đi lên tầng 24 rồi đi bộ xuống một tầng cũng được.

Thang máy phát ra tiếng cọt kẹt oán trách, Lãnh Phong bỗng vươn tay kéo Bạch Nhạn vào trong thang máy.

- Anh làm gì vậy? - Bạch Nhạn đi chui ra ngoài.

- Em đang tránh tôi? - Hai tay Lãnh Phong chống vào tường, nhốt Bạch Nhạn vào giữa vòng tay anh, quay trái là rúc vào lòng, quay phải là ôm, Bạch Nhạn đành phải ngẩng đầu tức giận nhìn thẳng anh.

Cửa thang máy kêu "kính coong", từ từ khép lại.

Thang máy trong bệnh viện phải rộng hơn thang máy trong các văn phòng, chung cư thông thường, bởi vì phải chứa cả băng ca. Nếu không có băng ca, bình thường có thể chở được trên 20 người. Nhưng lúc này Bạch Nhạn lại cảm thấy thang máy nhỏ như một cái lồng, chật tới mức cô không thể thở nổi.

- Cái gì gọi là tránh? Bởi vì tôi nhìn thấy bác sĩ Lãnh cao quý mà không cúi đầu khom lưng chào hỏi sao? - Cô dũng cảm ưỡn thẳng người, giọng rất đanh - Bác sĩ Lãnh, anh đích thực là chuyên gia do viện trưởng bỏ ra số tiền lớn để mời về, trong bệnh viện ai ai cũng phải cung kính với anh, nhưng anh cho rằng đó là họ thật lòng sao? No, họ chẳng qua chỉ là chịu sức ép của cơm áo gạo tiền thôi. Tôi… hôm nay tôi không muốn dung túng cho những hành vi ngang ngược như vậy nữa, anh hiểu chưa?

Lãnh Phong thu tay về khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào cô:

- Bạch Nhạn, đến giờ em vẫn nói bướng, em đích thị là một con đà điểu.

- Anh… ý anh là gì? - Bạch Nhạn tức đến nỗi giọng run lên. Từ trước đến nay quan hệ của cô ở bệnh viện rất tốt, chưa từng nổi cáu với ai, nhưng lại giao chiến trực diện với cái tên hàn lưu Siberia này mấy phen rồi. Tay nghề của Lãnh Phong rất tốt, bản lĩnh khiêu khích người khác cũng là số một.

Lãnh Phong không đáp, ngước mắt lên nhìn số tầng đang nhảy.

Thật kỳ lạ, vậy mà giữa đường không ai vào thang máy.

Thang máy đến tầng thứ 21, Lãnh Phong ấn nút mở cửa, Bạch Nhạn quay mặt đi không nhìn anh, hả hơi để điều chỉnh tâm trạng.

- Anh làm gì thế? Tôi muốn lên tầng áp mái.

Lãnh Phong nắm tay Bạch Nhạn kéo ra khỏi thang máy, Bạch Nhạn kêu thất thanh.

Lãnh Phong mặt lạnh như tiền, tiếp tục im lặng, lôi Bạch Nhạn ra thang bộ, đi tới tầng 22. Tầng 22 là phòng bệnh VIP của bệnh viện, thường dành cho những người có thân phận tương đối đặc biệt như là người nổi tiếng hay quan chức, phần lớn thời gian đều đóng cửa. Hành lang vắng vẻ im lìm, ho khẽ một tiếng cũng rất vang.

Chỗ chiếu nghỉ cầu thang là nhà vệ sinh công cộng, Lãnh Phong lấy chân đá tung cửa, đẩy Bạch Nhạn đến trước bồn rửa mặt, giật mũ y tá của cô ra, chỉ vào tấm gương trên tường:

- Em mở to mắt ra mà nhìn xem, hôm đó tôi nói sai chỗ nào, hạnh phúc của em được viết ở đâu?

Đầu Bạch Nhạn sắp bốc hỏa, cô nhắm mắt lại, ngước mắt lên.

Lãnh Phong quắc mắt, vẻ mặt mỉa mai. Đứng cạnh anh, đầu tóc cô rũ rượi, sắc mặt vàng vọt, trong đôi mắt gấu mèo vẫn đầy tia đỏ, ánh mắt sâu thẳm, lông mày cau lại, dáng vẻ phờ phạc. Trời ơi… đây chính là con ma trong gương chui ra rồi.

Bạch Nhạn cuống quýt buộc tóc lại, ấn lên má hòng ép ra được một chút hồng hào:

- Sao nào, anh chưa bao giờ nhìn thấy phụ nữ mất ngủ không trang điểm hay sao? Ầm ĩ không đâu.

Cô thật muốn chửi anh ta là đồ đần độn luôn cho xong.

- Bạch Nhạn, em mới hai mươi tư tuổi, không phải bốn mươi hai đâu. Ở tuổi em, dù là cả đêm không ngủ, buổi sáng dậy sớm vẫn sẽ tươi mát như cành liễu ngày xuân.

Lãnh Phong dịu giọng trở lại, thở dài, đi tới phía sau cô, đỡ lấy vai cô, cùng cô nhìn vào gương:

- Bạch Nhạn, bây giờ cả tâm hồn và thể xác em đều rã rời, sắp vượt quá giới hạn mà em có thể chịu đựng rồi.

Bạch Nhạn cụp mắt xuống, tim như thắt lại:

- Bác sĩ Lãnh, anh cứ khăng khăng khẳng định là tôi không hạnh phúc, việc đó đối với anh có ý nghĩa gì không?

Lãnh Phong buông tay cô ra:

- Nhìn em như vậy, tôi đau lòng.

Bạch Nhạn quay sang nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, hơi sửng sốt.

Cô nghe thấy trong giọng nói của anh chất chứa sự không đành lòng:

- Phòng bệnh hiểm nghèo không có tài liệu gì cần lấy cả, là tôi gọi điện đến phòng phẫu thuật, lát nữa tôi sẽ tìm lý do để báo với phòng phẫu thuật rằng đến tối em mới có thể quay về. Em trực ca đêm mà! Buổi chiều cứ ngủ ở đây, đến giờ ăn tối tôi sẽ gọi điện đánh thức em dậy. Có lẽ phải mấy đêm rồi em chưa được ngủ tử tế.

Anh đặt một chùm chìa khóa vào tay cô.

Nhà vệ sinh chìm vào yên lặng.

Bạch Nhạn há hốc mồm, thấy anh nhìn mình chằm chằm, ngập ngừng một lúc mới nói:

- Cảm ơn anh, bác sĩ Lãnh, tôi đúng là hơi mệt… tôi biết anh quan tâm đến tôi… thực ra mọi thứ rồi sẽ trôi qua, tôi có thể chống đỡ…

Nói đến cuối câu, giọng đã hơi nghẹn lại. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, cũng không rơi nước mắt trước mặt bất kỳ ai. Có lẽ trong lòng chất chứa quá nhiều chuyện, cô đã thất thố rồi.

Chẳng qua cô chỉ mất đi một mái nhà mà thôi, trước đây cô cũng chẳng có, bây giờ cũng không cần phải đau lòng.

- Bạch Nhạn - Lãnh Phong xoa đầu cô - Nếu mọi chuyện rồi sẽ trôi qua, thì đừng nghĩ ngợi gì hết, ngủ cho ngon đi.

Bạch Nhạn ngẩn người, tưởng chừng như câu sau anh ta chắc chắn sẽ khí khái vỗ mạnh lên vai cô: “Dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ ủng hộ em”.

Lãnh Phong chỉ cười, đẩy cô ra khỏi nhà vệ sinh, đến trước cửa một phòng bệnh:

- Ở đây không có ai đến quấy rầy, em vào đi!

Không đợi Bạch Nhạn trả lời, anh xua tay, biến mất dạng nơi cầu thang.

Bạch Nhạn đờ đẫn, một lúc lâu mà vẫn không tỉnh ngộ được, đợi đến khi định thần lại thì đã không thể kìm được nước mắt.

Cô mở cửa, trong phòng bệnh sáng sủa sạch sẽ, giống như trong khách sạn vậy. Cô cởi áo khoác, trèo lên giường, lấy chiếc chăn đơn trắng tinh lau nước mắt, ôm gối nghĩ ngợi miên man một hồi rồi nhắm mắt lại.

Giấc ngủ này đến quên trời đất, giữa chừng Bạch Nhạn có tỉnh lại một lát, nghe như có tiếng gì, cô chỉ chớp mắt mấy cái rồi lại mê man ngủ thiếp đi. Sau đó lại tỉnh lại, bốn bề tối om, cô nheo mắt một lúc rồi bỗng sực nhớ ra điều gì, bật dậy bật đèn, lấy điện thoại ra xem, toi rồi, ba giờ sáng giờ Bắc Kinh, còn có n cuộc gọi nhỡ.

Trời ơi, nếu tính từ ba giờ chiều thì cô cũng đã ngủ được mười hai tiếng đồng hồ rồi. Cô nhớ lúc ra khỏi phòng phẫu thuật hình như là một giờ mười lăm.

Bạch Nhạn toát mồ hôi, chân tay luống cuống mặc quần áo, buộc lại tóc, khom người đi ra cửa, nhè nhẹ, se sẽ mở cửa ra, ngó nghiêng bốn phía, bỗng giật bắn cả mình.

- Dậy rồi à! - Trên chiếc ghế dài dành cho người nhà bệnh nhân ở ngoài cửa có một người đang ngồi, ở đầu bên kia chiếc ghế đặt một hộp cơm.

- Bác sĩ Lãnh? - Theo ánh đèn lờ mờ ở hành lang, Bạch Nhạn ngập ngừng gọi.

- Tôi gõ cửa rồi gọi điện thoại mấy lần mà em chẳng trả lời. Tôi đang đếm, nếu đến bốn giờ mà em không ra ngoài thì tôi sẽ phá cửa.

Bạch Nhạn thẹn đỏ mặt:

- Xin lỗi, tôi đã ngủ là ngủ mê mệt luôn. Tôi… không có thời gian tiếp chuyện anh nữa, tôi về phòng phẫu thuật trước.

Chắc anh ta không ngồi lì mãi ở ngoài đấy chứ?

- Phía đó tôi đã giúp em đổi ca rồi. - Lãnh Phong từ tốn gọi cô lại - Đói chưa?

Bạch Nhạn vặn vẹo đôi tay, mắt liếc hộp cơm, tim bất giác run lên.

Trong hộp cơm có một tách trà ấm, mấy miếng bánh thạch. Ba giờ sáng đêm hè, uống trà ấm, ăn bánh thạch, mỹ vị khó mà tả nổi.

- Ăn từ từ thôi. - Lãnh Phong nhìn Bạch Nhạn phùng mang trợn má, không nhịn được bật cười.

Bạch Nhạn xấu hổ, quay mặt đi, cô không hỏi Lãnh Phong đã đợi mấy tiếng rồi, không hỏi tại sao Lãnh Phong lại đối xử tốt với cô như vậy. Quan hệ anh ta và cô giống như một cánh cửa sổ bịt giấy, chỉ cần chọc thủng thì có thể giả ngây giả ngô, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Người đàn ông kiêu hãnh như Lãnh Phong, chỉ cần cô luôn giữ đúng chừng mực, luôn lãnh đạm, duy trì khoảng cách, anh ta sẽ biết dừng lại đúng lúc.

Anh vô tình nhìn thấu sự thật về cô, vì thế nảy sinh sự thương hại, tỏ ra quan tâm một chút, cô rất cảm kích, cứ nghĩ như vậy thôi, không nên để mọi việc lún sâu thêm nữa.

Lúc Bạch Nhạn quay người lại, khuôn mặt đã lấy lại vẻ bình tĩnh.

- Bác sĩ Lãnh, vẫn còn mấy tiếng nữa trời mới sáng, anh về ngủ một chút đi!

Cô cũng lại chui vào phòng ngủ tiếp một giấc cho lại sức.

- Tôi cũng trực ca đêm, đợi trực xong rồi về ngủ vậy! Còn muốn uống trà không? - Ánh mắt Lãnh Phong sáng rực, không hề tỏ ra buồn ngủ.

Bạch Nhạn lắc đầu, chẳng còn cách nào khác, đành phải ngồi với anh ta đợi trời sáng vậy. miệng nhai miếng bánh thạch, cô lấy điện thoại ra xem mấy cuộc gọi nhỡ, có ba cuộc là của Lãnh Phong, hai cuộc của Khang Kiếm, thời gian là từ mười hai giờ đêm đến một giờ sáng.

Muộn thế này mà anh ấy vẫn chưa ngủ? Bạch Nhạn hơi thắc mắc, phát hiện ra vẫn còn một tin nhắn nữa, cũng là của Khang Kiếm, thời gian nhắn là sau cuộc điện thoại thứ hai.

Cô mở tin nhắn ra, ba chữ không đầu không cuối: "Rất xin lỗi!"

Rất lâu cô không hề cử động.

Anh xin lỗi cô cái gì? Xin lỗi vì trong lòng anh có người đẹp Y Đồng Đồng chứ không phải là cô? Xin lỗi vì anh không nói lời nào đã không từ mà biệt? Xin lỗi vì đã vứt bỏ cô lại một mình với người mẹ ngạo mạn hay soi mói của anh? Xin lỗi vì cuộc hôn nhân của họ ngay từ đầu đã không phải vì muốn có một gia đình, mà là vì mục đích khác?

...

- Sao vậy?

Lãnh Phong thấy cô thở dốc, không nói gì, ngực phập phồng rất mạnh.

- Không có gì - Bạch Nhạn gập điện thoại lại, mỉm cười lắc đầu, lơ đãng hỏi - Anh Lãnh, tôi còn chưa hỏi, anh là người ở đâu?

***

Bắc Kinh.

Là một ngày mưa bão, đã chín giờ, bên ngoài mây đen đầy trời, trời tối sầm như màn đêm trước buổi bình minh. Sấm sét ầm ầm từ xa ập đến, chớp giật từng hồi, rạch ngang dọc khắp bầu trời. Chỉ một lúc sau, sau một tiếng sấm cực lớn, mưa bão ào ào kéo đến, ầm ập trút xuống, cửa sổ bằng kính lập tức tràn trề nước,

Bên ngoài ồn ã náo nhiệt, trong phòng lại yên ắng lạ thường.

Khang Kiếm chống tay lên cửa sổ nhìn một lúc rồi quay lại cầm điện thoại trên bàn xem, không có tin nhắn, không có cuộc gọi đến, anh không khỏi cau mày.

Có thể coi Khang Kiếm một nửa là người Bắc Kinh, thời thơ ấu lớn lên ở đây, học đại học ở đây, trước sau tổng cộng cũng gần mười năm. Lần này đến Bắc Kinh công tác, anh không ở nhà bà ngoại mà ở khách sạn.

Không phải anh lãng phí tiền thuế của nhân dân Tân Giang, mà là anh đến Bắc Kinh làm việc với tư cách trợ lý thị trưởng thành phố Tân Giang, ra ngoài viếng thăm người ta, người ta hỏi anh ở đâu, không thể nhỏ mọn nói rằng tôi ở nhà người thân. Như thế này, nếu người ta lịch sự tới thăm viếng lại thì cũng có chỗ tiếp đón.

Giản Đơn đi cùng anh, lần đầu tiên tới Bắc Kinh, cậu ta phấn khởi như nhà quê lên tỉnh, tay cầm máy ảnh chụp lia lịa. Hai ngày trước, họ chạy khắp nơi tìm mọi cách, lôi kéo quan hệ, mời khách, tặng quà, trong đó còn bao gồm cả việc đi kết thân với "phóng viên nổi tiếng" của các hãng truyền thông lớn. Trời nóng, hai người đi từ sáng sớm đến giữa trưa mới về, mệt rã rời, Khang Kiếm còn nổi nhọt trên miệng. Nhưng sự tình cũng có tiến triển. Chưa nói tới ảnh hưởng của mấy ông bác Khang Kiếm ở Bắc Kinh, bản thân anh cũng có rất nhiều bạn bè làm việc trong các bộ ngành lớn. Cái bài viết trên mạng lan nhanh như cỏ dại sau mưa không thể kìm hãm, bây giờ chỉ có thể thông qua các hãng truyền thông có thâm niên, viết các bài phản biện chính thống để ngăn chặn sự việc bị phóng đại.

Liên hệ được với mấy vị "phóng viên nổi tiếng", Khang Kiếm mới nhẹ cả người, hôm nay cuối cùng cũng có thể ở trong khách sạn nghỉ ngơi cho tử tế. Giản Đơn phấn khích bất chấp mưa gió, từ sáng sớm đã bắt xe tới Thiên An Môn tham quan.

Nhàn cư lại sẽ nghĩ này nghĩ nọ, nghĩ tới nhiều nhất chính là Bạch Nhạn.

Lúc kết hôn họ không đi chụp ảnh cưới. Để lấy được giấy đăng ký, hai người mới chụp chung một tấm. Nhưng khi xác lập quan hệ yêu đương, Bạch Nhạn chọn một tấm ảnh, sau khi ép plastic liền nhét vào ví anh, tươi cười nói nếu phải cách xa nhau chút xíu thì nó có thể tạm thời giúp giải tỏa sự nhớ nhung.

Tấm ảnh đó chụp ở trường y tá, mùa xuân trước khi tốt nghiệp, Bạch Nhạn đứng dưới một tán trúc đào đang nở rộ, người còn xinh hơn hoa.

Khang Kiếm lấy chiếc ví trong túi quần ra, gương mặt rạng rỡ như hoa của Bạch Nhạn đập vào mắt anh. Anh chầm chậm vuốt ve hàng lông mày thanh tú của cô, tóc mái rẽ ngôi, lúm đồng tiền ngọt ngào, cái cổ cao cao…

Khang Kiếm thở một hơi nặng nề, lại quay sang nhìn điện thoại.

Điện thoại nằm im lìm trên bàn.

Hôm đó ăn cơm xong, trên đường đi nhận được điện thoại của ông Tùng Trọng Sơn, anh như trút được gánh nặng, coi như anh đã tìm được một cái cớ quang minh chính đại đã khỏi phải đối diện với Bạch Nhạn.

Anh tắt nguồn điện thoại di động, suốt đêm ở văn phòng cùng Giản Đơn chuẩn bị tư liệu lên Bắc Kinh.

Trước khi lên máy bay, anh gọi điện thoại cho ông Khang Vân Lâm, gọi cho thím Ngô, chỉ không gọi cho Bạch Nhạn. Anh đứng trước khu vực kiểm tra an ninh, nắm chặt điện thoại, do dự hồi lâu, muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng cuối cùng vẫn tắt máy.

Anh nói gì với cô bây giờ, nếu cô hỏi anh tại sao, lại nói những lời như vậy trên bàn ăn, anh phải trả lời ra sao?

Thực ra khi vừa thốt ra câu nói đó, anh đã vô cùng hổ thẹn.

Anh và Bạch Nhạn kết hôn nhưng lại luôn mỗi người một giường, chuyện này là do lỗi của anh, là do anh bắt đầu trước. Đêm tân hôn, anh vứt Bạch Nhạn lại, ngày hôm sau lại cố tình đặt một cái giường xếp trong phòng làm việc, cho đến giờ hai người vẫn chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực. Trước khi kết hôn bọn họ còn ôm nhau, hôn nhau, kết hôn rồi ngoại trừ việc đôi lúc Bạch Nhạn tinh nghịch thơm nhẹ anh một cái như chuồn chuồn lướt nước, giữa họ không hề có bất kỳ một cử chỉ thân mật nào.

Nếu nhìn từ góc độ của một người bàng quan để đánh giá anh và Bạch Nhạn, anh cảm thấy mình là một tên khốn đê tiện, còn Bạch Nhạn lại là một cô gái bao dung độ lượng.

Chính tên khốn này không biết xấu hổ mà còn tưởng rằng hay ho lắm, trước mặt bố mẹ hai bên lại tiết lộ rằng sau khi kết hôn, hắn chưa từng đụng đến Bạch Nhạn, như vậy là có dụng ý gì?

Hắn là trợ lý thị trưởng danh cao vời vợi, cô là y tá nhỏ tầm thường, hắn không thèm đụng vào cô? Hắn thanh cao, cô thấp kém, cô không xứng với hắn?

Khi nói ra những lời đó, đầu óc anh nóng bừng như đang kề sát miệng núi lửa, anh chỉ có một suy nghĩ, muốn khiến họ đau đớn.

Theo phép lịch sự, ba bậc trưởng bối là ông Khang Vân Lâm, bà Lý Tâm Hà và Bạch Mộ Mai ngồi ở ghế chính, ông Khang Vân Lâm ngồi giữa, bà Lý Tâm Hà và bà Bạch Mộ Mai ngồi hai bên. Anh nhìn thấy ông Khang Vân Lâm tỏ vẻ nghiêm nghị, lúc nói chuyện với bà Bạch Mộ Mai không thèm nhìn bà, nhưng cánh tay bên phía bà ta luôn để dưới gầm bàn, chưa uống rượu mặt đã đỏ phừng phừng, nhịp thở có vẻ không ổn định.

Anh nhắm mắt lại, dùng đầu gối cũng có thể đoán được dưới gầm bàn đang diễn ra trò gì. Đó là bố anh đấy! Mẹ anh vẫn còn ngồi cạnh đó, vẫn còn ngốc nghếch tỏ vẻ âu yếm, nhu mì với ông, chính là để được nở mày nở mặt với bà Bạch Mộ Mai. Thực ra bà Lý Tâm Hà và ông Khang Vân Lâm đã chiến tranh lạnh hơn 20 năm, gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, đã từ lâu chẳng còn hiểu ý nhau, âu yếm không thành lại thành ra xấu hổ. Anh nhìn bà Lý Tâm Hà, thầm cảm thấy bà vừa đáng thương vừa tội nghiệp. Nếu khả năng kiềm chế bản thân không tốt thì anh thật muốn lật tung cái bàn lên, lật tẩy bộ mặt đáng kinh tởm của ông Khang Vân Lâm.

Lửa giận trong đầu như một con mãnh thú lồng lộn gầm rú đòi xông ra.

Bạch Nhạn bỗng bịt miệng chạy ra ngoài, tiếp đó bà Bạch Mộ Mai từ ngoài đi vào cười khúc khích, yêu kiều liếc mắt với ông Khang Vân Lâm:

- Khang Kiếm, có phải mẹ sắp được làm bà ngoại rồi không? Trời ạ, nếu là bé gái thì mẹ đến trông giúp bọn con nhé, được không?

- Thật không? Vậy chẳng phải tôi sắp được lên chức ông nội rồi sao, nhưng tôi thích cháu trai. - Ông Khang Vân Lâm phấn khởi đôi mắt đục ngầu sáng rỡ.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô mặt xám như chì.

Khang Kiếm không chịu nổi sự kích thích này, con mãnh thú trong cơ thể rống lên một tràng dài rồi xông ra ngoài, đầu óc anh trống rỗng, không hề nghĩ ngợi, câu nói ác độc kia cứ thế buộc miệng chui ra.

Chỉ muốn hung hãn phản kích lại bà Bạch Mộ Mai, làm cho bà ta hổ thẹn, khiến cho bà ta không chỗ dung thân, cũng muốn cho ông Khang Vân Lâm biết rằng, đối với anh, Bạch Nhạn chẳng là gì cả.

Bà Bạch Mộ Mai thờ ơ nhắm mắt lại, khẽ ừ hử một tiếng:

- Vậy sao, làm mẹ mừng hụt.

Giọng hờn dỗi, nhẹ nhàng.

Ngay lập tức nét mặt bà Lý Tâm Hà và thím Ngô ngập tràn ánh mặt trời rực rỡ, chỉ có ông Khang Vân Lâm là biến sắc.

Trái tim anh phút chốc rơi đáy vực.

Anh biết, chỉ lát nữa thôi, câu nói này hoặc là qua miệng bà Bạch Mộ Mai, hoặc là qua tiếng cười mỉa mai của bà Lý Tâm Hà, sẽ được truyền tai Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn sẽ phản ứng ra sao?

Cô thản nhiên nói về mối quan hệ của anh và Y Đồng Đồng như không có chuyện gì, tự nhiên chào hỏi Y Đồng Đồng. Có phải cô vẫn chưa nghe nói về chuyện đó? Anh nhìn cô, vừa hổ thẹn, bất lực, vừa chua xót, cứ như vậy anh chạy trốn, trốn tới tận Bắc Kinh xa xôi.

Tim anh như bị đeo một tảng đá ngàn cân, nhịn không liên lạc suốt hai ngày. Anh đợi cô chất vấn, đợi cô mắng chửi, đợi cô phản bác, nhưng cô không gọi một cuộc điện thoại nào.

24. Chương 06.3

Dường như việc anh ra khỏi nhà là rơi mất, anh về đến nhà là nhặt được, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Phải chăng chính anh là một người dưng chẳng chút liên quan, mọi lời nói của anh,đều chẳng thể làm cô tổn thương?

So đo được mất, thấp thỏm bất an, tựa như một đứa trẻ đang đợi thần vận mệnh ra phán quyết, không thể phản kháng nhưng lại không thể không đối mặt, nhưng trong lòng vẫn thầm cầu nguyện kỳ tích sẽ xảy ra.

Trong hai ngày này, con tim anh luôn bị giầy vò, nhưng anh lại ý thức được một sự thật, đó là anh đã không thể nào chấp nhận việc để mất Bạch Nhạn.

Cảm giác này trước đây cũng có, nhưng hiện giờ anh cảm thấy nó càng mãnh liệt càng chân thực hơn.

Tại sao lại không thể chấp nhận, đến giờ anh vẫn chưa thể nói rõ được, anh cần có thời gian điều chỉnh tâm trạng, nhưng trước khi điều chỉnh, anh muốn nắm chặt tay cô.

Anh lấy hết can đảm gọi cho cô, hai lần đều không có ai nghe máy, anh nhắn tin, không nghĩ ra được phải viết gì, liền viết ba chữ "Rất xin lỗi".

Bất kể căn nguyên, bất kể kết quả, chỉ vì câu nói vô liêm sỉ đến cùng cực kia, anh nên nói câu "xin lỗi".

Có lúc khó tránh được việc thầm nghĩ, nếu anh không phải là con trai ông Khang Vân Lâm, cô không phải là con gái của bà Bạch Mộ Mai, khi gặp nhau họ sẽ thế nào?

Chẳng thế nào cả.

Một tin nhắn ngắn ngủi như dùng hết sức lực toàn thân, anh lại tắt máy đi một cách hèn nhát, không dám nghĩ tới việc cô sẽ nhắn lại như thế nào.

Sáng sớm mở máy, cho đến tận bây giờ, cho dù là tin nhắn bò lê lết thì cũng phải đến nơi rồi.

Bạch Nhạn không nhắn lại gì cả. Khang Kiếm lập tức giống như kiến bò miệng chảo, đứng ngồi không yên, đi lòng vòng trong phòng.

Đùng…

Lại một tiếng sấm rền vang, to đến mức cả cửa sổ cũng rung lên bần bật, nền trời đã dần sáng.

Bạch Nhạn sợ sấm, dù cô không nói ra.

Lúc bà Lý Tâm Hà chưa tới, có một đêm trời cũng sấm. Anh đang lên mạng trong phòng làm việc thì cửa phòng ngủ bật mở, Bạch Nhạn tay ôm một con thú bông bước vào:

- Sếp ơi, chúng ta chơi trò chơi đi!

Anh không nhúc nhích:

- Trẻ con!

- Vậy… mình xem phim?

Cô kéo vạt áo ngủ của anh, liếc nhìn ánh chớp bên ngoài, nhích lại gần bên anh.

- Mưa gió thế này mạng chậm lắm, mở trang web còn chậm, xem phim không đủ lưu lượng đâu, em đi xem đĩa đi.

Cô vừa tắm xong, trên người có mùi thơm man mát của sữa tắm, mái tóc dài đen óng ả buông ngay sau gáy, dưới chiếc váy ngủ ngắn đến đầu gối là đôi chân dài trắng muốt, mắt cá chân xinh xắn, máu huyết toàn thân anh không kìm chế được sôi lên sùng sục.

- Thôi được, chúng ta xem trên máy tính vậy. - Cô cười cười rồi đứng dậy, đến bên giá sách tìm đĩa phim.

- Máy tính làm sao xem thích bằng tivi được, em về phòng bật đầu đĩa lên mà xem. - Nếu cô còn ở lại, anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

- Người ta nói, có người đẹp bầu bạn, đêm dài sẽ trở nên ngắn ngủi, sao anh lại chẳng biết hưởng thụ gì cả? Cho sếp hay, anh lại bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời rồi! Cơ hội không đến lần thứ hai, anh cứ ngồi đó mà hối hận đi!

Cô đứng dậy, làm mặt hề với anh rồi từ từ đi ra ngoài.

Đi gần đến cửa, một tiếng sấm bỗng dội lên, cô ôm chặt khung cửa, người hơi chao đảo. Cô quay đầu lại, mặt tái mét, môi mím chặt.

Anh vẫn ngồi nguyên trên ghế.

Tiếng sấm dần xa, cô quay về phòng ngủ.

Đêm đó mưa cả đêm, tivi trong phòng mở cả đêm.

Điện thoại bỗng reo lên, Khang Kiếm từ trên ghế nhảy dựng dậy:

- Alo?

- Cậu Khang, mọi việc tiến hành đến đâu rồi? - Là điện thoại của ông Tùng Trọng Sơn.

Khang Kiếm định thần, báo cáo tình hình, ông Tùng Trọng Sơn rất hài lòng, nói Lục Địch Phi đã đi học ở tỉnh về, anh chàng này giỏi giao tế, để đến lúc đó anh ta cùng Khang Kiếm phụ trách tiếp đãi giới truyền thông, đưa họ đi khắp nơi ăn chơi nhảy múa.

Cúp điện thoại, Khang Kiếm bần thần rồi gọi điện về nhà.

Bà Lý Tâm Hà nghe thấy tiếng mưa trong điện thoại, nói hôm nay Tân Giang 33 độ, không một ngọn gió, nóng oi ả. Anh hỏi về Bạch Nhạn.

- Hôm đó nó xách hai cái túi to bỏ đi, đến giờ vẫn chưa quay về. Giống hệt như con mẹ nó, không chịu nổi cô đơn.

- Cô ấy phải trực đêm, mẹ, mẹ đừng suy diễn. - Khang Kiếm sợ nghe bà Lý Tâm Hà oán than vội vàng cúp điện thoại.

Anh do dự hồi lâu rồi lại ấn số của Bạch Nhạn.

Tiếng dương cầm thánh thót như mây trôi nước chảy, rất êm tai, dễ nghe. Càng nghe lông mày Khang Kiếm càng giãn ra. "Mẹ nó chứ." Anh rủa thầm một cậu, không biết là tức giận với ai, lại ấn sang số máy phòng phẫu thuật, lần này rất nhanh đã có người nghe máy.

- Sếp Khang ạ - Y tá phòng phẫu thuật rất quen tiếng của anh - Bạch Nhạn nhà anh đang ở trong phòng sản, tạm thời không nghe điện thoại được.

Anh vỗ vỗ tai, không nghe nói nhỉ, không phải phòng phẫu thuật sao, sao lại đến phòng sản?

- Cô ấy… đến phòng sản làm gì?

- Phá thai! Anh đừng lo, đợi lát cô ấy tới tôi sẽ nhắn cô ấy gọi lại cho anh.

Mắt Khang Kiếm hoa lên, gương mặt tuấn tú đau khổ co rúm lại, anh dùng chút lý trí cuối cùng hỏi:

- Ai… phá thai?

- Lâm Phong.

Phù… Khang Kiếm nhẹ cả người, lúc này mới cảm giác được vừa rồi cơ thịt của anh căng cứng tới mức nào. Anh nhớ cô Lâm Phong đó. Bạch Nhạn kể lúc đi học cô ta là hoa khôi của trường y tá, có điều anh cảm thấy cô ta không xinh đẹp và nhanh nhẹn bằng Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn của anh, không ai có thể sánh bằng. Anh bất giác nở một nụ cười tự hào.

Khi Lâm Phong còn đi học, nam sinh ở Học viện Công trình và Học viện Y gọi cô là "Tiểu Lâm Thanh Hà[1]". Một thời gian, số nam sinh bị Lâm Phong làm cho điên đảo nhiều không kể xiết. Lâm Phong đối xử rất công bằng và những nam sinh hẹn hò cô, trái tim thiếu nữ lấp lánh trên tay, ai ai cũng đều nhìn thấy nhưng không chạm tới được.

[1] Lâm Thanh Hà: Diễn viên Hồng Kông nổi tiếng của những thập niên 80 thế kỷ XX.

Liễu Tinh xốn mắt với chuyện này, nói Lâm Phong đa tình, đùa giỡn với tình cảm, suýt nữa hai người cãi nhau.

Sau khi đi làm, Lâm Phong xác định mục tiêu, nhanh chóng tung tú cầu, trái tim thiếu nữ rơi vào tay một chàng thiếu gia doanh nghiệp tư nhân ở Tân Giang.

Cuộc hôn nhân của Lâm Phong và Bạch Nhạn là niềm mơ ước chung của các y tá trong Bệnh viện Nhân dân.

Khác với Bạch Nhạn, Lâm Phong rất thích khoe khoang, ở nhà to, đi về có xe riêng đưa đón, chỉ mặc đồ hiệu, trong lúc nói chuyện đôi lúc lại lộ vẻ ngạo mạn hơn người. Mang thai được ba mươi tuần, cô mặc những chiếc váy bầu chất liệu tinh xảo, đi tới đâu cũng được thiên hạ phải ngó nhìn.

Giờ đây, Lâm Phong nằm trên giường bệnh như một cánh hoa vùi trong mưa gió, khiến người ta đau lòng.

Bởi vì cái thai đột nhiên ngừng thở, Lâm Phong buộc phải mổ để lấy thai lưu ra. Lâm Phong cứ khóc mãi, không ngừng run rẩy. Liễu Tinh gọi Bạch Nhạn xuống, hai người cùng ở bên cô ấy. Trong ca mổ, tiếng kêu thảm thiết của Lâm Phong khiến hai người không rét mà run.

Ca mổ kết thúc, Lâm Phong không còn khóc nữa, giống như một con búp bê vải rách nát, đôi mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, không hề cử động.

Lúc băng ca được đẩy ra khỏi phòng, ông chồng thiếu gia của cô sợ ngây ngẩn, mặt tái xanh, cũng không biết tiến lên để an ủi vợ.

Mẹ chồng cô là người từng trải, nắm tay Lâm Phong, cảm ơn bác sĩ phẫu thuật:

- Thật đáng tiếc, là một bé trai, các nét đều rất rõ rồi. - Bác sĩ biết mấy người làm kinh doanh này rất coi trọng chuyện nối dõi tông đường, không khỏi lắc đầu thông cảm.

Mẹ chồng nghe xong, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn nở nụ cười:

- Lâm Phong, đừng để bụng, con còn trẻ, sau này vẫn còn cơ hội mang thai.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Lâm Phong lăn xuống.

Lúc băng ca được đẩy đến trước cửa phòng bệnh, Liễu Tinh ngoảnh lại nói với thiếu gia:

- Anh… lại đây, bế Lâm Phong vào trong.

Thiếu gia sực tỉnh, chạy tới, Lâm Phong bỗng hất mạnh tay anh ta ra.

- Lâm Phong, đừng trẻ con. Mẹ biết trong lòng con rất đau đớn nhưng lòng mẹ và chồng con có dễ chịu hay không? - Bà mẹ chồng đầy uy quyền liếc xéo Lâm Phong.

Lâm Phong mím môi, bất động.

Thiếu gia bế Lâm Phong cẩn thận đặt trên giường, sau đó đứng im thin thít ở một bên.

- Lâm Phong, cậu ngủ một giấc đi, lát nữa mình và Bạch Nhạn tới thăm cậu. - Liễu Tinh cúi xuống bên tai Lâm Phong, đau lòng đắp chăn cho cô.

Người Lâm Phong lạnh như băng, nhắm mắt lại chẳng nói chẳng rằng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra.

Liễu Tinh và Bạch Nhạn ra khỏi phòng bệnh, lúc đi lên cầu thang, Liễu Tinh hạ giọng:

- Nhạn, cậu có nhìn thấy không?

Từ đầu đến cuối Bạch Nhạn không nói lời nào, cô gật đầu. Cô nhìn thấy, trên khuôn mặt trắng mịn của Lâm Phong in hằn dấu năm ngón tay, trán tím xanh một mảng lớn.

- Thai nhi không phải đột nhiên tử vong, mà là bị ngoại lực tác động khiến tim ngừng đập. Ê, Bạch Nhạn, trông Lâm Phong ngập tràn hạnh phúc mà, sao thực tế lại vậy? - Liễu Tinh bùi ngùi - Lần trước có người nói nhìn thấy chồng Lâm Phong ôm một cô gái đi vào hộp đêm, mình còn không tin. Lâm Phong rõ là đại mỹ nhân, đàn ông còn không biết trân trọng, vậy cuộc đời tầm thường của bọn mình chẳng phải là tuyệt vọng rồi sao?

- Cuộc sống ai giống ai đâu, thầy Lý nhà cậu tố chất cao.

- Thực ra nói cho cùng thì chẳng phải do cái tên thiếu gia kia có vài đồng tiền nên mới có những loại con gái trơ trẽn bám lấy, làm gì có tình cảm thực sự. Hi hi, Nhạn, lấy ông chồng bình thường thì khỏi phải lo chuyện này rồi. Ông xã mình hôm nay về ăn cơm, mình phải về sớm làm mấy món ngon, túm được dạ dày lão ta thì sẽ khóa chặt được lão ta. Cậu phải để ý sếp Khang nhà cậu đấy, anh ấy còn đáng giá hơn cái tên thiếu gia đó nhiều.

Bạch Nhạn cười cười.

Hôn nhân là mặt trái hay mặt phải của tấm gấm vóc, chỉ có người trong cuộc mới hiểu, người ngoài có thể nhìn thấu được mấy phần sự thật? Lâm Phong có lẽ cũng sớm cảm nhận được sự không chung thủy của ông chồng thiếu gia, luôn phải che giấu, giả vờ hạnh phúc, thực ra trong lòng lại ngậm đắng nuốt cay.

Mang thai, lại quen ăn ngon mặc đẹp, người nhà, bạn bè chưa biết chừng còn được thơm lây, mấy người có đủ can đảm phá vỡ câu chuyện cổ tích nhà giàu?

Bạch Nhạn trào phúng nhếch môi, so với Lâm Phong thì cô tốt hơn được bao nhiêu. Ít ra ban đầu thiếu gia kia còn thực lòng yêu thương Lâm Phong. Chẳng qua tình yêu quá ngắn ngủi.

Sếp Khang với cô đã từng có gì chứ, cô thật không muốn so đo tính toán. Nhưng cô rút ra được một kết luận: chim sẻ biến thành phương hoàng chỉ là truyền thuyết hư ảo.

Bạch Nhạn chia tay Liễu Tinh, quay về phòng phẫu thuật.

- Bạch Nhạn, vừa rồi sếp Khang gọi điện tìm chị, em nói chị tới phòng đẻ, chị gọi lại cho anh ấy nhé. - Cô y tá nghe điện thoại chạy từ trong phòng nghỉ ra.

- Anh ấy có nói gì không? - Bạch Nhạn không khỏi hiếu kỳ.

- Lúc đó hình như anh ấy hoảng hồn, mãi sau mới nhớ ra hỏi ai đang mổ trong phòng đẻ, em nghe mà buồn cười.

Bạch Nhạn cũng sung sướng, màn kịch mang thai này diễn hết lần này đến lần khác, lần nào hiệu quả cũng không tệ. Nếu ngày nào đó cô thật sự có thai, vẻ mặt của sếp Khang nhất định sẽ rất phong phú.

- Chị không gọi điện thoại à? - Cô y tá nghe điện thoại thấy Bạch Nhạn mím môi cười sung sướng liền lấy khuỷu tay hích cô.

- Chị đi ăn cơm đã.

Chuyện cần nói giữa cô với sếp Khang qua điện thoại không nói rõ được, nhất định phải đợi anh ta quay về, ngồi xuống đối mặt nhau mà nói.

- Bác… bác sĩ Lãnh, anh có chuyện gì ạ? - Giọng nói của cô y tá nghe điện thoại bỗng như bị xe lu nghiến qua, co rút nhả từng chữ.

Bạch Nhạn ngoái lại, đỏ mặt.

Hai người chia tay lúc sáu giờ sáng, cô đi làm, anh ta về đi ngủ, vậy mới ngủ được có vài tiếng à!

Không ngờ, người đàn ông lạnh lùng như Lãnh Phong lại là người Tô Châu, cái miệng lúc gầm lên khiến cho các cô y tá kinh hồn bạt vía kia lại biết giọng Tô Châu điệu chảy rớt, Bạch Nhạn nghĩ tới mà muốn cười thầm.

Lãnh Phong tốt nghiệp Đại học Quân Y số hai Thượng Hải, chỉ làm việc trong bệnh viện quân đội ba năm rồi về địa phương, cụ thể hơn thì anh không nói. Làm việc ở Thượng Hải bốn năm, được bệnh viện Tân Giang mời về làm chuyên gia.

Anh ta và Minh Thiên đều học trường quân đội, vì điều này mà khi nhìn thấy Lãnh Phong, Bạch Nhạn thấy thân thiết hơn vài phần.

- Tôi tìm y tá Bạch. - Lãnh Phong không mặc áo blouse, nhưng nét lạnh lùng trên người vẫn còn. Thấy không liên quan gì đến mình, cô y tá nghe điện thoại vội chạy biến.

- Tìm tôi có việc gì? - Bạch Nhạn hỏi.

- Chẳng phải em nên mời tôi ăn cơm sao? - Lãnh Phong nhướn mày.

- Hả?

- Hôm qua tôi mua cơm tối cho em, giúp em đổi ca trực, xin phép nghỉ, làm nhiều việc như vậy, ít nhất em cũng phải cảm tạ một chút chứ. - Lãnh Phong hơi khép mắt, vẻ mặt nghiêm túc.

Bạch Nhạn bật cười, làm gì có ai trơ mặt bắt người khác mời cơm như thế.

- Ăn cơm một mình chán lắm, đông người ăn mới ngon miệng. - Lãnh Phong cũng cười.

- Tôi còn tưởng anh phải ngủ đến tối chứ! - Bạch Nhạn vào trong lấy ví, cùng anh đi xuống lầu.

- Ăn và ngủ đều là chuyện lớn, tôi chưa từng hành hạ cơ thể mình, bởi vì cơ thể tôi không chỉ thuộc về một mình tôi, nó cũng là một trong những tài sản của người tôi để ý, trước khi được cô ấy cho phép, tôi không thể bội chi được.

Bạch Nhạn cúi đầu cắn chặt môi, không dám đáp lại.

Trước đây, lúc cô rất không vui, cô sẽ không la lối om sòm, cũng không khóc lóc, một mình ngồi lẳng lặng một chỗ, không ăn không uống, Minh Thiên biết chuyện chạy đến, cũng nói như vậy.

Những lời này nghe rất ngang ngược, nhưng lại khiến người ta thấy ấm áp.

- Sao thế, tôi nói sai rồi à? - Lãnh Phong nghiêng mặt nhìn cô.

- Đâu có, sức khỏe là tất cả, chúng ta đúng là phải trân trọng. - Bạch Nhạn cẩn thận che giấu sự thất thần của mình, ngẩng đầu lên cười thản nhiên.

Lãnh Phong nói được làm được, bắt Bạch Nhạn mời cơm, anh ta thì như một vị khách quý, tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, đợi Bạch Nhạn chạy tới chạy lui mua này mua nọ cho anh ta. Có điều anh ta cũng không kén ăn, Bạch Nhạn mua gì anh cũng khen ngon.

Bạch Nhạn còn mua cho anh ta một chai bia, buổi chiều anh không đi làm, uống chút bia cũng không sao.

- Bây giờ tôi còn nợ anh không? - Bạch Nhạn hỏi đùa.

Lãnh Phong nói:

- Nhưng bây giờ tôi lại nợ em? Như vậy đi, chủ nhật từ Viện Điều dưỡng trở về, tôi mời em ăn món Nhật.

Bạch Nhạn nhai cơm, trầm ngâm một hồi:

- Bác sĩ Lãnh, thứ Bảy tôi có việc, anh tìm y tá khác đi!

Lãnh Phong vùi đầu ăn cơm, nói tiếp:

- Thứ Bảy, sáu giờ tôi vẫn qua đón em.

- Tôi có việc thật mà. - Bạch Nhạn nhắc lại một lần nữa. Ngày mai là thứ Bảy, cô muốn một mình bình yên đi dạo phố, tiện thể nghe ngóng xem có chỗ nào có thể cho thuê phòng.

Lãnh Phong liếc cô, thong thả nói:

- Tôi nghe thấy rồi, nhưng chuyện đó liên quan gì đến tôi? Tôi đến đón em là việc của tôi, em đi hay không là việc của em.

Bạch Nhạn á khẩu, bất lực nhún vai.

Trực đêm hai ngày liền là đến ba ngày nghỉ. Bạch Nhạn lại lỉnh kỉnh đồ đạc, miễn cưỡng đi về nhà sếp Khang.

Hiện tại, Bạch Nhạn đã không còn coi căn hộ này là nhà mình nữa, cô chỉ là khách trọ tạm thời ở đây.

Từ nhỏ Bạch Nhạn đã như vậy, nếu là thứ không thể có được, dù là niềm mơ ước lớn đến đâu, cô cũng vẫn sẽ không để mình thích nó. Không có tình cảm thì sẽ không lưu luyến.

Cửa vừa đóng lại, Lệ Lệ nhiệt tình chạy ra đón, quấn lấy chân Bạch Nhạn, sung sướng kêu oăng oẳng.

- Lệ Lệ công chúa vui vẻ quá nhỉ! - Bạch Nhạn quỳ xuống xoa đầu Lệ Lệ, Lệ Lệ phấn khích ngoáy tít đuôi.

Bà Lý Tâm Hà ngồi trong phòng khách xem tivi, thím Ngô đang ngồi bóc đậu tương bên cạnh. Chương trình tivi rất hay, hai người dán mắt vào màn hình, không rảnh xem ai quay về. Nhưng tiếng sủa của Lệ Lệ khiến bà Lý Tâm Hà khó chịu cau mày.

- Lệ Lệ, lại đây!

Kẻ phản bội Lệ Lệ sủa gâu gâu với bà hai tiếng, không thèm đếm xỉa lời gọi mà chạy theo Bạch Nhạn lên trên lầu.

- Đồ vô ơn! - Thím Ngô đặt đậu tương xuống, chạy theo túm Lệ Lệ lại, lườm Bạch Nhạn một cái.

Nếu là trước đây, nhất định Bạch Nhạn sẽ dừng lại chọc cho hai người họ nhảy dựng lên. Bây giờ Bạch Nhạn không có tâm trạng ấy, cảm thấy mọi thứ đều chả hay ho gì, im lặng vẫn là vàng. Nhưng cũng phải cảm ơn sếp Khang khi đó đã mua căn hộ hai tầng này, khiến cho cô vẫn còn có được một khoảng trời yên tĩnh.

Cô giặt sạch và phơi khô quần áo thay ra trong hai ngày, quét dọn sạch sẽ phòng ngủ và phòng làm việc, tắm một cái rồi xuống lầu ăn cơm.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô đã ăn xong, trong phòng vệ sinh vọng ra tiếng nói chuyện, có lẽ bà Lý Tâm Hà đang tắm.

Bạch Nhạn mở tủ lạnh, hôm nay thím Ngô gói sủi cảo. Sủi cảo miền Bắc vỏ dày nhân nhiều, một cái to bằng nửa cái bát. Gói nhiều quá, trong tủ lạnh vẫn còn hai bát to. Bạch Nhạn không động đến, nấu cho mình một bát mì Dương Xuân.

Đang ăn bỗng thấy Lệ Lệ chạy tới trước cửa chính sủa ăng ẳng không ngừng.

- Biết rồi, bà cô nhỏ, sáng sớm chẳng phải mày đã đi rồi sao, sao lại còn muốn đi nữa. Này, mẹ đang tắm, không được lằng nhằng quá lâu đâu đấy. - thím Ngô lẩm bẩm bước ra từ nhà vệ sinh, lau tay mở cửa. Lệ Lệ phóng vèo ra ngoài.

- Lệ Lệ, Lệ Lệ… - thím Ngô cuống quýt đuổi theo.

Bạch Nhạn cúi đầu cười nhạt, công chúa Lệ Lệ được giáo dục nề nếp thật. Cô ăn mì, rửa bát xong rồi lại ăn một quả đào, thím Ngô và Lệ Lệ vẫn chưa quay lại.

Cô mím môi, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, không nghĩ ngợi nhiều muốn quay người đi vào phòng vệ sinh.

Quả không sai, bà Lý Tâm Hà ngồi trong bồn tắm, nước đã nguội lạnh. Mặc dù là mùa hè, nhưng cả người ngâm trong nước lạnh vẫn sẽ bị cảm lạnh, đặc biệt là người thể chất không được khỏe như bà Lý Tâm Hà.

- Cô… cô vào đây làm gì? - bà Lý Tâm Hà trợn tròn mắt, theo bản năng giơ tay che ngực.

Bạch Nhạn chẳng nói chẳng rằng, vội vàng vặn nước ấm dội liên tục lên người bà Lý Tâm Hà.

- Cút đi, không cần cô ở đây giả vờ giả vịt, đừng tưởng rằng có nịnh nọt tôi thì tôi sẽ chấp nhận cô, cho cô hay, chuyện đó chỉ là viễn tưởng. - Bà Lý Tâm Hà không cử động được, đành dồn hết sức lực lên cơ miệng.

Bạch Nhạn mặc kệ bà ta, nước trong bồn tắm ấm dần lên, da của bà Lý Tâm Hà dần hồng hào trở lại. Cô lấy chiếc khăn bông to lau sạch tóc cho bà ta, sau đó tháo nước đi, bắt đầu lau người.

Mắt bà Lý Tâm Hà sắp tóe lửa:

- Cô không nghe thấy gì sao, tôi không cần cô lo, cô cút, cút ngay…

Bà ta dùng tay đẩy Bạch Nhạn ra.

Bạch Nhạn im lặng, cắn răng bế bà Lý Tâm Hà lên. Tuy bà ấy gầy, nhưng lại là một bệnh nhân liệt nửa người không cử động được, không phối hợp được nên không hề dễ bế, Bạch Nhạn dùng hết sức bình sinh mới bế được bà ấy vào phòng, toàn thân ướt đẫm.

Trên giường thím Ngô đã chuẩn bị sẵn quần áo và bỉm.

Bạch Nhạn giúp bà Lý Tâm Hà mặc bỉm, nhìn nửa người dưới sớm đã biến dạng của bà, nhìn những cơ thịt không có tính đàn hồi của bà, nhìn khung xương như củi khô của bà, thầm hít mạnh một cái.

"Chát", cánh tay bà Lý Tâm Hà bất ngờ vung tới, lực không mạnh, nhưng rất nhanh đã in hằn năm dấu ngón tay trên khuôn mặt trắng mịn của Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn từ từ ngước lên.

Bà Lý Tâm Hà cũng giật nảy mình trước hành động của mình, nhưng bà ta hất hàm, hung hãn lườm Bạch Nhạn:

- Cô nhìn đủ chưa? Bây giờ có phải trong lòng cô đang rất sung sướng không? Đúng vậy, tôi tàn phế không thành hình người, nhưng tôi vẫn là mẹ của Khang Kiếm, cô có xinh đẹp, có nũng nịu đến mấy cũng không thể lấy được thứ gì từ chúng tôi đâu.

Bạch Nhạn kéo chăn đắp lên cơ thể lõa lồ của bà.

- Thôi được, bà Lý, vậy mời bà gọi điện bảo với con trai bà rằng tôi không trói buộc anh ta nữa, tôi đồng ý ly hôn.

Nói xong, Bạch Nhạn quay người đi ra khỏi phòng.

Bà Lý Tâm Hà ngây người.

Thím Ngô ôm Lệ Lệ bước vào:

- Cô vào phòng này làm gì?

Bà ta xông đến trước mặt Bạch Nhạn như một viên đạn.

Bạch Nhạn không thèm nhìn bà ta, đi lên trên lầu đóng cửa, bật tivi thật lớn tiếng.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mơ sáng, thím Ngô dụi mắt bước ra khỏi phòng, đúng lúc nhìn thấy bóng Bạch Nhạn xách túi thoáng qua, cửa chính đóng lại.

- Tâm Hà, con nhãi đó bỏ nhà đi rồi. - Thím Ngô vội ngoái lại hét lớn.

Thế là, với sự phát triển của thời đại thông tin, tin tức hỏa tốc này đã lập tức đến tai Khang Kiếm ở Bắc Kinh xa xôi.

Thím Ngô như một con vẹt nói kể lể chuyện xảy ra tối hôm qua, sau đó tường thuật lại cảnh tượng nhìn thấy buổi sáng, tiếp đó điện thoại chuyển đến tay bà Lý Tâm Hà. Bà Lý Tâm Hà hơi chột dạ, lúc này dù trong lòng có bất mãn với Bạch Nhạn đến đâu, có thể móc máy, chế giễu, có thể xúc phạm cô, nhưng không thể chọc giận cô nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hình tượng tốt đẹp trước mắt của con trai mình. Nghĩ lại thật hối hận, đây chẳng phải gậy ông đập lưng ông sao, sao lại cưới con nhãi đó về cơ chứ? Tự vẽ việc ra mà làm.

- Kiếm Kiếm, rốt cục lúc nào con mới về?

Bà Lý Tâm Hà thấy con trai hồi lâu không nói câu nào, lòng cũng hoảng hốt. Nếu đối thủ của Khang Kiếm là người khác thì không có gì phải lo lắng, vấn đề đối thủ lại là Lục Địch Phi, cha cậu ta là chủ tịch tỉnh, như vậy là cùng vạch xuất phát với Khang Kiếm rồi.

25. Chương 06.4

Khang Kiếm vẫn đang ngồi trên giường, tóc tai bù xù, dưới mắt có quầng thâm. Lại là một đêm mất ngủ, mí mắt giật mạnh, sợ có chuyện gì xảy ra. Quả nhiên, đã xảy ra chuyện rồi. Nhưng anh không tin lắm việc Bạch Nhạn bỏ nhà ra đi, đó không phải là tác phong của cô. Cô nhóc này nhỏ người nhưng tính cách quật cường, bị bà Lý Tâm Hà tát cho một tát, cô không đuổi bà đi là đã tốt lắm rồi, tuyệt nhiên không có khả năng bỏ đi.

Nhất định là trong bệnh viện có việc gì gấp nên cô mới vội vã ra đi. Khang Kiếm trầm ngâm hồi lâu, coi như tìm được một lời giải thích hợp lý mà lại khiến bản thân an tâm, những cơ thịt căng cứng được nhẹ nhàng thả lỏng.

- Mẹ, nhanh nhất là ngày kia con về, mẹ đừng suy nghĩ nhiều, Bạch Nhạn không có chuyện gì đâu, lát nữa con sẽ gọi điện cho cô ấy. Nếu cô ấy về nhà, mẹ và thím Ngô đừng có nói gì nữa. - Khang Kiếm cũng giận bà Lý Tâm Hà gây sự vô cớ, nhưng có thể trách bà sao?

- Con chắc là nó sẽ về nhà chứ? - Bà Lý Tâm Hà sựng lại, lắp bắp nói ra câu nói vẫn luôn giấu giếm - Nó… tối qua nó bảo mẹ thông báo với con rằng nó muốn ly hôn.

Đầu Khang Kiếm nổ tung một tiếng, anh bật dậy nhảy từ trên giường xuống đất, cúp luôn điện thoại của bà Lý Tâm Hà, lập tức bấm số di động của Bạch Nhạn.

Điện thoại mở máy, nhưng giống như hai ngày trước, không ai nghe.

Khang Kiếm cuống đến nỗi lòng bàn tay mướt mồ hôi, anh nghi ngờ tín hiệu điện thoại không được tốt, lại đổi sang dùng điện thoại bàn trong phòng, vẫn không ai nghe máy.

Anh nhắn tin: "Bạch Nhạn, nhận được tin thì gọi lại ngay, có chuyện gấp". Nhắn một lèo năm tin.

Anh sợ để nhỡ tin nhắn của Bạch Nhạn, không vào phòng vệ sinh rửa ráy, chỉ đi đi lại lại trong phòng, tay nắm chặt điện thoại, thỉnh thoảng lại nhìn xem có cuộc gọi đến không, có nhỡ tay đổi thành chế độ cuộc họp không.

Chiếc điện thoại trong tay anh im lìm.

Khang Kiếm cảm thấy mình như sắp ngừng thở, tim đập thình thịch không ngừng.

- Cậu Giản - Anh nhấc máy bàn lên gọi cho Giản Đơn ở phòng bên cạnh - Cậu tới tổng đài đặt cho tôi một vé máy bay về Tân Giang chuyến gần nhất.

Giản Đơn đang ngủ, mơ mơ màng màng:

- Vậy… bữa cơm với phóng viên đài Trung ương đổi lịch ạ?

Nhờ vả khó khăn lắm, phóng viên lớn người ta mới đồng ý ra mặt, cũng chính vì đợi vị phóng viên này mà hai người phải dời ngày về lại.

Bàn tay nắm ống nghe của Khang Kiếm run lên, anh nhắm mắt lại, trong lòng đấu tranh dữ dội.

Di động bỗng reo lên.

Nhất thời, Khang Kiếm không dám tin vào tai mình, nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đang réo rắt, nhìn dãy số thân quen trên màn hình, cơ mặt không ngừng co giật. Nếu như… nếu như bây giờ Bạch Nhạn đứng trước mặt anh, anh sẽ xông tới ôm chặt lấy cô, sẽ mạnh mẽ mà dịu dàng hôn cô, sẽ trừng phạt mà cắn đôi má lúm và vành tai xinh của cô.

- Sếp Khang? - Giản Đơn gọi.

- Đợi lát nữa tính. - Khang Kiếm cúp điện thoại bàn, run rẩy bấm nút nghe.

- Bạch Nhạn… - Giọng nói bất giác nhỏ lại, rồi lạc đi, anh hắng giọng mấy cái mới trở lại bình thường.

- Lại được nghe thấy giọng sếp rồi, vẫn quyến rũ và gợi cảm như trong trí nhớ của em. - Giọng Bạch Nhạn thánh thót như chim oanh, không nghe ra một chút dấu vết không vui vẻ nào - Sếp có chỉ thị gì ạ?

Lúc này Bạch Nhạn đang đứng trước cửa tiệm ăn sáng ở ngoại thành, Lãnh Phong và Mã Gia đang ăn sáng ở trong, cô nuốt không trôi nên không vào.

Cô biết Khang Kiếm sẽ gọi điện cho cô, nhưng không nghĩ là sẽ nhanh như thế.

Cô cố ý để điện thoại reo mà không nghe, cũng đã đọc được tin nhắn, sau đó, đoán chừng sếp Khang sẽ giống như chú khỉ bị bỏng đít đứng ngồi không yên, xoay mòng mòng, cô mới nhàn nhã gọi lại.

Phụ nữ dù là nũng nịu, làm bộ làm tịch, bao gồm hờn dỗi, ghen tuông, khóc lóc, đều cần phải có một vật dẫn, nói cách khác là phải có người chịu đựng thì mới có ý nghĩa. Nếu bạn cư xử như thế trước mặt người lạ, hẳn người ta sẽ coi bạn là đồ tâm thần mà trợn mắt lên với bạn.

Bây giờ Khang Kiếm vẫn còn coi trọng cô, là vì với anh, cô vẫn còn có giá trị lợi dụng. Nhưng cô lại không muốn chịu đựng anh ta thêm ngày nào nữa. Sự không chịu đựng này, không phải là không đếm xỉa đến anh ta, coi như người dưng nước lã. Nhầm rồi, bây giờ họ vẫn là vợ chồng trên danh nghĩa, những điều cần đối mặt thì không nên trốn tránh, có chuyện gì thì nói rõ, nhưng sẽ không quan tâm đến cảm nhận của anh ta nữa.

- Vừa rồi sao không nghe điện thoại của anh? - Khang Kiếm khó tránh khỏi bực bội.

- À, đang ăn sáng trong nhà hàng, không nghe thấy.

Bạch Nhạn cười vô tư, nhẹ nhàng chặn họng anh.

Lông mày Khang Kiếm nhíu lại:

- Một mình em?

- Đương nhiên… là không phải. - Bạch Nhạn dài giọng, giọng nói vút lên - Ăn một mình không ngon miệng, đông người mới có ý nghĩa.

Câu này là bác sĩ Lãnh nói.

- Còn ai nữa?

- Bạch Nhạn cười hi hi:

- Không thể tiết lộ. Mới sáng ra sếp đã điều tra rồi!

- Hôm nay là thứ bảy, sáng sớm em đã ra khỏi nhà làm gì? - Khang Kiếm hỏi.

Mắt Bạch Nhạn đảo mấy vòng, nếu sếp Khang đã không đi thẳng vào vấn đề thì cô sẽ tế nhị, uyển chuyển mà mào đầu trước:

- Nhiều việc lắm, hôm nay phải mời người đến định giá nhà, xe…

- Tại sao lại phải định giá nhà, giá xe? - Khang Kiếm ngắt lời cô.

- Đương nhiên là đã chuẩn bị cho việc chúng ta chia tay sau này. Sếp ạ, dù gì em cũng là vợ anh, theo luật là phải được chia một nửa tài sản. Tiền mặt và sổ tiết kiệm thì dễ chia chứ nhà, xe thì khó, cứ đi định giá cái đã! Anh bận, em chẳng trông mong gì ở anh, mấy chuyện này em làm luôn vậy. Sau này em còn phải đến trung tâm mai mối đăng ký để chuẩn bị tham gia mấy hoạt động giao lưu gặp mặt! Đàn ông tốt giống như sao băng vậy, nếu không kịp thời tóm lấy thì chỉ trong tích tắc sẽ biến mất ngay. Tuy em là gái một đời chồng, không được bằng mấy cô chưa chồng, nhưng tốt xấu gì em cũng đã từng lấy người đàn ông thượng hạng như sếp, cũng coi như có chút danh phận, tìm chồng cũng phải lựa cho kỹ… Sếp làm sao thế?

Trong điện thoại nghe rõ tiếng thở gấp dồn dập của Khang Kiếm.

Anh làm sao thế, còn dám hỏi, anh sắp bị cô chọc tức đến hộc máu ra mà chết đây.

- Bạch Nhạn, anh còn chưa chết đâu! - Anh nghiến răng trèo trẹo, hét lên.

- Ồ, nghe thấy rồi, giọng anh khỏe, khí lực tràn đầy, sức sống hừng hực.

- Vậy sao em lại vội vã muốn tái giá?

- Sếp dùng từ sai rồi, tái giá và ly hôn là hai chuyện khác nhau.

- Anh có nói rằng chúng ta sẽ ly hôn không? - Anh giận tới bầm gan tím ruột.

- Sao phải cần anh nói? Kết hôn là do anh nói, vậy ly hôn để em đề xuất đi! Sếp à, chúng ta ly hôn đi!

Cô nói hờ hững, như thể nói câu "Sếp ơi mình dạo phố đi" vậy.

Nhưng anh tuyệt đối không dám coi là thật.

Chân Khang Kiếm nhũn ra, ngồi phịch lên sofa, nửa ngày trời không nói được câu nào.

- Anh… không đồng ý ly hôn. - Anh nói chậm rãi, nhưng lại cực kỳ đanh thép.

- Sếp đừng lo lắng, nghe em nói hết đã. Anh không cần lo việc chúng ta ly hôn sẽ ảnh hưởng đến tiến đồ của anh, chúng ta lẳng lặng làm, không nói ra bên ngoài. Lúc em tìm người tới định giá nhà cũng sẽ nói là làm giúp bạn…

Anh không nghe, anh không muốn nghe, anh lo lắng việc tiền đồ sẽ bị ảnh hưởng như thế nào, những điều đó không quan trọng, quan trọng là lòng cô đã quyết ra đi. Cô đã bắt đầu suy nghĩ, cũng đã lên kế hoạch cho sau này. Nhưng bây giờ anh vẫn là chồng của cô, cô vứt anh vào xó xỉnh nào rồi?

Nhưng anh lại không có quyền chất vấn, trách mắng, bởi vì tất cả đều do anh gây ra.

Anh tưởng anh tài mạo xuất chúng, gia cảnh dư dả, bản thân anh lại tiền đồ thênh thang, chỉ cần anh chịu lấy cô gái nào, người đó sẽ sùng bái anh như thần thánh. Trừ khi anh bỏ rơi cô ấy, cho dù cô ấy bị anh đối xử như thế nào cô chắc chắn cũng không nỡ từ bỏ mọi thứ.

Tại sao Bạch Nhạn lại có thể quyết đoán như vậy?

Khi còn chưa kết hôn, anh đưa Bạch Nhạn tới đảo Giang Tâm chơi, đó là vinh dự chỉ có các phu nhân quan chức cấp sở trở lên mới có được. Lấy nhau rồi, anh đưa cô đi tham dự đủ cuộc xã giao, để cô cảm nhận được niềm vinh dự khi lấy được anh. Trong nhà những thứ cần có đều có đủ cả, cô được thoải mái ở căn hộ rộng rãi, đồ gia dụng và đồ điện tử đều là hàng tốt nhất.

Tại sao Bạch Nhạn lại không thấy thỏa mãn?

Khang Kiếm nhắm mắt lại, che giấu sự bất lực trong đôi mắt, Bạch Nhạn là Bạch Nhạn, không giống với bất kỳ ai, vì thế anh mới bị cô đánh cắp trái tim.

Đánh cắp trái tim? Khang Kiếm sững sờ mở mắt, trong tích tắc trái tim anh vọt lên cổ họng, sau đó, miệng nở một nụ cười chua chát.

Thật không thể tưởng tượng được, thợ săn bài bố thiên la địa võng, đợi hết năm này qua năm khác, cuối cùng cũng tiếp cận được với con mồi, nhưng chính trong khoảnh khắc đó lại động lòng với con mồi. Còn con mồi, trong giây phút gã thợ săn động lòng đó, đã cắn rách lưới chạy mất.

Sau này gã thợ săn phải làm sao đây?

Khang Kiếm vuốt ngược tóc ra đằng sau, để lộ trán ra, hy vọng có thể tỉnh táo hơn một chút.

- Bạch Nhạn, hôm ăn cơm… Xin lỗi, anh… đã nói những lời không nên nói.

Gân xanh nổi gồ trên trán, khóe miệng nhệch ra thật rộng, anh ấp úng mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh.

- Chuyện đó không có gì, thực ra, coi như anh đã chứng minh sự trong sạch của em. Như vậy, người chồng sau này của em nhất định sẽ càng trân trọng em hơn, anh ấy sẽ cảm ơn anh đã… - Bạch Nhạn chớp mắt, không nghĩ ra được từ nào thích hợp - Ha ha, anh hiểu là được rồi.

Cô xấu hổ lè lưỡi.

Để anh đâm đầu vào tường chết đi cho rồi, lòng Khang Kiếm tắc nghẹn, không thể nổi nóng, không thể tức giận, phải trấn tĩnh, phải điềm tĩnh, anh tự nhắc nhở mình, Bạch Nhạn đang giận cô ấy đang hờn dỗi, những lời cô ấy nói đừng coi là thật.

- Bạch Nhạn, khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, em về nhà nghỉ ngơi đi, trời nóng đừng ra ngoài phơi nắng nhiều sẽ cảm nắng đấy. Mọi chuyện đợi anh về rồi nói.

- Em cũng sốt ruột muốn gặp sếp rồi nè, anh mau về đi, em mỏi mắt ngóng trông. Á, không nói nữa, bọn họ ra rồi.

Bạch Nhạn vội tắt máy.

Bên tai Khang Kiếm truyền đến tiếng "tút, tút", anh bần thần, từ từ gập máy lại.

Bọn họ? Họ? Không phải anh ấy? Cô ấy? Có rất nhiều người? Trái tim Khang Kiếm lại thấp thỏm.

Có người gõ cửa.

Khang Kiếm nặng nhọc lê chân ra mở cửa, Giản Đơn tinh thần phấn chấn đứng ở ngoài cửa. "Sếp ơi, vé máy bay…". Vẻ mặt sếp Khang sao lại sầu thảm, méo mó thế kia?

- Vẫn để ngày kia đi về cùng nhóm phóng viên. - Khang Kiếm thẫn thờ một lúc. - Cậu Giản, lát nữa cậu ra phố mua đồ cùng với tôi.

Người ta nói phụ nữ thích quà tặng, nhìn thấy quà rồi mọi giận dỗi đều tan biến hết, hy vọng đó không chỉ là truyền thuyết.

Trời rất đẹp, đẹp đến mức cách một cánh cửa xe cũng có thể cảm nhận được hơi ấm của mặt trời.

Vẫn là Mã Gia lái xe, nhưng lần này Bạch Nhạn ngồi ở ghế sau, Lãnh Phong ngồi ở ghế phụ lái. Lúc lên xe, Lãnh Phong đưa cho Bạch Nhạn một ly sữa đậu nành, và một quả trứng gà, một cái bánh bao.

Có mặt Mã Gia, Bạch Nhạn chỉ cười nói cảm ơn.

Lãnh Phong không hỏi tại sao cô nói một đằng làm một nẻo, thấy cô từ trong tiểu khu đi ra, điềm nhiên gật đầu một cái như thể thường ngày vẫn gặp nhau trong bệnh viện.

Viện Điều dưỡng không xa, thời gian sắp xếp cũng không gấp gáp, Mã Gia cũng lái xe chậm lại.

Mã Gia là người thông minh, phu nhân trợ lý thị trưởng cao quý như Bạch Nhạn tại sao lại ra ngoài làm thêm, anh ta có thắc mắc nhưng chưa từng hỏi. Nhưng hợp tác mấy lần liền, anh nói chuyện cũng nhiều hơn, thỉnh thoảng còn nói đùa dăm ba câu với Bạch Nhạn.

Lãnh Phong mỉm cười nhìn hai người trêu nhau, gương mặt lạnh lùng bỗng sinh động thêm mấy phần.

Viện Điều dưỡng này được Sở Điện lực tỉnh xây trên khu vực nghỉ dưỡng bên bờ sông Trường Giang, tiêu chuẩn công bố với bên ngoài là ba sao, thực tế mức độ xa hoa đã sắp đạt tới ngưỡng năm sao. Ra khỏi đường cao tốc, Mã Gia giảm tốc độ, chạy vào đường vòng, hướng về phía những lùm cây ngang dọc, chạy dọc theo một con đường làng mới được tu sửa. cảnh sắc bên ngoài càng lúc càng đẹp, phía không xa có một cái hồ, trên mặt hồ là một bầy vịt trời. Còn có một rừng cây hòe rộng lớn, đúng mùa hoa hòe đang nở rộ, khi chiếc xe chạy tới gần, hương hoa hòe xộc thẳng vào mũi.

Bạch Nhạn không đếm xỉa đến hơi nóng cuồn cuộn ở bên ngoài, hạ kính xe xuống, hưng phấn dán người lên cửa xe.

- Trông kìa, lại là một đứa trẻ ngốc nghếch. - Mã Gia tặc lưỡi, bật cười lắc đầu.

- Cái gì là "lại là một đứa trẻ ngốc nghếch" chứ? - Bạch Nhạn băn khoăn quay đầu lại.

- Lần trước, chuyện đó…

Mã Gia vừa mở miệng, Lãnh Phong đã vỗ vai anh:

- Tập trung lái xe đi, đừng đem bọn tôi làm mồi cho cá ăn.

Mã Gia toét miệng cười.

Bạch Nhạn không hỏi tiếp, đóng cửa kính lại.

Xe chạy qua một cửa sông, tầm mắt bao la ngút ngàn, một tòa kiến trúc kiểu Lâm viên Giang Nam đập ngay vào mắt. Ở cửa có hai ba người mặc áo blouse trắng đã đợi sẵn.

Sắp xếp phòng ở cho ba người, ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một lát rồi vào phòng phẫu thuật.

Đừng tưởng đây là khu vực nghỉ dưỡng, vậy là thiết bị y tế vô cùng đầy đủ, cũng có rất nhiều y tá và bác sĩ, không kém một bệnh viện cỡ nhỏ.

Bệnh nhân là mấy vị lãnh đạo lớn tuổi mới lui về hậu phương của Sở Điện lực, đã liên hệ với Lãnh Phong từ trước, lần này mượn Viện Điều dưỡng để tiện làm phẫu thuật.

Thời gian phẫu thuật không dài, lúc hoàng hôn đã kết thúc. Ở đây không gần thành phố, chỉ gần một thị trấn nhỏ, không có hàng quán gì để đi xem. Người phụ trách Viện Điều dưỡng đã bày biện một bàn toàn đồ hải sản tươi trong phòng ăn để đón tiếp Lãnh Phong và mọi người.

Ấn tượng ít ỏi về nông thôn của Bạch Nhạn là hồi nhỏ ăn Tết ở nhà bà ngoại mấy lần, nhưng khi đó là mùa đông, ngoài trời trơ trụi, cái gì cũng đông cứng lại. Bà ngoại là người rất coi trọng thể diện, chỉ cho Bạch Nhạn được chơi trên sân phơi, không cho cô sang nhà người khác, càng không cho cô nói chuyện với những đứa trẻ khác. Tết nhất, bà không muốn nghe người ta nói ra nói vào.

Buổi tối không có hoạt động gì, hội đàn ông uống rượu thả cửa. Bạch Nhạn chỉ ăn mấy món rồi ra ngoài.

Bên ngoài nhà ăn có một hành lang rất dài, gió đêm thổi lên người rất sảng khoái. Đêm xuống, Viện Điều dưỡng rất yên tĩnh, tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng ếch kêu, tiếng nước chảy ở phía xa xa. Vườn hoa phía đối diện đom đóm lập lòe bay. Xa hơn một chút là những ngọn đèn của nhà dân rải rác như ánh sao. Còn ánh sao trời thật sự, không bị những tòa nhà che khuất, từng ngôi sao càng sáng rực rỡ, sắp tới rằm, vầng trăng tròn vành vạnh đang chầm chậm nhô lên bầu trời từ sau những cánh đồng.

Trên bờ ruộng vẫn còn những người nông dân về muộn đang trò chuyện, phía sau, nhân viên của Viện Điều dưỡng đang cười nói đi về phía ký túc xá.

Mọi thứ đều bình yên như vậy, tựa như ở chốn bồng lai, xa rời huyên náo, xa rời mọi phiền muộn.

Điều duy nhất không hài lòng là muỗi quá nhiều. Bạch Nhạn chỉ đứng một lúc mà đã cảm thấy chân bị chích cho mấy nốt to tướng, cô đành phải đi đi lại lại trên hành lang.

- Có muốn đi ra đồng chơi không? - Giọng nói thanh lạnh của Lãnh Phong vang lên từ một ngách nhỏ.

- Chà, khách quý này từ đâu chui ra thế? - Bạch Nhạn cười hỏi.

- Tôi không yên tâm về em. - Bóng tối che đậy mọi cảm xúc, Bạch Nhạn nghe thấy giọng nói của Lãnh Phong ấm áp hơn thường ngày.

- Có gì mà không yên tâm? Chẳng lẽ có người lừa bán tôi? - Cô ầm thầm nới rộng khoảng cách giữa hai người.

- Ở đây có rất nhiều nông dân chưa vợ, thấy cô nương nhỏ xinh đẹp như em chẳng không sáng mắt lên à.

- Tôi đã không còn là cô nương nhỏ từ lâu rồi. - Bạch Nhạn trào phúng nhướn mày - Bây giờ tôi là phụ nữ đã có chồng.

Lãnh Phong cười:

- Em tưởng rằng người lừa em còn phải thi vấn đáp sao, chỉ cần vừa mắt là xông tới bắt cóc rồi chạy thẳng, chạy tới thâm sơn cùng cốc, sống cuộc sống hai người ngọt ngào. Lần trước trên tivi chẳng phải có bản tin, ở vùng núi nào đó phát hiện một đôi vợ chồng, chính là cặp đã chạy trốn từ mấy chục năm trước, người phụ nữ cũng là gái đã có chồng, lại còn có cả con, người ta chẳng phải vẫn sống rất tốt sao?

- Tôi không phải là người ta. Bọn muỗi đáng ghét quá. - Bạch Nhạn nhún vai, không ngừng đập vào chân.

- Đi theo tôi. - Lãnh Phong bỗng đưa tay ra kéo Bạch Nhạn đi về phía chiếc xe hơi đằng trước, mở cửa xe, bật điều hòa, lấy trong ngăn kéo ra một hộp kem chống muỗi.

- Bôi đi.

- Anh chuẩn bị đầy đủ thật. - Bạch Nhạn nhận lấy.

- Đó là bởi vì tôi suy nghĩ chu đáo. Thực ra, tôi chưa làm chuyện gì mù quáng bao giờ, tôi luôn suy nghĩ cẩn thận rồi mới bắt đầu.

Cánh tay đang bôi kem của Bạch Nhạn ngừng lại, cô ngước lên bắt gặp ánh mắt sáng rực của Lãnh Phong đang chăm chú nhìn mình.

Cô cụp mắt xuống, tay bất giác run rẩy, vội vàng lảng sang chuyện khác.

- Không ngờ ở nơi xa xôi thế này lại có một hoa viên đẹp thế,

- Xa xôi? Cũng ổn mà, giao thông lại thuận tiện, nghe nói chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ xây một khu biệt thự mới sát bờ sông, tới lúc đó chưa biết chừng người Tân Giang cũng sẽ tới ở, lái xe đi làm là được. Bây giờ ở đâu cũng coi trọng môi trường, nơi này không khí trong lành cảnh đẹp, rau củ và hải sản đều tươi hơn trong thành phố.

- Anh thích như vậy thì mua một căn đi. - Bạch Nhạn nói.

- Một mình ở căn nhà rộng như vậy rất cô đơn, trừ khi tôi kết hôn.

- Vậy anh phải cố gắng rồi.

Bôi kem chống muỗi vào, những vết sưng ngứa trên chân dễ chịu hơn nhiều.

Lãnh Phong cười khẽ:

- Bây giờ tôi đang rất cố gắng, em không thấy sao?

Bạch Nhạn cắn môi, yếu ớt ngẩng đầu lên:

- Anh Lãnh…

- Đêm dài như vậy làm gì cho qua nhỉ, chúng ta xem phim đi. - Lãnh Phong bỗng cướp lời cô, lật lật hộp đĩa - Cô dâu chạy trốn thế nào? Richard Gere với Julia Roberts.

Cô dâu chạy trốn! Bạch Nhạn nhắm mắt lại, hôm kết hôn với Khang Kiếm, nếu sau khi nghe xong những lời của người đẹp Y Đồng Đồng, cô cũng diễn màn Cô dâu chạy trốn, có phải trong lòng sẽ không phiền muộn, không xót xa như bây giờ?

Không ai biết được, cô sợ ly hôn đến thế nào.

26. Chương 06.5

Nỗi sợ hãi này không phải là lo sợ sau này không sống nổi một mình, không phải lo sợ không quên được sếp Khang. Đối với cô, kết hôn là dùng hết tâm sức trèo lên một đỉnh núi cao chạm tầng mây, trên đường đi, cô cố đè nén mọi cám dỗ, mắt nhìn thẳng trèo lên trên, đã tới đỉnh rồi, giờ cô lại sắp phải nhảy thẳng từ đỉnh núi xuống dưới.

Không phải là không bị tổn thương.

Số mệnh luôn vô tình với cô như vậy, khi còn bé gia đình đã bị thiếu hụt, không có bố, mẹ có cũng như không. Sau khi kết hôn, mái nhà mà sếp Khang mang tới cho cô lại là một bong bóng man trá, cô có phải nên chấp nhận số phận không?

Cuộc đời của cô có lẽ cũng giống như trong bài hát của Lưu Nhược Anh, đã bị an bài là sẽ cô đơn cả đời?

- Bạch Nhạn?

Ngón tay hơi lạnh sượt qua má cô, quay mặt cô lại, cô ngạc nhiên sực tỉnh, lúc này mới phát hiện mặt mình đẫm nước mắt. Cô vội đẩy bàn tay đang lau nước mắt của Lãnh Phong ra, hoảng loạn quẹt lên mặt.

- Tôi…

- Không sao, nước mắt là để thanh tẩy độc tố trong tim, muốn khóc thì cứ khóc. - Lãnh Phong xót xa xoa đầu cô.

- Anh Lãnh, mọi người trong nhà vẫn khỏe chứ? - Cô xấu hổ quẹt mũi, ngồi thẳng dậy.

- Tôi sống ở nhà chị gái. - Giọng Lãnh Phong bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Bạch Nhạn nín thở, im lặng chờ đợi câu tiếp theo của anh.

- Nhà tôi có một chiếc thuyền lớn, bố mẹ quanh năm ở bên ngoài giúp người ta chở hàng, ăn nghỉ đều ở trên thuyền, chuyên chạy chuyến Tô Châu - Thượng Hải. Lúc nghỉ đông hay nghỉ hè tôi cũng sẽ lên thuyền giúp việc. Mùa đông năm lớp Mười, khí gas trên thuyền bị rò rỉ, bố mẹ tôi… không tỉnh lại nữa. Sau đó tôi dọn đến ở cùng với chị gái và anh rể.

Lãnh Phong nói xong bèn ngả chiếc ghế thấp xuống, nằm ra nhắm mắt lại.

Chiếc xe bỗng chìm vào trong yên lặng, chỉ còn tiếng hít thở phập phồng của hai người.

Vẫn là Bạch Nhạn lên tiếng trước:

- Khi anh còn nhỏ, họ có thương anh không?

Lãnh Phong gật đầu:

- Đúng vậy, sống trên thuyền không hề dễ chịu như trong thơ của người xưa, để bắt kịp thời gian, có lúc phải chạy đêm chạy ngày, ở trên thuyền mùa đông thì rét cóng mà mùa hạ lại nóng bức. Nhưng chỉ cần tôi lên thuyền, bố mẹ tôi đều cố gắng dừng lại trên bến nghỉ ngơi, mua cho tôi rất nhiều đồ ăn. Nếu trời nóng bố sẽ đưa tôi vào thị trấn, ở nhà trọ. Thực ra bố mẹ cũng không dư dả gì, mua một quả dưa hấu còn không nỡ ăn, luôn bảo tôi là không thích ăn. Nhưng chỉ cần tôi thích thì họ đều mua cho tôi…

Lãnh Phong nghẹn lời, mím chặt môi, không nói tiếp được nữa.

- Thích thật - đôi mắt Bạch Nhạn sáng lấp lánh - Tôi rất ngưỡng mộ anh.

- Ngưỡng mộ? - Lãnh Phong ngạc nhiên, lại có người ngưỡng mộ một đứa trẻ mồ côi sao?

Bạch Nhạn không giải thích, mở cửa xe nhìn vầng trăng sáng trên đầu:

- Anh Lãnh, tôi nghe người ta nói, trẻ con và bố mẹ có duyên với nhau, có lương duyên mà cũng có nghiệt duyên. Duyên phận giữa anh và bố mẹ tuy không dài, nhưng chắc chắn là lương duyên.

Lãnh Phong bật cười:

- Chẳng lẽ em với bố mẹ em lại là nghiệt duyên? Cô nhóc ơi, nhất định là em được bố mẹ cưng chiều quá nên mới nói lung tung như thế. Em có kể mọi chuyện hiện tại của em cho bố mẹ em không?

- Chà, chín giờ hơn rồi. - Bạch Nhạn liếc nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên xe kêu thất thanh - Tôi phải đi tắm rồi đi ngủ đây. Anh Lãnh, phim để xem sau nhé.

- Bạch Nhạn, em đang trốn tránh điều gì? - Lãnh Phong nắm vai cô, ngăn không cho mở cửa xe.

Bạch Nhạn quay lại, bình tĩnh nhìn Lãnh Phong, nghiêm túc nói:

- Anh Lãnh, trong cuộc sống luôn có những thứ chúng ta không thể chấp nhận được. Dù tôi có là phụ nữ đã có chồng hay chưa, chúng ta cũng sẽ chỉ là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau.

Khung cửa sổ bằng giấy đó sắp bục ra rồi, có những lời nói không thể nào che giấu được nữa. Sự quan tâm của Lãnh Phong đối với cô, thật sự là rất cảm động, nhất là trong những lúc như thế này, luôn không tự chủ được mà muốn dựa vào, dù chỉ là mượn một bờ vai, nếu không tại sao thứ Bảy nào cũng lẳng lặng đi theo anh. Nhưng nghe xong những lời vừa rồi của anh, cô biết anh khao khát điều gì, anh cũng giống cô, đang tìm kiếm một mái nhà toàn vẹn ngập tràn ánh nắng ấm áp cho mình trú ngụ. Điểm khác nhau giữa anh và cô là, ngoài mặt cô ấm áp, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo, còn Lãnh Phong tỏ ra lạnh lùng, nhưng nội tâm lại vô cùng ấm áp.

Lãnh Phong nhìn thấu hoàn cảnh hiện giờ của cô, nhưng lại không phát hiện ra nội tâm thật sự của cô. Một khi đã nhìn rõ rồi, anh sẽ rời xa cô.

Đấy cũng là nguyên nhân khiến khi còn đi học, cô hết lần này đến lần khác cự tuyệt những chàng trai theo đuổi mình. Đã biết trước kết quả là bi kịch, hà tất phải bắt đầu?

- Sao em tin chắc như vậy? - Lòng Lãnh Phong thoáng chùng xuống - Có phải vì tôi không có bố mẹ không?

Bạch Nhạn cười nhạt:

- Anh Lãnh, anh không biết bây giờ người ta bợ đỡ tới mức nào, mẹ chồng nàng dâu rất khó hòa hợp, anh không có bố mẹ, đây không phải là điểm yếu, mà ngược lại chính là điểm mạnh của anh.

- Em không nỡ từ bỏ mọi thứ hiện tại? Bạch Nhạn, tuy tôi không làm quan, nhưng với năng lực của tôi nhất định sẽ không để em sống tệ hơn bây giờ. - Lãnh Phong cuống quýt.

- Anh Lãnh, ngừng lại đi! Chúng ta làm đồng nghiệp, nếu có cô y tá nào kha khá tôi sẽ giới thiệu cho anh. - Bạch Nhạn gạt tay anh ra rồi mở cửa xe.

Lãnh Phong nhảy xuống từ phía bên kia, đuổi theo, chặn trước mặt cô:

- Tôi không ép em phải thích tôi ngay bây giờ, tôi sẽ đợi tới khi em ly hôn, sau đó chúng ta từ từ đến với nhau, rồi em hẵng đưa ra kết luận.

- Xin lỗi, tôi không thể đồng ý. - Bạch Nhạn khổ sở quay đầu đi, không thể để cho anh nhìn thấy nước mắt trong mắt cô.

Cô vội bước qua anh.

Hai vai Lãnh Phong chùng xuống, vẻ rất không cam lòng, nhìn theo bóng dáng cô:

- Bạch Nhạn, chuyện này không phải em nói là được, tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ như thế đâu.

Bạch Nhạn không quay lại, không lên tiếng, đi thẳng một mạch về phía trước.

Hôm sau tỉnh dậy, hai người gặp nhau trong nhà ăn, vẻ mặt Bạch Nhạn vẫn như thường ngày, gương mặt anh tuấn của Lãnh Phong trông rất tiều tụy.

Mã Gia rất tò mò:

- Anh Lãnh, tối qua anh chẳng uống mấy mà sao sắc mặt còn không bằng tôi thế kia?

Lãnh Phong mặt lạnh như tiền, lẳng lặng ăn cháo, không trả lời.

Buổi sáng không có ca mổ, Lãnh Phong không màng đến lời mời ở lại của viện trưởng Viện Điều dưỡng, kiên quyết đòi về Tân Giang.

Mã Gia đứng bên cạnh xe, nhét một cái phong bì vào túi xách của Bạch Nhạn như lần trước. Bạch Nhạn muốn từ chối, anh ta liền cười, xua tay bỏ đi.

- Mã Gia, anh… không đi sao? - Bạch Nhạn nhìn anh ta vung vẩy hai tay trông rất ung dung tự tại.

- Tôi ở lại câu cá, mai mới về.

Bạch Nhạn miệng méo xệch, lòng hơi nơm nớp.

Lãnh Phong bắt tay với viện trưởng và các bác sĩ, ném túi xách vào trong xe, nhảy vào ghế lái. Bạch Nhạn vẫn ngồi ở ghế sau, xe quay đầu phóng lên đường huyện, để lại sau lưng một đám bụi mờ mịt.

Lãnh Phong lái xe, Bạch Nhạn nhìn ra ngoài cửa, hai người đều không nói gì.

Xe đi vào đường cao tốc, Lãnh Phong bỗng dừng xe lại bên đường rồi xuống xe:

- Tối qua tôi ngủ không được tốt, em lái xe đi, tôi ra phía sau chợp mắt một lát.

Mắt Bạch Nhạn muốn lòi ra khỏi tròng:

- Tôi… đâu có biết lái xe.

- Chẳng phải em nói em có bằng lái sao?

- Có bằng lái, nhưng kinh nghiệm thực tế của tôi rất ít ỏi.

Lãnh Phong mở cửa xe kéo cô ra ngoài:

- Ít thì ít, cứ biết nổ máy là được rồi.

- Chết người đấy. - Bạch Nhạn méo mặt lẩm bẩm.

- Không chết được, tôi tin em. - Lãnh Phong thoải mái nằm xuống.

Bạch Nhạn co tay lại thành nắm đấm, nghiến răng trèo vào ghế lái, cả người căng cứng lên. Cô thở dài một hơi rồi nổ máy, chiếc xe rung lên một hồi rồi tắt máy.

- Anh Lãnh, xe… không nổ… - Cô ngoái lại, sắp khóc đến nơi.

- Thử lại lần nữa. - Giọng Lãnh Phong rất nhỏ, như đã ngủ lịm đi.

Bạch Nhạn hít sâu rồi lại hít sâu, cô thu hết dũng khí rồi lại nổ máy, chiếc xe bỗng lao vọt về phía trước. "Á…", cô hoảng hốt kêu toáng lên.

Một nét cười hiện ra bên khóe miệng Lãnh Phong.

Đầu tiên xe chạy với tốc độ ốc sên, rồi đến tốc độ của lừa, dần dần Bạch Nhạn tìm được một chút cảm giác, nhưng chỉ cần có một chiếc xe hiện lên trong kính chiếu hậu là cô lại căng thẳng tới mức cả người cứng đờ, chân run lẩy bẩy.

Cảm giác như cả một thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng cô cũng thấy được trạm thu phí Tân Giang. Đầu xe ngoặt vào gần cửa thu phí rồi dừng lại, Bạch Nhạn mặt trắng bệch như tờ giấy, ngồi chết lặng trên ghế. Nhân viên thu phí nói chuyện với cô, cô cũng không trả lời, đôi môi run rẩy.

Những chiếc xe đợi nộp phí ở phía sau sốt ruột nhấn còi, Lãnh Phong tỉnh lại, xuống xe đi tới phía ghế lái rồi mở cửa xe ra:

- Để tôi lái.

- Tên khốn kiếp này, anh chết quách đi! - Bạch Nhạn bỗng ôm lấy vô lăng khóc òa lên.

- Rồi rồi, anh là tên khốn khiếp, anh không ra gì. - Lãnh Phong cười, áy náy cười với nhân viên thu phí, nhấc Bạch Nhạn sang ghế phụ lái rồi lên xe, nộp tiền, sau đó lái xe sang chỗ đỗ xe ở bên ngoài.

Bạch Nhạn vẫn đang khóc.

- Được rồi, được rồi! - Lãnh Phong khẽ ôm và vỗ vào lưng cô, không nhịn được cười - Mọi việc qua rồi.

- Nếu vừa rồi xảy ra tai nạn thì làm thế nào? Lần cuối cùng tôi sờ vào xe là cách đây những hai năm - Bạch Nhạn thút thít lườm Lãnh Phong.

- Chúng ta đâu có gặp tai nạn? Bạch Nhạn, có những chuyện em cho rằng không làm nổi, thực ra là em không chỉ làm được, mà còn có thể làm rất tốt. - Lãnh Phong lau nước mắt đọng ở khóe mắt cô, dịu dàng nói.

- Đó… chỉ là ăn may thôi. - Bạch Nhạn đốp lại.

- Cho dù là ăn may, tôi cũng muốn thử một lần. - Lãnh Phong nở một nụ cười kiên quyết.

Bạch Nhạn chẳng thấy chuyện này buồn cười chút nào, dù cho Lãnh Phong xin lỗi chân thành đến mấy, an ủi dịu dàng đến mấy, có chết cô cũng không ngồi vào xe của anh ta nữa.

Ở ngoại ô, cô kiên quyết đòi xuống xe, đứng bên vệ đường đợi xe buýt vào thành phố.

Hồi đó học lái xe là vì không chịu nổi sự kích động của Liễu Tinh và một đám bạn đồng nghiệp, nói cái gì mà đông người đăng ký học thì được giảm giá. Không có trâu bắt chó đi cày, cô bị lôi cổ đi, rồi cũng lấy được bằng lái. Nhưng một cô y tá nhỏ nhoi thì lấy đâu ra cơ hội chạm vào xe hơi, đến rẽ trái rẽ phải cô còn chẳng rành.

Sếp Khang có một chiếc xe, phần lớn thời gian là khóa trong nhà xe, đi làm hay tan làm đều có Giản Đơn dùng xe riêng đưa đón. Viên chức bình thường mấy nhà đủ tiền nuôi xe, tư duy của Bạch Nhạn vẫn đang dừng ở khuôn mẫu này, cô chưa từng nghĩ tới việc lôi chiếc xe đó ra đi.

Cô rất ghét cách cưỡng ép ngang ngược của Lãnh Phong. Người khác có thể không hiểu tiềm năng của mình, nhưng Bạch Nhạn hiểu mình rất rõ.

Lãnh Phong bất đắc dĩ đứng chờ xe cùng cô, gương mặt tuấn tú thoáng chút hụt hẫng, vốn đã định buổi tối sẽ cùng nhau ăn cơm, bây giờ lại chẳng dám nói nữa.

- Có phải em cảm thấy tôi rất không tôn trọng em? - Anh hỏi.

Bạch Nhạn mím chặt môi, nhìn đăm đăm về phía trước. Xe buýt đến, cô không nói tạm biệt mà lên xe luôn.

Qua cửa xe, cô nhìn thấy Lãnh Phong vẫn đứng yên tại chỗ, bóng anh đổ dài dưới đường giữa nắng trưa, trong lòng bất chợt cảm thấy có cái gì đó rất kỳ lạ.

Người ta nói phụ nữ ngờ nghệch, sao đàn ông cũng có thể ngô nghê như vậy? Lãnh Phong muốn chọn cô gái nào làm vợ chẳng được, tại sao lại đi ngắm trúng gái đã có chồng như cô? Cho dù sau này cô ly hôn thì vẫn là đã qua một đời chồng.

Đây rõ ràng là một con đường khúc khuỷu.

Đúng là bị quỷ ám! Bạch Nhạn không nghĩ ra được cách giải thích nào khác, đồng thời cũng không thừa nhận một sự thật: giữa đàn ông và phụ nữ chắc chắn không thể có một tình bạn đơn thuần.

Xe buýt dừng ở trung tâm thành phố, Bạch Nhạn xuống đổi xe, rút điện thoại ra nhìn giờ thì phát hiện thấy có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn.

Tin nhắn của Lãnh Phong gửi. "Xin lỗi, tôi hơi vội vàng, đó là vì tôi sợ lại bỏ lỡ em một lần nữa. Thôi được, trước khi em được tự do trở lại, tôi sẽ không nhắc tới chuyện này nữa".

Cô đọc xong bèn xóa luôn.

Cuộc gọi nhỡ là của một số máy lạ. Bây giờ lừa đảo qua điện thoại nhiều, chuông vừa reo đối phương đã cúp máy, bạn gọi lại thì phát hiện ra số máy đó ở bên Hồng Kông hoặc là quảng cáo gì đó.

Bạch Nhạn chẳng bận tâm, đang định gập máy thì điện thoại bỗng reo, vẫn là số máy lạ đó.

Đợi đến hồi chuông thứ ba Bạch Nhạn mới ấn nút nhận cuộc gọi.

- Bạch Nhạn, tôi Minh Tinh đây, cô có đến chỗ tôi được không? - Giọng Minh Tinh dẻo quẹo, rất mềm mỏng, hơi lạ.

- Tiệm Ba ngàn sợi hả?

Trên phố ồn ào quá, Bạch Nhạn nghe không rõ, bịt tai kia lại rồi quay lưng vào trong.

- Không phải - Minh Tinh ngập ngừng, nuốt nước bọt - Là trại giam khu Thành Tây.

- Sao… sao chị lại ở đó?

- Đừng hỏi nữa, đến mau.

Đang định hỏi cho rõ ràng thì Minh Tinh đã cúp điện thoại. Bạch Nhạn đành rút lại lời định nói, đầu óc mờ mịt đứng dưới bóng cây.

Cô không hiểu tại sao Thương Minh Tinh lại phải vào trại tạm giam, chị ta đâu phải là dân thất nghiệp lang thang, Minh Tinh đã làm gì?

Bạch Nhạn chưa từng trải qua chuyện này, nhất thời không nghĩ được ra manh mối. Nhưng bất luận thế nào thì Thương Minh Tinh đã gọi điện cho cô, cô phải nhanh chóng tới đó xem sao.

Bạch Nhạn không dám đợi xe buýt, gọi taxi đi luôn, dọc đường luôn miệng giục tài xế chạy nhanh hơn.

Xuống xe trước cửa trại tạm giam, nhìn anh cảnh vệ đeo băng đỏ đứng ở cổng, Bạch Nhạn đi thẳng về phía đó.

Anh cảnh vệ yêu cầu cô xuất trình chứng minh thư, kiểm tra rất lâu. Cô ngước mắt nhìn mái hiên trên đầu anh ta. Cô cảm thấy cái băng đỏ trên cánh tay anh ta cứ mãi dao động dưới mí mắt cô, trái tim cô cũng giật thột theo.

- Cô có quan hệ gì với Thương Minh Tinh?

- Tôi chỉ đến thăm chị ấy thôi. Anh hỏi để làm gì? - Bạch Nhạn cảnh giác nhướn mắt.

- Đương nhiên chúng tôi phải hỏi rõ. Quan hệ gì?

Bạch Nhạn ngần ngừ một lát rồi nói:

- Họ hàng.

- Họ hàng thế nào?

- Tôi… là em họ chị ấy.

Anh cảnh vệ bật cười, mồm ngoác rộng nhe hai hàm răng vàng vàng.

- Cô ta lắm em họ thật, bên trong đã có mấy cô em họ ngồi cùng rồi đấy!

- Thế thì đã sao?

- Chả sao cả, vào đi!

Bạch Nhạn đi xuyên qua một cái hành lang nằm ngang tới đại sảnh của trại tạm giam, nhìn thấy Thương Minh Tinh đứng trong góc phía nam, cô vội vàng bước tới trước mặt chị ta.

Thương Minh Tinh đầu tóc bù xù, có lẽ đã khóc, mặt loang lổ từng vết như một cái bảng pha màu, ánh mắt hoảng loạn.

- Bạch Nhạn, cứu chị với, nhất định em phải cứu chị. Bọn họ… bọn họ nói sẽ bảo cho bố mẹ chị biết để họ tới nộp phạt rồi áp giải chị về nhà. Em cũng biết tính mẹ chị rồi, nếu biết chị làm những chuyện này, bà ấy sẽ đập đầu vào tường mà chết mất.

- Rốt cuộc chị đã làm những chuyện gì? - Bạch Nhạn hết hồn vì giọng nói thê thọt van xin của Thương Minh Tinh. Thương Minh Tinh trước giờ luôn nhìn cô bằng ánh mắt tóe lửa, khinh khỉnh vênh váo, nói chuyện với cô như thể đang bố thí.

Thương Minh Tinh hơi há miệng, cúi gằm đầu xuống.

Bạch Nhạn quay đầu nhìn ra xung quanh. Trong sảnh lớn lác đác người. Một số đứng dựa vào tường, quay mặt vào nhau nói chuyện; một số ngồi bệt dựa vào tường, thành kính ngước mặt nhìn trời im lặng; một cô bé rúc vào góc tường đối diện nhìn cô, mắt trợn to nên lòng trắng nhiều hơn lòng đen, trông rất kỳ quặc. Ở góc nào đó có người đang khóc thút thít.

Những người này đều còn trẻ, ăn mặc trang điểm đều tương tự như Thương Minh Tinh, môi đỏ chót, quần áo sặc sỡ, toát ra vẻ lòe loẹt, phóng đãng.

Bạch Nhạn bỗng hiểu ra, mặt thoáng đỏ bừng.

Thương Minh Tinh thu hết cam đảm ngẩng đầu lên:

- Bạch Nhạn em… gọi điện cho chồng em, anh ta quen biết rộng, có được không?

- Chị vào đây từ bao giờ? - Bạch Nhạn không biết phải nói gì, cũng không dám hứa hẹn gì.

- Đêm qua.

Bạch Nhạn hạ giọng:

- Họ có bằng chứng không?

Thương Minh Tinh tức giận trừng mắt nhìn cô:

- Nếu không có thì tôi có vào đây không?

Chị ta lại thở dài, đổi sang giọng điệu cầu xin, kéo tay Bạch Nhạn:

- Bạch Nhạn, trước đây anh trai chị rất tốt với em, vì em mà không biết đã đánh nhau với người ta bao nhiêu lần, em nể mặt anh ấy giúp chị đi.

Bạch Nhạn khó chịu nhắm mắt lại, gạt tay chị ta ra.

- Đừng nhắc tới tên anh chị nữa, để em tìm cách.

Ra khỏi trại tạm giam, cô hít mạnh mấy hơi, trong đầu nhanh chóng điểm qua những người quen biết. Nếu ai bị bệnh gì, muốn tìm bác sĩ thì cô còn có cách, mấy quan chức pháp luật này của chẳng quen ai. Hình ảnh Khang Kiếm lướt qua đầu, cô lập tức gạt đi. Cô không muốn cho Khang Kiếm và bà Lý Tâm Hà có lý do xúc phạm cô thêm một lần nữa.

Nghĩ mãi, cuối cùng trong đầu nảy ra hình ảnh một người.

Bạch Nhạn nhếch mép cười khổ, nhấc điện thoại lên, rất nhanh đã có người nghe. Giọng nói coi trời bằng vung của Lục Địch Phi vang lên ở đầu dây bên kia:

- Cô nhóc, nhớ anh rồi à?

Bạch Nhạn cười cười:

- Lâu rồi không nghe được tiếng anh Lục, cũng thấy hơi nhớ. Anh về Tân Giang chưa?

Lục Địch Phi hừ một tiếng, giọng đầy tổn thương:

- Anh về được một tuần rồi, ngày đêm ôm điện thoại ngóng tên em, sắp mòn cả mắt rồi em mới gọi điện tới.

- Xin lỗi, tôi có lỗi quá, không hỏi thăm anh Lục sớm.

- Thái độ này còn tạm được, nhưng mà em phải an ủi con tim bị tổn thương của anh đi.

- Rồi, bất kể là trị bằng Đông y hay Tây y, nhất định sẽ làm cho anh Lục khỏi bệnh.

- Vậy Đông y trước đi, tối nay chúng ta đi ăn đồ hầm thuốc bắc?

- Được - Bạch Nhạn cắn môi - Mời mấy lần cũng được, nhưng anh Lục à, tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp.

- Ranh ma quá, cuối cùng cũng chịu khai thật - Lục Địch Phi lại hừ một tiếng - Nói đi, chuyện gì?

Hiệu suất làm việc của Lục Địch Phi rất nhanh chóng, chưa đầy nửa tiếng đã có một chiếc xe cảnh sát chạy như bay tới. Một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát bước xuống, quan sát Bạch Nhạn:

- Cô là cô Bạch phải không?

- Vâng, tôi là Bạch Nhạn, chào anh.

Người đàn ông cười cười, không tự giới thiệu:

- Đi theo tôi!

Người cảnh vệ đứng ở cửa liền sửng sốt liếc Bạch Nhạn, cung kính gọi người đàn ông là "Trạm trưởng Lý".

Bạch Nhạn thầm lè lưỡi.

Trạm trưởng Lý đi thẳng đến văn phòng của trại tạm giam, nói tên Thương Minh Tinh, hỏi thăm tình hình. Đêm qua khu Thành Tây truy quét tệ nạn, bắt quả tang Thương Minh Tinh và một người đàn ông lõa lồ nằm trên giường trong một căn phòng nhỏ phía sau tiệm Ba ngàn sợi.

Trạm trưởng Lý bảo nhân viên thụ án xóa tên Thương Minh Tinh, không lưu vào hồ sơ, sau đó cười với Bạch Nhạn:

- Cô quen thân với bí thư Lục như vậy, bảo anh ấy tìm cho chị họ cô một công việc để làm thì mới lâu dài được, chuyện này…

Anh ta tặc lưỡi, không nói tiếp.

Bạch Nhạn xấu hổ không còn chỗ nào để chui xuống, đành liên tục cảm ơn.

- Đừng cảm ơn tôi, người cần cảm ơn là bí thư Lục kia! - Trạm trưởng Lý nói.

Bạch Nhạn đưa Thương Minh Tinh ra ngoài, dẫn chị ta đến một tiệm ăn Hồ Nam gọi mấy đĩa đồ ăn.

Thương Minh Tinh như đã đói ngấu, thức ăn vừa bê lên liền cầm đũa gắp lia lịa, ăn nhanh đến mức miệng bóng nhẫy, đầu đầy mồ hôi, hai mắt đờ đẫn, cổ họng căng phồng lên.

Bạch Nhạn nhìn mà muốn rách cả miệng.

- Cô phải chi bao nhiêu tiền, lát nữa tôi đi rút tiền trả cô. - Thương Minh Tinh phùng má nói.

- Em không dùng tiền. Minh Tinh, không phải tay nghề cắt tóc của chị rất tốt sao, sao lại làm…

Thương Minh Tinh liếc xéo cô, nuốt thức ăn trong mồm xuống, ợ một cái:

- Tốt mấy cũng chẳng kiếm được bao nhiêu, còn chả đủ tiền thuê nhà và chi tiêu lặt vặt.

- Vậy chị về huyện Vân đi!

- Về huyện Vân? - Thương Minh Tinh khẽ thở hắt ra, ánh mắt sầm lại, vẻ mặt vô cùng buồn bã. - Bố mẹ tôi bây giờ gặp ai cũng khoe, anh trai tôi làm đội trưởng đội phi công còn tôi ở Tân Giang kiếm được một đống tiền. Bây giờ mà quay về chẳng phải khiến họ mất sạch mặt mũi hay sao. Thôi, đây là chuyện của tôi, không cần cô chỉ đạo. Tôi nhớ rồi, lần này tôi nợ cô.

Bạch Nhạn không nói gì, chỉ cảm thấy lòng đau quặn từng cơn. Mẹ của Thương Minh Tinh cả đời nói chuyện thị phi của người khác, bà ấy xem việc dạy dỗ được hai đứa con là điều tự hào, nếu biết con gái mình làm chuyện này, mổ bụng tự sát còn chả kịp, Minh Thiên cũng sẽ không chịu nổi.

Ăn xong, Thương Minh Tinh vội vã bỏ đi.

Bạch Nhạn lại gọi điện cho Lục Địch Phi, còn chưa kịp cảm ơn, Lục Địch Phi đã trách móc:

- Cô nhóc, em thiên vị quá đấy, Khang Kiếm đường đường là trợ lý thị trưởng, có đơn vị nào ở Tân Giang mà cậu ta không có người quen, thế mà lại để anh phải gọi cú điện thoại này. Em không muốn làm mất mặt chồng em nên khiến anh mất mặt, còn em thì chẳng sao. Nhờ anh chuyện khác thì được, lại nhờ anh nói hộ cho một cô gái bán dâm, người ta còn tưởng anh và cô ta có chuyện gì mờ ám nữa!

Bạch Nhạn bị anh ta nói cho cứng họng, bèn giở giọng đáng thương:

- Xin lỗi đã bôi nhọ anh Lục, thật sự tôi không nghĩ đến điều này, vậy… tôi mời anh Lục ăn cơm thêm vài lần có được không?

- Đằng nào thì anh cũng chẳng trong sạch gì, nhọ thêm tí cũng không sao. - Lục Địch Phi rất hào hiệp, cho Bạch Nhạn một đường lui. - Thôi được, chấp nhận! Tối nay…

- Hôm nay tôi có việc, ngày mai tôi vẫn nghỉ phép. Để ngày mai được không?

Bạch Nhạn rời khỏi Viện Điều dưỡng từ sáng sớm, vật vã tới tận giờ này, bản thân cô cũng đã ngửi thấy mùi mồ hôi trên người mình, chân đã rủn ra không đứng vững.

- Được. - Lục Địch Phi rất thẳng thắn. - Nhưng địa điểm do anh chọn, đắt chút xíu cũng không sao chứ?

- Tuyệt đối không thành vấn đề. - Bạch Nhạn cười.

- Vậy thì tới quán cà phê trên tầng thượng khách sạn Hoa Hưng, chúng ta uống cà phê trước rồi ăn tối sau.

27. Chương 07.1

Chương 7: Đợi trăng rắc ánh vàng

Giản Đơn đặt chuyến bay lúc ba giờ chiều. Ăn cơm xong, trả phòng, Khang Kiếm bảo Giản Đơn tới mấy tòa soạn đón các phóng viên. Xe do ông bác công tác tại Bộ Lao động bố trí, kiểu xe du lịch nhập khẩu rất rộng rãi, thoải mái. Khang Kiếm ngồi trong đại sảnh của khách sạn, chờ xe đón mọi người rồi mới quay lại đón mình.

Tâm trạng của Khang Kiếm lúc này có thể dùng bốn chữ "nhớ nhà da diết" để hình dung, chỉ ước sao mọc ngay đôi cánh bay về Tân Giang.

Anh nhớ ngôi nhà của anh và Bạch Nhạn, nhớ tiếng cười giòn tan, cái miệng xinh xinh hay dẩu lên và lúm đồng tiền dễ thương của cô, đặc biệt là nhớ món "tuyệt chiêu bí truyền" do chính tay cô nấu nữa.

Thực ra, tất cả những gì có liên quan đến Bạch Nhạn, anh đều nhớ.

Tối qua nằm trên giường, anh hồi tưởng lại một lượt những chuyện đã xảy ra từ khi quen Bạch Nhạn. Trong cả quá trình đó, anh luôn mỉm cười. Bạch Nhạn cũng có lúc tức giận, nhưng dù có tức giận, anh vẫn thấy điệu bộ ấy rất đáng yêu.

Trước đây, khi qua lại với Y Đồng Đồng, anh cảm thấy giữa họ chỉ đơn thuần là sự hấp dẫn khác giới. Cô ta xinh đẹp, xuất chúng, rất nữ tính. Khi hai người nắm tay nhau dạo phố, những người đàn ông đi qua đều nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Có một cô bạn gái như thế, người đàn ông nào mà chẳng thấy tự hào. Nhưng tiếp xúc lâu ngày, có lẽ thẩm mỹ đã mệt mỏi, tình cảm mãnh liệt thuở ban đầu cũng nhạt dần đi. Nửa đêm tỉnh dậy, nhìn người con gái nằm trong lòng mình, đôi khi còn cảm thấy xa lạ.

Chia tay với Y Đồng Đồng, nói thì là lý trí, nhưng không hẳn không phải do tình đã cạn.

Khi gặp lại, anh nhìn Y Đồng Đồng, trong lòng không cảm nhận được chút tình cảm nào, ngược lại còn có chút coi thường cô. Cô ta lại còn lợi dụng quan hệ của anh để giúp họ hàng làm ăn. Anh hiểu rõ ràng cô ta có giá, vì thế mới tặng một căn hộ và một chiếc xe, như vậy cũng coi như đã hết tình hết nghĩa.

Rõ ràng là Y Đồng Đồng không thỏa mãn.

Khang Kiếm thầm cười khẩy, Y Đồng Đồng luôn mồm nói yêu anh, nếu anh không phải là Khang Kiếm mà là Lưu Kiếm, Lý Kiếm hay cái gì đó Kiếm, là một viên chức quèn, e rằng cô ra chẳng thèm liếc tới anh một cái! Cái mà cô ta gọi là yêu, là có điều kiện, có nguyên tắc, có giá trị sử dụng.

So ra thì Bạch Nhạn của anh lại khiến người ta khâm phục biết bao. Nhớ hồi đầu, khi anh đề nghị hai người thiết lập quan hệ, cô còn đẩy anh ra thật xa. Để theo đuổi cô, anh thật sự phải hao tổn công sức, không biết đã tốn hết bao nhiêu nơ ron thần kinh.

Nghĩ đến đó Khang Kiếm lại thấy lòng bứt rứt, không nhịn được cầm điện thoại định gọi cho Bạch Nhạn, nhìn đồng hồ, đang là giờ nghỉ trưa, đành thôi vậy, bao nhớ nhung đợi đến khi hai người gặp nhau rồi từ từ thổ lộ!

Anh gọi điện thoại về nhà.

- Kiếm Kiếm – Thím Ngô nghe điện thoại, tỉnh hẳn cơn buồn ngủ. – Tối qua con nhóc đó về rồi, chẳng nói chẳng rằng xách túi lên trên lầu rồi không thèm xuống, sáng sớm nay đã lại đi ra ngoài. Bao giờ con về nhà?

Khang Kiếm hơi bực mình với cái giọng hớt lẻo của thím Ngô:

- Con đưa khách tới nhận phòng ở khách sạn rồi sẽ về nhà.

- Vậy thím sẽ làm bánh kếp cho con! – Thím Ngô sung sướng cười tít mắt.

Dạ dày Khang Kiếm cuộn lên:

- Không cần đâu thím, ăn tạm thứ gì là được.

- Sau khi con bé đó đi rồi, thím lén lên lầu xem, nó thu dọn hai cái vali lớn, quần áo treo trong tủ cũng không thấy đâu, hình như là định dọn đi thật.

Bàn tay cầm điện thoại của Khang Kiếm run lên, rất lâu không lên tiếng, trái tim như bị một vật gì rất nặng đập vào, đau nhói dữ dội, toàn thân cứng đờ.

- Kiếm Kiếm, con còn nghe không?

- Thôi đã thím nhé, con còn có việc.

Không đợi thím Ngô trả lời, anh vội vàng ngắt máy, kéo va li ra khỏi khách sạn, đứng thẫn người bên vệ đường, gương mặt lộ rõ vẻ bi thương đến tuyệt vọng.

Anh nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, như muốn bóp nát nó ra.

Anh không tin, không muốn tin, không cần tin, với anh, hạnh phúc thực sự xa vời đến thế sao?

Lúc này, Bạch Nhạn đang đi lại như con thoi khắp hang cùng ngõ hẻm, tay nắm chặt tờ quảng cáo của trung tâm môi giới nhà đất. Cô đã xem mấy căn hộ độc thân, cái thì môi trường xung quanh không được tốt, cái thì phòng ốc cũ nát, cái thì tiền thuê quá cao, đi suốt nửa ngày trời mà chẳng tìm được căn hộ nào phù hợp.

Cô còn tới chỗ thuê hồi trước, bác gái chủ nhà bảo cô rằng căn phòng đó đã cho người ta thuê từ lâu, tiền phòng cao hơn nhiều so với hồi cô còn thuê.

Bác chủ nhà lại hỏi cô, chẳng phải bây giờ cô đã lấy chồng giàu rồi sao, sao còn đi xem phòng?

Bạch Nhạn cười hì hì, chột dạ nói: Cháu xem hộ bạn ạ.

Chán nản đi ra khỏi phòng bác chủ nhà, Bạch Nhạn mua một chai nước ở bên đường, uống một hơi hết nửa chai, vừa thở dốc cô vừa che trán, nhìn mặt trời rừng rực trên đầu, mắt bất giác đỏ hoe. Nước mắt ngân ngấn, cô lại chớp mắt nuốt vào trong.

Nếu không gặp sếp Khang, có lẽ hiện giờ cô vẫn đang tiếp tục cuộc sống bình thường, làm một người bình thường, có lẽ vẫn chưa gặp được người đàn ông mang tới cho cô một mái ấm, nhưng ít nhất là vẫn sẽ được sống rất yên ổn. Nhưng cuộc sống yên ổn này đã bị sếp Khang phá tan rồi.

Bạch Nhạn không nhịn được chửi thầm sếp Khang mấy câu, lưng đau chân mỏi tiếp tục tiến về phía trước.

Buổi chiều, cuối cùng cũng tìm được một căn hộ trong một tiểu khu nhỏ cách bệnh viện ba dãy phố, tiền thuê không rẻ, Bạch Nhạn cắn răng trả tiền đặt cọc cho trung tâm môi giới, xác nhận luôn trước đã. Vừa mới định ngồi xuống nghỉ ngơi, bóp chân một lát thì điện thoại của Lục Địch Phi đã gọi tới.

Trong một nhà vệ sinh công cộng, Bạch Nhạn rửa mặt, thoa kem chống nắng, lấy tay làm lược chải cho tóc đỡ rối rồi bắt xe đi luôn.

Đúng là trùng hợp, vừa bước vào đại sảnh của khách sạn Hoa Hưng đã gặp ngay Hoa Hưng đang chắp tay sau lưng ra lệnh cho một người đàn ông trông có vẻ như là giám đốc bộ phận khách hàng.

- Cô Bạch, sao cô lại rảnh rỗi tới đây vậy?

Hoa Hưng rất tinh mắt, vừa nói vừa liếc ra ngoài cửa, những thớ thịt trên gương mặt béo núc cứng lại, bước tới niềm nở nghênh đón.

Mặt Bạch Nhạn phơi nắng đỏ au, bước vào đại sảnh mát lạnh này, lỗ chân lông khắp người giãn ra sảng khoái.

- Tôi có hẹn với người khác. – Bạch Nhạn mỉm cười duyên dáng, nắm quai túi xách nhìn xung quanh, Lục công tử đâu nhỉ?

Ánh mắt Hoa Hưng sáng lóe, cảm thấy cực kỳ hân hạnh:

- Mọi người đi mấy người để tôi bố trí cho, đảm bảo sẽ để cho cô Bạch và bạn bè ăn chơi hết cỡ. Khách sạn của chúng tôi mới mời một đầu bếp Ấn Độ, làm món cơm bốc cực kỳ chính cống, tôi nghĩ cô nên ăn thử.

Bạch Nhạn chớp mắt:

-Trên tầng thượng của các ông có phải có một quán cà phê không?

Hoa Hưng sững người, cười có vẻ chật vật, trong lòng bắt đầu thấp thỏm:

- Cô Bạch, quán cà phê tầng thượng... hai ngày nay đang sửa chữa, nhưng ở đây chúng tôi có rất nhiều quán cà phê, tầng 20 là phong cách Nam Mỹ, cũng rất ổn.

Bạch Nhạn không biết lề thói của tầng thượng này, không khỏi bối rối:

- Nhưng anh ấy nói là quán cà phê tầng thượng mà.

Đầu óc lanh lợi của Hoa Hưng nhanh chóng hoạt động, mồ hôi lạnh túa ra trên cái trán bóng nhẫy:

- Anh ấy có phải là…

- Cô nhóc, em cũng là nhân vật VIP đó nhỉ, hôm nay ông chủ Hoa lại đích thân tiếp đãi cơ đấy!

Người gác cửa khom người mở cửa, Lục Địch Phi chưa thấy người đã thấy tiếng.

Mặt Hoa Hưng vàng như nghệ.

Lục Địch Phi mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng có hoa văn màu xanh đậm, bên dưới là chiếc quần đũi thụng màu kem, trong sự thảnh thơi toát lên vẻ phóng khoáng không phô trương, khiến những cô gái trong đại sảnh không kìm được bèn liếc mắt qua bên này.

- Sếp Lục, làm sao đây, tầng thượng thấy bảo là…

Bạch Nhạn quay người lại, vừa định mở miệng nói với Lục Địch Phi, Hoa Hưng đã cuống quýt nói xen vào, vỗ mạnh lên trán:

- Xem cái tính tôi này, tôi vừa mới nhớ ra rồi, tầng thượng đã sửa chữa xong xuôi.

- Sao thế, tầng thượng đổi phong cách rồi à? – Lục Địch Phi một bên mép mím lại, mép bên kia lại nhếch ra cười gian tà.

Hoa Hưng không dám trả lời, hềnh hệch cười phụ họa rồi làm động tác mời về phía cửa thang máy, lưng áo sũng mồ hôi.

Lục Địch Phi mỉm cười để Bạch Nhạn đi trước, Bạch Nhạn ngoái lại nháy mắt đầy ẩn ý với Hoa Hưng:

- Sếp Hoa, ông không thành thật nhé.

Hoa Hưng cười khan, hơi thở tắc nghẹn trong cổ họng, trông như muốn khóc.

- Không thành thật thế nào cơ? – Lục Địch Phi tỏ ra rất hào hứng, chu đáo xách túi giúp Bạch Nhạn.

- Đó là bí mật giữa tôi và ông chủ Hoa. Lát gặp nhé, ông Hoa. – Bạch Nhạn tinh quái vẫy tay với Hoa Hưng.

Hoa Hưng há hốc mồm nhìn cửa thang máy khép lại. Thang máy đi lên, số tầng không ngừng nhảy múa, tận đến tầng thượng con số mới dừng lại.

Hoa Hưng chầm chậm thu hồi tầm mắt, lê bước đến cái sofa bên cạnh như một con rối, sau đó cả thân hình to béo đổ phịch xuống đó.

Ông trời ơi, đây là chuyện gì vậy, vợ của sếp Khang sao lại ở chung một chỗ với chàng công tử đa tình họ Lục kia?

Hoa Hưng biết gốc gác của Lục Địch Phi cũng không phải là vừa, là đối thủ ngang sức ngang tài với Khang Kiếm, nhưng ông ta không coi trọng tên nhóc đó. Các vụ trăng hoa của Lục Địch Phi có thể viết thành cả một quyển sách. Tuy rằng đàn ông lo chuyện đại sự ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng chẳng đáng gì, như vậy mới có sức sáng tạo. Nhưng nếu đầu anh đang đội mũ ô sa thì phải chú ý đến hình ảnh cá nhân. Về mặt này, Khang Kiếm hơn hẳn Lục Địch Phi. Hơn nữa Khang Kiếm biết nhìn xa trông rộng, có thực lực, có chừng mực, cho nên ông ta mới một lòng một dạ đi theo Khang Kiếm.

Bình thường Hoa Hưng không tiếp xúc nhiều với Lục Địch Phi, có quen nhưng không qua lại. Hôm nay, Lục Địch Phi gọi điện đến đặt quán cà phê trên tầng thượng, ông ta giật cả mình. Lục Địch Phi lẽ ra phải biết ông ta và Khang Kiếm có quan hệ rất thân thiết, anh ta không sợ ông ta tiết lộ thông tin về khách mời của anh ta cho Khang Kiếm sao?

Buổi chiều Hoa Hưng cố tình đi xuống dưới lượn lờ, ông ta thực sự tò mò về vị khách của Lục Địch Phi.

Quá sức bất ngờ!

Hoa Hưng nghĩ nát óc cũng không thể ngờ vị khách lại là vợ của Khang Kiếm – Bạch Nhạn. Bọn họ tỏ ra rất đường đường chính chính, không giống với việc có tư tình gì, nhưng không có tư tình tại sao lại phải lên quán cà phê tầng thượng?

Hoa Hưng nghĩ không thông, cũng không biết có nên báo cho Khang Kiếm chuyện này hay không, nếu nói, hai vợ chồng Khang Kiếm chắc chắn sẽ mâu thuẫn. Sau này làm lành rồi, Bạch Nhạn sẽ hận ông ta lắm, Khang Kiếm cũng sẽ không vui. Nếu không nói, liệu có lỗi với sự ưu ái mà Khang Kiếm vẫn dành cho ông ta không? Ông ta đúng là vì bạn bè mà phải chịu dao đâm mà.

Trái phải không được, tiến thoái lưỡng nan, Hoa Hưng cực kỳ bối rối. Ngẫm nghĩ nửa ngày trời, quyết định không nói nữa. Đàn ông mà nghe được chuyện vợ mình hẹn hò với gã khác, ai mà chịu nổi. Nhưng nếu không biết thì coi như chẳng có chuyện gì cả.

Có điều, Hoa Hưng cảm thấy nên nhắc Khang Kiếm đề phòng tên Lục Địch Phi này.

Ông ta quay về văn phòng, đóng cửa lại, nhấc điện thoại lên.

- Sếp Khang, mấy ngày rồi không gặp, anh đang ở đâu vậy?

- Tôi vừa xuống máy bay, khoảng bốn mươi phút nữa sẽ tới chỗ ông, ông giúp tôi sắp xếp bốn căn phòng, có mấy vị phóng viên sẽ vào ở.

Cổ Hoa Hưng nghển ra, mắt trợn trừng, mồm hà hơi lạnh toát.

Phen này toi rồi, đúng là ghét của nào trời trao của đó, ác mộng lại tái diễn.

Cà phê được bê tới, nhạc du dương nổi lên. Bạch Nhạn dùng chiếc muỗng nhỏ chậm rãi khuấy chất lỏng trong tách, đưa mắt nhìn xung quanh.

Thực lòng mà nói, cô không thấy quán cà phê tầng thượng này đẹp ở điểm nào, trang trí cố tạo vẻ hào hoa trang nhã, nhưng tất cả cửa sổ trên tường đều được thay bằng những bức họa nổi tiếng thế giới, khiến người ta có cảm giác không được chân thực về không gian và thời gian. Nhưng đây là do Lục công tử lựa chọn, cô không thích cũng không sao, Lục công tử thích là được rồi.

- Quán cà phê trang nhã như vậy mà kinh doanh cũng không tốt lắm nhỉ, chỉ có mỗi hai người khách là chúng ta. – Bạch Nhạn tiếc rẻ than thở.

Lục Địch Phi vừa nhấp một ngụm cà phê, suýt chút nữa thì cười phun cả cà phê ra ngoài.

Bạch Nhạn ngạc nhiên đưa hộp giấy ăn cho anh ta, hàng mi dài chớp chớp:

- Tôi nói sai rồi sao?

- Cô nhóc này đúng là ếch ngồi đáy giếng, quán cà phê này không mở cửa cho người ngoài. – Lục Địch Phi nói.

- Không mở cửa cho người ngoài? Vậy lãng phí một khu rộng thế này để làm gì? – Bạch Nhạn lần đầu tiên nghe nói trên đời này lại có người làm chuyện ngốc nghếch như thế.

Lục Địch Phi nhếch môi ranh mãnh, quyết định giáo huấn Bạch Nhạn một trận ra trò:

- Không mở cửa cho người ngoài, tức là mở cửa cho người mình, ví dụ như hai chúng ta đây, cần một không gian vừa riêng tư vừa hữu tình, lại không bị người ngoài làm phiền để tâm sự thầm kín gì gì đó.

Bạch Nhạn nhíu mày:

- Chuyện chúng ta có thể nói thì đến quán cà phê nào chả được.

- Nhưng có những người thì không thể được.

Bạch Nhạn hiểu ra, nháy mắt:

- Mấy người đó đi thuê phòng luôn chẳng phải càng tiện hơn sao?

Lục Địch Phi tặc lưỡi:

- Xem em kìa, lại nói những câu ngốc nghếch rồi. Con người và con vật khác nhau chứ, lên giường thì trần trụi quá, giao lưu tinh thần mới khiến người ta thú. Quán cà phê này không phải ai muốn tới cũng tới được đâu, người trong giới đều phải đặt lịch trước, anh nhờ phúc của em, đây là lần đầu tiên đấy.

Trong đầu Bạch Nhạn bỗng lóe lên một tia sáng, cô có thể nhận ra ẩn ý sâu xa trong lời nói của Lục Địch Phi. Cô giống như mặt trăng, bản thân không phát sáng. Ánh trăng lóng lánh như tơ lụa mà bạn nhìn thấy mỗi đêm là do mặt trời phản chiếu.

Sếp Khang là khách quen của nơi này, anh ta và Y Đồng Đồng hẹn hò nhau chính là ở nơi đây, Bạch Nhạn có thể khẳng định. Thảo nào khi nghe cô nhắc tới quán cà phê tầng thượng, ông chủ Hoa liền ấp a ấp úng, vẻ mặt sợ hãi.

Chốn này riêng tư, chốn này an toàn, có thể nghe nhạc, uống cà phê, có thể vui thú, liếc mắt đưa tình, tình nồng ý đậm.

Có phải họ đã từng ngồi ở chỗ cô đang ngồi hay không?

Lúc này Bạch Nhạn không còn cảm thấy đau đớn nữa, tin tức lỗi thời chẳng gây nên sóng gió.

Hành động này của Lục Địch Phi hơi có vẻ làm to chuyện, chuyện của Khang Kiếm và Y Đồng Đồng cô cũng biết đủ rồi, cách khách sạn Hoa Hưng này không xa chính là tổ ấm bí mật mà sếp Khang tậu cho Y Đồng Đồng, dưới tổ ấm ấy là chiếc xe thể thao màu đỏ, cũng là tấm lòng của sếp Khang. Quán cà phê này cùng lắm chỉ là hậu hoa viên cho tài tử giai nhân bí mật hẹn hò mà thôi.

Cô cười với Lục Địch Phi:

- Tôi không mang theo nhiều tiền, nếu không đủ để thanh toán thì tôi không ở lại rửa tách trừ nợ đâu đấy.

Lục công tử quả thật rất gian xảo, làm gì cũng có dụng ý riêng, hôm nay chắc không chỉ đưa cô tới thăm hậu hoa viên của sếp Khang đấy chứ!

Lục Địch Phi cười ha hả:

- Không sao, tới lúc đó anh chắn cho em chạy trốn, còn anh ở lại quét dọn là được.

Bạch Nhạn tỏ vẻ cảm kích:

- Nếu chúng ta đã bao riêng chỗ này thì tôi sẽ thưởng thức cho đã.

Cô đặt tách xuống, hai tay chắp sau lưng bước từng bước về phía góc tường.

Lục Địch Phi khẽ nhấp một ngụm cà phê, híp mắt cười nhìn cô ngắm bức họa này, ngó bức họa kia. Rồi anh ta bỗng đứng dậy đi ra ngoài, một lát sau, nhân viên phục vụ bước vào cùng anh ta.

Giai điệu êm đềm thủ thỉ trong phòng được đổi thành bài Ai là người em đang chờ đợi của Trần Gia Duy.

Câu chuyện của em có lẽ hơi đặc biệt

Con đường đã qua quanh co, khúc khuỷu

Trong bóng đêm chỉ dựa vào trực giác

Keep my faith watch my steps

Bằng trực giác mong manh

Một ngày trong đời, có lẽ ai kia sẽ xuất hiện

Bước vào trái tim em

Không cần anh là Mr. Perfect

Chỉ cần anh nhân hậu, biết quan tâm

Be my friend and my soulmate

Ai là người em đang mong đợi

Giây phút nào anh mới xuất hiện

Make me whole make me brave

Ai là người em đang mong đợi

Em không vội đâu anh

I can wait I will pray

… … … ..

- Cô nhóc – Lục Địch Phi nhanh nhẹn đi tới trước mặt Bạch Nhạn – Còn nhớ lời đề nghị của anh ở đảo Giang Tâm chứ, Khang Kiếm là người cùng ngồi trên chiếc thuyền mà em đang đợi sao?

Bạch Nhạn bị lời ca của bài hát này thu hút, ánh mắt như phủ một màn mưa, ẩm ướt.

- Bây giờ có phải đã thấy anh không hề nói sai chưa?

Lục công tử không dấy binh khởi mã mà biết hết mọi chuyện trong thiên hạ. Nhưng dù là như vậy, Bạch Nhạn cũng không muốn nói với anh ta những điều này, Lục công tử không phải là đối tượng để tâm sự.

- Lục công tử chưa già mà sao cứ thích nhắc tới chuyện cũ nhỉ?

Cô quay đầu đi, tò mò giơ tay sờ vào bức tranh chép Bữa ăn tối cuối cùng của Leonardo Da Vinci treo trên tường.

Lục Địch Phi lắc đầu cười khẽ, xoay vai cô lại:

- Bạch Nhạn, chúng ta hợp tác đi!

Bạch Nhạn nghiêng đầu, đảo mắt mấy vòng:

- Hợp tác như thế nào?

Lục Địch Phi nhướn mày, nghiêm túc nhìn cô:

- Anh không muốn đưa Khang Kiếm vào tù, chỉ cần trước kỳ bầu cử Hội đồng nhân dân, em cung cấp cho Ủy ban Điều tra Kỷ luật một hai chứng cứ chứng minh cậu ta nhận hối lộ, để cậu ta bị đình chỉ công tác và bị cơ quan điều tra hỏi thăm, sau đó cùng lắm là bị xử phạt nhẹ, nhưng không ảnh hưởng gì nhiều.

- Lục công tử, trông tôi có giống cô nàng ngớ ngẩn đầu óc có vấn đề không? – Bạch Nhạn cong môi, đẩy bàn tay anh ta đang đặt trên vai cô ra.

Lục Địch Phi thoáng chựng lại:

- Khang Kiếm không chỉ có nhân tình bên ngoài, mà còn lấy em vì ý đồ xấu, bây giờ còn đón mẹ cậu ta từ Bắc Kinh tới để xúc phạm em, em bị đối xử như vậy mà không muốn trả đũa sao?

- Cách trả đũa của tôi rất nhiều, một mình tôi cũng tự làm được. – Bạch Nhạn nhắm mắt, không hề cảm kích.

- Ly hôn? – Lục Địch Phi cười giễu cợt – Như vậy chẳng phải quá hời cho cậu ta sao?

Bạch Nhạn thở dài, vẻ mặt rất chân thành:

- Lục công tử, trông anh cũng phong lưu hào phóng, phong độ ngời ngời, hóa ra chỉ là một bình hoa mà thôi!

- Hả? – Lục Địch Phi trợn tròn mắt.

Bạch Nhạn giảng giải:

- Tôi hợp tác với anh bôi nhọ Khang Kiếm thì thanh danh của tôi đẹp lắm à? Người ta nhìn thấy tôi sẽ xì xào chỉ chỏ sau lưng, nói coi kìa, đó chính là mụ vợ của tên tham quan nào đó. Nếu sự việc bại lộ, người ta sẽ nói lòng dạ đàn bà nham hiểm nhất, loại đàn bà gài bẫy chính chồng mình thì có còn nhân tính nữa không? Dính vào những chuyện này sau này còn ai dám lấy tôi nữa? Việc gì tôi phải mang tiếng để đời này thay cho anh! Hơn nữa anh dám khẳng định sếp Khang nhận hối lộ sao?

Lục Địch Phi nheo mắt, ngắm nghía Bạch Nhạn từ trên xuống dưới rồi gật đầu:

- Em nói có lý, đó là vì em vẫn chưa biết điều kiện hợp tác mà anh chuẩn bị nói.

- Anh nói đi. – Bạch Nhạn ra dấu mời.

- Chỉ cần em giúp anh, anh trúng cử chức thị trưởng xây dựng thuận lợi, sau đó em ly hôn, anh sẽ lấy em.

28. Chương 07.2

Bạch Nhạn phì cười ngặt ngẽo, cười chảy cả nước mắt:

- Lục công tử, quà hậu tạ này của anh hậu hĩnh quá, lấy thân báo đáp cơ đấy! Nhưng anh dám báo đáp tôi lại chẳng dám nhận, cả trái đất đều biết anh là vị công tử đa tình tội ác tày trời, những phụ nữ thông minh đều sẽ duy trì khoảng cách an toàn từ mười mét trở lên với anh.

- Đa tình không phải là bệnh ung thư, có thể chữa được. Nếu anh gặp được một người có thể ràng buộc anh, anh sẽ chung thủy.

Bạch Nhạn cười muốn đứt cả hơi:

- Có phải giống trong phim Đại thoại Tây Du đã nói, người tôi yêu mình khoác áo giáp, chân đạp mây ngũ sắc…

- Anh đang nói chuyện nghiêm túc đấy. – Lục Địch Phi cau mày, khóe miệng không ngừng co giật.

- Tôi cũng đang trả lời nghiêm túc! – Bạch Nhạn lau nước mắt. – Lục công tử, anh đừng trêu tôi nữa, tôi nào có ba đầu sáu tay, không thu phục được anh đâu.

Nói rồi cô lại cười gập cả người xuống.

- Thật sự buồn cười lắm sao? – Lục Địch Phi bị cô cười, cảm thấy lời hứa hẹn của mình thật sự đã quá xa vời.

Bạch Nhạn liền xua tay:

- Không chỉ có thế, tôi phát hiện gần đây tôi gặp vận đào hoa, xem ra sau này không đến mức phải lo không lấy được chồng.

- Em chắc chắn là sẽ ly hôn ư? – Lục Địch Phi xiết chặt tay cô.

- Lục công tử, tôi không phải là thuộc hạ của anh, không cần phải chuyện gì cũng bẩm báo lên anh. – Bạch Nhạn nháy mắt tinh nghịch. – Còn nữa, làm người đừng có tuyệt tình quá, không còn tình thì vẫn còn có nghĩa.

Bạch Nhạn bỗng ngưng cười, yếu ớt thở hắt ra:

- Lúc nhỏ tôi đi trên đường, có rất nhiều đứa trẻ đuổi theo ném đá, nhổ bọt, làm mặt quỷ với tôi, cười nhạo tôi là đồ con hoang, đồ giẻ rách. Tôi tức quá nhịn không nổi, lao vào đánh nhau, chửi nhau với bọn chúng, chửi còn độc ác, khó nghe hơn bọn chúng. Có một người bạn rất rất thân nói với tôi rằng, em ghét bọn chúng làm như thế, nhưng bây giờ em có khác gì bọn chúng không? Chiến thắng thực sự là coi thường, là im lặng, là tự trọng, là sống tốt hơn những người ức hiếp em. Lục công tử, tôi… nếu đồng ý hợp tác với anh, có thể sẽ trả đũa được những ấm ức đã phải chịu. Nhưng anh ấy thê thảm rồi thì thay đổi được điều gì? Hôn nhân vẫn cứ chấm dứt, gia đình vẫn tan nát, tôi vẫn chỉ còn một mình. Tôi không duy tâm, cũng chẳng cao thượng, tôi chỉ không muốn biến thành người giống như anh ta. Có thể không cần hôn nhân nhưng nhất định cần lòng tự trọng. Tôi vẫn luôn tin rằng ông Trời có một đôi mắt tinh tường, mọi sự trên đời này đều sẽ có nhân quả báo ứng.

Lục Địch Phi há mồm định nói gì đó nhưng không nói được, đứng sững như trời trồng, rất lâu sau mới đưa tay ra xoa đầu Bạch Nhạn, thở dài:

- Cô bé ngốc, em biết là trên đời này ở hiền sẽ không gặp lành, kẻ ăn hại như anh lại sống rất thong dong, tự tại. Em đó… không nói nữa, càng nói thì hình như anh càng chẳng ra gì.

- Vậy anh là cái gì? – Bạch Nhạn lém lỉnh hỏi.

Lục Địch Phi không cười, nhìn thẳng vào cô:

- Cô nhóc quái thai này, sao anh lại không được gặp em trước cơ chứ?

Lục Địch Phi nghe bố mình kể rằng, năm đó mẹ của cô nhóc này làm cho ông Khang Vân Lâm thất điên bát đảo, thiếu chút nữa chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn. Cô nhóc này không giống tính bà mẹ, nhưng cũng xinh đẹp, thanh tú mà không thiếu nét khả ái, dễ thương của thiếu nữ. Trong khoảnh khắc vừa rồi, thật sự đã khiến Lục Địch Phi cảm thấy rung động – một sự rung động chưa từng có, muốn ôm chặt cô nhóc vào lòng, hứa hẹn sẽ đối xử tốt với cô ấy suốt đời. Nhưng nếu nói ra, e rằng sẽ chỉ bị cô ấy cười nhạo.

- Gặp trước cũng không có thưởng. – Bạch Nhạn nguýt anh ta – Lục công tử, mấy giờ rồi?

Lục Địch Phi giơ tay xem đồng hồ:

- Sáu rưỡi, đói chưa?

- Hơi hơi, chúng ta xuống dưới ăn cơm thôi!

Hai người cứ ở trong cái chốn tranh tối tranh sáng này, cảm giác cứ kỳ kỳ thế nào đó. Tốt nhất nên ở những nơi sáng sủa, đông người cho an toàn!

- Cô nhóc, bữa tối của chúng ta dời sang buổi khác nhé, hôm nay anh phải tiếp mấy vị khách từ Bắc Kinh tới. À, có điện thoại rồi.

Chiếc điện thoại Lục Địch Phi đặt trên bàn reo lên.

- Đến chưa? Được, được, tôi tới ngay.

Bạch Nhạn như được tha bổng, vội vàng lấy túi xách:

- Vậy khi nào anh rảnh thì gọi điện cho tôi, tôi mời anh. Thanh toán ở đâu nhỉ?

Lục Địch Phi cúp điện thoại, bật cười:

- Khách đến đây đều miễn phí. Cô nhóc, trước khi em đi, tôi giúp em xả giận.

- Xả thế nào? – Bạch Nhạn thắc mắc.

Lục Địch Phi hất đầu đầy phóng khoáng, tao nhã mở cửa cho Bạch Nhạn, rồi dắt tay cô dưới ánh mắt chăm chú của nhân viên phục vụ.

- Lục công tử, buông ra! Anh… anh chú ý hình tượng một chút.

Bạch Nhạn nép mình ra phía sau, giật mạnh tay, mặt đỏ bừng.

- Hình tượng của anh đã rất tốt rồi, đi thôi! – Lục Địch Phi nhún vai với vẻ không hề bận tâm, lôi Bạch Nhạn vào thang máy.

Thang máy chạy một mạch xuống dưới.

- Ê, rốt cuộc anh đang định giở trò gì?

Bạch Nhạn nhìn hình ảnh kề vai sát má của họ phản chiếu trong thang máy bóng loáng, hận không thể một cước đá bay Lục Địch Phi.

- Đừng lúc nào cũng nghĩ anh xấu xa như thế, thực ra anh rất biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ có điều em không hiểu tấm lòng của anh. – Lục Địch Phi lại tỏ vẻ bị tổn thương.

Bạch Nhạn bĩu môi:

- Thương hoa tiếc ngọc thì buông tay tôi ra.

- Nắm tay không có bầu được đâu, em căng thẳng làm gì? Đây là nghi lễ xã giao, em xem các ngôi sao đi trên thảm đỏ trước bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào, chẳng phải nam nữ đều nắm tay nhau đó sao?

- Chúng ta là sao à?

Lục Địch Phi cười to:

- Một lát nữa sẽ như thế.

Thang máy dừng lại, cửa từ từ mở ra.

Trong đại sảnh, đèn chùm rực rỡ chiếu lên sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng loáng như gương. Khách khứa tụm năm tụm ba, người đợi đăng ký, người đợi dùng bữa, vẻ mặt thoải mái, thả lỏng, khẽ khàng cười nói.

Một đôi trai tài gái sắc bước ra từ thang máy dễ dàng thu hút ánh mắt của mọi người.

- Lục… – Hoa Hưng vừa ngẩng đầu đã hoảng sợ nhắm mắt lại, không nói được gì thêm. Đang cùng mấy vị phóng viên đăng ký phòng, nghe thấy tiếng nói, Khang Kiếm liền ngoái đầu lại.

Trong giây phút ấy, đất trời yên lặng như tờ.

- Bí thư Lục? – Giản Đơn hít vào một hơi, nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của Lục Địch Phi và Bạch Nhạn.

Giờ thì Bạch Nhạn đã hiểu cái mà Lục Địch Phi gọi là "xả giận" là thế nào, đúng là một chiêu quá ư ngu xuẩn và tồi tệ. Nhưng lúc này còn có thể nói gì nữa, đành phải muối mặt mà diễn tiếp cô từ từ rút tay về không chút dấu vết, nhìn sếp Khang mỉm cười.

- Sao em lại ở đây? – Gương mặt tái xanh của Khang Kiếm thoát trắng bệch.

- Em… muốn cho anh bất ngờ! – Bạch Nhạn nhắm mắt lại đầy vẻ chế giễu.

Ai tinh mắt sẽ nhận ra rằng lúc này, nét mặt của sếp Khang tuyệt đối không phải là "bất ngờ", mà là sững sờ. Có điều chỉ như bóng nhạn thoáng qua, trong lúc người khác còn chưa nhìn rõ, miệng Khang Kiếm đã thoáng hiện một nét cười dịu dàng khiến con tim người ra tan nát.

Anh bước về phía Bạch Nhạn, ôm eo cô một cách thân mật mà không hề mất tự nhiên, dịu giọng quan tâm:

- Em còn chóng mặt không?

Trừ Bạch Nhạn, những người vừa được chứng kiến màn vừa rồi đều cảm thấy máu không kịp lên não.

Bạch Nhạn chỉ cười không đáp, xấu bụng để mặc Khang Kiếm một mình độc diễn, chẳng hề có ý định cứu bồ.

- Địch Phi, cảm ơn anh đã chăm sóc Bạch Nhạn. – Khang Kiếm quay sang đưa tay về phía Lục Địch Phi – Bạch Nhạn say thang máy, vì chuyện này nên tôi mới không mua nhà cao tầng mà cố tình chọn một căn hộ tầng thấp. Nhưng mà cô ấy, chà… – Anh yêu chiều nhìn Bạch Nhạn – vì muốn làm tôi bất ngờ mà cố chịu đựng. Hôm nay nếu không có anh, có lẽ Bạch Nhạn đã phải lết ra ngoài thang máy rồi. Tôi đã nói đến tối là gặp được nhau, một hai tiếng thôi mà cũng không đợi được, anh bảo bà xã tôi có ngốc không cơ chứ!

Lục Địch Phi thẫn thờ bắt tay Khang Kiếm, đầu óc rối như tơ vò!

Khó khăn lắm anh ta mới dàn dựng được vở kịch này, cứ vậy mà để Khang Kiếm phá hỏng sao?

Anh ta dồn hết tinh lực toàn thân, công phá như dời non lấp biển, Khang Kiếm chỉ phất nhẹ tay một cái, núi vẫn cao vút, biển vẫn thắm xanh.

Khang Kiếm không nổi nóng, không giận dữ, lại còn khiến cho hình tượng dụ dỗ vợ người xấu xa của anh ta khi nãy một bước thăng hoa thành khí phách lịch lãm, đường hoàng. Đây không phải là kết quả mà anh mong muốn, Lục Địch Phi tức điên lên, nhưng lúc này có thể oai phong mà lật tẩy lời nói dối của Khang Kiếm sao? Chỉ đành cười khan rồi khẩu thị tâm phi mà tìm đường rút!

- Anh khách khí quá, thương hoa tiếc ngọc là việc lên làm.

- Sếp Khang, chị Bạch không ngốc, mà là lãng mạn. – Giản Đơn đứng bên cạnh nghe mà mừng thầm. – Vợ chồng mới cưới xa nhau một ngày tựa ba thu, khác gì nhà cũ gặp lửa, dập mãi không tắt. Đừng nói là một hai tiếng, chỉ e là một hai chục phút đối với chị Bạch cũng là dài đằng đẵng rồi.

Khang Kiếm cười, ánh mắt nhìn Bạch Nhạn rực sáng, không kìm được càng ôm chặt Bạch Nhạn vào lòng hơn.

Bạch Nhạn trợn mắt nhìn trần nhà, cô đã bảo là chiêu này của Lục công tử quá tệ mà! Người ta vụng trộm đều lấm la lấm lét, khua chiêng gõ trống cho cả làng nghe thấy thì không gọi là vụng trộm, mà là cuộc tuyên chiến giữa các kỵ sĩ thời Trung cổ. Lục công tử là kỵ sĩ sao? Có mà là đồ bị thịt thì có.

Nếu so về đạo pháp, Lục công tử và sếp Khang quả thật không cùng một trình độ.

Lúc sếp Khang theo đuổi cô, trong lòng còn đang ôm người đẹp Y Đồng Đồng mà cô vẫn bị che mắt, bị anh ta yểm bùa rồi ngoan ngoãn lấy anh ta. Tận đến bây giờ mới biết được rằng tất cả chỉ là lừa dối.

Lục công tử không hẳn là xấu, nhưng trình độ quá thấp. Trăm phương ngàn kế tìm cách lôi kéo cô hợp tác, còn nói muốn cưới cô. Đúng là quá nực cười! Thực ra Bạch Nhạn cũng biết những lời Lục Địch Phi nói không phải là thật, anh ta cứ theo quán tính tưởng rằng, chỉ cần là đàn bà thì sẽ không thoát khỏi đôi mắt đào hoa cú vọ của anh ta, mà cô thì đang lúc đau khổ cô đơn, đi không chọn đường, có một vòng tay dang rộng như vậy còn không mau nhào tới. Đồng thời, Lục Địch Phi cũng muốn qua lời nói của cô thăm dò mối quan hệ giữa cô và Khang Kiếm hiện đã đến mức độ nào, sau đó từ từ lôi kéo, lợi dụng cô để giáng đòn, kìm kẹp Khang Kiếm.

Người trên quan trường từ trước đến nay đầu óc không bao giờ đơn giản, làm việc gì cũng tính thêm vài phần mưu kế. Ngược lại, Khang Kiếm làm việc không chút sơ hở, Lục Địch Phi không tìm được chứng cớ nên mới tới tìm cô. Thật đáng thương!

Mà không biết rằng làm như vậy, vừa khiến Khang Kiếm nhìn ra được ý đồ của Lục Địch Phi, lại vừa cho rằng cô đang để ý anh. Nắm tay người đàn ông khác trước mặt chồng mình là có ý đồ gì? Chẳng phải là vì muốn kích động cơn ghen của ông chồng để từ đó biết được trong lòng anh ta, mình quan trọng đến mức nào hay sao.

Đần! Đần! Đần! Bạch Nhạn thầm chửi Lục Địch Phi ba câu liên tiếp.

- Anh Khang giới thiệu đi! – Mấy vị phóng viên đăng ký xong quay lại, nháy mắt trêu chọc.

- Đây là bà xã tôi – Bạch Nhạn! Chúng tôi kết hôn được hai tháng rồi. – Khang Kiếm quay lại, dùng âm uốn lưỡi Bắc Kinh nói đùa.

- Bạch Nhạn, đây là mấy anh nhà báo danh tiếng lẫy lừng đến từ kinh thành!

- Chào các anh! – Bạch Nhạn lịch sự gật đầu.

Mấy vị phóng viên đưa mắt nhìn nhau:

- Vậy thì tranh thủ thôi, anh Khang, anh về nhà với vợ hiền đi, cứ mặc kệ bọn tôi.

- Không sao, công việc quan trọng hơn mà. – Bạch Nhạn thở dài yếu ớt, nói xen vào.

- Đừng để ý, làm thế tội của bọn tôi lại càng to. – Mấy vị phóng viên lắc đầu không đồng ý.

Khang Kiếm cười:

- Tối nay tôi xin cáo từ trước, sáng mai sẽ tới thăm mọi người. Đây là bí thư Lục Địch Phi của khu đô thị mới thành phố chúng tôi, bây giờ anh ấy và thư ký Giản sẽ tiếp đãi các vị.

Lục Địch Phi bắt tay với nhóm phóng viên, hơi bực mình vì giọng điệu của Khang Kiếm nghe cứ như thể anh ta với Giản Đơn cùng một thứ bậc, đều phải nghe theo sự sắp xếp của cậu ta.

- Không còn sớm nữa, chúng ta vào nhà ăn trước! – Lục Địch Phi vẫy tay gọi phục vụ đưa hành lý của nhóm phóng viên lên lầu.

- Sếp Khang, cô Bạch, để tôi bố trí một căn phòng nhỏ yên tĩnh, không quấy rầy thế giới riêng của hai người, anh chị cùng ăn một bữa tại đây chứ?

Hoa Hưng nãy giờ không dám thở mạnh, giờ thấy trời quang mây tạnh, mới nhớ tới vai trò chủ nhân của mình. Trong lòng ông ta lúc này thầm kính nể Khang Kiếm thêm vài phần.

- Đúng vậy, anh Khang, làm một bữa tối dưới ánh nến đi! – Nhóm phóng viên đùa.

- Mình ăn ở đây hay là ra ngoài ăn hả em? – Khang Kiếm dịu dàng hỏi Bạch Nhạn, ra vẻ yêu chiều vợ hết mực.

Bạch Nhạn khẽ nhắm mắt, ghé sát vào tai anh nói nhỏ:

- Về nhà đi, em làm cho anh món tuyệt chiêu bí truyền.

Thấy sếp Khang nhập vai vất vả như vậy, cô cũng đành phải bấm bụng hợp tác!

Mắt Khang Kiếm rực sáng, toét miệng cười.

- Tuyệt chiêu bí truyền gì vậy? – Giản Đơn thính tai phấn khích hỏi.

Khang Kiếm lườm anh ta:

- Chuyện vợ chồng người ta, trẻ con đừng lắm chuyện.

Giản Đơn chịu không nổi lắc đầu cười to.

- Địch Phi, việc ở đây phiền anh vậy, có chuyện gì thì anh cứ gọi điện.

Khang Kiếm xách hành lý, gật đầu chào mọi người rồi dắt tay Bạch Nhạn về nhà.

Mấy ngày vừa rồi, nhóm phóng viên và Khang Kiếm đã khá thân thiết với nhau, biết được anh là con ông cháu cha, nhưng không ngờ quan hệ giữa anh và vợ anh lại thú vị như vậy, họ liền túm lấy Giản Đơn hỏi han chuyện tình lãng mạn của bọn họ.

Lục Địch Phi nhún vai nhìn Khang Kiếm và Bạch Nhạn sánh vai nhau, tai nghe Giản Đơn ba hoa chích chòe kể lể, mà lòng nặng trĩu, cảm thấy chua xót kỳ lạ.

Cái tên nhãi Khang Kiếm này, mẹ hắn chứ, không phải là số đỏ bình thường!

Không khí bên ngoài rất khó chịu, rất ngột ngạt mà cũng rất nóng bức, như một nồi cháo sôi ùng ục.

Vừa ra khỏi cửa khách sạn, Bạch Nhạn đã định rút tay về, nhưng bàn tay Khang Kiếm như một gọng kìm xiết chặt lấy tay cô:

- Anh nhớ suốt mấy ngày rồi, để anh nắm thêm một chút.

Bạch Nhạn ngẩn ra, tưởng mình nghe nhầm. Lúc cô ngẩn người, tay không rút về được, mặc cho anh kéo cô tới bên đường.

- Em đi taxi tới đây à? – Khang Kiếm nhìn dòng xe xuôi ngược trên đường.

Bạch Nhạn không hờn dỗi mà nói là cô đi xe của Lục Địch Phi đến, cô không muốn tham gia vào trò chơi ấu trĩ của Lục Địch Phi để sỉ nhục IQ của mình, nhưng cô cũng sẽ không vội vàng giải thích chuyện ngày hôm nay, càng không vạch rõ ranh giới, thể hiện sự không đội trời chung với Khang Kiếm ngay lúc này.

29. Chương 07.3

Sếp Khang hôm này có phần khác lạ, cô phải cẩn thận là hơn.

- Vâng! – Bạch Nhạn thản nhiên trả lời, vẫy một chiếc taxi đang chạy tới.

Tài xế xuống đưa hành lý vào cốp, Khang Kiếm kéo cô ngồi ở ghế sau.

Bác tài nói hôm nay gió mát nên mở cửa kính xe. Khang Kiếm quay sang nhìn Bạch Nhạn, dường như không tin được cô thật sự đang ngồi bên cạnh anh.

Gió thổi vào trong xe làm tóc Bạch Nhạn tung bay, như phím tơ lướt qua đàn hạc, xoa dịu trái tim anh, mùi hương man mát của dầu gội đầu trên tóc cô, khiến tay không khỏi run lên.

Trái tim thấp thỏm bất an từ trước lúc lên máy bay của anh, giờ phút này đã nhẹ nhàng tiếp đất. Khi nhìn thấy Bạch Nhạn và Lục Địch Phi tay trong tay bước tới, toàn thân anh như bị nổ tung, nhưng rất nhanh tâm trạng đã phơi phới bay bổng.

Tính cách của Lục Địch Phi không đáng để anh phải ghen tuông, Bạch Nhạn không thể có gì dây dưa với anh ta được, anh hiểu Bạch Nhạn. Màn kịch này chẳng qua chỉ là Bạch Nhạn mượn tay Lục Địch Phi để khích tướng anh, chứng tỏ Bạch Nhạn vẫn đang giận dỗi anh, chứ không phải thực sự muốn chia tay.

Điều đó làm anh mừng đến phát điên.

Bạch Nhạn bắt gặp ánh mắt Khang Kiếm, thấy xe đi ngang qua một tiểu khu, cô bèn chỉ ra ngoài:

- Em thuê một căn hộ ở đây, sau này em sẽ dọn tới đây.

Hình như Khang Kiếm không nghe thấy, tựa cằm trên vai cô đầy dịu dàng:

- Bây giờ mà về làm món tuyệt chiêu bí truyền thì hình như hơi muộn, anh lại không muốn ăn đồ thím Ngô nấu, chúng ta ăn đại cái gì ở ngoài được không? Bác tài, làm ơn dừng xe ở quán ăn Bà cụ phía trước.

Bác tài quay lại cười cười.

Bạch Nhạn chần chừ một lúc nhưng không phản đối.

Hai người xuống xe, vào quán gọi hai suất cơm rang, hai đĩa thức ăn và một bát canh. Bạch Nhạn lang thang ở ngoài suốt một ngày đã đói ngấu, cơm và thức ăn vừa bưng lên cô đã ăn ngấu nghiến không hề khách sáo. Khang Kiếm vừa ăn vừa kể tóm tắt tình hình hai ngày ở Bắc Kinh.

- Lát nữa anh cũng sẽ có điều bất ngờ dành cho em. – Khang Kiếm chớp mắt ra vẻ thần bí.

Bạch Nhạn chậm rãi nhai cơm, liếc nhìn Khang Kiếm, sống lưng hơi lạnh.

Về đến nhà, bà Lý Tâm Hà và thím Ngô còn chưa ăn cơm tối, thức ăn bày ê hề trên mặt bàn.

Thấy hai người bước vào, bà Lý Tâm Hà và thím Ngô sửng sốt đưa mắt nhìn nhau.

Bà Lý tâm Hà tạm thời thận trọng nén nỗi nghi ngờ xuống, tươi cười nhìn Khang Kiếm:

- Kiếm Kiếm, con có đi thăm ông bà ngoại không? Trời ạ, sao đi có mấy ngày mà đã gầy đen đi thế này. Lệ Lệ, mau kéo anh trai con qua đây ăn cơm trò chuyện với mẹ nào.

Lệ Lệ hưng phấn vẫy đuôi nhào tới, nó ngẩng đầu lên nhìn Khang Kiếm rồi bỗng nhảy phốc lên cắn gấu váy Bạch Nhạn.

Thím Ngô cáu:

- Lệ Lệ, con mù rồi à!

Bạch Nhạn bật cười vỗ đầu Lệ Lệ, ôm Lệ Lệ lên thơm một cái.

-Mẹ, con và Bạch Nhạn ăn cơm ở ngoài tiệm rồi. – Khang Kiếm đặt hành lý xuống, áy náy nói với bà Lý Tâm Hà.

Bà Lý Tâm Hà không hài lòng:

- Trong điện thoại con đã hứa với thím Ngô là về nhà ăn cơm, nếu không mẹ và thím cũng chẳng đợi đến giờ này.

Lòng thầm tự hỏi, con nhóc Bạch Nhạn này định giở trò gì, miệng thì nói muốn ly hôn, mà vừa mới chớp mắt, hai đứa đã dính nhau như sam.

- Em lên tầng trước đi.

Bạch Nhạn cụp mắt rồi thả Lệ Lệ xuống, không nán lại lâu, hiểu ý nên nhường không gian cho mẹ con sếp Khang đoàn tụ.

- Mẹ, mẹ với thím Ngô mau ăn cơm đi, hôm nay con hơi mệt, con đi tắm trước, ngày mai con nói chuyện với mẹ sau. – Khang Kiếm xách hành lý đi theo Bạch Nhạn.

- Kiếm Kiếm… – Bà Lý Tâm Hà chớp mắt, muốn gọi con trai lại.

Khang Kiếm chạy rất nhanh, tai nghe thấy cửa phòng ngủ đóng "rầm" một cái, chẳng thấy bóng người đâu.

- Chẳng phải là chưa lên giường sao, cuống lên làm gì chứ? – Bà Lý Tâm Hà băn khoăn hỏi thím Ngô.

Thím Ngô bĩu môi:

- Chắc chắn là con ranh đó đã hối hận nên giở trò quyến rũ Kiếm Kiếm. Cô nghĩ xem, có đứa ngốc nào từ bỏ được việc làm phu nhân quan lớn chứ?

Bà Lý Tâm Hà ngẫm thấy cũng có lý, nỗi lo lắng cho tiền đồ của con trai vơi nhẹ một phần, nhưng lại chất thêm một phần tâm sự.

- Nếu Kiếm Kiếm thật sự mê con bé đó thì làm sao? - Bà hỏi thím Ngô.

Thím Ngô nói rất kiên quyết:

- Không thể nào, Kiếm Kiếm đã nói rồi, chỉ đùa với nó thôi, không bao giờ coi là thật.

Bà Lý Tâm Hà nhìn cầu thang, bán tín bán nghi gật đầu.

Trong phòng ngủ, Bạch Nhạn im lặng ngồi trên sofa xem tivi. Tối nay trên kênh phim truyện chiếu bộ phim tình cảm Chuyện A Lang do Châu Nhuận Phát và Trương Ngải Gia đóng vai chính, sắp đến đoạn kết, A Lang chết trên đường đua rực lửa, đôi mắt si tình nhìn Trương Ngải Gia rất lâu không khép lại được.

Bạch Nhạn thầm thổn thức, lòng đầy bi thương.

Cô liếc sếp Khang đang ngồi bên cạnh, hàng lông mày thanh tú cau lại.

Chiếc đèn cây hắt lên góc tường và sàn nhà hai hình bán nguyệt mờ ảo, nhưng hai người lại ngồi bên ngoài quầng sáng hình vòng cung đó, trông rất mông lung. Nếu đèn tối đi một chút, cảnh tượng sẽ trở nên vô cùng mờ ám.

Khang Kiếm đúng là càng ngày càng bất thường. Thứ nhất, xách hành lý lên không vào phòng làm việc mà theo cô vào phòng ngủ. Đương nhiên anh có quyền này. Thứ hai, tắm xong không vội vào phòng làm việc lên mạng hay xem tài liệu, mà lại cùng cô xem bộ phim tình cảm cổ lỗ này; thứ ba, trước tủ quần áo đặt hai cái vali to tướng, nhìn là thấy ngay, anh cũng chẳng thèm hỏi đến; cuối cùng, đồng hồ đã chỉ mười hai giờ đêm, anh đã vượt hơn ba nghìn kilômét mà chẳng buồn ngủ chút nào, hứng thú nói chuyện vẫn dạt dào.

- Mai sếp không phải đi làm à? – Bạch Nhạn cầm điều khiển lên tắt tivi.

- Có chứ! – Khang Kiếm thong thả nhướn mày.

- Vậy anh ngủ trên giường, em ngủ… – Bạch Nhạn đang định phát huy tinh thần chia lê của Khổng Dung [1] thì Khang Kiếm bỗng kéo cô xuống bên giường:

- Đừng nói gì cả, nhắm mắt lại!

[1] Tích Khổng Dung chia lê: Khổng Dung người nước Lỗ, cháu đời thứ 24 của Khổng Tử. Khi Khổng Dung bảy tuổi, vào dịp sinh nhật của bố ông, khi chia đĩa lê cho mọi người cùng ăn, Khổng Dung chia cho mỗi người một phần, còn mình nhận phần nhỏ nhất, nói là phải kính trên nhường dưới. Một dịp khác, bạn của bố Khổng Dung đến chơi cho mấy anh em ông một túi lê, ông nhận quả nhỏ nhất, nói phải nhường cho các anh vì các anh lớn hơn mình, nhường cho em trai vì em trai bé hơn mình.

Bạch Nhạn lại trợn mắt rõ to:

- Tại sao?

Khang Kiếm vỗ đầu cô:

- Bảo em nhắm mắt thì cứ nhắm đi.

Cô thèm vào nhắm, mắt sáng rực như đèn pin nhìn chằm chằm vào anh.

Khang Kiếm thở dài thất bại, lấy từ trong đống hành lý ra một cái túi to đổ ra giường.

Có túi xách da thật hình nhân vật hoạt hình giá chẳng hề rẻ, có búp bê gỗ hình vợ chồng trông rất đáng yêu, có ví tiền kiểu nữ xinh xắn, kẹp tóc đính pha lê, móc điện thoại kêu leng keng, một quả cầu thủy tinh bên trong có một ngôi nhà nhỏ với đồng cỏ xanh mướt, cánh rừng hệt như trong truyện cổ Grim, còn có cả một đĩa hát mới nhất của Phi Luân Hải.

Bạch Nhạn hết sức kinh ngạc:

- Sếp định đi bán hàng ở chợ đêm à?

Khang Kiếm nguýt cô:

- Đừng hỏi nhiều thế, em nói xem có thích hay không?

Bạch Nhạn cảnh giác, quét mắt mấy lượt từ quả cầu thủy tinh tới mặt Khang Kiếm:

- Đừng bảo là sếp mua cho em đấy nhé?

- Nếu đúng thì sao nào? – Khang Kiếm nén sự mong đợi lại, giây tiếp theo Bạch Nhạn liệu có nhẩy cẫng lên, nhào tới hôn anh hay không?

- Vậy anh tặng nhầm đối tượng rồi, em cảm thấy những thứ này phải tặng cho bạn gái của Giản Đơn mới đúng. – Bạch Nhạn nói.

Khang Kiếm há hốc mồm, mãi sau mới thốt lên lời:

- Mấy thứ này là Giản Đơn đi mua cùng với anh, nhưng không phải tặng cho bạn gái cậu ta.

Bạch Nhạn hài hước cong môi, cảm thấy vừa buồn cười vừa buồn bã. Cô cầm đĩa hát của Phi Luân Hải lên đung đưa:

- Đến trong nhóm Phi Luân Hải có những ai em còn chẳng rõ, chẳng hát được bài nào của họ, tặng em cái này làm gì?

- Em… em với bạn gái của Giản Đơn trạc tuổi nhau, tầm tuổi này không phải đều thích mấy thứ này sao?

Anh đã cực kỳ khiêm tốn nghe theo ý kiến của Giản Đơn. Giản Đơn vỗ ngực nói, mua mấy thứ này là chuẩn không cần chỉnh luôn.

- Bạn gái của Giản Đơn xuất thân con nhà danh giá, lớn lên trong nhung lụa, giống em được sao? – Lòng Bạch Nhạn đau thắt, nụ cười mang theo chút bi ai.

- Em không phải là người lãng mạn, nếu anh muốn tặng quà cho em, chi bằng quy thành tiền mặt còn tốt hơn. – Lúm đồng tiền xinh xinh của cô vẫn lấp ló như mọi ngày. – Trước đây ở bên anh, ăn ngon mặc đẹp không cần suy nghĩ, sau này một mình tự lực cánh sinh, thêm được đồng nào tốt đồng nấy, có đúng không?

Cả người Khang Kiếm như bị hất lên không trung, không tìm được điểm nào để tiếp đất. Những món đồ lấp lánh, hào nhoáng trên giường phút chốc biến thành cái miệng rộng ngoác đỏ như máu, lớn tiếng cười nhạo anh.

Không tặng thì thôi, tặng rồi là lộ ngay ngược điểm. Yêu nhau sáu tháng, kết hôn hai tháng, đến Bạch Nhạn thích cái gì anh cũng không biết.

Lòng Khang Kiếm quặn đau, vừa tự trách mình, vừa tuyệt vọng, toàn thân đờ đẫn.

- Bạch Nhạn, có một số chuyện, anh… anh không đủ tinh tế…

- Là vì anh bận, không sao cả. Thực ra, sếp không cần phải làm những việc này vì em nữa.

Bạch Nhạn chu đáo cất từng thứ lóng lánh trên giường vào trong túi, rồi vào phòng vệ sinh lấy một chiếc khăn ướt ra lau sạch chiếu.

- Bạch Nhạn – Khang Kiếm cắn môi kéo Bạch Nhạn lại rồi ngồi đối diện với cô. – Hôm đó tại anh ngớ ngẩn, đừng nói những lời giận dỗi nữa được không?

Bạch Nhạn nhìn anh với vẻ thắc mắc:

- Anh tưởng em vẫn đang giận dỗi anh?

Khang Kiếm im lặng:

- Sếp à, em không có giận hờn, em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, sau bao đêm mất ngủ mới quyết định như vậy. Chúng ta ly hôn đi!

Khang Kiếm thở dốc, mắt lóe lên những đốm lửa nhỏ. Anh gắng sức khống chế cảm xúc của mình, thành khẩn nói:

- Chẳng đôi vợ chồng nào không có hiểu lầm, không có tranh cãi, không thể cứ xảy ra chuyện là lại đòi ly hôn.

- Có phải anh đang hỏi em tại sao lại muốn ly hôn? – Bạch Nhạn đứng thẳng dậy. – Cuộc hôn nhân hạnh phúc có rất nhiều yếu tố, quan trọng nhất là có được lời chúc phúc của cha mẹ đôi bên. Anh cho rằng cuộc hôn nhân của chúng ta có không?

Đầu Khang Kiếm trống rỗng, anh như người mất đi trí nhớ và mất hết khả năng tư duy.

- Thái độ của mẹ anh đối với em, em nghĩ anh cũng đã thấy. Trong lòng anh cũng đang vương vấn một hình bóng khác. Sếp ạ, lấy một cô vợ phó thường dân như em sẽ giúp anh trở thành con người bình dị, gần gũi thảo dân, nhưng cuộc đời ngắn ngủi, không thể vì đường công danh mà phải làm khổ chính mình. Còn em cũng không thể vì ham vinh hoa phú quý mà khiến cho mình vừa cực khổ vừa ấm ức. Em nghĩ nhất định em sẽ gặp được một người đàn ông thực sự, có thể cho em một mái ấm vẹn toàn. Chúng ta không tranh không cãi, dễ hợp dễ tan. Nếu anh thích cái giường này, em nhường cho anh, em trải chiếu ngủ trong phòng làm việc.

- Không cần. – Khang Kiếm xua tay – Anh… ngủ ở phòng làm việc.

- Đúng là sếp có khác. – Bạch Nhạn cười nheo mắt mang chiếu, chăn len và gối cho anh, đi đi lại lại mấy vòng.

- Bạch Nhạn, mẹ anh tư tưởng hơi cổ hủ, em hãy cho bà thời gian, anh sẽ làm cho mẹ anh thay đổi. Anh… mấy chuyện kia đều đã là quá khứ, đừng để ý nữa. Anh… sẽ không ly hôn, anh cảm thấy chúng ta sẽ sống rất hạnh phúc. Bây giờ chỉ vì mình chưa đủ hiểu nhau thôi. Được không em?

Khang Kiếm một chân bước ra ngoài cửa, một chân còn ở trong phòng, nghĩ một lát quay lại, muối mặt nói ra những lời này.

Bạch Nhạn bĩu cái miệng xinh, chầm chậm lắc đầu:

- Không được!

Ngực Khang Kiếm phập phồng, anh nhắm mắt lại, buột miệng hỏi một câu ngu ngốc:

- Lẽ nào em thật sự… cùng với Lục Địch Phi?

Mặt Bạch Nhạn đanh lại, không nói phải, cũng không nói không phải mà vặn lại:

- Anh thấy sao?

Không đợi Khang Kiếm trả lời, cánh cửa đóng sập lại trước mắt anh.

Heo đần!

Khang Kiếm nằm trên chiếu cứng, lòng nặng trĩu, đến hơi thở cũng nặng nề.

Anh ngồi dậy, nằm xuống, nằm xuống rồi lại ngồi dậy, không tài nào ngủ được. Đành phải đứng dậy hút thuốc. Bên ngoài trời đang nổi gió, nhưng gió cũng chẳng xua đi được nỗi muộn phiền và bất lực trong tim.

Lúc ở Bắc Kinh chỉ mong sao được bay về Tân Giang. Ở Tân Giang rồi lại ngưỡng mộ những ngày ở Bắc Kinh. Ít nhất khi đó ở cách xa nhau, Bạch Nhạn chỉ có thể càu nhàu vài câu chứ không thể có hành động thực tế nào. Bây giờ trở về, anh không còn trốn tránh được nữa.

Hành lý đã thu dọn xong xuôi, nhà đã thuê rồi, mặt đối mặt nói hai năm rõ mười với anh, anh phải trả lời ra sao?

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, tại sao mọi chuyện lại đảo lộn như vậy?

Anh không tin Bạch Nhạn sẽ đi quá giới hạn, nghĩ đi nghĩ lại thì chẳng phải chính là vì câu nói chưa từng động đến Bạch Nhạn mà anh không nên nói ra kia, và một cái tát tai của bà Lý Tâm Hà.

Nhưng nhìn Bạch Nhạn thấy không giống với người thù dai!

Trước đây chẳng phải cô rất để ý tới anh sao, anh đã đang vì cô mà thay đổi chính mình, lúc muốn trân trọng, yêu thương cô thì cô lại thay đổi.

Khang Kiếm không tài nào nghĩ ra được mấu chốt của vấn đề, cả đêm không chợp được mắt.

Sáng hôm sau, mắt trũng thâm, mặt mày phờ phạc, họng khàn đặc, còn hơi sốt nhẹ, không ăn cơm sáng đã vội vã đi luôn.

Bạch Nhạn muộn hơn anh một bước, hai người không gặp nhau.

Mọi thứ trong lòng Bạch Nhạn cũng u ám không kém. Ly hôn là chuyện nghiêm trọng, dù có tỏ ra kiên cường đến mấy thì trong lòng cũng không dễ chịu gì, nghĩ tới việc sau này lại bị người ta nói ra nói vào đã thấy mệt mỏi. Khi đi làm, gương mặt ủ rũ không tươi lên được, y tá trưởng hỏi có phải cô cãi nhau với Khang Kiếm không, cô chỉ cười buồn.

Ca mổ đầu tiên được bố trí vào lúc mười giờ sáng, là của khoa Tiết niệu. Sáng sớm không bận lắm, Bạch Nhạn và mấy cô y tá dọn dẹp, khử trùng phòng phẫu thuật rồi tới phòng nghỉ đọc báo.

Trên hành lang có tiếng người đang hỏi:

- Xin hỏi ai là Bạch Nhạn?

Bạch Nhạn trợn mắt đi ra ngoài. Cậu trai ở cửa hàng hoa tay cầm một bó hoa, nhìn cô một lượt rồi đưa cô một cây bút:

- Mời chị ký tên!

- Anh có nhầm không?

Bạch Nhạn ngơ ngác. Cô từng này tuổi rồi nhưng chưa từng nhận được hoa. Hôm qua là một giường đầy quà tặng, hôm nay là hoa, vừa đánh trống vừa thổi kèn, đúng là rất náo nhiệt.

- Bệnh viện của các cô còn có một Bạch Nhạn khác sao?

Bạch Nhạn lắc đầu.

- Vậy thì ký đi, trời nóng hoa không chịu được, tôi còn phải đi đưa cho nhà kế tiếp nữa.

Bạch Nhạn nghi hoặc ký tên rồi nhận hoa.

Loài hoa này trông là lạ, không biết tên là gì, không phải hoa hồng, không phải bách hợp, không phải hoa đào càng không phải hoa sen. Bó hoa nhỏ tim tím trông thanh mảnh, trang nhã, thoảng hương thanh thanh.

Cô ôm bó hoa vào phòng nghỉ, mấy cô y tá ào ào xông tới.

- Oa, là hoa dạ hương đấy! Dạ hương màu tím tượng trưng cho hòa bình. Đây là có người muốn xin lỗi chị rồi! – Một cô y tá rú lên.

- Chị đã bảo chắc chắn em cãi nhau với sếp Khang mà. – Y tá trưởng tiếp lời. – Mau xem bên trong bó hoa có thiếp gì không.

Bạch Nhạn tìm chán chê mà không tìm được gì. Đành phải tìm một chai nước muối rỗng rửa sạch rồi cắm hoa vào, khiến cho phòng nghỉ thêm vài phần tươi tắn.

Chín rưỡi bệnh nhân vào phòng mổ, tiêm thuốc mê, một lát sau Lãnh Phong tới.

Bạch Nhạn không nhìn anh, làm đúng nhiệm vụ của mình. Trong quá trình mổ, trừ những lúc bắt buộc phải trao đổi, hai người đều không nói thừa câu nào.

Ca mổ kết thúc, bệnh nhân được đưa ra khỏi phòng mổ trước, Bạch Nhạn giúp anh cởi áo mổ, khẩu trang và mũ, đang chuẩn bị ra ngoài thì Lãnh Phong gọi cô lại.

- Không thèm để ý tới tôi nữa sao?

- Đâu có! Đang nói chuyện còn gì! – Bạch Nhạn nhún vai, nhưng mắt lại nhìn sang hướng khác.

Lãnh Phong trầm mặc, ánh mắt nhìn cô như chẳng biết phải làm sao.

- Bác sĩ Lãnh, anh còn chuyện gì khác không?

Hơi thở của Lãnh Phong bỗng dồn lại nơi ngực:

- Em đừng xây tường ngăn giữa chúng ta nữa có được không?

- Bác sĩ Lãnh, nói thật lòng thì tôi không muốn sau này chúng ta có bất kỳ sự liên hệ nào. Chẳng phải anh vẫn còn đối tượng khác nữa còn gì.

Lãnh Phong bỗng bật cười, gương mặt rạng rỡ:

- Vậy em có muốn làm quen với đối tượng khác đó không?

Bạch Nhạn đỏ mặt, biết là mình lỡ lời, nghe cứ như đang ghen vậy, rồi cô quay đầu bỏ đi.

Lúc Lãnh Phong đi qua phòng nghỉ, nhìn thấy hoa dạ hương bên trong, nói chuyện với y tá trưởng giọng nhẹ nhàng đi nhiều, còn mỉm cười nữa. Khiến y tá trưởng sững sờ ngơ ngẩn, bác sĩ Lãnh không có ý gì với chị đấy chứ, chị không muốn chơi trò ngoại tình đâu đấy!

Bạch Nhạn cảm thấy trong lòng có vô vàn điều muốn nói, cần phải tìm một nơi để xả. Giờ nghỉ trưa, cô chạy xuống khoa Phụ sản ở tầng dưới rủ Liễu Tinh cùng đi ăn cơm, nhưng Liễu Tinh đi vắng. Bác sĩ trực nói sáng sớm cô ấy đến rồi xin nghỉ phép luôn.

Bạch Nhạn thấy lạ, trước đây có chuyện gì nhỏ bằng móng tay Liễu Tinh cũng phải kể với cô đến mấy lần.

Cô gọi điện cho Liễu Tinh, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe máy.

Ăn cơm xong quay về cô lại gọi, có người nghe máy.

- Liễu Tinh, cậu tự ý rời bỏ nhiệm vụ, làm gì thế, chơi trò mất tích à? – Bạch Nhạn hét vào điện thoại.

Ai dè đầu dây bên kia đột nhiên vang lên những tiếng thét chói tai liên tiếp, khiến tai Bạch Nhạn ong lên từng hồi.

- Liễu Tinh? – Bạch Nhạn sững sờ.

- A… a… a – Trong tiếng thét của Liễu Tinh có cả tiếng khóc, nhưng không nói gì.

- Liễu Tinh, có phải cậu xảy ra chuyện gì không? Cậu đang ở đâu? Ở nhà à? Xin cậu đấy, mau nói đi! – Bạch Nhạn sốt ruột giậm chân.

Liễu Tinh òa khóc, mặc cho Bạch Nhạn nói rát cổ cũng không lên tiếng.

Bạch Nhạn hết hồn, vứt điện thoại xuống chạy ngay ra ngoài.

Buổi trưa nắng chang chang, không biết taxi đỗ ngoài cổng bệnh viện chạy đi tránh nắng ở đâu hết, Bạch Nhạn lo tới phát khóc.

- Bạch Nhạn, em muốn đi đâu? – Lãnh Phong lái xe từ trong bệnh viện đi ra, đúng lúc rẽ thì nhìn thấy Bạch Nhạn đứng bên vệ đường.

- Anh… anh đưa tôi đi có được không?

Lúc này Bạch Nhạn không còn quan tâm gì đến lập trường, vô thức hỏi.

- Lên xe đi! – Lãnh Phong mở cửa xe, cũng không hỏi là đi đâu.

Bạch Nhạn hoảng loạn chỉ đường, không xa, mười phút sau đã đến chung cư của Liễu Tinh.

- Cảm ơn anh Lãnh!

Bạch Nhạn vội xuống xe, chạy vụt đi.

Lãnh Phong nhìn cô loạng choạng, không yên tâm, đỗ xe lại rồi vội đuổi theo.

Bạch Nhạn xông đến trước cửa nhà Liễu Tinh thì nghe thấy tiếng khóc nấc của Liễu Tinh. Cô không kịp nghĩ ngợi gì, cuống cuồng đẩy cửa. Cửa không khóa, đẩy một cái là mở.

Bạch Nhạn đi vào trong phòng.

Trong phòng hỗn loạn, bàn ghế lăn lóc, hoàn toàn không còn nhận ra được diện mạo ban đầu. Liễu Tinh ngồi trên nền nhà, đầu tóc rối bù, nước mắt nước mũi đầm đìa, không ra hình người.

Lý Trạch Hạo ngồi trên một chiếc ghế ba chân, cúi đầu hút thuốc, phía sau anh ta, Y Đồng Đồng mắt đỏ hoe đứng đó, hai tay đặt lên vai anh ta.

Khuôn mặt đỏ phừng phừng vì chạy vội của Bạch Nhạn thoắt tái nhợt.

30. Chương 08.1

Chương 8: Hóa ra thật sự không phải là anh

Cho dù Bạch Nhạn không muốn tin đến thế nào thì cũng không thể không thừa nhận sự thật này: Ông chồng đã được Liễu Tinh huấn luyện trở nên hoàn mỹ nhất – thầy giáo Lý Trạch Hạo, tấm gương sáng nho nhã lịch thiệp, đã quất ngựa truy phong, thay lòng đổi dạ.

Có lẽ Liễu Tinh đã sớm linh cảm được điều đó, nhưng cô không muốn nghĩ nhiều về chuyện này. Tình cảm suốt mười mấy năm, cô lại đang trong độ tuổi rực rỡ nhất, có một công việc tốt, Lý Trạch Hạo mê cô như điếu đổ, sao còn có thể để mắt đến người phụ nữ khác? Khi Lý Trạch Hạo còn học đại học, trong trường Sư phạm người đẹp dập dìu mà anh vẫn giữ mình được đó thôi.

Ngọn lửa tình yêu đã bùng cháy vào lúc nào?

Thực ra mọi việc đều rất đơn giản.

Vẻ đẹp của Y Đồng Đồng đã được trường Nhất Trung công nhận, cô ta biết vẽ tranh, người toát lên khí chất nghệ sĩ, ăn mặc, trang điểm hợp mốt mà lại trang nhã, đi tới đâu cũng thu hút ánh nhìn.

Lý Trạch Hạo ban đầu thật sự không nghĩ sâu xa, anh đã có vợ tương lai là Liễu Tinh, Y Đồng Đồng có chàng người yêu giàu có nặng tình trong truyền thuyết, họ chỉ là hai đường thẳng song song. Cùng lắm anh ta chỉ đơn thuần đứng ở góc độ của một người đàn ông, lén lút cùng đám đồng nghiệp nam đem Y Đồng Đồng ra bàn tán cho sướng mồm.

Một hôm, Y Đồng Đồng đi làm, hai người gặp nhau ở cổng trường, anh đang định chào hỏi thì phát hiện ra mắt Y Đồng Đồng đỏ hoe. Anh vừa sững lại thì Y Đồng Đồng đã vội vàng bỏ chạy. Lúc tan học, hai người lại gặp nhau ở cổng trường. Chiếc xe thể thao màu đỏ mà Y Đồng Đông lái chẳng hiểu sao lại đâm vào cổng trường, phía trước bị móp, sơn cũng trầy chút đỉnh. Y Đồng Đồng rạp người trên vô lăng run rẩy, chân mềm nhũn, không lái nổi nữa.

Anh lái xe của cô đến xưởng sửa chữa, rồi bắt xe đưa Y Đồng Đồng về nhà. Khi đó, trong lòng Lý Trạch Hạo vẫn vô cùng trong sáng.

Đến chung cư, Y Đồng Đồng cảm ơn anh, vừa mở lời, nước mắt đã lã chã rơi, có lẽ là do sợ quá.

Thấy Y Đồng Đồng như vậy, Lý Trạch Hạo không đành lòng bỏ đi, anh đưa cô ta tới tiệm cơm gần đó ăn cơm. Trong lúc ăn, Y Đồng Đồng nói với anh trong nước mắt rằng người bạn trai cô yêu tha thiết hai năm ròng đã kết hôn với người con gái khác.

Lý Trạch Hạo rất ngạc nhiên, tên đó mù hay sao mà lại nỡ bỏ rơi một cô gái tài sắc vẹn toàn như Y Đồng Đồng? Trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác thương hoa tiếc ngọc. Buổi tối hôm đó hai người nói rất nhiều chuyện, ăn cơm xong lại đi dạo rất lâu.

Chính trong buổi tối hôm đó, quan hệ của hai người từ đồng nghiệp bình thường đã nhảy vọt lên thành đồng nghiệp thân thiết như bạn bè.

Lý Trạch Hạo dạy lớp Mười hai, vô cùng bận rộn. Nhưng chỉ cần có thời gian rỗi, anh sẽ tới văn phòng của Y Đồng Đồng. Anh sợ cô nghĩ ngợi linh tinh, tìm đủ mọi cách khiến cô vui vẻ. Liễu Tinh không biết, hai tấm vé xem phim Avatar không phải bị chủ nhiệm khối giành lấy, mà là Lý Trạch Hạo tặng cho Y Đồng Đồng.

Lúc Y Đồng Đồng nhận hai tấm vé, trên môi nở một nụ cười đã lâu không thấy:

- Những hai tấm, anh và em cùng đi xem nhé!

Lý Trạch Hạo lưỡng lự một lúc rồi lắc đầu, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh của Liễu Tinh.

- Tối nay anh phải giúp học sinh tự học, em rủ người khác đi cùng nhé!

Y Đồng Đồng hụt hẫng bỏ đi.

Lý Trạch Hạo đứng nguyên tại chỗ rất lâu, trong một tích tắc thoáng qua anh muốn gọi Y Đồng Đồng lại, nhưng anh lại kiềm chế.

Ngày hôm sau, anh dạy tiết thứ tư, dạy cố một lúc rồi mới tới nhà ăn. Y Đồng Đồng ngồi trong góc vẫy tay với anh, trước mặt cô đặt hai đĩa cơm. Tim anh khẽ rung lên, rồi anh ngồi xuống đó.

Y Đồng Đồng hào hứng kể cho anh nghe tình tiết và cảnh tượng trong rạp chiếu phim, nói đến đoạn hấp dẫn, cái miệng nhỏ hé ra, mắt lấp lánh như ánh sao, gò má ửng hồng, Lý Trạch Hạo đăm đăm nhìn cô, đầu ong lên, không còn nghĩ được gì.

Y Đồng Đồng và Liễu Tinh là hai tuýp người khác nhau. Liễu Tinh xuề xòa, ăn to nói lớn, thẳng tính, ruột để ngoài da, mọi cảm xúc vui buồn hờn giận đều thể hiện trên nét mặt, không khác trẻ con là mấy. Còn trong mắt Lý Trạch Hạo, Y Đồng Đồng xinh đẹp như thánh nữ, mỗi nụ cười, mỗi cái cau mày đều vô cùng hoàn mỹ, cô nói chuyện nhẹ nhàng, cử chỉ khoan thai, nụ cười mềm mượt như nước, ánh mắt mê hồn.

Khi phát hiện ra mình luôn không tự chủ được mà thầm so sánh Y Đồng Đồng với Liễu Tinh, Lý Trạch Hạo liền giật nảy mình. Làm học trò của Khổng phu tử nhiều năm rồi, vẫn còn có chút giới hạn. Lúc này nhà trường đang chuẩn bị đưa anh lên làm chủ nhiệm khối.

Anh bắt đầu tránh mặt Y Đồng Đồng, suốt ngày ở cùng với học sinh, tan làm là vội vàng về nhà nấu cho Liễu Tinh một bàn đồ ăn ngon. Nhưng buổi tối, khi nằm trên giường, dò số điện thoại của Y Đồng Đồng ra rồi lại xóa đi. Ban đêm giật mình tỉnh dậy, anh cũng buột miệng gọi tên Y Đồng Đồng.

Thỉnh thoảng gặp Y Đồng Đồng ở trường, ánh mắt cô nhìn anh có vài phần ai oán.

Việc anh lên chủ nhiệm khối nhanh chóng được thông qua, đồng nghiệp mở tiệc chúc mừng anh, anh không nhìn thấy Y Đồng Đồng, rượu uống vào miệng mà thấy chan chát.

Anh nói là ra ngoài hút thuốc, trốn trong hành lang, không nhịn được liền gọi điện thoại cho cô. Điện thoại reo bảy tám hồi rồi tự động ngắt máy. Anh nghĩ có lẽ cô đang ở trên đường, hoặc đang vào nhà vệ sinh nên không nghe, một lát nữa cô sẽ gọi lại. Đợi đến khi tiệc tàn, điện thoại vẫn không reo. Anh lại gọi, vẫn không ai nghe máy. Gọi lại nữa, vẫn không thấy động tĩnh.

Lý Trạch Hạo cuống lên. Anh bỗng lao ra khỏi cổng trường, chặn một chiếc taxi, vội vã đi tới chung cư của Y Đồng Đồng. Trên đường đi, anh không ngừng bấm điện thoại. Khi đứng ngoài cửa, anh bị tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi trong phòng làm cho hoảng hồn.

Đèn trong phòng vẫn sáng, nhưng Y Đồng Đồng đâu?

Anh vội vàng ngửi, không có mùi ga, liệu có phải Y Đồng Đồng bị ốm, hay là bị ngất? Lý Trạch Hạo vừa cuống vừa lo, ra sức gõ cửa. Tiếng gõ cửa khiến người hàng xóm đối diện chạy ra ngoài quát tháo, anh chẳng biết làm thế nào, đành phải đi xuống dưới. Anh đi đi lại lại quanh bậc tam cấp dưới lầu, mắt lo lắng nhìn dòng người qua lại, lòng cồn cào như nồi sữa bò nóng đang xì xì trào ra ngoài.

Một chiếc xe từ phía xa chạy lại, dưới ánh đèn, chiếc xe ấy đỏ rực như một ngọn lửa, hơi thở của Lý Trạch Hạo như ngừng lại.

Y Đồng Đồng dừng xe, mắt ngấn nước, hình như vừa khóc, quay người lại nhìn thấy Lý Trạch Hạo thì sững người, sau đó sầm mặt xuống đi lướt qua anh.

Lý Trạch Hạo vươn tay ra ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Y Đồng Đồng giãy giụa một hồi rồi từ từ quay lại, hai người ghì siết hôn nhau hồi lâu. Lý Trạch Hạo hoàn toàn đầu hàng trước con tim mình, tối hôm đó ở lại bên Y Đồng Đồng.

Sau cơn ân ái triền miên, Y Đồng Đồng nằm cuộn trong lòng anh, nói cô hiểu lòng anh là được, không cần anh phải chịu trách nhiệm, để anh về bên người phụ nữ của mình.

Lý Trạch Hạo thở dài xoa đầu cô:

- Em đã thương tích đầy mình rồi, sao anh có thể xát muối vào vết thương của em được. Vì em, anh sẽ làm một người đàn ông tồi tệ vậy!

Y Đồng Đồng nhìn anh, dần dần bình tĩnh lại.

Cô đã từng đứng trước mặt Khang Kiếm thề như đinh đóng cột rằng sẽ tìm được một người đàn ông hơn hẳn anh, khi đó chỉ là giận dỗi.

Cô đã hai chín tuổi, gặp qua vô số đàn ông, đã có hai người bạn trai.

Người thứ nhất cũng học hội họa giống cô, nhưng anh ta đam mê hơn cô, tiền đồ cũng sáng hơn cô. Anh ta có thể vì nghệ thuật mà đi lên một hơi bặt tăm bặt tích. Không phải anh ta không yêu cô, mà là tình yêu dành cho cô vẫn xếp sau tình yêu điên cuồng dành cho nghệ thuật. Đến khi mất cô rồi, anh ta mới biết trân trọng nhưng đã quá muộn.

Tình yêu cô dành cho Khang Kiếm cũng điên cuồng như người bạn trai cũ của cô yêu nghệ thuật. Ở anh có mọi thứ mà cô mong muốn, bất luận địa vị, tài hoa hay ngoại hình, bao gồm cả bản lĩnh đàn ông, đều khiến cô ngất ngây. Vì Khang Kiếm, cô có thể vứt bỏ lòng tự trọng, ấm ức nào cũng có thể chịu đựng được, kết quả lại như dã tràng xe cát.

Khang Kiếm là một đỉnh núi cao vời vợi, Y Đồng Đồng biết rằng cả đời này, dù cô có gặp người đàn ông như thế nào, cũng không ai có thể sánh được với anh.

Không phải là cô không muốn níu kéo. Không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn, đòi sống đòi chết anh cũng không chút động lòng, tối nay cô ăn cơm với ông cậu thì tình cờ gặp anh, vẻ mặt lạnh lùng mỉa mai của anh như một nhát dao cắm thẳng vào trái tim cô.

Anh thật sự sẽ không quay lại nữa, cô cũng không phải là đồ ngốc. Cô vợ y tá của anh vừa mở miệng, anh đã cuống quýt quay sang nhìn, sợ cô ta biết được chuyện giữa anh và cô.

Sao có thể không đau lòng?

Lý Trạch Hạo không phải là cổ phiếu bluechip, nhưng tiền đồ sáng lạn. Anh là giáo viên giỏi của trường, trên tỉnh còn có một ngôi trường danh tiếng âm thầm tìm tới anh, dùng tiền bạc, nhà cửa để dụ anh tới đó. Trong xã hội này, phụ huynh dù địa vị cao đến mấy, tiền kiếm nhiều bao nhiêu thì vẫn một lòng một

dạ theo đuổi chân lý "Ở đời muôn sự đều hèn, chỉ riêng đọc sách là trên mọi bề", thầy giáo giỏi đi tới đâu cũng đều được hoan nghênh.

Lý Trạch Hạo đã là chủ nhiệm khối, sau này có khả năng sẽ làm hiệu trưởng, cho dù không được làm hiệu trưởng mà cứ dạy học, cô thảnh thơi làm một cô giáo mỹ thuật, hai người kết hôn rồi, cuộc sống sau này nhất định sẽ vô cùng tươi đẹp.

Điều quan trọng nhất là, Lý Trạch Hạo sùng bái cô như nữ thần, vì cô mà thậm chí không ngại phản bội lại người bạn gái mười mấy năm. Y Đồng Đồng rất tự tin có thể nắm chắc người đàn ông này trong lòng bàn tay.

Nếu cô kết hôn với Lý Trạch Hạo, cuộc hôn nhân này sẽ thuận buồm xuôi gió. Phụ nữ một khi đã qua tuổi ba mươi, còn dám mưu cầu gì hơn?

Y Đồng Đồng nghĩ tới nghĩ lui, quyết định không buông Lý Trạch Hạo ra nữa. Bỏ con cá rô bắt con săn sắt, còn hơn là không bắt được gì! Chưa biết chừng con săn sắt đó còn là giống tốt, sau này sẽ sinh sôi thành cả một biển cả!

Lý Trạch Hạo còn khiến cho Y Đồng Đồng có một chút đắc ý nữa là, anh ta là vị hôn phu của bạn thân cô vợ y tá của Khang Kiếm, khi mọi thứ được phơi bày dưới ánh mặt trời, người đàn bà kia chắc chắn sẽ đau đớn chất chồng!

Y Đồng Đồng thầm cười khẩy rồi rúc người vào lòng Lý Trạch Hạo.

Đàn ông một khi đã lạc lối là máu nóng bốc lên đầu, liều mạng xông về phía trước. Khi nước triều rút xuống, không thể không đối diện với hiện thực.

Tình cảm mấy chục năm, sống chung bốn năm, trừ một tờ giấy hôn thú, Lý Trạch Hạo và Liễu Tinh không khác gì những đôi vợ chồng khác. Tình cảm của Lý Trạch Hạo với Liễu Tinh không phải nói xóa là có thể xóa sạch sẽ. Mấy lần định mở miệng, nhưng anh đều không đủ can đảm nói ra.

Không còn cách nào khác, anh đành chọn cách lẩn tránh, lấy cớ sắp thi tốt nghiệp để trốn trong trường.

Y Đồng Đồng cũng không giục anh, vẫn tự nhiên sống chung cùng anh, lấy cơm rót nước cho anh, cười ngọt ngào với anh, nấp dưới bóng cây nắm tay nhau. Cuối cùng đồng nghiệp cũng chú ý tới.

Lý Trạch Hạo không thể không cắt đứt với Liễu Tinh.

Hôm nay, Lý Trạch Hạo và Y Đồng Đồng quay về lấy hết quần áo của anh, định tối nay hẹn Liễu Tinh ra nói chuyện, không ngờ bọn họ vừa bước vào nhà thì Liễu Tinh đã về tới.

Đầu tiên Liễu Tinh điếng người, sau đó bỗng lao tới Y Đồng Đồng như một con sư tử hung hãn. Liễu Tinh đã từng nói, nếu ai có ý với chồng cô, cô sẽ diệt cả nhà người đó.

Cô nói được làm được, chỉ có điều, mỗi cú đấm của cô nhằm vào Y Đồng Đồng đều bị Lý Trạch Hạo chặn lại, mỗi món đồ cô ném đều rơi vào người Lý Trạch Hạo. Lý Trạch Hạo để mặc cho cô đánh đập, mặc cho cô đập nát cả căn phòng. Nhưng từ đầu đến cuối anh ta luôn đứng chặn trước Y Đồng Đồng, không để cô ta bị thương chút nào.

Liễu Tinh cảm thấy trời đất quay cuồng, cô ôm đầu gối xụi lơ trên sàn nhà, thét lên những tiếng thét chói tai, nước mắt đầm đìa như mưa.

Tay Bạch Nhạn co thành nắm đấm, hít thật sâu. Ngay cả khi biết được cuộc hôn nhân của cô và Khang Kiếm chỉ là lừa dối, cô cũng không đau đớn như lúc này.

Trên đời này, người cô ngưỡng mộ nhất chính là Liễu Tinh, người yêu đầu tiên của cô ấy cũng chính là người chồng sẽ cùng cô ấy chung sống tới đầu bạc răng long, đây đúng là điều khiến người ta hạnh phúc đến rơi lệ!

Tình yêu như vậy, chưa từng bị vấy bẩn, yêu chỉ vì yêu, thuần khiết như băng tuyết trên núi cao.

Cô cũng đã từng có một tình yêu đầu đời chân thành, nhưng nhiều lúc, không phải cứ yêu nhau là có thể đến được với nhau, luôn có những lý do này khác khiến người ta không thể không chia tay, cuối cùng trở thành đi tiếc nuối suốt đời.

Liễu Tinh thật may mắn, Bạch Nhạn không chỉ một lần cảm khái.

Bây giờ, bong bóng may mắn đó đã bị chính Lý Trạch Hạo phá vỡ.

Cô ngẩng đầu nhìn Lý Trạch Hạo, anh ta vẫn im lặng hút thuốc, Y Đồng Đồng đứng phía sau lẳng lặng đón anh mắt cô.

- Cô… lại đây?

Lý Trạch Hạo đang hút thuốc bỗng động đậy, cảnh giác nhìn Bạch Nhạn:

- Đây là chuyện của tôi và Liễu Tinh, không liên quan đến Đồng Đồng, có gì thì cứ nói với tôi.

Liễu Tinh sụp xuống, bò dậy, lại đụng vào tường, lúc này Lãnh Phong vừa tiến vào cửa, bước tới đỡ cô.

- Mấy người đi, đi hết đi, để cho tôi chết…

Liễu Tinh đầu bù tóc rối, khóc không thành tiếng.

- Thôi đi – Bạch Nhạn hét lớn, nước mắt trào ra. – Cậu không được nói những lời ngớ ngẩn như vậy, sự sống là của bố mẹ ban cho, bất kỳ ai cũng không có quyền được chết, huống chi… huống chi chuyện này có thể không phải là sự thật.

Liễu Tinh ngừng khóc, đôi mắt đỏ hoe thoáng ánh lên một tia mừng rỡ.

Bạch Nhạn lau nước mắt, không còn bận tâm che giấu điều gì nữa:

- Y Đồng Đồng, tại sao cô lại làm như vậy?

Y Đồng Đồng rúm người lùi về phía sau:

- Tôi làm gì? Tôi thất tình, tôi gặp thầy Lý, sau đó chúng tôi yêu nhau, như vậy là sai sao?

- Yêu nhau? – Môi Bạch Nhạn run lên. – Cô thật lòng yêu Lý Trạch Hạo sao? Cô không biết anh ta với Liễu Tinh là thanh mai trúc mã, đính hôn đã mười bốn năm, họ cũng đã chung sống bốn năm, người đàn ông như thế cô có thể yêu sao?

- Tại sao lại không thể yêu? – Y Đồng Đồng hất hàm cao ngạo, chậm rãi gằn từng chữ - Người bạn trai tôi yêu tha thiết hai năm, lấy người vợ không phải là tôi. Tại sao cô lại được hưởng diễm phúc đó chứ?

Căn phòng bỗng im phăng phắc như tờ.

Mắt Liễu Tinh như muốn rớt ra khỏi tròng.

Khuôn mặt tuấn tú căng thẳng của Lãnh Phong co giật.

Bạch Nhạn không nhúc nhích.

- Chúng tôi cùng chung sống hơn nửa năm, thậm chí trước khi hai người kết hôn chúng tôi vẫn còn quấn nhau như sam, khi biết anh ấy sẽ lấy cô, nỗi đau đớn của tôi không hề kém cô ta. – Gương mặt trắng trẻo của Y Đồng Đồng rúm lại vì căm hận, cô ta chỉ vào Liễu Tinh. – Tôi đã cầu xin anh ấy, đã từng tự sát, nhưng rồi thế nào? Khi hai người rúc rích cười vui, có bao giờ nghĩ tới tôi đã rửa mặt bằng nước mắt? Khó khăn lắm tôi mới đi được tới ngày hôm nay, tình yêu của Lý Trạch Hạo khiến tôi có can đảm bắt đầu cuộc sống, cô… cô còn định cướp đi thứ gì của tôi nữa?

Khóe mắt của Y Đồng Đồng có một hàng lệ long lanh lăn xuống, như hoa lê trong mưa, nhìn mà động lòng. Cô ta ôm vai Lý Trạch Hạo, thật chặt, giống như sợ ai đó sẽ cướp mất anh đi.

Hai mắt Lý Trạch Hạo đỏ lên, ngón tay vẫn còn vương khói thuốc, anh ta thở dài, vứt điếu thuốc trong tay đi, nhắm mắt lại nói:

- Bạch Nhạn, cô hiểu nhầm Đồng Đồng rồi, là tôi… theo đuổi Đồng Đồng trước.

Anh ta áy náy liếc Liễu Tinh, nắm chặt tay Y Đồng Đồng.

Khoảnh khắc ấy, thế giới hai mươi tư năm của Liễu Tinh hoàn toàn sụp đổ.

Người bạn thân thiết bao năm cướp bạn trai của người ta, cho nên người ta cướp lại chồng cô, các mắt xích móc vào nhau, cô không tin Lý Trạch Hạo theo đuổi người ta trước. Lý Trạch Hạo không có cái gan đó, anh nói như vậy, là vì họ đã lên giường, nên anh phải chịu trách nhiệm. Á kia làm sao mà thích Lý Trạch Hạo được, cô ta muốn báo thù cho Bạch Nhạn xem.

Cô chẳng qua chỉ là một vật hy sinh trong chuỗi mắt xích đó mà thôi.

- Cút… – Liễu Tinh nắm chặt tay, rít lên qua kẽ răng.

Lý Trạch Hạo dắt tay Y Đồng Đồng:

- Liễu Tinh, anh xin lỗi.

Anh ta không có can đảm nhìn Liễu Tinh, dắt tay Y Đồng Đồng bỏ đi một nước.

Tình cảm mười bốn năm, cuối cùng chỉ còn rớt lại một câu "Anh xin lỗi". Liễu Tinh ngẩng đầu, cắn rách môi mới có thể chặn tiếng khóc lại.

- Liễu Tinh. – Bạch Nhạn đi tới, đau lòng lau nước mắt cho cô.

- Cậu… cũng cút đi. – Liễu Tinh run rẩy hất tay Bạch Nhạn ra – Đồ kẻ thứ ba độc ác, vô liêm sỉ như cậu không xứng đáng làm bạn tôi. Tôi coi thường cậu, cái gì mà thủ thân như ngọc, cái gì mà không phải là người cậu chờ đợi, tất cả đều là đóng kịch, chẳng qua cậu chỉ muốn bám vào danh lợi. Cậu cút đi, cút, cút…

Mặt Bạch Nhạn trắng bệch, lắc đầu:

- Liễu Tinh, không phải như vậy, mình không…

Liễu Tinh bịt tai, điên cuồng lắc đầu:

- Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, cậu cút đi, cút đi…

Cô ra sức đẩy Bạch Nhạn ra ngoài cửa.

- Liễu Tinh, cô bình tĩnh lại đi. – Lãnh Phong đỡ lấy Bạch Nhạn.

Liễu Tinh sập cửa đánh rầm, sau đó, trong phòng vang lên tiếng gào khóc ầm ĩ.

Nước mắt Bạch Nhạn không kìm được rơi xuống, cô quay lại gõ cửa.

Lãnh Phong ngăn cô lại:

- Bây giờ Liễu Tinh đang tức giận, không nghe được điều gì đâu, cứ để cô ấy yên tĩnh.

- Tôi sợ cô ấy làm chuyện dại dột. – Bạch Nhạn khóc càng dữ hơn.

- Liễu Tinh thẳng tính, nhưng không chịu khuất phục, cô ấy chỉ cần một thời gian để suy nghĩ và chấp nhận hiện thực phũ phàng. Em mà còn đứng ở đây, cô ấy sẽ càng tức giận thêm.

Bạch Nhạn không biết làm thế nào, đành theo Lãnh Phong xuống lầu.

Trời đã về chiều, không khí oi bức đã bớt đi ít nhiều, gió thổi trên người mát rượi sảng khoái. Bạch Nhạn ngồi trong xe, nước mắt đọng nơi khóe mắt, người đờ đẫn.

Nếu có thể, cô thật sự nguyện rằng mọi chuyện đều xảy ra với cô, để Y Đồng Đồng cướp Khang Kiếm đi, cô sẽ không nói một lời nào, quay người bỏ đi luôn.

Nhưng tại sao lại là Lý Trạch Hạo? Liễu Tinh nói cho dù đàn ông khắp thiên hạ lạc lối, Lý Trạch Hạo nhất định sẽ là người kiên cường đến cùng.

Thế sự vô thường, càng là chuyện không thể, lại càng xảy ra.

Sau này Liễu Tinh phải làm sao đây?

Khang Kiếm thấy trong người hơi khó chịu, không phải sốt, không phải đau đầu, cũng không phải trên người có chỗ nào bầm tím hay chảy máu. Cảm giác không thoải mái này rỉ từ trong cơ thể ra bên ngoài,

nhưng lại cách một lớp da, không thoát ra hết được nên cứ day dứt, thấp thỏm không yên, ngột ngạt khó chịu.

Buổi sáng anh tới khách sạn Hoa Hưng ăn sáng cùng nhóm phóng viên, sau đó tới thành cũ tham quan. Mấy cây cổ thụ trăm năm đã được dời tới một công viên dưới sự chăm sóc của các chuyên gia cây xanh, lá cây rụng đầy mặt đất, cành cây rũ xuống, nhưng vẫn cố gắng tỏa ra một chút sức sống. Sau khi mê mải bấm đèn flash chụp rất nhiều ảnh, nhóm phóng viên bèn đi tới Ban chỉ huy cải tạo thành cũ, nghe Phó trưởng ban báo cáo tình hình. Chủ nhiệm bộ phận giải tỏa cũng phát biểu, ngoài ra còn mời mấy hộ dân được giải tỏa phát biểu ý kiến. Các phóng viên ghi chép lại, yêu cầu ngày mai bọn họ đến phỏng vấn riêng, không cho người theo cùng.

Khang Kiếm và Phó ban chỉ huy đưa mắt nhìn nhau, gật đầu, mấy việc này chẳng qua chỉ là hình thức, trước đó bọn họ đã sớm làm đầy đủ công tác rồi.

Đến buổi chiều, Lục Địch Phi xuất hiện, kiếm một chiếc xe thể thao đưa các vị phóng viên hùng dũng tiến về đảo Giang Tâm. Lúc này Khang Kiếm đã cảm thấy cực kỳ không thoải mái, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra xem giờ. Anh chào hỏi mọi người, giọng khàn đặc, nói là phải về nghỉ ngơi.

Mấy vị phóng viên trêu đùa anh có phải tối qua lao lực quá độ không, anh cười lớn, tiễn các vị phóng viên lên xe rồi mới để Giản Đơn đưa về.

Lục Địch Phi ngồi ở ghế phụ lái nhìn Khang Kiếm, khóe miệng khẽ nhếch lên nửa cười nửa không.

Khang Kiếm nhắm mắt suốt, Giản Đơn lái xe vào trong tiểu khu, xe đỗ ở dưới lầu rồi anh mới mở mắt ra, nhất thời không thích ứng được với ánh nắng chiếu gay gắt từ phía Tây rọi vào trong xe, nheo mắt lại theo bản năng. Lúc nheo mắt lại, anh nhìn thấy một chiếc xe dừng lại phía ngoài cổng tiểu khu, cửa xe mở ra, người bước xuống là vợ anh.

Khang Kiếm ngây người, lúc này không phải cô đang làm việc sao?

Kế đó, một người đàn ông từ phía bên kia bước xuống, vóc người cao ráo, mặt mũi tuấn tú, mọi cử chỉ đều toát ra một vẻ lạnh lùng khiến người khác phải cách xa đến hàng ngàn dặm.

Người đàn ông lạnh lùng đi tới trước mặt Bạch Nhạn, cúi đầu xuống, hình như đang dặn dò Bạch Nhạn điều gì, Bạch Nhạn lắc đầu, lông mày chau lại.

Người đàn ông rất chu đáo dịch sang hướng khác để che nắng cho Bạch Nhạn, rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay.

Bạch Nhạn cúi đầu nhận chiếc khăn, lau mắt.

Khang Kiếm bất giác ngồi thẳng dậy. Anh chưa từng gặp người đàn ông này, nhưng anh ta lại khiến anh linh cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Anh có thể coi thường sự đe dọa của Lục Địch Phi, nhưng lại có một trực giác bản năng, người đàn ông lạnh lùng đứng ở nơi không xa kia nguy hiểm hơn Lục Địch Phi rất nhiều.

Có lẽ ngay bản thân người đàn ông lạnh lùng đó cũng không biết, lúc này vẻ mặt anh ta đang tràn ngập dịu dàng và yêu thương.

Đây là người đàn ông đã tặng Bạch Nhạn bông hồng giấy sao? Bạch Nhạn vội vã ly hôn là vì anh ta sao?

Trái tim Khang Kiếm bỗng như bị thứ gì đó bóp nghẹt, chặt tới mức anh không tài nào thở được, bàn tay đặt trên đầu gối bất giác co lại thành nắm đấm.

Hai người đứng đó rất nổi bật, Giản Đơn cũng nhìn thấy.

Giản Đơn nơm nớp nhìn Khang Kiếm, không dám lên tiếng, xuống xe không được, không xuống xe cũng chẳng xong, tay nắm chặt vô lăng, mắt cụp xuống, không dám thở mạnh, thầm toát mồ hôi thay cho Bạch Nhạn.

Đi theo sếp Khang nhiều năm nay, nhìn gương mặt sếp hiện giờ không một chút cảm xúc, nhưng đằng sau vẻ vô cảm ấy, một ngọn núi lửa đang sắp sửa phun trào.

Cuối cùng người đàn ông kia lên xe, lặng lẽ ngắm nhìn Bạch Nhạn, môi mím chặt như không nỡ rời xa, rồi lái xe đi.

Giản Đơn khẽ thở hắt một hơi.

Khang Kiếm mở cửa xe xoạch một cái, đóng lại cái rầm, nghênh đón Bạch Nhạn đang đi tới.

Giản Đơn không dám nán lại, để bảo toàn mạng sống, anh chàng vội vã phóng xe rời khỏi tâm bão.

Bạch Nhạn cắm đầu đi đường, không nhìn thấy phía trước có người, không cẩn thận va vào Khang Kiếm.

- Xin lỗi. – Giọng cô đầy nước mắt, cũng chẳng ngước mắt lên mà bước vòng qua Khang Kiếm, tiếp tục đi về phía trước.

Khang Kiếm túm lấy cánh tay cô.

Cô quay đầu lại.

31. Chương 08.2

Khang Kiếm điếng người, ánh mắt Bạch Nhạn nhìn anh đầy vẻ khinh miệt, phẫn nộ, như nhìn một kẻ thù căm hận tận xương tủy.

- Bạch Nhạn, em sao thế? – Anh nhíu mày hỏi.

- Chẳng sao cả, em chỉ đang nghiêm khắc tự kiểm điểm thôi. – Bạch Nhạn trừng mắt nhìn anh, rút tay về, không lên lầu mà đi về phía một ngôi đình bát giác trong tiểu khu.

Anh đi theo cô.

- Kiểm điểm cái gì?

Bạch Nhạn hít sâu, ánh mắt lạnh lùng:

- Em đang kiểm điểm tại sao em lại đồi bại tới mức trở thành một kẻ thứ ba.

- Đừng nói lung tung. – Mặt Khang Kiếm cứng đờ.

- Tôi nói lung tung sao? – Giọng Bạch Nhạn bỗng cao vút. – Anh là bạn trai người ta yêu sâu sắc hai năm ròng, ngay trước ngày kết hôn anh còn cùng cô ta ân ái đến bốn hiệp, đến nỗi buổi sáng bỏ đi vội vàng, rơi cả nhẫn cưới trên giường cô ta. Cô bạn gái chu đáo của anh còn cất công mang đến tận phòng trang điểm của tôi. Tôi nhìn cô ta, thật sự vừa cảm ơn lại vừa áy náy. Tôi đã kết hôn với anh rồi, nhưng tại sao cuộc hôn nhân của chúng ta lại đến nông nỗi này? Tôi rà soát, tôi kiểm điểm, thì ra trên đời này chưa từng có kẻ thứ ba nào thật sự chiến thắng.

Khang Kiếm im lặng, tai và gáy đỏ rực lên, nhưng gương mặt lại trắng bệch nhìn rất sợ.

Bạch Nhạn cười khẩy:

- Có phải anh đang thầm đoán xem rốt cuộc tôi biết được bao nhiêu không? Sếp Khang ạ, những gì tôi biết nhiều hơn anh tưởng nhiều. Nhưng tôi luôn nhẫn nhịn không nói, bởi vì đây chẳng phải là chuyện hay ho gì, nếu quyết định sẽ chia tay, hà tất phải làm cho hỏng bét. Nhưng hôm nay tôi không muốn nhịn nữa, anh có biết hay không, cô… bạn gái cũ của anh cướp chồng của Liễu Tinh rồi. Anh nghe rõ chưa, chồng của Liễu Tinh đấy, người chồng mà Liễu Tinh đã yêu thương mười bốn năm, người chồng mà cô ấy tưởng rằng sẽ cùng chung sống đến răng long đầu bạc. Mọi chuyện xảy ra như thế nào, anh là người thông minh, đã nghĩ ra được chưa?

Khang Kiếm lặng im không nói, thực ra anh có thể nói được gì? Anh đã nhục nhã tới mức không còn chốn dung thân.

Hai mắt Bạch Nhạn đỏ hoe, nước mắt giận dữ trào ra khỏi khóe mắt, cô cũng không lau đi, đôi tay vung trong không khí, cô run rẩy từng hồi rồi mới thốt ra được:

- Tất cả đều do anh, khởi nguồn của tội ác là anh, là anh… – Cô chỉ vào mặt Khang Kiếm, vừa khóc vừa gào lên – Tôi chỉ có một người bạn tốt là Liễu Tinh thôi, nhưng cô ấy lại vì là bạn của tôi mà chịu tổn thương như vậy, anh… nói đi, làm sao tôi xứng đáng với cô ấy. Bây giờ cô ấy rất đau khổ, tự nhốt một mình trong phòng đòi tự sát, tôi muốn ở lại bên cô ấy, cô ấy lại bảo tôi cút đi… Tôi là cọng cỏ dại, anh chà đạp tôi cũng chẳng sao, nhưng Liễu Tinh thì không được, Lý Trạch Hạo là tất cả của cô ấy… Khang Kiếm, tôi thật sự căm hận anh…

Cô còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lại khóc nấc lên, nước mắt tuôn như mưa.

Khang Kiếm không cử động, cứng đờ như một khúc gỗ, hai mắt nhìn thẳng, tai ù đặc.

Một lát sau anh mới nghĩ ra, đưa tay ôm lấy Bạch Nhạn.

- Đừng đụng vào tôi. – Bạch Nhạn lùi về phía sau, hai tay ôm lấy vai, như thể anh là mầm dịch bệnh. – Tôi không muốn có bất kỳ sự liên hệ vào với anh nữa. Tôi muốn ly hôn, ly hôn…

- Bạch Nhạn… – Khang Kiếm cắn môi, lại đưa tay ra, không chịu bỏ cuộc.

Bạch Nhạn hất ra, anh vẫn cứ đưa tay ra.

Bạch Nhạn dùng sức đẩy anh ra, anh lại giang rộng hai tay ôm lấy cô.

Bạch Nhạn giãy giụa không được, đành phải lấy chân đá anh, anh không hề nhăn nhó, tay vòng chặt qua người cô, mặc cho cô ở trong lòng anh đánh đấm anh như một con thú nhỏ giận dữ.

Bạch Nhạn bất lực, giận dữ cắn lên cánh tay anh, muốn anh buông cô ra.

Anh đau đớn hít mạnh, nhưng cánh tay lại giống như một gọng kìm, xiết chặt lấy eo cô.

Bạch Nhạn tức giận lấy đầu húc anh. Mắt cô hoa lên, nhưng anh vẫn không chịu buông tay.

- Anh xin lỗi…

Ngoài ba chữ này, anh thật sự không biết phải nói gì. Bạch Nhạn chửi không sai, tất cả đều là lỗi của anh.

Anh chẳng có mặt mũi nào để nói lời sám hối, anh cũng hận những hành động mà mình đã làm, nhưng… làm thì đã làm rồi, quả đắng này chỉ có thể cố nuốt mà thôi.

Anh không ngờ Y Đồng Đồng sẽ dùng cách này để trả đũa anh. Không thể không thừa nhận, đàn bà một khi đã trả đũa thì rất đáng sợ. Anh càng không ngờ được, đối với Bạch Nhạn, Liễu Tinh lại quan trọng đến thế. Lúc đối diện với những nỗi uất ức của chính mình, cô chỉ cười trừ cho qua, chưa từng rơi nước mắt trước mặt anh. Câu nói nặng nhất chỉ là "sếp bắt nạt em". Mà hôm nay cô chỉ mặt gọi tên, gào thét nói "Khang Kiếm, tôi hận anh!"

Anh nghe mà tim muốn ngừng đập, hồn lìa khỏi xác, bản thân trống rỗng, trước mắt mơ hồ. Anh quên mất chuyện vừa nãy anh đã phát điên lên vì ghen với người đàn ông lạnh lùng kia, anh không màng tới nỗi hổ thẹn trong lòng, anh không nghĩ tới lòng tự trọng, không muốn biện bạch, anh chỉ biết, bất luận thế nào anh cũng phải ôm chặt lấy Bạch Nhạn.

Hai người cãi nhau rất to, trời lại chưa tối hẳn, người dân sống trong tiểu khu đứng trên ban công may mắn được mục kích toàn bộ quá trình đôi vợ chồng son cãi nhau. Có hai bà lão lúc thường hay dắt chó đi dạo cùng với bà Lý Tâm Hà vừa xem vừa cảm thán: đánh là thương, mắng là yêu, bà xem, vừa mới khóc lóc ầm ĩ thế mà giờ đã ôm chặt lấy nhau rồi.

Phải nói là công phu mồm mép của Bạch Nhạn không hề kém cỏi, nhưng nổi giận lôi đình với một người từ đầu tới cuối cứ câm như hến thì cũng chỉ là độc thoại, cô gào lên mấy câu, cảm thấy sức cùng lực kiệt, bỗng thấy dù nói gì đi nữa cũng chẳng còn ý nghĩa. Nhưng trong lòng cô, đối với Khang Kiếm, ngoài sự thất vọng ra, còn có thêm sự khinh thường.

Cô không có sức giãy giụa, lau qua nước mắt trên mặt, tâm trạng dần bình tĩnh lại.

- Sếp Khang, anh có biết tại sao Trần Thắng, Ngô Quảng lại phát động cuộc khởi nghĩa không? – Đầu óc hoạt động trở lại, cô ngước mắt lên, nét mặt vô cảm.

Khang Kiếm bị cô hỏi cho điếng người, không biết câu này có ẩn ý gì, không dám trả lời.

- Người ta bị ép tới mức độ nào đó sẽ không thể nhẫn nhịn được nữa. Tôi không muốn phá hỏng hình tượng của anh, vốn định sẽ chia tay trong hòa bình, cố gắng duy trì quan hệ của chúng ta tới sau cuộc bầu cử Hội đồng nhân dân. Bây giờ, anh cho rằng chúng ta còn có thể ở bên nhau được không? Tôi là pho tượng Phật bằng đất sét, không lo nổi cho anh nữa, anh bỏ tay ra, tôi không muốn nói gì với anh nữa, sau này đường ai nấy đi, tôi không muốn hưởng vầng hào quang của anh, anh cũng đừng quấy rầy sự bình yên của tôi. Anh buông tay đi, ôm ấp như thế này để làm gì chứ, tôi không muốn đả kích anh, nhưng tôi thật sự ghê tởm tính lăng nhăng của anh. – Bạch Nhạn chun mũi lại đầy vẻ căm ghét, giọng lộ rõ vẻ khinh miệt.

Vành tai của Khang Kiếm đã đỏ rực lên vì hổ thẹn, anh hơi thả lỏng, nhưng không buông tay.

- Bạch Nhạn – Anh hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, từng này tuổi rồi lần đầu tiên anh mới biết mặt dày cũng phải cần tới dũng khí và sự gan dạ. Với một người kiêu hãnh và cao ngạo như anh lại càng cần thiết. Anh không nghĩ tới những chuyện kia, anh chỉ muốn giữ Bạch Nhạn lại, cho dù bắt anh lột hết quần áo, đeo một bó mận gai sau lưng anh cũng cam lòng. – Quả thực anh đã làm rất nhiều chuyện khốn nạn, anh không muốn bao biện cho bản thân. Những gì anh nói lúc này, không phải vì cuộc bầu cử thị trưởng, mà xuất phát từ tận đáy lòng. Xây dựng một mái ấm gia đình không dễ dàng gì, chúng mình đừng hủy hoại nó. Cho anh cơ hội, chúng ta quên hết quá khứ, bắt đầu lại từ đầu được không?

- Quên được sao? – Bạch Nhạn chăm chăm nhìn đôi tay đặt trên eo cô, không muốn nhắc tới chuyện bố mẹ hai bên, tế nhị thở dài. – Nếu có thể dễ dàng quên đi quá khứ, chúng ta đã chẳng ở bên nhau.

Môi Khang Kiếm trắng bệch, trong lòng khiếp sợ, mồ hôi túa ra trên trán. Bạch Nhạn biết rồi, biết hết rồi sao?

Trong lúc anh thất thần, Bạch Nhạn gỡ tay anh ra, thoát ra khỏi vòm ngực anh, đi tới ngồi lên chiếc ghế đá phía đối diện, nhìn vẻ mặt suy sụp, hoảng loạn không biết làm gì của Khang Kiếm hoàn toàn khác xa với dáng vẻ oai phong lẫm liệt thường ngày, trong lòng không khỏi có chút hả giận, cũng thấy hơi mềm lòng, nhưng cứ nghĩ tới dáng vẻ gào khóc của Liễu Tinh, trái tim cô lại cứng rắn trở lại.

Hai người cứ một ngồi một đứng như vậy, không ai nói gì thêm.

Mặt trời xuống núi, bóng chiều dần buông, bên ngoài ngôi đình, côn trùng mùa hạ không an phận kêu rỉ rả.

Khang Kiếm đứng tới mức hai chân đều mất cảm giác, khó nhọc mở miệng:

- Bạch Nhạn, chúng ta đừng tranh cãi nữa, về nhà đi!

Anh muốn thề nguyền, hứa hẹn với cô, nhưng lúc này nói ra, không những ngớ ngẩn, mà còn rất mỉa mai.

Trong lòng anh bất lực, không biết phải làm gì mới có thể xua đi ý nghĩ muốn ly hôn của Bạch Nhạn.

Ly hôn, không phải ngày tận thế, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn. Nhưng, không có Bạch Nhạn, cuộc sống tiếp diễn ấy chỉ là một vũng nước tù.

Anh không dám tưởng tượng ra những ngày tháng đó, chỉ có thể tự thôi miên mình, những lời phụ nữ nói khi tức giận đừng có coi là thật, ngày mai tỉnh lại chưa biết chừng bản thân cô ấy cũng quên mất.

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Tôi vẫn muốn ngồi thêm một lúc nữa, anh về trước đi.

Nói xong, cái bụng rỗng bỏ hai bữa ăn bộng réo lên phản đối.

Dạ dày Bạch Nhạn không tốt, bị đói là rất dễ buồn nôn, buồn nôn thì sẽ nôn khan. Cô ôm ngực, cố ghìm nén cơn buồn nên đang dâng lên miệng.

- Xem em kìa, đã đói tới mức ấy rồi còn bướng bỉnh, mau về thôi. – Khang Kiếm vội chớp ngay cơ hội ngàn vàng, tiến lên phía trước kéo cô. – Nếu em vẫn còn giận anh thì ăn no xong lại mắng tiếp có được không?

Bạch Nhạn nghĩ thấy cũng có lý, ngồi ở ngoài như thế này cũng chẳng ích gì. Đói vật ra đấy cũng chẳng có sức để bảo vệ chính mình.

- Biết rồi, tôi tự đi. – Cô hung dữ hất tay Khang Kiếm ra.

Khang Kiếm thở dài, không dám tham vọng nhiều, đi một bước lại nhìn một bước.

Cửa mở, thím Ngô và bà Lý Tâm Hà cùng chạy ra đón, vừa nhìn thấy hai người bà Lý Tâm Hà đã buột miệng than vãn:

- Sao hai đứa lại đi chung với nhau?

Bạch Nhạn không còn sức để ý tới bà ta, không thèm nhìn bà ta mà đi thẳng lên cầu thang, Khang Kiếm kéo cô lại:

- Ngoan, ăn cơm trước đã.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô mắt mở trừng trừng, tưởng mình nghe nhầm.

Dạ dày Bạch Nhạn thực sự khó chịu, cô khựng lại một chốc rồi quay người đi vào trong bếp. Khang Kiếm ấn cô ngồi xuống chiếc ghế trong phòng ăn, quay lại nói:

- Thím Ngô, phiền thím làm cho tụi con hai bát mì Dương Xuân.

Thím Ngô chớp mắt, hồi lâu sau mới ý thức được Khang Kiếm đang nói gì, mặt sa sầm xuống:

- Thím không biết làm mì Dương Xuân.

Bà Lý Tâm Hà cũng tức:

- Kiếm Kiếm, thím Ngô đến để chăm sóc mẹ chứ không phải để hầu hạ người khác.

Bạch Nhạn vịn bàn đứng dậy, tại sao các cụ lại nói tự lực cánh sinh thì mới có cơm ăn áo mặc, chính là đạo lý này, dựa vào người khác thì không thể lâu dài.

Cơ mặt Khang Kiếm căng ra: - Để anh nấu. – Nói rồi anh ấn Bạch Nhạn ngồi xuống ghế.

Bạch Nhạn hơi ngạc nhiên, nhưng vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt méo mó tức giận đến biến dạng của bà Lý Tâm Hà và thím Ngô, cô lại thoải mái ngồi yên. Trước đây, cô nấu bao nhiêu bữa cơm cho sếp Khang, anh ta nấu cho cô một lần cũng là điều nên làm.

- Không được, tôi thật sự ngứa mắt lắm rồi. – Bà Lý Tâm Hà đẩy xe lăn vào phòng khách, chỉ vào Bạch Nhạn, tức run người. – Sao cô có thể ngồi yên ở đó, cô ở nhà chúng tôi, ăn của chúng tôi, dùng đồ của chúng tôi, còn bắt đường đường một vị trợ lý thị trưởng xuống bếp nấu cơm cho cô, cô tưởng cô là cái thá gì? Cô… cô cút ngay cho tôi.

Khang Kiếm đang thái hành trong bếp, nghe vậy cuống cả lên:

- Mẹ, mẹ bớt đi một hai câu có được không, mẹ để con được yên một chút… – Con dao trong tay cũng dằn mạnh xuống theo giọng nói, không cẩn thận bị lệch hướng, cắt vào tay, trên thớt lập tức đỏ thẫm một mảng.

- Kiếm Kiếm, vì nó mà con nổi nóng với mẹ? – Bà Lý Tâm Hà điếng người.

Bạch Nhạn vốn không muốn lên tiếng, nhưng hôm nay ngọn lửa trong lòng cô lại đặc biệt mạnh mẽ, cô từ tốn ngẩng đầu lên:

- Bà Lý, bà có biết con trai bà trước giờ luôn ra tay hào phóng không? Bạn gái quen hai năm, tình phí chia tay là một chiếc xe thể thao, một căn hộ. Tôi lấy anh ta, bây giờ tôi muốn ly hôn. Phụ nữ ly hôn, khó nghe biết bao, phí bồi thường danh dự bị tổn hại cả đời dù thế nào cũng phải vượt qua con số kia, cho dù thế chấp cả căn nhà này cho tôi cũng chưa đủ đâu. Cho nên, tôi trịnh trọng thông báo cho bà biết, hiện tại các người đang ở nhà tôi, ăn của tôi, dùng đồ của tôi, người cút, không phải tôi, mà là các người.

- Cô… ăn nói bậy bạ… – Bà Lý Tâm Hà nổi xung, lắc xe lăn xông tới chỗ Bạch Nhạn.

- Bậy bạ thì vẫn thế. Bà Lý, bà có sức tát tôi mấy cái cũng chẳng sao, nhưng tôi sẽ lập tức tới bệnh viện giám định thương tật, bà cứ đợi trát của tòa đi. – Bạch Nhạn thản nhiên.

- Tâm Hà… cô… nhịn đi, đừng mắc bẫy của nó… – Thím Ngô chạy tới ôm lấy bà Lý Tâm Hà, quay đầu vào phòng bếp gọi Khang Kiếm. – Kiếm Kiếm, sao… sao con không nói gì? Á, Kiếm Kiếm…

Theo tiếng thét của bà ta, mọi người ngoái đầu nhìn, thấy hành trên thớt đã bị máu nhuộm thành màu hồng rực.

Tay phải Khang Kiếm nắm chặt tay trái, máu tươi nhỏ qua kẽ ngón tay.

- Không sao, con tay chân vụng về, sứt mất một miếng da. – Anh nói qua quýt.

Tim Bạch Nhạn thắt lại, như thể chỗ máu ấy chảy ra từ chính người cô. Cô đứng dậy, lấy tủ thuốc từ trong tủ để đồ linh tinh ra. Lúc băng vết thương, cô nhìn thấy giữa ngón trỏ và ngón giữa của anh có hai vết thương rất sâu, móng tay cũng bị phạt đi một nửa. Sự cố nhỏ này như một cơn mưa rào, dập tắt mùi thuốc súng trong phòng.

Kết quả vẫn là Bạch Nhạn tự mình xuống bếp, trước tiên cô dọn dẹp sạch sẽ, sau đó làm hai bát mì Dương Xuân. Cô thái chỉ dưa chuột và cà rốt, xào thịt thái chỉ, rải trên nước canh và dưới sợi mì, trần cho mỗi người một quả trứng chín tới.

Cô nhìn Khang Kiếm chật vật gắp mì, rồi lại nhìn bà Lý Tâm Hà và thím Ngô mặt chảy dài, bỗng cảm thấy Khang Kiếm có hai người mẹ như vậy cũng thật mệt mỏi.

Lúc Khang Kiếm tắm, cô tìm một cái túi giấy dầu bọc tay anh lại. Khang Kiếm tắm xong không nán lại lâu, đi vào phòng làm việc luôn.

Cửa phòng làm việc khép hờ, Bạch Nhạn thấy Khang Kiếm bật máy tính, trên chiếc chiếu trải dưới đất là chiếc chăn thu được gấp ngay ngắn chỉnh tề.

Bạch Nhạn hoảng hốt thu mắt lại.

Vẫn luôn không hiểu tại sao sếp Khang lại lấy mình, tuy cô là người bị lừa, nhưng khi đối diện với kẻ lừa đảo trong cuộc hôn nhân này, hình như cô cũng chẳng phải là người chiến thắng. Bây giờ cô bạn gái cũ đã có niềm vui mới, người vợ danh nghĩa là cô cũng muốn đường ai nấy đi, chẳng phải anh sẽ trở nên cô độc sao.

Cô đang lo lắng gì vậy, gia thế như vậy, địa vị như vậy, dung mạo tuấn tú, lại thêm hai người mẹ nhiệt tình, còn sợ không lấy được vợ ư?

Trước lúc ngủ, Bạch Nhạn lại tìm một cái túi to khác, cho những thứ đồ lặt vặt chưa bỏ vào vali vào đó, trong đồ có cả hai con gấu Teddy mà Lục Địch Phi tặng.

Buổi sáng tỉnh dậy, lúc gấp chăn, Bạch Nhạn nhặt được hai sợi tóc ngắn trên giường. Người theo ngành y đều mắc bệnh sạch sẽ, từ trước tới giờ, giường của cô đều dọn dẹp hết sức sạch sẽ, nếu có tóc rụng thì lẽ ra cũng phải là tóc dài, cọng tóc ngắn này là của ai?

Sếp Khang ư?

Bạch Nhạn hồ nghi xuống lầu, căn nhà trống trải, từ cửa sổ nhìn xuống dưới, bà Lý Tâm Hà, thím Ngô và mấy bà cụ già đang dắt chó đi dạo ở gần đó, mấy bà cụ không biết đang kích động khoa chân múa tay gì với bà Lý Tâm Hà. Cặp tài liệu sếp Khang để trong phòng khách không thấy đâu nữa, có lẽ đã ra khỏi nhà từ rất sớm.

Bạch Nhạn ăn đơn giản vài thứ rồi vội vã đi làm. Trên xe buýt, điện thoại rung lên, là tin nhắn của sếp Khang: "Vợ ơi, nhớ ăn sáng nhé. Hôm nay anh đi thị sát công trường, có lẽ sẽ về muộn, ngủ trước đi không cần đợi anh. P/S: Anh đến phòng khám thay thuốc rồi, bác sĩ khen người băng bó cho anh rất chuyên nghiệp, anh bảo đấy là vợ anh".

Bạch Nhạn choáng váng, đọc đi đọc lại hai lần rồi lại xem số điện thoại hai lần, xác định đúng là của sếp Khang gửi tới. Cô gập điện thoại lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, hờ hững nhún vai.

Bạch Nhạn tới khoa Phụ sản trước, Liễu Tinh không có ở đó, cô lưỡng lự một lát, vẫn không hỏi. Liễu Tinh là người hiếu thắng, xảy ra chuyện này, đổi lại là người khác thì cũng đều không muốn để người khác biết nhiều.

Cô lẳng lặng gọi điện thoại cho Liễu Tinh, điện thoại tắt máy.

Buổi sáng có hai ca mổ, thực ra cũng không quá bận rộn. Lúc đi tới nhà ăn, Bạch Nhạn cảm thấy cả người như sắp xỉu. Mua cơm xong, đang bê đĩa cơm tìm chỗ ngồi, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Liễu Tinh ngồi trong góc, mặt trắng bệch như tờ giấy, mắt đỏ hoe.

Bạch Nhạn mừng rỡ bưới tới chỗ đó, Liễu Tinh vừa nhác thấy cô buỗng vứt thìa canh xuống, đứng dậy bỏ đi.

Bạch Nhạn bối rối đứng chôn chân tại chỗ.

- Ngồi đây này.

Bên cạnh có một đôi tay thò ra kéo áo cô.

Cô quay đầu lại nhìn, là Lãnh Phong.

- Hôm nay cô ấy vẫn đi làm, chứng tỏ cô ấy rất kiên cường. Nhưng cô ấy cần một quá trình chữa trị vết thương, hãy để cô ấy được yên tĩnh vài ngày! – Lãnh Phong nói.

Bạch Nhạn đăm chiêu nhìn theo bóng Liễu Tinh, cảm thấy qua một đêm, hình như cô ấy đã gầy đi rất nhiều.

- Tại sao không nghỉ liền hai ngày chứ, cậu ấy đau lòng như vậy mà. – Mắt Bạch Nhạn hoe đỏ, miếng cơm ngậm trong miệng không tài nào nuốt trôi xuống được.

- Một mình ở trong nhà sẽ bị ảnh hưởng bởi những chuyện trước đây, chẳng phải càng khó chịu hơn sao. Chi bằng đi làm để phân tán sự chú ý, tôi đã nói chuyện với Trưởng khoa Phụ sản rồi, hai ngày này chỉ để cô ấy ở ngoài phụ trách giấy tờ thôi, không bố trí việc gì khác.

Lòng Bạch Nhạn thoáng chùng xuống, ngước mắt nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Lãnh Phong, không ngờ Lãnh Phong mặt mũi, nói chuyện đều lạnh lùng mà lại tinh tế đến vậy.

- Cảm ơn anh, anh Lãnh. – Cô chân thành nói.

- Em bớt lo lắng cho người khác đi, nói cho tôi biết, tâm trạng đã khá lên chút nào chưa?

- Mấy lời nói đó đối với tôi chỉ là gió thổi bên tai. – Bạch Nhạn bỗng kinh ngạc hỏi: - Anh Lãnh, anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi không phải là kẻ thứ ba?

Lãnh Phong cười:

- Làm kẻ thứ ba phải có tố chất, em không có thứ tố chất đó.

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Anh sai rồi, tôi có gen di truyền làm người thứ ba cực tốt.

Lãnh Phong nghe xong bật cười:

- Bạch Nhạn, hôm nay tôi mới phát hiện ra em cũng có khiếu hài hước đó.

Bạch Nhạn im lặng, cô không nói cho anh biết rằng mình đang nói thật lòng.

Tình cảm mười bốn năm, cứ như vậy mà cuốn theo chiều gió.

Liễu Tinh đứng trên sân phơi trên tầng thượng nhìn những tòa nhà phía xa xa. Trời rất nóng, nhưng cô chưa bao giờ thấy lạnh như hôm nay.

Cô không ăn được, không ngủ được, cô nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện lên cảnh Lý Trạch Hạo ôm Y Đồng Đồng vào lòng.

Cô còn nhớ lần đầu tiên gặp Lý Trạch Hạo, anh đeo một cái kính thật to, cười bẽn lẽn. Cô mới có mười tuổi, còn chưa biết đính hôn là gì. Trong nhà có khách, cô vui sướng phát điên, ríu rít chạy ra chạy vào, đôi mắt ẩn sau cặp kính của Lý Trạch Hạo đuổi theo cô lúc bên trái, lúc bên phải.

Sau này mẹ cô bảo, anh trai đeo kính đó là người con sẽ lấy làm chồng.

Từ khi nghe được câu đó, trong trái tim non nớt của cô đã lưu lại hình bóng Lý Trạch Hạo, lưu tới mười bốn năm. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày, anh bỏ cô mà đi.

Bây giờ, anh đi rồi, đi với một người con gái lớn hơn cô, đẹp hơn cô, học vấn cao hơn cô, đi tuyệt tình như vậy, không hề ngoái lại.

Hôm nay, anh phải về quê để đề nghị bố mẹ cô xóa bỏ hôn ước, theo tính cách của bố anh, nhất định sẽ cho anh một trận nên thân. Anh sẽ nhẫn nhịn, bởi vì trong tim anh có tình yêu.

Tình yêu có một ma lực, có thể khiến con người ta vượt qua sinh tử, vượt qua nỗi đau thể xác. Liễu Tinh cười mỉa mai.

Nếu có thể yếu đuối, có thể dựa dẫm, không cô gái nào muốn làm người mạnh mẽ. Vì không muốn ở lại trong căn hộ mà hai người đã từng chung sống, nên cô mới đi làm.

Đầu cô váng vất, bước chân như giẫm lên đệm bông, nhìn cái gì cũng thấy mơ hồ, trong tai như có một con ong cứ vo ve bay ra bay vào.

Cô biết cô cần phải nghỉ ngơi, cần phải bình tĩnh, cần phải quên đi, nhưng trong lòng cô lại như có một con thú nhỏ cắn xe cô đầm đìa máu, lúc thì cô hận không thể lấy dao chém chết Lý Trạch Hạo và người đàn bà đó, lúc thì lại muốn nhắm mắt đi thẳng ra đường để xe tông chết, chết là hết, lúc thì cô lại khát khao phép màu sẽ xuất hiện, tất cả chỉ là một giấc mơ, Lý Trạch Hạo tan ca xong đã về nhà, cơm nước xong xuôi, đang đợi cô về.

Trên đời này làm gì có phép màu? Chết cũng không dễ dàng gì, giết người thì phải đền mạng. Cô chỉ có thể coi mình như một xác chết biết đi.

Liễu Tinh bám vào cầu thang xuống khỏi sân phơi, rẽ vào phòng bệnh của khoa Phụ sản thăm Lâm Phong. Lâm Phong ngủ trong chăn, sắc mặt còn trắng hơn chiếc chăn màu trắng đang đắp trên người, mười ngón tay gầy guộc lộ ra người hằn gân xanh.

Ngày mai cô ấy ra viện, thủ tục đã xong hết rồi.

32. Chương 08.3

Liễu Tinh đứng bên giường Lâm Phong, nắm lấy tay cô ấy, cũng lạnh lẽo hệt như tay cô vậy. Sau khi đến một lần hôm phẫu thuật, chồng Lâm Phong không xuất hiện nữa, mẹ chồng cô ấy thỉnh thoảng có đến, người chăm sóc Lâm Phong là mẹ đẻ cô ấy.

- Cậu về nghỉ cứ ở nhà mẹ hay về nhà chồng? – Liễu Tinh hỏi.

Ánh mắt Lâm Phong trống rỗng.

- Liễu Tinh, nếu như khi đó người mình lấy không phải là anh ta mà là Tiểu Triệu, thì mọi việc bây giờ sẽ thế nào?

Tiểu Triệu là sinh viên của Học viện Công trình, say đắm Lâm Phong, từng khóc như trẻ con vì sự thay lòng của cô.

- Không có nếu như, Lâm Phong, đây là số mệnh. – Liễu Tinh nói, mũi cay cay.

- Đúng vậy, số mệnh, còn có thể thế nào chứ? Mình về nhà chồng nằm cữ, quay về bảo vệ trận địa của mình. – Lâm Phong cười thê lương. – Chỉ cần sinh được một đứa con trai thì sẽ không ai làm gì được mình.

Đây là nỗi bi ai của người đẹp, là sự bất lực của người đẹp.

Hồi ức về mối tình đầu chỉ là một thứ gia vị, không thể làm cơm ăn. Đã quen ăn ngon mặc đẹp, sao có thể nuốt trôi rau dưa cháo loãng! Cho dù là rau dưa cháo loãng, ai có thể đảm bảo sẽ tươi ngon cả đời? Làm người chỉ có thể thực tế, ở nhà giàu mẹ vinh hiển nhờ con trai, còn tình yêu chỉ là thứ mà các nhà văn ngôn tình tưởng tượng ra, căn bản không hề tồn tại trong thực tế.

Nếu đổi lại là trước kia, nhất định Liễu Tinh sẽ đánh giá cách cư xử của tên tiểu thiếu gia kia, đem Lý Trạch Hạo ra để so sánh, còn lên giọng dạy bảo Lâm Phong quá thực dụng. Bây giờ còn có thể nói gì, Lâm Phong còn có một mái nhà để quay về, chàng thiếu gia vẫn coi cô ấy là vợ, cô có cái gì? Việc đàn ông nảy sinh tư tưởng ngoại tình không liên quan gì đến việc anh ta học cao đến đâu, giàu hay nghèo, đây chỉ là vấn đề tư cách của một người đàn ông.

Trên đời này không có thiếu gia nào chung thủy trước sau như một ư?

Liễu Tinh ngồi với Lâm Phong một lúc, nghe tiếng bước chân quen thuộc từ ngoài cửa vọng vào, cô đứng bật dậy chào Lâm Phong rồi đi thẳng ra ngoài, không nhìn ngang nhìn ngửa.

Bạch Nhạn nhìn đường, nhìn Liễu Tinh thở dài.

- Hai cậu cãi nhau à? – Lâm Phong lấy làm lạ.

Bạch Nhạn cười khổ, đứng bên giường chải tóc cho Lâm Phong:

- Mâu thuẫn nhỏ thôi, không có gì.

- Bạch Nhạn, công việc ở phòng phẫu thuật vừa bẩn vừa vất vả, sao cậu không bảo chồng cậu giúp chuyển cậu đến bộ phận khác?

- Mình rất thích công việc này, hơn nữa cũng không thể để anh ấy lạm dụng chức quyền được, y tá nhiều như vậy, người ta chịu khổ được, sao mình lại không làm được?

- Bạch Nhạn, cậu vẫn cứ ngang bướng. Dù anh ấy lạm dụng chức quyền thì đã sao, cậu là vợ anh ấy, đàn ông thương vợ là chuyện bình thường. – Lâm Phong chân thành khuyên giải.

Bạch Nhạn nghĩ tới sếp Khang hôm nay không biết bị chập sợi dây thần kinh nào, nhắn liên tiếp mấy tin nhắn liền, tranh thủ giữa lúc họp, lúc ăn cơm, lúc ngồi xe, mở miệng ra là bà xã thế này bà xã thế kia, cứ như ngọn lửa giận ngày hôm qua cô châm mồi đã kích động anh rất lớn.

Tiếc là những tin nhắn này, khiến cô cảm thấy xa lạ, cũng khiến cô cảm thấy nực cười.

Sau khi tan ca, Bạch Nhạn vốn định tới gặp chủ nhà của căn hộ mới thuê để nộp tiền đặt cọc, lúc đợi xe cô bị một người kéo lại.

Thương Minh Tinh vẫn ăn mặc lòe loẹt, có điều hôm nay không biến khuôn mặt thành bảng pha màu nữa.

- Tôi mời cô ăn cơm. – Thương Minh Tinh tâm trạng vui vẻ, nắng chiếu rọi vào khiến hai chiếc khuyên tai to tướng sáng lấp lánh.

- Chị… có phải là có chuyện gì hay không? – Bạch Nhạn cảnh giác nhìn Thương Minh Tinh.

Thương Minh Tinh yểu điệu liếc cô một cái:

- Người ta chẳng qua chỉ nợ cô một món nợ thôi, sau này tôi sẽ không nợ cô nữa.

Bạch Nhạn bị cái liếc mắt này của chị ta làm cho nổi da gà. Thương Minh Tinh kéo cô, vỗ ngực như nhà giàu mới nổi:

- Nói đi, muốn ăn gì tôi mua cho.

Bạch Nhạn chỉ dám gọi một tô hoành thánh nhỏ trong một tiệm ăn trông không sạch sẽ lắm ở vệ đường.

- Cô đúng là không nể mặt tôi gì cả, tôi có tiền đây. – Thương Minh Tinh rất tự ái, bực tức gẩy miếng hoành thánh trong tô.

- Dạo này tiệm Ba ngàn sợi làm ăn tốt lắm à? – Bạch Nhạn thận trọng hỏi.

Thương Minh Tinh chán ghét xua tay:

- Chuyện hầu hạ người ta tôi không làm từ lâu rồi, nói cho cô biết, bây giờ tôi hợp tác với người ta làm ăn lớn.

- Làm ăn lớn như thế nào?

- Làm xây dựng.

Bạch Nhạn chạm ngay vào tô hoành thánh nóng, cô đặt thìa xuống, trong lòng đã đoán được ít nhiều. Cô bình tĩnh nhìn Thương Minh Tinh:

- Vậy thì tốt, chị có thể nở mày nở mặt mà về huyện Vân thăm bố mẹ chị rồi.

- Còn chưa đến lúc đâu. Bạch Nhạn, chúng ta giao dịch nhé?

Không để Bạch Nhạn phải đợi lâu, Thương Minh Tinh cuối cùng cũng đã đi vào vấn đề.

- Giao dịch thế nào?

- Cô lo giúp tôi một vụ, tôi cho cô một tin tức về anh trai tôi.

Thương Minh Tinh vô cùng tự tin gõ lên mặt bàn, cảm thấy chắc chắn Bạch Nhạn sẽ không từ chối.

Bạch Nhạn trầm ngâm một hồi rồi lắc đầu:

- Tôi không có khả năng để giúp chị.

- Cô không muốn biết tin của anh trai tôi sao? – Thương Minh Tinh kinh ngạc kêu lên – Chẳng phải cô đối với anh ấy…

- Đã là chuyện đã qua rồi, bây giờ tôi đã kết hôn. Anh ấy sống tốt là được rồi.

- Cô không muốn gặp anh ấy sao?

- Minh Thiên quay về rồi sao? – Bạch Nhạn vui mừng chớp mắt.

Thương Minh Tinh cười giảo hoạt:

- Sao nào, động lòng rồi hả? Điều này bí mật, cô nói xem rốt cuộc có giúp tôi hay không? Thực tình thì chuyện này với cô dễ như trở bàn tay ấy mà. Tôi nghe đám chị em kia nói, người cô nhờ hôm đó là Trưởng trạm công an khu vực phía Tây thành phố, hình như anh ta được bí thư Lục nhờ vả. Tôi lại hỏi thăm một lần nữa, úi cha mẹ ơi, cô lại lấy trợ lý thị trưởng cơ đấy, vừa khéo anh ra lại còn quản lý các vấn đề xây dựng của thành phố. Chỗ cái cây cổ thụ đó chuẩn bị xây một trung tâm thương mại, nghe nói tập đoàn Hoa Hưng đã trúng thầu. Nhưng công trình đó to lắm, tôi và bạn tôi muốn nhờ cô nói với chồng cô một tiếng, để tập đoàn Hoa Hưng nhường một mẩu nhỏ cho chúng tôi, có được không?

- Không được – Bạch Nhạn không thèm suy nghĩ, thẳng thừng từ chối.

- Tôi sẽ trả hoa hồng cho cô, không để cô giúp không công đâu.

Thương Minh Tinh nháy mắt ra vẻ thạo đời với Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn lắc đầu quả quyết:

- Xin lỗi, em không giúp được.

Thương Minh Tinh trợn mắt tức giận:

- Đừng tỏ vẻ thanh cao, cô tưởng cái tập đoàn Hoa Hưng kia trúng thầu xong không lại quả cho chồng cô sao? Ai mà chẳng biết chồng cô và lão già Hoa Hưng kia là cùng hội cùng thuyền. Của cải trong thiên hạ nhiều lắm, một mình nuốt trôi hết được sao?

Bạch Nhạn không nói không rằng mà ăn hết hoành thánh trong bát, giành trả tiền. Lúc tạm biệt, cô trịnh trọng nói với Thương Minh Tinh:

- Em làm việc ở bệnh viện, chị có chỗ nào khó chịu trong người cứ tìm em, chắc chắn em sẽ giúp, nhưng những chuyện khác thì sau này đừng gọi điện cho em. Nếu Minh Thiên biết được chị thế này, anh ấy sẽ không chịu nổi đâu. Hiếm khi anh ấy nghỉ phép về nhà, chị đừng làm anh ấy đau lòng.

Thương Minh Tinh đứng phía sau bực dọc chửi một câu:

- Vờ vịt gì chứ, đồ hồ ly tinh.

Những ngày tháng tiếp theo có chút khác thường.

Sếp Khang dùng một chữ "bận" để biến mình thành thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Thấy đầu, là mỗi ngày sẽ cố định nhắn tin vào điện thoại của Bạch Nhạn, nội dung tin nhắn lớn thì là chuyện gần đây chính quyền thành phố Tân Giang có chính sách quan trọng gì, việc cải tạo thành cũ tiến triển đến đâu, đơn xin xây dựng trụ sở mới của mấy ban ngành đã bị các sếp bác bỏ; nhỏ thì là chuyện món thịt rim ở nhà ăn Ủy ban bác đầu bếp cho nhiều muối quá, không thể nuốt được. Lúc họp buổi chiều, bài phát biểu của anh dài quá, giữa chừng dừng lại uống mấy ngụm nước, không biết sao lại nhớ tới chè đậu xanh bà xã nấu. Giản Đơn và anh cùng tới công trường, đường gập ghềnh khó đi, muốn chợp mắt nghỉ một lúc cũng không được, đành phải nằm nhớ tới hai cái lúm đồng tiền đáng yêu trên má bà xã.

...

Mấy tin nhắn này Bạch Nhạn đọc xong không trả lời. Có lúc số lần báo cáo trong một ngày của sếp Khang nhiều quá, cô hơi áy náy, đành phải nhắn lại hai chữ "đã nhận". Một giây sau sếp Khang liền gửi tới một cái mặt cười tươi như hoa. Bạch Nhạn nhìn mà ngây ngẩn, sếp Khang đúng là cái gì cũng biết!

Còn không thấy đuôi, là lúc cô muốn cùng anh nghiêm túc ngồi xuống nói chuyện giải quyết cuộc hôn nhân này, thì lại chẳng thấy người đâu. Từ hôm xảy ra chuyện anh bị đứt tay, hai người không gặp nhau. Bây giờ ba bữa Bạch Nhạn đều giải quyết ở bệnh viện. Lúc nghỉ cô cũng ra ngoài ăn. Trừ phòng ngủ, những chỗ khác đều là bầu trời của bà Lý Tâm Hà và thím Ngô.

Nhưng Bạch Nhạn có thể cảm nhận được, sếp Khang có về qua nhà.

Chiếc ghế kéo ra trong phòng làm việc, tách trà để qua đêm, đầu lọc thuốc đầy ngập trong gạt tàn. Có hôm Bạch Nhạn dậy sớm, thấy trên chiếc kệ thấp trong phòng ngủ đặt một giỏ lê, đặc sản của Tân Giang mùa này, quả nào quả nấy căng mọng.

Còn có đêm, cô đang mơ màng ngủ thì mơ hồ cảm thấy bên cạnh có người, cô vừa xoay người thì cánh tay đang đặt trên người cô bỗng rụt lại, hơi thở chậm dần. Đến tận khi cô lại nặng nề ngủ thiếp đi, người bên cạnh mới xích lại gần, vuốt ve tóc và mặt cô, sau đó thở dài vẻ đầy tâm sự. Một lát sau, người bên cạnh rón rén trở dậy, dò dẫm đi ra cửa. Trong bóng đêm, Bạch Nhạn mở to mắt, thở dài.

Bạch Nhạn từng chủ động gọi điện cho sếp Khang bận rộn, giọng sếp Khang nghe điện thoại vô cùng thoải mái, ân cần hỏi han, nhưng khi cô định đi vào nội dung chính thì anh lại nói phải đi tiếp đãi ai ai đó, nếu không thì cũng là phải đi học ngay, lát nữa sẽ gọi lại, rồi cúp điện thoại luôn. Lát nữa này cùng lắm chỉ là một tin nhắn báo cáo tình hình.

Bạch Nhạn thực sự thấy thắc mắc.

Chuyện ly hôn này, hình như chỉ có cô là nhiệt tình, một phía xúc tiến.

Một phía thì một phía, cô cứ tiến hành theo kế hoạch của mình, ký xong hợp đồng với chủ nhà. Nhưng bồn cầu trong nhà vệ sinh bị rò nước, gạch men vỡ nhiều, chủ nhà hứa sẽ tu sửa lại rồi mới giao cho Bạch Nhạn. Thỉnh thoảng Bạch Nhạn tan làm xong sẽ đảo qua xem sửa chữa đến đâu, tiện thể mở cửa sổ và quét dọn phòng ngủ, phòng bếp.

Hôm nay, cô xuống xe buýt, đi vào tiểu khu đó thì gặp ngay Liễu Tinh, hai người đều sửng sốt. Liễu Tinh mồ hôi nhễ nhại, tay cầm một sấp tờ rơi của trung tâm môi giới nhà đất. Bạch Nhạn định chào hỏi nhưng Liễu Tinh lại cụp mắt xuống, bước vượt qua cô, vẻ mặt vô cảm.

Bạch Nhạn thực sự cảm thấy bất lực!

Bất lực thì sẽ phải tìm người để trút bầu tâm sự. Chuyện này chỉ có mỗi Lãnh Phong là người biết chuyện. Đến bây giờ Liễu Tinh vẫn giữ kín chuyện bị thất tình, nhưng không nói nhiều như trước đây nữa, cả ngày im lìm trầm mặc.

Lãnh Phong nghe Bạch Nhạn phàn nàn thì chỉ cười, rồi bảo Bạch Nhạn phải tin vào tình bạn bao năm giữa hai người, nếu là hiểu lầm thì sẽ có ngày hiểu ra vấn đề. Có lẽ bây giờ Liễu Tinh đã hối hận, nhưng chưa tiện xuống nước được, phải đợi thời cơ xuất hiện. Bạch Nhạn nói em xuống nước được, em chủ động gọi cô ấy có được không? Lãnh Phong nói vậy chẳng phải là tát thẳng vào mặt Liễu Tinh sao?

Bạch Nhạn đành thôi, âm thầm chờ đợi thời cơ trong truyền thuyết xuất hiện.

Trong thời gian này, trời đổ mưa to suốt hai ngày liên tiếp, đường phố Tân Giang nhất thời không thoát nước được, đi trên phố cứ như đang vượt sông. Toàn bộ ban lãnh đạo của chính quyền Tân Giang đều đổ ra phố chống ngập úng. Cuối cùng Bạch Nhạn cũng đã được chiêm ngưỡng dung nhan của sếp Khang trên tivi, chiếc áo sơ mi màu trắng ngấm mưa ướt đẫm, tóc bết vào trán, cảnh tượng này không khỏi gợi cho cô nhớ tới lần đầu tiên anh đưa cô về nhà, hai người cùng che chung một chiếc ô bé xíu, cô nhìn anh, tim như bị cái gì đó bóp nghẹt. Cảnh tình đó tái hiện, nhưng tâm trạng đã không còn được như xưa, bây giờ cô lại càng suy nghĩ, lúc đó người đẹp Y Đồng Đồng vẫn còn sống chung với anh, sao anh có thể làm được điều đó với cô?

Chỉ có thể nói, sếp Khang là một chiếc giếng cổ thâm sâu khôn lường. Bây giờ dù anh ta có mồm năm miệng mười đến thế nào, cô cũng không coi là thật.

Một ngày kia, Bạch Nhạn bỗng nhiên phát hiện ra rằng, vô hình chung cô và Lãnh Phong đã trở thành bạn tốt không chuyện gì là không nói.

Chỉ cần cô ở bệnh viện, họ nhất định sẽ cùng ăn cơm, không phải hẹn trước, mà là cô vừa vào nhà ăn, nếu Lãnh Phong tới sớm, anh sẽ ngồi bên cái bàn sát cửa và nói: "Sao bây giờ mới tới, tôi đợi lâu lắm rồi". Cô vội vàng xin lỗi, hai người cùng đi tới quầy, tự mua suất của mình, sau đó tìm một cái bàn trống ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện Liễu Tinh hoặc chuyện trong khoa. Nếu cô tới trước, đang ăn thì Lãnh Phong từ ngoài đi vào, lạnh lẽo tới mức khiến mọi người đều cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm đi mười độ. "Em ích kỷ thật, cũng không nghĩ xem tôi đói đến mức nào, em xem món bắp cải cuốn thịt cay mà tôi thích bán hết sạch rồi". Cô cươi toe, đành phải sẻ bắp cải cuốn thịt cay trong đĩa mình sang cho anh, hứa lần sau nhất định sẽ quan tâm hơn đến bác sĩ Lãnh.

Cứ như vậy, dù sớm hay tối, lúc nào cô cũng đợi bác sĩ Lãnh cùng ăn cơm. Ăn cơm xong, hai người sẽ cùng quay về khoa Tiết niệu, y tá thực tập đã rửa sạch hoa quả hoặc pha xong trà đợi hai người. Khoa Tiết niệu tụ tập, Lãnh Phong thường gọi Bạch Nhạn theo. Được ăn chùa mấy lần, đến khi đám chị em trong phòng phẫu thuật kêu gào đòi đi ăn tiệm, Bạch Nhạn kêu Lãnh Phong đi cùng cho có qua có lại. Đám chị em trong phòng phẫu thuật rất kinh ngạc, Bạch Nhạn nói bác sĩ Lãnh vẫn là hàng chất lượng cao, tôi đây tạo cơ hội cho mọi người, cố mà nắm bắt. Lãnh Phong đi một lần, khuôn mặt lạnh như băng kia từ đầu chí cuối không hề tan chảy. Sau đó hai ngày liền không thèm đếm xỉa đến Bạch Nhạn.

Thứ Bảy, Chủ nhật, Lãnh Phong lại đi làm riêng, Bạch Nhạn tự nhiên trở thành tùy tùng, hơn nữa còn là tùy tùng duy nhất. Mã Gia không biết có chuyện gì mà không thấy đến.

Ở bệnh viện, Bạch Nhạn gặp Mã Gia, len lén hỏi anh ta sao không đi nữa? Mã Gia nhún vai, cười đầy ẩn ý:

- Tôi không đi góp vui với hai người đâu.

Hai người ra ngoài, mấy dịch vụ như mát xa, tắm hơi Lãnh Phong đều từ chối hết, buổi tối cũng không uống rượu bừa bãi. Ăn cơm xong, trên những con phố xa lạ, anh và Bạch Nhạn cùng đi từ đầu phố đến cuối phố, rồi lại từ cuối phố đi về đầu phố.

Lãnh Phong mổ xong thường hết sức mệt mỏi. Vì sự an toàn của cả hai, Bạch Nhạn đành phải cắn răng nhận lấy vô lăng. Chuyện gì cũng trăm hay không bằng tay quen, làm bác tài mấy lần Bạch Nhạn đã quen tay, lái xe rất ra dáng.

Về Tân Giang, hai người tạm biệt nhau, Bạch Nhạn mở túi xách liền thấy một chiếc phong bì đã nằm ngay ngắn trong đó. Từ trước đến giờ Lãnh Phong chưa từng đưa tận tay cho cô, cô cũng không biết anh để vào từ lúc nào.

Bạch Nhạn mở riêng một tài khoản cho chỗ tiền này, sau mấy lần nhìn lại giật cả mình, quả thật không phải con số nhỏ.

Lãnh Phong cũng vẫn là quân tử, thật sự không nói ra những lời quá giới hạn, đến nắm tay Bạch Nhạn cũng không. Cách thức tiếp xúc của hai người vừa đủ là đồng nghiệp thân thiết.

Có hôm đang ăn cơm, Bạch Nhạn buột mồm nói tan ca xong cô muốn tới siêu thị điện máy để mua máy giặt. Lãnh Phong ngước mắt lên nhìn cô mấy giây:

- Tôi đi giúp em một tay!

Kết quả, Lãnh Phong biết được căn hộ mới thuê của Bạch Nhạn đã quét dọn sạch sẽ, sắp sửa dọn tới liền.

Hai người đứng trong phòng khách trống trải, Bạch Nhạn cắn môi giận mình mau miệng, cứ như là đã tiết lộ tin tức gì cho Lãnh Phong vậy.

33. Chương 08.4

Lãnh Phong đi ra đi vào, kiểm tra khóa cửa, chốt cửa sổ một lượt, lại xuống dưới lầu quan sát các cửa hàng và khu dân cư lân cận, nói với Bạch Nhạn chỗ này môi trường khá tốt, dân đều là người bản địa, gần bệnh viện, rất phù hợp với phụ nữ độc thân.

Bạch Nhạn bối rối không đáp.

Lúc Lãnh Phong ra về, gương mặt lạnh lùng tràn ngập ý cười.

Bạch Nhạn cứ như đang hờn dỗi ai, lại quét tước căn hộ thêm một lần, sàn nhà lát đá cẩm thạch bóng tới mức có thể soi gương, gạch men trong nhà vệ sinh trắng tinh, phòng bếp không một hạt bụi.

Bạch Nhạn lê tấm thân mệt mỏi rã rời về nhà trọ tạm thời – đây là cái tên cô mới đặt cho căn hộ chung của cô và Khang Kiếm.

Sếp Khang vẫn không ở nhà.

Bà Lý Tâm Hà ở trong phòng lên mạng, thím Ngô đang tắm. Lệ Lệ không ngoáy đuôi bổ nào tới, nũng nịu đòi Bạch Nhạn bế như trước đây, mà nằm phục ở đầu cầu thang, mắt nheo lại. Nhìn thấy Bạch Nhạn, nó hừ hừ hai tiếng.

Bạch Nhạn khó hiểu, ngồi xuống xoa đầu nó:

- Lệ Lệ công chúa, mày khó chịu à?

Lệ Lệ vẫy đuôi, gục đầu xuống, trông ỉu xìu.

Thím Ngô rất tiết kiệm, chỉ cần bà Lý Tâm Hà vào phòng là bà ấy sẽ tắt ngay điều hòa ở phòng khách. Phòng khách rất nóng, lông Lệ Lệ ướt sũng.

Bạch Nhạn thấy mồm Lệ Lệ khô khốc bèn đứng dậy, bật điều hòa rồi vào trong bếp rót nước đặt trước mặt nó.

Lệ Lệ nhìn cô, thè lưỡi ra liếm nước. Bỗng nó kêu oẳng lên một tiếng, nôn ra như suối.

Bạch Nhạn thất kinh.

Thím Ngô tắm xong bước ra, quần áo còn chưa cài xong đã ba chân bốn cẳng xông tới bế Lệ Lệ lên, mắt tóe lửa nhìn Bạch Nhạn:

- Cô… vừa cho Lệ Lệ ăn cái gì?

Bạch Nhạn chớp mắt:

- Tôi cho nó uống chút nước thôi.

- Không thể nào. – Giọng thím Ngô vừa cao vừa the thé, lại kích động như vừa khám phá ra bí mật bị che giấu bao lâu nay. – Từ trước tới giờ cô chưa từng cho Lê Lệ ăn, hôm nay sao tự dưng lại tốt bụng như vậy? Nhất định là cô thấy chúng tôi đều không có mặt, cô biết Lệ Lệ là cục cưng của bà Tâm Hà, cô không làm gì được bà nên đầu độc Lệ Lệ có đúng không?

- Thím Ngô, bà không viết tiểu thuyết đúng là đáng tiếc.

Bạch Nhạn hết chịu nổi, nhún vai.

Thím Ngô không hiểu ẩn ý trong lời Bạch Nhạn, cho rằng cô đang lấp liếm nên càng đắc ý, đúng lúc này Lệ Lệ lại nôn ra một thứ gì đo xanh xanh đỏ đỏ.

- Cô còn không chịu nhận, nhìn đi, Lệ Lệ vừa rồi vẫn không sao, sao cô vừa cho uống nước lại thành thế này. Tâm Hà, Tâm Hà, cô mau ra đây, Lệ Lệ trúng độc rồi. - Thím Ngô ngoác mồm gào lên.

Bà Lý Tâm Hà đẩy xe lăn ra, nhìn bãi nôn trên nền nhà rồi nhìn Lệ Lệ đang gục đầu trong lòng thím Ngô, lông mày nhíu lại, mặt biến sắc:

- Lệ Lệ, con cưng của mẹ, con làm sao thế?

Lệ Lệ ư ử, mắt lờ đờ, thân hình trắng muốt run rẩy.

- Con ranh độc ác, vô liêm sỉ kia, mày… mày đầu loại độc gì, nói mau! – Bà Lý Tâm Hà cuống quýt hoảng loạn, mặt mày dữ tợn.

Mặt Bạch Nhạn đỏ bừng, tức giận ngẩng đầu lên:

- Bà Lý, trí tưởng tượng của bà phong phú quá đấy. Lệ Lệ có lẽ là bị cảm nắng thôi.

- Sao có thể cảm nắng được, cả ngày bọn tao đều ở trong phòng điều hòa. – Thím Ngô nói xen vào – Lệ Lệ nhất định là bị mày đầu độc rồi.

- Thím Ngô, thím gọi điện cho bệnh viện và Khang Kiếm nữa, bảo nó về đây mau. Suốt ngày nó muốn tao bao dung cho mày, chung sống hòa bình với mày, nó nói mày là đứa con gái tốt, bây giờ tao muốn cho nó thấy bộ mặt thật của mày.

Bà Lý Tâm Hà vung tay, hung hăng nhìn Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn tin rằng nếu không bị liệt, chắc chắn bà ta sẽ xông đến xé xác cô ra.

- Bệnh viện không nhận chữa cho thú vật đâu, tôi khuyên và nên gọi điện cho bác sĩ thú y.

Lúc này tinh thần Bạch Nhạn rất mệt mỏi, nếu bây giờ Cục Dân chính có người đi làm, nhất định cô sẽ kéo sếp Khang đi li hôn. Cố kéo dài những ngày tháng thế này có nghĩa lý gì chứ.

- Bác sĩ thú y, bác sĩ thú y… – Thím Ngô cầm điện thoại bối rối nhìn bà Lý Tâm Hà, không biết phải gọi số nào.

- Gọi cho Kiếm Kiếm, bảo nó mau… mau tìm bác sĩ thú y. – Bà Lý Tâm Hà cảm thấy Lệ Lệ nằm trong lòng mỗi lúc một lạnh, hốt hoảng giục thím Ngô.

Bạch Nhạn hít sâu một hơi, nhớ tới dáng vẻ thân thiết mọi khi của Lệ Lệ với mình, lòng bất giác chùng xuống.

- Để tôi gọi.

Chồng của y tá trưởng trong phòng phẫu thuật là bác sĩ thú y.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Bạch Nhạn, không dám tin vào tai mình.

Có người nghe máy, Bạch Nhạn kể tình hình, chồng của y tá trưởng nói sẽ đến ngay lập tức.

Trong lúc chờ đợi, ba người ngồi ba góc của phòng khách, nghe tiếng đồng hồ tích tắc lê từng bước, cảm thấy thời gian dài dằng dặc.

Chuông cửa reo, thím Ngô lao như bay ra mở cửa.

Sếp Khang hồi lâu không thấy mặt và chồng của y tá trưởng cùng bước vào nhà.

Chẳng kịp chào hỏi, chồng của y tá trưởng vội khám cho Lệ Lệ trước. Anh ra bóp mồm Lệ Lệ, nhìn mắt nó, rồi lại kiểm tra bãi nôn.

- Chú chó này bị trúng độc. – Chồng của y tá trưởng kết luận.

- Tôi nói cấm có sai, Lệ Lệ bị người ta đầu độc. – Thím Ngô nhảy dựng lên chỉ vào mặt Bạch Nhạn, giọng đầy kích động.

Bà Lý Tâm Hà trừng mắt nhìn thím Ngô rồi lại liếc nhìn vị bác sĩ đang khám cho Lệ Lệ, tỏ ý đang có mặt người ngoài. Thím Ngô hiểu ra, vội im miệng.

Bất luận thế nào thì bà Lý Tâm Hà cũng luôn nghĩ tới thể diện của con trai mình. Tốt xấu gì Bạch Nhạn cũng là vợ của con trai, chuyện này mà truyền ra ngoài thì người mất mặt là con trai bà. Không cần nóng vội, bây giờ chứng cứ rành rành, còn sợ Bạch Nhạn không chịu nhận tội sao. Lần này dù thế nào bà cũng phải đem Bạch Nhạn ra xả giận một trận.

Bạch Nhạn làm như không nghe thấy tiếng hô hoán của thím Ngô, ngồi lặng thinh trên ghế, có thể nói là đã chết lặng.

Chồng của y tá trưởng rửa ruột cho Lệ Lệ cho tới khi nó nôn ra nước sạch, cho nó uống thuốc, sau đó truyền nước, việc này Bạch Nhạn có thể làm được, anh ra bèn cáo từ. Trước khi đi còn cho bãi nôn của Lệ Lệ vào mấy cái ống, nói là về xét nghiệm.

Khang Kiếm cảm ơn, bảo Giản Đơn đang đợi dưới lầu đưa chồng y tá trưởng về. Cửa vừa đóng lại, thím Ngô không nhịn được nữa, đem hết chuyện ngày hôm nay kể tốc tộc cho Khang Kiếm nghe. Bà Lý Tâm Hà ngồi trên ghế, ra dáng bà mẹ chồng nghiêm nghị, chuẩn bị thăng đường hỏi tội Bạch Nhạn.

Khang Kiếm khẽ nhíu mày:

- Thím Ngô, mấy hôm nay trời nóng, đồ ăn để lâu dễ biến chất, đừng nói tới động vật, đến người cũng hay bị ngộ độc thực phẩm, sao chuyện gì thím cũng nghĩ xấu đi thế? Bạch Nhạn không thể làm chuyện này được.

Đang ngôi tê dại trên ghế, Bạch Nhạn ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Khang Kiếm, không ngờ anh lại chính nghĩa như vậy.

Bà Lý Tâm Hà bực mình:

- Kiếm Kiếm, nhà ta đã bao giờ ăn cơm thừa canh cặn chưa, bữa nào thím Ngô cũng nấu đồ mới hết, con đừng lấp liếm cho nó nữa, lý do này không được đâu. Chưa biết chừng nó đã mưu tính chuyện này từ lâu rồi.

Mấy câu này Bạch Nhạn nghe mà muốn bật cười. Bà Lý lại còn cho rằng đúng là cô hạ độc, không biết hậu quả của việc này là cô phải vào tù hay là phải viết bản kiểm điểm nữa. Trong lòng bà Lý Tâm Hà, cô đã từ hồ ly tinh biến thành thủ phạm hạ độc, phen này chắc sẽ tống cô ra khỏi cửa đây!

Khang Kiếm mất kiên nhẫn mím môi:

- Mẹ, thím Ngô không biết chữ, kiến thức có hạn, sao mẹ cũng vào hùa với thím ấy?

- Cái gì? – Bà Lý Tâm Hà như muốn nhảy dựng lên vì câu nói này của Khang Kiếm – Mẹ vào hùa? Kiếm Kiếm, rốt cuộc con đang nói đỡ cho ai đây, mẹ là mẹ của con, con… lại bảo vệ nó? Lệ Lệ như tâm can của mẹ, nó làm hại tâm can của mẹ, con không thấy sao?

- Không phải con bảo vệ Bạch Nhạn, con chỉ nói sự thật thôi. – Khang Kiếm mệt mỏi xoa trán, nhẫn nại. – Chúng ta là người một nhà, cớ gì phải hại lẫn nhau?

- Ai là người một nhà với nó? – Bà Lý Tâm Hà tức giận, mắt tóe lửa.

- Bạch Nhạn, em lên lầu tắm trước đi. – Khang Kiếm quay đầu bảo Bạch Nhạn.

- Chuyện còn chưa rõ ràng, cô không được đi. – Bà Lý Tâm Hà vừa dứt lời, thím Ngô đã lập tức chặn ở cầu thang.

- Mẹ đúng là quá đáng. – Khang Kiếm không nhìn được nữa. – Bình thường chuyện gì con cũng nghĩ cho mẹ, nhưng chuyện này con không muốn nhân nhượng mẹ nữa. Như vậy đi, Lệ Lệ khỏi bệnh thì mẹ và thím Ngô về tỉnh đi. Nếu không cái nhà này chẳng bao giờ được yên.

- Con… con đuổi mẹ đi ư? – Bà Lý Tâm Hà trợn mắt không dám tin vào tai mình, nước mắt không kìm được trào ra.

- Kiếm Kiếm, mau xin lỗi mẹ con đi. – Thím Ngô vội đi tới xoa lưng cho bà Lý Tâm Hà – Con như vậy sẽ làm mẹ con tức chết đấy.

Khang Kiếm làm mặt lạnh tanh, không nói không rằng kéo Bạch Nhạn dậy, đi thẳng lên lầu không ngoái đầu lại.

Bà Lý Tâm Hà vớ một tách trà trên bàn ném "choang" xuống đất, khóc rống lên:

- Kiếm Kiếm, con bị con ranh đó bỏ bùa mê thuốc lú, không phân biệt được trắng đen rồi. Ông trời ơi, số tôi đúng là số khổ mà, đứa con trai duy nhất lại đối xử với tôi thế này đây.

- Tâm Hà, đừng tức giận, lát nữa tôi đi khuyên Khang Kiếm. – Thím Ngô cũng tức đến nỗi ngực phập phồng.

Khang Kiếm mặt mày sa sầm, bước từng bậc lên cầu thang, sập cửa đánh "rầm".

Dưới nhà lại vang lên tiếng đồ đạc đổ vỡ và tiếng kêu khóc chói tai của bà Lý Tâm Hà.

Khang Kiếm buồn bực nhắm mắt lại.

Bạch Nhạn ngồi xuống giường, thất thần nhìn chiếc vali hành lý ở góc tường.

Khang Kiếm thở dài, bước tới vỗ vai cô:

- Xin lỗi đã để em phải chịu ấm ức. Mẹ anh sinh hoạt không tiện. Lệ Lệ là niềm an ủi của bà, bà thương nó như con vậy. Bây giờ Lệ Lệ bị ốm, bà sốt ruột, có nói gì em cũng đừng để bụng.

Bạch Nhạn ngước lên cười:

- Sếp Khang, thực ra trong cái nhà này, địa vị của tôi còn không bằng một con chó. Anh ăn ngay nói thẳng như vậy làm gì, nhà này có thêm tôi, tâm trạng của ai cũng tồi tệ cả. Chúng ta chia tay đi!

Khi nghe thấy Bạch Nhạn nói câu này, lòng Khang Kiếm lại cuộn lên, không thể miêu tả cảm giác đó như thế nào. Anh cũng mất mát, cũng tổn thương, anh xiết bao hy vọng Bạch Nhạn sẽ đứng dậy ôm lấy anh, giống như trước đây tươi cười tinh nghịch trêu chọc anh, cắn hai hàm răng nhỏ lên cánh tay anh, kiễng chân lên ôm cổ anh, hôn anh như chú gà con mổ thóc, một cái, hai cái rồi lại ba cái. Anh muốn vùi đầu vào làn tóc ấm của cô, ngửi mùi hương thanh mát của dầu gội, quên hết mọi sự đời.

Từ trước đến nay, tình cảm Khang Kiếm dành cho bà Lý Tâm Hà vẫn luôn mâu thuẫn. Anh không nỡ rời xa bà, yêu thương bà, nhưng lại chán ghét vì bà càng lúc càng cực đoan, lại cộng thêm thím Ngô, đúng là không thể chịu đựng được nữa. Từ khi bà Lý Tâm Hà bị liệt tới nay, lòng anh luôn tắc nghẹn, chưa có ngày nào được hít thở thoải mái.

Anh đăm chiêu nhìn Bạch Nhạn. Ánh mắt này xuất phát tự đáy lòng, là sự gửi gắm của cả con tim và thể xác dưới sự dẫn dắt của tình cảm, có ưu phiền, có buồn bã, có cả kỳ vọng. Nhưng Bạch Nhạn không nhìn anh, thái độ tỏ rõ vẻ xa lạ.

- Bà xã, anh biết tâm trạng em không tốt, đợi mẹ và thím Ngô về tỉnh rồi, tất cả sẽ trở lại như trước đây.

Anh gián tiếp, khéo léo nói với Bạch Nhạn rằng: Anh không muốn chia tay.

- Chúng ta trước đây như thế nào? – Bạch Nhạn nhếch mép – Thực ra chuyện này không liên quan gì đến mẹ anh hết, hoàn toàn là chuyện giữa chúng ta. Có thể nói giữa chúng ta không có tình yêu, không có tiếng nói chung, hay nói cách khác là giữa chúng ta có sự khác biệt quá lớn.

- Những điều này đều có thể thay đổi được. – Khang Kiếm mệt mỏi, trốn tránh suốt mấy ngày nay, bây giờ không thể không đối mặt.- Chắc chắn có thể! – Anh nhấn mạnh, ấn Bạch Nhạn ngồi xuống.

- Bà xã, chúng ta không chia tay, chúng ta sống bên nhau. – Anh đưa tay ra ôm lấy cô – Em cần một mái ấm gia đình như thế nào, anh đều có thể cho em.

Bạch Nhạn chưa từng nhìn thấy một sếp Khang bất lực và mất tự tin như lúc này, giống hệt một đứa trẻ tội nghiệp không được ăn kẹo.

- Tại sao nhất định phải là em? – Cô nói ra thắc mắc đã giấu kín trong lòng bao lâu nay.

- Bởi vì em rất ấm áp. – Khang Kiếm cười. Như ánh nắng ngày xuân, như giọt sương trên lá cỏ mùa hạ, nhìn thấy em sẽ tự nhiên muốn cười, con tim bất giác mềm đi.

Bạch Nhạn ngắm anh hồi lâu:

- Sếp Khang, người phụ nữ nào mà anh đã ôm lại không ấm áp?

Khang Kiếm đỏ mặt, đột nhiên á khẩu.

- Sếp Khang, em biết khoan dung độ lượng là đức tính tốt đẹp. Trước khi chúng ta kết hôn, anh yêu đương mấy lần thì đều là quá khứ, em có thể vờ như mình có đức tính tốt đó, không để ý tới, nhưng sau khi cưới, anh vẫn gây ra những chuyện vượt quá giới hạn, em không thể nào giả vờ được nữa. Trừ khi em thật sự coi anh là cành cao để bám lấy, theo anh làm một phu nhân quan lớn cáo mượn oai hùm, anh ở ngoài làm gì em cũng sẽ đều nhắm mắt cho qua, chỉ cần địa vị của em vẫn vững chắc. Anh nghĩ em có làm thế không? – Bạch Nhạn liếc xéo, gạt tay Khang Kiếm ra khỏi vai.

- Anh sẽ không làm càn nữa. Cho dù em chỉ coi anh là cành cao anh cũng cam lòng. Chỉ cần em ở bên anh.

- Với anh, em quan trọng đến thế sao? – Bạch Nhạn vò đầu, không chịu nổi.

- Còn quan trọng hơn em nghĩ nhiều. – Khang Kiếm trả lời dứt khoát.

Bạch Nhạn hừ một tiếng, đứng dậy đi tới bàn trang điểm.

- Bà xã?

Cô còn chưa nói có phải cô đã đồng ý không chia tay nữa không.

- Để em xem xem có phải em có tướng vượng phu, hay là có khuôn mặt hồ ly hay không. Sếp đừng níu kéo em nữa. Nếu anh cảm thấy bây giờ chia tay sẽ ảnh hưởng tới anh thì chúng ta li thân trước.

- Không được em đồng ý, anh sẽ không làm những chuyện em không muốn.

Bây giờ họ cũng đâu có sống chung!

- Bây giờ em không muốn sống chung cùng một nhà với anh, anh đồng ý đi! – Bạch Nhạn cười tươi như hoa, chớp mắt với Khang Kiếm.

Khang Kiếm tê tái cõi lòng, đau tới mức không nói lên lời, anh đứng dậy, bước ra mở cửa.

Trong khoảnh khắc bước ra ngoài, anh ngoái đầu lại nói:

- Bà xã, tắm sớm rồi ngủ đi!

Cửa từ từ khép lại, tất cả đã yên tĩnh trở lại.

Buổi tối, Bạch Nhạn nằm trên giường suy nghĩ miên man. Điều hòa để rất thấp nhưng vẫn thấy không nén được ngọn lửa trong lòng. Khó khăn lắm mới thiếp đi được, nửa đêm lạnh quá tỉnh dậy, mò mẫm hồi lâu tìm điều khiển điều hòa, cô lười bật đèn lên để tìm nên định nằm co ro, rúc trong chiếc chăn mỏng, cơ hồ thiếp đi.

Ngày hôm sau vừa tỉnh lại, khớp xương khắp người đều đau nhức, mắt sưng húp, cay xè như bị bỏng hơi, đầu óc váng vất, bước đi loạng choạng.

Sếp Khang đã đi làm từ sớm, bà Lý Tâm Hà và thím Ngô không xuất hiện trong phòng ăn như thường lệ, căn nhà ngổn ngang đã được dọn dẹp qua loa. Qua một đêm, Lệ Lệ có vẻ có tinh thần hơn, vẫy cái đuôi nhỏ với Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn uống chút sữa, cầm một cái bánh mì ra khỏi cửa.

Đến bệnh viện, hơi lạnh như tỏa ra từ mỗi khớp xương, có lẽ do đêm qua lạnh quá. Cô tìm mấy viên thuốc cảm để uống, tinh thần vẫn không thể phấn chấn lên được.

Buổi trưa ăn cơm, Lãnh Phong thấy mặt Bạch Nhạn tái nhợt bèn giục cô về nhà nghỉ ngơi.

Cô trù trừ một lúc, quay về phòng phẫu thuật xin nghỉ rồi ngồi xe về nhà.

Trước khi đi, y tá trưởng kéo cô lại, nói chồng chị xét nghiệm bãi nôn của con chó, nó ăn phải một chút thuốc trừ sâu có trong dâu tây, có lẽ là người giúp việc trong nhà mua về chưa rửa sạch đã cho ăn luôn, sau đó chú chó liền bị ngộ độc nhẹ.

Trong nhà không một tiếng động, có lẽ bà Lý Tâm Hà và thím Ngô đang ngủ trưa, lúc đi lên lầu, Bạch Nhạn gắng đi thật khẽ để không đánh thức họ.

Cũng không biết là đã ngủ bao lâu, tai nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa và tiếng nói chuyện, mở mắt nhìn đồng hồ, đã bốn giờ hơn. Bạch Nhạn cảm thấy môi khô rát, gượng ngồi dậy muốn xuống nhà uống chút nước.

Chưa đi tới cầu thang cô đã dừng chân lại.

Bà Lý Tâm Hà đang khóc thút thít, thực ra bà đã khóc cả ngày cả đêm. Đứa con trai bà cực nhọc vất vả nuôi lớn, đứa con trai luôn là niềm tự hào của bà, giờ đây lại vì một đứa con gái mà trở mặt với bà.

Cứ cách một tiếng thím Ngô lại gọi điện cho Khang Kiếm một lần, báo cáo nỗi đau của bà Lý Tâm Hà, Khang Kiếm không biết làm thế nào, đành về nhà nhận lỗi.

- Kiếm Kiếm, con không nhớ nhà chúng ta vì sao mà đến nông nỗi này rồi ư, con không nhớ tại sao mẹ lại trở thành tàn tật ư? – bà Lý Tâm Hà khóc – hai tư năm về trước, con hồ ly tinh Bạch Mộ Mai khiến bố con vui quên đường về, bỏ mặc vợ con, mẹ không chịu nổi, sống không bằng chết nên mới nhảy lầu tự tử, không ngờ chết không được, lại trở thành bộ dạng ma quỷ như hiện giờ. Chính con đã ôm mẹ mà nói rằng, sau này nhất định sẽ làm cho mẹ được hạnh phúc, mẹ mới cố sống tới ngày hôm nay. Nhưng bây giờ, vì con tiểu hồ ly tinh Bạch Nhạn đó mà con muốn phá tan cái nhà này một lần nữa, muốn mẹ con chết một lần nữa có phải không?

Khang Kiếm không nói không rằng, lẳng lặng ngồi đó, lúc này nói gì cũng không ổn, chỉ có thể để cho bà Lý Tâm Hà xả hết cơn giận, đợi bà xả xong anh mới nói.

- Lúc mẹ ở Bắc kinh, con gọi điện cho mẹ nói rằng con đã gặp con gái của Mộ Bạch Mai, con còn nhớ con đã nói gì không?

Thím Ngô trừng mắt tiếp lời:

- Lúc đó thím đứng bên cạnh nghe rất rõ, con nói con muốn con yêu nữ đó chịu tất cả những nỗi sỉ nhục mà mẹ con đã phải chịu. Con muốn con yêu nữ đó thích con, con chơi bời chán chê rồi sẽ đá văng nó đi. Sau đó, con lại gọi điện tới nói, con yêu nữ đó quá thông minh, không mắc lừa, con bắt buộc phải cưới nó. Con cho nó vào cửa, đợi nó nếm mùi vinh hoa phú quý quen mùi, không từ bỏ được nữa thì con sẽ ruồng rẫy nó. Nếu nó ngoan ngoãn thì sẽ để cho nó hầu hạ mẹ con, nó mà không ra gì thì con sẽ tống cổ nó đi. Kiếm Kiếm, thím không nói sai chứ?

- Mẹ, tình hình bây giờ và lúc đó không giống nhau! – Lòng dạ Khang Kiếm rối bời, như người sắp phát điên.

- Sao lại không giống nhau? Chẳng qua chỉ là một chức thị trưởng thôi, mà chúng ta lại phải nhìn sắc mặt nó, mặc cho nó muốn làm gì thì làm sao? Thực ra con không cần để ý, nó có loại mẹ như con hồ ly thối tha đó, con có vứt bỏ nó cũng chẳng ai nói gì đâu.

Khang Kiếm ngẩng đầu lên, mặt tái xanh:

- Không phải… Bạch Nhạn?

Anh khẽ hít vào một luồng khí lạnh, điếng người nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện ở đầu cầu thang.

Bạch Nhạn rất bình tĩnh, hàng mi dài khẽ chớp mấy cái.

Thì ra, thật sự không phải là anh, bên em đến trọn đời!

- Sếp Khang, đây là chân tướng của việc vì sao chỉ lấy mình tôi phải không? – Cô khẽ hỏi.

34. Chương 09.1

Chương 9: Anh - là một đoạn hồi ức đặc biệt

Bạch Nhạn, em nghe anh giải thích. - Khang Kiếm cảm thấy đầu óc mình như bị chập điện, anh ba chân bốn cẳng chạy lên cầu thang theo bản năng, giữ chặt vai Bạch Nhạn. - Mọi chuyện không hẳn là như vậy.

Ánh mắt Bạch Nhạn bình lặng không một gợn sóng, cô cố mở to đôi mắt; chống lại những cơn chóng mặt dồn dập:

- Hai mươi tư năm về trước mẹ em đã phá hoại tình cảm của bố mẹ anh, đúng không?

Mặt Khang Kiếm trắng bệch, anh không thể nào phủ nhận, chỉ có thể im lặng.

- Anh lấy em là để trả thù cho mẹ anh sao?

- Bạch Nhạn… Anh cứ gọi mãi tên cô, trái tim như rơi xuống một hố băng.

- Sếp ạ, anh không sai. Làm mẹ anh vui lòng, đó là anh hiếu thảo. Mẹ vay con trả, là cái giá em phải trả. Tất cả đều hợp tình hợp lý, không có gì đáng trách hết - Bạch Nhạn chầm chậm đẩy tay anh ra, quay người đi vào phòng ngủ.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô ngớ người, không tin được rằng sau khi biết rõ toàn bộ chân tướng, con hồ ly Bạch Nhạn mồm mép giảo hoạt lại không hề phản bác điều gì.

Ba phút sau, Bạch Nhạn xách túi bước ra.

Khang Kiếm định tới gần cô, cô xua tay ý bảo anh đừng lại gần:

- Em phải đi trực đêm… khụ…

Cổ họng hơi ngứa, cô không khỏi húng hắng đôi chút.

Cô rảo bước xuống lầu, đi ra cửa mà đầu nặng trịch, chân nhẹ bẫng. Khang Kiếm điếng người, đuổi theo định kéo cô lại, nhưng bị cô hất tay ra.

- Bạch Nhạn…

Chết tiệt, chân cô hãy còn đang đi dép lê.

Bạch Nhạn không biết mình lấy sức lực từ đâu mà đi rất nhanh, giống như một cơn gió, đợi đến khi Khang Kiếm đuổi tới dưới lầu thì cô đã chạy ra ngoài tiểu khu bằng một tốc độ nhanh chưa từng có và vẫy một chiếc taxi.

Vạt nắng chiều chênh chếch rọi những đóm sáng loang lổ dưới vòm cây, Khang Kiếm đứng trong vạt sáng ấy, cuối cùng cũng biết cảm giác hối hận đến đứt ruột đứt gan là như thế nào.

- Tới huyện Vân… khụ…

Bạch Nhạn chống tay lên chiếc trán nóng rẫy như lửa, bảo tài xế tắt điều hòa, mở kính xe, hy vọng ngọn gió đêm mát rượi sẽ khiến cô dễ chịu hơn một chút.

- Cô bị cảm à? - Tài xế là một người đàn ông trung niên gầy gò có nụ cười hiền lành.

- Tôi không sao.

Đến huyện Vân ít nhất phải hai tiếng nữa, Bạch Nhạn nhắm mắt, muốn chợp mắt một chút.

Nhưng mắt vừa nhắm lại, những chuyện liên quan đến sếp Khang lại ập đến, từng chút từng chút một.

Lần đầu tiên gặp nhau là lúc tiêm phòng vacxin, anh lạnh lùng một bên nhìn cô không chớp mắt, sau đó để Giản Đơn bắt chuyện với cô, để lại số điện thoại của anh. Khi đó, có phải anh đã ấp ủ âm mưu trả thù cô rồi không?

Thư ký Tiểu Ngô bị bệnh, bữa cơm hậu tạ của Giản Đơn, sao anh lại cũng có mặt ở đó chứ! Trời mưa to, Giản Đơn và Tiểu Ngô đột ngột bỏ về, chỉ còn lại anh và cô, bây giờ nghĩ lại, đó cũng là sự sắp xếp tỉ mỉ của anh.

Hàng loạt chuyện sau này, hai người còn chưa thân thiết lắm anh đã vội vã thổ lộ với cô, muốn cô làm bạn gái anh.

Một tấm lưới to như thế, nhiều đồng phạm như thế, nói với cô những lời chân thành như thế, cảm động như thế, bảo cô trốn làm sao được?

Cô nhiều lần cự tuyệt, nhưng anh hết lần này đến lần khác cố chấp tiến về phía cô. Bây giờ nghĩ lại, sự cố chấp của anh không phải là tình yêu, mà là để trả thù.

Còn chưa kết hôn đã vội đưa cô tới đảo Giang Tâm làm quen với cuộc sống xa hoa của tầng lớp thượng lưu, khi đó có phải anh đang đứng một bên lạnh lùng quan sát, xem cô có hoảng hồn vì được yêu chiều hay không?

Lời nói của Lục Địch Phi, của người đẹp Y Đồng Đồng, tất cả những chuyện xảy ra sau khi cưới, liên hệ với những điều hôm nay nghe được, hoàn toàn không cảm thấy kỳ quặc nữa.

Điều đáng tiếc duy nhất là cuộc hôn nhân giữa anh và cô đã khiến anh phải hy sinh người đẹp Y Đồng Đồng, anh có luyến tiếc không?

Cô không còn sức lực để đánh giá mọi hành động của sếp Khang, mỗi người một cách sống. Điều may mắn là cô hiểu thấu anh, không thích anh, không ham hố sự xa hoa mà anh đem lại như anh dự tính, vì thế tim cũng không quá đau. Cô chỉ hơi lạnh một chút thôi.

Bởi vì lạnh, Bạch Nhạn không khỏi ôm chặt hai vai, rúc vào trong ghế.

Điện thoại trong túi xách reo lên từng hồi, reo tới tận lúc hết pin mới an phận im lặng.

Bóng chiều dần buông, ngoài cửa sổ, trời và đất đã hòa vào nhau thành một màu tăm tối.

Hai luồng sáng của chiếc taxi chạy tới trong đêm tối, huyện Vân dần gần lại.

Xe chạy vào địa phận huyện, Bạch Nhạn bảo tài xế dừng lại ở phía đối diện khu tập thể Văn hóa.

Cánh cửa sắt xếp kiểu cũ chỉ hé ra một khoảng đủ lách người, trên bức tường xi măng treo một loạt tấm biển hiệu bằng gỗ nền trắng chữ đen, lần lượt viết tên hội văn hóa huyện Vân, đội văn nghệ quân chủng huyện Vân, đoàn ca múa huyện Vân, đoàn Việt kịch huyện Vân… không biết đã dãi dầu bao mưa gió, nền sơn trắng của mấy tấm biển này đã nứt nẻ, lộ ra lớp gỗ bên trong.

Ngoài cửa có một chiếc BMW màu xanh da trời đón mấy cô gái trẻ có vẻ là diễn viên từ trong đi ra. Mấy người phụ nữ trung niên từng là mỹ nhân một thời nay người phì ra, lười biếng lê dép loẹt quẹt, chỉ trỏ chiếc xe vừa phóng điên cuồng, trong đó có một người là mẹ của Thương Minh Tinh.

Bạch Nhạn nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng trong sân khu nhà. Một dãy nhà mái bằng có khoảnh sân nhỏ, con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại, dãy nhà tập kịch mái ngói đổ nát, thiếu mất một bên cửa.

Trước khi đi học tại trường y tá, cô cũng giống như những người đang sống trong đó, mỗi ngày đều ra ra vào vào cánh cổng này nhiều lần, lưng đeo cặp, tay xách rau.

- Đi thôi!

Nơi này bà Bạch Mộ Mai đã không thèm lui tới nữa. Bà đã mua cho mình một căn hộ có một phòng khách một phòng ngủ ở khu vực tốt nhất huyện Vân.

Lúc này, trời tối đen như mực, lạnh lẽo, cứng ngắc, như một tấm giáp sắt chụp lên trên người.

Xe dừng lại, Bạch Nhạn đưa trước cho tài xế hai trăm tệ:

- Tôi chỉ lên trên nửa tiếng thôi, sau đó chúng ta quay về Tân Giang.

Tài xế ngẩn, người, cảm thấy kỳ lạ nhưng không hỏi nhiều. Có việc để làm là được rồi, mặc kệ khách hàng có kỳ quái hay không!

Sau khi bà Bạch Mộ Mai dọn đến chỗ này, Bạch Nhạn chỉ tới một lần. Buổi trưa tới huyện Vân, vào tham quan một chút rồi bà Bạch Mộ Mai đưa cô ra ngoài ăn, cô ăn xong liền quay về Tân Giang.

Bạch Nhạn còn nhớ cửa sổ của căn hộ đó rất to, sát cửa sổ là một tủ rượu kiểu Tây, trong tủ bày mười mấy chai rượu, cao thấp to bé đủ các loại chai đủ các loại rượu, một tá ly rượu kiểu Tây treo trên một cái giá phía trên. Trên bàn trà phía trước tủ rượu, bà Bạch Mộ Mai cắm ba cành hoa diên vĩ trong một chiếc bình thủy tinh cổ hẹp. Bức tường trắng đối diện cửa sổ treo những khung ảnh to nhỏ khác nhau, đều là ảnh chụp bà Bạch Mộ Mai đang biểu diễn.

Bạch Nhạn ấn tượng sâu sắc nhất là chiếc giường của bà Bạch Mộ Mai rất to, rèm cửa và ga giường đều bằng tơ tằm màu tím huyền bí, đối diện giường là một dãy gương, có thể phản chiếu rõ nét bất kỳ động tác nhỏ nào trên giường.

Bạch Nhạn nuốt nước bọt, giơ tay gõ cửa.

- Ai đó?

Bên trong vọng ra giọng nói mềm mượt như nhung của bà Bạch Mộ Mai.

Cửa theo đó mà mở ra, ánh đèn trong phòng rất tối, chiếc váy ngủ bằng sa mỏng của bà Bạch Mộ Mai mỏng tang như cánh ve, khiến da thịt bên trong lúc ẩn lúc hiện.

- Nhạn Nhạn, sao con lại đến đây?

Nương theo ánh đèn, bà Bạch Mộ Mai nhìn thấy Bạch Nhạn, bèn xiết chặt đai của chiếc váy ngủ lại.

- Con vào trong có tiện không? - Bạch Nhạn hỏi.

Bà Bạch Mộ Mai sững lại: - Con đợi chút! - Bà khép cửa lại, trong phòng ngủ vọng ra tiếng cười nũng nịu của bà và tiếng nói chuyện rù rì.

Một lát sau, một người đàn ông cao to từ trong đi ra. Bạch Nhạn cụp mắt xuống, nhích sang bên cạnh để nhường đường.

Vào đi! - Bà Bạch Mộ Mai quay sang. - Con ăn cơm chưa?

Đây chỉ là một câu hỏi mang tính chất đối phó, ở chỗ bà Bạch Mộ Mai ngoài rượu ra thì chỉ có cà phê, bếp chưa từng nổi lửa.

- Hắt xì! - Bạch Nhạn bị mùi hương nồng nặc trong phòng xông vào mũi, hắt xì một cái.

- Con bị cảm à? - Bà Bạch Mộ Mai chau mày, rót cho Bạch Nhạn một ly nước rồi tao nhã dựa người vào tủ rượu.

- Có lẽ là vậy! - Bạch Nhạn ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn của quầy bar, gương mặt bà Bạch Mộ Mai hiện lên vô cùng mềm mại, lả lướt như cánh hoa bách hợp.

- Xin lỗi, muộn thế này rồi mà còn làm phiền mẹ. Con có chuyện muốn hỏi mẹ.

Bà Bạch Mộ Mai lấy cho mình một cái ly, rót nửa ly rượu, không nói gì.

- Trước khi con và Khang Kiếm kết hôn, tại sao mẹ không nói cho con biết mẹ và ông Khang Vân Lâm đã từng lên giường với nhau, mẹ đã từng hại vợ ông ấy phải nhảy lầu tự tử?

- Mẹ có nhắc nhở con rồi. - Bà Bạch Mộ Mai vẻ mặt thản nhiên như đang nói chuyện của người khác. - Mẹ đã từng nói con không hợp với Khang Kiếm, cuộc hôn nhân của bọn con sẽ không kéo dài được sáu tháng.

- Như thế là nói ư? Bạch Nhạn run lên. - Con lớn bằng từng này rồi, bất luận là con làm gì mẹ cũng chưa bao giờ tán thành, nếu không mỉa mai thì cũng là giễu cợt. Mẹ hiểu tính cách của con, mẹ càng phản đối thì con càng gắng sức làm cho tốt. Thực ra, mẹ cố tình khích tướng con, muốn con lấy… lấy Khang Kiếm?

Bà Bạch Mộ Mai chậm rãi uống hết rượu trong ly, vén vạt áo ngủ để lộ ra cặp đùi trắng như tuyết rồi ngồi lên mặt quầy bar:

- Con phân tích rất đúng, mẹ muốn con lấy Khang Kiếm.

- Tại… tại sao? - Bạch Nhạn đã đứng không vững, đành phải vịn vào một góc tủ.

- Con nói xem? - Bà Bạch Mộ Mai cố giữ sự bình tĩnh trong giọng nói, nhưng sắc mặt đột nhiên thay đổi - Bởi vì mẹ hận mụ đàn bà tàn tật kia. Mụ ta đã nhảy lầu thì sao không chết quách đi cho xong, vẫn còn hổ thẹn mà sống trên cõi đời này? Nếu không phải vì mụ ta, thì giờ đây vợ của bí thư Khang đã là mẹ, chính là mẹ! Năm đó Khang Vân Lâm đã nói sẽ cưới mẹ, mẹ ở huyện Vân đợi ông ta, ông ta quay về để ly hôn. Kết quả, mẹ đợi đến hai tháng sau thì nhận được một cú điện thoại, ông ta nói ông ta và mẹ sẽ không gặp nhau nữa, vợ ông ta nhảy lầu, thành người tàn phế rồi. Nếu vợ ông ta sống lành lặn hay là chết quách đi, thì mẹ và Khang Vân Lâm đều có hy vọng. Nhưng bà ta lại bại liệt. Bà ta cố tình, cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến mẹ và Khang Vân Lâm cắt đứt triệt để. Kể từ đó Khang Vân Lâm liền đá bay mẹ đi. Cục tức này mẹ làm sao nuốt trôi đây. Chuyện qua đi hai mươi tư năm, con trai ông ấy lại tự tìm đến cửa, đương nhiên mẹ sẽ không bỏ qua cho mụ đàn bà đó. Mẹ muốn làm thông gia với mụ ta, muốn con gái của Bạch Mộ Mai này cả ngày lượn lờ trước mặt mụ ta, mẹ muốn mụ ta đêm ngày đều phải nhớ tới chuyện của hai mươi tư năm về trước, cho đau đớn, cho khổ sở, cả đời không được yên ổn.

Bạch Nhạn rất muốn cười, không ngờ cô có mặt trên đời này lại có một tác dụng to lớn như vậy, vừa là đối tượng để Khang Kiếm trả thù, vừa là một cái gai trong tay bà Bạch Mộ Mai, đâm thẳng vào yếu huyệt của bà Lý Tâm Hà.

- Con thật không ngờ mẹ còn muốn lấy chồng, thực ra mẹ cứ sống như vậy tốt bao nhiêu, thích loại đàn ông nào mà chả được.

Bà Bạch Mộ Mai nhảy xuống ghế, giáng cho Bạch Nhạn một cái tát tai.

- Tao là mẹ mày.

- Đúng, mẹ là mẹ con, cái cắt được là cuống rốn, cái không cắt được là tình mẫu tử.

Nước mắt trào ra từ khóe mắt cô, nhưng cô lại cứ cười.

- Mày từ Tân Giang chạy về đây là vì chuyện này sao?

- Con không thể quay về để thăm người mẹ xinh đẹp của con sao? Ồ, cho mẹ biết một chuyện nữa, có lẽ con đã làm mẹ thất vọng rồi, con chuẩn bị ly hôn với con trai của ông Khang Vân Lâm.

Bà Bạch Mộ Mai sửng sốt.

Bạch Nhạn loạng choạng đi ra cửa, tay nắm lấy nắm đấm cửa, cô cảm thấy mình nên nói thêm điều gì đó, nghĩ ngợi hồi lâu bèn ngoảnh đầu lại:

- Mẹ ạ, bây giờ con không còn là gánh nặng của mẹ nữa, chẳng còn tác dụng gì với mẹ cả, có lẽ tình máu mủ cũng cắt đứt được rồi!

Cô loạng choạng đi xuống lầu, cầu thang bộ tối om, cả người cô cũng tối tăm, tiếng dép lê loẹt quẹt vang lên trên những bậc cầu thang.

- Chưa quá nửa tiếng chứ? - Cô đứng cạnh xe hỏi tài xế.

Bác tài vừa chạy ra ngoài mua một chai nước và một cái bánh mì, đang nhai ngấu nghiến. Bác ta ngậm miếng bánh, mở cửa xe cho Bạch Nhạn, nhìn vẻ mặt tái mét của Bạch Nhạn thì hoảng hồn.

- Cô à, hay là chúng ta tới bệnh viện trước đi? - Dù sao giữa đêm thế này cũng chẳng đón được khách khác, bác tài quyết định không vội nữa.

- Bây giờ chúng ta tới… bệnh viện số Một Tân Giang.

Bờ môi, ngón tay, toàn thân Bạch Nhạn đều run lên.

Bác tài nuốt miếng bánh mì, lên xe rồi nổ máy, chiếc xe lao vào bóng đêm. Vì sợ ngủ gật, bác ta mở đài nghe nhạc.

Bạch Nhạn mơ hồ nhắm mắt lại trong tiếng nhạc, giữa màn đêm mịt mùng, cô thấy mình đang ngồi một mình trên thềm nhà, bên ngoài sấm chớp đầy trời, cô sợ phát khóc, nhưng người qua kẻ lại ở cổng không ai đoái hoài tới cô.

- Tiểu Nhạn.

Phía trước bỗng xuất hiện một bóng người. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt khôi ngô đang mỉm cười liền mếu máo:

- Minh Thiên, em sợ…

Khu tập thể Văn hóa của huyện Vân dân cư đông đúc, bà Bạch Mộ Mai là một trong những nhân vật thu hút ánh mắt của mọi người nhất. Bà không chỉ xinh đẹp mà còn diễn kịch rất hay. Trên đường từ đoàn kịch trở về nhà, có bao đứa trẻ chạy theo bà để xem. Trên huyện có hoạt động gì cũng đều coi việc mời được bà Bạch Mộ Mai tham dự là niềm vinh dự. Thời gian bà ở huyện Vân không nhiều, quanh năm đi lưu diễn với đoàn kịch ở các huyện thị, cũng có khi lên cả tỉnh.

Bố của Thương Minh Thiên phụ trách quản lý đạo cụ và đồ đạc trong đoàn Việt kịch, mẹ anh vốn làm nông ở quê, sau khi có thai được ông Thương đón lên huyện. Bà rảnh rỗi nên bán hạt dưa chè thuốc trong rạp chiếu phim, kiếm chút tiền về cho gia đình. Sau khi sinh liền hai đứa bé, bà lại nhận thêm chút việc ở xưởng làm hộp giấy, lúc nào không chiếu phim thì bà dán hộp giấy.

Một nhà bốn người sống trong căn nhà hai phòng một bếp, cộng thêm một cái sân nhỏ. Một phòng dùng làm phòng ngủ, phòng còn lại vừa là phòng khách vừa là phòng ăn. Sau khi Thương Minh Thiên, Thương Minh Tinh lớn, phòng khách và phòng bếp mỗi phòng treo một cái rèm, mua thêm hai cái giường nhỏ. Cứ như vậy, ngôi nhà trông càng chật chội. Bà Thương gục người bên bệ cửa sổ nhìn nhà Bạch Mộ Mai ở dãy sau, luôn mồm mắng ông Thương vô dụng, nhà người ta hai người ở hai phòng một bếp, nhà mình bốn người cũng hai phòng một bếp.

Ông Thương ngậm điếu thuốc rê chẳng nói chẳng rằng, tự nhủ, nhà mình làm sao bì được với nhà cô ấy?

Những chuyện trăng hoa của bà Bạch Mộ Mai đương nhiên bà Thương đã nghe rất nhiều, chính mắt bà cũng đã từng trông thấy các gã đàn ông áo quần bảnh bao đến đón bà Bạch Mộ Mai. Con gái nhà nông tính tình bộc trực, mắt không chứa nổi một hạt cát, không chịu nổi việc này. Bếp nhà họ Thương đối diện với cái sân nhỏ nhà bà Bạch Mộ Mai, lúc bà Thương nấu cơm cứ hữu tình vô ý luôn mồm chửi rủa Bạch Cốt Tinh thế này, Bạch Cốt Tinh thế nọ.

Thường là bà Bạch Mộ Mai chẳng thèm để ý đến bà ta, hôm nay lại không biết tinh thần ở đâu ra, mắt phượng khẽ liếc, đứng trước cửa sổ nhà họ Thương.

- Ê bà già, có phải bà đang ghen tị đến phát điên rồi không? Nói thật nhé, Bạch Cốt Tinh không phải ai muốn làm là cũng làm được đâu. Người như bà, dù có chủ động lột truồng thì đàn ông cũng chẳng thèm liếc mắt đâu. Cho nên bà bớt lảm nhảm đi, đừng có tự vạch áo cho người xem lưng nữa.

- Cái đồ hồ ly thối tha không biết xấu hổ, mày tưởng ai cũng bán thân cầu vinh như mày sao? Tao á, tao cần gì đàn ông khác phải có hứng thú với tao, tao dù gì cũng có tấm chồng tử tế. Còn mày thì sao?

Bà Bạch Mộ Mai cười, đầu mày cuối mắt đều nở rực như hoa:

- Đừng có bảo tôi là ông chồng nhà bà chỉ ăn chay thôi đấy. Chẳng qua là tôi không để mắt đến ông ta thôi, nếu không… - Bà cười, không nói tiếp.

Bà Thương nhảy dựng lên, tay chống nạnh:

- Nếu không thì sao?

- Đi mà hỏi chồng bà ấy. - Bà Bạch Mộ Mai quay người, lả lướt đi vào trong nhà.

Nhà Thương Minh Thiên bỗng cãi cọ ầm ĩ, mặc cho ôngThương thề thốt hứa hẹn thế nào, bà Thương gào khóc suốt cả một đêm, chấn động đến nỗi bầu trời huyện Vân đều biến đổi.

Từ đó, bà Thương chính thức kết thù với bà Bạch Mộ Mai.

Khi đó Bạch Nhạn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện người lớn, thấy hai đứa trẻ con nhà họ Thương chơi đùa vui vẻ ngoài sân thì tung tăng chạy tới, còn chưa ra tới cửa thì Thương Minh Tinh đã tiến đến đẩy cô ngã lăn ra đất:

- Cút đi đồ Bạch Cốt Tinh, đừng có làm bẩn đất nhà tao.

- Minh Tinh, em làm gì thế? - Thương Minh Thiên bước tới đỡ cô dậy, mắng em gái mình.

- Anh, mẹ bảo nhà họ Bạch chẳng phải loại tốt đẹp gì, không cho anh em mình chơi với nó.

Nói xong, Thương Minh Tinh lại đẩy Bạch Nhạn vừa đứng dậy ra đến tận cổng.

Bạch Nhạn mắt ngấn lệ ngoái đầu lại, Thương Minh Thiên nhìn cô mỉm cười.

Lần sau, Bạch Nhạn đi ngang qua sân nhà họ Thương, bà Thương hắt một chậu nước bẩn từ trong nhà ra, đôi giày hoa nhỏ của Bạch Nhạn ướt sũng.

Không chỉ có Thương Minh Tinh, mọi đứa trẻ lớn nhỏ trong khu tập thể Văn hóa đều không chịu chơi với Bạch Nhạn. Thấy Bạch Nhạn, đứa thì ném đá đứa thì nhổ nước bọt, có mấy đứa con trai lớn hơn một chút còn nói những câu hạ lưu với Bạch Nhạn. Có đứa thậm chí còn nhân lúc Bạch Nhạn không để ý, đẩy cô ngã xuống đất rồi cưỡi lên người cô.

- Đồ con hoang, có phải mẹ mày bị người ta "chơi" như thế này không?

Một đám trẻ con xúm lại vào hùa, bọn chúng hét mau lại đây xem, con bé lăng loàn bị "chơi" rồi.

Bạch Nhạn mặt đỏ phừng phừng, không biết lấy sức lực ở đâu ra, đẩy đứa con trai trên người ngã phịch xuống đất, bóc một nắm bùn ném vào nó, bắt chước bọn chúng chửi lại. Lũ con trai thẹn quá hóa giận ào ào xông lên đấm đá Bạch Nhạn.

Thương Minh Thiên từ bên ngoài xông vào, ra sức bảo vệ Bạch Nhạn ở phía sau, giúp cô phủi đi bụi đất trên người, lau vết bùn trên má, căm giận nhìn lũ con trai.

Kết quả, Thương Minh Thiên bị đánh sưng vù mặt mũi, Bạch Nhạn lại chẳng bị làm sao. Buổi tối, một đám phụ huynh kéo đến nhà họ Thương hạch tội, bà Thương thiếu điều muốn giật đổ nóc nhà, ép Thương Minh Thiên phải thề sau này không được chơi cùng con nhỏ Bạch Cốt Tinh nữa.

Bạch Nhạn ngồi trên bậu cửa, qua cánh cửa sổ trong bếp, cô có thể nhìn thấy Thương Minh Thiên quỳ trên nền nhà, hai môi mím chặt, không nói lời nào.

Bà Thương tức đến nỗi suýt phát bệnh.

Ngày hôm sau, Thương Minh Tinh nhìn thấy Bạch Nhạn, hai mắt tóe lửa.

Từ đó trở đi Bạch Nhạn đã biết, thấy trẻ con trong khu thì tránh ra xa, dù người khác nói gì cô cũng coi như không nghe thấy.

Mùa hè đến, bà Bạch Mộ Mai lại đi lưu diễn ở tỉnh ngoài. Đêm mưa bão bùng, một mình Bạch Nhạn ngồi sụp bên giường, sợ đến nỗi không dám nhắm mắt lại. Đúng lúc này lại mất điện, căn phòng tối om, ngoài cửa sổ sấm giật liên hồi, ánh chớp như con rắn lửa đôi lúc lại lóe lên qua khung cửa.

Bạch Nhạn ra sức cắn môi, người run lên như chiếc lá rụng chấp chới giữa trời thu.

Đột nhiên, trong bếp nhà họ Thương thắp lên một ngọn đèn bão, sáng leo lắt hắt lên khuôn mặt tuấn tú của Thương Minh Thiên.

Cậu ngồi đọc sách trước cửa sổ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn màn mưa dày đặc bên ngoài, thỉnh thoảng lại khẽ mỉm cười.

Bạch Nhạn từ trên giường bò đậy đi tới cửa, nhìn ánh đèn mù mịt ấy, cũng mỉm cười.

Ông Thương chỉ học tới cấp hai, bà Thương chẳng biết chữ nào nhưng Thương Minh Thiên lại là cậu con trai đi tới đâu cũng đều gây tiếng vang. Cậu từng được giải Olympic toán, từng được giải văn đạt danh hiệu Mười thiếu niên tiêu biểu toàn huyện. Thế vẫn còn chưa đủ thần kỳ, điều khiến người ta nể phục nhất là trong hội thể thao toàn trường, cậu đạt chức quán quân chạy 100m, dáng chạy lướt cùng chiều gió khiến nữ sinh toàn trường phát cuồng. Cậu xuất sắc khiến người ta nghẹt thở, nhưng ngày ngày vẫn bình dị xuất hiện trong sân trường.

Thương Minh Tinh cùng ra đời với cậu không biết là bị trục trặc ở chỗ nào, hoàn toàn ngược lại với cậu, ngoài việc được di truyền cái mồm dẻo quẹo của bà mẹ thì chẳng được tích sự gì. Vì thi không đỗ, lưu ban hai năm, rớt lại học cùng một lớp với Bạch Nhạn nhỏ hơn họ hai tuổi.

Thành tích của Bạch Nhạn cũng tốt, nhưng cô rất khép mình, ngoài việc đi học thì không tham gia bất kỳ hoạt động nào trong trường. Dù vậy, ở trong trường cô vẫn khiến người ta chú ý, vì mẹ cô là bà Bạch Mộ Mai.

35. Chương 09.2

Buổi sáng, Bạch Nhạn ra khỏi cửa, hai phút sau liền nghe thấy cánh cổng nhà họ Thương kẽo kẹt một tiếng, "Mẹ ơi, con đi học đây". Thương Minh Thiên cao giọng nói.

Hai người một trước một sau ra khỏi khu tập thể Văn hóa. Mấy đứa con trai định kiếm chuyện trừng mắt, chạy xa khỏi Bạch Nhạn.

Bọn chúng đã từng cố ý chọc giận Bạch Nhạn, nhưng cậu học sinh ưu tú Thương Minh Thiên kia lại giống như không sợ chết mà xông đến, nếu không nghiêm khắc quở trách chúng thì cũng là liều mạng đánh nhau với chúng. Có lần còn ầm ĩ lên tận trường, bọn chúng suýt chút nữa bị đuổi học.

Chuông tan học vừa reo, Bạch Nhạn đeo cặp sách đi ra cổng, Thương Minh Thiên đã đứng ở đó được một lúc. Lần này cậu đi trước, cô đi sau.

Gió nhè nhẹ thổi. Nắng chiếu chênh chếch, hoa dại bên đường đang nở rộ.

Dần dần, kẻ trước người sau đã biến thành sánh vai cùng bước.

Giữa họ luôn có những chuyện nói mãi không hết. Thương Minh Thiên đọc nhiều sách, cậu kể cho Bạch Nhạn nghe rất nhiều chuyện thời xưa, chuyện ở nước ngoài, kể về giấc mơ, hoài bão của cậu.

Bạch Nhạn quay sang nhìn cậu, ánh mắt sáng lấp lánh, dưới ánh nắng xuân, rạng ngời tươi tắn.

Hai người đi đến trước cửa khu tập thể Văn hóa, Thương Minh Thiên dừng lại, Bạch Nhạn hiểu ý cười cười, bước qua cổng trước, năm phút sau Thương Minh Thiên bước vào.

Mặc dù bà Bạch Mộ Mai lạnh nhạt với cô, cả ngày không ở nhà, mặc dù cô bị người ta mắng nhiếc sau lưng là "đồ con hoang, đồ tiểu Bạch Cốt Tinh", nhưng Bạch Nhạn cảm thấy những ngày tháng đó thật đẹp, nhưng cũng trôi qua rất nhanh.

Một dịp Tết nhất, khu tập thể Văn hóa càng náo nhiệt hơn thường ngày, nhà nhà náo nức cười nói, sự lạnh lẽo và tịch mịch trong nhà Bạch Nhạn lại càng nổi bật.

Nhà họ Thương thường ngày dè xẻn, nhưng lúc Tết đến cũng xa xỉ một chút. Bà Thương khéo tay, làm món lạc rang muối, bỏng gạo, lạp xưởng, đùi gà, Bạch Nhạn ngồi trong nhà cũng ngửi thấy.

Thời gian này càng không thấy bóng dáng bà Bạch Mộ Mai đâu, những món Bạch Nhạn biết làm có hạn. Bê cơm lên bàn, Bạch Nhạn chẳng thể nào nuốt trôi. Cô quay sang nhìn bếp nhà họ Thương, lòng cuộn trào, Thương Minh Tinh quanh quẩn bên chân bà Thương, bỗng thò tay nhón trộm một miếng bỏ tọt vào miệng, khiến bà Thương hét ầm lên. Nhưng trong tiếng hét ấy mang đậm ý cười và sự cưng chiều.

Mắt Bạch Nhạn bất giác đỏ hoe, cô không thèm khát những món ăn khiến người ta chảy nước miếng kia, mà ngưỡng mộ sự ấm cúng trong ngôi nhà đó.

Trời tối, sân khu tập thể lác đác vang lên tiếng pháo đì đùng. Bạch Nhạn ngồi thu lu trong nhà đợi chương trình văn nghệ đêm giao thừa, ngoài cổng bỗng vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ.

Cô tưởng là bà Bạch Mộ Mai về, liền chạy ra mở cổng. Thương Minh Thiên đứng ngoài cổng, tay xách một cái túi giấy, cô lập tức ngửi thấy một mùi nóng hôi hổi, gương mặt thoắt hồng. "Em không cần". Cô biết nhất định là Thương Minh Thiên lấy trộm đem cho cô.

Cô lùi một mạch về phía sau.

Thương Minh Thiên cười nắm chặt tay cô, dúi cái túi giấy vào: "Đồ ngốc, đây là anh cho em". Cùng lúc còn dúi thêm một quyển sổ và một cây bút, chắc là quà mừng năm mới!

Cô ngẩn người nhận lấy, bà Thương lại đang gọi Thương Minh Thiên, Thương Minh Thiên không kịp nói gì nhiều bèn đi luôn.

Bạch Nhạn cầm túi giấy, nước mắt trào ra. Khi đó cô mười ba tuổi, Thương Minh Thiên mười lăm.

Mùa đông năm mười bốn tuổi, Bạch Nhạn cảm thấy ngực mình to ra, người bỗng cao vọt lên, có hôm cô bỗng thấy bụng đau quằn quại, sau đó phía dưới bị chảy máu. Cô sợ hết hồn, chạy lòng vòng trong nhà, đúng lúc nhìn thấy Thương Minh Thiên đi xuống bếp, lần đầu tiên cô chủ động chạy tới gõ cửa sổ phòng bếp.

Thương Minh Thiên nghe xong, vội cùng cô đi tới bệnh viện.

Bác sĩ trực là nữ, mỉm cười nói với Bạch Nhạn đây không phải bệnh, mà là cô đã trưởng thành, đã trở thành thiếu nữ rồi.

Hai người ra khỏi bệnh viện, ngoài trời tuyết đang rơi, họ gom hết tiền trên người lại, mua một gói băng vệ sinh trong siêu thị. Thương Minh Thiên đứng trong gió tuyết trước cửa nhà vệ sinh công cộng hà hơi vào tay. Bạch Nhạn từ trong đi ra, nhìn cậu cười thẹn thùng. Tay hai người cứ tự nhiên như thế mà nắm lấy nhau.

Chuyện này vẫn bị bà Thương phát hiện ra.

Lần đầu tiên trong đời, bà Thương không chửi không mắng, hai ngày hai đêm liền không chợp mắt, cơm không ăn một hạt, nước không uống một giọt.

Thương Minh Thiên nói những gì, Bạch Nhạn không biết, nhưng cô biết, trên đời này không phải cứ thích nhau là có thể ở bên nhau.

Thích là chuyện của hai người, nhưng đến với nhau lại là chuyện của hai gia đình.

Ông Thương, bà Thương không xấu, mà là suy nghĩ của họ thâm căn cố đế, họ đã gửi gắm bao kỳ vọng không thể diễn tả bằng lời vào Thương Minh Thiên.

Bọn họ vẫn luôn coi thường cuộc sống phường chèo của bà Bạch Mộ Mai, với cô cũng là vẻ mặt khinh miệt đó. Giống như trong bài hát Khúc ca của kẻ lang bạt, con trai kẻ trộm vẫn sẽ là con trai kẻ trộm thôi. Bạch Nhạn chắc chắn sẽ là một Bạch Mộ Mai nhỏ. Suy nghĩ này ăn sâu vào óc họ, không phải cứ dùng thời gian, lý lẽ là có thể thuyết phục được. Bọn họ coi cô như ôn dịch, chỉ sợ cô làm vấy bẩn sự trong trắng của Minh Thiên.

Cô biết Minh Thiên tốt với cô, nhưng họ sẽ không có ngày mai.

Cho dù Minh Thiên có gánh chịu mọi áp lực, cố chấp ở bên cô, nhưng phải chứng kiến cảnh ông bà Thương đau khổ tột cùng, Minh Thiên và cô có hạnh phúc không? Nói không chừng bà Thương không chịu khuất phục sẽ dùng cái chết để ép buộc anh.

Người con gái có thể đem lại hạnh phúc cho Minh Thiên, có thể được ông bà Thương chấp nhận, chắc chắn đang ở một nơi nào đó, nhưng chắc chắn không phải là cô.

Từ lâu cô đã biết, có những chuyện, nỗ lực thì có thể làm được, có chuyện, dù bạn có nỗ lực đến mấy, cũng vĩnh viễn không thể trở thành hiện thực.

Tốt nghiệp cấp hai, Bạch Nhạn đăng ký thi vào trường y tá và đã đỗ thuận lợi. Lúc cô học năm thứ nhất, Minh Thiên đang bước vào giai đoạn căng thẳng của lớp Mười hai.

Hai người ở cách nhau rất xa, nhưng cứ cách hai ngày Minh Thiên lại viết thư cho cô, kể cho cô nghe những chuyện vui trong trường học, kể với cô kỳ thi thử này anh làm bài thế nào. Cô hồi âm, nói trường y tá rất to rất đẹp, có một người bạn rất thân tên là Liễu Tinh. Cô không nói với anh, cô nhớ anh, đêm nào cũng tỉnh giấc trong nước mắt.

Kỳ nghỉ đông, bà Bạch Mộ Mai đi lưu diễn ngoại tỉnh, phải hết tháng giêng mới quay về huyện Vân. Bà nhớ để lại tiền học, tiền sách vở kỳ sau cho cô, nhưng lại quên không để cho cô tiền sinh hoạt cho kỳ nghỉ và sau khi nhập học. Đoàn kịch thu tiền nhà, người thu tiền điện nước, đã đến giục mấy lần. Cô phiền não mấy đêm liền không ngủ được, bỗng nhớ ra lễ Valentine năm nay vào đúng ngày mùng Sáu tháng Giêng trong lòng khẽ động.

Cô chạy tới mấy tiệm hoa, năn nỉ người ta bán sỉ cho mấy chục bông hồng. Một bông hồng mua sỉ ba tệ, lễ Valentine bán được mười tệ.

Thời đó, mười tệ có giá trị như thế nào. Mua được gần chục cân gạo, trả được tiền điện nước một tháng, mua được một bộ đồ lót bằng vải bông thô.

Nếu bán hết được mấy chục bông hồng, Bạch Nhạn có thể cầm cự tới khi bà Bạch Mộ Mai quay về.

Mùng Sáu tháng Giêng, trời đổ mưa rét buốt, lạnh khủng khiếp, nhưng không ngăn được trái tim sôi sục của những người đang yêu nhau. Đầu tiên cô bán ở trước cửa mấy quán cà phê, sau đó lại tới nhà hàng KFC.

Người bán hoa rất đông, kinh doanh không tốt như cô tưởng tưởng. Chán chê mãi mới bán được một bông. Bạch Nhạn đứng đến tận mười một giờ đêm, thấy người mình như sắp đóng băng. Thương Minh Thiên cầm ô đứng bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại kẹp tay cô vào dưới cánh tay mình để ủ ấm, nếu không thì nhét tay cô vào dưới cổ áo anh, hà hơi ấm cho cô.

Cuối cùng, chỗ hoa hồng trong tay chỉ còn lại một bông, Bạch Nhạn vui vẻ cười mãi.

- Tiểu Nhạn, giữ bông này lại, anh mua. - Thương Minh Thiên thấy mưa to dần, không nỡ để cô bị lạnh.

- Không được, anh lấy hoa hồng làm gì, đắt lắm. Bố mẹ anh kiếm tiền cực khổ như vậy, không được tiêu pha lung tung. - Cô nói hùng hồn hệt như bà cụ non.

Thương Minh Thiên nhìn cô, không nói gì. Một đôi tình nhân quấn quýt từ phía đối diện đi tới, Bạch Nhạn chạy ra khỏi ô:

- Anh giai mua hoa cho bạn gái anh đi!

Cô gái cười rạng rỡ, yêu kiều nhìn bạn trai mình.

Chàng trai hơi đau lòng, nhưng vẫn hào phóng mua hoa.

Bạch Nhạn kéo Thương Minh Thiên đứng dưới ngọn đèn đường đếm tiền, phấn khởi nhảy cẫng lên:

- Minh Thiên, mình đi ăn chơi xa xỉ một bữa được không?

Cách ăn chơi xa xỉ mà Bạch Nhạn nói, chính là đi tới nhà hàng ăn một bữa cơm. Đã nửa đêm, trừ mấy tiệm mì và mấy quán cà phê, những hàng quán khác đã đóng cửa hết.

Hai người đi vào một tiệm mì, gọi hai bát mì rau, xì xụp ăn sạch bách.

- Minh Thiên, hình như em sống lại rồi. - Bạch Nhạn xoa má, thỏa mãn thở phào một hơi, mắt sáng lấp lánh. - Lúc anh vừa nói bông hồng cuối cùng đó không cần bán, thật sự em đã hơi dao động! Hèn gì mà người ta dùng hoa hồng để tượng trưng cho tình yêu, bởi vì nó vừa đẹp vừa cao quý. Trời lạnh căm căm, nhìn bông hồng tuyệt đẹp nở rộ, chưa nói tới giá trị, chỉ nghĩ tới tấm lòng của người tặng hoa thôi đã thấy ấm áp, lãng mạn lắm rồi. Nhưng sự lãng mạn vẫn phải được xây dựng trên nền tảng vật chất, hiện tại không liên quan tới em, cho nên em vẫn thực tế mà bán phắt nó đi.

Gương mặt tuấn tú của Thương Minh Thiên thoáng chút xót xa, anh đứng dậy trả tiền, cô giành trả, anh liền lườm cô, cô đành ngoan ngoãn le lưỡi.

Hai người đều ở trong khu tập thể của đoàn kịch, đến cổng, cô dừng lại:

- Anh vào trước đi, nếu không mẹ anh nhìn thấy anh và em đi với nhau lại làm ầm lên.

- Không, em vào trước đi. - Thương Minh Thiên dúi ô vào tay cô, xoa mái tóc ẩm ướt của cô, xót xa dựng cổ áo cho cô lên.

Cô cười, ngân nga hát đi vào trong sân.

Cửa sổ nhà họ Thương in một bóng người, đó là bà Thương vừa đan áo len vừa đợi cửa Thương Minh Thiên. Bạch Nhạn nhìn cái bóng, thở dài ngưỡng mộ. Có điều, tâm trạng này chỉ là thoáng qua, cô đậy chiếc túi đựng tiền, vui vẻ mím môi cười cười.

Ngày hôm sau, trời hửng lên, nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp. Bạch Nhạn thức dậy, đang nấu ăn sáng thì nghe thấy có người khẽ gõ cửa.

Cô mở cửa, chỉ nhìn thấy bóng Thương Minh Thiên thoáng vụt qua. Trên bệ cửa sổ đặt một chiếc hộp giấy, cô mở ra xem, trong hộp là một chiếc kẹp tóc bằng nhựa, và một bông hoa hồng bằng giấy. Giấy màu đỏ, là loại giấy dùng để viết câu đối. Bông hồng làm y như thật, bỏ ra xem, rất xinh xắn và tinh tế.

Cô ngẩng đầu lên, Thương Minh Thiên đứng dưới mái hiên gần đó, nở một nụ cười vừa dịu dàng vừa bẽn lẽn với cô.

Vì Thương Minh Thiên học tập giỏi giang, tố chất sức khỏe đạt chuẩn nên được Học viện Không quân tuyển sinh. Nhà họ Thương đốt pháo gần một tiếng đồng hồ trong sân, sân khu tập thể tỏa ra mùi thuốc pháo nồng nồng.

Một ngày trước khi lên đường, Thương Minh Thiên thổ lộ với cô. Cô đứng dưới ngọn đèn đường, nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, cắn chặt môi.

Lời thổ lộ này, chỉ là nói rõ tiếng lòng từ trước đến nay của anh với cô, nhưng lại cũng là lời cuối.

Chàng trai này, sau này sẽ trở thành một người đàn ông đẹp trai, dịu dàng chu đáo, tinh tế, nặng tình, trên đời này sẽ không còn ai có thể yêu cô như anh. Cô rất thích, rất thích anh, thích tới mức sẵn sàng từ bỏ tính mạng, nhưng, cô lại không thể lấy anh.

Cái cô có thể có được, chỉ là bông hồng làm bằng giấy kia.

Cô ngước lên, anh vụng về hôn cô, va vào răng cô, hôn những giọt nước mắt mằn mặn bên khóe miệng cô.

- Minh Thiên, nếu sau này không thể lấy được người mình yêu thì phải làm thế nào?

Họ nắm tay nhau đi dưới ánh mặt trời.

Thương Minh Thiên nhắm mắt lại, nghẹn ngào:

- Vậy thì hãy trân trọng người yêu em giống như em đã yêu anh, cố gắng sống thật tốt, để nỗi tiếc nuối của chúng ta giảm xuống thấp nhất.

Bạch Nhạn trịnh trọng gật đầu.

- Tiểu Nhạn, dù ở nơi đâu, hay lúc nào, anh sẽ đều nhớ tới em, dõi theo em.

Anh hôn những giọt nước mắt trên môi cô mà không nhận ra rằng, nước mắt của anh cũng làm ướt đẫm mặt cô.

Cô cắn môi, mặc cho nước mắt âm thầm tuôn rơi.

Chia tay, không phải là thỏa hiệp với cuộc đời, mà là nhìn thẳng vào cuộc đời, là yêu thương bản thân mình.

Hãy sống thật hạnh phúc, Minh Thiên nhìn thấy sẽ ấm lòng hơn, đó là điều duy nhất cô có thể làm cho anh.

Nhưng, cô có hạnh phúc không?

- Thân nhiệt 39 độ.

- Họng bị viêm, phổi có tiếng rít, chết tiệt, sao mà giống hệt trẻ con lại đi mắc cái bệnh nhi đồng này…

- Viêm phế quản. Nhanh, kiểm tra phản ứng penicillin…

- Gọi điện thông báo cho trợ lý Khang, nói người đang ở trong bệnh viện rồi. À, báo cho Đội Cảnh sát giao thông và Sở Công an ngừng tìm kiếm.

- Tiểu Nhạn!

…

Ồn ào quá! Cánh tay bỗng đau nhói, Bạch Nhạn đau nhíu cả mày chầm chậm mở mắt ra, nhất thời không thích ứng được với ánh sáng trong phòng, lại nhắm mắt lại theo bản năng.

- Tiểu Nhạn!

Cô sốt đến nỗi nảy sinh ảo giác rồi chăng? Sao lại nghe thấy tiếng Minh Thiên? Giọng nói này so với lúc chia tay mấy năm trước đã thâm trầm, chững chạc hơn rất nhiều, nhưng cách gọi này, giọng điệu này, chỉ có ở Minh Thiên mà thôi.

Bạch Nhạn há mồm, không khỏi hít vào mấy ngụm hơi lạnh, môi nóng như bị rộp lên, cũng không thốt ra được lời nào. Cô quờ tay sang bên cạnh, một đôi tay nắm lấy tay cô, sau đó có người vuốt tóc cô, nâng eo cô lên, "Tiểu Nhạn, em muốn uống nước không?"

Bạch Nhạn mở choàng mắt, một bóng người màu xanh da trời đập vào mắt cô. Cô chớp mắt, nhìn trừng trừng gương mặt tuấn tú đang mỉm cười trước mắt mình, bộ quân phục xanh thẫm như bầu trời, quốc huy lấp lánh đính trên mũ: Minh Thiên? Cô cất giọng khàn đặc, hỏi mà không dám tin.

- Ừ! Thương Minh Thiên gật mạnh đầu.

Bạch Nhạn chọt vào má anh, âm ấm. Cô cười, cười đến nỗi khóe môi run rẩy, cười đến nỗi khóe mắt đầy nước. "Anh mặc quân phục đẹp lắm, đẹp trai lắm!". Giọng cô chẳng khác nào vịt đực, nhưng thế thì đã sao, anh ấy là Minh Thiên đấy!

Minh Thiên đã về thật rồi, đã từ Thành Đô trở về rồi.

Nhìn thấy Minh Thiên, vết thương đang rỉ máu trong lòng cô dần khép miệng.

Phải chăng ông trời đã nghe thấy tiếng kêu từ đáy lòng cô?

- Nhưng em thì lại xấu đi. - Thương Minh Thiên kìm nén nỗi đau đang giày xé trái tim, bưng ly nước từ chiếc tủ bên cạnh kề sát miệng cô.

Cô không nỡ chớp mắt, chăm chăm nhìn anh, nước rơi từ khóe miệng xuống dưới chân cô mà cô cũng không biết.

Thương Minh Thiên rút khăn tay ra lau miệng cho Bạch Nhạn, nhìn gương mặt vàng vọt của cô, nhìn cái miệng đầy mụn nước, thở dài.

Rất lâu sau Bạch Nhạn mới định thần lại được sau cơn mừng rỡ bất ngờ, nụ cười rạng rỡ như hoa.

- Xấu thì xấu, con gái đến mười tám tuổi là thay đổi, ngày mai em sẽ xinh đẹp trở lại. Minh Thiên, anh về rồi sao không gọi điện cho em?

Câu nói hơi dài, cô thở dốc, đảo mắt, thấy mình đang nằm trên giường bệnh, cổ tay cắm ống truyền dịch.

Thế này là thế nào nhỉ? Cô nhớ hình như mình từ huyện Vân trở về, đi taxi.

- Anh xuống tàu hỏa là gọi điện cho em luôn, chí ít phải chục lần, đầu tiên thì em không nghe máy, sau đó thì lại tắt máy.

Thương Minh Thiên kéo ghế tới ngồi cạnh cô.

Bạch Nhạn đưa tay day huyệt thái dương:

- Lúc đó em đang ở trên xe, có lẽ là không nghe thấy.

- Sau đó anh tới bệnh viện tìm em, ai dè lại gặp Lãnh Phong, bọn anh ăn cơm ở bên ngoài, đang nói chuyện thì thấy một đám người xúm xít trước cổng bệnh viện, nhìn kỹ thì hóa ra là em từ trên taxi bước xuống, đứng không vững ngã nhào ra đất.

Thương Minh Thiên không nhắc tới việc khi đó Bạch Nhạn chỉ đi một chiếc dép lê, chân kia đi đất, toàn thân nóng như một quả cầu lửa, mắt nhắm nghiền, răng cắn chặt vào môi đến nỗi hằn lên hai vết máu. Tài xế hoảng loạn nói hai người chạy suốt đêm từ Tân Giang về huyện Vân rồi lại quay ngược lại, lúc lên xe cô cứ ho mãi không ngừng.

Lãnh Phong trả tiền xe, Minh Thiên bế Bạch Nhạn vào trong phòng cấp cứu, xét nghiệm ra bệnh viêm phế quản cấp tính, hai người đều sửng sốt. Lúc chuẩn bị báo tin cho người nhà cô mới biết, chồng cô thiếu điều đã muốn lật tung thành phố Tân Giang lên.

Đội cảnh sát giao thông đã phải kiểm tra mỗi tuyến đường xem có xảy ra tai nạn giao thông không, Sở Công an cũng tìm khắp các ngõ ngách của Tân Giang xem có xuất hiện cô gái nào đi một mình không, nhà bạn bè và đồng nghiệp của Bạch Nhạn đều được gọi điện đến, hành động rầm rộ như vậy là vì phu nhân của trợ lý thị trưởng Khang Kiếm đã mất tích mười tiếng đồng hồ rồi.

- A ha - Bạch Nhạn phì cười - Lần gặp mặt này ấn tượng sâu sắc nhỉ! Ê, sao anh lại quen với bác sĩ Lãnh vậy? - Bạch Nhạn ngạc nhiên hỏi.

- Bọn tôi là chiến hữu, cũng là bằng hữu.

Lãnh Phong từ ngoài bước vào, tiếp lời.

Bạch Nhạn ngơ ngác nhìn Thương Minh Thiên.

- Cậu Lãnh Phong đến thực tập ở bệnh viện trực thuộc Học viện Không quân của bọn anh, khi đó bọn anh đã quen nhau rồi. Sau này vẫn luôn giữ liên lạc. - Thương Minh Thiên thấy tay Lãnh Phong bê một cốc nước cam thì đứng dậy đỡ lấy - Miệng em có đắng không, súc miệng trước rồi hãy uống, sẽ dễ uống hơn đấy. - Anh nhẹ nhàng hỏi Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn gật đầu, ngoan ngoãn để Thương Minh Thiên đỡ eo, lấy nước súc miệng rồi nhổ vào trong chậu, sau đó đón ly nước cam: "Minh Thiên, chua!". Cô bĩu môi với anh.

Dường như chưa từng có bảy năm xa cách giữa họ, cô như bỗng quay về thời niên thiếu, gặp chuyện gì không hay thì người đầu tiên nghĩ tới chính là Minh Thiên.

- Nhưng mà bổ. - Thương Minh Thiên tăng nhiệt độ điều hòa lên một độ, để Bạch Nhạn khỏi lạnh.

Lãnh Phong đứng đó, lông mày nhíu lại. Anh ngạc nhiên vì sự ăn ý giữa Minh Thiên và Bạch Nhạn, sự ăn ý này lắng đọng tự nhiên từ bao nhiêu năm tháng, chứ không phải cố ý, không phải với ai cũng được như thế.

- Minh Thiên, - Bạch Nhạn uống xong nước cam, cảm thấy phấn chấn hơn một chút, nhìn xung quanh - Anh… vợ chưa cưới của anh đâu? Chị ấy ở khách sạn à?

- Anh về trước để chuẩn bị, tuần sau cô ấy sẽ cùng bố mẹ tới đây. Giọng Thương Minh Thiên có chút gì đó không được tự nhiên.

- Anh có hình của chị ấy không? Nghe Minh Tinh nói chị ấy cũng là quân nhân! - Ánh mắt Bạch Nhạn hồ hởi lấp lánh.

Thương Minh Thiên khẽ nhắm mắt, rút ví từ trong túi quần ra, mở ra, lúc rút tấm ảnh ra không ngờ còn kéo theo một tấm ảnh khác, chao liệng rơi xuống chân Lãnh Phong.

Lãnh Phong nhặt lên, mặt Thương Minh Thiên đỏ rực.

- Anh vẫn còn giữ tấm ảnh đó à! - Bạch Nhạn cười. - Anh Lãnh, anh đừng xem, xấu chết đi được.

Cô bé Bạch Nhạn chừng mười tuổi, cười ngọt ngào đứng bên cạnh Thương Minh Thiên ngây ngô, Thương Minh Thiên không nhìn vào ống kính mà quay sang nhìn Bạch Nhạn, nét mặt toát lên vẻ vui tươi vì thỏa mãn.

Lãnh Phong nhắm mắt lại, trả tấm ảnh cho Thương Minh Thiên, Thương Minh Thiên cẩn thận nhét lại vào ví, đưa ảnh vợ chưa cưới cho Bạch Nhạn xem.

- Oa, đây mới là vẻ oai hùng chân chính nè! - Bạch Nhạn ngước nhìn Minh Thiên - Rất hợp với khí chất của anh, bố mẹ anh mà gặp nhất định sẽ vui mừng phát điên. Bao giờ thì anh chị tổ chức lễ cưới?

- Tiểu Nhạn, em chợp mắt nghỉ một lúc đi, đừng nói chuyện nữa, trời còn chưa sáng đâu! - Thương Minh Thiên lấy tấm ảnh lại rồi nói.

Bạch Nhạn đâu có muốn nghỉ ngơi, nhưng nhìn Minh Thiên người bụi bặm đầy mệt mỏi, cô đành gật đầu:

- Em truyền dịch xong sẽ gọi điện cho anh, em mời anh ăn cơm.

- Anh không đi, anh ở đây với em, đợi trời sáng anh sẽ đi thăm Minh Tinh rồi lại quay lại.

Minh Tinh? Bạch Nhạn bỗng nhớ tới khuôn mặt như cái bảng pha màu của Thương Minh Tinh.

- Minh Thiên, trước khi anh đi thì gọi điện cho chị Minh Tinh, công việc của chị ấy bận lắm, có lúc sẽ không gặp được đâu.

Cô không muốn để Minh Thiên nhìn thấy bộ mặt thật của Minh Tinh, chắc chắn anh sẽ đau lòng lắm.

- Chà, em không chỉ xấu xí đi, mà còn trở nên lắm điều nữa.

Thương Minh Thiên lườm cô.

Bạch Nhạn tinh nghịch le lưỡi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một lát sau lại len lén ti hí mắt để nhìn bên ngoài.

Thương Minh Thiên nhìn bình dịch truyền sắp cạn với vẻ bó tay hết cách với Bạch Nhạn, giục Lãnh Phong tháo xuống, sau đó tắt đèn trong phòng. Anh kéo Lãnh Phong ra khỏi phòng bệnh, để cô nàng đang ốm mà vẫn hơn hớn kia được nghỉ ngơi. Qua khung cửa sổ, Bạch Nhạn nhìn hai bóng người đứng trên hành lang, cười hồi lâu, cười tới mức hít hà từng hơi.

Trong hai người họ, chỉ cần Minh Thiên sống hạnh phúc, thì không uổng phí nỗi đau đớn xé nát tâm can của họ lúc chia tay.

Trong bóng đêm, một tiếng động khẽ cũng có thể nghe thấy rõ mồn một. Một tràng tiếng bước chân thình thịch từ xa vọng lại.

- Xin hỏi Bạch Nhạn nằm ở phòng nào? - Có tiếng hỏi dồn trong hơi thở gấp gáp.

- Ở đây.

Qua ánh mắt của Lãnh Phong, Thương Minh Thiên đã đoán ra được, người đàn ông vội vã chạy tới kia có lẽ chính là Khang Kiếm - chồng của Bạch Nhạn.

Trong lúc hoảng loạn, Khang Kiếm không để ý đến hai người đàn ông đứng ngoài cửa phòng bệnh, tông cửa xông vào trong.

Thương Minh Thiên chu đáo bật đèn lên cho anh, rồi cùng Lãnh Phong đi ra đầu hành lang.

- Minh Thiên, trong lòng cậu Bạch Nhạn không chỉ là một cô em hàng xóm phải không? - Lãnh Phong không kìm được, nêu ra thắc mắc tự đáy lòng.

Bây giờ là khoảng bốn giờ sáng, trời tối đen như mực, đèn trên phố đã tắt hơn nửa, sương nhuộm ướt bậc cầu thang. Minh Thiên hít vào một ngụm không khí mát lạnh, cười khó hiểu:

- Không phải em gái hàng xóm thì còn có thể là gì?

Cô là vợ người khác, anh sẽ là chồng người khác, đây là sự thật.

36. Chương 09.3

Lúc mới vào Học viện Phi công, nhớ Bạch Nhạn tới mức thất điên bát đảo, và nỗi nhớ ấy chỉ có thể chôn vùi trong tim. Anh rất buồn khổ, muốn tìm người chia sẻ. Hôm ấy tập luyện không may bị trẹo chân, lúc đến bệnh viện của trường để khám bệnh thì quen với Lãnh Phong, hai người nói chuyện vài câu, rất hợp nhau, liền trở thành bạn bè. Lãnh Phong tính tình lãnh đạm, rất ít nói, tiếp xúc lâu mới biết từ nhỏ anh đã mồ côi. Lãnh Phong rất lạnh lùng, nhưng khi nhắc tới bố mẹ, nước mắt lại đầm đìa, Minh Thiên luôn lặng lẽ ở bên anh. Sau này, Minh Thiên kể với anh về cô em gái hàng xóm Bạch Nhạn, nhưng không nhắc tới gia cảnh của cô.

Minh Thiên thích kể về sự thông minh tinh nghịch, tháo vát, kiên cường của Bạch Nhạn, nghe mãi rồi Lãnh Phong nhập tâm, anh cảm thấy người con gái như vậy giống như một vầng trăng sáng, đặt ở đâu cũng đều thu hút người khác, đều có thể mang lại hơi ấm cho người khác. Mà sự ấm áp này là thứ Lãnh Phong luôn khao khát, nhưng chưa bao giờ có được.

Lãnh Phong từng cười hỏi Minh Thiên rằng có phải cậu thích cô em hàng xóm không? Thương Minh Thiên nghiêm trang gật đầu:

- Đương nhiên, người thật sự hiểu được điểm tốt của cô ấy, không ai là không thích cô ấy cả.

Giọng anh không thể hiện tình cảm mập mờ gì của trai gái, xuất phát tự đáy lòng.

Sau khi tốt nghiệp, Lãnh Phong về công tác ở Bệnh viện Quân đội hai năm, có chút danh tiếng. Ông chủ của một bệnh viện tư nhân đã bỏ ra rất nhiều tiền để mời anh đến Thượng Hải. Lãnh Phong lại dành ra hai năm để dìu dắt tay nghề cho hai bác sĩ khoa tiết niệu của bệnh viện tư này khá tốt, sau đó nhờ cơ duyên mà tới Tân Giang.

Anh đã nghe Minh Thiên nói, Bạch Nhạn làm việc ở bệnh viện này, nhưng khi vừa tới Tân Giang, chưa đợi anh mở miệng hỏi thì đâu đâu trong bệnh viện cũng xôn xao bàn tán sự kiện y tá Bạch Nhạn của phòng phẫu thuật đã trèo lên cành cao, lấy trợ lý thị trưởng Khang Kiếm, trở thành phu nhân quan lớn.

Lãnh Phong cười nhìn Thương Minh Thiên, rút trong túi ra một điếu thuốc, dựa vào tường châm lửa:

- Cậu có muốn hút một điếu không? - Anh đưa bao thuốc cho Minh Thiên.

Minh Thiên xua tay, canh cánh ưu tư:

- Lãnh Phong, Tiểu Nhạn… có phải sống không hạnh phúc không?

Lãnh Phong nhún vai:

- Nếu cô ấy sống không hạnh phúc, cậu sẽ làm gì?

Thương Minh Thiên quay mặt đi, Lãnh Phong không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ nghe thấy anh nói từng chữ: "Em muốn lùi đám cưới lại".

Lãnh Phong chậm rãi nhả một vòng khói, nét mặt lạnh lùng hơn ngày thường.

Hai chân Khang Kiếm nặng như đeo đá, chầm chậm bước tới bên giường Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn vẫn đang thích ứng với ánh đèn vừa bật sáng, mắt chớp chớp, nhìn rõ bóng người đang đứng trước mặt mình: Mắt vằn tia máu, quầng mắt thâm đen, từng sợi râu lún phún mọc ra dưới cằm như nấm sau mưa.

Đêm nay anh cũng không được ngủ ngon nhỉ, vừa phải an ủi hai bà mẹ nhiều chuyện, vừa phải lo lắng cho người vợ trên danh nghĩa là cô.

Hai người cứ như vậy mà nhìn đối phương, trong mấy giây họ bỗng không biết phải nói gì với nhau.

Khang Kiếm hết hồn trước vẻ mặt của Bạch Nhạn.

Sau khi cưới, cô tươi cười tinh nghịch, nũng nịu nhõng nhẽo, dí dỏm láu lỉnh, nửa đùa nửa thật chế giễu, cố tình xị mặt hờn giận với anh, bất luận thế nào thì vẻ mặt của cô đều hết sức hoạt bát sống động chứ không giống hồ nước phẳng lặng như bây giờ, khiến anh nhìn mà vừa đau lòng, áy náy, vừa hoảng hốt.

- Không phải bệnh gì to tát, chỉ viêm phế quản nhẹ thôi, truyền nước hai ngày là khỏi.

Bạch Nhạn nói trước, còn khẽ nở một nụ cười bình thản với anh.

- Nhất định phải nằm viện sao? - Khang Kiếm giở chăn ra. Anh nhớ khi đi cô chỉ mang dép lê, bây giờ dưới giường không thấy giày dép gì, lòng anh chấn động.

Đôi chân trắng nõn có vài vết bẩn, lòng bàn chân có hai vết xước, còn lại vẫn ổn.

- Nằm viện tốt hơn. - Bạch Nhạn nhắm mắt lại, cảm thấy tâm trạng rất bình tĩnh, không hề buồn ngủ. Cô gượng ngồi dậy, muốn nói chuyện nghiêm túc với Khang Kiếm.

Bây giờ, mọi chuyện đã trở nên rõ ràng. Cuộc hôn nhân này, sếp Khang có mục đích, bà Bạch Mộ Mai có mục đích, một mình cô ra mặt giúp cả hai bên báo thù, người không mất một miếng thịt, không sứt một mẩu da, còn giữ được sự trong trắng, nói ra thì cũng chẳng có tổn thất nào lớn.

Đã đến lúc phải hạ màn rồi.

Sau khi hạ màn sẽ không còn dây dưa gì với sếp Khang và bà Bạch Mộ Mai nữa, cô quay về với chức y tá quèn của cô, tốt biết mấy.

- Có thể về nhà truyền nước được không em?

Khang Kiếm còn nhớ lần trước anh ốm cũng không phải nhập viện. Bạch Nhạn nằm viện sẽ giống như cách xa anh cả mười vạn tám nghìn dặm, khiến anh thực sự thấp thỏm không yên. Tám tiếng vừa qua, anh không dám nhớ lại xem mình đã trải qua như thế nào, trái tim như bị rán trong chảo dầu sôi, chỉ sợ phút sau sẽ nhận được điện thoại báo ở nơi nào đó đã tìm thấy một thi thể nữ.

Nếu đó là sự thật, cả thế giới của anh sẽ chìm trong màu đen tăm tối.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Nhạn, mắt anh nóng lên, trái tim trong lồng ngực đập thình thịch, hai bàn tay anh xoắn vào nhau, mười ngón tay đan thật chặt, nếu không anh sẽ giang tay ôm chặt bà xã tưởng chừng đã để vuột mất của mình vào lòng mà nói: Bà xã, lâu quá rồi không được gặp em!

Tám tiếng, mà như cả một cuộc đời đã trôi qua.

Bạch Nhạn không nói gì, chỉ ngẩng đầu chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt Khang Kiếm, một con người tuấn tú, cao quý như vậy, tại sao lại có thể làm chuyện bỉ ổi và hèn hạ đến nhường ấy? Còn lấy hôn nhân ra để đánh đổi, thật sự là hao tâm tổn trí!

Anh ta và bà Bạch Mộ Mai cùng thuộc một tuýp người, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Khang Kiếm thấy Bạch Nhạn không nói gì, đau lòng cúi xuống, đưa tay vuốt má cô:

- Bà xã, chúng ta về nhà dưỡng bệnh nhé?

- Không cần! - Bạch Nhạn quay mặt đi, tránh xa tay anh, cụp mắt không nhìn anh - Sếp Khang, tôi sẽ không làm bất kỳ chuyện gì đâu, anh yên tâm đi. Tôi đã thuê phòng xong xuôi, lắp xong điện nước, tôi muốn sang bên đó ở. Hành lý của tôi phiền anh bảo anh Giản đưa tới giúp. Lúc nào anh rảnh thì cùng tôi tới Cục Dân chính làm thủ tục. Trong ngăn kéo phòng làm việc có tấm ảnh 3x4 của anh, tới lúc đó nhớ mang theo hai tấm. Thẻ lương của anh cũng đặt ở đó. Thời gian chúng ta kết hôn không dài, tiền của anh tôi chưa tiêu gì đến, tôi không chia gì cho anh, mọi thứ của anh cũng không cần chia cho tôi.

Giây phút này đây Khang Kiếm sợ nhất là phải nghe những lời này, tay nắm chặt lại, cố gắng trấn tĩnh nói:

- Bây giờ em cứ yên tâm tĩnh dưỡng, đừng suy nghĩ lung tung. Mấy việc đó đợi em khỏe rồi mới nói cũng chưa muộn.

- Tôi không muốn đợi nữa. - Giọng Bạch Nhạn bình thản như đang nói về chuyện không liên quan gì đến mình. - Tôi không muốn ngược đãi bản thân. Đến nước này rồi chúng ta hà tất còn phải ở bên nhau. Bố mẹ không thể lựa chọn, những gì tôi có thể thay mẹ tôi bồi thường đều đã bồi thường rồi, nhưng thời gian không thể quay ngược trở lại, mẹ anh không thể lành lặn trở lại, mẹ tôi cũng chẳng thể ngay lập tức biến thành Đức Mẹ, dừng lại ở đây thôi! Nếu đưa nhau ra tòa thì anh sẽ trở thành đề tài cho những lúc trà dư tửu hậu của người dân Tân Giang, anh không để ý, nhưng tôi sợ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của tôi, cứ đi làm thủ tục trực tiếp thì tốt hơn.

Khang Kiếm chầm chậm đứng thẳng dậy, ngơ ngác nhìn Bạch Nhạn, nói khẽ:

- Em không muốn nghe anh giải thích ư?

- Chẳng có gì để giải thích cả. - Bạch Nhạn quay đầu nhìn ra bên ngoài. - Anh xem, trời sáng đến nơi rồi, chuyện của ngày hôm qua đều đã trở thành quá khứ. Tôi muốn giúp anh hoàn thành kế hoạch của anh, nhưng tôi là một người ích kỷ, muốn được sống một cuộc sống đơn giản, vui vẻ. Sếp Khang, tôi không hận anh đâu.

Khang Kiếm cắn môi:

- Anh không bình tĩnh được như em, dù em có nói gì, bây giờ anh không muốn nói tới chuyện này.

Khang Kiếm bỗng cuộn chiếc chăn trên giường lại, trùm lấy Bạch Nhạn:

- Chúng ta về nhà trước đã.

- Tôi đã nói là tôi không muốn. - Bạch Nhạn giọng khàn đặc, trừng mắt nhìn anh.

Khang Kiếm giả câm giả điếc, một mạch bế cô ra ngoài.

Bạch Nhạn vội đấm vào vai anh, nhưng anh lại càng ôm chặt hơn.

- Anh giở trò gì vậy?

Lãnh Phong nghe thấy tiếng động chạy tới, sửng sốt.

- Tôi đưa cô ấy về nhà thay quần áo, nghỉ ngơi, trong bệnh viện đông người qua lại không tiện.

Khang Kiếm nhíu mày, nhận ra người đàn ông đứng trước mặt mình là người hôm đó đưa Bạch Nhạn về nhà, còn đưa khăn tay, lau nước mắt cho cô, trong lòng không khỏi cảnh giác cao độ, mặt lập tức căng cứng lên.

- Bệnh viện là nơi khám bệnh, có gì mà tiện với không tiện. Bạch Nhạn vẫn đang ốm, mời đưa cô ấy về giường.

Giọng Lãnh Phong bình thản, lạnh lùng, tỏ ý không nhượng bộ.

- Anh là ai? - Khang Kiếm thấy người đàn ông này không mặc áo blouse.

- Tôi là bác sĩ Lãnh Phong.

- Khoa nào?

- Chữa bệnh cứu người không cần hỏi khoa nào!

Khang Kiếm cười lạnh:

- Nếu bác sĩ Lãnh không tiện nói, tôi đành phải gọi điện cho viện trưởng của các anh vậy. Ít nhất sau này tôi cũng cần biết phải tới đây để cảm ơn bác sĩ Lãnh đã quan tâm tới vợ tôi như vậy!

Lãnh Phong đón nhận sự mỉa mai của anh:

- Đó là việc tôi nên làm, không cần phải cảm ơn.

- Sao có thể không cảm ơn chứ? Vợ tôi tuy là đồng nghiệp với anh nhưng thân phận hiện tại lại là bệnh nhân. Khuya như vậy vẫn còn làm phiền anh trông nom, tôi thật áy náy quá. Tôi … Bạch Nhạn, em sao thế?

Khang Kiếm cúi đầu nhìn Bạch Nhạn, cô vừa kéo áo anh.

- Tôi… đi với anh.

Giữa hành lang buổi sáng sớm, giọng Lãnh Phong và Khang Kiếm vang lên sang sảng đầy kích động, khiến người nhà của bệnh nhân ở các phòng đều thò đầu về phía này nhìn ngó, mấy cô y tá trực ban đứng cách đó không xa đang thì thào to nhỏ.

Nếu tình hình này tiếp diễn, đến lúc cô ly hôn, những người này suy diễn bóng gió nhất định sẽ liên tưởng tới chuyện này. Cô không thể làm hại thanh danh của bác sĩ Lãnh được.

Chỉ là bất đắc dĩ đi cùng với Khang Kiếm, chứ không phải về nhà.

- Hôm nay em vẫn còn phải uống thuốc, truyền nước. Sắc mặt Lãnh Phong thâm trầm như phủ một tầng sương lạnh.

- Buổi chiều em lại tới, giúp em nói với Minh Thiên một tiếng, em sẽ gọi điện cho anh ấy sau! - Bạch Nhạn lưu luyến nhìn quanh, Minh Thiên chạy đâu mất nhỉ?

- Cậu ấy vào nhà vệ sinh rồi.

Lãnh Phong thở dài, tâm tình phiền muộn, lại muốn hút một điếu thuốc nữa.

Minh Thiên là ai? Độ cảnh giác trong lòng Khang Kiếm càng lúc càng cao.

Bạch Nhạn vâng một tiếng, bất đắc dĩ gật đầu, mặc cho Khang Kiếm bế ra ngoài. Thực ra, cô muốn xuống để tự đi, nhưng không có dép.

Như vậy, trong mắt người khác, hai người dường như rất tình cảm.

Bạch Nhạn cười mỉa mai.

Hai người gặp các y tá và bác sĩ đến nhận ca trực sáng, trong đó có cả Liễu Tinh. Bạch Nhạn bắt gặp ánh mắt cô ấy, trong tích tắc đó, cô vội né tránh.

Liễu Tinh nhìn theo bóng Bạch Nhạn cho tới lúc Khang Kiếm mở cửa xe, lòng nặng trĩu ưu tư.

- Tiểu Nhạn đâu?

Thương Minh Thiên ngơ ngác nhìn chiếc giường trống rỗng.

- Bị chồng đưa về nhà rồi. - Lãnh Phong bỗng vứt điếu thuốc trong tay xuống đất, hậm hực nhấc chân di nát. – Hôm qua chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, tên con ông cháu cha đó sợ Bạch Nhạn nói ra, sốt ruột muốn bịt miệng nên đã bất chấp bệnh tật của Bạch Nhạn mà lôi cô ấy đi mất.

- Sao anh không ngăn lại? - Thương Minh Thiên cuống lên.

Lãnh Phong nhướn mày:

- Cô em hàng xóm của cậu tự đòi đi cùng hắn ta, mình làm gì được! Minh Thiên, mình nói thật với cậu, cô em hàng xóm của cậu đã lấy phải đồ cặn bã. Lúc lấy Bạch Nhạn tên đó còn bắt cá hai tay, cưới xong luôn khiến Bạch Nhạn phải đau khổ. Bạch Nhạn đã thuê phòng rồi, đang làm thủ tục ly hôn với hắn ta.

Thương Minh Thiên ngồi phịch xuống giường, sờ chiếc ga giường vẫn còn lưu hơi ấm của Bạch Nhạn, nặng nề nhắm mắt lại: “Cho em… một điếu thuốc!”

Khang Kiếm xin nghỉ một ngày ở nhà với Bạch Nhạn, anh chạy lên chạy xuống mấy vòng, đầu tiên là vặn nước bồn tắm cho cô tắm, sau đó pha một tách trà mật ong, nấu một chút cháo.

Bà Lý Tam Hà và thím Ngô đưa mắt nhìn nhau nhưng không bình luận gì về những hành động của Khang Kiếm. Bọn họ cũng sợ Bạch Nhạn xảy ra chuyện gì, vậy thì thật to chuyện. Nhưng bà Lý Tâm Hà đã suy nghĩ nghiêm túc, đến nước này không thể giữ lại Bạch Nhạn, bà đồng ý cho hai đứa ly hôn.

Truyền nước xong, Bạch Nhạn đỡ sốt hẳn, nhưng toàn thân rệu rã. Con người ta dù có kiên cường tới đâu, khi đối diện với bệnh tật chỉ nhỏ bé như sâu bọ, muốn tỏ vẻ cũng không tỏ vẻ nổi.

Bạch Nhạn tắm rửa, thay quần áo, mặt đỏ như quả cà chua chín thở không ra hơi. Cô vịn vào đồ đạc, gắng gượng đi tới bên giường rồi ngã vật ra.

Khang Kiếm lấy khăn lau tóc cho cô, cô lắc đầu, bảo anh xuống nhà nghỉ ngơi.

- Anh được tận mắt thấy em mới yên tâm. - Khang Kiếm kéo chiếc chăn mỏng lên đắp cho cô.

- Anh ở trước mặt tôi, tôi rất bực bội.

Đôi lông mày thanh tú của Bạch Nhạn cau lại, cô trở mình, mệt mỏi nói không ra lời, xua tay, nhắm mắt lại.

Khang Kiếm kéo rèm cửa, cứ ngồi trên giường như vậy, không nhúc nhích, thỉnh thoảng lại sờ trán Bạch Nhạn xem còn sốt hay không.

Bạch Nhạn vừa mơ màng nhắm mắt thì nghe thấy dưới lầu có tiếng chuông cửa réo vang như sấm.

- Cô tìm ai?

Thím Ngô ra mở cửa, thấy bên ngoài có một cô gái xách theo một chiếc túi giấy và một cái bình giữ nhiệt.

- Cháu là bạn của Bạch Nhạn.

- Nó ngủ rồi.

Thím Ngô chặn ở cửa, mặt sa sầm, không muốn để ai nhìn thấy.

- Ngủ rồi thì cháu gọi cô ấy dậy. - Cô gái trừng mắt.

- Không được, có chuyện gì thì gọi điện sau, đây là nhà của Khang Kiếm.

Cô gái tặc lưỡi, liếc xéo thím Ngô:

- Là nhà Khang Kiếm à, tôi còn tưởng là trại giam cơ đấy! Cho dù là trại giam, thì luật pháp cũng cho phép thăm viếng!

Cô gái dùng sức đẩy thím Ngô sang một bên, nhìn thấy bà Lý Tâm Hà mặt lạnh tanh đẩy xe lăn ra thì khựng lại, rồi cất bước đi lên lầu.

- Ê, cô còn chưa thay dép. - Thím Ngô giậm chân hét lên.

Cô gái chẳng thèm đếm xỉa đến bà ta, bước nhanh thoăn thoắt.

Khang Kiếm từ phòng ngủ đi ra:

- Cô Liễu?

- Là tôi. - Người vừa đến chính là Liễu Tinh - Tôi muốn gặp Bạch Nhạn.

Vẻ mặt nghiêm nghị, không cho phép từ chối.

- Cô ấy vừa mới ngủ.

- Mình tỉnh rồi.

Bạch Nhạn ở phía trong khàn giọng hét lên, mũi tắc nghẹt, Liễu Tinh nghe mà xót xa trong lòng.

Khang Kiếm cau mày, đẩy cửa cho Liễu Tinh, không đi cùng vào trong mà quay người đi xuống dưới nhà.

Liễu Tinh nhìn Bạch Nhạn, Bạch Nhạn nhìn Liễu Tinh, miệng hai người đều mếu máo, nước mắt lưng tròng.

Đây có phải là thời cơ mà Lãnh Phong từng nói? Bạch Nhạn không khỏi cảm kích cơn bệnh đột ngột này.

- Nhạn, thực ra cậu không hề hạnh phúc, có phải không?

Liễu Tinh nghẹn ngào đánh Bạch Nhạn một cái, sau đó ôm chặt lấy cô, nước mắt giàn giụa.

- Không những không hạnh phúc, mà còn không cứng rắn bằng cậu. Cậu xem, chưa gì đã vô dụng ngã bệnh rồi. Nhưng mà, chỉ cần cậu chịu quan tâm đến mình, mình tình nguyện làm kẻ vô dụng.

Bạch Nhạn cũng không kìm được nước mắt.

- Cậu đúng là đồ ngốc, mình đâu có không quan tâm đến cậu, mình không còn mặt mũi nào để quan tâm đến cậu. Bạn bè bao nhiêu năm trời, sao mình có thể nói ra với cậu những lời như thế chứ? Mình cũng cứng rắn, tới giờ mình vẫn thường lén chạy tới trường học nhìn bọn họ, bọn họ tay trong tay cười cười nói nói, một mình mình rơi nước mắt trong bóng tối…

- Đừng khóc, khóc vì loại người đó không đáng. - Bạch Nhạn đau lòng lau nước mắt cho Liễu Tinh. - Ngày anh ta phải hối hận còn ở phía trước, đến lúc đó chúng ta nhìn bọn họ khóc. Sau này, tìm một người đàn ông tốt hơn hắn ta gấp trăm gấp ngàn lần, sinh một baby xinh xắn, rồi dẫn đứa bé đến gặp hắn, để nó gọi hắn là chú, cho hắn tức chết.

- Người đàn ông đó ở đâu chứ, ra phố mua sao? – Liễu Tinh thở dài chán chường, chỉ sợ sau Lý Trạch Hạo rồi sẽ chẳng gặp được người nào giống như anh ta nữa. Mười bốn năm bên nhau, trong mắt cô, từ lâu anh ta đã là người tốt nhất.

- Không cần mua, cứ đến đợi trước cửa nhà mẹ chồng tương lai của cậu ấy. - Bạch Nhạn chớp mắt ra vẻ thạo đời.

Liễu Tinh cười trong nước mắt, mở chiếc túi và bình giữ nhiệt ra:

- Đây là canh cá trích nấu cần tây, rất tốt cho viêm phế quản đấy, đây là lê, ăn cho nhuận họng, đều là do mình mua về, nhất định cậu phải ăn cho hết.

Bạch Nhạn gật đầu, mắt nhòa lệ:

- Chắc chắn đến xương cá mình cũng sẽ nuốt.

-Vậy thì khỏi cần. Nhạn, buổi sáng nhìn thấy cậu trong bệnh viện, không hiểu sao tim mình đau như bị ai bóp nghẹt vậy. Nếu không tới thăm cậu thì mình không thể làm được việc gì. À, bác sĩ Lãnh bảo mình hỏi cậu, khi nào thì cậu đến bệnh viện truyền dịch?

- Bây giờ mình không có sức, mình muốn ngủ một lát, khoảng bốn giờ chiều mình đi.

- Ừ, cậu ngủ đi! Bốn giờ mình đợi cậu ở phòng khám. Đợi cậu khỏe lại, mình có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.

- Mình cũng vậy. - Bạch Nhạn nháy mắt với cô.

Liễu Tinh xuống lầu, bà Lý Tâm Hà và thím Ngô tức giận nguýt cô, cô hất hàm, ung dung đi ra cửa.

Khang Kiếm mở cửa cho Liễu Tinh và tiễn cô xuống dưới.

Liễu Tinh chào tạm biệt, Khang Kiếm lại cứ đi theo mãi. Bất giác hai người đã đi tới cổng tiểu khu, Liễu Tinh thấy sởn gai ốc trước tấm thịnh tình này. Cô ngoảnh lại, cố gắng nói thật nhã nhặn:

- Sếp Khang, anh dừng bước đi.

Khang Kiếm ngẩng lên, thành khẩn nhìn Liễu Tinh:

- Cô Liễu, tôi có chuyện này muốn nhờ cô giúp.

Liễu Tinh dừng chân lại lau mồ hôi, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết Khang Kiếm muốn nói gì, cô cười khẩy, vẻ lịch sự cố tạo đã bị mặt trời gay gắt giữa trưa hun cho bốc hơi sạch sẽ.

- Sếp Khang, anh không nói thì tôi cùng sẽ giả vờ quên mất rằng anh và Y Đồng Đồng từng dan díu với nhau. Nhạn là đứa tốt, nó vô tội, nó đâu có biết khi theo đuổi nó, anh lại bắt cá hai tay. Tôi lại còn ngu ngốc đổ hết tội lên đầu nó. Khi đó chắc chắn nó đau lòng chẳng kém gì tôi. Mặc dù Y Đồng Đồng đã đủ tuổi để có thể suy nghĩ chín chắn, hai người cũng đã chia tay, không liên quan gì lắm đến anh. Nhưng cô ta vì công kích Bạch Nhạn nên mới chạy tới cướp… cái tên Trần Thế Mỹ kia, cô ta muốn xúc phạm Nhạn. Hai kẻ khốn kiếp đó chắc chắn chẳng thể có kết cục tốt đẹp đâu. – Liễu Tinh hất đầu, lạnh nhạt nói - Tôi không muốn nói với anh những điều này, bởi vì người như anh căn bản không hiểu được thế nào là tình yêu chân chính. Anh theo đuổi Bạch Nhạn nhưng lại không biết cải tà quy chính, không trân trọng nó, khiến

nó đau lòng, ngã bệnh. Bây giờ có phải anh muốn tôi nói tốt cho anh trước mặt nó, để nó không tính toán thù cũ với anh?

Khang Kiếm thầm thở dài, đúng là hùm thiêng khi đã sa cơ cũng hèn, bây giờ dù anh có trăm cái miệng cũng không thể thanh minh cho chính mình. Con người quả nhiên không thể phạm sai lầm, nói như câu cửa miệng của Giản Đơn là: Ra ngoài làm chuyện xấu rồi ắt có ngày phải trả giá.

Câu nói này bây giờ đang dần dần được chứng thực ở anh.

Anh bất lực nhíu mày:

- Những lỗi lầm tôi đã làm với Bạch Nhạn, không hy vọng được tha thứ, chỉ mong có cơ hội để bù đắp. Cô Liễu, tôi muốn nhờ cô buổi chiều đến nhà tôi truyền nước cho Bạch Nhạn. Cơ thể cô ấy đang suy nhược, tôi không muốn cô ấy phải đi tới đi lui, cô thấy đấy, cô ấy nói một câu mà đã thở không ra hơi.

Liễu Tinh ngẩn người, mặt đỏ bừng. Câu này của sếp Khang rất hợp tình hợp lý, lại cũng là vì Bạch Nhạn, cô không thể từ chối.

- Tôi sẽ xin nghỉ để tới, nhưng không phải là vì anh, mà là vì Nhạn – Liễu Tinh liếc mắt nhìn lên trời với vẻ không cam tâm.

- Cảm ơn cô! - Khang Kiếm mỉm cười - Đơn thuốc của Bạch Nhạn có lẽ ở chỗ bác sĩ Lãnh. Đúng rồi, bác sĩ Lãnh ở khoa nào?

- À, cơn hàn lưu Siberia đó à, khoa Tiết niệu, - Liễu Tinh không nghĩ ngợi, buộc miệng nói ra.

Lòng Khang Kiếm thoáng chùng xuống, thảo nào sáng nay người đàn ông đó nhất quyết không chịu nói tên khoa. Khoa Tiết niệu, chẳng phải là chuyên khoa của nam giới sao? Khang Kiếm nhẩm mãi ba chữ này, càng lúc càng cảm thấy vấn đề nghiêm trọng.

- Bốn giờ chiều tôi bảo cậu Giản đánh xe tới bệnh viện đón cô, làm phiền cô quá. - Mặt Khang Kiếm không mảy may cảm xúc.

- Đừng làm to chuyện, tôi tự ngồi xe tới.

- Để cô phải tự đi thì thật áy náy quá, không sao đâu. Xe tới bệnh viện đến rồi kìa. – Khang Kiếm ngước mắt, nhìn thấy một chiếc xe buýt đang từ từ dừng lại ở bến bên đường.

Liễu Tinh quay đầu chạy vội đi, lên xe ngồi xuống, nhìn thấy Khang Kiếm vẫn đứng ở cổng tiểu khu, cô nhắm mắt lại, khẽ thở dài: Nếu Lý Trạch Hạo cũng quan tâm cô được như sếp Khang quan tâm tới Bạch Nhạn thì tốt biết mấy!

Mắt Liễu Tinh bất giác phủ một màng sương mỏng, sợ Khang Kiếm nhìn thấy nên vội quay mặt đi.

Khang Kiếm đợi xe rời bến rồi mới quay về.

Anh đứng dưới lầu gọi điện cho Giản Đơn, trước tiên dặn buổi chiều Giản Đơn tới bệnh viện đón Liễu Tinh, rồi hỏi tình hình phỏng vấn của nhóm phóng viên, trước khi cúp máy, anh bảo Giản Đơn tới Phòng Hậu cần Thành ủy đăng ký một chiếc xe du lịch rộng rãi, buổi chiều chạy lên tỉnh.

Bạch Nhạn đã ngủ say.

Khang Kiếm rón rén đi vào trong phòng, dịch những thứ Liễu Tinh mang tới đang đặt trên tủ đầu giường sang một bên, từ từ ngồi xuống, ngắm thật kỹ khuôn mặt điềm tĩnh khi ngủ của cô. Khang Kiếm chưa bao giờ có cảm giác không nỡ rời xa như bây giờ, từng này tuổi rồi, lần đầu tiên ngắm một người như vậy, ngắm bao nhiêu cũng không thấy đủ.

37. Chương 09.4

Khang Kiếm không kìm chế được liền đưa tay ra nhẹ vuốt khuôn mặt cô, lúc chạm vào mới phát hiện ra mặt cô hơi lạnh, anh vội tắt điều hòa, kéo chiếc chăn mỏng đang đắp chặt trên người cô xuống một chút, tránh một lát nữa nhiệt độ trong phòng tăng lên cô lại ngủ không ngon giấc.

Anh lại ngắm thêm một lát, xác định cô đã ngủ thật sâu thật ngon mới đứng dậy ra khỏi phòng, từ từ cửa khép chặt.

- Sao con lại nỡ lòng nào không xuống dưới đây chứ? - Bà Lý Tâm Hà ngồi bên bàn ăn, bất mãn lườm Khang Kiếm. – Chỉ là viêm phế quản xoàng, truyền nước uống thuốc là khỏi thôi. Con xem con căng thẳng cứ như trời sắp sập vậy.

Thím Ngô đang sắp bát đũa. Đêm qua và ngày hôm nay náo loạn, bà ấy chẳng còn tâm trạng để nấu cơm, buổi trưa làm tạm món mì nui cho qua bữa.

Khang Kiếm kéo ghế ngồi đối diện với bà Lý Tâm Hà, mặt hết sức nghiêm túc:

- Mẹ, vừa rồi con đã bố trí xe, lát nữa mẹ bảo thím Ngô thu dọn hành lý, ăn trưa xong con cho người đưa mẹ về tỉnh.

Bà Lý Tâm Hà và thím Ngô sững sờ ngẩng đầu lên.

- Bây giờ trong nhà hơi lộn xộn, công việc của con cũng bận, con không thể quan tâm chăm sóc mẹ và thím được. Đợi con sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, sau này sẽ đón mẹ và thím lại đây.

Sau này, là đến mùa quýt nào?

Bà Lý Tâm Hà chớp mắt, bàn tay đặt trên đầu gối không ngừng run lên:

- Kiếm Kiếm, con thật sự vì con đàn bà đó mà không cần mẹ nữa sao?

Khang Kiếm lắc đầu:

- Mẹ là mẹ con, sao lại có chuyện cần hay không cần được ạ. Bạch Nhạn là vợ con, mẹ cũng biết đột nhiên… xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, cô ấy mới hai mươi tư tuổi, chắc chắn là không chịu nổi, con muốn ở bên cô ấy.

Bà Lý Tâm Hà sốt ruột xua tay, cố lý giải lời Khang Kiếm:

- Kiếm Kiếm, có phải con lo con bé đó sẽ nghĩ quẩn không? Nó không làm đâu, mẹ nó là con điếm hạng sang, chỉ còn thiếu nước chết chìm trong nước bọt của người đời, mà mẹ nó vẫn sống khỏe đấy thôi. Con ban cho nó chút ân huệ ổn ổn rồi đuổi nó đi, sau này mẹ không kỳ vọng dùng nó để rửa hận nữa. Mẹ nghĩ tới nghĩ lui rồi, con cũng đừng ở Tân Giang nữa, để mẹ bảo các bác con tìm cách đưa con tới Bắc Kinh. Trời sinh con là viên ngọc quý, ở đâu cũng có thể tỏa hào quang. Sau này chúng ta sống ở Bắc Kinh, còn bố con thích ở đâu thì ở, tùy ông ấy!

- Mẹ, - Khang Kiếm chịu không nổi cất cao giọng. - Con đâu phải đứa trẻ người non dạ, con đã ba mươi tuổi rồi, có thể tự lựa chọn cho cuộc đời mình. Mẹ đừng nói về Bạch Nhạn như thế trước mặt con, cô ấy là vợ con, mẹ có thể không thích cô ấy, nhưng xin mẹ hãy nể mặt con mà tôn trọng cô ấy.

Mồm bà Lý Tâm Hà há hốc, hồi lâu không ngậm lại được.

Thím Ngô muốn nói xen vào, nhưng nhìn sắc mặt lạnh như tiền của Khang Kiếm, không dám lên tiếng.

- Tôn trọng? Một con nhãi ranh do một con đào hát đĩ điếm sinh ra cũng đáng để tôn trọng ư? - Bà Lý Tâm Hà nhíu mày giễu cợt.

Khang Kiếm nặng nề nhắm mắt lại:

- Mẹ, chúng ta thì cao thượng ở chỗ nào? Cô ấy là con gái của Bạch Mộ Mai, con cũng chẳng phải là… là con trai của Khang Vân Lâm ư, chuyện trai gái một bàn tay vỗ thì kêu được chăng?

- Kiếm Kiếm… - Bà Lý Tâm Hà gào rát cổ.

Khang Kiếm phẩy tay:

- Mẹ đừng nói gì nữa, ý con đã quyết. Bạch Mộ Mai là Bạch Mộ Mai, Bạch Nhạn là Bạch Nhạn. Cô ấy vốn đang sống yên ổn, chính con đã lôi cô ấy vào chuyện này, vô duyên vô cớ phải chịu tổn thương như vậy, con phải có trách nhiệm với cô ấy.

- Con đúng là uống nhầm thuốc rồi. Lấy người vợ như nó rồi sớm muộn gì trên đầu con cũng mọc mấy cái sừng thôi. - Bà Lý Tâm Hà tức đến nỗi mặt tái nhợt.

Khang Kiếm đăm đăm nhìn bà Lý Tâm Hà:

- Mẹ đánh giá sai Bạch Nhạn rồi.

Anh quay đầu sang:

- Thím Ngô, hôm nay không ngủ trưa nữa, phiền thím giúp con thu dọn hành lý.

Anh đứng dậy, lấy một cái phong bì trong túi tài liệu đặt ở cửa đưa cho thím Ngô:

- Con quyết định hơi vội vã, không kịp mua đặc sản gì cho mẹ và thím, cái này để sau này thím và mẹ con dùng lúc đi dạo phố.

- Tâm Hà… - Thím Ngô sợ sệt nhìn bà Lý Tâm Hà, không dám nhận cái phong bì đó.

Mặt bà Lý Tâm Hà đanh lại:

- Kiếm Kiếm, con nhất định phải đuổi mẹ đi như thế này sao? Con biết tính mẹ rồi đấy.

Khang Kiếm cắn môi:

- Mẹ, con là con trai mẹ, mẹ có biết trong lòng con đang nghĩ gì không?

Bà Lý Tâm Hà điếng người, hai hàng nước mắt lăn dài trong sự hẫng hụt, bà lắc đầu vẻ như không dám tin:

- Không đâu, không đâu…. Con sẽ không đi theo vết xe đổ của bố con đâu…

Giờ thì bà hối hận rồi, lúc đầu tại sao lại nóng máu mà đồng ý với kế hoạch này của Kiếm Kiếm chứ!

Trên đời làm gì có ai dám mang hôn nhân của mình ra đế trả thù chứ? Trừ khi ngay từ đầu Kiếm Kiếm đã… bà Lý Tâm Hà không dám nghĩ tiếp nữa.

Khang Kiếm cười đau khổ, bước tới ôm lấy bà Lý Tâm Hà:

- Mẹ về tỉnh trước đi, ngày nào con cũng sẽ gọi điện cho mẹ. Nếu bây giờ con rời khỏi Tân Giang, thì coi như trở thành bại tướng dưới tay Địch Phi rồi. Con trai mẹ không kém cỏi như thế đâu.

- Mẹ không lo chuyện này - Bà Lý Tâm Hà chỉ lên trên lầu - Nó… không xứng với con… Mẹ không muốn, mẹ không đồng ý.

Khang Kiếm không đáp lại, thực ra người không xứng e rằng chính là anh!

Cho dù bà Lý Tâm Hà trăm ngàn lần không đồng ý thì cũng không lay chuyển được Khang Kiếm. Trên đời này, từ trước tới nay, chưa hề có bố mẹ nào thực sự thắng được con cái. Bà khóc, bà chửi, bà dọa dẫm, tất cả đều vô ích. Khang Kiếm không phải là ông Khang Vân Lâm, bà không nỡ lòng làm những chuyện quá tuyệt tình.

Hai giờ chiều, xe tới, thím Ngô lại giống như hồi đầu mới đến, đưa từng món đồ xuống dưới lầu, cuối cùng là Lệ Lệ và bà Lý Tâm Hà. Bà Lý Tâm Hà ngồi trên xe, nắm chặt tay Khang Kiếm, lòng vừa oán hận vừa bất lực.

- Kiếm Kiếm, nếu con làm mẹ quá thất vọng, mẹ sẽ coi như… coi như chưa từng sinh ra đứa con trai này. - Trái tim bà như muốn vỡ tan.

- Rõ ràng là đã sinh rồi, sao lại coi như chưa sinh được. Mẹ yên tâm, con sẽ không để mẹ phải thất vọng đâu.

Khang Kiếm cười cười, dặn dò lái xe vài câu rồi đóng cửa xe lại. Chiếc xe từ từ lăn bánh ra khỏi tiểu khu, phóng ra ngoài phố, biến mất khỏi tầm mắt của Khang Kiếm.

Trong nhà lại quay về vẻ yên tĩnh ngày trước, Khang Kiếm đứng trong phòng khách, trong thoáng chốc chưa thể thích ứng ngay được.

Anh đi lên lầu, khẽ đẩy cửa ra, nhờ ánh sáng trên hành lang, anh nhìn thấy Bạch Nhạn ngồi trên giường, tóc ướt sũng bết vào cổ.

- Em tỉnh rồi à! - Anh nhìn cô, giọng rất dịu dàng. - Em có muốn ăn gì không?

- Vừa rồi ở dưới nhà rất ồn ào, ai đến vậy?

Bạch Nhạn lấy điện thoại để xem giờ, gần ba giờ rồi.

Hai tay Khang Kiếm đặt lên vai cô:

- Mẹ và thím Ngô về tỉnh rồi, bây giờ trong nhà chỉ còn hai chúng ta. Có điều dưới nhà hơi lộn xộn, đợi em khỏi bệnh rồi thì từ từ sắp xếp lại. Anh…

- Anh tìm người giúp việc theo giờ đi! - Bạch Nhạn cau mày. Sao hôm nay anh không đi làm?

- Anh xin nghỉ một ngày, ở nhà với em.

Bạch Nhạn sờ trán, cúi người xuống giường để tìm giày:

- Còn một tiếng nữa là đến giờ tới bệnh viện, đúng lúc anh có thời gian, chúng ta sẽ qua Cục Dân chính làm thủ tục ly hôn luôn.

Tim Khang Kiếm như bị bóp nghẹt, hơi thở trở nên chậm chạp nặng nề, đôi tay đặt trên vai Bạch Nhạn cứng lại, trước cái nhìn thản nhiên của Bạch Nhạn, anh như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn thành từng mảnh.

Rất lâu sau, cuối cùng Khang Kiếm cũng nói:

- Bà xã, anh đã nhờ Liễu Tinh đến lo cho em, hôm nay nhóm phóng viên ở Bắc Kinh bay chuyến tối, anh phải đi chào tạm biệt và tiễn họ. Buổi tối, chúng ta hãy nói chuyện này có được không?

Anh không nói sau này, cũng không nói đợi anh rảnh, anh nói buổi tối, chứng tỏ anh đã chính thức đồng ý về cách giải quyết mối quan hệ giữa họ rồi. Bạch Nhạn không có lý do gì để phản bác, đành gật đầu:

- Tôi được truyền thêm chút nước, cảm giác đã khá hơn nhiều rồi. Ngày mai tôi dọn ra ngoài trước.

Khang Kiếm không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô rồi bước ra ngoài hút thuốc.

Bạch Nhạn thở dài, đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó thay chiếc áo ngủ đẫm mồ hôi, sực nhớ ra là đã hẹn với Lãnh Phong tới bệnh viện, vội lấy điện thoại ra gọi.

Gần như vừa mới kết nối Lãnh Phong đã nhấc máy ngay.

- Sao rồi?

Câu hỏi ngắn gọn, nhưng không giấu nổi sự run rẩy.

- Mồ hôi vả ra như tắm, ngủ rất say, cảm giác họng không còn ngứa ngáy khó chịu nữa, thở cũng dễ chịu hơn, khỏe hơn nhiều rồi. Anh Lãnh, em…

- Tôi biết rồi, y tá Liễu đi rồi, cô ấy đã xin nghỉ ốm hai tuần cho em, em cứ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai cố gắng tới bệnh viện để chụp phổi.

- Vâng. Anh Lãnh, Minh Thiên đâu?

Lãnh Phong ngừng lại, nhìn người đang nóng lòng như lửa đốt ở bên cạnh mình:

- Cậu ấy đang ở bên cạnh tôi.

- Cảm ơn anh Lãnh.

Bạch Nhạn không bảo Lãnh Phong đưa điện thoại cho Minh Thiên nghe, mà cúp máy rồi bấm số của Thương Minh Thiên.

- Tiểu Nhạn.

Thương Minh Thiên vừa nghe thấy tiếng của Bạch Nhạn, trái tim đang treo lơ lửng trên không trung khẽ dao động. Anh và Bạch Nhạn không thường xuyên liên lạc, từ trước tới giờ Bạch Nhạn chỉ kể chuyện vui không kể chuyện buồn. Anh tưởng rằng cô sống rất hạnh phúc, gặp mặt rồi mới biết không phải như vậy.

Lãnh Phong ngắm chiếc điện thoại, nhún vai.

- Ừ, ừ, anh biết rồi, anh tạm thời không về huyện Vân nữa. Anh có thể ở khách sạn, cũng có thể ở chỗ Lãnh Phong. Đúng, anh gọi điện cho Minh Tinh rồi, nhưng điện thoại của nó sao lại tắt máy?

Bạch Nhạn đọc một dãy số:

- Anh gọi số này à?

- Đúng vậy, đúng là số này. Em có biết chỗ nó ở không?

Bạch Nhạn trầm ngâm giây lát:

- Ngày mai truyền nước xong, em đi cùng với anh!

Trước khi đi, cô muốn đến tiệm Ba ngàn sợi để Thương Minh Tinh chuẩn bị trước.

- Tiểu Nhạn, em vẫn ổn chứ?

- Không thể ổn hơn được nữa. - Bạch Nhạn cười khúc khích.

Thương Minh Thiên bất đắc dĩ tắt máy, trong đầu hiện lên nụ cười của Bạch Nhạn: khóe mắt cong lên, lúm đồng tiền lấp ló.

- Lãnh Phong, mình muốn gặp chồng của Tiểu Nhạn. - Thương Minh Thiên nói.

Lãnh Phong nhìn anh:

- Cậu muốn nói chuyện gì?

- Nếu yêu Bạch Nhạn thì hãy trân trọng cô ấy. Nếu không yêu thì hãy sớm buông tay.

Lãnh Phong bật cười:

- Minh Thiên, cậu tưởng đây là doanh trại, một là một, hai là hai à. Cái đám cặn bã trên quan trường đó phức tạp hơn cậu tưởng nhiều, thật không hiểu tại sao lúc đầu Bạch Nhạn lại lấy hắn ta?

- Tiểu Nhạn làm như vậy, chứng tỏ hắn nhất định phải có điểm khiến cô ấy rung động.

Lãnh Phong không đồng tình:

- Vậy thì hắn ta đeo mặt nạ quá giỏi, Bạch Nhạn nhìn nhầm người thôi chứ không phải là rung động gì đâu. Mình khuyên cậu không nên đi, tránh cho hắn khỏi nghi ngờ Bạch Nhạn, lại tội chồng thêm tội. Dù gì cậu cũng chỉ là anh trai hàng xóm của Bạch Nhạn thôi. Huống chi Bạch Nhạn đã chuẩn bị ly hôn rồi.

Thương Minh Thiên nhắm mắt lại, thở một hơi dài.

Lãnh Phong không biết, đối với Bạch Nhạn, hai từ "ly hôn" này không hề nhẹ nhàng chút nào, không phải là sự giải thoát, mà đã tan nát tới bước đường cùng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Bạch Nhạn phải đi đến một quyết định nghiêm trọng như vậy? Chỉ vì người bạn gái cũ đó sao?

Thương Minh Thiên khẽ lắc đầu, nói thật, anh không tin.

Ở nhà Bạch Nhạn, chuông cửa đang reo kính coong.

Khang Kiếm mở cửa, Giản Đơn và Liễu Tinh cùng từ ngoài bước vào.

Liễu Tinh đầu cúi gằm, lảo đảo đi lên lầu như hồn xiêu phách lạc.

Khang Kiếm ngạc nhiên nhướn mày với Giản Đơn..

Giản Đơn nhếch mép cười ha ha hai tiếng:

- Ở chỗ rẽ xe chạy nhanh quá, suýt nữa đâm phải một chiếc xe thể thao màu đỏ, thực ra chẳng có chuyện gì, sau đó cô ấy cứ im thin thít như ma làm, mặt mũi đờ đẫn.

- Cậu chạy xe kinh quá, đây là trên phố chứ đâu phải đường cao tốc, an toàn là trên hết, biết chưa?

Giản Đơn liếc lên trên lầu, làm mặt hề:

- Biết rồi thưa sếp. Bây giờ chúng ta có đến khách sạn Hoa Hưng không ạ?

Khang Kiếm cầm cặp tài liệu:

- Đi thôi!

Liễu Tinh kéo rèm cửa ra, căn phòng thoắt bừng sáng. Lúc này Bạch Nhạn mới nhìn thấy mặt Liễu Tinh trắng bệch như tờ giấy. - Liễu Tinh, cậu sao thế?

Cô dùng cánh tay không cắm kim tiêm của mình kéo Liễu Tinh, Liễu Tinh đờ đẫn ngồi xuống, rồi bỗng ôm mặt khóc nấc lên. - Nhạn, mình thật sự… thật sự phải quên anh ta thôi. Vừa rồi vừa nhìn thấy anh ta trên phố, anh ta ngồi trên xe của ả đó, cười ngoác miệng như đại gia, như một gã bạch diện thư sinh được phú bà bao mà cũng không thấy hổ thẹn. Bao nhiêu chữ thánh hiền anh ta học được đều thành rác rưởi hết rồi, rốt cuộc là anh ta bị hớp hồn bởi khuôn mặt hay là của cải của ả đó? Sao lại ra nông nỗi đó?

Khỏi phải nói, “anh ta” ở đây chắc chắn là Lý Trạch Hạo.

Bạch Nhạn thở dài, nếu cô nói với Liễu Tinh, chiếc xe mà Y Đồng Đồng đang lái và căn nhà mà cô ta đang ở đều là của Khang Kiếm tặng, liệu Liễu Tinh có cảm thấy càng không thể chấp nhận hay không?

Đến lúc này, hình tượng “tấm gương sáng ngời” còn sót lại chút xíu của Lý Trạch Hạo đã hoàn toàn sụp đổ trong lòng Bạch Nhạn.

- Chỗ này có đau không? - Bạch Nhạn vỗ lên ngực Liễu Tinh.

- Đau lắm, đau như bị dao cắt vậy. – Liễu Tinh trả lời trong nước mắt.

- Đau đi, đau một lần cho hết, sau đó thì lên da non. Liễu Tinh cậu xem, Lý Trạch Hạo không chống cự lại được sự cám dỗ của nhan sắc, lại tham tiền tài, cậu phải cảm thấy may mắn vì đã thấy được bộ mặt thật của anh ta trước khi kết hôn. Còn tốt hơn là phát hiện sau khi đã cưới và có con!

Liễu Tinh chớp mắt:

- Hình như cậu nói cũng có lý. Nhưng mà, mình đã yêu anh ta mười bốn năm rồi.

- Nếu so với việc chia tay sau mười bốn năm kết hôn thì sao?

Bạch Nhạn bình tĩnh nhắc nhở.

Liễu Tinh không khỏi rùng mình:

- Nhạn, cậu nói nghe sợ quá.

- Liễu Tinh, vậy cậu so với mình đi! Bây giờ cậu là cô gái thất tình, còn mình là phụ nữ ly hôn, cái nào bi thảm hơn? - Bạch Nhạn cười.

- Nhạn… - Liễu Tinh hít vào một hơi rất sâu - Cậu thật sự muốn ly hôn sao?

Bạch Nhạn nằm ngửa trên giường, nhìn từng giọt nước truyền chảy tí tách:

- Không phải mình muốn, mà là bắt buộc.

Liễu Tinh thất kinh tới nỗi nước mắt đọng trên khóe mắt, rất lâu sau mới trượt xuống gò má.

Truyền nước xong, Liễu Tinh đợi Bạch Nhạn tắm rửa, giặt giũ phơi phóng quần áo xong rồi nấu cho Bạch Nhạn chút đồ ăn. Lúc ra về, cô mang theo một vali hành lý to. Bạch Nhạn đã đưa chìa khóa căn hộ mới cho cô.

Ngoài cửa sổ, trời dần tối.

Bạch Nhạn không bật đèn, mặc cho bóng tối dần dần tràn vào phòng, bao trùm lấy cô. Cô không cảm thấy quá đau buồn, cũng không cảm thấy có chút gì lưu luyến hay không nỡ.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi nhẹ tựa tơ. Đợt ốm này, dường như đã cuốn đi hết mọi vướng mắc nơi đáy lòng.

Không còn nghe thấy giọng nói oang oang của thím Ngô, tiếng lăn bánh xe của bà Lý Tâm Hà, tiếng sủa của Lệ Lệ, căn nhà yên tĩnh khiến người ta sợ hãi. m thanh duy nhất là hơi thở của cô.

Từ nhỏ tới lớn Bạch Nhạn đã quen sống một mình. Nhưng đêm nay cô cảm thấy nỗi cô đơn như một đại dương vắng lặng, tràn trên đỉnh đầu cô. Là vì Minh Thiên và cô cùng ở trong một thảnh phố, mà cô lại không thể gặp anh sao?

Nhớ lại những ngày tháng trong khu tập thể Văn hóa trước đây, thật là quãng thời gian đẹp đẽ nhất của đời người.

Cô là Tiểu Nhạn của anh, không phải là vợ ai, anh là Minh Thiên của cô, không phải là vị hôn phu của ai, hai bên thích nhau, trong sáng, ngờ nghệch biết bao.

Một ánh mắt hiểu ý, cũng có thể hồi tưởng lại mà hạnh phúc rất lâu, cũng có thể chặn lại mọi nỗi cô đơn và khổ sở.

Bạch Nhạn bò đậy, lấy bông hồng giấy trong ví ra. Nước mắt lại trào lên, lăn xuống gò má mơn mởn, hai mắt cô nhòa đi, biến thành màn sương mù dày đặc…

- Khụ, khụ…

Bạch Nhạn ngủ tới nửa đêm thì tỉnh lại vì mùi khói thuốc, không khỏi ho mấy tiếng. Mở mắt ra nhìn, trước cửa sổ có một bóng người.

Nghe thấy tiếng ho của cô, bóng người vội mở cửa sổ, vứt điếu thuốc đang lập lòe trên tay đi, để gió đêm ùa vào, xua bớt mùi khói trong phòng.

- Mấy giờ rồi? - Bạch Nhạn đã hoàn toàn tỉnh táo, chớp mắt hỏi.

- Hai giờ.

Khang Kiếm ngồi xuống sofa, tì tay lên cằm nhìn Bạch Nhạn.

Cô thở dài, hơi nghiêng đầu:

- Sao anh vẫn chưa đi ngủ?

Khang Kiếm lặng im không đáp. Trong bóng đêm, anh đổi tư thế, rút bao thuốc trong túi ra, ngẩn ngơ một lát rồi lại đút vào.

- Bạch Nhạn, thực ra trước đây mẹ anh không như thế đâu.

Khang Kiếm cắn môi, như đang thì thầm.

Bạch Nhạn nhíu mày, hả một tiếng.

- Bà ngoại anh sinh ra mẹ lúc bốn mươi lăm tuổi, trên mẹ đã có bốn người anh trai. Một người con gái sinh muộn như thế, em cũng có thể tưởng tượng được mẹ lớn lên trong bầu không khí như thế nào rồi đấy. Hơn nữa ông ngoại anh còn là chuyên gia ăn lương quốc hội, các bác anh cũng đều giữ chức vụ quan trọng trong các bộ ngành ở Bắc Kinh. Sự cưng chiều như vậy đã biến mẹ anh thành một người bướng bỉnh, kiêu hãnh. Nhưng khi học Đại học, mẹ đột nhiên thay đổi hoàn toàn. Bà ngoại nói mẹ trở nên thấu hiểu người khác, khéo léo, chu đáo, luôn nghĩ cho người khác. Tất cả là vì mẹ đã yêu một người, người đó chính là bố anh - ông Khang Vân Lâm.

Bạch Nhạn không ngờ đêm hôm khuya khoắt mà sếp Khang vẫn còn tâm trạng để kể chuyện gia đình, cô sững người, không ngắt lời anh. Dù sao cũng không buồn ngủ, vậy thì nghe vậy!

- Nhà bố anh gia cảnh bình thường, người miền Nam. Mẹ sợ gia thế nhà mình khiến bố e sợ mà lui bước, cho tới tận khi hai người tốt nghiệp, yêu rất sâu sắc rồi mới nói thật cho ông biết, đồng thời kiên định nói với bố rằng, mẹ sẽ không gây áp lực cho ông, ông đi đâu mẹ sẽ theo đấy. Bố anh không thể quen được với thời tiết miền Bắc, cũng không ăn được đồ ăn miền Bắc. Ông muốn về miền Nam. Bà ngoại anh nhờ người quen, âm thầm tìm cho bố anh một công việc trong ủy ban tỉnh, mẹ anh được bố trí làm ở Công đoàn tỉnh. Vừa tốt nghiệp là bố mẹ anh kết hôn, sau một năm thì sinh ra anh. Ông ngoại anh sợ ảnh hưởng tới công việc của họ, bèn đón anh tới Bắc Kinh. Anh còn nhớ khi đó, bố rất thương mẹ, lúc nào cũng nhắc mẹ mặc ấm, đi tất, ra phố luôn nhớ mua mứt quả mà mẹ thích về cho mẹ. Sáu tuổi anh về ở với bố mẹ, vì anh đã đến tuổi đi học, bố anh hy vọng có thể tự mình dạy dỗ anh. Nhưng anh vừa về thì bố bị điều đến huyện Vân làm Phó chủ tịch huyện, thực ra là đi đánh bóng tên tuổi cho việc đề bạt sau này!

- Lúc đầu, mỗi tháng bố anh về ba bốn ngày, nếu công việc bận quá thì mẹ sẽ đưa anh tới đó ở mấy ngày. Mùa thu, anh vào học, mẹ không tiện đi tới huyện Vân nữa. Mà bố cũng đột nhiên trở nên bận rộn, hai ba tháng liền không về. Có lúc ra tỉnh họp, bố chỉ về nhà hỏi thăm một câu rồi lại vội vàng đi luôn. Nhưng càng ngày ông càng để ý đến bên ngoài, quần áo chải chuốt hơn, mốt hơn trước. Mẹ có một người bạn làm giám đốc trung tâm thương mại ở tỉnh, bà ấy bảo với mẹ rằng, có lần bố mua liền mấy bộ đồ nữ loại xịn, hỏi mẹ có thích bay không? Đêm hôm đó mẹ gọi một chiếc xe, đột ngột quyết định đi huyện Vân. Ba ngày sau, mẹ và bố cùng trở về. Người mẹ gầy như da bọc xương, ôm lấy anh khóc hết nước mắt, bố thì ngồi ngoài phòng khách hút thuốc.

"Tâm Hà, anh nghĩ kỹ rồi, không muốn kéo dài nữa. Em cũng chỉ mới hơn ba mươi, vẫn có thể tìm được người đàn ông tốt hơn anh. Chúng ta ly hôn đi!". Buổi tối nằm trên giường, anh nghe thấy bố nói với mẹ như vậy, Mẹ như người lên cơn điên, trong nhà có đồ gì đập vỡ trực tiếp đập hết, sau đó mẹ lại khóc mà nói với bố rằng, mẹ có thể quên hết những gì đã thấy ở huyện Vân, chỉ cần bố không gặp lại Bạch Mộ Mai nữa. Đó là lần đầu tiên cái tên này xuất hiện. Sau đó, cái tên này như một nỗi ám ảnh, cứ được nhắc tới liên tục. Mỗi một lần nhắc tới là trong nhà như phải trải qua một trận càn quét. Bố không đồng ý với đề nghị của mẹ, ông lại đi huyện Vân.

- Mẹ liên tiếp gọi điện cho bố, bố trở về chính thức đề nghị mẹ ly hôn, còn yêu cầu Tỉnh ủy chuyển hết quan hệ về huyện Vân. Tối đó bố dọn ra khỏi nhà, đến nhà khách Tỉnh ủy ở. Mẹ đờ đẫn ngồi ở giường anh tới tận nửa đêm rồi đi lúc nào, anh cũng không biết. Anh nằm mơ, từ trong mơ tỉnh dậy, anh mở to mắt, mơ màng đi phía cửa sổ.

Nói tới đây, Khang Kiếm trầm mặc trong giây lát.

Khi đó trời mới vừa lập đông, mưa lạnh mấy ngày liền, nhiệt độ xuống rất thấp. Anh đi chân trần, lạnh run cầm cập, qua cửa sổ nhìn thấy mẹ đứng trên ban công không nhúc nhích. Đột nhiên mẹ đẩy cánh cửa kính ra. Anh vừa chớp mắt đã thấy mẹ chao đảo ngã xuống như một chiếc lá rụng, sau đó anh nghe thấy một tiếng "bịch". Nhà anh ở tầng sáu.

Khang Kiếm lại ngừng lại một lúc, ngã người trên sofa, cảm thấy vừa mệt mỏi vừa rệu rã, như đang quay trở lại cái đêm nhiều năm trước đó, khủng hoảng, đờ đẫn, bóng đêm mênh mang vô tận, cái lạnh mênh mang vô tận. Trán anh rịn một lớp mồ hôi dày đặc.

Trong phòng im phăng phắc như tờ.

- Anh… hút điếu thuốc đã! - Tiếng nói của Bạch Nhạn như một chú cá nhỏ, xuyên qua mặt hồ tối tăm, bơi đến bên tai anh.

- Ừ!

Anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hút, ngón tay kẹp điếu thuốc run lên. Những muộn phiền chất chứa trong tim cũng biến thành từng sợi khói xanh bảng lảng, mang theo nỗi cay đắng nhạt nhòa bay lên không trung. Lòng nghĩ: thuốc lá đúng là tuyệt thật, nếu không có thuốc lá, thật sự không thể nào cầm cự để sống tiếp được.

Một điếu thuốc, rít mạnh mấy hơi đã hết, anh dập thuốc đi, vứt vào trong thùng rác.

- Em có muốn uống chút nước không? - Anh hỏi Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn lắc đầu, nhớ ra đang không bật đèn, anh không nhìn thấy nên lên tiếng:

- Không cần.

Khang Kiếm hắng giọng, nói tiếp:

- Anh chạy chân đất xuống dưới lầu, cả người mẹ nằm trong vũng máu, bác hàng xóm gọi cấp cứu 120. Bác sĩ nói mẹ thật may mắn, lúc ngã xuống vướng vào cái cây phơi quần áo ở tầng dưới nên không chết nhưng bị liệt nửa người. Bố anh từ nhà khách chạy vội về. Anh chưa từng thấy ông ấy như thế bao giờ, người run lên cầm cập, không nói được câu nào, đi phải có người dìu. Mẹ ngậm chặt miệng, không nhìn ông. Ông thề với mẹ, nói sẽ từ huyện Vân trở về, sẽ không gặp Bạch Mộ Mai nữa, sau này sẽ sống vui vẻ bên mẹ. Mẹ không nói lời nào, nhất quyết không chịu điều trị, khăng khăng đòi tìm đến cái chết. Anh cầu xin mẹ đừng như vậy, anh nói với mẹ, sau nhất định sẽ hiếu thảo với mẹ, yêu thương mẹ, mẹ nhìn anh rồi khóc.

38. Chương 09.5

Sau khi ra viện, bố từ nhà khách dọn về nhà. Ông giành làm việc nhà, chăm sóc mẹ chu đáo. Ông ngoại nhờ người giúp và bố được điều từ huyện Vân về Tỉnh ủy thuận lợi, còn thăng một cấp. Tất cả thủ tục đều do thư ký lo liệu. Coi như cả nhà lại ở bên nhau, nhưng không khí ấm cúng trước đây đã không còn nữa. Mẹ như biến thành một người khác, động một chút là nói những lời ác độc mỉa mai với bố, giận lên là ném bát ném đĩa, bố cứ vâng vâng dạ dạ với mẹ, được dịp đi công tác là như được tha bổng. Dần dần, ông lại viện đủ mọi lý do để không về nhà. Chỉ cần bố không về nhà, mẹ sẽ như người mất hồn, gọi điện tứ tung, bảo anh cùng thư ký đi khắp nơi tìm bố. Tìm được rồi, cửa vừa đóng lại thì trong nhà lại nồng nặc mùi thuốc súng. Đúng vào thời gian này, bà ngoại đón thím Ngô từ quê ở Đông Bắc lên.

Khóe miệng Khang Kiếm nhếch lên một vẻ châm biếm, anh đưa tay sờ mũi.

- Thím Ngô ở nhà anh không chỉ là đến chăm sóc cho mẹ anh. Bà ngoại vô cùng hao tâm tổn trí, bà nói chuyện với mẹ. Sau khi mẹ bị liệt nửa người, Bạch Nhạn… bọn em học y cũng biết, nửa người dưới của mẹ đã mất hết cảm giác, không thể… sinh hoạt vợ chồng. Bà ngoại lo bố ra ngoài lăng nhăng, muốn giữ cái nhà này cho mẹ. Khi đó thím Ngô hãy còn trẻ, chồng chết sớm, có một đứa con gửi ông bà ngoại nuôi. Bà ngoại hứa với nhà họ sẽ thay họ nuôi dưỡng đứa bé.

Thím Ngô bèn… giống như người vợ lẽ không danh phận mà bà ngoại cưới về cho bố. Dưới sự khuyên nhủ của bà ngoại, mẹ dần chấp nhận sự thật. Hôm thím Ngô đến, mẹ bảo thư ký chuẩn bị một bàn tiệc, một căn phòng cho thím Ngô. Buổi tối, bố vào phòng của thím Ngô, mẹ ngồi trên xe lăn suốt cả một đêm.

- Thím Ngô rất chăm chỉ, sau khi thím đến, nhà anh như có một luồng sinh khí mới. Thím thật lòng thích cái gia đình này, rất tốt với mẹ và anh, thu xếp mọi thứ ngăn nắp gọn gàng. Có điều dù gì thím ấy cũng không được học hành nhiều, không có tiếng nói chung với bố. Mấy tháng sau, bố lại quay lại với những ngày tháng trước đây. Nhưng dù thế nào, ông luôn nhớ quay về nhà, trước mặt mọi người, ông và mẹ vẫn diễn màn vợ chồng âu yếm, cho dù tối đến là lại cãi nhau long trời lở đất. Cứ cãi nhau là mẹ lại lôi chuyện cũ ra, Bạch Mộ Mai như một nỗi ám ảnh ác độc, cười nhạo họ trong bóng tối.

- Đường công danh của bố hanh thông, thăng chức liên tục. Năm anh bắt đầu đi làm thì bố đã làm tới chức bí thư Sở Tư pháp tỉnh.

- Anh học đại học, thạc sĩ ở Đại học Nhân dân Bắc Kinh, có lẽ vì gia thế nhà anh nên anh không thiếu người theo đuổi, thực ra từ lúc học trung học đã rất nhiều rồi. Khi đó anh là kẻ theo chủ nghĩa không kết hôn, thậm chí có thể nói là hoàn toàn cách ly với tình yêu. Chứng kiến bố mẹ từ một đôi yêu thương say đắm biến thành hai kẻ căm thù nhau tận xương tủy, anh không hề có chút mơ tưởng nào với chuyện tình cảm. Anh chỉ muốn mình thật xuất sắc để mẹ có thể tự hào. Trên đời này có rất nhiều thứ có thể lựa chọn, duy chỉ có bố mẹ là không thể.

- Lúc đầu bố anh làm việc tại Ban Tuyên truyền Tỉnh ủy, có lần anh có việc phải đến văn phòng của bố, ông không ở đó, ngăn kéo bàn làm việc lại đang mở, anh ngồi xuống, tình cờ nhìn thấy trong ngăn kéo có vài tấm ảnh. Trong ảnh là một cô gái chừng hai mươi tuổi, khi cười có hai cái lúm đồng tiền xinh xinh. Anh rất ngạc nhiên.

Bố bước vào, thấy tấm ảnh trên tay anh thì sững người, hỏi anh mấy người bạn cùng lớp của anh ở tỉnh có muốn kết bạn không, nếu có thì giới thiệu cho cô gái này. Anh hỏi đấy là ai, bố nói đấy là con gái một người bạn cũ, tên là Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn khẽ ừ một tiếng, bất giác ngồi thẳng người dậy.

- Khi đó anh không hề liên hệ em với bà Bạch Mộ Mai, nhưng anh cảm thấy rất thắc mắc, bố không phải là một người thích để tâm đến những chuyện linh tinh. Sau đó, anh âm thầm gọi thư ký của bố đi uống rượu, tìm hiểu qua anh ấy anh mới biết được. Năm ngoái, bố đi xem một đoàn Việt kịch biểu diễn, gặp lại một người bạn cũ tên là Bạch Mộ Mai. Bạch Nhạn chính là con gái của Bạch Mộ Mai, khi bố nghe được chuyện này, rất lâu không nói được lời nào. Bạch Mộ Mai diễn ở tỉnh mấy ngày, bọn họ gặp nhau vài lần, bố bảo thư ký mua cho con gái của Bạch Mộ Mai rất nhiều quà. Anh đoán, có khi lúc đó bố coi cô gái đó là con gái mình, vội vàng thể hiện tình phụ tử. Sau này phát hiện ra là không phải, vì muốn lấy lòng Bạch Mộ Mai nên bố muốn giới thiệu bạn trai cho cô ấy. Chuyện này đã trở thành nỗi ám ảnh lớn trong lòng anh. Anh cảm thấy mẹ con cô gái đó cứ như ruồi nhặng xua mãi không đi, vè vè lượn lờ trong nhà anh, không chỗ nào không có.

- Anh không nói chuyện này với mẹ, nhưng trong lòng như bị khoét một cái lỗ, anh khát khao có thể có thứ gì lấp đầy nó. Rồi anh gặp Y Đồng Đồng. Đó là lần đầu tiên anh yêu, nhưng ngay từ đầu anh đã bảo với cô ấy, anh sẽ không kết hôn, cô ấy nói không sao, cô ấy cũng không muốn bị gia đình và con cái ràng buộc. Không ngờ nửa năm sau, bạn trai cô ấy từ Thâm Quyến trở về, xách một can xăng đứng trước cửa Ban Tuyên truyền. Bố anh đã dìm hết mọi chuyện xuống, bọn anh chia tay, và anh đã bị điều đến Tân Giang.

- Năm thứ ba ở Tân Giang, Y Đồng Đồng đến trường Nhất Trung dạy học, lúc anh đi thị sát trường mới biết được điều này. Bọn anh lại ở bên nhau, nhưng tình cảm của anh đối với cô ấy đã không còn như trước.
- Khang Kiếm nhắm mắt lại, hít sâu một hơi - Sau đó, đi tiêm vacxin phòng cúm A, một ngày rất bình thường, anh tranh thủ mười phút đến phòng khám tạm thời, vừa bước vào thì nghe thấy có người gọi Bạch Nhạn, anh cảm thấy cái tên này rất quen, vừa ngẩng lên thì thấy cô gái trong tấm ảnh trong ngăn kéo của bố đang đứng sờ sờ trước mắt, khi đó đầu anh ong lên. Cô ấy dịu dàng an ủi đồng nghiệp, anh thì không thể dời mắt khỏi Bạch Nhạn. Đầu anh trống rỗng, theo phản xạ anh rút hai tờ đơn của anh và Giản Đơn nhét vào tổ của Bạch Nhạn, bảo Giản Đơn xin số điện thoại của cô ấy. Khi đó anh không biết phải làm gì, anh chỉ nghĩ đó là ý trời, đã run rủi cho anh và cô ấy gặp nhau. Nỗi cay đắng, vất vả, bất hòa mà gia đình anh đã phải chịu suốt hai mươi tư năm, đều liên quan đến nhà cô ấy, sao cô ấy có thể cười vui vẻ đến thế?

- Giản Đơn bị tên tò một phen, số điện thoại đưa đi không ai gọi tới. Đúng lúc Tiểu Ngô bị cảm, anh bảo Giản Đơn ra tay một lần nữa, mời được cô ấy đi ăn cơm. Nhưng anh phát hiện, cô ấy không hề dễ tiếp cận. Cô ấy rất thờ ơ, lạnh nhạt với anh, tìm đủ mọi cách để đẩy anh ra xa. Anh vội vàng nói muốn cô ấy làm bạn gái anh, cô ấy liền thẳng thừng từ chối. Thậm chí cô ấy không ngại để anh tới huyện Vân điều tra gia cảnh của mình. Anh rất kinh ngạc, cô ấy lại khác hẳn với Bạch Mộ Mai, cô ấy rất biết tự bảo vệ mình, cũng hiểu rất rõ cái gì phù hợp với mình. Anh nghĩ không thể xem thường cô gái này được nữa. Nếu cứ tiếp tục thế này, anh và cô ấy sẽ trở thành hai đường thẳng song song, anh không thể tiếp cận cô ấy, không thể khiến cô ấy nếm trải những nỗi đau khổ mà anh đã phải gánh chịu. Anh không nghĩ ngợi nhiều, quyết định luôn là mình sẽ kết hôn với cô ấy. Nảy ra suy nghĩ này rồi, anh chưa từng dao động. Anh đề nghị chia tay với Y Đồng Đồng, bảo với cô ấy là anh sẽ kết hôn. Cô ấy rất đau khổ đòi sống đòi chết. Anh nhớ tới chuyện của mẹ, sợ Y Đồng Đồng lại làm điều ngốc nghếch, hơn nữa anh cũng muốn chứng minh, anh chỉ kết hôn với Bạch Nhạn để trả thù mà thôi, trong lòng anh nên có hình bóng của một người con gái khác. Đêm trước hôm cưới, anh… đúng vậy, anh đã lên giường với Y Đồng Đồng, đó cũng là lần cuối cùng giữa bọn anh.

- Đêm tân hôn, anh cố tình ra oai với cô ấy, muốn để cô ấy biết anh không hề để ý đến cô ấy. Một mình anh lái xe ra ngoại thành, ngồi trong xe hút thuốc cả đêm. Thực ra, anh cũng sợ mình sẽ không kìm chế được mà muốn ôm cô ấy, ôm rồi sẽ chìm đắm, biến thành một gã đàn ông ngu ngốc bị sắc đẹp mê hoặc, anh phải chịu khổ, chịu đau, phải giữ tỉnh táo, từng bước một tiến về phía trước. Nhưng, những ngày tháng sau này,

càng ngày anh càng mất đi sức đề kháng khi đứng trước cô ấy. Vì thế anh lại đồng ý gặp Y Đồng Đồng. Nhưng khi ở bên Y Đồng Đồng, trong đầu anh toàn là hình ảnh của cô ấy, ngồi thêm với Y Đồng Đồng một khắc, anh như bị hành hạ. Anh luôn rút điện thoại ra xem cô ấy có nhắn tin hay gọi điện cho anh không. Cô ấy không gọi, anh rất hụt hẫng. Lúc ngồi họp anh cũng nhớ tới cô ấy, lúc làm việc hay đi công tác cũng không kìm chế được mà nhớ tới cô ấy. Y Đồng Đồng cũng không thể giúp gì được anh, anh hoàn toàn cắt đứt với Y Đồng Đồng, đúng ngày hôm ấy lại bị Bạch Nhạn bắt gặp. Tối hôm đó anh ôm gối đứng ở cửa phòng ngủ, cô ấy nhốt anh ở bên ngoài. Khi đó anh rất khó chịu, nhưng lại rất vui, một mình cười ngu ngơ đến tận nửa đêm, thì ra cô ấy cũng để ý anh, cũng biết ghen.

Nhưng sau nửa đêm, anh lại ngẩn ngơ, mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng nào vậy, sao anh có thể có suy nghĩ như vậy, tất cả những gì anh làm đang đi ngược lại với dự tính ban đầu của anh. Anh… hoảng loạn đón mẹ anh từ Bắc Kinh tới, chính là để chứng tỏ anh vẫn không có gì với cô ấy.

- Nhưng thấy cô ấy bị mẹ và thím Ngô xúc phạm, coi thường, anh hối hận, anh không nỡ nhìn cô ấy bị người khác đối xử như thế. Không biết mẹ suy nghĩ gì mà lại muốn gặp mặt Bạch Mộ Mai. Trên bàn ăn, anh chứng kiến sự đáng thương của mẹ, sự đê tiện của bố, sự vô liêm sỉ của Bạch Mộ Mai, trong lòng anh như có một con mãnh thú khát máu rục rịch manh động, anh không thể nhẫn nhịn được đem hết mọi hận thù trút lên người cô ấy, anh lạnh lùng sỉ nhục cô ấy trước mặt Bạch Mộ Mai. Sau đó, anh không còn mặt mũi nào gặp cô ấy. Cô ấy chính thức yêu cầu anh ly hôn, khi nghe thấy hai chữ "ly hôn" này, anh đau đớn không thiết sống, như mỗi bộ phận trên thể đều bị người ta cắt mất. Trong đau khổ, anh mới hiểu ra, anh… đã yêu cô ấy. Tình yêu này quá tinh quái, cứ mãi lẩn trốn, anh căn bản không hiểu rõ, cũng có thể anh đã hiểu rõ, nhưng anh không dám đối diện. Tình yêu này tiếp cho anh sức mạnh, anh không còn sợ hãi hôn nhân, anh khát khao được ở bên cô ấy dài lâu, được thấy cô ấy cười tinh nghịch, trêu chọc anh, làm nũng với anh…

Giọng Khang Kiếm hơi nghẹn lại, anh đứng dậy bước tới giường từ từ quỳ xuống, nắm lấy tay Bạch Nhạn:

- Bà xã, anh đã làm rất nhiều chuyện khốn nạn, anh vừa ngu ngốc vừa vô liêm sỉ, em… có thể cho anh một cơ hội được làm lại từ đầu không?

- Nếu anh không yêu tôi, anh sẽ làm gì? - Giọng Bạch Nhạn rất bình tĩnh, rất khàn, rất nhỏ.

- Nếu không yêu em, chúng ta sẽ là hai đường thẳng song song. Bà xã, em có biết không, hận em chỉ là cái cớ để kẻ ti tiện, bất lực như anh tiếp cận với em. Anh đã yêu em từ rất lâu, rất lâu rồi.

Khang Kiếm đưa tay Bạch Nhạn lên môi, khẽ hôn lên đó.

Bạch Nhạn rút tay mình ra khỏi tay Khang Kiếm, chùi lên chăn. Khang Kiếm cứng đờ người. Anh đã phải đấu tranh tư tưởng quyết liệt mới lấy được hết can đảm bộc bạch tất cả những điều giấu kín tận đáy lòng trước Bạch Nhạn. Nhưng phản ứng của Bạch Nhạn khiến anh hoảng hốt.

Cô không xúc động, không hề xúc động, tuy có hơi bất ngờ, hơi sửng sốt, nhưng về cơ bản có thể dùng hai từ "bình tĩnh" để miêu tả. Điều này giống như năm đó anh tập chạy bộ, đứng trên bờ để ném đá xuống đập nước, "tõm" một tiếng, mặt nước hiện lên những vòng tròn, sau đó tất cả kết thúc, mọi thứ lại trở về với trạng thái yên tĩnh như lúc đầu.

Lại cũng giống như trong cuộc sống hiện thực, tặng cho bạn gái một chiếc vòng tay kim cương vô cùng đắt giá, bạn hy vọng cô ấy có thể thốt lên mừng rỡ, vui sướng nhào vào lòng bạn, nhưng đối phương cùng lắm chỉ mỉm cười.

Bạn cảm thấy lời hứa của mình đáng giá ngàn vàng, đã bỏ ra thứ quý giá nhất, đã không còn một chút giấu giếm, đối phương lại chẳng coi ra gì.

Càng lúc Khang Kiếm càng cảm thấy bi thương, càng lúc càng cảm thấy vô vọng, trái tim chìm sâu xuống đáy vực.

- Sếp Khang, - Bạch Nhạn cảm thấy mình không nên im lặng quá lâu, nên bình luận gì đó về câu chuyện dài này – Giống như anh, tôi cũng cảm thấy bố mẹ là không thể lựa chọn được. Tất cả những gì mẹ tôi đã làm, là con gái, tôi không thể nói ra nói vào, chỉ có thể nuốt hết vào trong bụng. Anh nói anh yêu tôi, tôi biết đó là anh muốn làm cho tôi cảm thấy dễ chịu. Từ khi yêu tới khi cưới cho đến bây giờ, thậm chí khi chứng

minh anh đối với tôi không chỉ đơn thuần là trả thù, cũng có tồn tại một chút xíu tình cảm. Tôi rất cảm ơn sếp đã nghĩ cho tôi. Nhưng tôi không muốn coi là thật. Còn nhớ sau ngày tôi bảo anh tới huyện Vân điều tra thân thế của tôi, một buổi sáng sớm, lần đầu tiên anh đến nơi tôi ở, anh nói: "Chẳng có gì phải để ý cả, đều đã là chuyện quá khứ rồi. Người làm bạn gái anh là em, không phải là người khác. Em đừng nói cái gì mà ảnh hưởng đến tiền đồ của anh, anh đã chán ngấy cái danh "con ông cháu cha" mà người ta chụp cho anh rồi, tiền đồ của anh phải do anh tự nỗ lực, người khác muốn cản không cản được, muốn giúp cũng không giúp được." Có lẽ chính vì câu nói này của anh mà tôi đã động lòng, cho nên đã chấp nhận anh. Thực ra khi đó anh đang nói dối. Hôm đám cưới, anh vứt nhẫn cưới ở chỗ Y Đồng Đồng. Tôi nén cơn đau khổ, nói dối là anh làm rơi trong phòng trang điểm, anh nói với tôi sau này sẽ không làm rơi nữa. Sếp ạ, một mặt anh nói với tôi những lời này, một mặt lại làm những chuyện đó sau lưng tôi. Chẳng lẽ lúc nào tôi cũng phải mang bên mình một cái máy kiểm tra nói đối, để kiểm tra xem câu nào của anh là thật, câu nào là giả? Anh không thấy mệt, nhưng tôi thấy mệt.

- Những chuyện như thế sau này sẽ không xảy ra nữa… - Khang Kiếm thở dài, nói ra câu này ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy không đáng tin chút nào.

- Sếp ạ, không có sau này. Chưa nói tới chuyện chúng ta có tình cảm hay không, chuyện của mẹ tôi với bố anh còn sờ sờ ra đó, chúng ta còn có thể ở bên nhau sao? Tôi không muốn dùng sự tồn tại của mình để đả kích mẹ anh. Chỉ cần không phải là tôi, chỉ cần anh thật sự thích, mẹ anh yêu anh, bà ấy sẽ vui vẻ chấp nhận.

- Chỉ có em, không thể có bất cứ người nào khác… - Khang Kiếm bất lực nhắc lại.

Bạch Nhạn thản nhiên cười:

- Chuyện đời khó lường, năng lực của con người là vô hạn. Cảm ơn sếp đã yêu tôi, nhưng tôi không thể chấp nhận, Đi nghỉ sớm đi, ngày mai anh còn phải đi làm đấy.

Khang Kiếm nhìn Bạch Nhạn, không nhúc nhích. Cô và anh chẳng qua chỉ cách nhau một cánh tay, anh chỉ cần đưa tay ra là có thể ôm cô vào lòng. Nhưng, anh lại cảm thấy cô xa xôi ngàn dặm.

Bạch Nhạn từ từ nằm xuống, nghiêng người đi, quay lưng về phía anh.

- Bà xã, người ta phạm tội có thể dùng pháp luật để trừng trị. Anh đã làm rất nhiều điều ác, em muốn trừng phạt thế nào cũng được… - Anh không thể mở miệng nói ra câu nhưng có thể không ly hôn được không.

Khang Kiếm chưa học tâm lý học, nhưng anh hiểu rõ tâm lý của anh không giống với người khác. Anh sợ hãi trước hôn nhân, anh không dám tin tưởng người khác, anh thận trọng bảo vệ bản thân, chỉ sợ bị tổn thương. Trạng thái tâm lý này, không thuốc nào có thể chữa được. Chỉ có thể dựa vào một người khác để thay đổi nó.

Trước đây, anh không tin rằng người này thật sự tồn tại.

Nhưng sau khi Bạch Nhạn xuất hiện, trạng thái tâm lý này của anh đã dần dần có sự thay đổi.

Anh đã có dũng khí, có ước mơ. Anh tin vào tình yêu, tin vào hôn nhân, khát khao có thể cùng Bạch Nhạn sinh ra một bé gái giống như cô.

Trong đầu anh thường xuất hiện cảnh tượng này. Khi mùa xuân đến hoa nở bạt ngàn, anh bế con gái, Bạch Nhạn xách giỏ thức ăn, cùng nhau đi picnic trong công viên. Con gái nô đùa trên bãi cỏ, anh cầm máy ảnh lăng xăng chụp hình, Bạch Nhạn bày từng món ăn trong giỏ xách ra chiếc khăn kẻ caro, thỉnh thoảng lại quay sang mỉm cười nhìn anh và con gái. Anh cảm nhận được ánh mắt của cô, bất thình lình chìa ống kính vào cô. Cô giật bắn mình, anh cười ha hả chạy tới, hôn lên đôi môi mềm mại xinh đẹp của cô… Bầu trời xanh thăm thẳm, mây trắng bồng bềnh, không khí phảng phất mùi hoa cỏ, tiếng cười của con gái giòn tan bên tai, đôi môi xinh của Bạch Nhạn…

Có lẽ đó chính là hạnh phúc chăng?

Bức tranh còn chưa vẽ hết, một câu nói của Bạch Nhạn đã hoàn toàn đẩy anh rơi xuống địa ngục, không thể quay về.

- Vậy sao? - Bạch Nhạn ngoái đầu ra. - Hình phạt nào cũng được hả? Trước hết xét về phía Đảng, anh biểu hiện không tốt. Bây giờ tôi thay mặt Đảng và nhân dân tuyên bố tước bỏ Đảng tịch của anh, vĩnh viễn không thu nạp.

- Bà xã, nhưng anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

- Đó là chuyện của sếp, không cần phải báo cáo với tôi. Chúc ngủ ngon.

Thực ra trời đã gần sáng, Bạch Nhạn liếc nhìn quầng sáng đang dần hiện lên ngoài cửa sổ.

Khang Kiếm đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lại cho cô, thất thểu ra khỏi phòng. Lúc xuống cầu thang, mắt anh bỗng hoa lên, nếu không kịp nắm chặt tay vịn theo bản năng thì suýt nữa đi ngã lộn cổ.

Khang Kiếm sợ toát mồ hôi.

Đứng trong nhà vệ sinh nhìn gương mặt rã rời chán chường của mình, nghĩ tới đã hai đêm liền không ngủ, sáng nay lại có một cuộc họp phải phát biểu, lại nghĩ tới hôm nay Bạch Nhạn phải tới bệnh viện để kiểm tra lại, xem ra đành nhờ Giản Đơn vậy.

Khang Kiếm nhắm mắt lại, thật sự hy vọng tất cả chỉ là một giấc mơ, mở mắt ra sẽ thấy không có chuyện gì xảy ra hết, vậy thì tốt biết mấy!

Buổi sáng Giản Đơn đến đón Khang Kiếm, thấy mắt anh vằn đỏ thì giật mình, không dám hỏi gì. Tối hôm đó Bạch Nhạn mất tích tám tiếng liền, ngay hôm sau bà Khang lại vội vã quay về tỉnh, anh đã đoán được giữa Khang Kiếm và Bạch Nhạn đã xảy ra chuyện. Chà, quan giới cũng khó tề gia, bình thường sếp đứng trên bục nói trời nói bể, về đến nhà cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

Ở trên xe, Khang Kiếm nói với Giản Đơn chuyện đưa Bạch Nhạn đến bệnh viện kiểm tra lại, Giản Đơn gật đầu.

Trong văn phòng, Khang Kiếm uống một cốc cà phê to, lấy lại tinh thần đi dự họp. Ngồi trên bục rồi mới phát hiện Lục Địch Phi cũng có mặt. Lục Địch Phi cười đầy ẩn ý với anh, Khang Kiếm bình thản gật đầu.

Trước khi bắt đầu cuộc họp, Khang Kiếm đang xem báo cáo thì nhận được điện thoại của Giản Đơn.

- Sếp Khang, em vừa tới dưới nhà anh, nhìn thấy chị Bạch, cô Liễu và một người đàn ông xách túi to túi nhỏ lên một chiếc xe hơi màu đen, chính là… biển số lần trước đưa chị Bạch về. Em còn chưa kịp chào hỏi thì bọn họ đã phóng đi mất. Em đuổi theo phía sau, rẽ năm ba bận thì mất dấu. Em lập tức đến bệnh viện, nhưng bọn họ không đến bệnh viện.

Khang Kiếm nắm chặt điện thoại, mặt trắng bệch.

Người chủ trì cuộc họp bước tới vỗ vai anh. Anh thấy ông Tùng Trọng Sơn cũng đã tới, đành phải cúp điện thoại.

Anh phát biểu xong, ra ngoài gọi điện cho Bạch Nhạn, định hỏi cho rõ mọi chuyện. Điện thoại có tín hiệu nhưng không có người nghe máy. Lòng dạ anh rối bời, đành quay về dự họp tiếp. Cuộc họp vẫn chưa kết thúc, phần báo cáo của anh đã xong, tiếp theo còn rất nhiều chương trình, lãnh đạo của một số ban ngành phải phát biểu. Với tư cách là trợ lý thị trưởng, anh buộc phải ngồi ngay ngắn trên bục chủ tọa.

Lúc này anh không màng gì đến sự ảnh hưởng của hình ảnh cá nhân, cứ ngồi trên bục bấm điện thoại không ngừng. Từ đầu đến cuối vẫn không ai nghe máy.

Ruột gan Khang Kiếm cồn cào như lửa đốt, anh đành gọi điện cho Giản Đơn, bảo cậu ta không được rời bệnh viện, phải đứng chờ ở khoa X-quang.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc cuộc họp kết thúc, anh vội vàng xông ra ngoài. Lục Địch Phi kéo anh lại, nhướn mày với anh:

- Sao thế, trông cậu như bị lửa đốt đít vậy?

- Chẳng sao cả. - Khang Kiếm nói - Tôi có chút việc, đi trước.

- Khang Kiêm này, sắp hết hè đến nơi rồi, lúc nào dẫn Bạch Nhạn theo, tôi cũng dẫn bạn, mấy người chúng ta lại đến đảo Giang Tâm bơi?

- Tính sau, tính sau nhé! - Khang Kiếm vội vã chạy ra khỏi hội trường.

Lục Địch Phi đứng phía sau nhún vai. Anh chơi khá thân với mấy ông sếp bên Sở Công an, nghe nói có hôm vợ của Khang Kiếm chơi trò mất tích, lúc tìm thấy thì ngã ngất trước cửa bệnh viện. Anh nghe lòng thấy thú vị, gọi điện cho Bạch Nhạn nhưng cô nhóc không nghe máy.

Lạ à nha!

Mấy ngày không liên lạc, Lục Địch Phi cảm thấy mình thật sự hơi nhớ nhung cô nhóc đó, cô nhỏ đang ốm, anh nên gọi điện thăm hỏi chút nhỉ.

Lục Địch Phi lập tức rút diện thoại ra, tìm một góc yên tĩnh, ấn số của Bạch Nhạn.

- Anh Lục, có chuyện gì không?

Giọng Bạch Nhạn nghe có vẻ rất mệt mỏi.

- Không có gì, nhớ em thôi. - Lục Địch Phi nhếch môi trêu chọc. Bạch Nhạn như thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười:

- Cảm ơn anh Lục quan tâm. Tôi đang có việc, chúng ta nói chuyện sau nhé.

Lục Địch Phi chớp mắt:

- Chớ, chớ, chẳng phải em đang ốm sao, ốm rồi còn làm chuyện gì chứ?

- Nhạn, nhà dọn xong rồi, đừng ra ngoài ăn, tối nay nấu ở nhà cho có không khí chúc mừng đi.

Đầu dây bên kia bỗng có tiếng phụ nữ.

Tai Lục Địch Phi dỏng lên, có nghe nói Khang Kiếm dọn nhà đâu? Trừ phi…

- Tôi khỏe hẳn rồi, anh Lục, vậy đã nhé. Tạm biệt. - Bạch Nhạn không đợi Lục Địch Phi trả lời liền vội vàng cúp máy.

Lục Địch Phi xoay xoay chiếc điện thoại, nhíu mày, lại nghĩ tới dáng vẻ hoảng loạn thất thần vừa rồi của Khang Kiếm, anh nhắm mắt lại. Tốt rồi, vở kịch luân lý nhà Khang Kiếm đã được công diễn, bây giờ cô nhóc có lẽ đã chung chiến tuyến với mình rồi.

Lục Địch Phi cười bí hiểm, lúc ra khỏi hội trường bất giác khe khẽ hát.

Hôm nay Bạch Nhạn quả thật hơi bận rộn. Mặc dù Liễu Tinh và Lãnh Phong đều tới giúp, nhưng dù gì cô cũng là chủ nhà, cái gì đặt ở đâu đều phải do cô chỉ đạo. Cũng may đồ đạc không nhiều, dọn một lúc là xong. Trước đó Liễu Tinh đã mua sẵn hoa quả, mấy món ăn vặt, ba người ngồi lại một lúc. Liễu Tinh phải quay về đi làm, buổi chiều Lãnh Phong còn có ca mổ, hai người giục Bạch Nhạn về bệnh viện, hẹn buổi tối sẽ tới liên hoan mừng nhà mới.

Bạch Nhạn truyền nước hai ngày, tinh thần đã tỉnh táo, cô lắc đầu, nhớ tới chuyện của Thương Minh Tinh, nói chiều nay sẽ tới bệnh viện kiểm tra. Cô bảo Lãnh Phong đừng nói với Minh Thiên chuyện cô chuyển nhà, sợ Minh Thiên lo lắng.

Lãnh Phong cứ tặc lưỡi mãi, không dám nói Minh Thiên đã biết hết cả rồi.

Liễu Tinh và Lãnh Phong về rồi, Bạch Nhạn lại lau dọn thêm một lượt nữa rồi mới đi xuống. Vừa xuống lầu liền nhận được điện thoại của Minh Thiên, nói ở bệnh viện đợi tới tận bây giờ mà không thấy bóng cô đâu, lo đến phát điên.

Bạch Nhạn trầm ngâm:

- Minh Thiên, em đang ở bên ngoài. Vậy đi, anh tới Quảng trường Nhân dân đợi em rồi minh cùng đi gặp Minh Tinh.

39. Chương 09.6

Cô nghĩ ban ngày ban mặt thế này, Minh Tinh chắc không dám làm chuyện gì đặc biệt, hoặc là ở trong tiệm Ba ngàn sợi, hoặc là đang ngủ thôi.

Nơi Bạch Nhạn ở gần Quảng trường Nhân dân, cô không gọi xe mà đi bộ tới. Hôm nay nắng không gắt lắm, trời sắp vào thu, gió đã hơi se lạnh, lá rụng đầy trên lối đi bộ.

- Tiểu Nhạn…

Thương Minh Thiên vừa ra khỏi taxi là chạy tới trước mặt Bạch Nhạn, ngắm nghía cô mấy lượt, vẻ mặt căng thẳng giãn ra một chút. Anh thấy mặt cô đầy mồ hôi, xót xa lấy khăn tay lau cho cô, kéo cô vào một quán trà ven đường.

- Minh Thiên, anh mua cho em một chai nước thôi, ở đây đắt lắm. Bạch Nhạn hạ thấp giọng, kéo áo Thương Minh Thiên.

- Tiểu Nhạn, bây giờ mình có thể ăn đồ đắt tiền rồi. - Thương Minh Thiên đau lòng nhéo tay Bạch Nhạn.

- Em biết lương của phi công cao, nhưng anh phải gánh vác nhiều! Bố mẹ anh lớn tuổi rồi, mẹ anh không có lương hưu, còn chị Minh Tinh… vẫn chưa lấy chồng, anh còn phải lo đám cưới, mấy chuyện này đều cần dùng đến tiền.

Bạch Nhạn không chịu, quay đầu đi ra ngoài.

- Anh lùi đám cưới lại rồi - Thương Minh Thiên đứng phía sau lẩm bẩm.

- Tại sao? - Bạch Nhạn sửng sốt ngoảnh lại.

- Tiểu Nhạn, bây giờ em thế này, sao anh có thể kết hôn được?

Bạch Nhạn lảo đảo.

- Minh Thiên, anh đang nói linh tinh gì vậy, hiện tại em rất ổn.

Thương Minh Thiên trầm mặt xuống, kéo cô vào trong quán trà, gọi một bình trà xanh, một suất cơm niêu hai người.

- Em đừng tưởng giấu được anh, em chuẩn bị ly hôn phải không?

Thương Minh Thiên dịu dàng gạt mấy sợi tóc lơ thơ trước trán ra sau vành tai cô.

Lãnh Phong chết tiệt! Bạch Nhạn rủa thầm. Đến nước này rồi, cô dành phải muối mặt mà gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng chuyện em ly hôn thì có liên quan gì đến đám cưới của anh?

- Sao lại không liên quan, bây giờ em khổ sở như vậy, anh lại anh anh em em với người con gái khác, chúng ta đã nói rồi, phải cùng nhau hạnh phúc. Lúc này anh không thể nào bỏ mặc em được.

- Vậy anh định làm thế nào? – Mắt Bạch Nhạn đỏ hoe - Anh định hủy đám cưới rồi kết hôn với em sao?

Thương Minh Thiên mím chặt môi, gương mặt tuấn tú cau lại.

- Minh Thiên, hai chúng ta đều hiểu, chúng ta không thể đến với nhau, vì thế mới hẹn ước với nhau như thế. Anh đừng vì em mà khiến một người con gái khác thất vọng, anh không phải là người nuốt lời, anh cũng đừng để em vì anh mà biến thành người phụ nữ giống mẹ em. Minh Thiên, anh đừng làm chuyện ngốc nghếch như thế. Chúng ta… cứ thế này là được rồi, có thể liên lạc, có thể ngồi ăn cơm, uống trà cùng nhau, chúng ta còn có thể quan tâm đến nhau. Minh Thiên, em luôn muốn nhìn thấy anh làm chú rể, chắc chắn sẽ rất đẹp trai. Lúc anh kết hôn em sẽ lén đi xem, không để mẹ anh nhìn thấy, em đứng chờ chỗ xa, nhìn thấy anh là được rồi.

- Nhưng em sống không hạnh phúc, chỗ này của anh… không đành lòng… - Thương Minh Thiên chỉ vào ngực, mắt ngân ngấn nước.

- Sai rồi, Minh Thiên, giờ phút này em tốt hơn bất kỳ lúc nào khác. Em đã kết thúc một cuộc hôn nhân thất bại, có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới. Em có công việc, có bạn bè, hơn nữa em còn trẻ, anh phải biết là em rất có giá đó. Đợi em được tự do rồi, chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi. Nếu em gặp được một người em thích, em sẽ kể cho anh nghe đầu tiên. – Bạch Nhạn khẽ nắm tay Minh Thiên. – Hứa với em đi, đám cưới cứ cử hành theo kế hoạch đã định. Chị ấy không phải là ai khác, chị ấy là người anh thích, người sẽ bầu bạn cả đời với anh, cùng anh xây dựng một gia đình, là người có thể giúp anh chăm sóc bố mẹ anh. Nếu đã quyết định yêu thương chị ấy, thì đừng làm chị ấy tổn thương. Em… đã từng kết hôn, em hiểu chị ấy.

Nước mắt của Minh Thiên không kìm nén được, lăn dài xuống mu bàn tay Bạch Nhạn.

Nhân viên phục vụ đưa trà lên, nhìn thấy người đàn ông mặc đồ sĩ quan nước mắt đầm đìa, nhất thời sững sờ, không dám cử động.

Bạch Nhạn mỉm cười bảo cô ấy đặt đồ xuống, lấy một chiếc khăn giấy trên bàn đưa cho Minh Thiên.

- Tiểu Nhạn, tại sao ban đầu chúng ta lại dễ dàng từ bỏ tình cảm này đến thế? Nếu chúng ta kiên trì chưa biết chừng sẽ có ngày bố mẹ anh thay đổi ý kiến. - Thương Minh Thiên đau khổ hỏi.

Sẽ không có ngày như thế.

Nếu cô và Thương Minh Thiên có một phần nghìn tia hy vọng, Bạch Nhạn cảm thấy mình sẽ cố gắng nỗ lực một vạn lần.

Cô đến với cuộc đời này, là sự kết hợp sai lầm của một con tinh trùng và trứng. Sự kết hợp sai lầm ấy, khiến cuộc đời cô tối tăm mờ mịt. Minh Thiên, là nguồn sáng duy nhất trong quãng đời trưởng thành cô độc của cô.

Minh Thiên không hay biết rằng, sau khi mẹ anh tuyệt thực để yêu cầu anh cắt đứt quan hệ với Bạch Nhạn, cô đã từng vứt bỏ lòng tự trọng để tới tìm bố mẹ anh, nói với họ là cô sẽ yêu thương họ, hiếu kính họ giống như anh, coi họ như bố mẹ đẻ của mình. Cô van xin họ đồng ý cho cô và Minh Thiên qua lại với nhau.

Bà Thương bỗng nhổ một bãi nước bọt vào mặt cô, vỗ bàn cao giọng chửi bới, nói trừ khi bà ta chết.

Ông Thương liếc xéo cô, chỉ vào bức tường sân nhà cô, nói cô còn dám quấy rối Minh Thiên, ông ta sẽ đập đầu vào tường tự tử trước cửa nhà cô.

- Mẹ cô thấy người đàn ông nào vừa mắt thì bất kể già trẻ, có vợ hay chưa cũng đều tìm đủ mọi cách quyến rũ họ. Cô với mẹ cô là cùng một giuộc, bây giờ thấy Minh Thiên nhà tôi tốt thì quấn lấy nó không biết xấu hổ. Hừ, chỉ cần bọn tôi còn sống trên đời này một ngày, thì cô hãy từ bỏ suy nghĩ này đi. - Ông Thương huơ tay múa chân.

Cô cắn môi, lẳng lặng lau bãi nước bọt trên mặt, bước ra khỏi sân nhà Minh Thiên, chân mềm nhũn.

Về đến nhà, bà Bạch Mộ Mai khoanh tay dựa vào tường, trừng mắt với cô, hừ một tiếng.

- Mắt con cũng tinh nhỉ! Cái loại ba láp đó có gì là tốt? Tiền không có, nhà cũng không, ngồi ăn cơm chung bàn với họ mẹ còn phát buồn nôn! Con phải giữ phong độ một chút được không!

Cô không thèm nhìn bà Bạch Mộ Mai mà đi thẳng vào trong phòng.

Tim, lạnh như băng giá mùa đông.

Sau này, khi Minh Thiên gạt bỏ mọi áp lực, thổ lộ tình cảm với cô, cô bỗng cảm thấy thanh thản. Trong những năm tháng đẹp đẽ nhất, thuần khiết nhất của đời người, họ đã từng yêu nhau chân thành, vậy là đủ. Có thể cùng nắm tay tới lúc bạc đầu hay không, không còn quan trọng.

Trong trái tim cô, Minh Thiên luôn có một chỗ đứng đặc biệt.

Trong trái tim Minh Thiên, cô vĩnh viễn chiếm một vị trí.

Tình cảm này giống như bông hồng giấy, sẽ luôn giữ được màu sắc tươi tắn, vượt qua năm tháng, vượt qua mưa bão.

Cô không mong đợi gì hơn, cô rất hạnh phúc, cô không luyến tiếc.

Bây giờ Minh Thiên có một người bạn gái xuất sắc như vậy, cho dù không phải là cô, nhưng cô vẫn thấy vui.

- Thưa anh chị, đồ ăn đã mang lên đủ rồi ạ.

Cô gái phục vụ đặt chiếc niêu đất bốc khói lên bàn, nhe răng cười.

Bạch Nhạn sực tỉnh lại từ trong hồi ức, cảm ơn cô phục vụ.

- Minh Thiên, cơm này thơm quá! Em muốn ăn hết sạch luôn.

Bạch Nhạn nghiêng đầu, làm một động tác nuốt nước bọt rất khoa trương.

Thương Minh Thiên cười chua chát, bỏ gia vị vào trong cơm, chầm chậm trộn đều, sau đó đối với Bạch Nhạn, tiện thể lấy món trứng rán trước mặt Bạch Nhạn. Hồi nhỏ, để tiết kiệm thời gian và tiền bạc, món Bạch Nhạn thường nấu nhất là trứng rán. Ăn nhiều quá, sau này nhìn thấy trứng rán là không khỏi nhăn mặt.

Đáp án cho câu hỏi đó, khi anh tới Học viện Phi công, cũng có lẽ là trước thời điểm đó, anh đã biết. Nhưng trong lòng đôi lúc vẫn không cam tâm, vẫn khao khát phép màu xuất hiện, khao khát bố mẹ có thể nhận ra được sự trong sạch của Bạch Nhạn, từ đó xóa bỏ thành kiến đối với cô.

Sự thực chứng minh đó chỉ là một giấc mơ không bao giờ trở thành hiện thực.

Được nên duyên vợ chồng với người mình yêu, là điều hạnh phúc nhất trên cuộc đời này.

Nhưng cuộc đời này, anh và Bạch Nhạn đã bị an bài là sẽ bỏ lỡ nhau.

Không phải là không nuối tiếc, không phải là không xót xa.

Cái gọi là hẹn ước ban đầu, chẳng qua chỉ là sự kiên cường mà cả hai cố gắng gượng.

Bạch Nhạn và anh đều nỗ lực thực hiện.

Bạch Nhạn nói với anh cô yêu rồi, sắp sửa kết hôn. Anh nói anh cũng có bạn gái rồi.

Thực ra cô gái trong tấm ảnh mà anh cho Bạch Nhạn xem chỉ là bạn chiến đấu của anh, công tác trong đoàn văn công, có thiện cảm với anh, luôn tìm mọi cơ hội đến đại đội bay của anh để tìm anh. Đó là cô gái anh rất tôn trọng, trẻ trung, hoạt bát, đa tài đa nghệ, thẳng thắn cởi mở, nhưng với cô ấy, anh không thể nảy sinh thứ tình cảm giống như đối với Bạch Nhạn.

Anh và cô ấy, hiện giờ chỉ là bạn bình thường. Lần này, anh thăm nhà, cô gái đó kêu gào muốn tới nhà anh chơi.

Anh sững lại, nghĩ rằng chỉ cần được tận mắt chứng kiến Bạch Nhạn hạnh phúc, thế là anh bèn đưa cô gái đó về nhà, sau đó thử qua lại với cô ấy.

Anh tế nhị nói với ba mẹ, có thể sẽ có một bạn chiến đấu nữa tới nhà chơi. Ai dè, ba mẹ anh xúc động quá, theo lý lẽ của họ, liền thêm mắm dặm muối thành anh sắp kết hôn.

Khi Bạch Nhạn hỏi về chuyện đám cưới, nhìn vẻ mừng rỡ trong mắt cô, anh không giải thích.

Nhưng mà, chính mắt anh trông thấy Bạch Nhạn không hề hạnh phúc, kết hôn được mấy tháng đã muốn ly hôn.

Anh không kìm chế được lại hỏi lại câu hỏi vẫn vướng víu trong tim nhiều năm, năm mười chín tuổi, anh không thể thay đổi đáp án, năm hai sáu tuổi, anh vẫn không thể nào thay đổi.

Đó chính là sự bất lực trước cuộc đời.

Anh có thể nghe theo tiếng gọi của con tim, toàn tâm toàn ý yêu em, nhưng cuộc đời anh không chỉ hoàn toàn thuộc về anh, vì cha mẹ, anh không thể không đi lướt qua em, nhưng trái tim anh chưa từng rời xa.

Thương Minh Thiên thở dài, ngước mắt lên lẳng lặng nhìn Bạch Nhạn, đem sự chua chát chẳng thể nói thành lời ấy trộn lẫn với một hạt cơm, nuốt chửng.

Hai người ăn cơm xong bèn gọi xe đi tới Ba ngàn sợi.

Chiếc cửa cuốn của tiệm Ba ngàn sợi đóng thật chặt, phía trên viết "Cho thuê nhà", đằng sau ghi một số điện thoại di động.

Bạch Nhạn gọi theo số máy đó, nghe điện thoại là một người đàn ông, giọng rất bực bội.

- Ờ, con bé đó lần trước bị tóm nên không làm nữa rồi. Tôi cũng không biết nó lượn đi đâu, có lẽ là dời ổ tiếp tục đi bán thân rồi. Tiền đó dễ kiếm, nó ăn quen bén mùi, không nỡ bỏ đâu. - Ở đầu dây bên kia, gã chủ nhà cười đầy dâm đật.

Bạch Nhạn bịt ống nói, dè dặt nhìn Minh Thiên, không đám nói tiếp, luôn mồm "Vâng, vâng, được ạ".

- Có phải Minh Tinh xảy ra chuyện gì rồi không? - Thương Minh Thiên sốt ruột hỏi.

- Không có, chủ nhà nói… ở đây kinh doanh không được tốt, có lẽ chị ấy đã đổi địa điểm. Chị ấy không để lại địa chỉ liên lạc.

- Minh Tinh làm việc không tính toán, lại kết bạn lung tung, không hy vọng nó kiếm được tiền, đừng làm người khác lo lắng là tốt rồi. Bố mẹ anh còn nói nó kinh doanh lớn ở Tân Giang, anh nghe là biết đang nói khoác. - Thương Minh Thiên nhíu mày xem giờ - Tiểu Nhạn, anh đưa em tới bệnh viện kiểm tra!

Bạch Nhạn gật đầu:

- Cũng được ạ.

Bạch Nhạn nhìn con đường rợp bóng cây xanh, đề nghị đi bộ một lát rồi mới gọi xe, ăn no quá, đi bộ cho nhẹ bụng một chút.

Hai người đang đi thì phía trước, không biết đứa trẻ nhà ai phi chiếc xe đạp địa hình ra đường, ra vẻ ta đây hai tay giang ra, phóng như bay, không đề phòng đằng trước có người, hoảng lên quên cả bóp phanh, đâm thẳng về phía Bạch Nhạn. Minh Thiên nhanh tay nhanh mắt, đưa tay ôm Bạch Nhạn vào lòng rồi vụt tránh sang một bên, chiếc xe phóng vèo một cái qua người bọn họ, đâm sầm vào một gốc cây. Đứa bé ngã nhào xuống đất, đau cắn răng cắn lợi. Cũng may là tay chỉ bị xước xát chút đỉnh.

Bạch Nhạn sợ toát mồ hôi, tim đập thình thịch, túm lấy vạt áo của Minh Thiên, nhất thời quên buông ra.

- Anh?

Một tiếng kêu thất thanh từ bên đường vọng sang.

Hai người nhìn sang, Thương Minh Tinh hai mắt trợn tròn, mặc một chiếc váy ngắn hở lưng, không thể tin được trừng trừng nhìn họ, mắt trang điểm như một hồn ma giữa đêm khuya.

- Minh Tinh? - Thương Minh Thiên sững sờ há hốc mồm, cũng nhìn Thương Minh Tinh bằng vẻ không thể nào tin được.

- Anh, anh đang làm gì thế? - Thương Minh Tinh xác định không nhìn nhầm người bỗng nổi cơn điên, vung tay chạy tới. Lông nách chưa cạo sạch thoắt ẩn thoắt hiện dưới cánh tay. Thương Minh Thiên nhìn mà lông mày xoăn tít lại.

- Cái con hồ ly thối không biết xấu hổ này, lại dám dụ dỗ anh trai tôi. Mau buông anh tôi ra.

Chị ta vọt đến kéo Bạch Nhạn ra khỏi lòng Thương Minh Thiên, ánh mắt hung hãn như muốn giết người.

- Minh Tinh, sao em lại ăn mặc như thế này? - Thương Minh Thiên mặc đỏ phừng phừng, trán nổi gân xanh, túm lấy cánh tay Minh Tinh, nghiêm nghị hỏi. - Nói cho anh hay, rốt cuộc em kinh doanh lớn gì chứ?

- Em… em…

Thương Minh Tinh thầm hối hận, kích động quá quên béng tình hình. Ấp úng rõ lâu cũng không nói ra được nguyên cớ, chị ta liếc nhìn ánh mắt lo lắng của Bạch Nhạn, bỗng thẹn quá hóa giận:

- Có phải cô lại bép xép lung tung với anh trai tôi không?

Bạch Nhạn len lén xua tay với Thương Minh Tinh, chị ta lại tưởng cô đang chột dạ, trong lòng thầm băm vằm Bạch Nhạn ra ngàn lần.

- Minh Tinh, trả lời anh.

Thương Minh Thiên tức đến tối sầm cả mặt. Từ vẻ phong trần toát ra ở Minh Tinh, anh đã hơi ý thức được Minh Tinh đang làm gì. Tay bất giác xiết mạnh, khiến Minh Tinh đau xuýt xoa.

Cô ta giậm chân:

-Anh, anh đừng nghe con bé kia nói bừa, em… thực ra là bị ép buộc.

- Ai ép buộc em?

- Đều tại con bé kia. Nếu không phải tại nó, em đã không bị dồn tới nước này. - Thương Minh Tinh chỉ vào Bạch Nhạn, hét lên. - Em với người ta vốn làm ăn đàng hoàng, chồng nó có cửa, em tìm nó, nó cũng đồng ý giúp em vụ này. Lúc em vay được tiền ở ngân hàng chợ đen, bạn kinh doanh cũng đã xoay được tiền, thì nó lại trở mặt không nhận, nói là trừ khi em bị ốm thì nó có thể nhờ người, những chuyện khác thì đừng cố gọi điện cho nó. Đến nước này rồi, tiền em bỏ ra không thu hồi lại được nữa, ngân hàng ép em trả tiền, em nhất thời không biết tìm đâu ra nhiều tiền như vậy, chẳng còn cách nào khác… đành phải…

Thương Minh Tinh cố nặn ra hai giọt nước mắt.

"Chát" Thương Minh Thiên vung tay tát Thương Minh Tinh một cái.

- Tự mình hư hỏng còn đổ trách nhiệm lên đầu người khác.

- Anh không tin em? - Thương Minh Tinh ôm mặt mếu máo - Em sẽ mách bố mẹ, anh… anh không nghe lời họ, vẫn dây dưa với con nhãi này. Còn vì nó mà đánh em nữa.

Nói xong, cô ta quay đầu, nức nở định bỏ chạy.

Thương Minh Thiên kéo cô ta lại, vẻ mặt nghiêm nghị, không cho phép phản kháng:

- Đưa địa chỉ của em cho anh, chiều mai thu dọn hành lý rồi cùng anh về huyện Vân. Nếu em không về, anh sẽ lấy dây thừng gô cổ em về.

Trước ánh mắt đáng sợ của Thương Minh Thiên, Thương Minh Tinh miễn cưỡng nói ra địa chỉ của mình. Dù chỉ ra đời sau Minh Thiên bốn mươi phút, nhưng từ nhỏ cô ta đã rất sợ Minh Thiên.

- Em… có thể về cùng anh, nhưng đừng có nói với bố mẹ, được không, anh? - Cô ta cầu xin Minh Thiên.

- Em không có quyền lên tiếng. Bây giờ, mau đi thay ngay sang bộ quần áo bình thường cho anh. - Minh Thiên đã tức tới mức mặt méo mó biến dạng.

Thương Minh Tinh bất lực ậm ừ một tiếng. Trước khi đi còn cho Bạch Nhạn một ánh mắt đầy phẫn nộ.

Bạch Nhạn cắn môi, khẽ thở dài.

Ngực Thương Minh Thiên phập phồng vì tức giận, nắm lấy một cành cây, ngón tay trắng bệch, mặt đanh lại, thở dốc.

Điều Bạch Nhạn sợ nhất vẫn đã xảy ra.

- Minh Thiên…

Thương Minh Thiên xua tay:

- Xin lỗi, Tiểu Nhạn, lời Minh Tinh nói em đừng để bụng, anh biết nó đang nói linh tinh thôi.

- Cũng không hẳn - Bạch Nhạn nói - Chị ấy có đến tìm em, muốn Khang Kiếm giúp chị ấy liên hệ công việc. Lúc đó em đã quyết định ly hôn với anh ấy rồi, em… không muốn nợ anh ấy, nên em từ chối.

- Tiểu Nhạn, anh biết tính em, cũng hiểu tính Minh Tinh. Em đừng nói nữa. - Thương Minh Thiên hít sâu, cố lấy lại bình tĩnh. – Tiểu Nhạn, em vẫn chưa nói cho anh biết, tại sao em lại muốn ly hôn?

Bạch Nhạn sững người đứng trước mặt Thương Minh Thiên, nhất thời không biết phải nói gì.

- Lãnh Phong kể cho anh nghe một số chuyện, anh không tin lắm. Em không thể nào vì người bạn gái cũ của anh ta mà kích động đến mức muốn ly hôn. Rốt cuộc anh ta đã làm gì với em, khiến em quyết liệt như vậy?

Mắt Bạch Nhạn dần phủ một màn sương, đây chính là Minh Thiên, mãi mãi thấu hiểu cô. Trước mặt anh cô luôn là một quyển sách để mở, không thể giấu được gì.

Hai ngày nay, cơ thể và trái tim bị giày vò, miệng Khang Kiếm mọc lên mấy cái mụn. Giản Đơn mua cho anh một chai nước và một cái bánh mì, anh xua tay, không muốn ăn chút nào.

Điện thoại của Bạch Nhạn vẫn không liên lạc được, anh đợi ở bệnh viện đến ba giờ chiều cũng không đợi được ai. Anh chạy tới khoa phụ sản hỏi Liễu Tinh, Liễu Tinh lạnh lùng lườm anh, nói lát nữa phải vào phòng mổ, không rảnh để tiếp anh.

Anh sợ Bạch Nhạn về nhà, lại vội vã quay về. Không những không thấy người, đến bàn chải, khăn mặt, quần áo của Bạch Nhạn, thú bông trong phòng ngủ cũng đều biến mất.

Trên bàn ăn đặt một tờ giấy: Sếp ạ, hiện giờ chúng ta đã không còn thích hợp để sống cùng một nhà nữa, tôi dọn ra ngoài rồi. Tuần sau chúng ta đến Cục Dân chính làm thủ tục.

Vài dòng ngắn ngủi, Khang Kiếm đọc đi đọc lại.

Không có oán hận, cũng không kích động, bình tĩnh như đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Khang Kiếm ngã phịch xuống sofa, tới giờ mới hiểu Bạch Nhạn đã hạ quyết tâm lớn đến nhường nào. Còn nhớ buổi tối khi anh từ Bắc Kinh trở về, họ đi xe về nhà, Bạch Nhạn chỉ vào một tiểu khu nói, sau này cô sẽ dọn tới đây ở. Khi đó anh tưởng cô đang giận dỗi nên không để tâm gì nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, không tài nào nhớ ra được là tiểu khu nào.

Trong nháy mắt, cô đã xóa sạch mọi dấu vết trong cuộc sống của anh. Khang Kiếm có một linh cảm, dường như anh thật sự đã đánh mất Bạch Nhạn.

Khang Kiếm biết Bạch Nhạn sẽ chủ động liên lạc với anh, cô cần báo cho anh để cùng tới Cục Dân chính làm thủ tục,

Vậy thì trước khi cú điện thoại này gọi tới, anh vẫn còn hy vọng níu giữ trái tim cô.

Bộ não Khang Kiếm nhanh chóng hoạt động, bạn bè của Bạch Nhạn không nhiều, hình như chỉ có mình Liễu Tinh. Liễu Tinh không thể giúp anh, bây giờ anh lại không biết Bạch Nhạn đang ở đâu, vậy thì, chỉ có… bà ta mới giúp được anh.

Khang Kiếm đứng bật dậy, chạy thình thịch xuống lầu.

- Cậu Giản, đến huyện Vân.

Đêm hôm Bạch Nhạn mất tích, tài xế taxi nói cô tới huyện Vân. Chắc chắn là cô đã đi gặp mẹ, cô đã nói những gì, có dự định gì, mẹ cô nhất định biết rõ. Mặc dù bà Bạch Mộ Mai là người anh không muốn gặp nhất trên cõi đời này, nhưng chỉ cần tìm được Bạch Nhạn, anh có thể kìm nén nỗi căm ghét trong lòng để gặp bà ta một lần. Giản Đơn thoáng sửng sốt, nhưng không nói gì, lên xe, nổ máy.

- Tới đường cao tốc thì đi nhanh một chút, tranh thủ đến huyện Vân trước khi trời tối.

Cổ họng của Khang Kiếm đã bốc khói, anh ép mình uống mấy ngụm nước, ăn chút bánh mì. Giờ mà anh gục xuống thì thật sự không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Anh không trách hành động của Bạch Nhạn, tất cả đều là những điều anh phải chịu.

- Sếp Khang, hôm nay em mới biết hóa ra anh lại là người nặng tình nặng nghĩa đến vậy. - Giản Đơn nói đùa - Anh rất yêu chị Bạch nhỉ!

Trong ấn tượng của Giản Đơn, sếp Khang luôn là một người chỉnh tề ngăn nắp, tự tin, điềm tĩnh. Anh chưa từng thấy sếp Khang hoảng loạn như lúc này.

40. Chương 09.7

Khang Kiếm không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại:

- Cậu Giản, hiện giờ cậu có ý định kết hôn không?

Giản Đơn cười ha ha:

- Em và bạn gái em mới yêu được một năm, chưa gặp bố mẹ hai bên, cưới xin còn xa vời lắm! Dù em muốn thì bạn gái em cũng không chịu, cô ấy nói kết hôn rồi nhiều việc, không được tự do nữa, cô ấy muốn chơi thêm mấy năm.

Khang Kiếm quay đầu ra ngoài cửa sổ, như bị phong cảnh bên ngoài thu hút:

- Nhưng rồi đến một ngày, cậu sẽ rất muốn dùng pháp luật buộc chặt tên mình bên cạnh một cái tên khác, cậu rất muốn cùng cô ấy sinh một đứa con, từ đó giữa hai người đã có sự ràng buộc về máu mủ, cậu từ chối nhiều cuộc xã giao, rất muốn trở về nhà chỉ để ăn cơm cô ấy nấu, sau đó cùng cô ấy xem một bộ phim hài, nói những chuyện vụn vặt trong gia đình, cậu uống rượu, hút thuốc nhiều một chút, cô ấy sẽ lên giọng với cậu, cậu không tức giận, chỉ cảm thấy ấm áp. Khi đó, cậu cũng sẽ giống như tôi bây giờ.

Giản Đơn thu nụ cười lại, không khỏi băn khoăn.

- Sếp Khang, tạm thời em không tài nào lĩnh hội được ý tứ sâu xa trong lời của sếp, nhưng em cảm nhận được tình cảm của sếp rất sâu nặng. Vậy… chị Bạch giận anh chuyện gì vậy?

Khang Kiếm nhắm mắt, thở dài:

- Bới vì tôi ngốc, đến giờ mới hiểu được.

Bà Bạch Mộ Mai rất kinh ngạc khi Khang Kiếm gọi diện cho bà.

Bà trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vừa hay tôi chưa ăn cơm, cùng ăn bữa cơm đi!

- Không cần, tôi chỉ làm phiền bà nửa tiếng thôi. - Giọng Khang Kiếm lịch sự mà xa cách.

Nửa tiếng thì làm được gì, chỉ có uống cà phê thôi. Bà Bạch Mộ Mai hẹn gặp tại quán cà phê Lam Sơn.

Giản Đơn lái xe quẹo trái quẹo phải nửa ngày trời, cuối cùng nhìn thấy một dãy đèn đủ màu lấp lánh, hình như làm bằng hạt châu nhiều màu rẻ tiền, tưng bừng nhảy nhót trong đêm tối.

Trong quán cũng chẳng ra sao, xộc vào mũi không phải là mùi cà phê thơm nồng mà là mùi nước xịt phòng. Ánh đèn mờ ảo, trên bàn đều có nến thả, mắt phải rất tinh thì mới nhìn rõ mặt của những người khách khác.

Bà Bạch Mộ Mai đã đến trước, nhìn thấy Khang Kiếm thì cười tươi như hoa.

- Đây là quán cà phê mà tôi thích nhất, ở đây có một ca sĩ hát nhạc của Thái Cẩm rất hay, sofa ngồi cũng rất dễ chịu. - Bà Bạch Mộ Mai nói, nét mặt như tơ.

Đúng là con hơn cha, phong độ và khí chất của Khang Kiếm vượt xa ông Khang Vân Lâm thời trẻ, ngắm rất đã mắt.

Khang Kiếm lãnh đạm gật đầu, như không nhìn thấy mọi thứ xung quanh, ánh mắt nhìn bà Bạch Mộ Mai như một hồ nước phẳng lặng.

Bà Bạch Mộ Mai mất hứng ngồi xuống, uể oải vẫy tay gọi phục vụ.

Bà Bạch Mộ Mai gọi một ly cà phê Ireland, Khang Kiếm chỉ gọi một ly nước trắng. Khang Kiếm cho rằng, đối diện với khuôn mặt này của bà Bạch Mộ Mai, dù thức ăn đồ uống ngon lành tới đâu cũng chẳng thể nào nuốt xuống được.

- Tôi đột ngột từ Tân Giang tới đây, là muốn…

Khang Kiếm vừa cất lời, bà Bạch Mộ Mai đã nhếch môi ngắt lời anh:

- Cậu đến nói với tôi chuyện cậu và Bạch Nhạn ly hôn. Thực ra không cần thiết, tôi đã biết lâu rồi.

Giọng điệu lạnh nhạt của bà Bạch Mộ Mai khiến Khang Kiếm chấn động.

- Cậu và con bé vốn không phải cùng một loại người, ly hôn thì ly hôn đi! – Bà Bạch Mộ Mai nâng ly cà phê, nhỏ nhẹ nhấp một ngụm.

Khang Kiếm lại một lần nữa kinh ngạc, câu nói này không giống như xuất phát từ một người mẹ, mà giống như một người chẳng liên quan gì đang phân tích rất thẳng thừng.

- Bây giờ Bạch Nhạn ở đâu? – Khang Kiếm nhướn mày, có những lời đã lên đến miệng lại nuốt vào bụng.

- Nó không ở Tân Giang sao? – Bà Bạch Mộ Mai cảm thấy Khang Kiếm hỏi rất kỳ quặc.

- Chúng tôi chưa ly hôn, nhưng cô ấy dọn ra ngoài, bây giờ tôi không tìm thấy cô ấy.

Bà Bạch Mộ Mai nhún vai:

- Cho nên, cậu nghĩ rằng nó trốn ở chỗ tôi?

Khang Kiếm không nói gì.

- Từ khi vào học trường y tá, đã nhiều năm rồi chúng tôi không sống cùng một mái nhà. Nó vốn không coi tôi là mẹ. - Bà Bạch Mộ Mai thở dài ai oán, tì cằm hờn dỗi, mắt khẽ nheo lại.

- Hôm trước hình như cô ấy có về huyện Vân một lần - Khang Kiếm không chớp mắt, nhìn thẳng vào bà Bạch Mộ Mai.

- Đúng vậy, đến để đoạn tuyệt quan hệ mẹ con vớt tôi.

Khang Kiếm hoảng hốt đến mức tim như ngừng đập.

- Chính vì tôi không nói với nó tôi là bạn cũ của bố cậu, nên nó nổi trận lôi đình với tôi. Thực ra chuyện này nói hay không thì có liên quan gì, đâu phải cậu là bạn tôi, hà cớ gì tôi phải báo cáo với nó? Hơn nữa cũng đã là chuyện từ lâu rồi, tôi sợ nói nhiều quá sẽ khiến mẹ cậu không vui. Làm người tốt thật chẳng dễ dàng, thôi đi, cứ coi như tôi chưa từng sinh ra cái đồ vô ơn như nó.

- Xem ra tôi đến đây là sai lầm rồi. Không phải bà chưa từng sinh ra Bạch Nhạn, mà là bà không xứng đáng làm mẹ cô ấy. - Giọng Khang Kiếm vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng sắc mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Anh cảm thấy người đàn bà tự cho mình là khuynh quốc khuynh thành trước mặt này giống như một con ác ma máu lạnh, cả tim, máu, xương cốt đều lạnh tanh như băng.

Nếu là người mẹ bình thường khác, khi biết được anh đã làm tổn thương con gái họ, nhất định sẽ xòe đôi cánh che chở cho con gái, nếu không nghiêm khắc trách mắng anh thì cũng sẽ nhìn anh đầy căm giận.

Bạch Nhạn là cốt nhục của bà ta, bà ta không những không thèm hỏi cô đang đau khổ ra sao, mà còn tỏ thái độ lạnh lùng như đang xem kịch, lại còn nói với anh bằng giọng điệu mờ ám.

Trái tim Khang Kiếm lúc này không phải là tức giận, mà là quặn đau, bao nhiêu năm đó, ở bên một người mẹ như vậy, Bạch Nhạn đã sống thế nào?

Anh cho rằng dù bà Bạch Mộ Mai vô liêm sỉ đến đâu, nhưng hổ dữ không ăn thịt con, chí ít bà ta cũng quan tâm tới Bạch Nhạn như một người mẹ, nhưng một chút cũng không.

Trước đó, ngay trước mặt anh, sự quan tâm thăm hỏi của bà ta với Bạch Nhạn đều là giả dối.

Nhất định là Bạch Nhạn đã đau tới mức không thể chịu đựng được nữa, mới quyết định cắt đứt quan hệ với bà Bạch Mộ Mai?

Khi đó, anh đang ở đâu?

- Trong mắt bà, Bạch Nhạn là cái gì? - Anh trừng mắt nhìn Bạch Mộ Mai, lòng hối hận tới mức thật sự muốn chém chết bản thân mình.

Bà Bạch Mộ Mai liếc xéo Khang Kiếm:

- Không ngờ cậu lại có trái tim thương người như vậy! Tôi sinh nó ra, cho nó ăn, cho nó mặc, cho nó đi học. Nếu không phải vì nó là con gái tôi, nó có lấy được cậu không? Tốt rồi, bây giờ nó cứng cáp rồi, trở mặt không nhận mẹ nữa, tôi cũng chẳng nói gì. Làm mẹ làm đến mức này rồi, còn muốn tôi phải thế nào nữa? Tôi cũng không dại mặt mà chạy đến nhà cậu nhờ nhà cậu nuôi dưỡng, đúng là, lý nào lại thế?

Khang Kiếm cắn môi, cảm thấy nếu ngồi tiếp thì chỉ mất thời gian. Bây giờ anh phải nhanh chóng quay về Tân Giang, tìm được Bạch Nhạn rồi anh phải ôm cô thật chặt. Không liên quan gì đến tình dục, chỉ muốn sưởi ấm cho cô, khiến cô cảm nhận được sự tồn tại của anh.

- Tôi rất vui khi nghe được quyết định của Bạch Nhạn từ chính miệng bà. Tôi tin rằng, cắt đứt sự ràng buộc máu mủ này, cô ấy sẽ sống vui vẻ hơn trước. Làm phiền bà quá! - Khang Kiếm cầm hóa đơn đi tới quầy.

Anh không nói hẹn gặp lại. Anh tin rằng anh và Bạch Nhạn sẽ chẳng còn gặp lại bà Bạch Mộ Mai.

Bà ta xinh đẹp quyến rũ, bà ta nghiêng nước nghiêng thành, bà ta sắc nước hương trời, khiến đàn ông mê mẩn điên đảo, đều là vui thú và niềm tự hào của một mình bà ta, không liên quan đến bọn họ.

Ông Khang Vân Lâm ở tỉnh thành xa xôi, tuổi đã cao, không có gan cũng chẳng có sức để diễn màn kịch vĩ đại vì mỹ nhân từ bỏ giang sơn.

Bạch Mộ Mai - người đàn bà như cái gai độc đã cắm sâu trong tim Khang Kiếm suốt hai mươi tư năm - hôm nay, cuối cùng anh đã nhổ được ra.

Sau này, Bạch Nhạn là Bạch Nhạn của một mình anh, không còn liên quan gì đến người đàn bà này nữa.

Tâm trạng Khang Kiếm nhẹ nhõm và sáng sủa chưa từng có, lúc tính tiền, anh nở một nụ cười rạng ngời ấm áp với cô thu ngân.

Bà Bạch Mộ Mai đã bao giờ phải chịu sự ghẻ lạnh như thế từ đàn ông, tức đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp căng cứng lên, vung tay, không cẩn thận hất đổ ly cà phê, chất lỏng màu nâu men theo cạnh bàn, nhỏ từng giọt tí tách xuống thảm thành một vết bẩn mờ mờ.

Bà trợn mắt, quay phắt sang một bên, không nhìn theo bóng Khang Kiếm. Có điều trong lòng không khỏi bùi ngùi: Gã trai này biết gánh vác hơn cha hắn.

Đêm, đen như mực.

Giản Đơn lái xe suốt một ngày, mệt mỏi gục trên vô lăng ngủ thiếp đi. Khang Kiếm không đánh thức anh ta dậy, khẽ mở cửa xe ngồi vào trong.

Bạch Nhạn vẫn còn ở Tân Giang, không xa anh bao nhiêu, vậy thì tốt. Anh không vội nữa, để Giản Đơn ngủ một giấc tử tế đã. Đảm bảo sự an toàn của bản thân, không để người yêu thương mình lo lắng, đó cũng là một sự báo đáp đối với người thương.

Không cần phải nhờ người khác giúp đỡ nữa, đây là vấn đề của hai người, anh sẽ dốc hết tâm sức để giải quyết. Đối với anh, Bạch Nhạn không phải là hoàn toàn không có tình cảm, là do những chuyện anh làm quá kinh khủng đã dọa cô chạy mất.

Công cuộc theo đuổi bà xã còn trường kỳ, anh sẽ tiếp tục nỗ lực.

Khang Kiếm lấy điện thoại ra, miệng khẽ cười.

"Bà xã, lúc này, đặc biệt nhớ em, em đã ngủ chưa? Nếu ngủ rồi, vậy nhất định phải mơ thấy anh nhé. Anh nghĩ anh cũng sẽ mơ thấy em".

Trên màn hình hiện lên một chú bướm, hai cánh chấp chớp, một tiếng "tinh" vang lên, tin nhắn đã được gửi.

Trăng treo đầu ngọn liễu.

Kết quả kiểm tra của Bạch Nhạn rất tốt, truyền nước xong, thấy trời không còn sớm, mua đồ về căn hộ nấu nướng thì sợ hơi cập rập vì thế cô hẹn với Lãnh Phong, Minh Thiên và Liễu Tinh cùng đi nhà hàng.

Nhà hàng mới khai trương, băng rôn còn treo phất phới, rất nhiều khuyến mại, khách khá đông không khí tựa như "mọi người mau tới đây, ta sẽ cho ăn no".

Ông chủ nhà hàng từng được Lãnh Phong mổ nên đã bố trí cho bốn người vị trí tốt nhất, sát cửa sổ, hai bên là cây cảnh, yên tĩnh giữa chốn ồn ào.

Bữa ăn diễn ra rất nhanh.

Lãnh Phong phải vội về bệnh viện để trực đêm, Thương Minh Thiên tâm sự chất chồng, cả buổi tối lông mày cau tít, căn bản không động đũa. Lúc Bạch Nhạn giới thiệu anh với Liễu Tinh, anh chỉ hơi ngước mắt rồi lại thu lại ngay, khiến Liễu Tinh bị đả kích nặng nề.

Tình hình của Liễu Tinh bây giờ, nói thế nào nhỉ, trông thì có vẻ tốt hơn bao giờ hết, người đi tới đâu tiếng cười nói đi tới đó, ăn mặc càng ngày càng hiện đại. Trước đây đều nhìn giá rồi mới xem đến quần áo, bây giờ chỉ cần vừa mắt là bất chấp giá cả, lôi thẻ ra quẹt luôn.

Nhưng Bạch Nhạn không khỏi có chút xót xa. Đây rõ ràng là sự tỏ vẻ cố ý, dường như phải dùng một sự thờ ơ lộ liễu để nhấn mạnh sự tồn tại của một niềm vui nào đó.

Tình cảm mười bốn năm, không phải chỉ một thoáng chốc là có thể tan thành mây khói.

- Cô Liễu, buổi tối cô không có việc gì thì ở lại với Bạch Nhạn. - Lãnh Phong lái xe đưa hai người tới cổng tiểu khu, dặn dò.

Liễu Tinh ngạc nhiên liếc Lãnh Phong rồi lại nhìn Bạch Nhạn, như bừng tỉnh ngộ: "Được… được thôi!", cô nàng lén véo Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn bình thản tạm biệt Lãnh Phong và Minh Thiên.

- Nhạn, không ngờ nha, cậu còn chưa cởi trói đã có người nhung nhớ rồi. Nói mau, cậu chinh phục cái cơn hàn lưu Siberia kia lúc nào thế hả? – Liễu Tinh cực kỳ hưng phấn,

Bạch Nhạn lườm cô nàng:

- Mình với bác sĩ Lãnh chỉ là tình bạn giữa hai người đồng nghiệp, cũng như cậu thôi, đừng nói lung tung.

- Không giống đâu nhé, sao anh ta chẳng tốt với mình như thế.

- Dù sao bây giờ mình và bác sĩ Lãnh không có chuyện gì hết, sau này cũng không thể có chuyện. - Bạch Nhạn khẳng định.

- Tại sao? Cậu ly hôn rồi thì có quyền tự do kết bạn chứ. Mình cảm thấy bác sĩ Lãnh không tệ, tay nghề cao, lại không đi quá giới hạn, đàn ông đích thực đấy.

- Mình không nói anh ta xấu, nhưng bọn mình không hợp. - Bạch Nhạn níu tay Liễu Tinh cùng đi lên lầu.

Liễu Tinh chặc lưỡi:

- Nhạn, cậu lại thế rồi, cứ như là rất hiểu bản thân vậy. Vậy thì ai hợp với cậu, sếp Khang mà cậu tự chọn chẳng phải cũng thế sao.

Bạch Nhạn không nói gì, thở dài, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Liễu Tinh ôm khung cửa, cũng thở dài theo:

- Phụ nữ với nam giới đúng là không giống nhau, đàn ông kết thúc một mối tình, có thể rất nhanh đã bập vào mối tình thứ hai, nhưng phụ nữ thì không được, nếu không lưu luyến chuyện cũ thì cũng chìm đắm trong đó, đau khổ đay dứt, cần có một quá trình hồi phục rất dài. Nhạn, mặc dù cậu và sếp Khang cưới

rồi lại bỏ, nhưng vẫn còn có một chút tình cảm, nhất thời không thể tiếp nhận sự theo đuổi của người khác được.

- Liễu Tinh, giờ cậu có thể đi diễn thuyết về tình cảm được rồi đấy. - Bạch Nhạn cười rồi bước vào phòng, thay bộ đồ ngủ rộng rãi.

- Phật tổ ngồi dưới gốc bồ đề bảy bảy bốn chín ngày mới ngộ được chân lý Phật học. Những kẻ đã nếm trải ngọt ngào và cay đắng của tình yêu như chúng ta đương nhiên cũng có vài điều tâm đắc. Thực ra, đàn ông trừ việc cùng cậu lên giường, cũng chẳng có tích sự gì mấy. Nhưng lên giường được cũng đã là không tồi rồi, chí ít cũng có thể sưởi ấm cậu. Nếu đột ngột lên giường với người đàn ông khác, lại phải trải qua thời kỳ tìm hiểu, còn lo kích cỡ có phù hợp hay không. Haizz, mặc áo đòi hỏi phải mới, nhưng người thì phải cũ mới tốt! Nhưng người ta có nghĩ thế đâu.

- Kích cỡ gì cơ? – Bạch Nhạn vừa hỏi dứt lời đã hiểu ra luôn, mặt nóng bừng lên, đuổi theo đánh Liễu Tinh – Cái đồ lưu manh nhà cậu, lời này mà cũng nói ra được.

Liễu Tinh cười lớn chạy trốn khắp nơi:

- Mình nói thật mà, cậu thử hỏi bác sĩ Lãnh là biết ngay, anh ấy gặp biết bao đàn ông rồi, kích cỡ chỗ đó của đàn ông muôn hình muôn dạng mà.

- Liên quan gì đến cậu chứ?

Bạch Nhạn cười đứt cả hơi, hai người cười đùa một hồi rồi ngã lăn lên giường, nghe thấy điện thoại báo chuông tin nhắn thì tiện tay với lấy xem.

- Ai thế? – Liễu Tinh ngừng cười, thò đầu ra xem, thấy Bạch Nhạn ngẩn người ngơ ngác.

Bạch Nhạn vội xóa tin nhắn đi:

- Người ta nhắn nhầm thôi.

- Bác sĩ Lãnh à? – Liễu Tinh không tin, tò mò hỏi.

- Nhầm số mà. Liễu Tinh, cậu đi tắm trước đi, rồi giặt một cái khăn mang ra lau chiếu. Mình vào bếp bổ dưa hấu cho cậu ăn. - Bạch Nhạn ngồi dậy, vừa nói vừa đi vào bếp.

Liễu Tinh ờ một tiếng, bĩu môi liếc chiếc điện thoại trên tủ đầu giường.

Hai người tắm rửa xong, trèo lên giường xem tivi một lát, Liễu Tinh kêu buồn ngủ, Bạch Nhạn tắt đèn, tắt ti vi, cùng nằm xuống với Liễu Tinh. Rất nhanh Liễu Tinh đã ngáy ngon lành, cô lại chẳng hề buồn ngủ chút nào, trong đầu lúc thì hiện lên gương mặt như bảng pha màu của Minh Tinh, lúc thì lại là gương mặt nghiêm trọng của Minh Thiên, cuối cùng là ánh mắt sâu thẳm như biển đêm của sếp Khang.

Cô đã dọn ra khỏi nhà rồi, đã trịnh trọng tuyên bố với anh cô thật sự muốn ly hôn, tại sao anh còn không chịu tin?

Bạch Nhạn thật sự không hiểu, Lục Địch Phi ly hôn như thay áo, sống phóng khoáng biết chừng nào. Hai người họ chia tay trong hòa bình, không ảnh hưởng gì đến anh, cớ sao anh lại không chịu?

Lẽ nào anh vẫn còn cố chấp cái gọi là "tình yêu" của anh, anh không biết rằng tình yêu ấy của anh, cô đã không còn nghĩ đến, không cần, cũng không dám đón nhận nữa.

Bạch Nhạn khẽ thở dài, lại trở mình.

- Trạch Hạo, đừng nghịch nữa, em phải ngủ. – Liễu Tinh nằm cạnh lẩm bẩm nói mơ, tay huơ lên không trung rồi từ từ đặt lên eo Bạch Nhạn, miệng nở một nụ cười ngọt ngào.

Bạch Nhạn đau lòng vuốt mi Liễu Tinh, mắt đỏ hoe.

Liễu Tinh ngốc quá! Cô thầm than trong lòng.

Tuy Lý Trạch Hạo đã thay lòng đổi dạ, nhưng anh ta cũng là một bông hồng giấy trong trái tim Liễu Tinh, vĩnh viễn chiếm một vị trí trong cuộc đời cô ấy.

Điều này không thể phủ nhận.

41. Chương 09.8

Sáu giờ sáng, Khang Kiếm về đến Tân Giang. Giản Đơn đã ngủ một giấc ngắn trên xe, nhưng tinh thần vẫn không được tốt. Anh đưa Khang Kiếm về tới tiểu khu, Khang Kiếm hỏi về lịch trình buổi sáng hôm nay, cũng chỉ là bố trí công việc thường ngày. Anh bảo Giản Đơn buổi sáng không cần đến văn phòng, về nhà ngủ cho khỏe rồi buổi chiều hãy đi.

Giản Đơn đi rồi, anh lên nhà tắm một cái, thay bộ quần áo sũng mồ hôi. Thấy giỏ quần áo thay ra bên ngoài đã chất đầy quần áo, ánh nắng rọi vào thấy rõ sàn nhà phủ một lớp bụi, Khang Kiếm nhún vai, lẳng lặng nhìn gương cạo râu, chải đầu.

Ngôi nhà không có bà xã, có còn là nhà nữa không?

Khang Kiếm đánh xe tới Thành ủy, anh xuống xe, lịch sự gật đầu chào cậu cảnh vệ đứng gác ở cổng. Trong phòng đăng ký bên cạnh bỗng xuất hiện một cậu cảnh vệ khác, đứng nghiêm trước mặt Khang Kiếm rồi lịch sự nói:

- Chào trợ lý Khang, có một trung tá muốn gặp anh.

Khang Kiếm nhướn mày nhìn cậu cảnh vệ đầy dò hỏi.

Thành ủy là cơ quan công quyền quan trọng, không phải ai cũng có thể vào được. Đôi khi, một số người dân bất bình hay căm ghét xã hội sẽ tụ tập ở cổng Thành ủy gây náo loạn. Khang Kiếm đã từng tận mắt chứng kiến mấy cô công nhân xưởng dệt khóc lóc chửi bới trước cổng, định xông vào bên trong, khiến mấy cậu cảnh vệ sợ hết hồn không dám xông lên, sau phải nhờ cảnh sát vũ trang tới lôi đi.

Việc ra vào Thành ủy có quy định nghiêm ngặt.

Muốn vào Thành ủy làm việc, thông thường phải đăng ký trước, xác định người cần gặp đang ở trong, cũng phải được sự đồng ý thì các đồng chí cảnh vệ mới cho người đến làm việc vào.

Mà quan chức như Khang Kiếm, muốn gặp là phải hẹn trước, rồi phải thông qua thư ký, nói rõ là có chuyện gì, sau đó đợi thư ký báo cáo rồi mới quyết định xem có gặp hay không.

Mấy cậu cảnh vệ này không phải là mới đến làm, sao ngay cả mấy quy định này cũng không nắm được? Khang Kiếm cảm thấy hơi kỳ lạ.

Cậu cảnh vệ bị Khang Kiếm nhìn cho đỏ mặt tía tai:

- Tôi… đã xem chứng minh quân đội và cả chứng minh nhân dân của anh ấy, anh ấy nói tìm anh có việc gia đình, tôi bèn bảo anh ấy đợi một lát, đang định gọi điện thoại thì đúng lúc nhìn thấy trợ lý Khang, tôi…

Khang Kiếm nhíu mày, không làm khó cậu cảnh vệ nữa:

- Ờ, vậy anh ta đâu?

Trong lòng lại càng thấy kỳ lạ hơn, Không quân cũng quan tâm đến chuyện gia đình anh sao?

Trung tá Thương, trợ lý Khang tới rồi. - Cậu cảnh vệ ngoái đầu vào trong gọi.

Một người đàn ông tuấn tú trong bộ quân phục không quân màu xanh da trời bước ra:

- Chào anh, trợ lý Khang, tôi là Thương Minh Thiên.

Người đàn ông đưa tay về phía Khang Kiếm.

Nghe tới cái tên Minh Thiên, Khang Kiếm hơi khựng lại, anh thấy hơi quen, đã nghe thấy ở đâu rồi.

Thương Minh Thiên đã nhận ra vẻ hồ nghi của anh:

- Tôi là hàng xóm hồi nhỏ, cũng là bạn của Bạch Nhạn.

Khang Kiếm nhớ ra rồi, lúc anh đến tìm Bạch Nhạn trong bệnh viện, cô từng nhờ tay bác sĩ Lãnh kia chuyển lời gì đó cho Minh Thiên.

Từng tế bào trên khắp người anh dựng lên đầy cảnh giác:

- Vậy mời anh vào!

Cửa lớn đông người qua lại, đứng ở đây sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Thương Minh Thiên lắc đầu:

- Tôi mời anh Khang tới quán trà gần đây ngồi một lát được

không? Sẽ không lâu đâu.

Khang Kiếm trầm ngâm giây lát:

- Được!

Thành ủy nằm trên một con phố không có nhiều hàng quán, phần lớn đều là văn phòng trụ sở của các ban ngành, hai người đi một lúc mới tìm được một quán trà.

Thương Minh Thiên bước vào bỏ mũ ra, đợi Khang Kiếm ngồi xuống rồi mới ngồi, khi nhân viên phục vụ tới, anh cũng lịch sự mời Khang Kiếm chọn đồ uống trước, sau đó mới chọn cho mình.

Quán trà buổi sớm khá vắng vẻ, chỉ một lát sau nhân viên phục vụ đã bê hai tách trà lên. Khang Kiếm nhấp một ngụm trà, im lặng đầy cảnh giác. Người sĩ quan trước mặt trông còn khá trẻ, chỉ hơn Bạch Nhạn chừng hai ba tuổi. Anh ta tìm mình rốt cuộc là vì chuyện nhà gì? Dù gì cùng đã lăn lộn trên quan trường vài năm, anh có nguyên tắc làm việc của chính mình: trước khi chưa nắm được con bài của đối phương, tuyệt đối không chủ động mở miệng. Ai ngả bài trước người đó bị động, lấy lùi để tiến là thượng sách, kinh nghiệm này anh có.

Thương Minh Thiên khẽ nhấp một ngụm trà xanh, rồi lại trầm mặc hồi lâu. Anh lấy từ trong chiếc túi xách tiện tay mang theo ra hai tờ giấy, khẽ đặt lên bàn rồi đẩy về phía Khang Kiếm.

Khang Kiếm cúi nhìn, mặt bỗng đanh lại.

"Thỏa thuận ly hôn"?

- Anh Khang, phiền anh ký một chữ, Tiểu Nhạn đã nói không cần bất kỳ tài sản gì của anh, cũng không cần tiền nuôi dưỡng, chỉ cần ly hôn, cô ấy sẽ ra đi tay trắng. - Thương Minh Thiên nói.

- Trung tá Thương, đây hình như là chuyện giữa tôi và Bạch Nhạn, anh có tư cách gì mà yêu cầu tôi ký vào đây?

Khang Kiếm nghiến răng nghiến lợi hỏi, lửa giận bừng bừng, anh bất giác co hai bàn tay thành nắm đấm.

- Dựa vào sự quan tâm của tôi với Tiểu Nhạn. - Thương Minh Thiên từ tốn trả lời, hiên ngang đối mặt với ánh mắt phẫn nộ của Khang Kiếm - Sau khi đã làm nhiều chuyện với cô ấy như vậy, anh đã không còn xứng đáng ở bên cô ấy nữa.

Ngọn lửa trong lòng Khang Kiếm sắp lan ra cả cánh đồng, anh cười khẩy:

- Trung tá Thương, anh không cảm thấy anh rất mạo muội sao? Bất luận anh là bạn gì của Bạch Nhạn, dù anh có tơ tưởng gì với cô ấy, thì hình như anh đã quên mất một điều, bây giờ tôi vẫn đang là chồng cô ấy.

- Cuộc hôn nhân nhằm vào mục đích trả thù, không từ thủ đoạn là cuộc hôn nhân vô đạo đức. Anh đúng là nói khoác không ngượng mồm, lại còn dám xưng là chồng của Bạch Nhạn. Đường đường một đấng nam nhi mà dùng những âm mưu hiểm độc để đối phó với cô gái yếu đuối như Bạch Nhạn, có bản lĩnh gì chứ? Anh bất mãn với bà Bạch Mộ Mai thì đi mà trả thù bà ấy, Bạch Nhạn có tội tình gì? Có một người mẹ như vậy, cô ấy lớn lên không hư hỏng, giữ mình trong sạch đã không hề dễ dàng. Còn anh, có cha có mẹ, cuộc

sống đầy đủ, anh khổ sở ở chỗ nào? Anh đừng ra vẻ ta đây ghê gớm lắm. Anh bây giờ có khác gì bố anh không?Tôi thật sự không thèm đứng đây để nói chuyện với cái đồ ngụy quân tử như anh, vì Tiểu Nhạn nên tôi đến yêu cầu anh ký tên mà thôi!

Gân xanh phập phồng từng sợi trên trán Khang Kiếm, lửa rừng rực cháy, thiêu đốt đôi mắt anh, cũng đốt lý trí của anh.

- Mẹ nó chứ, mày là cái thá gì, hôm nay tao phải dạy cho mày biết cái chó gì thì được nói. - Khang Kiếm đứng bật dậy, vung nắm đấm về phía Thương Minh Thiên.

Thương Minh Thiên không đề phòng, né người theo phản xạ, nắm đấm vung vào giữa mũi.

Hai hàng máu đỏ chảy từ mũi Thương Minh Thiên xuống.

Khang Kiếm thở hồng hộc, trừng trừng nhìn Thương Minh Thiên bằng ánh mắt quái gở.

Anh không nhớ mình đã đánh nhau bao giờ chưa, hoặc là từ nhỏ tới lớn chưa từng đánh nhau, nhưng không có nghĩa là anh không biết đánh nhau.

Vừa rồi, đấm nhanh quá, dùng lực quá mạnh, bàn tay hơi ê nhức.

Anh bẻ khớp xương.

Máu nóng vẫn trào lên từng đợt.

Khí dồn nén ở ngực, không thể không tìm cách giải tỏa, nếu không anh sẽ phát điên mất.

Ngay đến Liễu Tinh, Bạch Nhạn cũng chưa từng nhắc tới tình hình thật sự của bọn họ, nếu không phải vì Y Đồng Đồng quyến rũ Lý Trạch Hạo, chắc chắn Liễu Tinh sẽ không biết gì hết. Mà cái tay Thương Minh Thiên này lại biết hết ngọn ngành, có thể thấy Bạch Nhạn tin tưởng hắn ta nhường nào. Không chỉ có vậy, Thương Minh Thiên còn chiếm hết tất cả thời gian trước khi anh quen Bạch Nhạn, nếu anh đoán không nhầm, Thương Minh Thiên và Bạch Nhạn nhất định là thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ hồn nhiên vô tư lự. Trước mặt người được gọi là chồng Bạch Nhạn như anh, hắn ta không hề che giấu sự che chở, yêu thương, trân trọng với cô trong giọng nói, Thương Minh Thiên có ý định gì với Bạch Nhạn, khỏi cần phải nói nữa. Có phải chỉ cần đợi Bạch Nhạn ly hôn, Thương Minh Thiên sẽ lập tức nắm lấy tay cô?

Nghĩ tới cảnh này, Khang Kiếm không thể không thừa nhận, bọn họ tuổi tác ngang nhau, dung mạo, khí chất hòa hợp, trông rất xứng đôi, đẹp như tranh vẽ.

Lẽ nào Bạch Nhạn đã cho Thương Minh Thiên một câu trả lời khẳng định, nên hắn ta mới hung hăng tìm tới yêu cầu ly hôn?

Đây rõ là chuyện nực cười nhất trên đời, bọn họ coi anh là gì chứ? Bạch Nhạn vẫn là vợ của anh, ông chồng này có bám váy vợ không? Khang Kiếm không biết mình đang đố kỵ, ghen tuông hay phẫn nộ, chỉ biết không thể nuốt trôi cục tức này, tim lạnh đến cùng cực.

Chính trong lúc anh đang thất thần, Thương Minh Thiên đã đứng vững, lấy giấy ăn trên bàn qua quýt chùi máu mũi, sau đó cởi bộ quân phục trên người, chỉ mặc một chiếc áo may ô.

- Bây giờ anh mới muốn bảo vệ quyền làm chồng của mình, tiếc là đã quá muộn rồi. Khi anh còn đang có được quyền lợi đó thì anh chạy đi đâu? Đêm đến hẹn hò với người đẹp, tặng nhà rồi lại tặng xe, chiều buông thì bao cả một quán cà phê, nghe nhạc uống cà phê với người đẹp, khi đó anh vứt Bạch Nhạn đi dâu? Trợ lý Khang vĩ đại, thế giới này không phải anh muốn xoay chuyển thế nào thì xoay đâu. Anh muốn làm tổn thương người ta thì họ đứng yên cho anh, lúc anh hối hận ngoắc tay thì người ta bổ nhào vào lòng anh, không có chuyện tốt như vậy đâu.

- Thằng nhãi ranh, mày ngông cuồng quá đấy. Liên quan chó gì đến mày.

Khang Kiếm gầm lên, lại vung nắm đấm vào mặt Thương Minh Thiên, Minh Thiên lùi lại phía sau, nhanh nhẹn né tránh, rồi bỗng quét chân về phía Khang Kiếm, tiếp đó là một cú đấm móc trái, Khang Kiếm loạng choạng ngã về phía sau, máu mũi trào ra, Minh Thiên lại xông tới túm lấy áo Khang Kiếm, đấm liên tiếp.

Thương Minh Thiên ở bộ đội, đã từng tập Cầm nã thủ, lại thường xuyên luyện tập, Khang Kiếm đâu phải là đối thủ của anh. Nhưng Khang Kiếm cũng không chịu thua, liều mạng xông lên, hai người ghì lấy nhau lăn lộn trên mặt đất, lúc thì anh ở trên, lúc thì Minh Thiên ở trên.

Trong lúc ẩu đả, cốc tách trên bàn rơi loảng xoảng, vỡ tan tành.

Khang Kiếm chỉ có thể gắng gượng chống trả mấy chiêu, một lát sau, cơn thịnh nộ còn chưa lan ra hết mặt anh thì đã bị một cú đấm của Thương Minh Thiên chặn lại, tiếp đó lại bị máu mũi xối xả tuôn ra phủ kín.

- Cú đấm này không phải là tao đánh, mà là đánh thay cho Bạch Nhạn. Cô ấy khác nào một đứa bé không cha không mẹ đáng thương, mày ức hiếp cô ấy, trong lòng có dễ chịu không? Mùa hè nóng nực, cô ấy bị bỏng than khắp nửa người, hơn nửa tháng trời nằm trên giường không thể động đậy, không thể tắm rửa. Mùa đông tuyết rơi dày đặc, ống nước đông cứng lại, cô ấy lấy chậu đựng đầy tuyết, đợi nó tan rồi mới nấu cơm, rửa mặt. Đôi tay nhỏ bé vóc tuyết đó sưng phù, nứt toác đến rướm máu. Lúc học trung học, có tên lưu manh bò lên cửa nhà cô ấy, dỡ ngói nhìn trộm cô ấy tắm. Cô ấy thông minh như vậy, lại buộc phải chọn học trường y tá, bởi vì trường y tá có trợ cấp, có thể ra đi làm. Có thể mày sẽ nói mấy chuyện này không phải là lỗi của mày, đúng thế, chẳng liên quan gì đến mày sất, cũng chẳng ai yêu cầu mày phải làm người tốt giàu tình thương, vậy mày có thể nhón tay làm một người xa lạ không? Mày lại ra vẻ xuất chúng khiến Bạch Nhạn phải động lòng mà lấy mày. Mày… mày có biết tao ngưỡng mộ mày biết bao vì có thể lấy được cô ấy không? Mày… sao mày lại ngu ngốc đến mức không biết trân trọng chứ?

Thương Minh Thiên đau khổ đến phát điên, nhưng vẫn còn sót lại một chút lý trí, anh chỉ vào mặt Khang Kiếm:

- Đây là mặt nạ của mày, tao không đánh, chỉ cần mày ký tên, trả Bạch Nhạn cho tao, sau này mày cứ việc làm thị trưởng, bọn tao vẫn làm dân đen.

Nói xong, Minh Thiên không hề nương tay với những bộ phận khác trên người Khang Kiếm, đánh đấm điên cuồng.

Thương Minh Thiên cứ đánh mãi, hốc mắt ngầu đỏ. Từ lúc nghe Bạch Nhạn kể hết ngọn ngành, cục tức này đã dồn nén trong lòng anh. Anh hỏi Bạch Nhạn tại sao không ly hôn từ sớm, Bạch Nhạn nói Khang Kiếm không chịu, nhưng lần này mặc kệ anh ta có chịu hay không, cô cũng phải ly hôn.

Thương Minh Thiên nghe xong liền nổi trận lôi đình, Khang Kiếm là chúa tể thế giới hay sao, dựa vào cái gì mà hắn nói cưới là cưới, nói không ly hôn là không ly hôn. Anh lo Bạch Nhạn không đối phó nổi với Khang Kiếm, sau một đêm suy nghĩ, trực tiếp đến tìm Khang Kiếm;

Lúc này Khang Kiếm đã bê bết như một đống bùn, không còn sức lực để nhấc tay lên nữa, mũi đau như bị xé toạc, chân cũng đau, chỗ nào cũng đau, nhưng tất cả đều không bằng nỗi đau đớn trong tim.

Bây giờ, nếu Bạch Nhạn bị người khác ức hiếp, anh cũng sẽ giống như Thương Minh Thiên, đi xả giận cho Bạch Nhạn. Anh có tư cách này, cũng có dũng khí này, đó là vì Bạch Nhạn là vợ anh, anh là chồng cô ấy, anh nên là ông trời của cô ấy.

Thương Minh Thiên là gì của Bạch Nhạn chứ?

Hôm qua? Ngày mai? Hôm nay là anh, nhưng cuối cùng rồi sẽ trở thành quá khứ.

- Mày báo cảnh sát đi, chuyện này không liên quan đến Bạch Nhạn, cô ấy không biết tao đến đây tìm mày. - Thương Minh Thiên ngừng đấm, chỉnh lại quần áo, mặc quân phục vào, ném tờ thỏa thuận ly hôn trên bàn vào mặt Khang Kiếm - Mày ký xong rồi thì báo cho Bạch Nhạn.

Khang Kiếm vịn vào chiếc ghế đổ để đứng lên, anh lấy khăn giấy lau mũi, giương đôi mắt sưng húp như mắt cá vàng nhìn thẳng Thương Minh Thiên:

- Tôi… sẽ không ly hôn với Bạch Nhạn, trừ khi cậu đánh chết tôi.

Thương Minh Thiên cười lạnh:

- Mày còn muốn gì nữa?

- Cậu không cần biết. Cậu đánh tôi trận này, có phải là có thể đòi lại những tổn thương mà tôi đã gây ra cho Bạch Nhạn? Vậy thì tôi và cô ấy sẽ bắt đầu lại từ đầu. Trung tá Thương, tình yêu không có tội, nhưng tơ tưởng đến vợ của người khác không phải là đạo của người quân tử. Ra khỏi cánh cửa này, tôi không hy vọng cậu lại tiếp tục gặp Bạch Nhạn nữa, nếu không, tôi sẽ đưa cậu ra tòa án binh.

Khang Kiếm nói xong, nhặt tờ thỏa thuận ly hôn lên, chậm rãi xé đôi, rồi xé tan thành nhiều mảnh vụn, rơi lả tả xuống mặt đất.

- Cám ơn tất cả những gì cậu đã làm cho Bạch Nhạn, dừng lại ở đây thôi, sau này, cô ấy đã có tôi.

Anh ngẩng cao đầu, mặt mũi sưng vù đi qua người Minh Thiên đang đứng ngơ ngác, bước ra ngoài.

Qua ánh mắt sửng sốt của người nhân viên phục vụ, anh có thể nhận thức được dáng vẻ của mình không dễ coi lắm, nghĩ một lúc, gọi xe về nhà, ở trên xe anh gọi điện cho Tiểu Ngô, nói mình không được khỏe, nghỉ phép một ngày.

Đầu óc Thương Minh Thiên trống rỗng, không biết ra khỏi quán cà phê bằng cách nào, cũng không biết làm thế nào mà đến được chỗ ở của Bạch Nhạn, gọi điện bảo Bạch Nhạn xuống dưới.

Bạch Nhạn vội vã xuống lầu, thấy Thương Minh Thiên dựa vào tường, tóc tai bù xù, dưới mũi còn có một vệt máu thì kêu lên thất thanh:

- Minh Thiên, anh đánh nhau với ai à?

Minh Thiên gật đầu.

- Với ai?

- Khang Kiếm.

Đầu óc Bạch Nhạn nhất thời không kịp hoạt động, như bị hóa đá. Một lát sau cô bỗng nhảy dựng lên, tiến lên túm chặt lấy Minh Thiên.

- Anh điên rồi, Minh Thiên, anh đánh nhau với Khang Kiếm, anh ta là cán bộ nhà nước, là trợ lý thị trưởng, anh sẽ phạm pháp đấy. Khó khăn lắm anh mới được đi học đại học, mấy năm liền không về nhà mới có được ngày hôm nay, anh thế này sẽ hủy hoại tương lai. Anh… làm gì vậy chứ! Không được, không được, em… em phải đi tìm Khang Kiếm.

Nói xong, Bạch Nhạn quay người chạy ra cổng tiểu khu.

- Em tìm hắn ta làm gì? – Thương Minh Thiên đuổi theo Bạch Nhạn – Có chuyện gì anh sẽ chịu trách nhiệm, em không cần lo lắng.

Bạch Nhạn khóc nức nở.

- Em chính vì sợ anh phải chịu trách nhiệm. Đây là chuyện giữa em và anh ta, nếu muốn trả thù thì cũng là em trả thù, sao anh lại nhúng tay vào. Để em đi tìm Khang Kiếm nói cho rõ.

- Em không được đi xin hắn.

Bạch Nhạn khẽ khàng gỡ tay Minh Thiên ra, lấy từ trong túi ra một chùm chìa khóa:

- Anh lên nhà rửa mặt đi, trong nhà đã làm sẵn mì lạnh rồi. Không phải em đi cầu xin, mà là đi nói rõ cho anh ấy hiểu,

- Loại người đó làm gì có lý lẽ mà nói, Tiểu Nhạn… - Thương Minh Thiên vẫn còn muốn nói gì đó, Bạch Nhạn đã chạy vút đi như một làn khói.

Như thể có linh cảm, Bạch Nhạn không nghĩ ngợi nhiều, bắt xe đi thẳng về nhà, vừa vặn chìa khóa, đẩy cửa ra thì bắt gặp ngay ánh mắt u ám của Khang Kiếm.

Lòng nguội lạnh như tro tàn.

Cô về nhà rồi, cuối cùng đã về rồi. Anh sẽ không tưởng rằng cô lo cho vết thương của anh, quan tâm đến anh nên mới quay về. Nhất định là cô đã gặp tay Thương Minh Thiên kia, sợ anh sẽ làm chuyện bất lợi cho gã đó nên mới vội trở về để thăm dò.

Sao cô có thể không đau lòng cho được?

Khang Kiếm nhắm mắt lại, ngồi như một khúc gỗ trên sofa.

Anh vì trả thù nên mới lấy cô, vậy thì cô, vì cái gì mà lấy anh?

Trong lòng cô có chỗ nào dành cho anh không? Còn anh, đã như một con thiêu thân nhìn thấy ngọn đèn sáng, như đứa bé sắp chết đuối nhìn thấy một cọng rơm, như mảnh đất tối tăm đợi được đến ngày nắng hửng, điên cuồng bất chấp tất cả mà yêu cô, nhưng, tiếc là đã muộn.

Bạch Nhạn hít vào một hơi, hết hồn trước dáng vẻ bi tráng của Khang Kiếm, Minh Thiên ra tay ác quá!

Cô không nói gì nhiều, đặt túi xuống, lấy hộp thuốc ra, rồi lấy khăn mặt, đá lạnh đi tới cạnh Khang Kiếm, giúp anh xử lý vết thương.

Anh xuýt xoa chịu đau, không cử động.

- Tối qua ngủ ở đâu? - Anh hỏi.

- Phòng 301 tầng 10 tiểu khu Hoa Viên, cách đây nửa tiếng đi đường.

- Viêm phế quản đã khỏi chưa?

- Không truyền nước nữa, nhưng còn uống thuốc thêm hai ngày, đang nghỉ ốm.

- Ở một mình?

Bàn tay đang cầm thuốc đỏ của Bạch Nhạn khẽ run lên, liếc anh:

- Tối hôm qua Liễu Tinh ngủ với em, chỗ cô ấy trọ bây giờ cũng gần chỗ em.

- Thương Minh Thiên chỉ là hàng xóm của em sao? - Khang Kiếm tiếp tục hỏi bằng vẻ mặt vô cảm.

- Nhà bọn em ở dãy trước dãy sau, anh ấy là hàng xóm, bạn, đàn anh …

- Không chỉ có thế chứ? - Khang Kiếm đón lấy túi nước đá chườm vào mũi – Hắn ta là người tặng em bông hồng giấy phải không?

Bạch Nhạn đờ ra như khúc gỗ:

- Sao anh biết về bông hồng giấy?

Khang Kiếm xua tay:

- Việc này em đừng hỏi, trả lời câu hỏi của anh.

Bạch Nhạn nhắm mắt, một lúc lâu sau mới gật đầu:

- Đúng vậy.

Khang Kiếm cười nhạt:

- Em đang lo cho hắn ta à?

- Sếp Khang, em thay mặt anh ấy xin lỗi anh. Tính tình Minh Thiên nóng nảy, hồi nhỏ có ai bắt nạt em, anh ấy đều giúp em như vậy. - Bạch Nhạn dè dặt nhìn anh.

- Nếu anh làm gì hắn ta, em sẽ thế nào? - Môi Khang Kiếm run lên, tim từ từ chìm xuống.

- Sếp Khang, anh sẽ không làm vậy đâu. Anh bao dung độ lượng, sao có thể so đo với Minh Thiên được, phải không?

- Bạch Nhạn, hình như em đang dỗ dành anh, mà hình như cũng đang nài nỉ anh? Trước đây em chưa bao giờ như thế.

Bạch Nhạn mím môi, lẳng lặng thu dọn hộp thuốc.

- Sếp tức giận gì thì cứ trút giận với em, đừng làm khó Minh Thiên được không? Đây chỉ là chuyện giữa hai chúng ta.

- Hai người chứ nhỉ, - Khang Kiếm cười hờn dỗi - Đúng là nàng thương chàng tiếc. Trong mắt hai người, có phải tôi là một tên khốn kiếp không?

Bạch Nhạn thành thật lắc đầu;

- Anh không phải tên khốn kiếp, anh cũng sống rất vất vả.

- Bạch Nhạn, sao em không nói thẳng với anh, thực ra người em thật sự thích, là Thương Minh Thiên.

Bạch Nhạn không đáp, cất hộp thuốc vào chỗ cũ, đảo mắt nhìn quanh phòng:

- Anh muốn ăn gì?

Khang Kiếm vẫy cô:

- Bạch Nhạn, em lại đây.

Bạch Nhạn đi tới cạnh anh.

Anh kéo cô ngồi xuống, chăm chú nhìn cô phải đến năm phút.

- Bạch Nhạn, anh đồng ý.

- Hả? - Bạch Nhạn không hiểu.

- Anh không cần một người vợ trong lòng còn mang hình bóng một người đàn ông khác. Bạch Nhạn, anh đồng ý ly hôn.

42. Chương 10.1

Chương 10: Trên đời nào thấy cọc tìm trâu

Mùa thu như một cô nàng đỏng đảnh, trong lúc mọi người chưa kịp đề phòng đã bất ngờ ghé thăm Tân Giang. Hôm qua nắng hè vẫn còn rực rỡ, mặt trời chói chang tới mức không thể mở được mắt, hôm nay khắp phố lá rụng đầy, đất trời u ám, hoa cỏ ủ rũ, sắc thu đìu hiu.

Sáng sớm, kim đồng hồ khẽ khàng chỉ tới bảy rưỡi. Bạch Nhạn cuộn mình lưu luyến hơi ấm trong chăn rồi rúc đầu vào bên trong. Trực đêm hai ngày liền, hôm nay được nghỉ nên cô không phải dậy vội, nhưng mười giờ phải ra ga tiễn Minh Thiên.

Thời gian trôi qua thật nhanh, kỳ nghỉ một tháng rưỡi của Minh Thiên đã trôi qua, cô cũng đã ly hôn được một tháng mười ngày.

Một tháng rưỡi này, nhà họ Thương buồn vui lẫn lộn.

Buồn là vì đứa con gái Thương Minh Tinh mà họ vẫn tưởng rằng rất thông minh và tự trọng hóa ra lại đi làm gái "bán hoa"ở Tân Giang, không những thế lại còn đi vay nặng lãi. Bà Thương gào khóc long trời lở đất. Trong cơn thịnh nộ, bệnh tim của bà tái phát, nếu không kịp thời cấp cứu thì suýt nữa hồn đã về Tây Thiên. Thương Minh Tinh quỳ trước giường bà thề thốt sau này sẽ không làm những chuyện khiến bố mẹ đau lòng nữa. Bà Thương vốn muốn từ mặt đứa con gái này, sau được Thương Minh Thiên khuyên giải, nên nhận thì nhận, nhưng bà ra quy định: khi bà còn sống trên cõi đời này, Thương Minh Tinh không được ra khỏi huyện Vân nửa bước, ngày nào cũng phải tới trình diện trước mặt bà. Vẫn chưa hả giận, bà còn cạo trọc đầu Thương Minh Tinh, khiến chị ta không thể ra ngoài, phải ở trong bốn bức tường mà sám hối.

Trong lúc buồn thương chồng chất, nhà họ Thương đón cô bạn chiến đấu của Thương Minh Thiên tới chơi. Khi đón cô bạn tới huyện Vân, Thương Minh Thiên đã phải đấu tranh tư tưởng dữ dội. Mẹ anh đang ốm liệt giường, cần có một niềm vui rất lớn để xua đi nỗi u uất trong lòng bà. Mặt khác, Bạch Nhạn cũng rất muốn được nhìn thấy anh sống hạnh phúc. Cô bạn chiến đấu đối với anh tình sâu nghĩa nặng, sau khi biết chuyện của Thương Minh Tinh, không những cô ấy không kỳ thị mà còn an ủi anh, còn nói sẽ nhờ bạn của bố mình giúp Minh Tinh tìm việc, như vậy Minh Tinh sẽ không lầm đường lạc lối nữa.

Nếu không thể ở bên người mình yêu, mà lấy được người vợ như cô bạn chiến đấu này, cũng coi như giảm sự nuối tiếc trong kiếp này xuống mức thấp nhất.

Vì vậy, cô bạn chiến đấu đã đến huyện Vân với tư cách là bạn gái Thương Minh Thiên.

Mặc dù không thể cử hành hôn lễ ngay lập tức, nhưng trước một niềm vui bất ngờ lớn như vậy, bà Thương đã hồi phục lại như có phép màu, phấn khởi dẫn con dâu tương lai đi chào hỏi họ hàng bạn bè, gặp ai cũng khoe con dâu xinh đẹp thế nào, giỏi giang ra sao.

Niềm vui này, Bạch Nhạn đang ở Tân Giang cũng có thể cảm nhận được. Tối hôm qua, Lãnh Phong và cô cùng mời Minh Thiên với bạn gái anh đi ăn bữa cơm chia tay.

Bạn gái của Minh Thiên ngoài đời còn xinh đẹp và phóng khoáng hơn trong ảnh, tính tình cũng dễ chịu. Trong bữa cơm, ánh mắt cô ấy luôn nhìn Minh Thiên, thỉnh thoảng lại thì thầm nũng nịu với anh. Minh Thiên luôn dịu dàng đáp lại cô, nhưng những lúc không ai nhìn thấy, anh không khỏi thở dài.

Ăn cơm xong, Lãnh Phong đưa họ về khách sạn trước, sau đó đưa Bạch Nhạn về chỗ trọ.

Lãnh Phong hỏi đùa Bạch Nhạn, anh muốn lên uống chén trà có được không?

Bạch Nhạn vờ như không để ý, nói cô ở bệnh viện suốt hai ngày nên nhà cửa lộn xộn, đợi lúc nào dọn dẹp gọn gàng sẽ mời anh lên chơi.

Lãnh Phong xoa đầu cô, mở cửa xe cho cô, cười cười rồi ra về.

Bạch Nhạn vào nhà, còn chưa tới cửa đã nghe thấy chuông điện thoại, là Minh Thiên gọi.

- Anh ra ngoài mua ít đặc sản mang về doanh trại, tiện thể xem em đã về nhà an toàn hay chưa.

Minh Thiên đứng dưới bóng cây, ánh đèn vàng xuyên qua kẽ lá, hắt những đốm sáng lốm đốm lên người anh.

- An ninh ở Tân Giang rất tốt - Bạch Nhạn cười. Cô đứng cách Minh Thiên một cánh tay, thò đầu ra nhìn bàn tay trống không của anh - Siêu thị sắp đóng cửa rồi, anh mau đi đi, bạn anh còn đang ở khách sạn đợi anh đó!

- Tiểu Nhạn… - Minh Thiên run rẩy gọi.

- Dạ! - Cô ngoan ngoãn đáp.

- Tiểu Nhạn, anh… muốn ôm em, một lần cuối cùng.

Minh Thiên cắn môi, hít thật sâu. Từ nay về sau, anh đã có bạn gái, kiếp này anh phải có trách nhiệm và nghĩa vụ với cô ấy. Anh không thể thoải mái vô tư nhớ về Tiểu Nhạn, cũng không thể bày tỏ sự quan tâm đối với cô. Tiểu Nhạn chỉ có thể nằm trong một góc khuất không ai biết đến trong trái tim anh, để khi tỉnh lại giữa đêm khuya thanh vắng, một mình anh thầm lặng nhớ nhung.

- Minh Thiên, không được. - Bạch Nhạn khẽ lắc đầu - Đừng bắt chước những người đàn ông hư hỏng khác, trong lòng trái tim có hình ảnh một người, ngoài mặt lại nhìn một người khác. Anh phải thành tâm thành ý đối xử tốt với một người thì mới có thể nhận được sự báo đáp toàn vẹn từ họ. Bây giờ anh đã có bạn gái, anh ôm em thì sẽ không công bằng với cô ấy, cũng là… không tôn trọng em. Trong lòng anh nghĩ gì em đều hiểu rõ, anh đừng nói gì, cũng đừng làm gì, như thế này là được rồi. Sau này em cũng sẽ sống thật tốt giống anh chị.

Minh Thiên gật đầu, cố nén nỗi xót xa đang dâng lên trong lòng:

- Được, vậy thì không ôm nữa. Tiểu Nhạn, sau này kết bạn thì phải nhờ người nghe ngóng trước, đừng cho người khác cơ hội làm tổn thương em.

- Sẽ không vậy nữa đâu anh, sếp Khang là ngoại lệ.

- Tiểu Nhạn, thực ra… Lãnh Phong là người đàn ông tốt.

- Vậng, điều này bệnh viện bọn em công nhận.

- Bố mẹ anh ấy đều mất rồi, anh ấy không phải là người sành sỏi theo kiểu truyền thống, làm bạn với anh ấy sẽ không quá thiệt thòi, hơn nữa anh ấy đã từng mất đi người thân, chắc chắn sẽ rất biết trân trọng… một nửa kia của mình.

- Minh Thiên, anh nhiều chuyện thật, có phải anh lo em không lấy được chồng không? Mẹ em còn không lo, anh lo cái gì chứ? Đi mau đi mau, nếu không bạn gái anh lại đăng tin tìm trẻ lạc bây giờ. - Bạch Nhạn giơ tay đẩy anh.

Minh Thiên lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ trước mặt mình rồi nhắm mắt lại.

- Tiểu Nhạn, tạm biệt!

Không đợi Bạch Nhạn trả lời, anh tiến lên phía trước, ôm lấy cô rồi vội vàng buông ra, quay người bỏ đi.

Lần này, thật sự là tạm biệt.

Sau này, Bạch Nhạn là Bạch Nhạn của người khác, anh là Minh Thiên của người khác. Họ sẽ không còn bất kỳ sự liên hệ nào nữa.

Bạch Nhạn ấn ngón tay vào trong miệng, nước mắt như mưa.

Mười mấy năm bầu bạn, ngày hôm nay, đã trở thành hồi ức đẹp đẽ nhất.

- Hắt xì!

Thò đầu ra khỏi chăn, tiếp xúc với không khí lạnh, Bạch Nhạn không nhịn được hắt xì một cái rõ to. Cô day mũi, mở mắt ra ngơ ngẩn nhìn trần nhà.

Đây là nơi ở mới của cô, không phải là nhà cũ.

Con người ta, từ cay đắng đến ngọt ngào thì thích ứng rất nhanh. Nhưng từ ngọt ngào đến cay đắng thì rất khó chấp nhận! Mấy ngày đầu mới dọn về đây, sáng nào tỉnh dậy cô cũng mơ mơ màng màng như thể vẫn đang ngủ ở căn hộ cũ, còn cuộc hôn nhân ngắn ngủi của cô và sếp Khang chẳng qua chỉ là một giấc mơ lạ lùng mà thôi.

Rửa mặt xong, nhìn mình trong gương, cô mới từ từ định thần lại, đó không phải là mơ, cô đã kết hôn và hiện tại đã ly hôn.

Về việc ly hôn của cô, trong bệnh viện, mọi người bàn tán rôm rả, đủ các phiên bản. Nhưng tư tưởng chủ đạo thì chỉ có một, đó là chênh lệch địa vị giữa hai người quá lớn, cô không xứng với sếp Khang. Nghe vậy, Liễu Tinh bèn hùng dũng đứng ra bênh vực Bạch Nhạn, nói Bạch Nhạn đòi bỏ sếp Khang trước, khiến mọi người đều nở nụ cười thương hại. Bạch Nhạn lại thấy chẳng sao, bệnh viện đông người, cô có thể làm nhân vật chính của tin đồn thị phi được mấy ngày? Quả nhiên, khi tiết thu mát mẻ, chẳng còn ai nhắc tới cô vợ bị ruồng bỏ của vị trợ lý thị trưởng nữa, y tá trưởng lại bừng bừng khí thế giới thiệu đối tượng cho cô.

- Bạch Nhạn, có phải bọn mình đã trở thành gái già gái ế rồi không? - Liễu Tinh hỏi Bạch Nhạn.

Liễu Tinh bây giờ rất nghiện đi xem mặt, bất kể là ai giới thiệu, bất kể đối phương là người thế nào, cô nàng đều trang điểm lộng lẫy, hào hứng đi thể hiện mình, kết quả lại luôn quay về với bộ mặt ỉu xìu.

- Chả biết đàn ông tốt trốn ở đâu hết, mấy gã mình gặp toàn hạng bỏ đi, đúng là uổng phí cái váy sáu trăm tệ của mình - Liễu Tinh ai oán than thở.

- Hai tư tuổi mà là già à? - Bạch Nhạn hỏi cô nàng. Trái hẳn với Liễu Tinh, bất kể là do ai giới thiệu, bất kể đối phương là ai, Bạch Nhạn đều không đi. Không biết là do trước đây không được ngủ nghê tử tế hay tại sao, cứ rảnh rỗi là cô lại tranh thủ ngủ quên trời quên đất, có lúc ngủ quá cả giờ cơm.

Bạch Nhạn cảm thấy mình và Liễu Tinh thuộc dạng những phần tử khác người. Cô mang cái danh vợ cũ của trợ lý thị trưởng, người thường không dám dây vào. Còn Liễu Tinh sống chung với chồng chưa cưới tới mấy năm, cũng coi như là già nhân ngãi non vợ chồng, những người đàn ông khác khó lòng chấp nhận. Bọn họ tuy không phải gái già, nhưng cũng thuộc diện hàng tồn kho khó xử lý. Viễn cảnh hôn nhân không hề lạc quan.

Dạo gần đây Liễu Tinh bị một cú sốc lớn. Có một đồng nghiệp giới thiệu cho cô nàng một anh chàng đã ly dị, lại còn đang nuôi một đứa con.

Đàn ông dù có khá khẩm, nhưng ly hôn rồi thì sẽ giống như viên ngọc đẹp lồ lộ tì vết. Đi gặp mặt về, Liễu Tinh ôm lấy Bạch Nhạn khóc rưng rức:

- Nhạn, sao mình lại ra nông nỗi này? Dung nhan mình không tệ, lương lậu ổn, sao lại không tìm được anh chàng tử tế nào trong sạch như tờ giấy trắng chứ?

Bạch Nhạn nguýt cô nàng:

- Cậu tìm giấy hay tìm đàn ông?

- Mình tìm cả hai.

- Thế cậu là cái gì? - Bạch Nhạn hỏi rất chanh chua.

Liễu Tinh cứng họng.

Hai ngày sau, Liễu Tinh lại đến tìm Bạch Nhạn khóc lóc. Ủy ban thành phố Tân Giang vừa ra một chính sách mới: để động viên, thu hút nhiều nhân tài tới cống hiến cho sự nghiệp giáo dục của Tân Giang, đồng thời để giữ chân những nhân tài giảng dạy mà Tân Giang đang có, Thành ủy Tân Giang đã xây thêm mấy tòa chung cư dành cho giáo viên ở phía Tây thành phố. Giáo viên cấp ba có thành tích xuất sắc sẽ được phân cho một căn hộ có diện tích gần 200m2, mà giá thành chưa tới 3000 tệ/m2.

Lý Trạch Hạo chính là giáo viên có thành tích ưu tú.

Cú sốc này đối với Liễu Tinh quả thực quá lớn. Giá nhà đất ở Tân Giang hiện giờ đều ở mức một vạn tệ một mét vuông, trước đây cô từng nói với Lý Trạch Hạo, cả đời này chỉ cần sở hữu một căn hộ 50-60m2 là được rồi, nếu không thì mua nhà cũ. Bây giờ, 200m2 đấy, lại chẳng tốn bao nhiêu tiền, nhưng lại thuộc về Lý Trạch Hạo và một mụ đàn bà khác.

Suốt mười bốn năm, cô dốc bao tâm huyết, tình cảm và công sức huấn luyện Lý Trạch Hạo thành người giỏi giang như vậy, kết quả lại để cho người khác hưởng lợi. Cục tức này sao có thể nuốt trôi đây?

- Người ta chẳng vẫn nói ở hiền gặp lành, ác giả ác báo đó sao. Tại sao bây giờ rành rành là kẻ ác mà lại sống vênh vang tự đắc, còn những người hiền lành như chúng ta lại phải ở đây ngậm đắng nuốt cay? - Liễu Tinh không cam tâm - Trước đây, anh ta bảo mình phải tiết kiệm, không được hoang phí, bây giờ mình suốt ngày thấy họ ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài. Nghe nói đợt nghỉ hè, anh ta còn đưa con tiện nhân kia đi du lịch nữa.

Bạch Nhạn mỉm cười:

- Cậu cho rằng đó là chuyện tốt?

- Chẳng lẽ không phải? - Liễu Tinh lau nước mắt.

- Tình yêu còn mới mẻ thì như lửa cháy, có thể chiếu sáng cả bầu trời, nhưng sẽ duy trì được bao lâu? Phải chăng cuối cùng, tất cả mọi người đều quay về với chốn bình yên? Mình cảm thấy cuộc hôn nhân có thể đứng vững qua những tháng ngày bình lặng mới bền lâu được.

- Sao mình nghe mà chẳng hiểu? - Liễu Tinh chớp mắt, nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây rơi lóng lánh.

Bạch Nhạn vỗ vai cô, để cô ngả đầu trên vai mình khóc cho thỏa.

Chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường bỗng rung lên rì rì, Bạch Nhạn vội thò tay túm lấy. Để ngủ yên, buổi tối cô luôn chuyển điện thoại về chế độ rung.

- A lô… khụ, khụ…

Bạch Nhạn nghe điện thoại, cổ hơi khan nên cô khẽ húng hắng hai tiếng.

- Đừng nói với tôi là giờ em đang ở trên giường nhé, Bạch tiểu thư.

Lãnh Phong nói mát.

Bạch Nhạn bịt ống nghe, thận trọng ngồi dậy đảo mắt mấy vòng, làm ra vẻ như rất tỉnh táo, rất bình thường:

- Anh Lãnh à, có chuyện gì không?

- Cũng không có chuyện gì lớn cả, anh chỉ muốn nói với em, bây giờ là chín giờ hai mươi phút giờ Bắc Kinh, vị trí của anh hiện giờ là ở trước bồn hoa dưới tòa nhà của em.

Bạch Nhạn nhảy dựng từ trên giường xuống đất, chạy thẳng ra cửa sổ thò đầu nhìn xuống, Lãnh Phong giơ điện thoại lên cười với cô.

Cô vò mái tóc rối bù, nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại rồi hét toáng lên, buông ngay điện thoại rồi lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Kết quả, Bạch Nhạn chạy vội tới ga tàu, chỉ kịp chào Thương Minh Thiên một câu trên sân ga thì tàu hỏa đã từ từ lăn bánh.

Thương Minh Thiên đứng ở cửa toa vẫy tay với Bạch Nhạn, anh mấp môi nói gì đó, đứng ngược gió, Bạch Nhạn nghe không rõ. Cô muốn tới gần hơn, nhưng tàu hỏa chạy càng lúc càng nhanh. Cô đuổi theo đuôi tàu, thở không ra hơi. Khi không thể đuổi theo được nữa, cô cúi xuống, tay chống đầu gối thở hồng hộc rồi ngước lên nhìn đoàn tàu đã chỉ còn là một chấm đen, không hiểu sao mồm bỗng méo xệch đi, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Lần ly biệt này, sẽ là mấy năm?

Lãnh Phong lặng lẽ đứng sau lưng cô, đợi khi cô bình tâm, lau khô nước mắt rồi quay người lại, anh mới bước về phía cô.

- Đi thôi!

Anh không hỏi cô làm sao vậy, hoặc là anh hiểu rất rõ cô đang làm sao, nhưng anh cho rằng không cần thiết phải bàn về chuyện đó nữa.

Bạch Nhạn lại ngoái nhìn dãy đường ray dài hun hút, lồng ngực vẫn phập phồng.

Họ lên xe.

- Hôm nay anh trực ca nào?

Thực ra với chuyên gia như Lãnh Phong, bệnh viện chỉ mong sao cả năm anh không nghỉ, nhưng đôi khi Lãnh Phong cũng xin nghỉ phép. Nếu không, cả ngày thần kinh căng thẳng sẽ khiến con người ta suy sụp mất.

Lãnh Phong chăm chú nhìn con đường trước mặt:

- Hôm nay anh nghỉ. Lát nữa cùng anh đi đến chỗ này nhé.

- Chỗ nào? - Vẫn còn đang chìm trong nỗi đau ly biệt, Bạch Nhạn uể oải chống cằm, buột miệng hỏi.

Lãnh Phong liếc cô, mỉm cười rồi ngoặt tay lái, chiếc xe rẽ vào một con phố rộng rãi.

- Đây không phải là thành cũ trước đây sao? - Nhìn công trường xây dựng khí thế ngút trời ngoài cửa xe đập vào mắt, Bạch Nhạn ngơ ngác hỏi.

- Đúng vậy, bên kia là trung tâm thương mại lớn nhất Tân Giang, quá lên một chút là công viên có hồ nước, bốn bề đều là khu dân cư cao cấp. Á, góc phía Tây là khu căn hộ dành cho giáo viên. Sau này, nơi đây sẽ là khu vực sầm uất nhất của Tân Giang, môi trường cũng tốt nhất, dịch vụ đầy đủ, cuộc sống vô cùng tiện lợi - Lãnh Phong dừng xe trước một tòa nhà mới xây rồi đi vào trong.

Nghe Lãnh Phong nhắc tới khu căn hộ giáo viên, Bạch Nhạn đoán đó chính là nơi khiến Liễu Tinh đau lòng. Trước khi bước vào cửa, cô không nhịn được, ngoái đầu liếc về phía Tây thêm một chút.

Cái liếc mắt này lại khiến cô nhìn thấy hai người quen. Cô bất giác nheo mắt lại. Cũng chẳng có gì là lạ, bây giờ là cuối tháng Tám, trường học còn chưa chính thức khai giảng, những người ươm mầm cần mẫn vẫn có thời gian đi làm việc riêng.

Nhưng hình như tâm trạng các vị thợ ươm mầm không được sáng sủa cho lắm.

Lý Trạch Hạo mặt nặng như chì, cắm đầu đi về phía trước, Y Đồng Đồng bĩu môi, mặt cũng chẳng tươi hơn là bao. Điều thú vị là, hai anh chị lại không nắm tay nhau mà người trước kẻ sau, trông như thể người dưng nước lã.

- Thầy Lý đến xem nhà đấy à? - Đợi Lý Trạch Hạo đi đến trước mặt mình, Bạch Nhạn cười khúc khích rồi cất cao giọng chào hỏi.

Nghe thấy giọng nói quen tai, Lý Trạch Hạo sững người ngẩng đầu lên, gương mặt đang đanh lại thoắt đỏ bừng, ánh mắt láo liên. Y Đồng Đồng lẹ làng đi tới bên cạnh Lý Trạch Hạo, nhét tay mình vào lòng bàn tay anh ta rồi ưỡn thẳng người, khóe miệng cong lên, tỏ vẻ âu yếm không ai có thể chia cắt được.

- Em… cũng đến xem nhà à? - Lý Trạch Hạo vừa hỏi dứt câu thấy hớ, bởi anh đã đến nhà Bạch Nhạn, căn nhà rất to và sang trọng.

- Tôi đi cùng đồng nghiệp. À, chính là bác sĩ Lãnh đến cùng tôi hôm anh và Liễu Tinh cãi nhau đó.

Quả đúng là chọn đúng ấm nước sôi để nhấc lên, màu đỏ trên mặt Lý Trạch Hạo thoắt chuyển thành màu tím bầm, hận không thể tìm được cái lỗ nẻ nào mà chui xuống.

- Anh Hạo, em đói rồi, chúng ta tới nhà hàng Hàn Quốc ăn thịt nướng nhé, được không anh? - Trấn tĩnh hơn Lý Trạch Hạo, Y Đồng Đồng níu tay anh ta, yểu điệu uốn éo, mắt không thèm liếc Bạch Nhạn.

Mặt Lý Trạch Hạo cứng ngắc, không dám trả lời, nhưng cũng không từ chối.

Bạch Nhạn cảm thấy nực cười. Nhà Lý Trạch Hạo không dư dả gì, căn hộ đó cho dù giá có rẻ hơn chăng nữa, thêm tiền trang trí nội thất thì cũng là một con số không nhỏ. Cô biết rõ, lúc này Lý Trạch Hạo đang cố gắng tiết kiệm hết mức có thể. Đi ăn thịt nướng Hàn Quốc, không biết trong lòng anh ta xót xa đến mức nào! Nếu đổi lại là Liễu Tinh thì nhất định sẽ nói: "Ông xã, chúng ta về nhà tự nấu, sao phải cúng tiền cho bọn tư bản?"

Đáng tiếc là người đẹp Y không hiểu được nỗi lòng của thầy Lý.

- Thầy Lý, không biết bên khu căn hộ giáo viên của bọn anh có bán căn hộ loại nhỏ không, nếu có tôi cũng muốn đặt một căn - Bạch Nhạn cười nhạt.

- Chẳng phải em có nhà rồi sao? - Lý Trạch Hạo dè dặt hỏi, sợ Bạch Nhạn nói là đặt cho Liễu Tinh.

- Tôi ly hôn rồi - Giọng Bạch Nhạn thản nhiên như thể nói "mặt trời lên rồi"vậy.

Nhưng với Lý Trạch Hạo và Y Đồng Đồng, câu nói này không khác nào một quả bom ném xuống từ độ cao năm nghìn mét, khiến bọn họ tan xương nát thịt tung tóe.

Theo phản xạ, Lý Trạch Hạo liếc sang Y Đồng Đồng, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, hai mắt mở trừng trừng, đôi tay run rẩy đã tố cáo tâm trạng không bình tĩnh của cô ta.

- Bạch Nhạn? - Lãnh Phong đi một vòng bên trong, không thấy Bạch Nhạn đi vào nên vội quay ra.

- Em vào ngay đây! Tạm biệt thầy Lý! Nếu rảnh thì tới bệnh viện của tôi chơi nhé, nếu bạn gái anh có bệnh gì khó nói có thể tìm Liễu Tinh, đều là người quen cả, đi cửa sau, miễn phí.

Bạch Nhạn vẫy tay rồi chạy vào trong phòng kinh doanh.

Lý Trạch Hạo và Y Đồng Đồng như hai khúc gỗ im lặng di chuyển về phía trước. Tuy vẫn đang nắm tay nhau, nhưng mỗi người lại ôm trong lòng một tâm sự riêng.

Nói thế nào thì nói, làm thằng đàn ông bội bạc cũng không dễ.

Lý Trạch Hạo nhận định Y Đồng Đồng là tình yêu đích thực của đời mình nên cắn răng làm Trần Thế Mỹ thời hiện đại mà chia tay với Liễu Tinh - vị hôn thê đã đính hôn suốt mười bốn năm trời, dấy nên một làn sóng kinh trời trong trường học. Để chứng minh mình bị khuất phục bởi tiếng gọi của tình yêu chân chính chứ không phải là thay lòng đổi dạ, anh ta thể hiện tình cảm với Y Đồng Đồng ở khắp mọi nơi, phục tùng Y Đồng Đồng một cách tuyệt đối. Ngoài giờ lên lớp, hai người dính nhau như hình với bóng. Trước hoa dưới nguyệt, nâng chén trước đèn, họ thực sự sống cuộc sống của một đôi uyên ương và cũng thành công bịt được miệng dư luận. Trường học mà, dù sao cũng coi trọng năng lực chuyên môn, những chuyện riêng tư cá nhân thì không quá quan tâm.

Nhưng, sau hơn một tháng, trong lòng Lý Trạch Hạo đã cảm thấy có chút không thoải mái. Đầu tiên là về chiếc xe thể thao và căn hộ mà Y Đồng Đồng hiện đang ở. Trước kia anh ta tưởng bố mẹ Y Đồng Đồng yêu chiều con gái nên mua cho cô. Một lần, bố mẹ Y Đồng Đồng tới Tân Giang nên anh mời họ đi ăn cơm, lúc nói chuyện mới biết bố mẹ cô ta chỉ là công nhân bình thường, đã nghỉ ở nhà từ lâu. Để cho con gái đi học trường Mỹ thuật, thiếu chút nữa họ đã tiêu sạch tiền tiết kiệm trong nhà, bây giờ có tuổi rồi, chỉ trông chờ Y Đồng Đồng báo hiếu!

Khi đó, trong lòng Lý Trạch Hạo đã dậy sóng, tiễn bố mẹ Y Đồng Đồng về xong, anh mới hỏi cô, căn hộ và chiếc xe kia ở đâu ra?

Y Đồng Đồng ấp úng cả ngày trời, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Lý Trạch Hạo nên đành phải khai thật.

Nghe xong, Lý Trạch Hạo như nổi điên, trái tim bị giày xéo bởi một cảm giác sỉ nhục chưa từng có. Anh bảo Y Đồng Đồng lập tức đem nhà và xe trả cho Khang Kiếm.

- Thế thì em ở đâu? Rúc vào ký túc giáo viên với anh, mấy người dùng chung một nhà vệ sinh chắc? - Y Đồng Đồng tức tối hỏi - Hơn nữa nhà ấy xe ấy em cũng chẳng đòi, đấy là anh ta bồi thường cho sự phụ bạc của anh ta.

- Bây giờ em là bạn gái anh nhưng lại ở căn nhà do người đàn ông khác tặng, mặt mũi anh phải giấu vào đâu bây giờ? - Lý Trạch Hạo vung tay lên, co thành nắm đấm, kích động như muốn đánh nhau.

- Thích giấu đâu thì giấu, dù sao thì trước khi anh có nhà, em sẽ không dọn đi đâu hết. - Y Đồng Đồng giận dỗi, không chịu nhượng bộ.

Lý Trạch Hạo tức tối đá cửa bỏ đi, đó là lần đầu tiên bọn họ hục hặc.

Sau đó, vẫn là Lý Trạch Hạo nhượng bộ trước, nếu không thì biết làm sao đây, lời chia tay anh ta không nỡ nói ra.

43. Chương 10.2

Nghỉ hè, Lý Trạch Hạo nhận lời với mấy vị phụ huynh mở lớp dạy thêm cho con em họ. Ngoài ra còn nhận dạy thêm ở lò luyện thi. Chỉ cần kiếm ra tiền, cứ tranh thủ được thời gian thì gần như việc gì anh ta cũng nhận.

Số tiền vất vả kiếm suốt một mùa hè không đủ cho Y Đồng Đồng đi Hải Nam một chuyến hay mua mấy bộ váy giao mùa. Y Đồng Đồng từ trước tới giờ tiêu tiền không tiếc tay, gần như thuộc tuýp người có bao nhiêu tiêu bấy nhiêu. Sau khi ở bên Lý Trạch Hạo, cô ta cũng kiềm chế đi chút ít, nhưng đồ mỹ phẩm không thể dùng loại quá tệ, quần áo phải thay đổi theo mùa, dăm bảy bữa lại phải đi ăn nhà hàng một lần để thay đổi khẩu vị, thỉnh thoảng cũng phải lãng mạn đôi chút, mua bó hoa hay món quà nhỏ xinh gì đó.

Lý Trạch Hạo thật sự cảm thấy ngột ngạt đến mức khó thở.

Hôm khởi công xây dựng khu nhà ở dành cho giáo viên, trường học mở cuộc họp công bố danh sách những giáo viên đủ tiêu chuẩn vào ở khu nhà đó. Không ngoài dự tính của Lý Trạch Hạo, anh ta được phân cho

một căn hộ 200m2, vị trí tầng cũng đẹp. Vì là giáo viên môn phụ, lại là người mới nên Y Đồng Đồng không được hưởng chế độ đó.

Tối hôm đó, hai người họ phấn khởi cả đêm không ngủ. Y Đồng Đồng thầm nhủ trong lòng: Mình đầu tư quả cổ phiếu tiềm năng này thật chuẩn xác.

Lý Trạch Hạo lại thận trọng đề xuất việc trả nhà, trả xe với Y Đồng Đồng, Y Đồng Đồng ôm cổ anh ta, không giận hờn, cũng không trả lời.

Trường học bắt đầu thu tiền, vấn đề cũng theo đó mà phát sinh.

- Tiền dành dụm suốt hai năm đi làm của anh đâu?

Khi biết được Lý Trạch Hạo chẳng dành dụm được đồng nào, Y Đồng Đồng sửng sốt.

Lý Trạch Hạo không dám nói tiền của anh ta trước kia gửi cùng một chỗ với Liễu Tinh, lúc chia tay anh ta không có mặt mũi nào mà đòi lại.

- Anh… tiêu hết rồi.

Y Đồng Đồng cuống lên:

- Vậy bây giờ phải làm sao? Nếu không để em bán căn hộ của em rồi ứng trước khoản này, có lẽ vẫn còn đủ để trang trí nội thất nữa!

- Không cần! - Lý Trạch Hạo thẳng thừng từ chối.

Y Đồng Đồng trợn mắt:

- Đã tới nước này rồi anh còn ra vẻ thanh cao cái nỗi gì!

Trong giọng nói mang theo vài phần mỉa mai.

Lý Trạch Hạo gắng gượng vác mặt dày đi tìm bố mẹ, bạn bè, nhờ người vay ngân hàng, miễn cưỡng gom đủ tiền nộp, nhưng Y Đồng Đồng không còn nở nụ cười với anh ta nữa.

Vì muốn lấy lòng Y Đồng Đồng, hôm nay Lý Trạch Hạo kéo cô tới xem nhà. Khu nhà vừa mới đổ móng, chỗ nào cũng ngổn ngang gạch đá xi măng, nhưng anh lại không kìm chế nổi mà tưởng tượng ra cách bày trí trong nhà.

- Đồng Đồng, em thích vẽ tranh, phòng phía Tây dành riêng em làm phòng vẽ nhé?

- Làm, làm - Y Đồng Đồng lườm anh ta - Anh lấy xi măng làm hay lấy gạch đá làm?

Lòng Lý Trạch Hạo chùng xuống, không nói gì.

Y Đồng Đồng vẫn chì chiết:

- Anh bây giờ đã nợ ngập cổ rồi, tiền trang trí này anh định vay ai nữa? Mấy cái đồng lương còm của anh, vừa trả nợ vừa phải sống, lại còn trang trí, đúng là nói chuyện trên trời.

- Anh sẽ nghĩ cách. - Lý Trạch Hạo lạnh lùng nói.

- Anh tưởng việc giống như giải toán, cứ cố nghĩ là sẽ ra sao? Em muốn ổn định một lần thôi, cứ tạm bợ thì em không dọn về đâu.

Lý Trạch Hạo há hốc mồm, phẩy tay:

- Không dọn thì thôi, chả ai bắt em phải dọn cả.

Nói xong, mặt lạnh tanh quay người bỏ đi.

Không ngờ anh ta lại nói như vậy, Y Đồng Đồng tủi thân mặt xị ra.

Đúng là gặp ma, màn giận dỗi này lại bị Bạch Nhạn bắt gặp.

Y Đồng Đồng tức lắm, nhưng bây giờ cô ta không để ý tới chuyện đó. Trong đầu cô ta lúc này chỉ còn tin tức “Khang Kiếm đã ly hôn”mà thôi.

Tại sao anh ấy lại ly hôn?

Họ đi ra ngoài đường. Lý Trạch Hạo buông tay cô ra rồi dắt chiếc xe máy đang đậu bên đường lại, thấy vẻ mặt bần thần của cô liền tức tối gầm lên:

- Em có về hay không?

- Em không điếc, anh không cần phải hét lên như thế. Đúng là đồ nhà quê.

Y Đồng Đồng cũng gào lại.

Lý Trạch Hạo cắn môi rồi bỗng nhảy phắt lên xe, rồ máy phóng vụt đi.

- Khốn kiếp, anh quay lại đây ngay cho tôi!

Y Đồng Đồng ngẩn ngơ, nơi này không quán không xá, anh ta vứt cô lại, chẳng lẽ muốn cô đi bộ về?

Lý Trạch Hạo như không nghe thấy gì, phóng càng lúc càng nhanh.

Y Đồng Đồng đứng bên đường tức tối giậm chân, muốn khóc mà không có nước mắt.

- Đây chẳng phải là cô giáo Y sao?

Một chiếc xe hơi màu đen phóng vụt qua người cô rồi từ từ quay lại, cửa xe mở ra, cái đầu bóng lưỡng của Hoa Hưng thò ra ngoài.

- Ông chủ Hoa, đúng lúc quá… A…

Nụ cười mừng rỡ của Y Đồng Đồng đông cứng lại trên môi, cô bịt miệng, nhìn một đôi mắt lạnh lùng khác đang trên xe bằng vẻ mặt không dám tin.

Thật lòng mà nói, giờ phút này Y Đồng Đồng không muốn gặp Khang Kiếm. Bị vứt lại bên đường đầy gió bụi, tóc bị gió thổi bay tán loạn, mặt mũi vẫn còn đỏ phừng phừng vì tức Lý Trạch Hạo, vừa mới đi từ công trường ra, giầy và gấu quần dính đầy bùn, thảm hại biết bao. Trước đây, bất kể là lúc nào, trước mặt Khang Kiếm, cô đều giữ hình ảnh hoàn mỹ nhất.

Cô không muốn mất mặt trước mặt Khang Kiếm, cô muốn nở nụ cười rạng rỡ, xinh đẹp như hoa, tình cờ gặp gỡ anh trong một ngày trời trong gió mát, chứ không phải là vào lúc này.

Theo trực giác, Y Đồng Đồng muốn trốn tránh, nhưng ở con đường chẳng mọc nổi một ngọn cỏ dại này thì biết trốn vào đâu? Cô ta cắn răng, muối mặt đưa tay lên cào lại tóc, cô nặn ra một nụ cười tao nhã kiểu thục nữ:

- Khang Kiếm, anh… anh đến thị sát công trường à?

Khang Kiếm đúng là bị Hoa Hưng kéo đi để kiểm tra tình hình khu trung tâm thương mại. Trung tâm thương mại do tập đoàn Hoa Hưng trúng thầu, nhưng ông ta chỉ là nhà thầu chính, các công đoạn khác lại phát thầu ra ngoài, tiền thầu đã nhận, các nhà thầu phụ đã lục tục khởi công. Hoa Hưng kiếm được không ít nên rất biết ơn Khang Kiếm. Con người này có một điểm tốt, đó là rất có chừng mực. Ông ta biết lúc này là thời kỳ mấu chốt cho việc ứng cử chức thị trưởng xây dựng của Khang Kiếm, công trình không thể làm qua quýt được. Tiền phải kiếm nhưng chất lượng và tiến độ công trình vẫn phải đảm bảo. Ông ta thực sự coi đây là công việc quan trọng bậc nhất, tiến hành có chút hiệu quả liền kéo Khang Kiếm đến để báo công.

Chiều nay lãnh đạo Sở Xây dựng tới Tân Giang kiểm tra công việc, Khang Kiếm có một báo cáo cần phát biểu. Anh định buổi sáng sẽ xem xét bài phát biểu mà Giản Đơn soạn nên không muốn đi ra ngoài. Nhưng Hoa Hưng nói mãi, chẳng còn cách nào khác, anh đành ôm theo xấp tài liệu lên xe cùng ông ta.

Tham quan công trình xong, xét về tổng thể, anh rất hài lòng. Thấy thời gian không còn sớm, anh bèn giục Hoa Hưng đưa anh về văn phòng. Ở trên xe, anh tranh thủ thời gian phác vài ý trên bài phát biểu.

Xe bỗng dừng lại đột ngột, Khang Kiếm ngẩng đầu lên xem có chuyện gì xảy ra thì phát hiện Y Đồng Đồng đang đứng bên ngoài.

Anh thầm cười lạnh: Cái lão già Hoa Hưng này đúng là thành tinh, vừa rồi ở công trường còn hỏi xa hỏi gần là có thật anh đã ly hôn rồi không, anh trừng mắt nhìn ông ta, ly hôn mà còn thật với giả? Sau đó ông ta tìm đủ mọi cách để lái câu chuyện sang chủ đề này, muốn moi ra nguyên nhân dẫn đến việc anh ly hôn.

Anh mặc xác ông ta.

Hoa Hưng dừng xe lại, có lẽ là vì ông ta đoán anh vẫn còn lưu luyến Y Đồng Đồng. Khang Kiếm nhếch mép mỉa mai, gật đầu với Y Đồng Đồng bằng vẻ mặt bình tĩnh không chút cảm xúc, rồi lại cúi đầu tiếp tục trên xấp tài liệu.

Hoa Hưng không dò được tâm ý Khang Kiếm, sếp Khang đang thận trọng, hay là đang che giấu? Rốt cuộc anh ta có muốn thương hương tiếc ngọc mà mời người đẹp Y Đồng Đồng lên xe không?

Nếu đúng ý sếp, thì là chuyện tốt, nếu sai, vậy thì sẽ phạm vào điều đại kỵ.

Đứng bên này, mặt Y Đồng Đồng thoắt trắng thoắt đỏ, lòng đầy chua xót. Khang Kiếm không coi cô như người qua đường, nhưng như thế này còn khiến cô nhục nhã hơn là bị coi là người qua đường. Trong mắt anh, cô là không khí, không, không khí còn có ích cho con người, đối với anh, cô đơn giản chỉ là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chẳng liên quan gì.

Y Đồng Đồng không khỏi căm hận Khang Kiếm thêm mấy phần.

Đang căng thẳng, bỗng phía trước có tiếng xe máy nổ bình bịch, tất cả cùng ngẩng đầu lên.

Lần này, Y Đồng Đồng thật sự muốn chết quách đi cho xong.

Chạy xe một quãng đường dài, nghĩ lại vẫn thấy không nỡ nên Lý Trạch Hạo lại quay xe lại. Nhưng anh ta không muốn xuống nước trước nên không tắt máy xe mà dừng lại cách Y Đồng Đồng hơn mười mét, đợi cô ta chủ động đi tới, nói một hai câu nhỏ nhẹ là anh ta thấy thỏa lòng rồi.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc xe hơi đỗ cạnh Y Đồng Đồng và người ngồi trên xe, trái tim Lý Trạch Hạo bỗng nguội lạnh.

Anh ta không quay đầu bỏ đi ngay lập tức, chỉ trừng trừng nhìn Y Đồng Đồng bằng ánh mắt quái đản, không chớp mắt lấy một cái. Ai mà không có lòng tự trọng?

Y Đồng Đồng nhớ lại ngày trước cô ta đã từng hùng hồn tuyên bố trước mặt Khang Kiếm rằng sẽ tìm được một người đàn ông hơn anh ta gấp trăm ngàn lần, nhưng người đàn ông mặt mũi đầy bụi bặm giống như món đồ cổ vừa khai quật được này căn bản không thể sánh nổi với Khang Kiếm!

Hoa Hưng liếc nhìn Lý Trạch Hạo rồi lại liếc sang Y Đồng Đồng:

- Cô giáo Y, cô… có quen người đó không?

Khang Kiếm nhăn mắt lại, môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười thoáng qua khó lòng thấy được, nhưng lại đủ cho Y Đồng Đồng nhìn thấy.

- Anh… có gan bỏ đi thì đừng có quay lại nữa! - Lúc này Y Đồng Đồng không còn quan tâm đến hình tượng nữa, cô ai oán nhìn Khang Kiếm, đem một bụng tức không xả ra được trút hết lên người Lý Trạch Hạo.

- Có phải tôi quay lại không đúng lúc không? - Ánh mắt Lý Trạch Hạo lạnh tanh, giọng nói lạnh như băng.

- Rõ ràng là anh nổi nóng với em trước, anh ngang như cua, anh… - Y Đồng Đồng vừa thẹn vừa giận, ấp a ấp úng, nước mắt rơi lã chã.

Hoa Hưng lấy làm mừng thầm vì vừa nãy chưa để Y Đồng Đồng lên xe, hèn gì sếp Khang chẳng nói chẳng rằng, không biểu lộ gì! Thì ra người đẹp Y đã có người tình khác. Mỹ nữ, mới lạ thì còn thú vị, làm gì có ai thích trà nguội để qua đêm.

- Rốt cục em có đi với anh không?

Sự thanh cao của người đọc sách thánh hiền khiến Lý Trạch Hạo không muốn tranh cãi với Y Đồng Đồng, anh ta chỉ hỏi một câu, nếu Y Đồng Đồng nói "không", anh ta sẽ quay đầu bỏ đi.

Tình yêu, nên hàm chứa cả sự bao dung. Nhưng dù bao dung đến đâu, cũng không thể chấp nhận đối phương ôm trong lòng một hình bóng khác.

- Em… - Y Đồng Đồng khổ sở liếc nhìn Khang Kiếm, mong ngóng một ánh mắt thương cảm, hoặc một câu nói của anh dành cho cô.

Khang Kiếm không chút động lòng nhìn mọi việc diễn ra ngoài cửa xe rồi quay sang chỗ khác, người anh bỗng cứng lại, sau đó anh mở cửa xe rảo bước về phía sau.

Hoa Hưng ngỡ ngàng nhìn theo bóng dáng anh, mồm há hốc thành hình chữ O. Hôm nay là ngày gì mà tình cũ tình mới của sếp Khang rủ nhau tề tựu cả?

Cô gái bán nhà rất nhiệt tình, không quản vất vả đưa Lãnh Phong và Bạch Nhạn chạy tới chạy lui xem mấy căn hộ mẫu.

- Căn hộ chỗ chúng tôi là do kiến trúc sư người Anh thiết kế, độ cao vừa ý, ánh sáng tốt, thiết kế theo xu hướng mới nhất của thế giới, hơn nữa môi trường bên ngoài cũng là thượng hạng.

- Em thích căn hộ kiểu nào? - Lãnh Phong hỏi Bạch Nhạn.

Hàng mi dài của Bạch Nhạn khẽ chớp một cái:

- Kiểu nào em cũng thích, tiếc là không mua được.

Cô cũng không muốn mua, cô đã có nhà rồi.

Ly hôn, nhà và tiền sếp Khang đều đưa cho Bạch Nhạn, còn anh ra đi tay trắng.

Lúc đầu Bạch Nhạn muốn khách khí từ chối, nhưng nghĩ sếp là rường cột quốc gia, quốc gia nỡ lòng nào để anh phải chịu khổ, sau này nhất định sẽ trả lương cao, cấp nhà rộng để anh tránh mưa tránh nắng. Còn cô chỉ là một cô y tá còm, nghỉ phép một ngày cũng bị trừ một đống tiền lương, có đói có rét cũng chẳng ai màng tới. Tốt xấu gì cô cũng phải gánh cái danh vợ cũ của trợ lý thị trưởng Khang, không được sống kham khổ quá. Thế nên cô liền thản nhiên chấp nhận. Nhưng căn nhà đó quá rộng, một mình ở sẽ cô đơn, hiện giờ cô cứ khóa để đấy, thỉnh thoảng mới tới quét dọn.

Lãnh Phong nghe Bạch Nhạn nói vậy liền cười:

- Nếu anh mua thì em thấy kiểu nào hợp?

- Vậy thì càng không phải hỏi em, người ở là anh, anh vừa mắt căn nào thì cứ chọn căn đó. Về tuổi tác, giới tính chúng ta đều khác nhau, quan điểm về thẩm mỹ, giá trị cũng không giống, em không thể góp ý cho anh được.

Lãnh Phong thở dài rồi xua tay với cô gái bán nhà:

- Mấy hôm nữa chúng tôi lại tới xem.

Anh phải trao đổi với Bạch Nhạn một chút.

Cô đã không còn là phụ nữ có chồng, anh có thể quang minh chính đại theo đuổi cô, xác lập quan hệ rõ ràng.

Cô gái bán nhà nở một nụ cười chuyên nghiệp, hai tay đưa ra tấm danh thiếp:

- Vậy anh chị về nhà bàn bạc cho kỹ, lúc nào cũng có thể gọi điện cho em ạ.

- Chúng tôi không phải… - Bạch Nhạn đang muốn chỉ rõ sự hiểu lầm của cô gái thì Lãnh Phong kéo cô lại, tủm tỉm cười đi ra ngoài.

- Anh vốn muốn mua căn hộ đó để ở sau khi kết hôn, em mà nói như vậy, người ta sẽ tưởng mình đang cãi nhau đấy.

- Nhưng em đâu phải là đối tượng kết hôn của anh, điều này đương nhiên phải nói cho rõ. Nếu ngày mai anh dẫn bạn gái anh tới xem nhà, người ta lại thắc mắc sao đã đổi người khác rồi, họ sẽ tưởng anh rất lăng nhăng đó!

- Nhỡ may đối tượng kết hôn của anh là em thì sao?

Bạch Nhạn sững người. Cô vừa từ một hố lửa chui ra, sẽ không vội nhảy ngay vào hố lửa khác đâu!

- Đừng vội trả lời, khu nhà này bây giờ mới chỉ đang đào móng, muốn giao nhà ít nhất phải một hai năm nữa, em còn có hơn bảy trăm ngày để suy nghĩ cho kỹ. Bây giờ, chúng ta cũng đi ăn thịt nướng Hàn Quốc chứ?

Lãnh Phong hài hước nháy mắt với cô.

Bạch Nhạn nhún vai, nói nhiều cũng vô ích. Cô lấy tay che ánh nắng giữa trưa rồi cùng Lãnh Phong đi ra xe.

- Bạch Nhạn!

Một bóng người cao ráo chặn trước mặt cô.

Cô bỏ tay xuống:

- A, sếp Khang, anh… cũng đến xem nhà à?

Ồ, là chủ nhân hố lửa hồi trước.

Chà, người đẹp Y Đồng Đồng và sếp Khang kẻ trước người sau, tiếc thật, không gặp được nhau.

Ủa? Gặp rồi kìa! Bạch Nhạn nhìn thấy Y Đồng Đồng mắt ngấn lệ nhìn trừng trừng sang bên này, người ươm mầm họ Lý kia thì mặt mày không còn chút thần sắc.

Tương tự, sắc mặt Lãnh Phong cũng không hề dễ coi, nhưng anh không để lộ ra.

- Không phải, anh đi tìm em. - Khang Kiếm nói - Buổi chiều anh có cuộc họp, anh muốn đổi bộplet có hoa văn.

Tai Lãnh Phong dỏng lên đầy kinh ngạc, nhìn Bạch Nhạn với vẻ khó hiểu.

Bạch Nhạn cắn môi, bất lực!

Chuyện này á, nghe có vẻ kỳ quặc nhưng xét ra thì lại chẳng có gì. Sếp Khang tay trắng ra đi khá là triệt để, một chiếc sơ mi trắng cộc tay, một chiếc quần dài màu tàn, hai tay trống không, vứt lại sổ tiết kiệm, giấy tờ nhà cùng tất tần tật chìa khóa trong nhà rồi dọn đến nhà khách Thành ủy.

Lúc đầu Bạch Nhạn nghĩ anh ra đi vội vã như vậy, không kịp sắp xếp đồ đạc gì nên lúc dọn tủ quần áo, cô mở lòng từ bi thu hết quần áo của anh vào trong vali, sắp xếp theo mùa, theo loại rồi gọi điện thoại bảo anh tới lấy. Sếp Khang nói nhà khách Thành ủy không có tủ quần áo lớn như vậy nên tạm thời để ở chỗ cô.

Lý do này hợp tình hợp lý, Bạch Nhạn đồng ý.

Sau đó, cứ cách vài ba bữa sếp Khang lại tìm Bạch Nhạn mượn chìa khóa đến lấy quần áo để thay, tiện thể để quần áo không mặc ở đó luôn, điều này khiến Bạch Nhạn thấy rất phiền lòng. Có lúc điều khiến cô điên tiết là sếp Khang phải dự cuộc họp nào đó, đến lúc phải thay quần áo sẽ gọi điện cho Bạch Nhạn lúc đêm hôm khuya khoắt làm cô phải bò dậy, mắt mũi kèm nhèm theo anh ta lên xe về nhà lấy quần áo.

Mấy lần như vậy, Bạch Nhạn muốn phát điên, cô đề nghị đưa Khang Kiếm một chùm chìa khóa. Khang Kiếm kiên quyết không nhận, hùng hồn nói: Bây giờ chúng ta đã ly hôn, nhà này chỉ thuộc về em, anh mà cầm chùm chìa khóa này, người khác lại nghĩ chúng ta dây dưa lăng nhăng thì còn ra thể thống gì.

Bạch Nhạn tức nghiến răng nghiến lợi, không muốn chạy tới chạy lui nên trong lúc bất đắc dĩ, đành phải ôm hết đống quần áo của sếp Khang tới chỗ trọ hiện tại, anh muốn gì, cô liền trực tiếp đưa cho anh.

Vì thế, tuy đã ly hôn được một tháng mười ngày, nhưng trong bốn mươi ngày này, bọn họ gặp nhau không dưới mười lần, điện thoại thì vô số.

- Bây giờ anh đi lấy luôn hay ăn cơm xong rồi lấy? - Bạch Nhạn cố hỏi với vẻ thật tự nhiên rồi dịch gần lại phía Lãnh Phong, nơi đó có bóng râm.

- Bây giờ.

Sếp Khang không nói nhiều, mắt cũng không liếc ngang liếc dọc, hoặc giả nói anh căn bản không nhìn thấy ai khác ngoài người con gái lúc cười có hai lúm đồng tiền lấp ló này.

- Anh Lãnh, vậy chúng ta tới chỗ trọ của em trước rồi đi ăn cơm sau. - Bạch Nhạn áy náy cười với Lãnh Phong.

- Ừ, ăn muộn một chút cũng không sao, đằng nào buổi chiều mình cũng không có việc gì. - Lãnh Phong dịu dàng cười đáp lại.

- Tôi đi nhờ xe có tiện không?

Ánh mắt sếp Khang bình thản dồn về phía Lãnh Phong, tỏ ý câu này là hỏi Lãnh Phong.

Bạch Nhạn băn khoăn:

- Anh có xe rồi mà?

Cái đầu bóng như sân bay của Hoa Hưng đang lấp ló trước xe kìa!

- Bây giờ đang phát động phong trào vì một cuộc sống ít carbon, không nên vì một bộ quần áo mà dùng tới hai cái xe, hơn nữa ông chủ Hoa cũng còn việc khác. Nếu không tiện thì…

Khang Kiếm nheo mắt.

Lãnh Phong bĩu môi đầy phóng khoáng:

- Đương nhiên là tiện. Mời trợ lý Khang.

Anh lịch sự đưa tay làm động tác mời Khang Kiếm.

Khang Kiếm khẽ gật đầu rồi quay người lại, đầu tiên anh đi tới xe Hoa Hưng lấy tài liệu, chào tạm biệt, sau đó anh lên xe Lãnh Phong ngồi vào ghế sau, Bạch Nhạn ngồi phía trước.

Anh tiếp tục cúi đầu sửa tài liệu, không nhìn hai bóng người sóng vai ngồi phía trước.

Chiếc xe nổ máy chạy ra đường cái trong cái nhìn ngỡ ngàng trân trối của Hoa Hưng, để lại phía sau một lớp bụi mù mịt.

Y Đồng Đồng hít đầy một mồm khói, ọe khan hai tiếng rồi lê từng bước tới ngồi lên xe của Lý Trạch Hạo, quay mặt đi chỗ khác.

Mặt đanh lại, Lý Trạch Hạo nổ máy xe, chiếc xe rồ lên, liều mạng đuổi theo chiếc xe phía trước.

- Anh chậm thôi, chậm thôi.

Chiếc xe lắc lư dữ dội, bụi tung mù mịt không nhìn rõ phương hướng, Y Đồng Đồng tức tối nhéo lưng Lý Trạch Hạo.

Vờ như không nghe thấy, Lý Trạch Hạo vẫn tăng hết ga.

Hoa Hưng ngồi trên xe chớp mắt, đợi bụi tan hết, không nhìn thấy bóng xe nữa mới tự mình lầm bầm: Đừng cố sức mà đoán tâm tư lãnh đạo, đoán tới đoán lui cũng chẳng thể nào đoán ra.

Qua gương chiếu hậu, Lãnh Phong nhìn Khang Kiếm vùi đầu sửa tài liệu mà tức anh ách. Nhưng anh là người đàn ông vừa thông minh vừa tự tin, không thể thể hiện gì trước mặt Bạch Nhạn được.

Hôm nay đúng là náo nhiệt thật, buổi sáng vừa tiễn chân Minh Thiên, bây giờ lại đụng độ với chồng cũ của Bạch Nhạn.

Lãnh Phong biết rõ giữa Minh Thiên và Bạch Nhạn có một tình cảm thuần khiết nhất đẹp đẽ nhất, tình cảm này đã vượt qua tình cảm trai gái, thậm chí vượt qua cả tình yêu, nó giống như tình thân, nguồn xa dòng chảy sẽ dài, không bao giờ vượt ra ngoài quỹ đạo.

Anh không thể tức giận với một Minh Thiên và Bạch Nhạn như thế, anh quen Bạch Nhạn muộn hơn, chẳng phải sao?

Nhưng ông trời vẫn chiếu cố cho anh, anh vẫn còn cơ hội gặp gỡ với Bạch Nhạn của hiện tại, Bạch Nhạn đã được trả lại tự do.

Cuộc đời Lãnh Phong tuy không ít duyên với con gái, nhưng không biết có phải do việc bố mẹ qua đời sớm hay không mà tiêu chuẩn nhìn nhận phụ nữ của anh không giống với người bình thường. Trước tiên anh hy vọng đối phương biết quan tâm chăm sóc, sau đó là hiếu thảo, rồi tới tính cách dịu dàng, điềm tĩnh, như cơn gió nhẹ ngày tháng ba ấm áp. Lúc đi học rồi đi làm, trước sau anh có hai người bạn gái, nhưng không kéo dài lâu. Con gái bây giờ, do chính sách chỉ sinh một con, lại thêm gia đình có điều kiện nên một số người cứ như thể là con trời vậy. Muốn bạn trai phải phục tùng mọi mặt, động một chút là khóc lóc, giận dỗi, bướng bỉnh, ham hưởng thụ, vô cùng thực dụng. Dần dần Lãnh Phong hơi nản lòng, tự an ủi mình rằng duyên phận chưa tới nên anh không vội tìm bạn gái nữa mà dồn hết tâm huyết cho công việc. Khi nghe Minh Thiên kể về Bạch Nhạn, anh thật sự không thể tin được, đây rõ ràng là người con gái trong mộng mà mình đã tìm kiếm bấy lâu!

Lãnh Phong thầm tự nhủ, không cần thiết phải để ý tới Khang Kiếm. Nếu Bạch Nhạn còn tình cảm với hắn ta thì đã không ly hôn. Bạch Nhạn không phải là người xốc nổi, nếu đã ly hôn tức là đã cân nhắc lỹ lưỡng.

Nghĩ vậy, tâm trạng Lãnh Phong thoải mái hẳn. Anh chỉ lo trò chuyện với Bạch Nhạn về chuyện trong bệnh viện, coi như Khang Kiếm không tồn tại.

- Lần này bệnh viện tuyển thêm mấy cô y tá, Mã Gia ngắm được một cô, hai ngày nay đang điên cuồng theo đuổi! - Lãnh Phong dừng xe nhìn sang Bạch Nhạn khi phía trước là đèn đỏ.

Bạch Nhạn không tưởng tượng ra được dáng vẻ điên cuồng của Mã Gia. Trong ấn tượng của cô, Mã Gia rất hay tỏ vẻ ngầu đời, thâm trầm, nói chuyện lúc nào cũng lấp la lấp lửng.

- Cô bé đó đồng ý chưa?

- Thoạt tiên cô y tá đó tưởng là sự quan tâm của bậc tiền bối nên đón nhận đầy cảm kích. Đợi tới khi người khác nói rõ hộ Mã Gia, cô ấy vội thẹn thùng mà nói với hắn ta rằng mình đã có bạn trai. Mã Gia tức tối xông đến văn phòng viện trưởng, nói sau này tuyển y tá nhất định phải viết rõ trên lý lịch là đã có bạn trai hay chưa.

Bạch Nhạn cười khúc khích:

- Có thật thế không?

Nhìn thấy mấy sợi tóc bị gió thổi bay vào khóe miệng Bạch Nhạn, Lãnh Phong nghiêng người đưa tay gạt tóc cho cô rồi gật đầu:

- Đương nhiên là thật, thứ Bảy tuần sau chúng ta đi khám bệnh ở bên ngoài, em có thể hỏi Mã Gia. À, Bạch Nhạn, dạo này Liễu Tinh đi xem mặt có kết quả gì không?

Bạch Nhạn phẩy tay:

- Đừng nhắc tới chuyện này nữa, Liễu Tinh nói cô ấy là nam châm chỉ hút được "giai bẹp", cô ấy chạm trán toàn những gã cực phẩm. Cái anh chàng hôm nọ, tóc thì như dây thép gai, bụng thì như núi Phú Sĩ, chiều cao thì giống bảy chú lùn, khiến cô nàng khóc ròng trước mặt người ta luôn.

44. Chương 10.3

Đèn chuyển sang xanh, Lãnh Phong nhấn ga, liếc thấy Khang Kiếm ngồi phía sau đã cất bút đi rồi nhét tài liệu vào cặp, sau đó ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào gáy Bạch Nhạn.

- Anh nghe nói có lần cô ấy kéo em đi cùng, người ta không ưng cô ấy mà lại ưng em.

Mặt Bạch Nhạn thoáng ửng hồng:

- Đừng nghe Liễu Tinh nói vớ vẩn, đó là do cô nàng không ưng người ta nên mới lôi em ra làm cái cớ.

- Em đâu phải là người mai mối, lần sau đừng đi theo cô ấy xem mặt nữa. Hiểu không?

´m cuối của Lãnh Phong cáo vút lên, mắt liếc sang phía cô.

Nếu Khang Kiếm không có ở đó, Bạch Nhạn sẽ dùng giọng điệu tinh nghịch để trêu Lãnh Phong. Nhưng bây giờ trên xe đang có ba người, nếu cô vội vàng bác bỏ, thì sẽ giống như đang cuống quít xóa sạch quan hệ với Lãnh Phong để chứng minh cho sếp Khang thấy. Nếu ngoan ngoãn trả lời, lại giống như đang có gì mờ ám với Lãnh Phong.

Cô dứt khoát không trả lời, cười trừ cho qua chuyện.

Vẻ mặt Khang Kiếm vô hồn, như thể tâm hồn đang treo ngược cành cây, nhưng Lãnh Phong vẫn phát hiện ra, đuôi mày anh khẽ nhướn lên.

Xe chạy tới dưới căn hộ của Bạch Nhạn, Lãnh Phong nghĩ thay một bộ đồ thì chẳng tốn bao nhiêu thời gian, nhưng anh không yên tâm để Bạch Nhạn một mình với Khang Kiếm nên cũng theo hai người họ lên lầu.

- Sếp Khang, anh có thể dọn đồ đi luôn một lần không, đừng giống như con chuột mỗi lần tha một tí gạo. Nếu anh sợ phiền phức, em có thể gọi xe mang tới chỗ anh, tiện thể tặng anh một cái tủ quần áo luôn.

Bạch Nhạn mở tủ, tìm bộ đồ Khang Kiếm nói, cố nói sao cho thật hòa nhã thân thiết lại hơi hài hước, gói ghém yêu cầu của mình trong những lời thoải mái nhẹ nhàng, âm lượng cũng không thể quá to, không để Lãnh Phong đang uống trà trong phòng khách nghe thấy.

Khang Kiếm cởi bộplet trên người vứt trên giường, đón lấy bộplet có hoa văn thong thả mặc vào, sau đó đi tới trước bàn trang điểm của Bạch Nhạn ngắm nghía, dường như không chú ý tới những lời cô vừa nói.

- Bạch Nhạn, Giám đốc Lưu của Sở Xây dựng tỉnh là một phụ nữ trung niên bốn mươi mấy tuổi, nghe nói rất kỹ tính trong ăn mặc, yêu cầu đối với người khác cũng cao. Em thấy bộ đồ này của anh hợp với cái cà vạt nào?

Giọng Khang Kiếm không cao không thấp, nhưng đủ để mọi ngóc ngách của căn hộ này đều có thể nghe rõ.

- Anh muốn bà ấy có thiện cảm với anh? - Vừa nghiêng đầu đánh giá Khang Kiếm, Bạch Nhạn vừa tự nhủ: Hóa ra đôi lúc các vị lãnh đạo cũng phải hy sinh nhan sắc cơ đấy!

- Anh muốn chị ấy nhanh chóng phê chuẩn mấy dự án xây dựng của Tân Giang, không cho chị ta có có hội bới lông tìm vết - Khang Kiếm trừng mắt nhìn cô.

Bạch Nhạn cười càng tươi hơn, khóe miệng cong lên một hình vòng cung nhỏ:

- Bà ấy mà dám bới lông tìm vết thì anh cứ bảo bố anh đập cho bà ta một trận. Chẳng phải quan to hơn một chức sẽ đè chết người đó sao?

- Bố anh là bố anh, anh là anh.

Mặt Khang Kiếm lạnh tanh, tự mình đi tới tủ quần áo tìm cà vạt, chọn bừa một chiếc cà vạt nền sẫm hoa tím. Bạch Nhạn đánh vào tay anh một cái rồi chọn một chiếc khác, màu xanh da trời nhạt có hoa văn chìm.

- Chiếc này. - Cô gật đầu với anh.

Thắt cà vạt xong, Khang Kiếm cài khuy áo, ưỡn thẳng lưng:

- Trông thế nào?

- Đẹp giai hết chỗ chê.

Không nhìn anh, Bạch Nhạn bĩu môi đi ra ngoài, chẳng qua chỉ đi gặp một bà cô trung tuổi thôi mà làm như đi xem mặt người yêu không bằng.

Khang Kiếm khẽ cười.

- Dạ dày em không tốt, không nên ăn nhiều đồ nướng, mà ăn nhiều đồ nướng sẽ béo phì đấy. - Trước lúc xuống lầu, Khang Kiếm ngoái đầu lại nói.

Bạch Nhạn tươi cười vẫy tay với anh rồi sập cửa "rầm"một cái.

Lãnh Phong uống hết một tách trà, sau đó họ xuống lầu đi ăn cơm. Khang Kiếm đã đi rồi. Lãnh Phong mở cửa xe rồi đột ngột hỏi một câu:

- Bạch Nhạn, đúng là em đã ly hôn với cái tay trợ lý kia rồi chứ?

Bạch Nhạn hoang mang:

- Em có giấy chứng nhận đóng dấu đỏ của Cục Dân chính, chắc không phải là giả đâu!

Lãnh Phong bất lực cắn môi, lẳng lặng lên xe, suốt quãng đường không nói năng gì.

Lúc ăn thịt nướng, hai người cũng mải miết cắm cúi ăn, không ai lên tiếng. Ăn cơm xong, Lãnh Phong đưa Bạch Nhạn về rồi im lặng lái xe ra về.

Bạch Nhạn đứng dưới lầu một lúc lâu rồi mới lên nhà.

Vừa vào phòng đã nhìn thấy quần áo sếp Khang thay ra vứt trên giường, cô lầm bầm mấy câu rồi mở tủ, giũ nhẹ quần áo treo vào trong.

Bạch Nhạn muốn gọi điện cho Liễu Tinh kể chuyện bắt gặp Lý Trạch Hạo và Y Đồng Đồng cãi nhau, điện thoại cầm trên tay rồi lại gập lại. Không thể nói, bây giờ Liễu Tinh vẫn còn vương vấn Lý Trạch Hạo, nghe được chuyện này, trong lòng không thể không mong ngóng và trông đợi.

Từ tận đáy lòng mình, Bạch Nhạn không muốn Lý Trạch Hạo và Liễu Tinh quay lại với nhau. Người ta nói lãng tử quay đầu quý hơn vàng, gã Lý Trạch Hạo này trước đây không phải là lãng tử, mà là chính nhân quân tử, một khi anh ta đã hư hỏng thì sẽ không giống với lãng tử. Cái hư của lãng tử là chịu ảnh hưởng của môi trường, gặp được môi trường tốt và người tốt, lãng tử sẽ nở rộ, rạng ngời như hoa. Môi trường của quân tử vốn tốt, những người xung quanh hết sức trong sạch, trong môi trường như vậy mà anh ta vẫn trở nên hư hỏng, vậy thì hoàn toàn không thể cứu vãn.

Bạch Nhạn xua đi suy nghĩ này, thấy nhiệt độ trong phòng vẫn rất cao, cô bèn đi tắm rửa, gội đầu, dọn dẹp nhà cửa, đợi tóc khô rồi trèo lên giường, lại bắt đầu chìm vào cõi mộng.

Đang ngủ ngon, chiếc điện thoại tiện tay đặt cạnh gối bỗng reo lên inh ỏi.

Cô giật mình mở choàng mắt, tim đập thình thịch, nhất thời không biết lúc này là lúc nào, thấy bốn bề tối đen như mực, chỉ có chiếc điện thoại đang phát ra ánh sáng.

- A lô.

Cô cuống quít mở điện thoại, tay vẫn còn run rẩy.

- Anh say rồi.

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, từ đầu dây bên kia vọng tới hơi thở nặng nề của sếp Khang.

Bạch Nhạn từ từ ngồi dậy, bình tĩnh hơn một chút:

- Vậy anh lên giường ngủ đi!

Cô không khỏi cáu kỉnh lầm bầm, cô có phải thuốc giã rượu đâu, gọi cô là gì?

- Tối nay người ăn cơm không đông, anh vốn không định uống nhiều, nhưng chẳng hiểu sao lại uống thêm mấy ly.

- Ờ!

- Em có biết tại sao không?

- Tại sao?

- Đều tại em hết.

Bạch Nhạn cau mày:

- Sếp Khang, tôi nghĩ anh say thật rồi đấy. Đi ngủ đi! - Giọng cô thoáng chút dỗ dành.

- Anh vừa nôn xong, hiện tại chưa muốn ngủ. Bạch Nhạn, đúng là lỗi của em.

- Sếp Khang này, hình như tôi không có mặt ở đó.

- Em không có mặt ở đó, nhưng em ở trong tim anh, không xua đi được.

Hơi thở của cô chậm lại, không dám lên tiếng.

- Chúng ta mới ly hôn được một tháng, không những em cặp kè với người đàn ông khác mà còn ra ngoài gặp gỡ với các đối tượng khác. Sau khi rời bỏ anh, cuộc sống của em rất náo nhiệt, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của anh. Anh buồn nên uống thêm vài ly.

- Sếp Khang, tôi có… quyền làm thế, đúng không nào? - Bạch Nhạn thận trọng hỏi.

- Đạo đức quy định, sau ly hôn sáu tháng mới được tiếp xúc với người khác giới. Phải đợi đến khi cả hai đều đã thích nghi với cuộc sống không có đối phương thì mới có thể bắt đầu một tình cảm mới. Năng lực thích nghi của anh kém, chúng ta để một năm đi!

- Một năm? - Bạch Nhạn dở khóc dở cười, có quy định như vậy sao?

- Em hét to như thế làm gì, một năm sau, em chỉ mới hai mươi lăm tuổi thôi, nhưng anh đã ba mươi mốt tuổi rồi, anh không sốt ruột thì em sốt ruột cái gì? - Khang Kiếm bất bình.

- Em không… phải là sốt ruột…

- Vậy thì được rồi. Anh lại muốn nôn rồi…

Mồm Bạch Nhạn méo xệch, cô nghe thấy đầu dây bên kia vọng ra tiếng "Ọe, ọe…", tiếp đó là tiếng giật bồn cầu.

Sếp Khang vừa mới ngồi trên bồn cầu gọi điện cho cô sao?

Bạch Nhạn trợn mắt hấm hứ với cái điện thoại, cô tin chắc tối nay sếp Khang đã uống rất nhiều.

Bạch Nhạn và sếp Khang không giống nhau, cô nhanh chóng thích nghi với cuộc sống một mình. Đi làm, tan ca, xem phim truyền hình, đi dạo phố, ngủ nướng, ngán đồ ăn ở căng tin thì đi chợ mua chút đồ giàu dinh dưỡng về nấu cho mình một nồi canh.

Khi đó vừa mới bắt đầu tháng Mười một, mùa thu sắp qua, buổi sáng tỉnh giấc đứng trước gương bôi kem dưỡng da, vô tình liếc người trong gương, Bạch Nhạn giật nảy mình. Cô gái trắng bóc nõn nà này là ai? Chẳng phải người ta nói sau khi ly hôn, phụ nữ đều tróc mất một lớp vỏ, sao ngược lại cô lại còn xinh đẹp hơn trước, giống như uống phải thuốc bổ vậy? Như Liễu Tinh, chỉ thất tình thôi mà bây giờ ăn gì cũng không béo, càng ngày càng mảnh mai. Cô sờ eo, nhéo đôi gò má căng mọng. Chúa ơi, toàn thịt là thịt.

Cô đi chân trần, cởi áo ngoài, chỉ mặc mỗi đồ lót rồi bước thử lên cân, mặt bỗng tái đi. Cô đã tăng hai cân rưỡi so với hồi mùa hè

Hai cân rưỡi thịt, đó là khái niệm gì, đặt lên trên thớt cũng là một miếng thịt trắng phau đấy.

Phụ nữ ai mà chẳng thích đẹp, vì hai cân rưỡi thịt này mà từ sáng sớm, tâm trạng Bạch Nhạn đã không được tốt cho lắm.

Hôm nay Bạch Nhạn trực ca sáng.

Ca mổ đầu ngày của phòng phẫu thuật hôm nay là của khoa Phụ sản, thai phụ bốn mươi tuổi sinh mổ. Mấy hôm trước, bác sĩ đã đề nghị sinh mổ nhưng chồng chị ta kiên quyết nói trẻ sinh thường thông minh hơn, nói thế nào cũng không đồng ý cho mổ. Hai người họ lấy nhau mười mấy năm nhưng mãi không có con. Uống mấy bao tải thuốc Bắc, khám hơn chục vị bác sĩ Tây y, đi dọc đi ngang khắp đất nước, cuối cùng mang thai ở tuổi bốn mươi. Vì sợ có sự cố, mấy tháng liền, thai phụ đều nằm yên vị trên giường.

Thai phụ bắt đầu đau bụng từ sáng sớm, rên la chấn động cả khu phòng bệnh. Rốt cuộc do tuổi cao, tử cung đã mở nhưng cơn co không đủ nên bác sĩ lại một lần nữa đề xuất sinh mổ, nếu không cả mẹ và con đều gặp nguy hiểm. Ông chồng khóc sụt khóc sùi vừa ký tên vừa kéo áo bác sĩ nói: Tôi cần cả mẹ cả con!

Lúc thai phụ mới vào phòng mổ, Liễu Tinh cũng bước vào theo, chỉ kịp gây tê cục bộ liền bắt đầu mổ luôn. Không khí trong phòng mổ khá nặng nề, ca mổ không phức tạp nhưng tuổi tác bệnh nhân lại lớn. Trong quá trình mổ, thai phụ xuất huyết nhiều, tim đập bất thường. Cũng may bác sĩ đứng mổ nhiều kinh nghiệm nên cuối cùng ca mổ cũng kết thúc thuận lợi.

Người mẹ bình yên nằm ngủ trên cáng, Liễu Tinh bế em bé nặng 3,5kg ra ngoài. Bỗng Bạch Nhạn nghe thấy tiếng khóc xé tai từ bên ngoài vọng vào. Cô mỉm cười, chắc chắn là của ông chồng bốn chục tuổi đầu kia.

Dọn dẹp phòng mổ xong, cô rửa sạch tay bước ra ngoài, thấy Liễu Tinh mặt mày tái nhợt đang thẫn thờ dựa vào tường.

Cô bước tới huých Liễu Tinh:

- Sao thế, phải lòng cậu nhóc mũm mĩm nhà người ta rồi à?

Liễu Tinh quay lại như người mất hồn rồi đột nhiên ôm ghì lấy Bạch Nhạn:

- Nhạn, mình không muốn già như vậy rồi mới sinh em bé.

Bạch Nhạn chớp mắt sửng sốt, không hiểu Liễu Tinh bị làm sao.

- Mình nghĩ kỹ rồi, mình sẽ không kén chọn nữa, tàm tạm là được. Sau đó kết hôn cho sớm, nhất định phải sinh con trước ba mươi tuổi.

Để thể hiện quyết tâm của mình, Liễu Tinh còn bắt chước mấy bộ phim Hàn Quốc hô cố lên, tay vung vẩy nắm đấm, mặt mày rất nghêm túc.

- Ý cậu là, nhiệm vụ trước mắt của cậu là phải tìm được vật dẫn cung cấp tinh trùng?

Bạch Nhạn hỏi bằng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Liễu Tinh nhéo Bạch Nhạn một cái:

- Nhạn, sao cậu ăn nói thô lỗ thế, mình muốn tìm một ông chồng xứng với mình, yêu thương mình.

Mồm Bạch Nhạn méo xệch vì đau:

- Nói nhảm, rõ ràng là mình toàn nói từ chuyên ngành, mình thấy hình như không phải cậu đang đi tìm chồng mà là tìm người đàn ông có thể giúp cậu sinh con. Thực ra yêu cầu này không có gì là khó, đàn ông bình thường tuổi tác phù hợp đều có thể đạt tiêu chuẩn.

Liễu Tinh cười cười tiến lên bịt mồm Bạch Nhạn:

- Cái đồ nhãi ranh này, người ta chẳng qua bị thai phụ cao tuổi dọa mà thôi, suýt nữa thì mất hai mạng người rồi đấy.

Không biết nghĩ tới điều gì mà nụ cười trên mặt Liễu Tinh bỗng vụt tắt như nước triều rút xuống, cô thở dài, rụt tay lại ôm lấy người mình:

- Trước đây mình đã từng muốn sinh một đứa con trai giống Lý Trạch Hạo, học giỏi, lễ phép, mình sẽ không phải lo lắng cho nó. Bây giờ mình cảm thấy cách nghĩ đó thật nực cười, nếu thật sự đẻ ra con trai của kẻ bội bạc đó, chẳng thà mình đâm đầu vào tường cho xong. Nhạn, cậu đã bao giờ nghĩ tới việc sẽ sinh ra một đứa trẻ như thế nào chưa?

Bạch Nhạn nhíu mày, gõ tay vào má, một lúc sau mới trịnh trọng trả lời:

- Mình thật sự chưa từng nghĩ tới.

- Cậu đủng đỉnh quá đấy! Nhạn, thực sự sếp Khang tuy người chẳng ra gì nhưng tướng mạo lại ổn, sinh một đứa con trai cho anh ta chắc chắn sẽ đẹp trai lắm.

- Mình không muốn nói mấy chuyện viển vông này, cậu đừng có trốn việc, về mà giữ lấy miếng cơm manh áo của mình đi.

Bạch Nhạn đẩy Liễu Tinh ra cầu thang, không để cho cô nàng nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của cô.

Chính trong một giây trước, trong đầu cô thật sự đã hiện lên hình ảnh của sếp Khang. Chính bởi hình bóng thoáng qua này mà cô thấy giận mình nên không muốn nói chuyện nữa.

Bận rộn tới tận trưa, đồng nghiệp lục tục tới căng tin ăn cơm, còn Bạch Nhạn rót một cốc nước sôi, lấy trong túi ra một lát bánh mì nhai trệu trạo. Đang chuẩn bị ngồi xuống giở báo ra xem, vừa ngẩng đầu lên thì Lãnh Phong bước vào.

- Đã đến bữa rồi còn ăn bánh mì làm gì. - Lãnh Phong cau mày vẻ không tán thành.

- Đây là bữa trưa của em. - Bạch Nhạn nói.

Lãnh Phong trừng mắt nhìn miếng bánh mì đã bị cắn thành một hình vòng cung với vẻ mặt không thể tin nổi:

- Bạch Nhạn, tình hình tài chính hiện giờ của em không được tốt sao?

Mồm Bạch Nhạn méo xệch, trên thực tế, sau khi ly hôn, cô gần như đã lọt vào tầng lớp trung lưu của Tân Giang ấy chứ.

Dưới ánh mắt đàn áp của Lãnh Phong, cô thật thà khai báo:

- Anh Lãnh, kể từ hôm nay em bắt đầu giảm béo. Buổi trưa hai lát bánh mì, buổi tối một quả dưa chuột, buổi sáng em sẽ ăn nhiều một chút. Anh đừng đợi em, mau đi ăn cơm đi!

Lãnh Phong lùi ra sau một bước, ngắm cô từ trên xuống dưới:

- Em… béo ở chỗ nào?

- Đây là bí mật cá nhân, chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nào thảo luận. Đợi tới lúc em trở về cân nặng lúc đầu, em sẽ hẹn anh ăn cơm.

Lãnh Phong lườm cô:

- Nói nhăng nói cuội, em mà muốn giảm béo thì quá nửa phụ nữ trong bệnh viện này phải đi nhảy sông tự tử rồi. - Anh giật miếng bánh mì trong tay cô vứt thẳng vào thùng rác rồi kéo cô ra bên ngoài - Em mà lề mề thêm vài phút nữa thì anh lại không ăn được món cơm chiên thập cẩm anh thích, không ăn được thì tâm trạng anh sẽ không tốt, tâm trạng không tốt thì sẽ dễ sửng cồ với bệnh nhân.

- Nhưng nếu em ăn thêm một miếng cơm, tâm trạng em sẽ càng ác liệt. - Bạch Nhạn muốn rụt tay lại nhưng Lãnh Phong càng kéo chặt hơn.

- Buổi tối anh với em đi mười vòng quanh bệnh viện, tâm trạng em sẽ tốt lên. - Lãnh Phong hùng hồn nói.

- Em trực ca sáng, buổi chiều là tan ca rồi.

- Vậy buổi tối chúng ta đi xem phim? Lát nữa anh xem xem có phim gì hay.

- Anh Lãnh, em mắc chứng thôi miên phim ảnh, cứ vào rạp, phim vừa chiếu là em sẽ lăn ra ngủ.

- Rạp chiếu phim bây giờ bật máy sưởi, ngủ dễ chịu lắm, anh sẽ nhớ mang áo khoác cho em.

Bạch Nhạn điên đầu, anh chàng bác sĩ Lãnh này không hiểu thật hay là đang giả ngốc, hình như cô ám chỉ rất rõ ràng mà! Giằng co một hồi, bất giác họ đã kéo nhau ra đến đầu cầu thang.

Có một người cũng đang lên cầu thang, suýt chút nữa đụng phải họ.

- Nhạn Nhạn? - Người đó ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi xuống hai bàn tay đang nắm chặt của Bạch Nhạn và Lãnh Phong.

Bạch Nhạn rụt tay lại, đứng cách xa Lãnh Phong ra rồi bình thản cười:

- Bí thư Khang, bác tìm cháu ạ?

Lãnh Phong nhìn Bạch Nhạn, đoán chừng người này có lẽ là bố chồng cũ của cô - Bí thư Sở Tư pháp tỉnh Khang Vân Lâm.

- Bố gọi điện cho con nhưng mãi không ai nghe máy, trong nhà cũng không thấy ai nên bố đến đây xem con có đi làm không. Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa của con đúng không, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.

Ông Khang Vân Lâm ngạo mạn gật đầu với Lãnh Phong.

Bạch Nhạn thở dài, kế hoạch giảm béo hôm nay của cô xem ra đã thật sự bị hoãn lại rồi.

- Bốn giờ chiều anh sẽ gọi điện cho em.

Lãnh Phong mỉm cười nháy mắt Bạch Nhạn với rồi đi trước.

Ông Khang Vân Lâm đưa Bạch Nhạn tới một quán trà kiểu Quảng Châu, họ không gọi thức ăn, chỉ gọi trà và mấy món điểm tâm kiểu Quảng Châu.

Bạch Nhạn thận trọng ngồi xuống, đối với ông Khang Vân Lâm, cô không nói rõ được tâm tư của mình. Ông ta và bà Bạch Mộ Mai giống nhau, phận con cái không có tư cách bàn tán. Nếu là cùng độ tuổi, cô sẽ cực kỳ coi thường người đàn ông này.

- Sao không ăn đi? - Ông Khang Vân Lâm ân cần đẩy đĩa điểm tâm tới trước mặt Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn gắp một cái há cảo tôm cho vào miệng cắn từng miếng nhỏ, trong lòng thầm đoán xem ông Khang Vân Lâm đến tìm cô là vì mục đích gì.

Khi ly hôn với sếp Khang, cô không báo cho bà Bạch Mộ Mai, còn sếp Khang có nói với bà Lý và ông Khang hay không, cô không rõ. Từ sau khi chia tay với bà Bạch Mộ Mai ở huyện Vân, mẹ con cô hoàn toàn không liên lạc. Cô hôm đi ngang qua Nhà hát Tân Giang, có thấy trên bảng quảng cáo dán poster của vở kịch Tây sương ký, bà Bạch Mộ Mai diễn vai Thôi Oanh Oanh. Cô chỉ liếc một cái rồi bước qua, không hề dừng lại.

- Nhạn Nhạn, tháng trước tổ chức đã nói chuyện và yêu cầu bố lui về phía sau. Kể từ hôm nay, bố không phải đi làm nữa.

Ông Khang Vân Lâm nói, vẻ mặt thoáng chút hụt hẫng.

Bạch Nhạn tiếp tục nhai sủi cảo, cảm giác tôm không được tươi lắm, nhai rất mất công.

- Bố… chuẩn bị ly hôn với mẹ của Khang Kiếm và dọn tới huyện Vân. - Ông Khang Vân Lâm dè dặt nhìn Bạch Nhạn.

Đôi đũa trong tay cô run lên, miếng sủi cảo tôm rơi bịch xuống bát dấm, sánh một nửa ra bàn. Tim cô như bị khoan thủng một lỗ.

Cô nuốt nước bọt rồi nhìn chằm chằm chất lỏng màu nâu nhạt trên bàn:

- Cháu… đã ly hôn với Khang Kiếm lâu rồi, bác không cần phải nói những chuyện này với cháu.

Ông Khang Vân Lâm cười gượng gạo:

- Không giấu gì con, nếu như hai con vẫn… sống tốt đẹp, bố sẽ không có ý nghĩ này, bố sẽ yêu thương con như con ruột. Dù có khó chịu đến đâu nhưng vì con và Khang Kiếm, vì cái gia đình này, bố sẽ luôn cố gắng. Không ngờ hai đứa lại không có duyên, bây giờ bố lại không có việc gì làm để giết thời gian, trong nhà thì lạnh lẽo. Đời người ngắn ngủi, làm người đôi lúc cũng phải nghĩ cho riêng mình một chút. Trước đây bố rất có lỗi với mẹ con, sau này bố muốn bù đắp cho bà ấy. Nhạn Nhạn, sau này con thật sự là con gái của bố rồi.

Bạch Nhạn chậm rãi ngước mắt lên:

- Bí thư Khang, thật thì không thể thành giả, giả không thể thành thật, cháu… không có quan hệ gì với bác hết.

- Nhạn Nhạn - Mặt ông Khang Vân Lâm đỏ lên - Bố biết tin này hơi đường đột, có lẽ nhất thời con chưa thể chấp nhận được. Nhưng bố vẫn sẽ chịu trách nhiệm làm cha với con.

- Bác… là bố cháu? - Bạch Nhạn khẽ hít vào một ngụm hơi lạnh.

Ông Khang Vân Lâm khó nhọc cúi đầu xuống:

- Bố không phải. Bố con…

- Là ai? – Tim Bạch Nhạn ngừng đập.

- Mẹ con không nói cho con sao?

- Ông ấy là ai?

- Đợi mẹ con nói cho con đi! Nhạn Nhạn, hôm nay bố tới để thăm con, con vẫn sống tốt chứ?

- Tốt không thể nào tốt hơn. Bí thư Khang - Bạch Nhạn nhắm mắt lại - Bác muốn đi huyện Vân, mẹ cháu có biết không?

- Bố muốn cho bà ấy bất ngờ nên chiều nay chuẩn bị đi huyện Vân gặp bà ấy.

- Bác Khang, cháu thật sự không muốn đả kích bác. Với tuổi tác và chức vụ của bác hiện nay, bác đã không phải là người bà ấy cần nữa rồi. Nhân lúc suy nghĩ này của bác mới đang manh nha, tốt nhất là hãy dập tắt nó đi rồi trở về nhà chăm sóc cho bà Lý. Thực ra đời này người bác cần bù đắp nhất chính là bà ấy, chứ không phải là bà Bạch Mộ Mai. Bác cứ từ từ dùng bữa, cháu đi làm đây.

Bạch Nhạn lẳng lặng đứng dậy, không nhìn ông Khang Vân Lâm thêm một cái nào nữa.

Ông Khang Vân Lâm bần thần chớp mắt, không định thần lại được.

Đi dưới ánh mặt trời, Bạch Nhạn mới cảm thấy người ấm lên, cô thở dốc từng hơi, như thể đã phải nín thở rất lâu.

Mối nghiệt duyên này, lúc nào mới có thể cắt đứt đây!

Suốt buổi chiều, Bạch Nhạn cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn như người mất hồn.

Mặc dù cơ thể cô vẫn đi ra đi vào phòng mổ, người khác hỏi gì cô đều trả lời đầy đủ, y tá trưởng cần gì cô đều có thể đem đến rất chính xác, nhưng suy nghĩ của cô đã treo ngược cành cây từ lâu.

Thực ra, đây chính là biểu hiện của chứng rối loạn tâm lý cưỡng chế[1].

[1] OCD (Obessive-Compulsive Disorder): một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh là bị ám ảnh, cảm thấy lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Không thể không thừa nhận, bây giờ dù cô và bà Bạch Mộ Mai có cắt đứt triệt để đến mấy, nước sông quyết không phạm nước giếng, nhưng nước sông hay nước giếng xét cho cùng cũng đều là nước. Bà Bạch Mộ Mai là mẹ cô, điều này không thể phủ nhận. Chuyện của bà, cô không thể không để tâm, hơn nữa lại còn dính dáng đến bố của sếp Khang, đúng là đã loạn càng thêm loạn.

Nhưng cô thấp cổ bé họng, chẳng thay đổi được gì, chỉ có thể mở to mắt nhìn bí thư Khang lao đầu vào lửa mà không dám đưa tay ra cứu giúp. Đúng là nực cười, ông Khang lăn lộn trên quan trường nhiều năm như vậy mà lại không nhìn rõ được bộ mặt thật của bà Bạch Mộ Mai. Ông ta sẽ không cho rằng Bạch Mộ Mai ở vậy bao nhiêu năm là vì không thể quên được ông ta đấy chứ? Nếu bà Bạch Mộ Mai thật sự có thể si tình tới mức đó, vậy thì cô từ đâu chui ra?

Tình yêu quả đúng là trẻ không tha già không thương, khiến IQ con người ta tụt giảm, có mắt như mù.

Hiện giờ, trong mắt bà Bạch Mộ Mai, ông Khang Vân Lâm là một kẻ dở ông dở thằng, theo quan điểm về hạnh phúc và tình dục cường điệu của bà thì ông chẳng có chút giá trị sử dụng nào. Bà Bạch Mộ Mai sẽ chẳng vì tình yêu mà dành nửa đời sau của mình để đi phục vụ một ông già.

Tình yêu rất đẹp đẽ, hiện thực lại rất tàn khốc.

45. Chương 10.4

Bạch Nhạn chỉ hy vọng ông Khang Vân Lâm vẫn chưa kích động đến mức thông báo quyết định này cho vợ cả và vợ lẽ của ông ta, như vậy số người chịu tổn thương có thể ít đi một chút. Trải qua những năm tháng dài dằng dẵng, sức chịu đựng của bà Lý có lẽ đã mạnh hơn nhiều so với thời trẻ!

Bốn giờ, Lãnh Phong đúng hẹn gọi điện thoại cho Bạch Nhạn. Bạch Nhạn nói mình không được khỏe, muốn về nhà nghỉ ngơi. Nghe vậy Lãnh Phong nói là cô đói rồi, anh sẽ đến ngay để đưa cô đi ăn.

Bạch Nhạn nắm chặt điện thoại, trong lòng không phải là không rung động. Nhưng, con thiêu thân bị thương cũng có sự lựa chọn, không thể cứ thấy nguồn sáng ấm áp là lao đầu vào. Lãnh Phong rất tốt, quan tâm tới cô, tâm tư muốn theo đuổi cô của anh cô cũng hiểu được. Nói ra thì không biết cô hạnh phúc hơn Liễu Tinh biết bao nhiêu lần. Vừa ly hôn đã có một người đàn ông tốt như vậy chờ đợi sẵn, muốn bao nhiêu hư vinh có bấy nhiêu. Con người ta quý ở chỗ biết tự lượng sức mình, trong lúc đón nhận sự quan tâm của Lãnh Phong, cô đặt tay lên ngực tự hỏi: điều Lãnh Phong mong muốn, cô có thể mang đến cho anh không?

Ít nhất, hiện giờ, cô không có tâm trạng, cũng không có tự tin mang đến cho anh. Bởi vì là Lãnh Phong, nên cô càng phải thận trọng hơn. Minh Thiên nói, Lãnh Phong vì cô nên mới tới Tân Giang. Khi đó, Lãnh Phong mới chỉ nghe về cô chứ chưa từng gặp mặt.

Bất kỳ người con gái nào khi nghe được chuyện này đều sẽ bị sự cố chấp và lãng mạn đó làm cho cảm động đến rơi lệ. Cô là một dạng khác, nghe xong trầm mặc rất lâu rồi khẽ thở dài.

- Em muốn về nhà nằm một chút, trước khi ngủ em sẽ nấu cháo ăn. - Bạch Nhạn nói.

- Vậy tan làm xong anh tới thăm em?

- Ngày mai chúng ta gặp nhau ở bệnh viện.

- Bạch Nhạn?

- Hả?

Lãnh Phong mím chặt môi, thở thật sâu:

- Làm bạn gái anh nhé, được không?

Bạch Nhạn thông minh sắc sảo thế nào, anh đã được chứng kiến. Nếu cứ vòng vo tam quốc mà không đi thẳng vào vấn đề, cô sẽ còn vòng vo xa xôi hơn cả anh.

Câu hỏi ép thẳng vào tim khiến Bạch Nhạn suýt nữa thảng thốt kêu lên.

- Em đã ly hôn mấy tháng rồi, tâm trạng có lẽ đã ổn định hơn nhiều. Trước đây anh đã từng thổ lộ với em, nhưng khi đó không phù hợp. Bây giờ thì được rồi chứ? - Lãnh Phong giải thích thêm.

Bạch Nhạn thận trọng cân nhắc câu chữ, lựa lời đáp:

- Anh Lãnh, cũng không biết tại sao, có lẽ là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, nên em có vẻ như mắc chứng sợ hôn nhân. Cứ nghe tới kết hôn là mồ hôi túa ra đầy người.

- Chúng ta làm người yêu trước, kết hôn ít nhất phải hai năm nữa. Hồi đi học anh có học thêm về tâm lý học, nhất định anh sẽ có biện pháp xua tan chứng sợ hãi của em. - Lãnh Phong binh đến tướng chặn, không hề nao núng.

Bạch Nhạn đỏ bừng mặt, nhất thời ấp úng:

- Nhưng… em sợ sẽ khiến anh nhỡ nhàng.

- Bạch Nhạn - Giọng Lãnh Phong bỗng dịu đi, như ngọn gió xuân ấm áp thức tỉnh đất mẹ - Anh mất đi bố mẹ khi còn nhỏ xíu, nhưng anh vẫn có thể bước ra khỏi bóng đen. Một chút trắc trở này của em thì có là gì? Đừng sợ, đã có anh! Chúng ta thử kết giao xem!

Bạch Nhạn bần thần cúp điện thoại, tâm trạng ngẩn ngơ lại càng trầm trọng hơn.

Đúng là mẹ con đào hoa, hôm nay bà Bạch Mộ Mai có lão vương tử cầu hôn, cô cũng có một người đàn ông ưu tú ngỏ lời. Hôm nay là một ngày bình thường, đâu có phải ngày lễ Tình nhân theo lịch âm lịch dương gì đâu!

Ngồi trên xe buýt, Bạch Nhạn ngẩn ngơ thừ mặt ra trước cửa sổ. Người ngồi bên cạnh ngạc nhiên nhìn cô rồi tốt bụng huých cô một cái:

- Điện thoại của cô reo kìa!

- Ồ!

Lúc này Bạch Nhạn mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

- Cô nhóc, em lại lừa anh rồi!

Vừa bấm phím nghe, giọng nói khàn khàn quyến rũ của Lục Địch Phi đã vang lên bên tai cô.

Tiếp xúc với Lục Địch Phi vài lần, Bạch Nhạn đã quen với giọng nói mập mờ bỡn cợt của anh ta nên coi như gió thoảng bên tai, không thèm bận tâm.

- Anh Lục, không phải là tôi không chủ động gọi điện, mà thực ra là tôi không có chuyện gì dám làm kinh động đến lão đại nhân.

- Anh chẳng qua chỉ hơn em có tám tuổi thôi, không phải là già, mà là chững chạc. - Lục Địch Phi bất mãn làu bàu.

- Dạ chào anh Lục chững chạc! - Bạch Nhạn ngoan ngoãn gọi.

Ở đầu dây bên kia, Lục Địch Phi sung sướng cười ha hả:

- Cô nhóc, nghe nói bây giờ em đã quay về với tầng lớp độc thân giống anh, hai kẻ độc thân chúng ta ăn mừng tí đi, được không?

Bạch Nhạn nhe răng cười, thật xấu hổ thay cho Đảng khi có người cán bộ kiểu này:

- Sếp Lục, gần đây tình hình khu đô thị mới tốt lắm à?

- Cô nhóc, chuyện lớn tới đâu cũng không quan trọng bằng em. - Trời sinh Lục Địch Phi có cái mồm khéo lấy lòng người, đương nhiên anh ta đoán ra được ẩn ý trong lời Bạch Nhạn - Khang Kiếm là đồng nghiệp và anh em của anh, cô nhóc em cũng là người quan trọng của anh. Anh chẳng có ưu điểm gì, nhưng được cái yêu ghét rõ ràng. Cậu ta là cậu ta, em là em. Bọn em đã chia tay, nhưng với anh mà nói, cô nhóc vẫn là cô nhóc ngày nào, vẫn luôn trong sáng trong lòng anh.

Bạch Nhạn bịt miệng, sợ mình sẽ ọe ra mất. Đối phó với Lục Địch Phi, cách tốt nhất là chỉ cười chứ không trả lời. Con người Lục Địch Phi này miệng lưỡi ngọt xớt, nghe như không có chừng mực, bất chấp hoàn cảnh, nhưng Bạch Nhạn cảm thấy thật ra đó chỉ là cách che giấu của anh ta. Trên thực tế, lòng dạ Lục Địch Phi không hề nông cạn hơn sếp Khang, dã tâm cũng không nhỏ hơn sếp Khang.

Sau một màn cười đùa, Lục Địch Phi lúc thì dỗ dành, lúc thì ép buộc, khiến Bạch Nhạn cuối cùng phải đồng ý tối thứ Sáu này sẽ đi ăn cơm cùng anh ta.

Không phải Bạch Nhạn không có cách từ chối, mà là cô biết nếu cô không đồng ý, Lục Địch Phi sẽ giống như một con nhặng vo ve lượn lờ quanh đầu cô bất kể ngày đêm.

Có phải bây giờ Lục Địch Phi vẫn muốn hợp tác với cô để lật đổ Khang Kiếm? Bạch Nhạn cười khổ, có chút bất lực.

Tiểu khu nơi Bạch Nhạn thuê nhà bây giờ sinh hoạt rất thuận tiện, đối diện có một chợ nông sản đêm, mỗi ngày vào buổi sáng sớm và chiều muộn thường bán tôm cá tươi và rau củ.

Nếu tan ca sớm, Bạch Nhạn thích lượn chợ một vòng trước khi về nhà.

Vào chợ, nhìn thấy mấy người đang xúm lại ở khu đồ biển nên cô bước tới nhìn, mấy sọt cua tươi rói đang giương càng lên, con nào con nấy to đùng chắc nịch, mai xanh càng dài, những sợi lông trên càng vừa đen vừa dài, nhìn là biết cua đã được mấy năm tuổi, hỏi giá cũng không quá đắt.

Mấy người xung quanh mỗi người lấy mấy con, vèo một cái, trong sọt đã chẳng còn lại bao nhiêu.

- Cô bé ơi, có mua mấy con về nhà tẩm bổ không? Cua mùa nay là béo nhất đấy.

Bác chủ sạp thấy Bạch Nhạn chỉ nhìn mà không mua thì cười hỏi.

Bạch Nhạn bị bác ta làm cho động lòng, hôm nay vừa khéo cô lại chưa có gì ăn, bụng đã lẹp kép, mà ăn cua cũng không bị béo.

- Cho cháu bốn con!

- Bốn con nghe không hay[2], sáu con đi!

[2] "Bốn"có cách phát âm gần từ "Tử"nghĩa là "chết", nên người dân Trung Quốc thường kiêng dùng số 4.

Bác bán hàng nhanh nhẹn bắt sáu con cua cho lên cân:

- 120 tệ!

Bạch Nhạn đau lòng, thôi, hiếm khi có dịp xa xỉ nên đành cắn răng móc ví ra.

Bạch Nhạn lại xách cua đi sang sạp hàng khác lượn mấy vòng, mua mấy quả dưa chuột, một ít cà chua bi, cải mầm, một ít mì khô, còn xin thêm mấy cọng hành.

Trên đường về, cô nghĩ về nhà cô sẽ nấu cháo yến mạch, làm bánh kếp trứng và nấu một nồi canh cải mầm, sau đó trộn dưa chuột với cà chua bi làm món tráng miệng, cua thì dùng dây buộc chặt rồi hấp lên làm món chính của bữa tối. Tối nay coi như tự chúc mừng mình đã quay về với cuộc sống độc thân, chiến dịch giảm béo bắt đầu từ ngày mai vậy!

Bạch Nhạn rất thích nấu ăn, phòng bếp mịt mù hơi nước, dầu ăn trên chảo kêu xèo xèo, cô cảm thấy rất có hương vị gia đình.

Hồi trước ở huyện Vân nhà nghèo, không mua được gì. Nhưng mẹ Thương Minh Thiên là cao thủ bếp núc, ngồi trong sân nhìn bà Thương ngay cả món rau cải xào đơn giản cũng có thể nấu cho đầy đủ màu sắc hương vị, cô nhìn mà phát thèm. Sau này đi làm, cô cũng học nấu ăn, dần dần tay nghề cũng ổn.

Tai đeo MP3, miệng ngân nga hát, Bạch Nhạn vui vẻ đứng trong bếp thái thái cắt cắt. Lúc trời sắp tối, trên chiếc bàn ăn nhỏ trong phòng khách đã bày đầy đĩa lớn đĩa nhỏ, xanh đỏ đẹp mắt, nhất là đĩa cua ở chính giữa, mai đỏ rực, nước gạch lộ ra ngoài, nhìn mà muốn rớt nước miếng. Bạch Nhạn nghĩ mình cùng lắm ăn được một con, mấy con kia ngày mai gói lại mang tới bệnh viện cho bọn Liễu Tinh thưởng thức.

Trước khi ăn, cô còn cẩn thận đi rửa mặt, cởi tạp dề, vừa bước ra ngoài thì có người gõ cửa.

Cô nhìn qua mắt thần, sếp Khang đang đứng thẳng tắp, sắc mặt nghiêm nghị.

Bạch Nhạn tắt đèn đánh tách một cái rồi mới mở cửa.

- Đèn hỏng à? - Khang Kiếm băn khoăn hỏi. Trước lúc đi lên anh đã cẩn thận nhìn, trong nhà đèn sáng.

Bạch Nhạn chặn ở cửa:

- Vâng, hôm nay anh muốn mặc bộ nào?

Sếp Khang này càng ngày càng chẳng ra sao, bây giờ đến cũng không thèm gọi điện.

Khang Kiếm cảnh giác quét mắt nhìn căn phòng trong bóng tối, cái mũi thính ngửi thấy một mùi quen thuộc.

- Trong nhà còn ai nữa? - Giọng anh khiến người ta không rét mà run.

- Chỉ có mình em.

Không tin lời cô, Khang Kiếm đẩy cô ra, thành thạo tìm ngay ra công tắc, tách một cái, căn phòng lại ngập tràn ánh sáng.

Thoạt tiên anh trừng mắt nhìn chỗ thức ăn trên bàn bằng vẻ mặt không dám tin, yết hầu nhấp nhô, sau đó vội vàng xông vào trong nhà, phòng ngủ, ban công, phòng bếp, thậm chí cả phòng vệ sinh cũng vào xem, những thớ thịt căng cứng trên mặt lập tức thả lỏng.

Đi phía sau anh, Bạch Nhạn lén lút hươ nắm đấm, đồ đa nghi! Anh chợt quay người lại, cô không kịp thu về nên đành cười khan, giả vờ sờ đầu:

- Anh mau đi thay quần áo đi!

Đi mau đi mau, cô còn phải ăn cơm nữa đó!

Khang Kiếm gật đầu, bước vào phòng cởi áo khoác ra, chỉ mặc một cái áo len bằng lông cừu đi ra ngoài, sau đó vào phòng vệ sinh rửa tay rồi tiện thể vào nhà bếp mang bát đũa ra.

- Anh… làm gì thế? - Bạch Nhạn trợn tròn mắt.

- Ăn cơm! - Khang Kiếm nói một cách hết sức đương nhiên.

- Đây… là bữa tối của em.

- Một mình em ăn hết nhiều thế này sao. - Khang Kiếm nới lỏng cà vạt, tự múc cho mình một bát cháo.

- Em để ngày mai, ngày kia. - Bạch Nhạn bực bội.

- Thức ăn ăn luôn thì tốt, đồ ăn thừa mất hết chất mà. Ngồi xuống ăn đi! Trong nhà có rượu không?

Nhìn đĩa cua ở chính giữa và món tuyệt chiêu kiểu Bạch Nhạn đã lâu không được thưởng thức, đôi mắt đen thẫm của Khang Kiếm sáng lấp lánh.

Bạch Nhạn đứng cạnh bàn bĩu môi:

- Chúng ta đã ly hôn rồi, mấy món này toàn mua bằng tiền của em, không có phần của anh.

- Sau này anh đưa cho em tiền ăn là được chứ gì. Trời cuối thu rồi, đồ ăn phải tranh thủ ăn lúc nóng. - Khang Kiếm ấn cô ngồi xuống, đưa đũa và múc cháo cho cô, còn mình thì tự thò tay ra lấy cua.

Bạch Nhạn trợn mắt, đập đũa vào tay anh:

- Cua tươi nhất, phải ăn sau cùng, nếu không mấy món kia chẳng còn vị gì nữa cả.

Đồng chí sếp Khang này tuổi chó chắc, mũi sao mà thính thế. Bữa cơm long trọng đầu tiên kể từ khi cô dọn ra ngoài cũng bị anh tóm được.

- Ừ! - Khang Kiếm mỉm cười, húp một ngụm cháo lớn rồi gắp một gắp bánh trứng đầy, chẳng cần đến rau đã cho vào miệng ăn ngon lành, vừa nói vừa khen:

- Bạch Nhạn, tay nghề của em càng lúc càng giỏi, ngon quá.

Bạch Nhạn chán chường gặm dưa chuột, ăn cải mầm, không thèm đếm xỉa đến anh.

Tâm trạng Khang Kiếm chẳng hề bị ảnh hưởng, anh ăn liền hai bát cháo, vét sạch một đĩa bánh trứng lớn, cuối cùng còn ăn hai con cua to.

- Mấy con này mai anh tới ăn. - Khang Kiếm lưu luyến nhìn ba con cua còn lại trên đĩa.

- Đây là phần của người khác. - Bạch Nhạn hừ mũi.

- Liễu Tinh? - Khang Kiếm nhướn mày.

Bạch Nhạn không đáp.

Khang Kiếm chủ động giúp thu dọn bát đĩa rồi cũng biết điều giành phần rửa bát. Phòng bếp không lớn, hai người đứng trong đó, thỉnh thoảng lại chạm vào vai hay giẫm vào chân nhau, nhìn thế nào cũng giống một đôi vợ chồng mặn nồng thắm thiết.

Bạch Nhạn liếc xéo Khang Kiếm rồi vứt giẻ lau xuống, anh ta thích thể hiện thì cứ để anh ta thể hiện cho đã, ăn chực không ngon lành thế đâu.

Cô mở tivi xem, tivi đang chiếu chương trình thời sự, cô không thích xem thời sự nên cầm điều khiển định đổi kênh.

- Ấy đừng, vừa rồi đang nói khu đô thị mới của tỉnh nào thế? - Khang Kiếm vừa vẩy nước trên tay vừa chạy vào.

- Không phải tỉnh mình.

- Không phải tỉnh mình cũng cần quan tâm.

Khang Kiếm giật điều khiển tivi, ấn cô ngồi xuống rồi chăm chú nhìn màn hình.

Bạch Nhạn nghiêng đầu, chống cằm liếc ngang liếc dọc, như thể lần đầu tiên cô quen Khang Kiếm. Đây thực sự là người chồng cũ đã ly hôn với cô được gần ba tháng ư?

- Sếp Khang, sau Tết là anh ba mươi mốt tuổi rồi phải không?

Khang Kiếm không hề chớp mắt:

- Ừ.

- Anh chẳng còn trẻ nữa, có lẽ cũng nên suy nghĩ đến vấn đề cá nhân chứ nhỉ?

- Không vội.

- Có phải chưa gặp ai phù hợp không, y tá trưởng chỗ bọn em quen nhiều người lắm, có muốn nhờ chị ấy giới thiệu giúp không?

Câu nói này, cuối cùng đã thành công trong việc di dời sự chú ý của sếp Khang, anh nghiêng người qua, mày nhíu lại:

- Bạch Nhạn, sao hôm nay em giống mẹ anh thế?

Bạch Nhạn tinh nghịch cong môi:

- Đúng thế, chuyện này nên để mẹ anh quan tâm mới đúng. Ý em là, muộn thế này rồi mà anh còn ở trong nhà của vợ cũ thì có phù hợp không?

- Có gì mà không phù hợp, chúng ta đâu có làm chuyện gì mờ ám.

Lời vừa thốt ra, ánh mắt đang nhìn nhau của hai người đều bất giác lảng đi, tai Khang Kiếm đỏ rực, bàn tay đặt trên đầu gối chầm chậm co lại.

- Nhưng mà, tôi không muốn hàng xóm nói ra nói vào. Sếp Khang, anh cầm quần áo của anh… đi sớm đi!

Bạch Nhạn làm mặt lạnh, hạ lệnh tiễn khách.

Đêm hôm đó, Khang Kiếm mất ngủ.

Nằm trên chiếc ga trải giường trắng như tuyết trong nhà khách Thành ủy, đắp chiếc chăn tơ tằm nhập khẩu nhẹ tênh, điều hòa trung tâm khiến nhiệt độ trong phòng luôn duy trì ở mức 18 độ dễ chịu, anh xem tài liệu đến tận mười hai giờ đêm, nhưng vẫn không tài nào ngủ được.

Từ Ban tuyên truyền Tỉnh ủy tới Tân Giang nhậm chức trợ lý thị trưởng, Khang Kiếm tổng kết được hai việc quan trọng nhất khi làm quan: đó là uống rượu và đi họp. Một năm có 365 ngày, không biết anh đã uống bao nhiêu rượu và dự bao nhiêu cuộc họp. Nhưng, mỗi cuộc rượu, mỗi cuộc họp đều lại không thể thoái thác. Trước kia, anh còn cầm bút tự mình viết gì đó, bây giờ mấy việc đó đều do Giản Đơn và Tiểu Ngô phụ trách. Ra khỏi cửa có xe đưa đón, ăn cơm bằng tiền công quỹ, phát biểu có người soạn, tâm trạng buồn chán thì viện cớ đi họp để ra ngoài dạo chơi. Tất cả những điều này, làm tới vị trí hiện nay của anh là có thể tiếp nhận một cách thoải mái.

Có lúc Khang Kiếm hồ nghi, đây là mình đề cao phương diện tinh thần, hay là đã thoái hóa thành một linh hồn mục nát núp sau một lớp da trẻ trung?

Nếu có gì đáng để chúc mừng, thì đó chính là việc anh vẫn còn chưa thật sự trở thành một tên quan lại khốn kiếp, anh vẫn còn thật tâm đóng góp được chút chuyện thực tế cho Tân Giang. Cùng là ngồi trên bục cao

ra rả những lời ca tụng, nhưng bài phát biểu của anh ít nhiều còn có nội dung thực tế. Lần cải tạo thành cũ này là do anh chạy đôn chạy đáo tới Bắc Kinh và lên trên tỉnh, xin được tiền và dự án. Chỉ một dự án này thôi cũng có thể khiến cho Tân Giang thay da đổi thịt, và còn đem lại những lợi ích tiềm tàng to lớn cho Tân Giang.

Về việc lựa chọn thị trưởng xây dựng thành phố vào tháng Một, ban lãnh đạo Thành ủy vẫn luôn coi trọng anh, còn đối với Lục Địch Phi lại có ý phê bình, hễ nhắc đến là tặc lưỡi.

Nếu không có gì thay đổi, có lẽ đó sẽ là một cuộc bầu chọn chẳng có gì đáng hồi hộp.

Hiện giờ con đường quan lộ của Khang Kiếm đã phát triển vượt qua cái bóng của ông Khang Vân Lâm, có thể dùng bốn chữ thuận buồm xuôi gió để hình dung.

Nếu là trước kia, ngoài mặt Khang Kiếm vẫn tỏ ra điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại rất đắc ý, rất có cảm giác thành công. Nhưng lúc này, anh thật sự chẳng thấy vui mừng chút nào. Theo anh phân tích, nguyên nhân là vì trước đây trong đầu anh chỉ toàn là công việc, bây giờ, phần lớn con tim anh đã dành chỗ cho một người.

Người đó chính là vợ cũ của anh - Bạch Nhạn.

Nói ra thật nực cười, con người, đúng là đê tiện. Đúng vào lúc Bạch Nhạn đề nghị anh ly hôn, anh mới phát giác ra mình đã yêu sâu sắc người vợ này. Anh đã từng tự nhủ với chính mình, mặt dày cũng được, mất mặt cũng được, giả câm giả điếc cũng được, nhưng nhất định không được coi những lời nói của Bạch Nhạn là thật, anh phải nắm chắc từng cơ hội để giữ Bạch Nhạn lại bên mình.

Khang Kiếm không duy tâm, nhưng anh có một dự cảm, trong cuộc đời này của anh, vẫn còn có người có thể khiến anh động lòng một lần duy nhất, có thể khiến anh nảy sinh khát vọng đối với hôn nhân, đó chính là Bạch Nhạn.

Nhưng cuối cùng anh vẫn đồng ý ly hôn.

Có đôi lúc, ly hôn không phải là không yêu, mà là đưa tất cả mọi thứ trở lại điểm khởi đầu. Ly hôn là một tấm gương, khiến anh sáng suốt nhìn nhận được những vấn đề giữa anh và Bạch Nhạn, nhìn rõ được trái tim cô, cũng khiến cô nhìn thấu được trái tim anh.

Tình cảm mãnh liệt tới mức có thể đem cả sinh mệnh để bảo vệ cô của Thương Minh Thiên khiến anh kinh động tới mức hồn xiêu phách lạc. Sau này anh mới biết, tình yêu giữa bọn họ chỉ là sự nương tựa về mặt tinh thần, chứ chưa tiến tới bước tình dục giữa nam và nữ. Anh không cảm thấy vui mừng, ngược lại còn thêm hổ thẹn.

Chẳng trách Thương Minh Thiên đau lòng nói cậu ta ngưỡng mộ anh biết bao vì có thể lấy được Bạch Nhạn, hỏi anh tại sao lại nỡ lòng không trân trọng cô?

Mặt anh sưng vù, vạt áo dính máu, đầu óc đặc quánh như keo dán.

Anh không trân trọng sao? Có chứ! Nhưng tại sao Bạch Nhạn vẫn bỏ đi? Anh không tìm ra manh mối.

Sau khi ly hôn, anh dần dần tỉnh ngộ. Vấn đề của Bạch Nhạn là mối quan hệ lằng nhằng phức tạp giữa bố mẹ bọn họ, là sự tồn tại của Y Đồng Đồng, và cả sự không tin tưởng đối với anh.

Sau khi ly hôn, anh càng cảm nhận được nếu không có Bạch Nhạn, cuộc sống của anh đã không còn chuyện gì vui vẻ đáng để mong chờ.

Một người cho dù sự nghiệp có thành công đến mấy, nhưng không có người cùng chia sẻ thì tất cả đều không có ý nghĩa gì hết.

Vì thế, để cuộc đời này không còn bất kỳ chút tiếc nuối nào, bằng mọi giá, anh phải theo đuổi lại bà xã.

Anh đã có đủ tự tin có thể tháo gỡ những vướng mắc trong lòng Bạch Nhạn.

Tối hôm nay, hai người ngồi gần nhau như vậy, chân kề sát chân, anh nín thở, có thể ngửi thấy mùi hương thanh mát của dầu gội đầu trên tóc cô, liếc ngang là có thể nhìn thấy bộ ngực thanh tú của cô sau lớp áo len. Trong phòng lại ấm, lại vừa mới ăn một bữa cơm ngon lành như vậy, dục vọng ngủ quên đã lâu từ gan

bàn chân từ từ ngóc dậy, anh cố ngồi nghiêm chỉnh xem tivi, mỗi sợi dây thần kinh đều phấn khích nhảy nhót, biểu tượng nam tính mẫn cảm của anh đang ngóc lên phía dưới chiếc quần tây rộng rãi, anh đang vắt óc suy nghĩ làm thế nào để có thể ở lại lâu hơn, làm cách nào để ôm được cô thì cô nàng với hai cái lúm đồng tiền lấp ló mỗi khi cười của anh lại cắt đứt mọi nguồn cảm hứng và tống cổ anh ra ngoài.

Đứng trong gió lạnh, anh ngẩng đầu nhìn ánh đèn lọt qua khung cửa sổ phòng ngủ, thất bại này không thể nói được thành lời.

Khang Kiếm trằn trọc trăn trở, tận đến khi phương đông rạng sáng mới có thể chợp mắt một chút.

Kể ra thì thành phố Tân Giang này rất nhỏ mà cũng rất lớn, trong một thành phố với dân số nội đô là vài triệu người, muốn gặp ai đó tỉ lệ là rất nhỏ, nhưng cũng có ngoại lệ.

Khang Kiếm không ngờ mình sẽ gặp lại Y Đồng Đồng nhanh như vậy, mà lại là gặp nhau trước cửa một tiệm bánh pho-mát.

Hôm nay, một công ty kiến trúc có tiếng ở miền Bắc khai trương chi nhánh ở Tân Giang nên mời mấy vị lãnh đạo thành phố tới cắt băng khánh thành. Cắt băng xong còn có những hoạt động khác, nhưng Khang Kiếm viện cớ thoái thác.

Trên đường tới đó, anh phát hiện ra trên phố này có một hàng bánh ngọt, là chuỗi cửa hàng bánh ngọt kiểu u nổi tiếng cả nước. Lúc mới kết hôn, Bạch Nhạn đã từng mua hai miếng bánh ngọt ở cửa hàng này. Buổi tối, cô đựng bánh vào chiếc đĩa nhỏ, rót hai tách trà xanh rồi bưng tới phòng làm việc làm bữa ăn đêm cho hai người.

Không thích ăn đồ ngọt, anh cau mày xua tay khiến cô trừng mắt:

- Sếp có biết cái bánh này bao nhiêu tiền một miếng không? Chỉ một miếng tí tẹo thế này thôi mà 28 tệ đấy. Em phải cắn răng, nhắm mắt, mặc cho trái tim rỉ máu, nhịn đau mua về hai miếng, nếu quy thành bánh mì thì mua được biết bao nhiêu cái chứ? Anh mà còn chê lên chê xuống thì làm sao xứng đáng với tấm lòng của em, làm sao xứng đáng với 28 tệ này?

Anh nhìn miếng bánh quả thực rất nhỏ trên đĩa, đúng là hơi đắt:

- Chê đắt thì mua làm gì?

Hàng mi dài của Bạch Nhạn chớp chớp:

- Đắt là có lý do cả đấy. Đừng tưởng nó nhỏ, nhưng ngon lắm đấy, đây là cảm giác tuyệt vời mà một đống bánh mì lát không thể nào với tới được. Hi hi, người ta thỉnh thoảng cũng phải nuông chiều bản thân chứ, đúng không! Ăn mau, không được để rơi một mẩu vụn nào đâu.

Tư duy nghiêm chỉnh của anh đôi khi theo không kịp bà xã, vừa mới sục sôi lên án người ta cướp tiền của mình, giờ lại lập tức bảo vệ quyền lợi cho họ.

Dưới ánh mắt áp bức của bà xã, anh đón lấy cái đĩa, lấy chiếc dĩa xiên một miếng bánh cho vào miệng. Ngon đến mức nào, anh không nói được, nhưng anh lại vô tình nhớ tên loại bánh này.

Hai ngày rồi anh không tới chỗ trọ của Bạch Nhạn, hai ngày này nhiệt độ giảm mấy độ, anh định buổi tối tới lấy quần áo rồi tiện thể mang luôn cho Bạch Nhạn mấy miếng bánh.

Có qua có lại, tránh lần sau cô so đo chuyện anh ăn chực.

Cô bán bánh nhiệt tình đóng hộp giúp anh, còn dùng ruy băng thắt một cái nơ bướm rất xinh. Anh rút ví, bỗng nghe phía sau có người yếu ớt gọi:

- Khang Kiếm?

Anh quay lại, hai người bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt Y Đồng Đồng long lanh sóng nước, nhưng anh không hề nao núng trước sóng cả.

Hôm nay Y Đồng Đồng trông rất tao nhã, chiếc váy liền bằng len lông cừu màu kem, áo khoác gió màu tím đi với đôi bốt cao cổ màu tím, tóc mây dịu dàng bay trong gió. Phía sau cô là chiếc xe thể thao màu đỏ.

- Anh cũng thích bánh ngọt ở đây à?

Y Đồng Đồng rất ngạc nhiên. Trong ấn tượng của cô, từ trước tới giờ Khang Kiếm chưa bao giờ đụng đến đồ ngọt.

46. Chương 10.5

Khang Kiếm nhếch mép thay cho câu trả lời rồi quay người lại, tiếp tục trả tiền.

- Em cũng thích bánh pho-mát ở đây, tuần nào cũng phải đến mua một lần, nếu không sẽ cảm thấy cuộc sống thật vô vị. - Y Đồng Đồng đỏ mặt, vội vàng tìm đề tài để nói, cô sợ Khang Kiếm sẽ quay đầu đi thẳng giống như lần trước.

- Em đối xử với bản thân rất tốt.

Khang Kiếm gật đầu với Y Đồng Đồng rồi xách chiếc hộp giấy một cách cẩn thận. Hôm nay anh không cho Giản Đơn đi theo mà tự mình lái xe.

- Khang Kiếm - Y Đồng Đồng đuổi theo anh - Anh… sống tốt chứ?

Một câu hỏi xuẩn ngốc không thể nào tầm thường hơn.

- Cũng ổn. - Khang Kiếm nhíu mày, lịch sự hỏi lại - Em thế nào?

Y Đồng Đồng cúi đầu, thở dài ai oán.

Từ hôm đi xem nhà tới nay, cô và Lý Trạch Hạo luôn căng thẳng. Cũng may đã vào học, học kỳ này Lý Trạch Hạo đón lớp 12 chuyên. Học sinh lớp chuyên đều là nhân tài, phải là giáo viên thần thông quảng đại mới trị được. Lý Trạch Hạo hết sức bận rộn, bên cạnh đó còn nhận thêm mấy lớp dạy thêm nên cơ hội ở bên Y Đồng Đồng cáng ít ỏi. Ngày ngày họ vẫn ăn cơm cùng nhau, nhưng cuối tuần Lý Trạch Hạo không còn đến căn hộ của cô ngủ qua đêm nữa. Y Đồng Đồng biết rõ phải làm thế nào để phá tan tảng băng này, chỉ cần cô nũng nịu thủ thỉ thì chắc chắn có thể làm cho Lý Trạch Hạo cười, nhưng cô không muốn.

Dường như bây giờ cô càng ngày càng không thể chịu đựng được vài thói quen của Lý Trạch Hạo, ví dụ như giọng nói nhà quê của anh ta; mùa hè thích cởi trần, chỉ mặc mỗi một cái quần sịp đi đi lại lại trong phòng; ví dụ khi anh ta ăn cơm, nhai thức ăn hay húp canh đều gây tiếng động; ví dụ như buổi sáng tỉnh dậy chưa thèm đánh răng đã ôm hôn cô…

Kết cục của sự căng thẳng này lại khiến cô có cảm giác như trút được gánh nặng. Cô biết trong lòng Lý Trạch Hạo, cô giống như một nàng công chúa thần thánh, chỉ cần cô không bỏ rơi anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ không bỏ cô mà đi. Đối với anh ta, được ở bên cô đã là một phần thưởng to lớn rồi.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì, với cô Lý Trạch Hạo tựa như một miếng lườn gà, ăn vào thì nhạt nhẽo mà bỏ đi thì tiếc.

Trong khoảnh khắc gặp lại Khang Kiếm, Y Đồng Đồng đã hiểu rốt cuộc bản thân mình muốn gì.

Thấy Y Đồng Đồng hồi lâu không nói gì, Khang Kiếm mất kiên nhẫn đi băng qua người cô, mở cửa xe để đặt cái hộp giấy vào trong.

- Khang Kiếm, anh có việc gấp à? - Y Đồng Đồng hỏi.

Khang Kiếm quay đầu nhìn cô ta với vẻ dò hỏi.

- Nếu… anh không bận quá, chúng ta vào trong uống ly cà phê nhé, kem ở đây cũng rất ngon, chúng ta… đã lâu lắm rồi không nói chuyện.

Y Đồng Đồng đưa tay nắm áo Khang Kiếm, vẻ mặt mong chờ.

Khang Kiếm muốn rút vạt áo về nhưng cô nắm chặt quá, nhất thời không thành công.

Chiêu này của Y Đồng Đồng, Khang Kiếm há không biết hay sao.

Khi chia tay, Khang Kiếm có chút áy náy với Y Đồng Đồng, cũng thương xót cô ta nên anh còn trịnh trọng nhờ Hoa Hưng dốc lòng chăm sóc cô. Nhưng sau nghĩ lại thấy không đáng. Không phải là tiếc tiền, tiền bỏ ra rồi ngược lại càng thấy an tâm hơn, ít ra việc này cũng có giá cả. Khi anh biết được những lời Y Đồng Đồng đã nói, những việc Y Đồng Đồng đã làm với Bạch Nhạn, lại thêm việc sau đó Y Đồng Đồng cướp bạn trai của Liễu Tinh, anh đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn nhận đối với cô ta.

- Chúng ta còn có chuyện để nói sao? - Anh lạnh lùng nhìn cô.

Y Đồng Đồng nghe ra được sự xa cách trong giọng nói của Khang Kiếm.

- Em… nghe nói anh ly hôn rồi… anh buồn lắm phải không?

Khang Kiếm quay đầu nhìn dòng người xe tấp nập trên phố, thật muốn bật cười:

- Đồng Đồng, em có biết người ta phải làm sao mới có thể khiến mình vui vẻ không?

Y Đồng Đồng ngơ ngác lắc đầu.

- Tri túc thường lạc[3]. - Khang Kiếm nói từng chữ một.

[3] Tri túc thường lạc: Biết thỏa mãn thì sẽ vui vẻ lâu dài.

Y Đồng Đồng mím chặt môi.

- Anh không biết em cướp vị hôn phu của Liễu Tinh là xuất phát từ tình yêu hay là vì mục đích khác, nhưng có thể thấy được tay thầy giáo đó một lòng một dạ tốt với em. Anh nghĩ, sau này có lẽ em sẽ không gặp được người nào tốt hơn anh ta đâu.

Y Đồng Đồng đứng im câm nín, hổ thẹn tới mức mặt như sắp bật ra máu, không dám nói gì thêm.

- Chuyện của chúng ta đã trở thành quá khứ, không phải vì anh kết hôn, mà là vì anh đã yêu một người.

Mắt Y Đồng Đồng ngấn nước, Khang Kiếm đã biết hết rồi, anh sẽ không cho cô cơ hội nữa.

- Người đó cũng thích ăn bánh pho-mát sao? - Cô thẫn thờ hỏi.

Trong tích tắc, Khang Kiếm cảm thấy một luồng hơi ấm dâng lên nơi lồng ngực.

- Đúng thế, cô ấy thích ăn, nhưng lại không nỡ mua.

Anh mỉm cười bước lên xe, không nhìn Y Đồng Đồng. Anh bỗng muốn nghe giọng nói Bạch Nhạn, dù cho giọng nói ấy có chứa đựng vẻ trách móc hay sốt ruột thì anh cũng muốn nghe.

Điện thoại còn chưa kết nối thì đã có một cú điện thoại khác gọi đến trước.

- Tiểu Hoàng? Cậu… nói gì? Hai người đang ở huyện Vân? Ông ấy… bây giờ thế nào rồi? - Mặt Khang Kiếm tái nhợt.

Tiểu Hoàng là lái xe riêng cho ông Khang Vân Lâm khi ông nhậm chức bí thư Sở Tư Pháp tỉnh, cậu ta nói hôm qua cùng ông Khang Vân Lâm tới huyện Vân, không biết tại sao ông Khang Vân Lâm bỗng ho ra máu, chân tay co giật, hiện tại đang cấp cứu tại bệnh viện Nhân dân huyện Vân.

Khang Kiếm muốn hỏi cho rõ ngọn ngành, nhưng Tiểu Hoàng lại ấp a ấp úng:

- Cậu Khang, nói qua điện thoại không rõ, cậu tới đây một chuyến đi!

Khang Kiếm cúp máy, đoán chừng sự tình vừa nghiêm trọng lại vừa mập mờ, anh vội vã quay đầu xe rồi phóng thẳng ra đường quốc lộ đi về phía huyện Vân.

Phía trước có một đám người đáng xúm lại quây kín trạm thu phí.

Khang Kiếm nghiêm nghị bước xuống xe. Thì ra có một chiếc xe hàng chạy vượt rào nên bị người của trạm thu phí chặn lại.

Tài xế rất ngang ngạnh, bị một đám người của trạm thu phí hươ chân múa tay quây lấy. Hai tay anh ta khoanh trước ngực, mặt tỏ vẻ coi thường, ra điều cho dù Thái Sơn sập ngay trước mặt ta đây cũng không biến sắc.

- Trợ lý Khang, không cần anh phải ra mặt, chẳng lẽ bọn em lại không xử lý được tên oắt này sao? Trời đất đảo lộn hết cả!

Thấy Khang Kiếm lại gần, Tùng Lâm - người phụ trách trạm thu phí bước tới.

Tùng Lâm là cháu họ xa chẳng biết cách bao nhiêu phát đại bác của ông Tùng Trọng Sơn. Anh ta tốt nghiệp cấp hai, có lần đến xin ông Tùng Trọng Sơn tìm việc cho nhưng bị ông chửi mắng đuổi ra khỏi cửa, lúc xuống lầu thì gặp Lục Địch Phi. Hai tháng sau, dưới sự sắp xếp của Lục Địch Phi, Tùng Lâm tới trạm thu phí tỉnh lộ, đoạn chạy qua khu đô thị mới, làm một anh sếp xòng nho nhỏ.

- Có chuyện gì thế?

Khang Kiếm liếc nhìn biển xe của chiếc xe hàng - biển số tỉnh Chiết Giang, rồi lại nhìn hàng hóa xếp trên xe, biết đây là xe của một công ty có vốn đầu tư nước ngoài. Đối với các doanh nghiệp có vốn nước ngoài, Tân Giang có một số chính sách ưu đãi, trong đó có một điều khoản về việc không thu bất kỳ loại lộ phí nào khi lưu thông trên những đoạn tỉnh lộ chạy qua Tân Giang.

- Hắn ta không chịu nộp phí, nói là doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài.

- Vậy rốt cuộc là phải hay không phải?

- Em bảo hắn xuất trình giấy chứng nhận nhưng hắn không trình được.

- Tôi hỏi cậu là phải hay không phải? - Khang Kiếm cau mày.

Tùng Lâm hất hàm:

- Theo quy định, chúng tôi chỉ căn cứ vào giấy tờ.

- Nếu anh ta tạm thời không xuất trình được giấy chứng nhận, nhưng lại thực sự là doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài thì sao?

Công ty này ở gần trạm thu phí nhất, nhìn biển xe là có thể nhận ra được. Sự việc đến mức phải chạy vượt rào này, Khang Kiếm khẳng định chắc chắn là do mấy tay ở trạm thu phí muốn trục lợi.

- Chuyện đó… - Tùng Lâm nhận ra sự tình có chút không ổn.

- Chuyện đó thế nào? Các cậu cố ý đối đầu với người ta, đối đầu với chính quyền thành phố! Mấy người các cậu không biết là thu hút vốn đầu tư nước ngoài khó khăn đến mức nào, lòng dạ hẹp hòi, mang nặng tâm lý ghét bỏ người giàu. Chuyện này truy cứu sau, bây giờ thì xin lỗi người ta đi.

Khang Kiếm nhìn Tùng Lâm, mặt đanh lại.

Đám người vừa mới sùng sục như nồi nước sôi bỗng im bặt, cục diện này thay đổi quá nhanh, đến quỷ cũng chẳng ngờ đến. Đến người tài xế chạy vượt rào kia cũng buông thõng tay xuống, vẻ mặt sửng sốt.

- Anh nói gì cơ? - Tùng Lâm mở to mắt nghi hoặc.

- Xin lỗi!

- Tôi mà phải xin lỗi hắn ta? - Tay Tùng Lâm chỉ vào người tài xế, mặt vẫn nhìn Khang Kiếm, bắt chước một câu thoại trong phim truyền hình - Anh có nhìn nhầm không đấy, trợ lý Khang?

- Xấc xược!

- Hôm nay tôi cứ xấc xược đấy? - Tùng Lâm đỏ mặt tía tai - Cùng lắm thì tôi không cần miếng cơm manh áo này nữa.

- Không cần miếng cơm này cũng phải xin lỗi trước.

- Ông mày đếch xin lỗi đấy! Mày tưởng mày là cái thá gì, mày dám làm gì ông?

Sau khi người tài xế kia vượt rào, người của trạm thu phí đã gọi 110. Bọn họ đã tới được một lúc. Khang Kiếm chỉ vào Tùng Lâm như đang lên cơn điên rồi nói với hai người cảnh sát đang đứng sững ra đó:

- Còn đợi gì nữa, giải hắn đi!

- Đi thì đi! - Tùng Lâm sờ gáy thét lên - Mẹ kiếp, đúng là cái loại nhà giàu khốn kiếp. Ông đây đếch thèm tin cái trò này!

Thấy tình hình này, người tài xế xe hàng bị sờ mũi đầy vẻ ngượng ngập, tự nhận lỗi trước mặt Khang Kiếm:

- Sếp Khang, vừa rồi… thái độ của tôi cũng không tốt…

Khang Kiếm xua tay, lập tức ngắt lời anh ta:

- Doanh nghiệp nước ngoài là khách quý của Tân Giang, làm cho các vị cảm thấy thuận tiện và hài lòng là nhiệm vụ của chúng tôi.

Anh vẫy tay bảo tài xế xe hàng lên xe, đừng làm chậm trễ việc giao hàng.

Sau đó anh cũng lên xe, thời gian không còn sớm nữa, tới được huyện Vân e là trời đã tối.

Công an đâu dám lôi Tùng Lâm đi thật, chỉ đẩy anh ta vào văn phòng ở cạnh đường. Tùng Lâm vừa vào liền nhấc điện thoại gọi ngay cho Lục Địch Phi. Anh ta chột dạ nên không dám kể tội với ông Tùng Trọng Sơn.

Nghe xong, thoạt tiên Lục Địch Phi dạy bảo Tùng Lâm mấy câu, mắng anh ta ít nhất cũng không nên đối đầu với Khang Kiếm trước mặt mọi người, sau này phải nhận lỗi với Khang Kiếm. Sau đó anh bảo Tùng Lâm chuyển điện thoại cho cảnh sát 110:

- Trực tiếp đưa Tùng Lâm về nhà, cho anh ta nghỉ phép một ngày. Anh ta làm việc đúng quy định, không sai, nhưng có một số chuyện chúng tôi không trao đổi từ trước. Anh ta chịu ấm ức thay chính quyền, tôi sẽ nói với bên tài vụ, tháng này tăng thưởng gấp đôi cho anh ta.

Cúp điện thoại, Lục Địch Phi vào nhà tắm tắm nước nóng. Đây là thói quen của anh ta, trước mỗi cuộc hẹn quan trọng, anh đều chỉnh trang lại hình dáng từ trong ra ngoài.

Lục Địch Phi không thích mặc áo len, dù là ngày đông rét mướt cũng không mặc. Anh cho rằng mặc áo len trông không phong độ. Một năm bốn mùa, anh đều mặc sơ mi. Hôm nay, anh chọn một chiếc sơ mi bằng lông cừu màu nâu nhạt, bên ngoài là chiếc áo khoác màu xanh lá đậm phối với quần tây màu xanh thẫm, chân đi đôi giày da cùng màu với màu áo.

Lục Địch Phi không ở trong nhà khách Thành ủy, nơi đó bề ngoài thì phẳng lặng như nước, nhưng trên thực tế hầu như không có chuyện riêng tư gì có thể giữ được. Anh không muốn việc anh vừa lên giường với cô gái này đã mong họ mau mau chóng chóng rời khỏi anh rồi lại đón cô khác tới bị phơi bày trước ánh mắt soi mói của mọi người.

Hiện giờ anh đang thuê một căn hộ cao cấp ở bên ngoài, có một người giúp việc chuyên dọn dẹp nhà cửa và giặt quần áo. Với thù lao hậu hĩnh mà anh trả, miệng người giúp việc đó còn kín hơn cả quầy bảo hiểm của ngân hàng, lại còn biết nấu món Giang Tô rất ngon.

Tối nay, Lục Địch Phi muốn hẹn Bạch Nhạn tới căn hộ của mình, nhưng Bạch Nhạn nói tới nhà người lạ cô dễ bị đau dạ dày, vì thế anh đổi địa điểm tới nhà hàng Vọng Giang ở gần quảng trường Nhân Dân. Nơi đó nổi tiếng về hải sản, khách khứa đông nghẹt, nếu không đặt trước là không được ăn, đương nhiên đó là đối với người khác. Lục Địch Phi muốn tới ăn lúc nào cũng luôn có một bàn trống để dành cho anh.

Đứng trước gương, Lục Địch Phi vừa huýt sáo vừa chỉnh lại cà vạt, anh đắc ý nhếch môi, giơ tay nhìn đồng hồ. Sắp đến giờ hẹn, anh bèn ra khỏi cửa.

Anh là người dịu dàng, chưa bao giờ nỡ để phụ nữ phải đợi mình.

Sở dĩ chọn nhà hàng Vọng Giang là còn có một nguyên nhân khác, đó là nơi này đông đúc, thỉnh thoảng lại gặp một người quen. Anh muốn để người khác nhìn thấy anh và Bạch Nhạn kề vai sát cánh bên nhau.

Khang Kiếm và Bạch Nhạn ly hôn, là chuyện nằm trong dự liệu. Năm đó ông Khang Vân Lâm vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn, khiến bà Lý Tâm Hà phải nhảy lầu tự vẫn, với bên ngoài thì nói là tai nạn, nhưng quan chức cấp cao trong chính quyền thành phố đều biết rõ là chuyện gì. Khi anh tới Tân Giang, bố anh đã từng âm thầm nhắc tới chuyện này với anh. Chuyện của Khang Kiếm, từ trước tới giờ Lục Địch Phi luôn lưu tâm. Khi trong Ủy ban rộ tin Khang Kiếm thích một cô y tá, anh đã âm thầm tìm hiểu rồi mỉm cười. Một điều khiến anh hơi bất ngờ là Khang Kiếm và Bạch Nhạn lại ly hôn trong âm thầm lặng lẽ.

Đích thân người quản lý nhà hàng Vọng Giang ra tiếp đãi Lục Địch Phi, dẫn anh tới chiếc bàn thường ngồi rồi giới thiệu đặc sản tối nay và một loại rượu ngon.

Đôi mắt tà khí của Lục Địch Phi liếc nhìn xung quanh rồi xua tay:

- Hôm nay tôi mời phụ nữ, cho rượu vang đi!

Người quản lý mỉm cười lui xuống, tiếp đó nhân viên phục vụ bê lên một bình trà Long Tỉnh ngon nhất cho Lục Địch Phi.

Uống được một nửa chén trà nhỏ thì Lục Địch Phi nhìn thấy Bạch Nhạn đứng ở cửa nhìn vào bên trong. Anh mỉm cười vẫy tay, Bạch Nhạn gật đầu rồi quay sang bên cạnh kéo theo một cô gái nữa từ ngoài vào.

Cô gái giãy dụa, sống chết cũng không chịu vào, còn Bạch Nhạn cứ ra sức kéo. Hai người họ cứ như đang chơi kéo co, kẻ tiến người lùi, kẻ tám lạng người nửa cân.

Bạch Nhạn bỗng nhiên tức giận đứng thẳng dậy, xị mặt nói gì đó với cô gái kia, cô gái gục mặt xuống, nhưng lầm bầm gì đó nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Bạch Nhạn vào trong.

Cô nhóc giảo hoạt, Lục Địch Phi thầm than trong lòng nhưng nét mặt vẫn tỏ vẻ rạng rỡ.

- Anh Lục, đây là Liễu Tinh bạn tôi. Nghe nói gần đây có một băng cướp dạt tới Tân Giang, buổi tối chúng thường hay ra ngoài gấy án. Một mình tôi không dám về khuya nên bảo bạn tôi đi với tôi. Không sao chứ ạ? - Bạch Nhạn cười tủm tỉm.

Có sao thì làm gì được? Sao anh lại có thể để cô về khuya một mình chứ? Đương nhiên anh sẽ đưa cô về tận nhà, cho dù là đưa đến tận giường luôn cũng được.

- Em xem, cô nhóc này lại nói lời ngốc nghếch rồi, bạn em cũng là bạn anh, được cùng ăn tối với cô gái xinh đẹp như vậy anh thật vui mừng biết bao. - Lục Địch Phi yêu chiều liếc Bạch Nhạn một cái rồi đi tới kéo ghế cho hai cô gái, sau đó treo áo khoác của họ vừa cởi ra lên mắc áo gần đó.

Ngồi xuống ghế rồi, Liễu Tinh nghiến răng nghiến lợi đạp chân Bạch Nhạn dưới gầm bàn. Trong lòng cô hận chết Bạch Nhạn, cô chỉ ăn của cô nàng có hai con cua thôi mà cứ như nợ cô nàng tám kiếp, cứ như con ma đòi nợ bắt cô cùng cô nàng đi ăn cơm với một người đàn ông, nếu không cô nam quả nữ xảy ra chuyện gì thì Liễu Tinh cô phải chịu mọi trách nhiệm.

Gã đàn ông này rõ ràng là loại quan chức làm mưa làm gió mà cô ghét, là còn là cái tên lăng nhăng đầy tai tiếng nữa. Dưới sự uy hiếp của Bạch Nhạn, cô đành khuất phục.

Đâu có sai, ngồi ở đây, sáng chói lọi như một cái bóng đèn đại cối vô duyên, tay chân không biết để vào đâu, cười một cái là cơ thịt trên mặt rung lên bần bật, đây đâu phải là ăn cơm, mà là chịu cực hình.

Bạch Nhạn nhéo Liễu Tinh một cái chẳng chút nương tay, mắt vẫn cười tít.

Nếu như cô nói thẳng với Lục Địch Phi rằng cô không muốn dây dưa gì với những người có liên quan với Khang Kiếm nữa, Lục Địch Phi sẽ coi như gió thoảng bên tai. Chỉ có dùng hành động thể hiện quyết tâm, khiến Lục Địch Phi không có cơ hội nhắc tới sếp Khang, cũng không có cơ hội nhắc tới cái kế hoạch hợp tác vớ vẩn kia nữa.

Tối nay, Liễu Tinh là bia đỡ đạn cho cô.

- Cô Liễu, mời cô gọi món, cô cứ chọn món mình thích, coi như là Bạch Nhạn mời đi.

Lục Địch Phi cười dịu dàng đưa thực đơn cho Liễu Tinh, ngầm tỏ ý anh ta và Bạch Nhạn là người một nhà.

Liễu Tinh bối rối nhận lấy. Lật thực đơn ra, trước tiên cô nàng nhìn giá cả phía sau rồi đờ người, vội quay đầu nhìn Bạch Nhạn:

- Đây là hắc điếm.

Liễu Tinh nói bằng khẩu hình.

Bạch Nhạn mỉm cười:

- Đừng sợ, Lục công tử đây có tiền, cứ thoải mái đi.

Liễu Tinh dày mặt chọn đại một món tôm một con cá, Bạch Nhạn lại chọn mấy loại nghêu sò, Lục Địch Phi cười cười rồi gọi thêm mấy món nữa.

- Đồ ăn ở đây ăn nhiều mấy cũng không tăng thêm tí mỡ nào, cứ ăn thoải mái vào.

Anh ta nói cứ như thể mình là một chuyên gia về phái nữ.

Liễu Tinh mũi nhòm mắt, mắt nhòm mồm, ngồi yên không nhúc nhích, chỉ có hai tai là dỏng lên.

Các bàn khác trong nhà hàng lục tục có người ngồi kín.

Đèn đuốc sáng ngời, nâng ly vui thú, ca múa thái bình.

Chào hỏi Liễu Tinh xong, trong lúc đợi đồ ăn lên, Lục Địch Phi bèn đưa mắt trìu mến nhìn Bạch Nhạn:

- Cô nhóc, gần đây hình như xinh ra đấy?

- Có không? Béo lên thì có. - Bạch Nhạn sờ lên mặt, sắc mặt không thay đổi, tỏ vẻ hờ hững - Khí sắc của anh Lục mới tốt đó!

- Béo lên một chút tốt chứ! Anh thích nhất phụ nữ đầy đặn mượt mà. Cô nhóc, em đã từng nghe nói tiêu chuẩn cái đẹp của đời Thanh và đời Đường là như thế nào chưa?

- Mời chỉ giáo.

- Đời Thanh thịnh hành phong cách mảnh mai yếu ớt của em Lâm[4], gọi là mỹ nhân lên ngựa ngựa chẳng hay. Đời Đường lại coi vẻ đẫy đà quyến rũ của Dương Quý Phi mới là đẹp, gọi là mỹ nhân lên ngựa, ngựa chùng chân. Anh ưa thích vẻ đẹp tự nhiên mạnh khỏe của đời Đường.

[4] Em Lâm: Chỉ Lâm Đại Ngọc - nhân vật trong Hồng lâu mộng.

Liễu Tinh ngồi bên cạnh có chút không vui, bây giờ cô đang gầy như que củi, vị Lục công tử này ý muốn nói cô không hợp với khẩu vị của anh ta đây mà. Nực cười, cô bây giờ đúng là đang phòng không, nhưng loại người tình công cộng kiểu này, cô chẳng thèm để mắt tới!

Thức ăn được dọn lên rất nhanh.

Cuộc trò chuyện tạm thời gián đoạn, Lục Địch Phi rót rượu vang cho hai cô gái rồi nhiệt tình mời Liễu Tinh ăn nhiều một chút. Không thèm ngước mắt lên, Liễu Tinh vùi đầu ăn ngấu nghiến.

Lục Địch Phi lại đích thân gỡ cá, gỡ cua, bóc tôm cho Bạch Nhạn, thể hiện sự quan tâm chăm sóc từng li từng tí một.

Bạch Nhạn lịch sự cảm ơn, không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Lục công tử đang báo thù cô đây mà!

Liễu Tinh nhai tôm với vẻ sửng sốt, nha đầu Bạch Nhạn này chẳng lẽ thật sự có số làm phu nhân quan lớn, mới qua cửa Khang Kiếm đã tới ngay bến Lục Địch Phi, có điều, đây là hắc điếm, hèn chi cô nàng lôi cô tới.

Liễu Tinh cảm thấy mình đang đóng vai của kẻ chính nghĩa, nhưng vẫn thấy như đang ngồi trên đống lửa. Hải sản có ngon đến mấy, ăn vào cũng cứ như nhai rơm.

"Choang!". Trong sảnh bỗng vang lên tiếng đổ vỡ, khách khứa không hẹn mà cùng đổ dồn ánh mắt về phía phát ra tiếng động.

Bàn của Lục Địch Phi cách bên đó hai tấm bình phong, Liễu Tinh phải nhoài người ra mới nhìn thấy được. Cô phấn khởi quay đầu lại:

- Nhạn, mình nhìn thấy người quen, chinh là thư ký Giản đó, hình như bọn họ đang cãi nhau, để mình tới khuyên giải!

Cô vứt đũa rồi chạy biến đi đầy kích động, cứ như chết đuối vớ được cọc.

Bạch Nhạn muốn gọi Liễu Tinh lại, nhưng cô nàng như một cơn gió, thổi rất nhanh. Bạch Nhạn bất đắc dĩ nhún vai.

- Bạn em biết điều thật, coi như dành cho chúng ta không gian riêng tư. - Lục Địch Phi vắt tay sau ghế, khẽ nhấp rượu vang.

- Tình cảm đâu phải là khúc gỗ, sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt được? - Giản Đơn hình như đã uống không ít, đau khổ túm chặt tay cô bạn gái nhỏ bé hỏi, chẳng hề đếm xỉa đến những ánh mắt xung quanh.

Cô bạn gái mặt căng cứng, cười lạnh nhạt:

- Tình cảm còn chẳng bằng khúc gỗ đâu! Gỗ chặt đứt rồi, vẫn còn lại hai khúc. Tình cảm nói hết là hết luôn. Xin lỗi, em không còn yêu anh nữa. Xin anh ra dáng đàn ông một chút, buông tay ra, đừng để em phải coi thường anh.

Tay Giản Đơn run lên, môi cũng run rẩy:

- Em thật sự... phải làm như thế sao?

- Em xác định, khẳng định 100%, nghe rõ chưa. - Cô bạn gái tỏ ra mất kiên nhẫn - Em không muốn cùng anh vật vờ ở cái đất Tân Giang này làm một tên thư ký quèn gọi dạ bảo vâng, em muốn tới thành phố lớn để tạo dựng sự nghiệp và tìm kiếm cuộc đời xán lạn của em, anh đừng cản đường em.

Khóe miệng Giản Đơn nhếch lên một nụ cười chua chát, anh chầm chậm buông tay:

- Được, em đi đi!

Cô bạn gái bước phăng phăng ra cửa, đầu không ngoảnh lại.

Giản Đơn ôm lấy bàn, lảo đảo ngồi xuống ghế rồi nhấc chai rượu lên, không thèm rót vào trong cốc mà đưa ngay lên miệng uống ừng ực mấy ngụm. Bỗng bị sặc, anh ho sặc sụa, rượu phun ra đầy bàn, lúc này anh mới phát hiện ra có người đang đứng bên cạnh.

- Nhìn... nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người khác thất tình bao giờ à? - Anh trừng mắt, lè nhè hỏi.

Liễu Tinh chắp hai tay vào nhau, cẩn thận tránh những chỗ thức ăn rơi vãi trên đất, không ra ngồi cũng chẳng ra đứng. Hôm nay sao lại xui xẻo thế này, chưa kịp nhảy vào can ngăn thì người ta đã chia tay rồi.

- Thất tình kiểu này đã là cái gì, tôi còn thấy những nỗi thất tình lớn hơn đây nhiều. - Cô trợn mắt.

Giản Đơn cười lạnh:

- Lớn đến mức nào? Chúng tôi yêu nhau hai năm, sống chung một năm, đâu khác gì vợ chồng.

- Thế thì đã sao, tôi... sống chung với anh ta mười bốn năm mà vẫn chia tay đấy thôi.

- Hả? - Giản Đơn sững sờ, lắc đầu cố lấy lại tỉnh táo, nhận ra Liễu Tinh thì bĩu môi, chớp mắt:

- Cô sống chung với anh ta từ hồi tiểu học à?

- Xin anh, anh tư duy như người bình thường đi có được không? Mười năm chơi đồ hàng, bốn năm sống chung được chưa hả?

47. Chương 10.6

Hôm nay Liễu Tinh như gặp được tri kỷ, chuyện trào như nước lũ. Cũng có thể cô cảm thấy mình và Giản Đơn cùng là người lưu lạc nơi góc bể chân trời, tâm trạng của anh ta, cô thấu hiểu, sự hụt hẫng của anh ta, cô đã từng trải qua. Gặp tri kỷ ngàn lời cũng ít, cô không đứng nữa mà kéo ghế ra oai phong ngồi xuống, giãi bày tâm sự với Giản Đơn:

- Mười bốn năm trước, tôi mới mười tuổi, cho dù tôi có dậy thì sớm, có thể sống chung thì anh ta mới có mười ba, chưa có khả năng kia.

Giản Đơn tặc lưỡi, gật đầu:

- Có lý, con trai dậy thì muộn hơn con gái, mười ba tuổi vẫn còn là thằng nhãi ranh chưa biết gì.

Anh nhấc chai rượu, rót cho Liễu Tinh một ly đầy rồi rót cho mình một ly, mắt nheo lại:

- Tình cảm của cô có cơ sở vững chắc như vậy, tại sao cũng không chịu nổi tác động ở bên ngoài?

- Địch quân quá mạnh, hơn nữa trong nội bộ cũng xuất hiện kẻ phản bội. - Nhớ lại chuyện khi đó, Liễu Tinh thấy răng mình ê ẩm.

- Ồ - Giản Đơn chống tay dưới cằm, ánh mắt âm u - Thì ra trên đời này không chỉ có mình tôi chịu tổn thương.

- Anh không phải là tổn thương, tôi mới là bị tổn thương. Tim như bị khoét một lỗ, máu tuôn đầm đìa đây này.

Giản Đơn khẽ hít vào một ngụm khí lạnh rồi nhìn chằm chằm vào ngực Liễu Tinh:

- Nghiêm trọng đến thế sao?

- Thậm chí tôi đã từng nghĩ tới cái chết, nhưng sau đó nghĩ lại thấy không đáng, tôi phải sống thật tốt để nhìn bọn chúng răng long đầu bạc, sinh ra một đứa con không có lỗ đít.

- Không có lỗ đít vẫn làm phẫu thuật được mà. - Giản Đơn chớp mắt - Tôi lại không hận bạn gái tôi lắm, chỉ là trong lòng cảm thấy rất lạnh thôi, mấy trăm ngày đêm bên nhau sao có thể nói thôi là thôi được.

- Nếu vẫn còn vương vấn, sao lại gọi là chia tay?

Giản Đơn đột nhiên ngồi thẳng dậy, hỏi một cách nghiêm túc:

- Cô Liễu, cô có tin vào số mệnh không?

- Hả? - Liễu Tinh không hiểu.

Giản Đơn hạ giọng ra vẻ thần bí:

- Cô thấy đấy, khi sếp Khang kết hôn, tôi và cô làm phù dâu và phù rể.

- Đúng thế!

- Nhưng bây giờ sếp Khang ly hôn, cô và bạn trai cô chia tay, tôi cũng chia tay với bạn gái, sao lại trùng hợp thế được? Chứng tỏ số mệnh của phù dâu và phù rể có quan hệ mật thiết với số mệnh của cô dâu chú rể. Bọn họ hạnh phúc thì chúng ta cũng sẽ hạnh phúc, đúng không?

Liễu Tinh trợn tròn mắt:

- Hình như cũng có lý đấy.

- Đây chính là mắt xích của số phận. Không thể tùy tiện nhận lời làm phù rể cho người ta đâu! - Giản Đơn vô cùng hối hận.

- Vậy có cách gì để giải quyết?

Giản Đơn gõ tay xuống bàn, nhíu mày suy nghĩ:

- Nếu sếp Khang và Bạch Nhạn tái hôn, chưa biết chừng bạn gái tôi và bạn trai cô có thể quay về bên chúng ta.

Liễu Tinh xua tay:

- Anh ta đã để cho người ta sờ mó, nhìn ngắm chán chê rồi, quay về với tôi, tôi cũng không thèm.

- Bạn gái tôi chia tay vì sự nghiệp, chỉ cần cô ấy chịu quay lại thì tôi sẽ đợi cô ấy.

- Chí không hợp thì không cùng đường. - Bỗng thấy tức giận, Liễu Tinh đứng phắt dậy.

Giản Đơn kéo áo cô, mắt hơi cụp xuống rồi lặng lẽ thở dài:

- Ngồi một lúc nữa đi! Chúng ta không nói chuyện này nữa, uống rượu thôi.

Tối nay, lòng anh trống rỗng, không chảy máu, nhưng lạnh lẽo băng giá. Anh mong mỏi có một người có thể cùng anh trải qua màn đêm chua xót lạnh lẽo này.

- Anh uống không bằng tôi đâu. - Tửu lượng của Liễu Tinh vốn được mệnh danh là chiến đấu cơ trong nữ giới, ngàn chén không say.

- Xì! - Giản Đơn bĩu môi - Tôi từng này tuổi rồi, chưa từng say nhé!

- Thật không? Vậy hôm nay hãy để tôi đánh bại kỷ lục này. - Liễu Tinh vẫy tay gọi phục vụ mang thêm hai chai rượu trắng.

Giản Đơn ngẩng đầu lên, tỏ vẻ không phục.

- Cô nhóc, đang nghĩ tới ai mà tâm hồn treo ngược cành cây thế? - Lục Địch Phi cụng ly với Bạch Nhạn, thấy cô rất lâu không lên tiếng nên cất tiếng hỏi.

Bạch Nhạn đang dỏng tai rình nghe xem Liễu Tinh và Giản Đơn nói chuyện gì. Nín thở lắng nghe một lúc mà chẳng nghe được gì hết. Cái bia đỡ đạn Liễu Tinh này chẳng có chút đạo đức nghề nghiệp gì cả, cô đành phải đơn phương tác chiến vậy.

- Anh Lục, mọi âm mưu đều không thể che giấu dưới ánh đèn, anh mời tôi tới nhà hàng sang trọng như vậy để ăn hải sản, rốt cuộc là có mục đích gì? - Bạch Nhạn nhấp một ngụm rượu rồi từ tốn đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo tam quốc nữa.

- Lại thế rồi. - Lục Địch Phi rất bất mãn - Cô nhóc, câu này của em đã phủi sạch tình ý giữa chúng ta đấy. Anh đề nghị sau này không được gọi anh là anh Lục nữa, nghe xa cách lắm, gọi anh là Địch Phi. Hôm nay chúng ta đơn thuần là hẹn nhau để ăn mừng thôi.

Bạch Nhạn cười thản nhiên:

- Anh quay về cuộc sống độc thân là có một đám khuê môn thục nữ nhào vào lòng anh, với anh đó là chuyện tốt. Tôi là phụ nữ ly hôn, cơm thừa canh cặn, có gì đáng chúc mừng đâu?

- Sao lại không đáng chúc mừng? Ít nhất em cũng có lý do quang minh chính đại để nhào vào lòng anh! - Lục Địch Phi cười, mắt sóng sánh ý tình, mặt rạng rỡ ý xuân.

- Chà, Địch Phi, anh vẫn chưa hiểu tôi rồi! - Bạch Nhạn khẽ thở dài - Tôi á, tính tình hơi cố chấp, ích kỷ, đối với người hay sự vật gì cũng thế, chưa bao giờ thích chia sẻ với người khác.

- Cho nên em mới ly hôn? - Ánh mắt Lục Địch Phi lóe sáng, dịu dàng bao phủ lấy Bạch Nhạn, dụ hoặc cô nói tiếp.

Bạch Nhạn biết, suốt buổi tối ngày hôm nay, điều Lục Địch Phi muốn nghe ngóng nhất chính là điều này, cô bèn dừng lại ở đó:

- Thôi, chuyện đau lòng không nhắc tới nữa thì hơn.

Cô cố tình nói bằng giọng điệu rất đau khổ.

- Cô nhóc, em có hận cậu ta không? - Lục Địch Phi gắp cho Bạch Nhạn một con ngao.

- Triệt để quên một người, chính là không yêu cũng không hận. Bây giờ đối với tôi, anh ta chỉ là người qua đường.

- Nói dối.

Lục Địch Phi cau mày nhìn Bạch Nhạn như thể đang nhìn vật thể lạ. Anh ta không tin, anh ta với vợ cũ chia tay trong hòa bình, sau đó khi nói chuyện điện thoại, vợ cũ luôn cau có với anh ta, đó không phải là hận, mà là oán trách.

Bạch Nhạn vùi mặt trong lòng bàn tay, cố sức để không bật cười thành tiếng.

- Cô nhóc, em vẫn chưa tin tưởng anh. Nói thật, anh chưa từng quan tâm tới ai như với em. Anh tưởng rằng tấm lòng của em đối với anh giống như anh đối với em. - Lục Địch Phi bị tổn thương - Tối nay anh định muốn mang tới cho em một sự bất ngờ vui vẻ, giờ thì thôi vậy.

Bạch Nhạn rất biết điều bày ra một bộ mặt đầy thiết tha, hai mắt sáng lóe:

- Bất ngờ gì thế?

Lục Địch Phi lườm cô:

- Cậu ta đã là người qua đường rồi, em nghe làm gì?

- Bất ngờ này có liên quan đến anh ấy? - Đánh hơi thấy mùi quỷ dị, tim Bạch Nhạn đập thình thịch.

Lục Địch Phi nâng ly lên từ tốn uống.

Bạch Nhạn cười rạng rỡ, ăn tôm, ăn cá, ăn cua, mặc cho anh ta tỏ vẻ trầm mặc.

Lục Địch Phi thấy mình đã trải qua vô số phụ nữ, đến cô gái xinh đẹp đã từng đi du học như Tiểu Tây khi đứng trước mặt anh ta cũng bị mị lực của anh ta khuất phục mà trở nên mềm nhũn dưới ánh mắt dịu dàng của anh ta. Duy chỉ có Bạch Nhạn, lão luyện thành tinh, cứng không ăn mềm không chịu, súng đạn bắn không thủng.

Cuối cùng, anh ta không giữ được bình tĩnh:

- Do dư luận xã hội, cộng thêm nhiều lần nhận được đơn tố cáo, tháng sau Ủy ban Kỷ luật của tỉnh sẽ phái một tổ chuyên án tới Tân Giang để điều tra về tệ nạn nhận hối lộ trong giới cán bộ quan chức.

- Trông anh làm ra vẻ thần bí chưa kìa, đâu phải là Viện Kiểm sát đến bắt người, Ủy ban Kỷ luật có thể làm được gì?

- Cô nhóc, em đã bao giờ nghe đến hai từ “song quy”chưa?

Bạch Nhạn lắc đầu.

- Song quy, là do Ủy ban Kỷ luật đặt ra cho những cán bộ của Đảng Cộng sản có vấn đề về tài chính, nó thuộc phạm trù phạm pháp và an toàn. Người bị song quy trên người đều có vết, vấn đề lớn thì sẽ chuyển cho bên Viện Kiểm sát, còn vấn đề nhỏ, mà bên ngoài lại có nhân vật tai to mặt lớn nói giúp cho thì sẽ được hạ cánh an toàn.

- Anh đã bị song quy chưa? - Bạch Nhạn hỏi.

Lục Địch Phi thiếu điều ngừng thở:

- Cô nhóc, anh là người lương thiện.

Bạch Nhạn nhếch mép:

- Trong những cán bộ Đảng mà tôi quen biết, hình như chỉ có anh bị tình nghi là bị song quy. Quần áo anh mặc trên người giá cả đều tới bốn con số, đôi giày da chân anh đi hôm nay là nhập từ Ý đúng không, một bàn đầy hải sản với chai rượu vang này, hai mươi tờ một trăm NDT có thanh toán được không? Tiền lương một tháng của anh có đủ chi cho trang phục và bữa ăn hôm nay không? Không đủ chứ gì. Vậy tiền ở đâu ra? Cướp ngân hàng? Anh không dám! Ra phố ăn xin, anh không làm được! Chỉ có nhận hối lộ thôi.

Lục Địch Phi khóc dở mếu dở:

- Cô nhóc, em không biết mẹ anh làm gì sao?

- Tôi có bắt buộc phải biết không?

- Mẹ anh là chủ tịch hội đồng quản trị Công ty Dệt may Phi Vũ trên tỉnh, là công ty niêm yết trên sàn, tiền lương cả năm của công nhân bình thường đều đạt mức sáu vạn.

- Ý anh là mẹ anh bây giờ vẫn còn cho anh tiền tiêu vặt? - Bạch Nhạn cũng nhìn Lục Địch Phi như nhìn vật thể lạ.

Lục Địch Phi xua tay:

- Em không hiểu đâu. Anh không thiếu tiền, điều anh hứng thú là làm thế nào để chứng minh bản thân và vượt qua chính mình.

- Vậy nhà những người nhận hối lộ nghèo đến mức không có gì để ăn à?

Lục Địch Phi bật cười, cô nhóc này đúng là đơn thuần như một tờ giấy trắng:

- Những người nhận hối lộ thông thường đều tỏ vẻ chính trực, tác phong tiết kiệm, giản dị. Cô nhóc, nếu cậu ta bị song quy, có phải trong lòng em sẽ cực kỳ hả giận?

- Tôi đã nói rồi, bây giờ anh ta và tôi không liên quan.

Lục Địch Phi cười đầy ẩn ý:

- Nếu em hợp tác với anh, anh đã nói rồi, chỉ để cậu ta phải chịu kỷ luật một chút xíu thôi, đảm bảo cậu ta vẫn bình an vô sự. Nhưng em không nói gì thì anh chẳng chuẩn bị được gì hết, đến lúc xảy ra chuyện thì không giúp được cậu ta đâu. Em có biết bố cậu ta đã phải lùi về phía sau rồi không?

- Anh Lục, sao anh giống như đang dụ người ta nhận tội thế. - Bạch Nhạn bực tức trừng mắt nhìn Lục Địch Phi - Hơn nữa anh cũng đề cao chính mình quá rồi đấy, nếu anh ấy có chuyện thật, anh còn có thể yên ổn sao?

- Cô nhóc, việc này em lại không phải là người trong nghề. Xử lý kiểu song quy này không giống với hình pháp, nếu anh nhận hối lộ, chỉ cần có người báo trước cho anh, trước khi song quy anh kịp thời đem tiền nộp vào sổ tài khoản liêm khiết thì coi như không có chuyện gì xảy ra hết. Nhưng đa phần mọi người đều ôm tâm lý ăn may, không nỡ nôn tiền ra.

Bạch Nhạn ờ một tiếng rồi không nói gì thêm. Quan trường đúng là nơi hiểm ác, Lục công tử lại rắp tâm kéo Khang Kiếm ngã ngựa!

Lục Địch Phi hơi mất hứng.

- Cô nhóc, thật ra, em đối với cậu ta rất có tình có nghĩa.

Cuối cùng, Lục Địch Phi cảm thán một câu, lòng thoáng chút ngưỡng mộ Khang Kiếm.

Bạch Nhạn sững người, đứng dậy đi tìm Liễu Tinh.

Chà, không biết Liễu Tinh và Giản Đơn đã đi mất từ lúc nào rồi.

- Hai người họ đều ngà say rồi dìu nhau ra ngoài, cô gái thì khá hơn một chút, sau đó, họ gọi một chiếc taxi đi mất. - Nhân viên phục vụ nói với Bạch Nhạn.

Cái đồ Liễu Tinh thấy sắc quên bạn này, Bạch Nhạn rủa thầm một câu. Chẳng còn cách nào khác, cô đành để Lục Địch Phi đưa về nhà.

Gió đêm mát lạnh, trăng sáng treo cao, bầu trời khuya lác đác điểm xuyết một vài ngôi sao.

- Đúng là thời điểm tốt để nói chuyện yêu đương. - Đứng dưới khu nhà của Bạch Nhạn, Lục Địch Phi mở cửa xe, hít thở bầu không khí tươi mát rồi cảm thán.

- Vậy thì anh mau tranh thủ đi, đừng phụ công thời gian đẹp như vậy. - Bạch Nhạn nháy mắt với Lục Địch Phi, mỉm cười rồi lên lầu.

48. Chương 10.7

Những lời muốn nói khi xung phong đưa cô về tận nhà còn chưa kịp cất lên thì bóng cô đã biến mất nơi cầu thang. Lục Địch Phi ngắm nghía khu chung cư nhỏ bé. Khang Kiếm đúng là nhỏ mọn với cô nhóc, vậy mà sao cô nhóc lại bảo vệ hắn ta như vậy chứ?

Tối nay chẳng dò hỏi được gì từ phía Bạch Nhạn, ngược lại còn bị giễu cợt. Lục Địch Phi cũng không biết tại sao, có phải anh ta bị bệnh vô liêm sỉ, hay là có khuynh hướng thích bị ngược đãi, thật sự càng lúc anh ta càng có hứng thú với Bạch Nhạn.

Chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình!

"Thực ra, em đối với cậu ta rất có tình có nghĩa". Về đến nhà, trong đầu Bạch Nhạn cứ mãi hiện lên câu nói này của Lục Địch Phi.

Cô có sao?

Chưa đến mức có tình có nghĩa, ít nhất thì cô chưa từng nảy sinh ý định làm tổn thương sếp Khang. Không giống như anh, tiếp cận cô chỉ vì muốn báo thù. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, lòng cô lại thấy nhức nhối.

Hôn nhân trang nghiêm và thiêng liêng nhường ấy, sao có thể coi rẻ như vậy?

Bạch Nhạn lặng lẽ thở dài, cô đánh răng rửa mặt, uống chút sữa tươi rồi lên giường đi ngủ.

Ngủ tới nửa đêm, Bạch Nhạn bị một tiếng động kỳ lạ đánh thức, cô tưởng là chuột. Chung cư cũ kiểu này thỉnh thoảng lại có vài chú chuột chạy qua. Cô trở mình định ngủ tiếp. Lúc này, cô nghe thấy tiếng mở ngăn kéo vang lên rõ rệt. Rất quen với tiếng mở cái ngăn kéo này, cô tin chắc có người đang mở ngăn kéo của cô.

Lỗ chân lông của Bạch Nhạn nở ra, cô đột nhiên nhớ tới tờ thông báo của đồn công an dán ở bệnh viện, gần đây có một toán cướp giật mới dạt tới Tân Giang.

Cô từ từ ngồi dậy, vội nhớ lại xem bên cạnh mình có thứ gì nằng nặng có thể hộ thân được không.

- Ai…?

Tiếng động ngừng lại, một bóng người đứng im trước bàn, cũng chính là bên cạnh giường của Bạch Nhạn.

Không kịp ngồi thẳng dậy, Bạch Nhạn hét lên thất thanh. Gã kia nhào tới, lưỡi dao sắc nhọn sượt qua vai phải của cô. Không sâu, nhưng chảy máu. Gần như cùng lúc ấy, hắn bịt chặt miệng cô lại:

- Cấm la lối, tao chỉ cần tiền thôi.

Bạch Nhạn ra sức gật đầu, giọng tên đó đầy sát khí, khiến cô sợ hãi đến cực độ.

- Có dám kêu không?

Bạch Nhạn ra sức lắc đầu nguầy nguậy.

Tên đó bỏ tay ra khỏi miệng cô, mũi dao gí trước ngực cũng dịch xa ra một chút. Phía đối diện gần đó có một công trường xây dựng, ánh đèn công nghiệp sáng trắng len vào qua khe cửa sổ, có thể nghe thấy tiếng máy trộn bề tông ầm ĩ. Tuy xa, nhưng ánh sáng và âm thanh đó khiến Bạch Nhạn trấn tĩnh lại được một chút, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ hãi trước sự hung tợn của kẻ đột nhập.

Tên cướp dùng dao rạch ga giường, đó rõ ràng là một con dao rất sắc bén, Bạch Nhạn còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bẻ quặt tay cô ra sau lưng rồi lấy ga giường trói lại. Động tác của hắn dứt khoát, mau lẹ, Bạch Nhạn bất giác kêu lên.

Tên đó giật mạnh tóc cô, cô không dám lên tiếng nữa.

- Tiền ở đâu?

- Trong… trong túi, ở chỗ gối…

- Không được nhìn tao.

Bạch Nhạn cảm thấy hắn nghiêng người qua bên này, chiếc túi xách bên gối bị lấy đi. Có tiếng sột soạt.

- Sao ít thế này? Có mỗi hơn ba trăm! - Giọng hắn vô cùng tức giận - Trong này là cái gì? - Nhờ ánh đèn, hắn phát hiện ra trong túi xách còn có một ngăn nhỏ nữa. Hắn kéo soạt khóa ra.

- Trong đó không có gì cả. - Bạch Nhạn cuống quýt nói.

- Câm mồm! - Thấy tay mình sờ được vào một xấp gì đó dày dày được bọc bằng màng bọc thực phẩm, hắn mừng thầm, vội lấy dao rạch ra.

- Không được đụng vào đó.

Đột nhiên, không biết lấy sức từ đâu, Bạch Nhạn giật tung ga giường, điên cuồng xông tới, nắm chặt con dao.

Trời đổ mưa nhỏ, từng hạt tí tách đập vào cửa sổ, những người đang chìm vào giấc mộng không hề phát hiện ra chuyện gì. Nhưng đột nhiên, một giọng phụ nữ thét lên thất thanh phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, từng ngọn đèn bật sáng. Ngay sau đó, xe cảnh sát 110 nhấp nháy đèn đỏ phóng vào tiểu khu.

Kẻ đột nhập ôm đầu đứng đờ ở góc tường, mặt mũi nhếch nhác, môi rất dày, tinh thần hoảng loạn.

Hắn ta đã tung hoành gây án khắp năm tỉnh thành, đột nhập vào vô số nhà dân, việc nửa đêm khiến người ta giật mình tỉnh dậy như thế này cũng đã từng xảy ra, nhưng ai nấy đều ngoan ngoãn nghe lời, chưa từng có người phản kháng. Vì thế khi cô gái trẻ tuổi bé nhỏ, yếu ớt này nhào tới, hắn không đề phòng nên con dao bị tước mất. Cô ta nắm chặt lưỡi dao, máu từ hổ khẩu[5] xối xả tuôn như suối. Hình như cô ta không phát giác ra, chỉ trừng trừng nhìn hắn ta rồi kêu lên thất thanh như một con thú mẹ.

[5] Hổ khẩu: Kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ của bàn tay.

Lưỡi dao sắc nhọn rạch đôi tấm màng bọc và miếng giấy bên trong.

Tiếng phụ nữ kêu thét khiến hàng xóm kinh động, chen chúc ào tới, chặn cửa khu nhà, báo cảnh sát, hắn ta không kịp trốn thoát.

Đèn trong phòng bật sáng, lúc này hắn mới nhìn thấy thứ khiến người phụ nữ kia như phát điên xông vào cướp lấy lại là một xấp giấy đỏ, giờ lại càng đỏ hơn vì đã nhuốm máu.

Hắn thật hối hận, nhưng cũng cảm thấy thực sự khó lí giải.

Viên cảnh sát thi hành nhiệm vụ rất phấn khởi, tên cướp này là một trong những tội phạm quan trọng mà Bộ Công an đang truy nã, vừa mới dạt tới Tân Giang, không ngờ lại bị tóm, lần này họ đã lập công to rồi.

- Tôi thật sự không làm gì cô ta cả, chỉ định lấy chút tiền rồi đi thôi.

Tên trộm thành khẩn khai báo, trên bàn đặt ba tờ giấy bạc và mấy tờ tiền lẻ. Nhà Bạch Nhạn là căn nhà đầu tiên hắn ra tay trong đêm hôm nay. Đồng thời hắn cũng khai ra nơi ẩn náu của mấy tên đồng phạm.

Viên cảnh sát nhìn Bạch Nhạn, không thể tin cô gái liễu yếu đào tơ này lại vì 300 tệ mà liều mạng với một tên cướp.

Tay nắm chặt xấp giấy đỏ, Bạch Nhạn run rẩy, đầu tóc rũ rượi, ánh mắt hoảng sợ, ngơ ngác. Cơn sợ hãi qua đi, tinh thần dần minh mẫn lại, lúc này cô mới cảm nhận được tình thế vừa rồi nguy hiểm đến mức nào, suýt chút nữa cô đã mất mạng.

Nhưng nếu xảy ra thêm một lần nữa, cô tin rằng mình vẫn sẽ làm như vậy.

Tuy đây chỉ là một bông hồng bằng giấy mà Minh Thiên tặng cho cô từ rất lâu rồi, nhưng có nó bên cạnh, lòng cô như có chỗ nương tựa, dựa dẫm.

Những thứ cô có thể giữ lại không nhiều. Cái kẹp tóc mà Minh Thiên tặng cùng với bông hồng giấy này đã mất khi cô đi học thể dục về hồi còn học ở trường Y tá. Tìm mãi tới nửa đêm mà không thấy, cô quay về phòng khóc tới tận khi trời sáng.

Cảnh sát giải tên cướp đi rồi hỏi Bạch Nhạn mấy câu, bảo cô ký tên, sau đó về đồn báo cáo. Trước khi ra cửa, viên cảnh sát ngoảnh lại, vẻ như không được yên tâm.

- Chúng tôi đưa cô tới bệnh viện xử lý vết thương nhé! - Vừa rồi khi lấy khẩu cung, viên cảnh sát phát hiện trong tủ quần áo treo rất nhiều quần áo đàn ông, nhưng trong nhà lại không thấy ai.

Căn nhà bị tên trộm lục tung thành một mớ hỗn độn, Bạch Nhạn giờ cũng không dám ở một mình nữa nên bèn gật đầu, lấy áo khoác đi theo viên cảnh sát xuống lầu.

Xe 110 của cảnh sát tiến vao bệnh viện, bác sĩ trực và y tá vội vàng chạy tới, nhìn thấy Bạch Nhạn thì sững sờ.

Tay cô bị bóp chặt nên tụ máu rất sâu, lòng bàn tay bị dao cứa một vết khoảng 15 cm, khâu gần 20 mũi.

- Em có bị điên không, đừng nói là 300 tệ, cho dù là 30.000 tệ cũng phải đưa cho hắn ta chứ. Tiền quan trọng đến thế sao? Mạng sống mới là quý nhất. Mấy tên đó là những kẻ đào tẩu đã có tiền án tiền sự, muốn giết em dễ như trở bàn tay. Nếu hôm nay em bị hắn giết chết thì tiền có giúp em cải tử hoàn sinh được không?

Lãnh Phong cũng chạy tới, nghe kể lại sự việc thì nổi cơn lôi đình. Chuyện anh nổi giận không phải là hiếm, nhưng từ trước tới nay chưa từng giận dữ đến như vậy. Anh tức giận tới mức cứ đi vòng vòng trong phòng khám, gân xanh giật giật trên trán, tay vung lên đập vào bàn khiến cho nhiệt kế, giấy kê đơn, cốc tách và bút viết đều nảy lên.

Bác sĩ và y tá trực đưa mắt nhìn nhau rồi lần lượt rút lui, khép cửa lại. Mọi người lúc đầu chỉ nghĩ Bạch Nhạn đã ly hôn, giờ nhà lại gặp cướp thì rất đáng thương. Bây giờ họ đã biết, có người đau lòng vì cô.

Bạch Nhạn bị Lãnh Phong mắng cho té tát, không dám thở mạnh.

- Giờ em xem đẹp chưa, vết thương này của em không thể khỏi trong một hai tuần đâu, để lại sẹo là cái chắc, sao có thể đi làm, em chuẩn bị nghỉ phép đi! - Lỗ mũi Lãnh Phong xì khói, vừa sợ hãi, vừa đau lòng, lại vừa tức giận. - Em xem năm nay em đã hành hạ thân xác mình như thế nào, trước thì viêm phổi, giờ thì bị thương, em muốn anh đau lòng tới chết hả!

- Đây… chỉ là tai nạn… - Bạch Nhạn ấp úng.

- Đúng, đúng, là tai nạn, có thể gạt ra khỏi đầu không cần suy nghĩ. Em thấy chỉ khi nào người ta ủ mưu tính kế lâu dài em mới cảm thấy đáng đề cập hả? - Lãnh Phong xông tới trước mặt cô gầm lên.

Bạch Nhạn bịt miệng, không nói gì.

Lãnh Phong nhìn trần nhà hít một hơi thật sâu, khóe mắt nóng rẫy. Anh nhắm mắt lại:

- Bạch Nhạn, không thể tiếp tục như thế này được nữa. Chúng ta thuê phòng ở chung đi! Như thế sẽ quan tâm tới nhau được nhiều hơn.

Bệnh viện cấp cho Lãnh Phong một căn hộ trong khu nhà chuyên gia, bài trí không kém gì khách sạn mấy sao. Thực ra Lãnh Phong cũng muốn xác định quan hệ yêu đương với Bạch Nhạn, sau đó hai người sống chung, dù là kết hôn anh cũng đồng ý. Nhưng không hiểu Bạch Nhạn vướng mắc ở đâu, mặc anh nói gì thì nói, đến giờ cô vẫn không chấp nhận sự theo đuổi của anh. Suy đi tính lại, muốn chăm sóc cho cô thì chỉ có cách thuê chung nhà ở mà thôi.

Hôm nay để tiết kiệm tiền, các đôi tình nhân thuê chung nhà rất nhiều, cũng không có gì là lạ.

Bạch Nhạn sững người:

- Em… căn hộ kia chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ.

- Chẳng lẽ Tân Giang không có chỗ nào cho thuê nhà nữa sao? - Lãnh Phong nghiến răng.

- Nhưng mà… không tiện lắm! - Bạch Nhạn nhỏ nhẹ.

- Có gì mà không tiện? Giờ là thế kỷ XXI, không phải 800 năm trước còn bó chân, đeo mạng che mặt hay nam nữ thụ thụ bất thân, hễ nhìn thấy mặt là phải chịu trách nhiệm với người ta suốt đời.

Lãnh Phong gầm lên tới mức nước bọt bắn cả ra ngoài. Bạch Nhạn ôm ngực, thực sự là quá khủng bố.

- Vậy… vậy em trọ cùng với Liễu Tinh! - Bạch Nhạn rụt vai, không dám đòi hỏi nhiều.

- Được, em gọi cho cô ấy đi. - Lãnh Phong ấn số điện thoại Liễu Tinh thay cô.

Nhìn bầu trời mới vừa mờ sáng, Bạch Nhạn thầm thở dài, phen này lại bị Liễu Tinh chửi chết thôi.

- A lô…

Một giọng đàn ông khàn khàn mơ màng vang lên.

Bạch Nhạn cúp máy cái rụp rồi quay sang bảo Lãnh Phong:

- Anh bấm nhầm số rồi.

Lãnh Phong nhíu mày:

- Không thể, số lưu trong máy của em mà.

- Vậy chắc là lỗi mạng. - Nhìn lại điện thoại thấy đúng là không sai, cô bèn ấn phím gọi lại.

- A lô…

Vẫn là giọng người đàn ông khi nãy.

Mồm Bạch Nhạn há hốc, mắt trợn tròn, bây giờ nghe kỹ, giọng nam này rất quen tai.

Mèn ơi…

- Ê, có bị thần kinh không thế, sáng sớm gọi đến lại chẳng nói câu nào. - Giọng người đàn ông càu nhàu.

- Ai thế? - Một giọng phụ nữ khác vang lên.

- Á… - Một tiếng kêu thất thanh, giọng đàn ông.

- Á… - Lại một tiếng kêu còn chói tai hơn, giọng phụ nữ.

Bạch Nhạn dịch điện thoại ra khỏi tai rồi cúp máy:

- Hi hi, Liễu Tinh… không thích thuê phòng chung.

- Vậy chúng ta thuê chung. Hôm nay là Chủ nhật, sáng anh sẽ ra ngoài tìm nhà. - Lãnh Phong đưa tay kéo cô từ ghế lên.

- Lãnh Phong, thực ra một mình em… cũng ổn mà. - Bạch Nhạn lấy hết can đảm nói.

- Anh thì không ổn. - Lãnh Phong ném lại bốn chữ rồi đi tới nhà xe lấy xe.

Bạch Nhạn thở dài, lòng rối như tơ vò. Cô cầm điện thoại lên xe, sếp Khang vốn chăm chỉ gọi điện từ tối hôm qua, tới giờ vẫn im hơi lặng tiếng!

Lãnh Phong đưa Bạch Nhạn đi ăn sáng rồi đưa cô về nhà. Nhìn căn phòng lộn xộn, gương mặt điển trai của anh càng âm u, cau có. Không để Bạch Nhạn động tay, anh tự mình dọn dẹp mọi thứ.

Bạch Nhạn muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị ánh mắt lạnh cóng của anh chặn họng.

Chẳng biết làm thế nào, cô ngồi xuống cạnh bàn, lấy bông hồng giấy ra, dùng một tay chật vật dán lại. Rốt cuộc thì thời gian đã quá lâu, chất lượng giấy lại kém, đụng vào là rụng ra từng mảng, không dán vào được nữa. Nhìn đám giấy đỏ ấy, Bạch Nhạn thật muốn khóc.

- Bạch Nhạn, trước khi dọn đi thì bảo Khang Kiếm đến mang quần áo về, chúng ta không mang đi theo. - Lãnh Phong đứng trong phòng ngủ nói.

Bạch Nhạn "vâng"một tiếng rồi cầm điện thoại trốn vào WC gọi điện cho Minh Thiên.

Cô và Minh Thiên không hay dùng điện thoại để liên lạc, cùng lắm chỉ gửi tin nhắn, nhưng cả hai đều cố gắng kiềm chế, ngay cả tin nhắn cũng ít nhắn.

Hôm nay, cô muốn được nghe tiếng anh.

- Tiểu Nhạn. - Giọng Minh Thiên rất to, rất bất ngờ, phía sau có tiếng tạp âm ầm ầm. - Em khỏe không?

- Hoa hồng giấy… rách rồi. - Bạch Nhạn nói.

Minh Thiên trầm ngâm giây lát:

- Không sao, anh vẫn nhớ cách gấp! Hiện giờ không những anh gấp được hoa hồng giấy cho em, mà còn có thể tặng em hoa hồng thật, một bó to đùng ấy.

- Chẳng thú vị gì cả. - Bạch Nhạn cười mà mắt ngấn nước. Không một loại hoa nào có thể thay thế bông hồng giấy đó, thời gian không thể quay trở về quá khứ, cô và anh đã không còn là Bạch Nhạn và Minh Thiên trước đây.

Giữa họ, tặng hoa hồng đã không còn phù hợp.

- Anh vốn là con nhà nghèo, không thi vị lên được.

Minh Thiên cười ha ha, trong tiếng cười phảng phất vị chua chát. Bọn họ luôn luôn thấu hiểu nhau, trong lòng Bạch Nhạn nghĩ gì, không cần nói ra, anh cũng đã biết.

- Tiểu Nhạn, ngày mai anh lại đi Nga tập huấn một tháng, sau đó hai nước sẽ diễn tập quân sự ở Mông Cổ. Sau khi đợt diễn tập kết thúc, anh có thể tranh thủ thời gian nghỉ phép.

- Tốt quá!

- Lãnh Phong khỏe không? - Minh Thiên hỏi.

- Anh ấy đang ở đây này! Để em bảo anh ấy nghe máy. - Bạch Nhạn chạy ra ngoài, đưa điện thoại cho Lãnh Phong.

Lãnh Phong cau mày, mặc cho Bạch Nhạn tha hồ nháy mắt hay ra dấu, anh đem chuyện xảy ra hôm qua kể tuốt tuồn tuột cho Minh Thiên nghe, sau đó cũng nói luôn quyết định của mình.

Bạch Nhạn cắn môi, gục đầu xuống. Điện thoại lại được chuyển đến tay cô.

- Tiểu Nhạn…

Giọng Minh Thiên run rẩy.

- Không đến mức như anh ấy nói đâu, anh thấy giọng em vẫn tỉnh như sáo đấy thôi! - Bạch Nhạn chỉ còn thiếu nước tự vỗ ngực để chứng minh.

- Tiểu Nhạn, để Lãnh Phong thay… thay anh chăm sóc em nhé, được không - Minh Thiên xót xa hỏi một cách thành khẩn - Anh ấy thực lòng yêu em.

Bạch Nhạn nghẹn ngào, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt đầy quan tâm của Lãnh Phong, nước mắt không kìm được lã chã rơi.

49. Chương 11.1

Chương 11: Khói thuốc làm cay xè mắt em

Lãnh Phong đi đến trung tâm nhà đất để xem nhà.

Đứng bên cửa sổ, Bạch Nhạn dõi theo bóng anh đi rất xa rồi mới khịt mũi, bất lực đưa bàn tay còn tạm ổn lên lau nước mắt. Cô thật sự cảm thấy ấm áp trước sự quan tâm, yêu thương của Lãnh Phong. Cô cũng không phải là người cổ hủ, nếu Lãnh Phong là một người đàn ông xa lạ thì xét trên góc độ tiết kiệm, cô có thể chấp nhận việc thuê chung phòng.

Nhưng anh ấy lại là Lãnh Phong!

Một khi họ đã sống chung một mái nhà, có nghĩa là cô chính thức chấp nhận sự theo đuổi của Lãnh Phong. Tuy Lãnh Phong sẽ không ép cô, nhưng cô tự cảm thấy không thể vượt qua cửa ải này.

Hưởng thụ công sức của người khác nhưng lại không báo đáp, đó không phải là nguyên tắc làm người của Bạch Nhạn.

Bây giờ liệu cô đã có thể bắt đầu tiếp nhận một tình cảm mới chưa?

Bạch Nhạn lắc đầu. Không phải cô thận trọng, cũng không phải kỳ vọng, cô…thật sự cảm thấy mình và Lãnh Phong không hợp, bởi vì cô không biết cha mình là ai, bởi vì mẹ cô là Bạch Mộ Mai. Trước mỗi lần yêu đương, cô không thể nói với người ta rằng "Anh tới huyện Vân điều tra gia cảnh nhà em, sau đó…thế nào thế nào…". Đó là nỗi đau không thể nói nên lời của cô. Cô có thể chịu đựng, nhưng người khác thì chưa chắc.

Mồ côi từ nhỏ, Lãnh Phong lớn lên trong sự chăm sóc, đùm bọc của chị gái, nhưng trong lòng anh vô cùng khát khao yêu thương của mẹ cha. Điều đó khiến cho sự kỳ vọng của anh đối với bố mẹ vợ rất cao. Một đứa trẻ khổ sở như vậy, sao cô có thể để anh phải đối mặt với bà mẹ đồng bóng của cô?

Còn nhớ lần tới khám bệnh tại Viện điều dưỡng của Sở Điện lực, Lãnh Phong đã từng cười bảo cô có phải Bạch Nhạn bướng bỉnh là do được bố mẹ quá cưng chiều hay không? Giọng anh lúc đó rất ngưỡng mộ, rất mong ngóng. Chính trong lúc đó, Bạch Nhạn thấy tim mình thắt lại.

Người thích hợp với Lãnh Phong phải là người con gái có bố mẹ tử tế, hòa nhã, yêu thương nhau và cưng chiều con gái như công chúa. Yêu ai yêu cả đường đi lối về, đã yêu con gái, tất nhiên sẽ thương con rể, sẽ coi Lãnh Phong như con đẻ, ân cần hỏi han và quan tâm mọi mặt. Ngày lễ ngày Tết, cả gia đình sum họp, bố vợ và con rể uống rượu tán gẫu, mẹ và con gái tất bật trọng bếp, tiếng cười bay rất xa, rất xa…

Cô có thể đem lại cho Lãnh Phong những điều kiện này không? Đáp án đương nhiên là không thể.

Minh Thiên vì bà Bạch Mộ Mai nên không thể yêu cô, sếp Khang vì bà Bạch Mộ Mai mà lấy danh nghĩa tình yêu để trả thù cô.

Bạch Nhạn không dám thử nếu sau khi cô chấp nhận sự theo đuổi của Lãnh Phong, đến khi biết về bà Bạch Mộ Mai, anh sẽ không thể chấp nhận, rồi hai người lại chia tay.

Hiện giờ Bạch Nhạn thật hận ông trời trêu ngươi, cô thuê nhà sống một mình cũng mấy năm rồi, chưa từng xảy ra chuyện gì, sao ở chỗ này lại gặp ngay cảnh cướp mò vào nhà?

Đã nghèo lại gặp cái hèo? Bạch Nhạn than thở, âm thầm suy ngẫm xem nên dùng lý do gì phù hợp để gạt đi ý định ở chung của Lãnh Phong mà vẫn không làm anh bị tổn thương.

Lãnh Phong đi ra ngoài đến tận trưa, trời mưa xong nhiệt độ hạ liền mấy độ, lúc quay về, mũi anh đỏ ửng vì lạnh. Anh đưa Bạch Nhạn đi ăn lẩu, vừa ăn vừa kể lại chuyện đi xem nhà.

Thuê nhà cũng phải có duyên, cứ sốt ruột thế này, thật sự không tìm thấy căn nào phù hợp.

Bạch Nhạn dùng một tay véo một miếng bánh nóng hổi bỏ vào miệng, xuýt xoa hít hà:

- Không vội, sau khi xảy ra vụ cướp đó, tiểu khu em ở đã tăng cường lực lượng an ninh, sau này sẽ không có chuyện gì nữa đâu. Thực ra anh không cần…

Lãnh Phong trừng mắt ngắt lời cô:

- Vấn đề này chúng ta có cần phải thảo luận nữa không?

Bạch Nhạn im bặt, vui đầu vào ăn.

- Ăn xong, anh đưa em về ngủ trưa, anh đi làm tiếp.

Lãnh Phong gắp đầu thức ăn vào cái bát chỉ còn trống có một góc của cô. Nhìn hành động quan tâm chăm sóc của anh, lòng Bạch Nhạn không ngừng dậy sóng.

Hồi nhỏ, khi đi đường dưới trời mưa, cô luôn thích đi bên cạnh một vũng nước đầy, hoặc là chọn ngách nào hẹp để đi, giống như đi trên dây, thỉnh thoảng trơn quá, ngã xoạch xuống đất rồi lại dậy đi tiếp.

Lớn rồi thực ra vẫn thế, rõ ràng trước mắt là đường thông hè thoáng, lại chọn con ngõ nhỏ gập ghềnh, lầy lội.

Cuộc đời không khúc khuỷu, có còn là cuộc đời?

Nhưng, ai là đường thông hè thoáng? Ai là ngõ nhỏ gập ghềnh?

Cô uống một ngụm canh, cay cay xé lưỡi khiến cô chảy cả nước mắt.

Thấy cô như vậy, Lãnh Phong yêu chiều xoa đầu cô, mỉm cười dịu dàng.

Ăn xong họ về chung cư, vừa tới đầu cầu thang đã thấy Liễu Tinh tay ôm hành lý đang ngồi xổm trước cửa như một kẻ lang thang, hai mắt thất thần.

Nghe tiếng bước chân, Liễu Tinh từ từ ngẩng đầu lên.

- Nhạn… - Liễu Tinh tiến lên ôm chầm lấy Bạch Nhạn như gặp được vị cứu tinh - Xin cậu, cho tớ ở đây hai hôm có được không?

Bạch Nhạn liếc Liễu Tinh một cái sắc lẻm:

- Có phải cậu đã làm chuyện gì xấu nên không dám bước ra ngoài ánh sáng không?

Liễu Tinh sợ xanh mặt, vột bịt chặt miệng Bạch Nhạn rồi cười hi hi với Lãnh Phong, lúc này sắc mặt thật khó coi:

- Bác sĩ Lãnh, Bạch Nhạn nói linh tinh, anh đừng coi là thật. Ủa, tay cậu làm sao thế? - Liễu Tinh cúi xuống, lúc nào mới phát hiện ra bàn tay băng bó của Bạch Nhạn.

Sự xuất hiện của Liễu Tinh khiến Bạch Nhạn thầm thở phào nhẹ nhõm, cô không tiện mở cửa nên đưa chìa khóa cho Lãnh Phong.

Mở cửa xong, nhìn Liễu Tinh xách hành lý vào nhà, Lãnh Phong thầm thở dài. Tốt rồi, anh không cần phải vội vàng đi tìm nhà nữa.

- Cha mẹ ơi, thật thế sao?

Bạch Nhạn chỉ kể lại qua loa nhưng Liễu Tinh vẫn sợ hết hồn, sau đó cô nàng vỗ ngực:

- Nhạn, kể từ hôm nay, mình sẽ dọn tới đây bảo vệ cậu.

- Rốt cuộc là ai bảo vệ ai? - Bạch Nhạn trêu chọc.

Liễu Tinh đỏ mặt cụp mắt xuống, nhìn Bạch Nhạn bằng ánh mắt khẩn cầu. Bạch Nhạn cười cười, không nói tiếp.

Có mặt Liễu Tinh, Lãnh Phong không có chuyện gì làm, cũng không nói xen vào được câu nào.

- Bạch Nhạn, anh tới bệnh viện làm thủ tục xin nghỉ cho em, tối qua em không được ngủ, bây giờ ngủ một lát đi! Cô Liễu, tay Bạch Nhạn không được đụng vào nước, cử động cũng không tiện, làm phiền cô nhé.

- Không phiền, không phiền chút nào, em với Bạch Nhạn nhà anh có phân biệt gì đâu! - Liễu Tinh mờ ám nháy mắt với hai người.

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong hơi giật giật, nhưng không hề tức giận mà trông rất vui vẻ. Bạch Nhạn cười thoải mái, coi như đang nghe một câu chuyện cười không liên quan đến mình.

Lãnh Phong đi rồi, Liễu Tinh thật sự ân cần giúp Bạch Nhạn rửa mặt, thay quần áo, đắp chăn, rồi cũng rúc vào chăn cùng với cô.

- Tránh xa mình ra, người cậu toàn mùi rượu. - Bạch Nhạn cười cười đẩy Liễu Tinh.

- Nhạn, khai thật đi, từ lúc nào mà cậu với bác sĩ Lãnh kề vài sát cánh như thế? - Liễu Tinh hà hơi vào tay rồi cù Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn cười rúm cả người lại, luôn miệng xin tha:

- Cậu đừng có nói mình, mình với bác sĩ Lãnh cực kỳ trong sáng, còn cậu thì sao?

Nụ cười của Liễu Tinh cứng đơ lại, cô nàng rụt tay về kê dưới gối, thẫn thờ nhìn trần nhà, rất lâu sau mới khe khẽ thở dài:

- Nhạn, cậu bảo có phải mình thèm đàn ông đến phát điên rồi không, vớ gì xơi nấy?

- Cậu thật sự đã cưỡng bức thư ký Giản nhà người ta rồi hả? - Bạch Nhạn tròn mắt đầy phấn khích.

Liễu Tinh nguýt cô rồi nghiêng người để hai người đối mặt:

- Không thành công, nhưng cũng suýt soát.

Liễu Tinh nhớ lại lúc ở nhà hàng, cô và Giản Đơn gọi hai chai rượu, sau đó chén chú chén anh nốc lấy nốc để như thi đấu, bụng nóng như lửa đốt, toàn thân hừng hực như lò than.

Giản Đơn đề nghị ra ngoài hóng gió, cô gật đầu, cảm thấy người ngợm, bàn ghế và tất cả mọi thứ trước mắt mình đều đang lắc la lắc lư, đung đa đung đưa, cô loạng choạng ngã nhào về phía trước.

- Cẩn…thận… - Giản Đơn cười hềnh hệch với cô, mặt đỏ như gấc - Giờ thì thừa nhận chưa, tửu…tửu lượng của tôi tốt hơn cô nhiều.

Liễu Tinh xua tay:

- Phét, chúng ta…uống tiếp.

Giản Đơn còn khá ổn, vẫn nhớ ra phải trả tiền, sau đó họ dìu nhau ra khỏi nhà hàng. Gió thổi, hơi cồn xộc lên, Liễu Tinh chân nam đá chân chiêu, ấn tượng cuối cùng là Giản Đơn kéo cô lên một chiếc xe, tài xế hỏi đi đâu, cô lẩm bẩm đọc một địa chỉ, sau đó không còn nhớ gì hết.

- Nhạn, mình đang ngủ rất ngon thì bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo. Mình nhắm mắt mò tìm điện thoại, bỗng dưng mò thấy một cánh tay. Mình mở mắt ra, thấy mình và Giản Đơn đang ôm chặt lấy nhau, chân mình còn gác lên chân anh ta, mình…còn cảm nhận được sự ngóc dậy theo quán tính của đàn ông mỗi sáng sớm. Mình hoảng hồn bật dậy, anh ta cũng hoảng hồn nhảy dựng theo, ôm đầu nhìn mình như gặp ma, sau đó hoảng loạng đạp cửa chạy mất. Phải mất hai tiếng sau mình mới tỉnh táo lại. Điều đáng mừng là quần áo trên người cả hai vẫn còn đầy đủ, giường chiếu cũng không có dấu vết nào kỳ lạ, chứng tỏ bọn mình chỉ uống say rồi lên nhầm giường thôi, chỉ đơn thuần là đi ngủ thôi.

- Vậy sao cậu lại phải chột dạ chạy tới chỗ mình? - Bạch Nhạn hỏi.

Mặt Liễu Tinh xị thành một đống:

- Khó khăn lắm mình mới thuyết phục được bản thân không nghĩ tới chuyện kia nữa, đó chỉ là tai nạn thôi. Mình vừa dọn dẹp nhà cửa xong thì thấy bên ngoài có người gõ cửa. Mình nhìn qua mắt thần, là Giản Đơn. Mình giật mình ngồi sụp xuống, không dám thở mạnh. Anh ta nói biết mình đang ở trong nhà, anh ta muốn nói chuyện với mình. Mình làm gì có mặt mũi nào mà nói chuyện với anh ta, mình nghĩ nhất định là mình bị chuyện Lý Trạch Hạo kích thích đến mức suy sụp, trong tiềm thức luôn muốn ăn miếng trả miếng, cho nên, mình…đã cưỡng ép anh chàng Giản Đơn trong sáng, ngây thơ, có điều không thành công. Sau đó, điện thoại của anh ta reo, anh ta nói phải về văn phòng chuẩn bị tài liệu, sẽ gọi cho mình sau. Mình còn dám ở lại căn nhà đó nữa không?

Bạch Nhạn cười ha hả rất vô lương tâm:

- Liễu Tinh, Giản Đơn bây giờ đang thất tình, các cậu kết hợp lại đi! Chẳng phải cậu vẫn nói mùa đông có một người đàn ông thì vừa có thể hạnh phúc, vừa có thể ủ ấm, mỡ dâng đến tận miệng mèo rồi, cậu xơi đi thôi!

Liễu Tinh nhéo má Bạch Nhạn, hung hãn nói:

- Mình muốn lấy chồng, tốt nhất là lấy một người đàn ông tốt hơn Lý Trạch Hạo nhiều, nhưng Giản Đơn không phải là người mình cần.

- Tại sao?

- Trong lòng anh ta còn vương vấn bạn gái, anh ta muốn đợi cô ấy hồi tâm chuyển ý. Dây dưa với người như vậy, chỉ tổ chuốc khổ vào thân.

- Cậu vẫn rất tự bảo vệ mình nhỉ?

- Mình vốn…Nhạn, cậu vừa vừa thôi nhé, mình đã mất mặt lắm rồi, lần này cậu nhất định phải giữ bí mật giùm mình, đừng để mình phải mất thể diện nữa. Chậc, mình đâu phải là người chạy theo mốt, sao lại dám đưa đàn ông lạ về nhà chứ? - Liễu Tinh gãi đầu trợn mắt, vừa thở dài vừa lẩm bẩm.

Bạch Nhạn mỉm cười nhìn cô. Có lẽ chính Liễu Tinh còn chưa phát hiện ra, hôm nay cô ấy đã không còn đau lòng vì mất đi Lý Trạch Hạo nữa, cô ấy đang phiền não vì một người đàn ông khác, đây chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Giản Đơn…Liễu Tinh…cũng không tệ nhỉ!

Trong tiếng rì rầm của Liễu Tinh, Bạch Nhạn từ từ ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã đen kịt. Cô nghe thấy tiếng Liễu Tinh nấu cơm trong bếp, đèn phòng khách bật sáng.

Tài nấu nướng của Liễu Tinh không phải ở mức đáng sợ bình thường, tay chân lóng ngóng khiến đám nồi niêu xoong chảo đau khổ rên xiết dưới sự giày xéo của cô nàng. Không biết cô nàng làm gì mà mùi dầu khói khét lẹt nồng nặc khắp phòng. Bạch Nhạn không nhịn được, ho mấy cái rồi ngồi dậy, còn chưa bước xuống giường đã nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa.

- Tới đây, tới đây.

Liễu Tinh vẩy nước trên tay rồi chạy ra cửa. Cô mở cửa rất mạnh, người đến đang hơi sốt ruột nên xông thẳng vào trong, hai người va thẳng vào nhau. Liễu Tinh choáng váng ngẩng đầu nhìn lên, khi thấy gương mặt người đó thì ngẩn người ra.

- Mình trúng tà rồi sao? - Liễu Tinh lẩm bẩm, trừng trừng mắt nhìn người đàn ông đang xách hộp bánh ngọt.

Đầu óc vẫn xây xẩm, cô ngoác miệng gào vào trong phòng:

- Nhạn! Dậy mau, mắt mình làm sao rồi đây này, sao lại thấy tên sếp Khang chồng cũ khốn khiếp của cậu ở đây?

Lông mày Khang Kiếm cau lại, anh khịt mũi rồi bỗng xông thẳng vào bếp, tắt cái máy hút mùi đang kêu ầm ĩ, sau đó tắt bếp gas, mở cửa cho gió Bắc lạnh căm căm ùa vào trong phòng.

Mùi dầu mỡ trong phòng bị gió thổi bay, không khí trong phòng thoáng đãng trở lại.

- Trời ơi, món trứng chiên của tôi. - Liễu Tinh vỗ trán rồi chạy vào cứu vãn, vật trong chảo đã trở thành một thứ dinh dính đen thùi lùi.

Khang Kiếm lại mở nắp nồi cháo đang trào đầy bọt ra mặt bếp, trừng mắt nhìn Liễu Tinh.

Liễu Tinh chớp chớp mắt mấy cái, cô không nhìn nhầm, người đàn ông mặt xị xuống dài như cái bơm này đích thị là sếp Khang.

Quái lạ!

- Hắt xì!

Bạch Nhạn vừa từ trong chăn ấm chui ra, hít phải không khí lạnh khiến mũi ngưa ngứa, cô không nhịn được hắt xì một cái rõ to.

Nghe thấy tiếng động, Khang Kiếm vừa từ bếp bước ra, ngẩng đầu lên bắt gặp ngay bàn tay băng bó của Bạch Nhạn, nét mặt anh lập tức thay đổi như kính vạn hoa.

Sửng sốt, đau lòng, tự trách, xót xa, áy náy…cuối cùng anh nhắm mặt lại, những thớ thịt trên mặt đông cứng. Anh hít thật mạnh, co tay thành nắm đấm rồi đấm thẳng vào tường, chỗ các khớp tay gồ ra lập tức sưng đỏ lên.

Buổi trưa, Khang Kiếm về tới Tân Giang. Khi xe vào nội thành Tân Giang thì hết xăng. Anh tới trạm xăng để đổ xăng, trong lúc chờ đợi, anh nghe được hai bác gái trung niên làm việc ở trạm xăng hăng say bàn tán một chuyện nóng hổi. Đêm thứ Bảy, một tên cướp bị truy nã đã lâu đột nhập vào nhà dân trong một tiểu khu, không may bị một cô gái yếu đuối tay không tóm được. Người kể tường thuật lại không kém gì một bộ phim hành động kinh dị nghẹt thở, kể cả việc cô gác yếu đuối kia tài sắc vẹn toàn, có trí tuệ lại rất dũng cảm. Đáng tiếc là trong quá trình vật lộn với tên trộm, nữ hiệp đã bị thương ở tay. Khang Kiếm nghe xong chỉ cười cho qua, chưa từng liên tưởng chuyện này với Bạch Nhạn.

Trên đường đi, điện thoại của Giản Đơn liên tiếp gọi đến. Anh về văn phòng trước. Vừa vào cửa, Giản Đơn đã tiến vào, khàn giọng nói sáng nay cậu ta bị hai nhân viên của Ủy ban Kỷ luật tỉnh gọi ra nói chuyện, hỏi rõ việc tập đoàn Hoa Hưng trúng thầu dự án trung tâm thương mại. Giản Đơn lắc đầu, hai người đó lại hỏi sang chuyện khác. Sau đó Giản Đơn ra ngoài nghe ngóng, phát hiện trong Thành ủy có rất nhiều người bị gọi ra nói chuyện, nhưng không ai biết mấy người kia đang giở trò gì, hình như chỉ đang điều tra thủ tục.

Khang Kiếm bình tĩnh gật đầu, không nói gì thêm. Ông Khang Vân Lâm vốn quản lý về mảng chính trị pháp luật, quy trình làm việc của Ủy ban kỷ luật anh nắm rất rõ. Thông thường nếu đơn từ của dân chúng nhiều, hoặc trong nội bộ có người cung cấp chứng cứ có hiệu lực thì Ủy ban Kỷ luật sẽ phái người xuống điều tra. Điều tra ai, điều tra chuyện gì thì không ai hay biết, đợi đến khi biết rồi thì cũng là lúc gặp mặt chính thức với Ủy ban.

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy kỳ lạ là trong một cuộc họp, ông Tùng Trọng Sơn đã từng nói một câu rằng, Ủy ban Kỷ luật sẽ tới Tân Giang điều tra tình hình trong sạch hóa bộ máy chính trị của quan chức Tân Giang, thời gian là vào tháng sau, sao lại tới sớm như vậy nhỉ? Hình như công việc đã triển khai được một thời gian rồi.

- Ngoài ra còn chuyện gì nữa không? - Khang Kiếm thấy Giản Đơn ủ rũ như bánh đa nhúng nước.

- Không có gì ạ. Sếp Khang, anh không còn chuyện gì khác thì em đi làm việc đây.

- Đi đi! - Khang Kiếm xua tay, ngồi một lúc rồi đứng dậy đi tới văn phòng của ông Tùng Trọng Sơn.

Thư ký của ông Tùng Trọng Sơn bảo anh đợi một lúc, bí thư Tùng và bí thư Lục đang nói chuyện ở trong! Chưa dứt lời thì cửa phòng bật mở, Lục Địch Phi từ bên trong đi ra, nhìn thấy Khang Kiếm thì vội tới bên cạnh anh.

- Khang Kiếm, cậu có biết Giám đốc Tống của Sở Xây dựng thành phố đã bị Ủy ban Kỷ luật tiến hành song quy chưa?

- Cuối tuần tôi ở tỉnh trên nên không biết.

- Chuyện mới xảy ra trưa nay, tạm thời nhốt ở một trụ sở ở ngoại thành, không biết tình hình thế nào rồi. - Lục Địch Phi nhíu mày.

- Có phải đồng chí Khang Kiếm đang ở bên ngoài không? - Ông Tùng Trọng Sơn từ bên trong hỏi vọng ra.

Khang Kiếm bình thản gật đầu với Lục Địch Phi rồi đi vào bên trong.

- Trợ lý Khang à - Không đợi Khang Kiếm lên tiếng, ông Tùng Trọng Sơn đã đứng dậy trước, cười cười vỗ vai anh rồi kéo anh ngồi xuống sofa cùng ông ta - Tôi còn chưa nói cảm ơn với cậu, hôm đó Tùng Lâm gây họa, nó đã làm kiểm điểm với tôi rồi, còn nhờ tôi xin lỗi cậu nữa. Xét cho cùng là do trình độ văn hóa không cao nên không biết nặng nhẹ. Nếu lúc ấy cậu không có mặt thì chắc chắn đã đắc tội với công ty đó rồi. À, công ty nước ngoài đó là tôi dựa vào quan hệ bạn bè đích thân kêu gọi về đây đấy.

- Vâng, khi đó tôi cũng sợ ảnh hưởng tới bí thư Tùng, cho nên thái độ mới nghiêm khắc như vậy.

- Cậu làm rất đúng. Giờ tôi đã điều Tùng Lâm đi khỏi trạm thu phí đó, cho nó đến trường dạy lái xe trực thuộc Sở Giao thông công tác rồi.

Khang Kiếm sững người, thầm thở dài trong lòng, không nói gì thêm.

Ông Tùng Trọng Sơn lại vòng vo hỏi han mấy chuyện liên quan đến công việc. Điện thoại reo, ông ta bèn đứng dậy nghe. Điện thoại vừa kết nối, ông ta không nói ngay mà cười với Khang Kiếm trước.

Khang Kiếm biết ý cáo từ.

Đi tới cửa, anh ngoảnh đầu lại nhìn ông Tùng Trọng Sơn. Anh phụ trách công tác xây dựng thành phố, giám đốc Sở Xây dựng bị song quy, Giản Đơn bị gọi ra nói chuyện, nhiều chuyện như vậy nhưng ông Tùng Trọng Sơn lại không đề cập với anh nửa câu, chẳng kỳ lạ sao?

Trong lòng anh rất bực bội, về đến văn phòng muốn hút điếu thuốc, lại nghe thấy Tiểu Ngô ở phòng bên đang ba hoa chích chòe với Giản Đơn về chuyện nữ hiệp đối đầu với tên vô lại, nửa ngày trời Giản Đơn mới ừ lại một tiếng. Tiểu Ngô mất hứng không thèm nói nữa.

Ngày đầu đông, sau năm rưỡi chiều, trời đã tối.

Đúng sáu giờ, Khang Kiếm tan sở, không nghĩ ngợi nhiều, anh đi thẳng tới nhà Bạch Nhạn. Anh biết Bạch Nhạn không trực đêm, có lẽ bây giờ cô đã về tới nhà rồi.

Bước vào tiểu khu, anh phát hiệu ở cổng mới đặt một trạm gác, có hai nhân viên bảo vệ ngồi bên trong, họ chặn xe anh lại để ghi biển số xe, ngoài ra không nói gì hết.

Anh mở cửa xe, quay xuống ngẩn ngơ nhìn cái hộp giấy đặt ở băng ghế sau, rồi cúi người cầm nó lên.

Không thể nào ngờ được, Bạch Nhạn lại là nữ anh hùng nức tiếng khắp Tân Giang.

Khang Kiếm không dám tự hào về điều đó, chỉ cảm thấy trái tim như một con diều đứt dây, chao đảo rớt xuống đáy vực.

Khi cô cần anh nhất, anh ở cách xa cô mấy trăm kilômét.

Ngay chính thời điểm này lại xảy ra một việc như vậy. Đây là ý trời sao?

Nhìn Khang Kiếm tự trách móc mà trừng phạt bản thân, linh cảm thấy một cơn giông tố sắp tới, Liễu Tinh bèn sờ lên mũi, dè dặt trốn vào phòng ngủ rồi khép cửa lại, nhưng vẫn để hé một khe nhỏ, đề phòng Bạch Nhạn gặp chuyện gì không ổn thì cô sẽ xông ra.

Bạch Nhạn mím môi, quay đầu sang chỗ khác, cố tỏ vẻ tự nhiên:

- Anh đến lấy quần áo mùa đông hả?

Khang Kiếm không đáp, bước tới ấn cô ngồi xuống ghế, tháo băng ra rồi sờ vào vết thương. Anh cắn môi mình đến bật máu.

- Sếp Khang… - Bạch Nhạn bỗng cảm thấy mình rất yếu đuối, vô duyên vô cớ mắt đỏ hoe.

- Vừa mới ngủ dậy, chưa rửa mặt à? - Khang Kiếm hỏi khẽ.

- Ừm. - Bạch Nhạn cúi đầu.

Anh quay người đi vào nhà vệ sinh rồi cầm một chiếc khăn mặt nóng đi ra, lau mặt lau tay cho cô, sau đó rót một tách trà, thấy chỉ còn âm ấm mới đưa cho cô.

- Bây giờ em có muốn ăn cháo không? - Người vừa ngủ dậy, chưa chắc đã muốn ăn.

- Buổi trưa ăn nhiều quá, bây giờ không muốn ăn lắm.

Ngồi gần nhau như vậy, Bạch Nhạn nhìn thấy khóe mắt sếp Khang đã có thêm vài nếp nhăn.

- Ừ, vậy lát nữa ăn cùng với Liễu Tinh nhé! Hai ngày nay cô ấy đều ở đây phải không?

- Vâng.

- Bạch Nhạn, hôm nay anh sẽ mang hết quần áo về.

Khang Kiếm thở dài, vuốt ve bàn tay lành lạnh của Bạch Nhạn.

- Vâng! Sếp Khang, anh cũng rất tự giác đấy. - Bạch Nhạn dẩu môi cười, lúm đồng tiền lại lộ ra lấp ló.

Khang Kiếm xiết tay cô thật mạnh rồi buông ra, đứng dậy đi tới đẩy cửa phòng ngủ.

Liễu Tinh há hốc mồm nhìn anh mở tủ quần áo, xếp từng chồng quần áo cho vào vali, sau đó xách hai chiếc vali to xuống lầu. Đây chẳng phải là tủ quần áo của Nhạn sao, sao lại để quần áo của sếp Khang?

Bạch Nhạn một tay bưng tách trà, nhấp từng ngụm nhỏ, hờ hững theo anh đi ra đi vào.

- Bạch Nhạn, em tiễn anh.

Xách hành lý xuống dưới lầu xong, Khang Kiếm bỗng đi lên tay không, đứng ở cửa nói.

- Anh không biết phải đi mấy bậc một lúc hay là đèn ở cầu thang lại hỏng rồi? - Bạch Nhạn nhíu mày hỏi.

- Anh muốn em tiễn anh xuống dưới. - Không để cô nói thêm, anh kéo cô đi xuống.

- Em tiễn anh xuống dưới rồi, anh cam đoan sẽ không tới làm phiền em nữa? - Bạch Nhạn ra điều kiện.

Khang Kiếm nhìn vào mắt Bạch Nhạn, ánh mắt lặng lẽ không gợn sóng.

- Ừ

Bạch Nhạn cũng nói:

- Vâng!

Anh nắm bàn tay không bị thương của cô, cẩn thận dìu cô chầm chậm đi xuống. Bước ra khỏi cầu thang, gió Bắc ùa tới, Bạch Nhạn không khỏi hắt xì rồi rụt vai lại theo phản xạ.

- Giờ thì anh lên xe đi! Không tiễn!

Cũng không cần gặp lại.

50. Chương 11.2

Khang Kiếm bỗng mở cửa xe rồi đẩy Bạch Nhạn vào ghế sau. Anh ngồi vào xe, khóa chặt cửa lại.

- Anh muốn làm gì? - Bạch Nhạn chau mày.

Khang Kiếm thở dài:

- Liễu Tinh ở trong phòng, có một số chuyện không tiện nói.

Anh rút từ trong túi ra một tấm thẻ, nhét vào tay Bạch Nhạn:

- Bạch Nhạn, trong này là tiền nhuận bút và tiền thưởng của anh, không nhiều lắm nhưng cũng không phải là nhỏ, anh vốn định thỉnh thoảng làm cho em bất ngờ, không ngờ chúng ta lại ly hôn. Em giữ lấy, muốn có bất ngờ gì thì tự mình mua. Password là ngày sinh nhật âm lịch của em.

- Sếp Khang…

Bạch Nhạn chấn động, hôm nay đâu phải ngày lễ ngày Tết gì, tự nhiên anh đưa cho cô thứ này, khiến cô cảm thấy thật bất an, thật chua xót.

- Bạch Nhạn, sau này nếu xảy ra chuyện gì hay có ai đến tìm em, em phải kiên cường nhé, chúng ta đã ly hôn, những thứ em có được là tài sản hợp pháp của em, không liên quan gì đến anh.

- Sếp Khang…

- Tiểu khu này nhiều người sinh sống, đối diện lại có chợ, rất phức tạp. Tốt nhất em dọn về nhà kia đi! Bên đó là tiểu khu cao cấp, an ninh tốt, an toàn hơn ở đây nhiều. Nếu em ngại nhà to vắng vẻ, vậy thì bán đi mà mua một căn khác phù hợp với em, nhưng cố gắng mua căn tốt một chút, nhất định phải đối xử tốt với chính mình.

Khang Kiếm dịu dàng vuốt má cô.

- Sếp Khang, anh…sao bỗng dưng lại tốt với em như vậy, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em nên muốn hối lộ em?

Bạch Nhạn gạt tay anh ra rồi hỏi.

Khang Kiếm cười chua chát:

- Bạch Nhạn, trước đây anh đã làm nhiều chuyện ngu ngốc, nhưng anh cũng đã yêu em, sao em lại không nhớ tới?

- Em chỉ nhớ hai ngày liền anh không gọi điện cho em, khai thật đi, anh đi đâu, làm gì? - Bạch Nhạn hung hãn lườm anh.

- Anh đi huyện Vân. Bố anh bị đột quỵ và nôn ra máu ở đó, đã đưa đi cấp cứu. Người thì không sao, nhưng bây giờ ông ấy giống như người bị thiểu năng, ánh mắt đờ dại, không nói không rằng, không ai chăm sóc, chỉ ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, không ăn không uống, ngay cả đại tiểu tiện cũng không tự xử lý được. Anh đưa ông ấy tới Bệnh viện số Một của tỉnh để nằm đó theo dõi. Bác sĩ nói có thể do ông ấy về hưu, tâm lý hụt hẫng quá lớn, lại gặp phải cú sốc gì đó nên mới thành ra như vậy.

- Cú sốc này có lẽ liên quan tới mẹ em!

Bạch Nhạn nhớ lại mấy ngày trước, ông Khang Vân Lâm nói với cô chuyện muốn tới huyện Vân để cầu hôn.

- Anh cũng đoán vậy, nhưng đó không phải là lỗi của bà ấy, là do bố anh không biết nhìn người. - Khang Kiếm bình thản nói.

Hai người cùng thở dài, có chút bất lực, nhưng lại cảm thấy ấm lòng. Hiện giờ, cuối cùng họ đã có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện của ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai, không oán không hận, chỉ như nói những chuyện vụn vặt trong nhà.

- Vậy trong nhà bây giờ chắc lộn xộn lắm, thím Ngô lại vất vả rồi, vừa phải chăm sóc mẹ anh, lại vừa chăm sóc bố anh.

- Anh…muốn đưa bố mẹ anh tới một viện dưỡng lão ở Bắc Kinh, ở đó mọi điều kiện đều rất tốt. Thím Ngô thì anh đã đưa cho một khoản tiền dưỡng già và cho thím ấy về quê! Bạch Nhạn, anh vẫn luôn lo lắng mẹ sẽ không chịu nổi việc bố anh bị bệnh, nhưng em có biết mẹ nói gì với anh không?

- Nói gì?

- Mẹ nói, tốt rồi, từ nay về sau bà đã có thể ngủ yên giấc, không còn phải lo được lo mất, bố đã thật sự thuộc về một mình bà.

- Bà ấy…chắc chắn rất yêu ông ấy…

Nói tới đây, mắt Bạch Nhạn bỗng ngấn nước, cô thấy đau lòng thay cho bà Lý Tâm Hà.

- Cũng có lẽ. - Sống mũi Khang Kiếm cũng cay cay - Cách lý giải tình yêu của mỗi người không giống nhau. Bọn họ đã là kẻ thù của nhau suốt nửa đời người, nửa sau cuộc đời chỉ như vậy thôi, có mất mà cũng có được. Tình yêu, không lý lẽ nào có thể giải thích được, đúng không? Bạch Nhạn, anh không tiễn em lên lầu nữa, em hãy tự chăm sóc mình nhé.

Anh bước xuống, vòng qua đầu xe mở cửa cho cô.

Bạch Nhạn cúi đầu giơ bàn tay bị thương lên ngắm nghía thật kỹ dưới ánh sáng của ngọn đèn đường rồi lẩm bẩm:

- Vâng, cũng không biết bao giờ mới khỏi nữa, Liễu Tinh chỉ ở đây có vài ngày thôi, sau này phải làm sao đây?

Tim Khang Kiếm run lên.

- Anh…sau này sẽ gọi điện cho em…

Anh không dám đáp lại câu nói của Bạch Nhạn.

- Nói phải giữ lấy lời nhé?

Bạch Nhạn nhoài đầu qua, rúc nửa người vào lòng anh, như đang tránh gió.

- Ừ!

Anh cho phép mình đưa tay ra, ôm chặt lấy Bạch Nhạn mong manh, yếu mềm.

- Ngày nào cũng phải gọi, buổi sáng báo cáo một lần, buổi tối báo cáo một lần. - Được nước lấn tới, cô rúc vào lòng anh, cắn lên vai anh.

- Được!

Khang Kiếm đi rồi, chiếc xe chạy ngoằn ngoèo, ánh đèn ở đuôi xe cũng chao đảo theo.

Đợi đến khi không nhìn thấy gì nữa, những giọt nước mắt mà Bạch Nhạn dùng toàn bộ sức lực để kìm chế mới lã chã rơi xuống. Tối nay biểu hiện của sếp Khang rất kì quặc, giống như một người đang trăn trối chuyện hậu sự trước lúc lâm chung. Mỗi câu nói đều vô cùng xúc động và hết sức chân thành. Nếu cô đoán không nhầm, nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì, hoặc anh đã linh cảm được sắp có chuyện lớn xảy ra.

Con người, vào thời khắc nguy hiểm nhất, phản ứng bản năng sẽ là tự cứu mình, nhưng vào lúc đó, anh lại nghĩ tới một người khác, tại sao?

Tiền lương, sổ tiết kiệm và nhà của anh đều đưa hết cho cô, bây giờ lại đưa cho cô tấm thẻ này. Bạch Nhạn biết trong tấm thẻ này không phải là tiền thưởng gì hết, có thể là những đồng tiền dơ bẩn, nhơ nhớp. Nhưng sự dơ bẩn, nhơ nhớp này lại khiến cô cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

Lúc này, cô nắm chặt tấm thẻ, mặc cho nước mắt lăn dài xuống gò má, lòng đã hoàn toàn bình yên trở lại.

Đợi tâm trạng ổn định lại rồi Bạch Nhạn mới lên nhà. Cửa khép hờ, Liễu Tinh không ở trong phòng ngủ, cũng không ở trong phòng khách, chiếc hộp giấy trên bàn mở ra, bên trong rỗng không.

- Liễu Tinh?

- Mình đang trong này. - Tiếng Liễu Tinh vang lên trong phòng vệ sinh - Nhạn, không biết mình bị lạnh hay ăn phải thứ gì mà bụng tự nhiên đau quá.

Có một thứ cảm giác, gọi là xa lạ.

Có một thứ cảm giác, gọi là lâu ngày gặp lại.

Mưa phùn rả rích, Liễu Tinh xuống xe buýt, mở ô ra, qua màn mưa giăng mắc, cô nhìn thấy Giản Đơn đứng trước cổng bệnh viện lo lắng nhìn dòng người qua lại. Theo bản năng, cô hạ ô thấp xuống che kín người.

Liễu Tinh và Lý Trạch Hạo đính hôn sớm, tình cảm này rất rõ rệt, cô chưa từng được con trai theo đuổi, càng chưa từng có chàng trai nào trồng cây si trước cửa nhà cô. Khi Lý Trạch Hạo từ trường Sư phạm tỉnh về thăm cô, anh ta luôn gọi điện thông báo trước. Cô vội vàng tới Học viện Y mượn phòng ký túc cho anh, cắn răng bỏ bớt một xấp phiếu ăn, hôm anh ta đến, cô đứng đợi ở ga từ sáng sớm.

Tim Liễu Tinh không kìm chế được đập thình thịch, những hạt mưa lạnh cóng cũng không xua đi được nỗi thẹn thùng ửng đỏ trên gương mặt. Cô khẽ nhấc ô lên, len lén nhìn qua. Giản Đơn hẳn không phải mới đến, nửa vai áo đều đã ướt đẫm mưa, ống quần cũng thế.

Gần như ngày nào anh ta cũng gọi điện và nhắn tin cho Liễu Tinh, muốn nói chuyện với cô. Liễu Tinh thật sự không có can đảm để nói chuyện, đành làm con đà điểu rúc đầu trong cát, trốn được ngày nào hay ngày nấy.

Không còn cách nào khác, anh đành tới cổng bệnh viện bắt người.

Liễu Tinh sẽ không tự tưởng bở mà cho rằng Giản Đơn đến trồng cây si cô, cô biết Giản Đơn là quân tử, vô duyên vô cớ lên giường với cô nên anh thấy cần phải giải thích hay nói gì đó.

Nói gì? Say rượu làm càn chắc!

Liễu Tinh như kiến bò trên chảo sốt ruột vừa nhìn kim đồng hồ nhích từng giây một, đã sắp tới giờ làm, nếu đến muộn thì tiền thưởng chuyên cần tháng này sẽ không cánh mà bay.

Phụ nữ, đã không có tình yêu lại còn bị phá sản, chẳng phải là lỗ to sao?

Liễu Tinh cắn răng, dày mặt tiến về phía trước, trước khi còn cách Giản Đơn ba bước chân, cô vờ ngước mắt lên mỉm cười nhìn anh như vô tình bắt gặp:

- Thư ký Giản, sao anh lại ở đây?

Nhìn thấy Liễu Tinh, miệng lưỡi Giản Đơn bỗng tê cứng, đầu óc trống rỗng, không thốt ra được câu nào. Trước khi tới đây, không những anh đã vạch sẵn những điều cần nói mà thậm chí còn phác ra giấy.

Giản Đơn luôn cảm thấy mình là một người có nề nếp, chưa từng làm chuyện gì kinh thiên động địa. Ai ngờ người như anh cũng chơi tình một đêm, tuy là tình một đêm còn chưa tới bến. Người ta chơi tình một đêm đều chọn người xa lạ, anh lại chọn đúng cô bạn của vợ cũ của thủ trưởng, hai người còn cùng nhau làm phù dâu phù rể, quá đáng sợ.

Có điều, anh quá tập trung vào chuyện này, nên không có thời gian đau buồn khổ sở vì thất tình. Thực ra, mấy hôm nay anh rất ít khi nhắc tới cô bạn gái cũ, cả ngày đầu óc chỉ suy nghĩ xem phải nói như thế nào về chuyện này với Liễu Tinh!

Giản Đơn mãi không nói gì, Liễu Tinh thấy thật đúng ý cô.

- Sắp đến giờ làm rồi, tôi đi trước nhé.

- Tôi có chuyện muốn nói.

Không để cô chạy trốn, Giản Đơn đã túm lấy tay cô.

Da thịt đụng chạm, cả hai đều không tự chủ được mà khẽ run rẩy.

- Anh Giản, nếu anh muốn nói chuyện tối hôm thứ Sáu thì chúng ta là người lớn, đều hiểu rõ đó là chuyện ngoài ý muốn, anh đừng để bụng, cũng đừng canh cánh điều gì. Sau này, anh làm việc còn tôi đi làm, tất cả đều không có gì thay đổi.

Liễu Tinh so vai nói tằng tằng một tràng như súng liên thanh.

- Chỉ thế thôi ư? - Lòng Giản Đơn vô cớ phiền muộn.

- Nếu không thì thế nào? - Liễu Tinh thiếu điều van xin anh tha mạng, thời gian là vàng bạc đó, lại mấy phút trôi qua rồi.

- Tôi… - Giản Đơn há mồm, kéo cô vào bên đường để không chặn lối xe cộ - Tôi cho rằng không chỉ có thế.

- Anh Giản, tôi biết anh muốn quở trách tư cách tôi thấp kém, tác phong bừa bãi. Thực ra anh không cần nói, tôi cũng đã tự nghiêm túc kiểm điểm rồi. Xin lỗi anh Giản, đều tại tôi cả…Á…

Liễu Tinh bỗng hít vào một ngụm khí lạnh, cả người cứng đờ.

Giản Đơn ngạc nhiên xoay người lại, nhìn theo ánh mắt cô. Cách đó không xa, một người đàn ông thư sinh nho nhã đang đứng, tay cầm một chiếc bình giữ nhiệt.

Chiếc bình giữ nhiệt đã lâu không gặp.

Liễu Tinh không khỏi nhớ lại quãng thời gian đẹp đẽ nhất của cô và Lý Trạch Hạo, anh nấu ăn giỏi hơn cô. Mùa đông, không nỡ để cô phải trực đêm vất vả, hễ có thời gian là anh sẽ nấu chút canh đem tới cho cô. Cô nhận chiếc bình giữ nhiệt, họ cùng ngồi ở đầu cầu thang, anh ngắm nhìn cô vừa cười tít mắt vừa húp canh. Rồi cô bỗng nghiêng mặt sang, họ liền hôn nhau.

Hôm nay, chiếc bình giữ nhiệt này là để đưa cho ai?

Người Liễu Tinh lảo đảo như đứng không vững, cô bất giác túm chặt lấy Giản Đơn, dựa vào lòng anh.

Dựa vào biểu hiện của Liễu Tinh, Giản Đơn đoán ngay được người đàn ông phía đối diện kia là ai. Nghĩ tới việc Liễu Tinh cùng mình uống rượu giải sầu, anh vội giang tay ra ôm eo cô một cách đầy nghĩa khí rồi trừng mắt nhìn Lý Trạch Hạo.

Cuộc sống có những lúc rất kịch, có những lúc rất sến, nhưng đó chính là sự thực. Lý Trạch Hạo thở dài, nở một nụ cười chua chát.

Con người, sợ nhất là sự so sánh, cũng sợ nhất là thời gian.

Có so sánh, mới biết mình đã từng hạnh phúc đến nhường nào.

Trải qua sự giày vò của thời gian, mới khiến anh ta nhìn rõ bản chất thật của một con người.

Mười bốn năm, tình yêu của Liễu Tinh dành cho anh vẫn nguyên vẹn như xưa, hơn nữa lại càng nồng nàn, một điều ông xã hai điều ông xã, gọi tới mức khiến anh cảm thấy mình là người đàn ông ưu tú và đẹp trai nhất trên trái đất này.

Chẳng qua mới chỉ bốn tháng, anh và Y Đồng Đồng đã trở nên xa lạ như người dưng nước lã, có lúc còn không nhìn thẳng vào mắt nhau. Bọn họ không chính thức chia tay, nhưng còn lạnh nhạt hơn cả những cặp đã chia tay.

Trước mặt anh, cô ta luôn đem Khang Kiếm ra so sánh. Điểm này không bằng, điểm kia không xứng. Cuối cùng, cô ta mỉa mai nói với anh rằng, anh còn chẳng bằng một cái móng chân của Khang Kiếm. Bây giờ cô ta là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Nghe những lời này của Y Đồng Đồng, anh không tức giận, có lẽ từ "tức giận"không đủ để miêu tả cảm xúc của anh.

Anh trở nên rất trầm lặng, cảm thấy bi thương cho chính mình, cảm thấy tội nghiệp cho Y Đồng Đồng.

Tất cả mọi thứ hiện giờ, đều là quả báo của bọn họ.

Tình yêu, thật sự sẽ không đứng yên chờ đợi.

Lặng lẽ nhìn người đàn ông đang ôm chặt Liễu Tinh, Lý Trạch Hạo giấu chiếc phích ra phía sau lưng, cụp mắt xuống rồi quay người bỏ đi.

- Anh ấy…anh ấy chẳng nói gì cả.

Nước mắt Liễu Tinh lã chã rơi.

- Đó là bởi vì hắn không còn mặt mũi nào để nói. - Giản Đơn hừ giọng, cau mày nhìn Liễu Tinh - Cô khóc cái gì?

- Trông anh ấy rất gầy, rất tiều tụy…

- Cô không đành lòng?

- Không phải - Liễu Tinh lắc đầu - Chỉ hơi thổn thức thôi. Anh nói có phải hôm nay anh ấy tới tìm tôi không?

- Tôi có phải là chiếc guốc đi trong bụng hắn ta đâu. - Giản Đơn cau mày, liếc xéo cô - Rốt cuộc hôm nay cô có đi làm hay không?

- Á, anh hại chết tôi rồi. - Liễu Tinh kêu toáng lên, lau nước mắt rồi giẫm lên những vũng nước, tê tái chạy về phía khu nhà khám bệnh.

Nhìn điệu bộ thảm hại của cô, Giản Đơn không nhịn được bật cười. Cười xong mới ngẩn người, toi rồi, anh còn chưa nói chuyện với cô mà!

Liễu Tinh nghiêng người dựa vào cửa, thở dài nhìn Giản Đơn lúc thì cau mày, lúc thì vò đầu bức tóc bực bội đi tới đi lui. Vừa rồi khi nép vào trong lòng Giản Đơn, mùi hương đặc trưng của đàn ông xộc tới khiến

tim cô bỗng loạn nhịp - Cảm giác có một nơi nương tựa, cảm giác được bảo vệ như vậy, thật sự, đã lâu lắm rồi không gặp.

Liễu Tinh vào làm, bệnh nhân đầu tiên là Lâm Phong.

Lâm Phong lại mang bầu, sắc mặt đầy đặn hơn trước rất nhiều, trên mặt toát lên sự thỏa mãn của một phu nhân nhà giàu. Từ sau vụ sảy thai lần trước, cô không trở lại bệnh viện làm việc nữa. Chút tiền lương còm cõi mỗi tháng còn không đủ cho chồng cô ấy uống một bữa trà!

- Thai được 12 tuần, tim thai đập mạnh, tiếng tim đập cũng rất tốt.

Trưởng khoa Phụ sản đích thân kiểm tra cho Lâm Phong, vừa giúp cô kéo áo xuống vừa nói.

Lâm Phong nhờ Liễu Tinh khép cánh cửa bên ngoài lại.

- Chị Lư, chị siêu âm hộ em có được không?

- Bây giờ em đâu cần phải làm siêu âm. - Trưởng khoa Phụ sản không hiểu.

Lâm Phong đỏ mặt:

- Em muốn biết giới tính của thai nhi, không giấu gì mọi người, nếu là con gái thì em không muốn giữ.

- Tại sao? - Liễu Tinh sửng sốt - Con gái thì đã sao, cậu cũng là con gái đấy thôi?

Mắt Lâm Phong đỏ hoe, cô khụt khịt mũi, buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Chồng mình có bồ nhí ở ngoài, cô ta sinh cho anh ta một đứa con trai. Chỉ có điều cô bồ nhí đó là tiếp viên nhà hàng, nhà ở nông thôn nên mẹ chồng mình chê cô ta, nói là chỉ cần mình sinh được con trai thì cô ta không bao giờ bước được vào cửa, cũng sẽ không được phân chia gia sản. Đến nước này rồi, mình bắt buộc phải sinh con trai thì mới có thể trụ vững.

Phòng khám thai lặng ngắt như tờ.

Rất lâu sau, trưởng khoa Lư mới thở dài:

- Bệnh viện không cho phép siêu âm giới tính thai nhi. Nếu em muốn biết cái thai có mạnh khỏe không, chị sẽ làm giúp em.

- Cảm ơn chị Lư. - Lâm Phong cười rạng rỡ nắm chặt tay bác sĩ Lư.

Liễu Tinh nhìn theo Lâm Phong với vẻ cảm thông. Cô không cùng Lâm Phong tới phòng siêu âm, chỉ cảm thấy trong lòng bức bối và rất muốn nói chuyện với Bạch Nhạn.

Với bất kỳ chuyện gì, cách nhìn nhận của Bạch Nhạn cũng độc đáo, cũng biết cách an ủi người khác.

Liễu Tinh muốn kể cho Bạch Nhạn chuyện Giản Đơn, chuyện Lý Trạch Hạo, kể cả chuyện Lâm Phong.

Gọi liền mấy lần nhưng điện thoại của Bạch Nhạn đều bận.

Bạch Nhạn nấu cháo điện thoại với ai thế nhỉ? Liễu Tinh băn khoăn cụp máy.

Thời tiết xấu, nhiệt độ lại thấp, Bạch Nhạn ngồi mãi trong nhà như người tàn phế nên thấy chán chường, tivi không muốn xem, tay làm gì cũng bất tiện. Đi đi lại lại mấy vòng từ phòng bếp tới phòng ngủ, cô cảm thấy cần phải kiếm chuyện gì đó để làm.

Đầu tiên cô gọi điện thoại cho Lãnh Phong.

Lãnh Phong rất bận, mãi một lúc sau mới nghe máy:

- Chuyện gì thế, Bạch Nhạn?

- Buổi sáng nhiều bệnh nhân lắm à?

- Ừ, hôm nay có chuyên gia khám nên người ta xếp hàng rất đông, buổi chiều còn ba ca mổ nữa, đúng là một ngày tất bật.

- Ồ! - Bạch Nhạn thoáng chút bất an, cảm giác như mình gọi điện tới không đúng lúc.

- Em có chuyện gì à?

- Em định hẹn anh tối nay đi ăn cơm, Liễu Tinh nói ở gần đây mới mở một quán ăn Hồ Nam, có món đầu cá sốt cay rất ngon. Anh làm việc đi, chúng ta hẹn sau vậy.

- Không, anh có thời gian, nhưng phải đợi anh một lát, anh tới đón em. - Trái tim Lãnh Phong lại không nhanh nhẹn như lời nói, từ trước tới giờ Bạch Nhạn chưa từng chủ động hẹn với anh, thậm chí rất ít khi chủ động gọi điện cho anh.

- Muộn đến mấy em cũng sẽ đợi. Lãnh Phong, trời mưa đường trơn, anh chạy xe chậm thôi nhé. - Bạch Nhạn căn dặn.

Lãnh Phong ngước mắt nhìn lên những người đang đợi ngoài phòng khám, không nói gì thêm.

Bạch Nhạn cúp máy, uống một tách trà rồi ôm theo một cái gối dựa to tướng đi vào phòng ngủ, dựa vào thành giường, chọn một tư thế nằm thoải mái nhất, sau đó thảnh thơi bấm số điện thoại của sếp Khang, ngang nhiên quấy rối anh trong giờ làm việc.

- Lại chán quá à? - Khang Kiếm chưa nói đã cười.

Đây đã là cuộc điện thoại thứ tư trong ngày hôm nay của Bạch Nhạn gọi cho anh. Buổi sáng Liễu Tinh nấu cháo cho ít nước, cơm không ra cơm, cháo không ra cháo, cô gọi điện tới oán trách. Cuộc thứ hai, cô nói mưa suốt mấy ngày liền, quần áo phơi ở ban công mãi không khô, khiến cô không có quần áo để thay. Cuộc thứ ba, không biết cô xem phải bộ phim gì mà làu bàu suốt nửa ngày, mắng biên kịch là đồ rẻ tiền, làm tổn hại nơ ron thần kinh của khán giả khi viết ra những tình tiết ấu trĩ như vậy.

Anh cứ vừa nghe vừa cười, không cần trả lời, vẫn vừa có thế làm việc vừa thỉnh thoảng ừ hử một tiếng là được.

- Sếp ơi, em vừa gọi điện hẹn anh Lãnh cùng đi ăn món ăn của quê hương Mao chủ tịch[1]. - Bạch Nhạn nói.

[1] Tức đặc sản của tỉnh Hồ Nam.

Khang Kiếm nhíu mày, đặt bút trong tay xuống, dụi khóe mắt cay xè:

- Ngoài trời đang mưa mà?

- Thì chính vì trời mưa nên quán mới không đông khách, mới càng thoải mái, mới có thể thưởng thức được món ngon.

- Ừ! Vậy thì đi đi, ăn xong về nhà thì gọi điện cho anh.

- Vậy sếp nói cho em biết, vừa rồi trong lòng anh có thấy hơi cay cay không? Ồ, đương nhiên là không rồi, em có phải là vợ anh đâu, em là vợ cũ thôi. Vợ cũ ra ngoài với ai là quyền của cô ấy, anh không cần, cũng không có tư cách gì để ghen tuông.

- Em muốn anh ghen à? - Khang Kiếm bình tĩnh hỏi.

- Em không muốn, nhưng em chưa nhìn thấy anh ghen bao giờ nên cũng hơi tò mò.

- Bạch Nhạn, anh không trẻ con thế đâu. Anh tin em.

- Nhưng em chả tin anh. - Bạch Nhạn cười cười lý luận - Anh hứa buổi sáng và buổi tối sẽ gọi điện cho em, nhưng anh có làm được đâu?

Khang Kiếm thở dài, anh không có cơ hội. Bởi vì cô luôn gọi đến trước khi anh kịp bấm số.

Khang Kiếm cũng đang kìm chế để không nhớ tới Bạch Nhạn quá nhiều.

Mấy hôm nay, các loại tin đồn lan khắp Ủy ban như gió lốc cuồn cuộn trước cơn giông tố. Sau khi giám đốc Tổng của Sở Xây dựng bị song quy, ngay kế đó, trưởng ban Đấu thầu và ông chủ của mấy công ty xây dựng cũng đồng loạt ngã ngựa, tất cả mọi người đều đang xôn xao bàn tán, tiếp theo sẽ đến lượt người quản lý mảng xây dựng thành phố - Khang Kiếm.

Trở thành trung tâm của cơn gió lốc nhưng Khang Kiếm vẫn làm việc bình thường như mọi ngày, vẫn điều động và chỉ đạo công việc do mình quản lý đâu ra đấy, không hề bị ảnh hưởng từ bên ngoài.

Anh biết có rất nhiều con mắt đang quan sát anh, vì thế anh càng phải tỏ ra bình thường. Song quy là phải đấu trí. Không có chứng cứ mà chỉ suy đoán vu vơ là không được. Vấn đề là phải dằn lòng, không thể động thủ trước.

Có điều, Khang Kiếm hiểu rất rõ, đây là trở ngại lớn nhất kể từ khi anh đi theo con đường chính trị. Bố anh vừa mới về hưu, anh thiếu đi một tầng ô dù bảo vệ, vì thế kẻ địch đã không thể kìm chế nổi.

Anh lại không hề để ý đến việc mất đi sự che chở của ông Khang Vân Lâm, điều anh bận tâm là đúng vào lúc Bạch Nhạn bị thương, anh lại không thể ở bên cạnh cô, đến quan tâm anh cũng phải kìm chế lại.

Bạch Nhạn đã ly hôn với anh, nếu anh xảy ra chuyện gì, anh không thể kéo cô vào cuộc.

- Sếp ơi em chán quá, nếu tối nay được đi dạo phố, mua một bịch bắp rang bơ rồi cùng đi xem phim thì tuyệt biết mấy!

Lòng Khang Kiếm chua xót, anh hiểu ẩn ý của cô, nhưng anh lại không thể đáp ứng.

- Đợi tay lành lại thì bảo Liễu Tinh đưa em đi dạo phố và xem phim cho đã đời.

- Liễu Tinh là đồ ki bo, lúc nào cũng nhòm ngó ví tiền của em, bắt em phải mời. Em cũng muốn có người mời em đi.

Anh muốn nói, giữa họ không cần dùng từ "mời", anh sẽ đưa em đi dạo phố, mua quần áo, mua đồ ngon, xem phim, mua quà vặt cho em, muốn bao nhiêu anh sẽ mua bấy nhiêu.

Anh không nói gì, chỉ cười khan mấy tiếng.

- Sếp có đang nghe không đấy?

- Nghe đây.

- Thực ra em chỉ nói thế thôi, em biết công việc sếp bận rộn, đợi hết bận thì sếp sẽ đi với em, đúng không?

- Ừ! - Khang Kiếm gật đầu, sống mũi cay cay.

- Sếp ơi, chẳng hiểu sao em lại thấy hơi nhớ anh! - Bạch Nhạn thở dài, dịu dàng thủ thỉ.

Trời đêm nhập nhoạng, đường phố mới lên đèn, mưa lạnh im lìm rơi không ngớt.

Lãnh Phong dừng xe, cầm ô chạy sang phía bên kia, cẩn thận đỡ Bạch Nhạn xuống rồi cùng bước vào quán ăn Hồ Nam.

51. Chương 11.3

Trong tiệm phảng phất mùi cay nồng của ớt và mùi thịt kho tàu.

- Dạ dày em không tốt, anh cũng không thích ăn cay, đừng gọi món đầu cá sốt cay nhé! - Lãnh Phong nhìn thực đơn rồi hỏi Bạch Nhạn.

- Được! - Bạch Nhạn chiều ý khách, không thành vấn đề.

Họ gọi tôm nướng, thịt xào thập cẩm, cá diếc kho tộ, đậu sốt hoa, tráng miệng món bánh kếp rau và bí đỏ chưng.

Cô nhân viên phụ trách gọi món vừa ghi chép vừa dẩu mỏ, lòng rất bực bội: Hai cái người này thật quái lạ, đến quán ăn Hồ Nam lại gọi toàn món miền Nam, thế thì đến làm cái quái gì?

Lãnh Phong mỉm cười gấp thực đơn lại.

- Cô ấy giận rồi, không giới thiệu được món đặc sản thì tối nay không có tiền hoa hồng. - Nhìn theo bóng cô nhân viên, Bạch Nhạn gợi chuyện.

Tiệm ăn mời khách uống trà của Mông Cổ, vị rất ngon, Bạch Nhạn uống liền hai bát.

Lãnh Phong gật đầu:

- Ra ngoài ăn cơm, có lúc không hoàn toàn là vì khẩu vị, mà còn mang theo một chút tâm tư. Hai ngày nữa là tay em cắt chỉ rồi!

Bạch Nhạn giở băng cho anh xem, mắt sáng như sao:

- Nhìn này! Hai hôm nay không cử động bừa bãi nên miệng vết thương lành rất nhanh.

- Có gì đáng khen đâu? Nếu đúng biểu hiện tốt thì phải động não, vì ba trăm tệ mà chịu khổ như vậy có đáng không?

Qua hàng mi dày, Lãnh Phong nhìn cô rồi nhắc lại chuyện cũ.

Bạch Nhạn băng bó lại cái tay rồi nhếch miệng:

- Đó là vì anh không hiểu em nên mới nói như thế.

Lãnh Phong cười:

- Em rất phức tạp sao?

- So với người khác thì em rất phức tạp. Lãnh Phong, anh có biết em không có bố không? - Bạch Nhạn chớp mắt, bình tĩnh nhìn Lãnh Phong.

Lãnh Phong sững người, nhất thời không trả lời.

Bạch Nhạn nói tiếp:

- Em không chỉ không có bố, mà em còn không biết bố em là ai. Mẹ em là diễn viên kịch, cũng được coi là có tiếng ở tỉnh! Nếu anh thích Việt kịch thì chắc chắn anh không lạ gì bà ấy.

Lãnh Phong bất giác ngồi thẳng người dậy, gương mặt trở nên nghiêm túc.

- Sợ rồi sao? - Bạch Nhạn nhướn mày, cười thản nhiên - Trong bệnh viện chẳng có mấy người biết chuyện này, lúc em cưới, Liễu Tinh mới gặp mẹ em một lần. Cô ấy tưởng bố em mất sớm chứ không biết rằng em chẳng biết bố mình là ai. Em có một linh cảm là người đàn ông ban cho em sinh mệnh này nhất định vẫn còn đang sống đâu đó trên cõi đời này, chỉ là do em không biết ông ấy, mà ông ấy cũng không biết đến sự tồn tại của em. Thực ra em không hề mong đợi, cũng chẳng hề tò mò chút nào về ông ấy. Nghe mấy chuyện này, anh có tưởng tượng nổi em đã lớn lên dưới những con mắt xoi mói của người đời như thế nào không?

Lãnh Phong không cười, có thể nói, đầu óc anh nhất thời không theo kịp câu chuyện. Anh luôn tưởng rằng Bạch Nhạn là cô gái bé nhỏ gia cảnh bình thường nhưng rất được cưng chiều, tính cách hoạt bát, trong sáng, ngoan ngoãn, hiểu chuyện.

Nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên.

- Mời hai vị dùng.

Trời mưa nên khách không đông, thức ăn nhanh chóng được đưa lên.

Bạch Nhạn không ngạc nhiên trước sự sửng sốt của Lãnh Phong:

- Minh Thiên là người bạn duy nhất của em thuở bé, cũng là người duy nhất đối xử tốt với em.

Lãnh Phong nín thở, rồi từ từ thở hắt ra. Giờ thì anh đã hiểu được sự yêu thương và bất lực của Minh Thiên mỗi khi nhắc tới cô em láng giềng là xuất phát từ đâu.

Bạch Nhạn gọi một bình rượu hoa điêu đun nóng với đường phèn và gừng tươi, ngửi thôi đã muốn say. Cô uống hai ngụm, dưới ánh đèn, gương mặt cô rạng rỡ như hoa đào.

- Cũng là người em yêu quý suốt đời.

Rượu vào, có thêm can đảm, Bạch Nhạn bèn dốc hết cõi lòng. Với Lãnh Phong, cô nên thành thực và tôn trọng anh.

- Không ai có thể thay thế vị trí anh ấy trong trái tim em, nhưng em và anh ấy không thể ở bên nhau.

Lãnh Phong nhấp một ngụm rượu mà cảm giác như đang nuốc một hòn lửa. Cuộc hẹn do Bạch Nhạn chủ động đề xuất quả nhiên là Hồng Môn yến[2].

[2] Hồng Môn yến (bữa tiệc Hồng Môn): ý chỉ bữa tiệc mang nhiều âm mưu, có hại cho người tham dự. Xuất phát từ tích Hạng Vũ mở tiệc ở Hồng Môn để giết Lưu Bang.

Anh không nói gì, nghĩ xem tiếp theo đây, Bạch Nhạn sẽ nói những gì.

- Bọn em đã ước hẹn, mặc dù không thể ở bên nhau nhưng bọn em sẽ cố gắng sống cho thật tốt, đem tình cảm dành cho nhau đáp trả lại cho người sẽ yêu thương bọn em, để giảm những tiếc nuối xuống mức thấp nhất. Anh xem, em kết hôn rồi, Minh Thiên cũng đã có bạn gái. Bọn em sẽ không thể làm cho người kia phải lo lắng. Anh Lãnh, anh có bao giờ tò mò rằng tại sao em lại chọn Khang Kiếm không?

Tim Lãnh Phong thắt lại, anh sững sờ ngẩng đầu nhìn Bạch Nhạn. Dưới ánh đèn, lúm đồng tiền của cô lấp ló, vẫn là cô gái nhỏ nhắn thanh tú, tình cảm trong ánh mắt sóng sáng như nước.

Đây là chủ đề chính của buổi tối hôm nay sao? Bạch Nhạn thật thông minh, tự mình thổ lộ trước anh, để anh nhìn cho thật rõ, cũng để anh biết được trái tim cô đang nghiêng về đâu!

Anh có thể từ chối không muốn biết không?

- Trước khi gặp anh ấy, em đã từng đi xem mặt, cũng đã gặp được mấy người đàn ông không tồi, nhưng không hiểu sao em không thể nảy sinh tình cảm với họ, mà cũng linh cảm rằng họ sẽ không thể chấp nhận được hoàn cảnh phức tạp của em. Vì thế, chưa đợi mọi việc bắt đầu em đã nói lời tạm biệt. Khang Kiếm và em là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau, khi anh ấy theo đuổi em, em cũng từng bài xích địa vị, xuất thân và gia thế lẫy lừng của anh ấy. Nhưng khi nhìn thấy anh ấy, có một khí chất nào đó trên người anh ấy khiến em cảm thấy quen thuộc và gần gũi. Sau này em mới biết, thì ra bọn em cùng thuộc một loại người, đều là những người biết cuộn đuôi rất chặt, giả vờ kiên cường và vui vẻ trước mặt người khác, thực ra bên trong lại rất yếu đuối, rất tự ti, khao khát chờ mong một mái ấm. Chỉ có điều anh ấy không hạnh phúc và vui vẻ như em, bởi vì em có Minh Thiên.

- Nhưng bọn em…đã ly hôn…

Lãnh Phong hỏi, giọng rất thấp, gần như chìm nghỉm trong âm thanh huyên náo của tiệm ăn, nhưng Bạch Nhạn vẫn nghe thấy.

- Sao lại không thể ly hôn? Khi đó, cả hai đều bị tổn thương, trước mặt là đỉnh núi hiểm trở, sau lưng là vực sâu thăm thẳm, nếu không ly hôn, kết cục như vậy sẽ cứ mãi tiếp diễn. Chỉ cần chia tay, cả hai sẽ bình tĩnh lại, dưỡng thương thật tốt, dành ra một chỗ trong trái tim thì mới có thể bắt đầu nhìn rõ đối phương và điều chỉnh tâm trạng của mình.

- Anh ta có xứng đáng không? - Tim Lãnh Phong đau thắt lại.

- Lãnh Phong, cuộc đời không thể so đo được. Trước đây, em vẫn oán trách sự tàn nhẫn của ông Trời, tại sao em không thể có bố mẹ yêu thương mình hết mực giống như những người khác? Tại sao em và Minh Thiên yêu thương nhau nhưng lại không thể ở bên nhau? So đo tới cùng cũng chẳng thay đổi được gì. Đó là hiện thực mà ta chỉ có thể đối diện. Nếu anh thích một người, anh có đi so đo ai hi sinh nhiều, ai bỏ ra ít không? Không đâu, Trái đất có hàng tỷ người, anh gặp hàng ngàn người, anh quen hàng trăm người, nhưng anh sẽ chỉ thích một người mà thôi? Có nỡ so đo không? Tại sao lại cảm thấy sinh mệnh rất đáng quý, là bởi vì thời gian chết đi quá dài. Bây giờ em hai mươi tư tuổi, cứ cho là em sống thọ đến tám mươi tuổi mới chết thì cũng chỉ còn lại có năm mươi sáu năm. Trong năm mươi sáu năm này, em còn chưa lập gia đình, chưa sinh con, chưa đi rất nhiều nơi em thích, chưa làm rất nhiều chuyện, em muốn làm bà ngoại, bà nội…em không có thời gian so đo nhiều đến thế, nắm bắt những cái trước mắt mới là quan trọng.

- Nhưng em không sợ anh ta sẽ lại làm tổn thương em sao?

Bạch Nhạn mỉm cười:

- Em cảm thấy phải là anh ấy lo lắng em có làm tổn thương anh ấy hay không! Anh ấy đã giở hết thủ đoạn ra rồi, em biết điểm yếu của anh ấy, còn anh ấy lại không biết điểm yếu của em. Người ta nói đàn ông giống như trẻ con, em không thể chỉ chấp nhận sự xuất chúng hơn người của anh ấy sau khi trưởng thành, mà lại từ chối sự ngang bướng và bội bạc của anh ấy thuở thiếu thời. Cuộc hôn nhân của bọn em bắt đầu là nghiệt duyên, anh ấy lấy em về là có mục đích, em cũng ngầm theo dõi anh ấy với tinh thần đề cao cảnh giác, chỉ cần hơi có gió lay cỏ động, em vẫn luôn giữ vững được vị thế của mình. Hôn nhân thất bại, không hoàn toàn là trách nhiệm của mình anh ấy, mà cũng có lỗi của em.

- Em nghĩ thông suốt tất cả những điều này từ khi nào?

- Khi một người đàn ông luôn ở trên ngôi cao ngất ngưỡng từ bỏ hết tôn nghiêm trước mặt em, cúi mình làm cát bụi, bộc lộ bản thân không chút che giấu; khi một người đàn ông, trong hoàn cảnh bi thảm nhất, dùng hết mọi cách, dù là ăn cướp ăn trộm, cũng phải sắp xếp để em có cuộc sống tốt đẹp nhất, còn anh ta lại chọn cách rút lui khỏi cuộc sống của em. Không cần những lời sáo rỗng, trái tim tự nhiên sẽ rung động.

Lãnh Phong nhắm mắt lại, thoáng chút tiếc nuối, thoáng chút bùi ngùi, thoáng chút chua xót.

Bạch Nhạn, bằng sự khéo léo và thẳng thắn của mình, đã nói cho anh biết, bọn họ cuối cùng sẽ phải đi lướt qua nhau.

Gặp gỡ muộn màng, số phận đã an bài tất cả mọi thứ giữa họ đều đã muộn…

Anh không biết phải oán trách ai, oán trách điều gì? Chuyện tình cảm thật khó nói. Như anh, chẳng qua chỉ nghe qua lời kể của Minh Thiên, đã động lòng với cô. Theo đuổi tới Tân Giang, biết được cô đã thành vợ người ta, nhưng vẫn thổ lộ với cô. Về mặt đạo đức đó là điều rất không nên, nhưng đó lại là tiếng gọi của con tim.

Trong mắt anh, Khang Kiếm là một tên đàn ông khốn kiếp không biết chịu trách nhiệm, nhưng Bạch Nhạn lại thích hắn ta. Có điều, Lãnh Phong không khỏi suy nghĩ, nếu ban đầu anh biết được xuất thân của Bạch Nhạn, biết được trong lòng Bạch Nhạn còn vương vấn một hình bóng khác, anh có động lòng với cô giống như bây giờ không?

Dù câu trả lời là gì đi chăng nữa, bây giờ cũng đều vô nghĩa.

Nói lâu quá, mồm hơi khô, Bạch Nhạn rót một bát trà đầy rồi tu ừng ực một hơi hết sạch.

- Em định tái hôn à? - Lãnh Phong chua chát hỏi.

- Phụt. - Bạch Nhạn cười bắn cả nước trà ra ngoài. - Ai lại coi hôn nhân như trò trẻ con thế?

Lãnh Phong nhướn mày.

- Em chỉ nói với anh cảm xúc của em, nhưng hôn nhân không phải là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình. Núi cao vực sâu giữa bọn em vẫn tồn tại, có thể vẫn còn những con người, những sự việc mà anh ấy không ngờ đến sẽ xuất hiện. Bây giờ mà vội vàng quay lại với nhau thì chưa biết chừng kết quả cũng lại như trước đây. Em vẫn phải sống cuộc sống độc thân tự do trước đã.

Cô độc thân, nhưng cũng sẽ không cho bất kỳ người đàn ông nào có cơ hội.

Lãnh Phong nâng ly rượu lên, rượu hoa điêu nguội rồi nên hơi đắng.

- Để em, để em…

Ăn cơm xong đi ra ngoài, Bạch Nhạn vội chạy tới quầy thu ngân tranh trả tiền.

Lãnh Phong khựng lại, cười cô quạnh. Khi thật sự muốn cự tuyệt một người, Bạch Nhạn sẽ đề phòng tới mức một cái kim cũng chui không lọt.

Điều khiến anh cảm thấy thanh thản là, cô không dùng giọng điệu lạnh như băng mà nói với anh rằng "Xin lỗi, em thật sự không thể nào tiếp nhận tình yêu của anh."Kết quả tuy giống nhau, nhưng cách từ chối này, rất ân cần, rất chân thành và chu đáo.

Họ đi xuyên qua hành lanh để ra ngoài cửa lớn. Lý Trạch Hạo dáng ngà ngà say, mặt đỏ phừng phừng bước tới.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ta, đoán là anh ta đưa Y Đồng Đồng tới đây ăn chơi nhậu nhẹt, lòng Bạch Nhạn không khỏi phẫn nộ.

- Tiến triển tốt đấy nhỉ! - Lý Trạch Hạo đã đi qua rồi nhưng nhác thấy Bạch Nhạn và Lãnh Phong thì lùi lại, giọng điệu nhàn nhạt, nhưng rõ ràng là mang ý mỉa mai.

Lãnh Phong bị câu hỏi của anh ta làm cho ngơ ngác, không rõ anh ta có ý gì. Nhưng không cần anh phải bận tâm, Bạch Nhạn đã lên tiếng trước:

- Chậc, sự tiến triển này nếu so với ngọn lửa tình kinh thiên động địa của thầy Lý và cô Y thì đúng là một trời một vực.

Lý Trạch Hạo nhìn Bạch Nhạn, gân xanh nổi đầy mặt.

Anh ta hiểu quan hệ của Bạch Nhạn và Liễu Tinh sâu sắc tới mức nào, lần trước lúc đi xem nhà, anh ta đã được nếm sự lợi hại của cô. Chỉ một câu nói nhẹ bỗng như không của cô đã đủ khiến mặt mũi của anh và Y Đồng Đồng xám xịt như tro. Anh không dám nổi giận, nhưng cũng chẳng thể nhịn nhục được, nghểnh cổ nhìn ngó hồi lâu rồi mới cố nén giận nói:

- Bạch Nhạn, anh biết em có thành kiến với anh, nhưng anh biết anh bị như thế là đáng đời. Có điều đây là chuyện của anh và Liễu Tinh, em đừng chưa hỏi rõ ngọn ngành đã vác gậy đánh người. Liễu Tinh hiện giờ cũng đâu có cô đơn.

Giọng điệu nghe như vừa đánh đổ hũ giấm ủ mấy trăm năm.

- Không cô đơn? - Nghe anh ta nói vậy, Bạch Nhạn nổi trận lôi đình - Ý anh tức là việc anh lên giường với người phụ nữ khác, Liễu Tinh cũng có phần sai? Đúng, đúng, cô ấy sai, sai là vì cô ấy cho rằng anh là thầy người ta nên đạo đức sáng ngời, có tình có nghĩa, thực chất anh chỉ là một tên Trần Thế Mỹ thời hiện đại cố làm ra vẻ đạo mạo mà thôi.

Lý Trạch Hạo đứng sững như trời trồng, máu dồn lên đầu, mặt đỏ tía tai, phải hít mạnh mấy hơi anh ta mới có thể khống chế được cơn kích động rồi nói qua kẽ răng:

- Tôi thay lòng đổi dạ, thế cô ta tốt ở chỗ nào? Cũng chỉ mới có mấy tháng thôi mà đã ôm ôm ấp ấp với thằng đàn ông khác rồi.

Lý Trạch Hạo nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy trước cổng bệnh viện sáng hôm đó, gân xanh trên trán nổi gồ lên.

Không thèm quan tâm điều anh ta nói là thật hay là giả, Bạch Nhạn cười lạnh:

- Lẽ nào anh muốn Liễu Tinh ôm một tấm bia tiết hạnh, thủ tiết vì anh? Hay là phải quỳ ở nơi chia tay, đợi anh chơi chán, đợi lương tâm anh thức tỉnh rồi thì quay về cùng cô ấy ngắm nước chảy bèo trôi?

- Bạch Nhạn, em không phải là Liễu Tinh, em căn bản không hiểu được tình cảm mười bốn năm của chúng tôi. - Lý Trạch Hạo khàn giọng nói, mắt đỏ hoe.

Bạch Nhạn nheo mắt cười toe:

- Tôi đâu có dạy dỗ người khác, đương nhiên không hiểu, nhưng chị ta hiểu. - Cô bĩu môi.

Lý Trạch Hạo quay đầu lại, trơ như phỗng nhìn Y Đồng Đồng mặt mày trắng bệch đang đứng ở cửa căn phòng bao riêng.

- Thầy Lý, anh đi vệ sinh mà sao lâu thế? - Trong phòng thò ra một cái đầu, vẫy tay cười cười với Lý Trạch Hạo.

- Tới đây! - Lý Trạch Hạo cúi đầu, bước qua người Bạch Nhạn và Lãnh Phong, mắt nhìn thẳng.

Y Đồng Đồng vẫn đứng sững nơi đó, không nhúc nhích.

- Vào đi! - Lý Trạch Hạo kéo Y Đồng Đồng.

- Đừng đụng vào tôi! - Y Đồng Đồng hất tay anh ta ra.

Lý Trạch Hạo sầm mặt, kéo mạnh Y Đồng Đồng vào trong phòng, cửa sập lại đánh "rầm".

Bạch Nhạn nhún vai.

- Chúng ta đi thôi! - Cô nói với Lãnh Phong.

Lãnh Phong nổ máy xe, ra tới đường, anh quay sang nhìn Bạch Nhạn:

- Đừng giận nữa.

- Em không tức giận, em chỉ không ngờ anh ta vừa ôm ấp người phụ nữ khác, lại vừa dám nhắc tới tình cảm mười bốn năm. Liễu Tinh đáng thương giờ này vẫn còn vương vấn anh ta.

Bạch Nhạn mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm mắt lại, day day thái dương.

- Nếu có tình yêu, chẳng phải em đã nói không cần quá so đo sao? - Lãnh Phong vừa học đã thực hành luôn.

Bạch Nhạn hạ cửa kính xe xuống một nửa, để gió đêm mát lạnh thổi ùa vào, xua đi nỗi bực bội trong lòng.

- Liễu Tinh và anh ta đã từng bên nhau rất ngọt ngào, xuôi chèo mát mái, chưa từng trải qua mưa gió. Bây giờ mới chỉ có một chút sóng gió, anh ta đã vứt cô ấy lại mà quay lưng bỏ đi. Hôn nhân là chuyện cả đời người, phải chia ngọt sẻ bùi, cùng chung hoạn nạn. Em và Khang Kiếm chưa từng trải qua ngọt ngào, từ khi quen nhau đã chỉ toàn là sóng gió. Chính vì đã trải qua những điều này nên mới ý thức được điều gì là quan trọng nhất. Chuyện này lại khác. Muốn gặp được một tình yêu chân chính vững chắc như bàn thạch, thật khó biết bao!

Nhìn cảnh đêm lướt qua ngoài cửa sổ, cô dần bình tâm lại.

Từ đầu đến cuối, Lãnh Phong đều im lặng.

Anh nghĩ, sau đêm nay, cách hiểu của anh đối với tình yêu có lẽ đã khác.

Hiểu chính xác thì đã sao, còn có cơ hội thổ lộ với ai? Lãnh Phong thở dài.

Đây là một đêm cực kỳ điên cuồng.

Làm nghề trồng người suốt mười mấy năm, lần đầu tiên Lý Trạch Hạo được cơm no rượu say, trai trai gái gái, ca hát nhảy múa, mát xa, ôm ấp như đang ở chốn bồng lai.

Bên ngoài là cái rét cắt da, trong phòng là gió xuân ấm áp.

Một vị lãnh đạo của một ngôi trường tư tại một thành phố mở cửa ven biển phía cực Nam tổ quốc tới Tân Giang để chiêu mộ nhân tài giáo dục. Lý Trạch Hạo là người mà hiệu trưởng muốn mời đi nhất.

Không biết Lý Trạch Hạo đã uống bao nhiêu chai rượu, ngay cả anh ta cũng không đếm được, chỉ nhớ vị lãnh đạo họ Vạn mắt hơi gian này cứ một mực nói:

- Thầy Lý, nể mặt tôi, uống đi! Thầy Lý, trường chúng tôi cảnh đẹp như tranh vẽ, bốn mùa đều là xuân, tiền lương một năm 200.000 tệ, còn bao cả phòng ở.

Trong gió xuân ấm áp, đầu óc Lý Trạch Hạo vẫn giữ được sự tỉnh tảo, anh lèm bèm nói:

- Muốn tôi đi…được thôi, nhưng tôi có một điều kiện, tôi…phải đưa một người theo.

Thầy Vạn híp mắt lại với vẻ mờ ám:

- Là cô giáo Y phải không?

Lý Trạch Hạo trợn mắt:

- Sao ông lại…biết?

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hoàn cảnh của thầy Lý, tôi rõ như lòng bàn tay. Thầy Vạn phóng khoáng vỗ ngực - Chuyện này, hiệu trưởng của chúng tôi đã sớm sắp xếp, chỉ cần thầy Lý tới đó, chúng tôi cũng sẽ tiếp nhận cả cô giáo Y.

Lòng rạo rực như đang nở hoa, Lý Trạch Hạo vội vàng lấy điện thoại ra. Hôm nay, anh phải nở mày nở mặt trước mặt Y Đồng Đồng một phen. Anh, Lý Trạch Hạo, tuy không làm quan lớn nhưng sau này cũng có cho Y Đồng Đồng sống trong nhung lụa, ăn ngon mặt đẹp, để xem sau này cô ta còn so sánh anh ta với bạn trai cũ của cô ta nữa không.

Lúc này, Lý Trạch Hạo đã tương đối tỉnh rượu.

Phía sau, lãnh đạo Vạn và mấy thầy giáo vẫn đang chén tạc chén thù, nhiệt huyết dâng tràn, còn trước mặt, khuôn mặt Y Đồng Đồng vừa lạnh lẽo vừa nặng trịch như một tảng đá.

- Có chuyện gì về nhà rồi nói. - Lý Trạch Hạo hơi chột dạ.

Hôm nay, rốt cuộc là ngày vui hay ngày buồn đây?

Không hiểu sao tối qua anh lại mơ thấy Liễu Tinh, họ hôn nhau đắm đuối trong rừng dương liễu ở quê, muốn ngừng lại mà không được. Tay anh lần lần mở cúc áo trước ngực Liễu Tinh, đang muốn thò tay vào trong thì mót tiểu tỉnh giấc. Sau đó, trong đầu anh ta toàn hình ảnh Liễu Tinh, không tài nào ngủ được. Ma xui quỷ khiến, trời còn chưa sáng, anh ta đã chạy ra chợ mua một con cá chép thịt tươi, nấu một nồi canh hoành thánh cá rồi chạy vội tới bệnh viện, lại gặp đúng lúc Liễu Tinh đang ôm ấp người đàn ông khác.

Cả ngày hôm nay, tâm trạng anh ta bực bội, chẳng dễ chịu chút nào.

Bây giờ, trái tim anh ta lại càng giống như bị treo bằng dây thừng, đến thở cũng không thoải mái.

- Tôi muốn nói luôn bây giờ.

Y Đồng Đồng cảm thấy như có một khẩu súng nước nén mạnh, từ đầu tới chân chỗ nào cũng lạnh thấu tâm can, không khỏi run lên cầm cập. Lý Trạch Hạo mà cô tưởng nắm gọn trong lòng bàn tay, thì nay đã đứng núi này trông núi nọ.

Ý nghĩa chia tay như một bầu nước chòng chành dụ dỗ cô. Cô nhìn gáo nước đó, đưa tay ra, thậm chí còn nắm chặt lấy nó. Trong lòng lại có một âm thanh quỷ quái dọa dẫm vang lên, ném đi.

- Tại sao? - Y Đồng Đồng hét lớn.

- Người phụ nữ như cô, đến nước này rồi, tất cả tình cảm cũng phải nhường chỗ cho thực tế phũ phàng thôi.
- m thanh ma quỷ đó cất lên trong đáy lòng cô.

Y Đồng Đồng uất ức không thốt lên lời, cả người run rẩy. Vì Khang Kiếm, cô có thể chấp nhận hiện thực, nhưng vì Lý Trạch Hạo, cô không cam tâm.

Lý Trạch Hạo bị Y Đồng Đồng nhìn tới mức lông tơ dựng đứng lên, lúc này, căn phòng bỗng im bặt, những người đang uống rượu dồn toàn bộ sự chú ý lên người bọn họ, anh cảm thấy Y Đồng Đồng làm mất mặt anh. Trên đời này cóc ba chân thì hiếm, chứ phụ nữ thì đầy ra, ai sợ ai? Nghĩ vậy, máu bèn dồn lên đầu.

- Được, vậy chúng ta ra ngoài nói.

Anh thô bạo kéo Y Đồng Đồng ra ngoài, thầm nghĩ chỉ cần Y Đồng Đồng dám tức giận với anh, anh sẽ lập tức nói chia tay. Quả quyết như đinh đóng cột, không chừa một đường lùi. Mặt mày anh sưng sỉa, nhưng trong lòng lại cuộn sóng.

- Anh nói thật cho tôi, người anh yêu rốt cuộc là tôi, hay là cái con bạn gái cũ nhà quê trông nhưng con dở người của anh?

Câu nói này, Y Đồng Đồng đã nhượng bộ mấy phần, không hề làm khó Lý Trạch Hạo, chỉ cần anh ta chịu xuống nước dỗ dành cô, mọi việc sẽ ổn.

Nhưng câu nói "con bạn gái cũ nhà quê trông như con dở người"của Y Đồng Đồng đã động vào nỗi ấm ức kéo dài suốt ngày hôm nay của Lý Trạch Hạo. Mắt anh nảy lửa, giọng khàn đặc, nhưng rất rành mạch:

- Xin lỗi, anh không quên được cô ấy.

Y Đồng Đồng nhìn Lý Trạch Hạo chằm chằm, nét mặt vô cảm, cũng không ngắt lời anh ta.

Đợi anh ta nói xong, sau một hồi trầm mặc, cô ta đột nhiên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, vung tay giáng một cái tát nảy lửa lên mặt Lý Trạch Hạo.

- Có câu này, tôi luôn muốn nói với anh. Thật ra khi ở bên cạnh anh, tôi luôn tự thôi miên chính mình, coi anh là bạn trai cũ của tôi. Anh xem, khi lên giường, tôi đều nhắm mắt đấy. - Y Đồng Đồng điềm tĩnh một cách kỳ lạ, không giống như đang phát điên.

- Chát, chát!

Mọi việc chỉ xảy ra trong vòng vài giây, cô vừa dứt lời, chưa kịp chớp mắt, Lý Trạch Hạo vung tay lên, bên trái bên phải, cũng tặng cho cô hai bạt tai, còn vang giòn khô khốc hơn cái bạt tai của cô.

Khuôn mặt trắng trẻo của Y Đồng Đồng phút chốc sưng phù như một chiếc bánh bao bị lên men. Cô ta đứng im như ngây dại, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào người đàn ông thường ngày vẫn vâng vâng dạ dạ với mình bằng vẻ mặt không dám tin.

Lý Trạch Hạo thu tay về, nhắm mắt lại:

- Tôi còn muốn chơi thêm một lúc nữa, cô về trước đi!

Anh ta không nhìn cô, đẩy cửa bước vào phòng rồi tức tối sập cửa lại.

Y Đồng Đồng đứng sững như trời trồng, không nghĩ được gì.

Cô ta thẫn thờ quay người lại đi về phía cửa lới. Gần đó có mấy người phục vụ đang xì xào bàn tán, nhìn cô với ánh mắt thương hại.

Cô đi theo bản năng, mặt đau rát. Cô đi tới bên đường, giơ tay vẫy xe, máy móc nói địa chỉ.

Tóc dính vài giọt mưa, hắt xuống mặt, rất lạnh.

52. Chương 11.4

Xe dừng lại trước cửa nhà khách Thành ủy, cô đờ đẫn dựa vào một cây cột điện.

Đã là mười giờ đêm, bốn bề vắng vẻ tĩnh mịch, các dãy phòng trong nhà khách đều sáng đèn, phía trong vọng ra tiếng tivi.

Cô cầm điện thoại lên, bấm số. Cứ kết nối là bị tắt đi, nhưng cô không bỏ cuộc, tiếp tục bấm. Khi cô bấm tới lần thứ sáu, đối phương tắt máy.

Y Đồng Đồng cười khổ, lau nước mưa trên mặt. Bỗng, cô nghe thấy tiếng xe.

Trong màn mưa, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa nhà khách, cửa xe bật mở, Khang Kiếm cầm ô bước ra, chiếc xe lại quay đầu chạy đi.

- Khang Kiếm… - Y Đồng Đồng chạy tới.

Khang Kiếm giật mình, quay đầu lại nhìn. Y Đồng Đồng mặt đỏ khác thường, rõ ràng là bị sưng, toàn thân ướt như chuột lột, đứng không vững, đầu cuối gầm, níu chặt tay anh, miệng lí nhí không ngừng gọi tên annh.

- Có chuyện gì? Em bị ai đánh?

Y Đồng Đồng không nói gì, chỉ nức nở không ngừng.

Khang Kiếm cau mày nhìn ông bảo vệ đang nhoài người ra rồi kéo Y Đồng Đồng vào dưới ô, khựng lại một lúc rồi vẫy một chiếc taxi.

- Tới chung cư Hoa Hưng - Anh nói với tài xế.

Anh chưa bao giờ thấy Y Đồng Đồng với bộ dạng như vậy, không tiện đưa cô ta vào nhà khách nhưng cũng không thể để mặc cô ta trong mưa, nghĩ đi nghĩ lại đành đưa cô ta về chung cư.

Anh lại bật điện thoại lên. Đang đi đường thì thấy Y Đồng Đồng gọi điện tới, anh cho rằng cô ta chưa bỏ cuộc mà vẫn hy vọng quay lại với anh, nên anh bực bội tắt máy đi.

- Bạn trai em đâu? Anh sẽ giúp em gọi điện bảo anh ta đến với em.

Màn hình điện thoại nhấp nháy báo hiệu sắp hết pin. Khang Kiếm mím môi nghĩ tới việc Bạch Nhạn ra ngoài ăn cơm với Lãnh Phong sẽ về gọi điện cho anh, anh không khỏi cảm thấy sốt ruột.

- Đừng nhắc tới anh ta, đừng nhắc tới anh ta. - Y Đồng Đồng càng khóc dữ dội hơn, đến nỗi tài xế phải quay đầu lại, hỏi xem cần dừng xe không?

Khang Kiếm bất đắc dĩ xua tay:

- Không cần đâu, chạy mau lên.

Điện thoại bỗng reo lên, là Bạch Nhạn.

Khang Kiếm miết chặc điện thoại, do dự một lúc rồi bấm nút nghe.

- Sếp vừa mới tắt máy à? - Miệng Bạch Nhạn đang nhai quả gì đó giòn rụm, nghe chừng rất mọng nước.

- Chắc anh không cẩn thận chạm vào nút tắt máy.

- À, em về nhà rồi. Ui, tay tê quá, một tay đúng là bất tiện.

- Cơm ngon không? - Khang Kiếm quay người đi, cố tránh xa Y Đồng Đồng một chút.

- Tiếng sếp bé quá, em nghe không rõ.

Y Đồng Đồng bỗng òa khóa, khóc hết tẩ cả những ấm ức và không cam tâm, khóc hết sự đau thương, buồn bã của cô ta…

- Sếp ơi, ai đang khóc bên cạnh anh thế? - Lần này Bạch Nhạn nghe rất rõ ràng.

- Cậu ơi, cậu muốn tới tòa nhà số mấy của chung cư Hoa Hưng? - Đúng lúc này, bác tài rẽ vào cổng tiểu khu.

- Số 16! - Y Đồng Đồng nghẹn ngào trả lời.

Tim Khang Kiếm vọt lên cổ. Ở đầu dây bên kia, Bạch Nhạn im lặng.

- Bạch Nhạn? - Khang Kiếm gọi.

Màn hình tối đen, điện thoại hết sạch pin.

Khang Kiếm nhún vai tự giễu, đúng là chó cắn áo rách.

Bốn giờ chiều nay, anh nghe thấy một vị lãnh đạo của Ủy ban Kỷ luật Tân Giang nói, Hoa Hưng bị tổ chuyên án của Ủy ban Kỷ luật gọi tới nói chuyện, đến giờ vẫn chưa ra ngoài.

Sáng sớm họp ban lãnh đạo Thành ủy, ông Tùng Trọng Sơn sắc mặc trầm trọng, thở ngắn than dài thông báo với mọi người về việc chính sách khoan hồng mà ông đề xuất lên Tỉnh ủy đã bị bác bỏ.

Thông thường, khi một vị lãnh đạo nào đó bị song quy sẽ giống như lưới nhện, có thể kéo hàng loạt người ngã theo. Trong những lúc như thế này, quan phụ mẫu sở tại đều sẽ xin cấp trên cho một kỳ hạn, để trước một ngày cụ thể nào đó, tất cả các quan chức có liên quan sẽ đem hết tiền nhận hối lộ nộp vào tài khoản sạch, sau đó khi điều tra tới anh, anh xuất trình giấy nộp tiền ra thì sẽ không bị truy cứu. Xét cho cùng, một thành phố mà có quan tham thì quan phụ mẫu cũng chẳng còn mặt mũi nào.

Bây giờ, tổ chuyên án đã bắt sáu người rồi. Ông Tùng Trọng Sơn vội lên tỉnh để dàn xếp.

Báo cáo chuyển tới tay chủ tịch Lục, ông gọi cho ông Tùng Trọng Sơn tới dạy bảo một trận chí công vô tư, nói ông ta làm vậy là dung túng cho cái xấu.

Cả hội trường im phăng phắc như tờ.

- Các đồng chí, tôi đã cố gắng hết sức, các đồng chí hãy tự mình bảo trọng! - Theo thói quen, ánh mắt quen thuộc của ông Tùng Trọng Sơn quét một lượt khắp hội trường, cuối cùng dừng trên người Khang Kiếm.

Sắc mặt Khang Kiếm bình tĩnh.

Y Đồng Đồng loạng choạng xuống xe, nếu Khang Kiếm không nhanh tay đỡ thì suýt nữa cô ta đã ngã đập đầu xuống đất.

Trọng lượng toàn cơ thể cô đè lên người anh, nhìn anh đầy bi thương:

- Anh…có thể đưa em lên lầu không? Em thật sự không còn một chút sức lực nào nữa.

Không nói không rằng, Khang Kiếm dìu cô đi về cửa thang máy. Cửa thang máy mở ra, anh giúp cô ta bấm số 16 rồi lùi lại.

- Khang Kiếm… - Y Đồng Đồng giữ cửa thang máy lại, tuyệt vọng nhìn anh bằng khóe mắt ngấn lệ.

- Đồng Đồng, những gì cần nói giữa chúng ta đã nói hết rồi. Người ta đi đường không thể nhìn về phía sau mà phải tiến thẳng về phía trước. Mỗi người đều có những chuyện cần phải quên, có những người cần quan tâm, giữa chúng ta đã là quá khứ rồi. - Anh đẩy cô ta ra.

Thang máy từ từ khép lại, che khuất khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Y Đồng Đồng.

Khang Kiếm quay người, taxi vẫn đang ở bên ngoài đợi anh.

Anh nói địa chỉ của Bạch Nhạn.

Xe chạy tới dưới lầu, đèn phòng Bạch Nhạn đã tắt. Anh đứng một lúc trong cơn mưa, hút một điếu thuốc rồi quay người ra về.

Về đến nhà khách, anh sạc pin rồi bấm số máy của Bạch Nhạn, nhưng cô đã tắt máy.

Liên tiếp ba ngày sau, hậu quả rành rành, Bạch Nhạn không gọi điện tới quấy rối nữa. Khang Kiếm gọi tới một lần, cô nói đang ở bệnh viện cắt chỉ, không tiện nghe điện thoại, sau đó liền cúp máy.

Cúp máy đi, Khang Kiếm bắt đầu cảm thấy bồn chồn, như người có sức mà không thể dùng, cuộc sống bỗng trở thành hoang mạc. Lòng anh hốt hoảng, bơ vơ, hụt hẫng. Đầu anh như thể có một đám cỏ dại rối chặt vào nhau. Anh không tài nào ngồi yên trong văn phòng được nên bảo Giản Đơn lái xe tới công trường ở khu thành cũ đi một vòng.

Xe chạy rất chậm, đi rồi lại dừng. Anh nhìn ra ngoài cửa xe, những căn nhà đang xây dựng, bờ sông trơ trọi đóng băng bóng loáng, đám cây vẫn kiên cường trong mùa đông giá rét, tất cả chạy lướt qua trong yên lặng. Trước đây, khi ngồi trong xe, anh luôn bảo Giản Đơn chạy thật nhanh, còn mình thì liên tục nghe và gọi điện thoại.

- Nơi này sau này sẽ trở thành khu vực hiện đại và đẹp đẽ nhất của Tân Giang. - Anh bảo Giản Đơn.

Giản Đơn đăm chiêu nhìn về phía trước, tâm trạng nặng nề. Là thư ký riêng của Khang Kiếm, anh biết hiện giờ sếp Khang sắp rơi vào trận sống mái.

Chạy một vòng, chiếc xe lại quay về sân Thành ủy.

- Sếp Khang, Thành ủy họp khẩn cấp ở phòng họp tầng 10. - Tiểu Ngô chạy tới nói.

- Họp với bên nào thế? - Giản Đơn hỏi.

- Em đã nghe ngóng từ bên thư ký của phòng tổ chức, họ nói người dự là lãnh đạo Ủy ban Kỷ luật tỉnh. - Tiểu Ngô dè dặt nhìn Khang Kiếm.

Trái tim treo lơ lửng quá lâu của Khang Kiếm rớt “bịch”một cái, bình ổn hạ cánh. Anh cầm bút và sổ ghi chép, rảo bước đi về phía phòng họp.

Nếu anh đoán không nhầm, hôm nay tổ chuyên án sẽ họp để nói rõ với Thành ủy Tân Giang, cũng có nghĩa là công việc của tổ chuyên án đã hoàn toàn kết thúc, hôm nay sẽ công bố kết quả.

Trong phòng họp, không khí trang nghiêm. Ông Nghiêm Lệ - tổ trưởng tổ chuyên án của Ủy ban Kỷ luật tỉnh ngồi ở ghế chủ tọa, sắc mặt nghiêm nghị. Ông Tùng Trọng Sơn và thị trưởng ngồi hai bên. Những người khác cũng đang ngồi ngay ngắn. Các chư hầu đang có mặt tại đây đã nhiều năm lăn lộn quan trường, có tình huống nào là chưa gặp qua? Nhưng tình thế như thế này lại cũng ít gặp, ai nấy đều tỏ vẻ thận trọng.

Khang Kiếm là người vào sau cùng, anh lịch sự gật đầu chào ông Nghiêm Lệ. Ông Nghiêm Lệ là cha của Tiểu Tây, từng sống cùng khu tập thể với gia đình anh.

Ánh mắt ông Nghiêm Lệ nhìn Khang Kiếm thoáng chút ẩn ý sâu xa.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, ông Nghiêm Lệ bèn ra hiệu cho ông Tùng Trọng Sơn và thị trưởng. Cuộc họp do ông Tùng Trọng Sơn chủ trì, ông Nghiêm Lệ phát biểu.

Không khí cuộc họp bỗng chốc ngưng trệ.

Theo tình hình mọi người được biết, trước mắt đã song quy sáu người, giám đốc Tống của Sở Xây dựng và Chủ nhiệm ban Đấu thầu đã bị chuyển sang Viện Kiểm sát lập án, đợi lệnh bắt giam. Còn bốn ông chủ của bốn công ty xây dựng, sau khi điều tra kết thúc, đã bình an trở về. Tất cả mọi người đều len lén nhìn ông Nghiêm Lệ, thầm nghĩ phen này Khang Kiếm tránh trời không khỏi nắng rồi.

Lục Địch Phi mỉm cười, lấy nắm cốc gạt lá trà uống một ngụm rồi lại mỉm cười nhìn mọi người, nụ cười hiền hòa, nhã nhặn.

Ông Nghiêm Lệ hắng giọng rồi bắt đầu phát biểu, nội dung rất ngắn. Khi ông nói xong, vẻ mặt một số người bắt đầu giãn ra, số khác lại không tin vào tai mình, hoài nghi không biết ông Nghiêm Lệ nói nhầm hay là tai họ nghe nhầm. Nhưng dù phản ứng của mọi người thế nào, thì ngay sau đó là một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Ông Nghiêm Lệ nói, dưới sự bố trí thống nhất của Tỉnh ủy, tổ chuyên án đã tiến hành điều tra các cán bộ quan chức Tân Giang. Tổ điều tra gồm bảy người, chia làm hai nhóm, trải qua ba tháng nỗ lực làm việc đã điều tra được chỉ có vài đồng chí có hành vi không đứng đắn, nhận hối lộ, mua quan bán tước, hiện giờ đã xử lý, còn phần lớn vẫn thanh liêm, thành tích tốt, hy vọng sau này không ngừng cố gắng, tiếp tục phát huy.

Từ đầu chí cuối, mặt Khang Kiếm không biểu lộ gì, nhưng trong lòng lại thầm lẩm bẩm, tổ chuyên án đã tới cả ba tháng rồi, trước đó ông Khang Vân Lâm vẫn còn tại chức, sao không nói gì với anh.

Tiếng vỗ tay ngớt dần, ông Tùng Trọng Sơn đứng dậy nói rổn rảng:

- Nếu công tác điều tra đã kết thúc, vậy tối nay mọi người có thể thoải mái uống vài chén mà không sợ ảnh hưởng đến công việc rồi!

Ông Nghiêm Lệ không từ chối, cười cười tỏ ý đồng tình.

- Bí thư Lục của chúng tôi vẫn còn một món quà muốn tặng tổ trưởng Nghiêm. - Ông Tùng Trọng Sơn nói.

- Rượu có thể uống, quà không thể nhận. - Ông Nghiêm Lệ lắc đầu.

- Tổ trưởng Nghiêm cứ xem là quà gì đã rồi hãy quyết định. - Ông Tùng Trọng Sơn lấy từ phía sau ra một bức tranh chữ, từ từ mở ra.

Ông Nghiêm Lệ tiện tay giữ một góc bức tranh chữ, mấy chữ Kiêm dảm cầm tâm, hạo nhiên chính khí[3] dần dần hiện ra trên trang giấy.

[3] Ý nói văn võ song toàn, tính tình cương trực.

- Bản lĩnh của Địch Phi không mai một nhỉ, chữ vẫn đẹp như vậy. - Ông Nghiêm Lệ trầm trồ tán thưởng.

Lục Địch Phi cười ngượng nghịu:

- Đây là cháu tự bêu xấu trước mặt chú Nghiêm thôi, chủ yếu là cháu muốn thể hiện sự tôn kính với chú.

Ông Nghiêm Lệ cười lớn:

- Món quà này, tôi nhận.

Cuộc họp kết thúc khi trời đã sắp tối, mọi người đều đi thẳng tới nhà ăn của nhà khách Thành ủy.

- Thế nào? - Lục Địch Phi và Khang Kiếm đi phía sau, Lục Địch Phi vỗ vai Khang Kiếm.

- Còn thế nào nữa, chuẩn bị viết bản kiểm điểm chứ sao! - Mặt Khang Kiếm không chút cảm xúc - Lĩnh vực tôi quản lý lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, không thể đổ trách nhiệm cho ai, tôi cũng phải chịu trách nhiệm của người lãnh đạo.

Lục Địch Phi cười ha hả:

- Đó chỉ là trên văn bản giấy tờ thôi, sao vậy, cậu giúp họ tìm vợ rồi còn muốn giúp họ sinh con sao? Bọn họ tự có tay, họ muốn như hối lộ ai mà quản được. Cải tạo thành cũ, miếng bánh ngon như thế, ai mà chẳng muốn có phần.

- Anh cũng muốn sao? - Khang Kiếm quay đầu nhìn Lục Địch Phi.

- Muốn chứ, tôi đâu phải là thánh, tôi mê tiền mê gái, thích nhà cao cửa rộng, có điều tôi không dám. Khang Kiếm, cậu có muốn không? - Anh ta nhìn thẳng Khang Kiếm, trong vẻ khiêu khích có thêm vài phần soi mói.

Khang Kiếm đang định nói thì điện thoại reo.

Đúng lúc này Lục Địch Phi cũng nhìn thấy ông Nghiêm Lệ đang vẫy ta với anh ta, cuộc nói chuyện bè dừng lại.

- Sếp Khang, tôi Hoa Hưng đây! - Số điện thoại rất lạ, nhưng vừa cất tiếng là Khang Kiếm đã nhận ra ai - Hôm nay trời đẹp, nắng vàng rực rỡ, không một gợn mây.

- Vất vả rồi hả? Khang Kiếm hỏi.

- Mấy trò vặt đó có đáng là gì, tôi lăn lộn giang hồ, lưu lạc giữa chính và tà, có tình huống nào mà chưa gặp qua. Sếp Khang yên tâm, tôi chẳng có tài cán gì, nhưng tuyệt đối đủ nghĩa khí với bạn bè.

Khang Kiếm khẽ nhếch một nụ cười rất nhạt:

- Tôi đang bận chút việc, hôm nào nói chuyện với ông sau.

- Được! - Hoa Hưng cúp điện thoại.

Đứng trong gió rét lạnh lẽo, Khang Kiếm không nén được sự ấm áp, nóng bỏng trong lòng. Anh cảm thấy một sự nhẹ nhõm trước đây chưa từng có, rất muốn hét lên, rất muốn cười.

Mây đen trước mắt đã hoàn toàn tan biến, anh lại nhìn thấy muôn dặm nắng vàng phía chân trời.

Lúc này, anh nhớ Bạch Nhạn hơn bao giờ hết.

Không nghĩ ngợi nhiều, anh liền bấm điện thoại. Bạch Nhạn đang nấu bữa tối. Cắt chỉ xong nghỉ ngơi mấy ngày, bỏ đi lớp bông băng, cô cảm thấy tay mình đã vô cùng linh hoạt, chỉ muốn vận động tay liên hồi.

Tối qua lúc thu xếp hành lý, Liễu Tinh nói:

- Nhạn, tay cậu đã khỏi rồi, bóng đen tâm lý cũng không còn nữa, mình về nhà mình thôi.

Lúc nói, ánh mắt cô nàng lẩn tránh.

- Cậu không sợ Giản Đơn lại tới tìm cậu sao? - Bạch Nhạn quan tâm hỏi thăm.

- Anh ấy...anh ấy tìm mình làm gì? Giết mình? Hay băm vằm mình ra?

Liễu Tinh hai tay chống nạnh, tỏ vẻ cương trực phô bày ruột gan, nhưng thật lòng mà nói, lẽ nào cô không hề mong đợi được tình cờ gặp gỡ Giản Đơn?

Giản Đơn, người không cao, cũng chẳng đẹp trai lắm, mặt trông như búp bê, nhưng thích cười, có tinh thần hiệp nghĩa, cố chấp trong tình yêu. Đêm không ngủ được, cô sẽ không khỏi đem Giản Đơn so sánh với Lý Trạch Hạo, chỉ tính riêng về sự cố chấp với tình cảm, Giản Đơn đã chiếm ưu thế. Nhưng đồng thời Liễu

Tinh cũng cảm thán, sao số cô lại đen như thế, không gặp được người đàn ông nào trước sau như một như vậy?

Bạch Nhạn cười, không giữ Liễu Tinh lại, mặc cho cô nàng ra về.

Khi tình yêu tới, có lẽ chúng ta còn chưa biết, nhưng những gì nên xảy ra cuối cùng cũng sẽ thắng thế như chẻ tre, có ngăn cản cũng không ngăn được.

Lòng bàn tay cô có một vết sẹo màu hồng, khi đụng vào nước lạnh vẫn hơi nhức. Bạch Nhạn cố gắng làm gì cũng dùng nước nóng. Nước trên bếp vừa sôi thì điện thoại reo, cô giơ tay lên nên bị bỏng nhẹ, vội vàng đưa ngón tay vào trong miệng thổi.

- Anh đây! - Giọng Khang Kiếm rất dịu dàng, rất ngọt ngào.

- Em nhận ra mà. - Bạch Nhạn kẹp điện thoại vào tai, đưa tay tắt bếp rồi mở tủ lạnh, lấy dưa chuột muối ra.

- Em đang làm gì thế?

- Nấu cơm tối.

- Tối nay anh phải đi xã giao, tiếp lãnh đạo của Ủy ban Kỷ luật tỉnh nên bắt buộc phải uống nhiều một chút, em nấu cháo cho anh, xong việc anh sẽ qua đó ăn.

Bàn tay mở nồi cháo của Bạch Nhạn ngừng lại, đôi mày liễu cau lại rồi từ từ giãn ra, thở nhẹ một hơi:

- Đồng chí Khang Kiếm, thân là viên chức nhà nước, nguyên tắc làm người tối thiểu là gì?

Khi người khác lâm nạn lại yếu đuối, tuyệt không thể dậu đổ bìm leo, nhưng khi anh ta xuân phong đắc ý, là lúc vô cùng mạnh mẽ thì luôn cố gắng tạt nước lạnh, lườm nguýt, mỉa mai.

- Hả? - Khang Kiếm sững sờ.

- Chính là nói phải giữ lời. Hình như anh quên rồi, đây là nhà tôi thuê, không phải siêu thị hay công viên mà ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, lúc nào cũng phải tươi cười nghênh đón khách quý. Trong ngôi nhà tôi thuê, tôi có quyền đón tiếp những người bạn tôi thích, cũng có quyền từ chối những người tôi ghét. Tôi đã từng khoan dung độ lượng mà nhẫn nhịn với anh, cho anh tự do ra vào trong một khoảng thời gian. Nhưng một buổi tối của mười ngày trước, anh đã hứa với tôi, chỉ cần tôi tiễn anh xuống lầu, anh sẽ không quấy rồi tôi nữa. Anh có ấn tượng gì không?

- Bạch Nhạn, có phải em đang trách anh đã mang hết quần áo về không? Xin lỗi, anh sai rồi, thực chất lũ quần áo vẫn còn đang chất đống trên sofa như giẻ lau, tối nay anh sẽ mang chúng trở lại. - Thái độ nhận tội của Khang Kiếm vô cùng thành khẩn.

- Sếp không hiểu tiếng Trung à? - Bạch Nhạn tức vẹo cả mũi, mấy bộ quần áo rách của anh đi mà đưa tới tòa nhà số 16 chung cư Hoa Hưng ấy!

Khang Kiếm thở dài, cảm thấy hơi tủi thân:

- Bạch Nhạn, có thể xử lý bao dung chút được không, đừng làm căng quá. Hôm đó em còn yêu cầu anh phải báo cáo sáng một lần, tối một lần với em, đó chính là sự quấy rầy mà em cho phép.

- Anh có làm thế không? - Bạch Nhạn hừ một tiếng.

Khang Kiếm thở dài, thành thật khai báo:

- Không, nhưng hai chúng ta là một, em quấy rầy anh cũng giống như anh quấy rầy em.

- Giống nhau được sao hả sếp? Em là em, anh là anh! Em muốn quấy rầy anh thế nào cũng được, nhưng anh không được phép quấy rầy em. - Bạch Nhạn tức muốn xỉu.

- Đây rõ ràng chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, chứ không cho dân đen thắp đèn mà. - Khang Kiếm bất mãn.

- Sao nào, muốn kiện em à? - Bạch Nhạn hỏi rất ngang ngược.

- Không dám! - Bây giờ ở Tân Giang vẫn chưa có nha môn chuyên xét chuyện gia đình, sếp Khang đành sờ mũi, nuốt thẳng vào trong bụng mọi ấm ức, sau đó hỏi rất chân thành - Vậy lúc nào em sẽ quấy rầy anh?

- Em không phải là kẻ biến thái muốn quấy rối người khác. Thôi, không có chuyện gì thì em cúp máy đây. - Bạch Nhạn cúp máy cái rụp.

Điện thoại vừa cúp, vẻ nhăn nhó trên mặt lập tức biến thành thoải mái, cô ngẩng mặt lên, hít sâu mấy hơi rồi bỗng bật cười thành tiếng.

Sếp không sao rồi, cuối cùng cũng không có vấn đề gì, cô cười mà rơi nước mắt.

Nhưng, Bạch Nhạn lau nước mắt, đêm mưa hôm đó, sếp lại ở cùng một chỗ với Y Đồng Đồng, chuyện này cô cực kỳ để bụng.

Từ trước tới giờ cô luôn trắng đen rạch ròi, khen chê đúng người, hết chuyện này đến chuyện khác, chỉ riêng chuyện này thôi, cô phải giận sếp Khang một trận ra trò.

Sự thực chứng minh, cán bộ Nhà nước rất nhiều khi nói lời mà không giữ lời.

Ăn cơm tối xong, Bạch Nhạn tắm rửa, nằm trên giường đọc sách rồi xem một bộ phim Hàn Quốc sến rện, thấy buồn ngủ nên cô tắt tivi đi, lúc cởi quần áo chuẩn bị nằm xuống thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa "cốc cốc".

- Ai đấy?

Không như Liễu Tinh nói, bóng đen tâm lý trong lòng Bạch Nhạn vẫn chưa hết hoàn toàn, cô cảnh giác nhìn ra ngoài, lông tơ sau gáy dựng đứng lên, giọng cũng méo đi.

- Chị Bạch, là em. - Giản Đơn đáp.

Bạch Nhạn mặc áo xuống giường, chỉ bật một ngọn đèn rồi nghiêng người nhìn qua khe cửa. Quỷ tha ma bắt, bên ngoài tối om, chẳng nhìn thấy gì.

- Hôm nay Liễu Tinh về nhà rồi. - Bạch Nhạn tưởng Giản Đơn tới tìm Liễu Tinh.

Ngoài cửa, Giản Đơn bối rối húng hắng ho:

- Chị Bạch, sếp Khang say rồi.

Sếp Khang say rồi?

Bạch Nhạn cảm thấy băn khoăn, uống say quá thì đi bệnh viện rửa ruột, uống say bình thường thì về nhà lấy một cái đũa móc họng, nôn hết rồi lăn ra ngủ, uống hơi ngà ngà say thì tiếp tục vui chơi nhảy múa, ngả ngớn xa hoa. Đưa đến chỗ cô không hợp đâu!

Chính trong lúc cô bận rộn tìm cớ để vạch ranh giới với sếp Khang thì Giản Đơn lại nói, hơi thở hơi nặng nề:

- Chị Bạch, phiền chị mau mở cửa, sếp Khang nặng quá, em đỡ không nổi.

Dứt lời, chỉ nghe thấy Giản Đơn dùng sức thở phì phò đỡ một vật gì đó rất nặng dựa vào cửa.

- Ờ ờ! - Có chuyện gì vào trong rồi nói. Bạch Nhạn cuốn quýt, cúi đầu nhìn lại mình, cũng tạm coi là quần áo chỉnh tề, không mất lịch sự.

Cửa vừa mở, Giản Đơn đỡ Khang Kiếm lao vào phòng như một viên đạn, nếu không phải Bạch Nhạn đỡ một tay thì hai người họ đã ngã nhào ra đất.

- Chị Bạch, sếp Khang đến rồi, em không làm phiền nữa. Chúc ngủ ngon! - Giản Đơn lau mồ hôi rồi lịch sự cáo từ, không kịp uống một ngụm nước, không nhìn ngang ngó dọc một cái nào.

- Anh Giản… - Nhìn Khang Kiếm đang nằm vật như một đống bùn trên sofa, Bạch Nhạn cuốn quýt.

Giản Đơn ngoái lại mỉm cười:

- Chị Bạch không cần tiễn, một mình em đi xuống được. Chị chăm sóc sếp Khang đi!

Nói xong, anh rất chu đáo khép cửa lại giúp Bạch Nhạn.

Tay Bạch Nhạn huơ lên trong không trung, miệng biến hóa đủ loại hình dạng, cuối cùng đành bất lực hạ tay xuống.

- Bạch Nhạn… - Tên bợm rượu trên sofa bỗng ngồi dậy, mặt đỏ như Quan Công, mắt mũi lờ đờ - Anh muốn uống trà.

Bạch Nhạn tức giận trợn mắt:

- Em còn muốn đi ngủ nữa!

Trong lòng tức tối, nhưng cũng chẳng thể trút giận lên kẻ toàn thân đầy mùi rượu được, đành bực bội với chính mình.

- Anh cũng muốn. - Khang Kiếm mím đôi môi khô khốc, đưa tay đỡ trán - Bạch Nhạn, em đừng lắc lư nữa, ngồi xuống đi, nhìn em anh hoa mắt lắm.

Bạch Nhạn lườm anh, vào bếp rót cho anh một cốc trà, mở tủ lạnh lấy một cục đá thả vào trong tách để giảm nóng.

- Đây! - Cô bê tách trà tới trước sofa, đứng nhìn anh từ trên cao - Anh uống xong thì nghỉ ngơi một lát rồi về nhà khách mà ngủ đi. Á…

Bạch Nhạn trợn trừng mắt, người cứng đờ như hóa đá, bàn tay bê tách trà không ngừng run rẩy, trà trong tách sánh ra ngoài hơn nửa.

Không hề báo trước, Khang Kiếm bỗng vươn người về phía trước ôm chặt eo cô, vùi đầu vào ngực cô, không biết dùng bao nhiêu sức lực mà xiết cô đau nhói. Lúc đi ngủ cô không mặc áo lót, trên người bây giờ chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng cotton. Qua một lớp vải, cô ngay lập tức có thể cảm nhận được hơi ấm nóng bỏng của anh, sau đó cô bỗng cảm thấy trước ngực mình ẩm ướt, nong nóng.

Bạch Nhạn phát hiện ra một điều, sếp Khang đang khóc. Mặc dù anh chỉ hơi nức nở, nhưng nhìn bờ vai đang run rẩy của anh, cô có thể khẳng định.

Cô ngây người, sự buồn bực trong lòng từ từ tiêu tan, thay vào đó là nỗi xót xa. Cô không lên tiếng, cũng không cử động, cứ để mặt cho anh ôm như thế.

Căn phòng yên tĩnh tới mức chỉ có tiếng trái tim họ đang đập thình thịch.

Xã giao trên quan trường, nói trắng ra là uống rượu, hỏi han, cảm ơn, khách sáo không ngừng, liên tiếp nói những lời giả dối, thậm chí là không ngừng trăn trở, nhưng đó cũng là công việc.

Suốt buổi tối, Khang Kiếm rất tích cực đi chúc rượu, những người đến chúc rượu anh, anh cũng không chối từ một ai. Anh không muốn rượu vào lời ra mà chỉ mong sao cuộc rượu mau kết thúc, chỉ mong được tới căn hộ nhỏ của Bạch Nhạn, ôm chặt cô vào lòng để chứng minh đây không phải là một giấc mơ.

Tâm trạng này, dùng từ "đi tàu lượn cao tốc"để miêu tả, quả thật không quá lời.

Anh đã mất Bạch Nhạn hai lần.

Lần thứ nhất là khi ly hôn, trái tim anh tan nát, hồn bay phách lạc, nhưng anh không bỏ cuộc. Anh tin rằng chỉ cần trong lòng họ vẫn còn tình yêu thì nhất định có thể vượt qua trở ngại này. Đứng trước cô, anh không ngại mất mặt, không ngại tỏ ra mặt dày hay vô liêm sỉ. Thực ra, đàn ông trên đời này đều có hai lớp da mặt. Một lớp là để ra vẻ ta đây mạnh mẽ ở bên ngoài, một lớp là bộ mặt thật sau khi đã gỡ đi mặt nạ.

53. Chương 11.5

Lần này, anh thật sự cảm thấy trước mặt tối đen, không có chút ánh sáng. Bố anh về hưu, các bác anh lại ở tận Bắc Kinh, không ai có thể cứu viện. Tất cả đều do tự mình gieo gió gặt bão nên không thể trách ông Trời. Nếu anh không được nếm thử hơi ấm gia đình và hương vị đích thực của tình yêu từ Bạch Nhạn, thì một khi đã dấn thân vào, cùng lắm anh chỉ cảm thấy thất bại về sự nghiệp hay một chút chán nản, nhưng lòng sẽ không đau. Nhưng bây giờ, nghĩ tới việc sẽ vĩnh viễn mất đi Bạch Nhạn, anh cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, nỗi đau lan tỏa khắp toàn thân.

Anh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như vậy.

Kỳ tích đã xuất hiện.

Giờ anh lại có thể ôm cô, lại có thể mặc sức tưởng tượng đến những ngày tháng có cô sau này, lại có thể nhìn thấy muôn vàn cảm xúc trên khuôn mặt cô, lại có thể nghe thấy cô giận dỗi, trêu chọc, nũng nịu, hay thậm chí là mỉa mai anh. Khang Kiếm điên cuồng hít hà hơi ấm trên người Bạch Nhạn, cảm giác như thể đang dạo bước trên những tầng mây trong thung lũng, hay chí ít cũng là bước trên con đường với muôn dặm nắng vàng đang trải ra trước mặt.

Cái ôm này không thể thỏa mãn được tâm trạng lúc đó của anh. Đột nhiên, anh ngẩng đầu lên, ép chặt cô vào lòng, rồi không đợi cô kêu lên thảng thốt, mặc cho tách trà trong tay cô rơi "choang"xuống đất, mặc cho nước sánh ướt chân anh, anh ghì lấy cô và hôn cuồng nhiệt.

Đôi môi anh nóng hổi phủ lên như muốn thiêu đốt cô. Bạch Nhạn phản ứng lại, luống cuống giãy giụa, ra sức quay đầu đi để né tránh đôi môi anh rồi hét lên:

- Sếp…sếp…Khang Kiếm…Khang Kiếm…Buông ra! Ôi…

Khang Kiếm không nghe thấy, anh ngang ngược dùng lưỡi tách hai hàm răng cô ra, ghì chặt gáy cô, khiến cô không thể cử động.

Môi và lưỡi vừa chạm vào nhau, cô rụt lại theo bản năng, nhưng lưỡi anh đã quấn lấy lưỡi cô. Mùa đông, phòng khách hơi lạnh, nhưng toàn thân cô phút chốc bùng cháy. Cô trợn tròn mắt, anh đưa tay che mắt cô, lòng bàn tay lướt nhẹ trên trán cô, ấm áp và khô nóng, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển và tiếng trái tim đập thình thịch. Tay cô từ từ trượt xuống khỏi vai anh, trượt tới ngực anh, qua một lớp áo len, cô có thể cảm nhận được nhịp tim anh đang đập dồn dập.

Bạch Nhạn khẽ thở dài. Đôi lúc, dục vọng là bản năng, hoặc là tiến triển tuần tự, hoặc là tiến thẳng tới đích, chỉ mong được đắm chìm trong cảm giác ngất ngây, chứ không đủ sức để dừng lại. Đó không hẳn là nhu cầu thể xác, mà là sự trỗi dậy nơi sâu thẳm tâm hồn cô độc đã lâu, khiến người ta níu chặt lấy, không thể buông tay.

Chiếc lưỡi của Khang Kiếm ngấu nghiến mút mát, quấn quít lưỡi cô, mãi cho tới khi Bạch Nhạn cảm thấy sắp ngộp thở, anh mới ngẩng đầu lên. Dưới ngọn đèn mờ ảo, cô thấy đôi mắt anh ẩm ướt, sâu thẳm như biển đêm tĩnh mặc, nhưng dưới mặt nước lại ẩn chứa những cơn sóng ngầm, chẳng mấy chốc sẽ tung mình biến thành những con sóng cả trên mặt biển.

Bạch Nhạn bất giác chớp mắt. Cảm thấy từng thớ thịt của anh đang căng cứng lên, cô co người nhắm mắt lại, cảm nhận đôi môi anh lại một lần nữa chạm xuống cái gáy để trần của cô rồi chầm chậm dịch xuống dưới. Vòng tay anh càng lúc càng chặt, như muốn xiết cô tan chảy trong lòng anh. Nụ hôn của anh còn mạnh mẽ hơn, điên cuồng hơn vừa nãy, mang theo tất cả cơn sóng lòng đang trào dâng trong cơ thể. Cô nắm chặt áo anh, càng nắm càng chặt. Cô cảm thấy tay anh mở một chiếc cúc, rồi lại một chiếc nữa trên áo ngủ của cô, rồi đôi môi anh ghé xuống xương quai xanh của cô, xuống ngực…

- Hắt xì…

Giữa cái lạnh của mùa đông và cái nóng bỏng của hơi thở, Bạch Nhạn chợt thấy ngứa mũi nên hắt xì một cái rõ to, nước bọt bắn hết lên đầu và mặt Khang Kiếm.

Hình như bây giờ Khang Kiếm mới sực tỉnh, anh khựng lại rồi vội đưa tay khép tà áo ngủ của cô lại. Dường như mặt anh còn hơi đỏ, nhưng say đắm trong ánh mắt vẫn còn chưa kịp biến mất. Anh cởi áo khoác choàng

lên người cô, đặt cô ngồi lên chân anh rồi ôm chặt lấy cô.

Khi vẻ thẹn thùng trên gương mặt đã bớt đi phần nào, Bạch Nhạn nghe thấy anh thủ thỉ bên tai:

- Hôm trời mưa đó, Giản Đơn đưa anh về nhà khách, trên đường đi Y Đồng Đồng gọi cho anh mấy cuộc điện thoại nhưng anh tắt máy. Ai dè anh vừa xuống xe thì phát hiện cô ấy đang đứng trước cửa nhà khách, không biết bị ai đánh mà mặt đỏ ửng, sưng vù, lại ướt như chuột lột, hỏi thì cô ấy không chịu nói gì, cứ khóc mãi không ngừng. Chẳng còn cách nào khác, anh đành đưa cô ấy về nhà, lúc em gọi điện tới là lúc anh đang ngồi trong taxi, đúng lúc điện thoại hết pin…Á…

Lần này, đến lượt sếp Khang kêu lên thảng thốt.

Cũng không hề báo trước, Bạch Nhạn bỗng ngẩng đầu lên cắn vào môi anh, trên môi lập tức xuất hiện vài giọt máu. Trong lúc anh kêu đau, cô đã thành công thoát khỏi lòng anh.

- Sao lại nói với em mấy chuyện này? - Bạch Nhạn lạnh lùng hỏi.

- Bạch Nhạn… - sếp Khang muốn nắm tay cô nhưng bị cô hung hãn giật ra.

- Chị ta bị ngấm mưa nên anh liền bất đắc dĩ đưa chị ta về, sau đó có ngồi bên giường hàn huyên tâm sự không? Tay em bị dao đâm ra nông nỗi này mà chẳng thấy anh hỏi thăm một câu, lúc đó anh còn bảo sẽ không quấy rầy em nữa, sau đó lặn một hơi mất tăm. Sếp Khang, bắt nạt em sung sướng lắm sao? Hôm nay anh uống rượu say, về nhầm nhà, gây nhầm chuyện, em có thể tha thứ, nhưng sẽ không có lần sau nữa đâu.

Cô gái nhỏ này sao lại lật mặt nhanh như trở bàn tay vậy, đầu óc Khang Kiếm mụ mẫm.

- Bạch Nhạn, em nghe anh giải thích…

- Anh có thể đảm bảo hiện tại đầu óc đang hoàn toàn tỉnh táo, lời anh giải thích có thể coi là thật không? - Bạch Nhạn ngẩng đầu lên, khép chặt áo ngủ.

- Có thể. - Khang Kiếm trịnh trọng gật đầu.

Bạch Nhạn bỗng cười tươi như hoa:

- Sếp Khang, bây giờ anh đã chính thức tỉnh rượu, vậy mời anh quay về quý phủ! Xin thứ lỗi, tôi không tiễn.

Cô nhiệt tình chu đáo chạy ra mở cửa giúp anh.

Khang Kiếm vươn tay kéo cô lại, khẽ nhéo lên má cô rồi hung hăng hỏi:

- Em gài anh?

- Người gài bẫy là anh chứ! Giả vờ say rượu, lừa em mở cửa rồi lại giở trò với em. - Cái miệng nhỏ xin dẩu lên, nhẹ nhàng oán trách.

- Bạch Nhạn, mấy hôm nay anh nhớ em đến phát điên… - Sếp Khang không buồn quan tâm đến phong độ, ghé sát bên tai cô gái yếu đuối, thừa nhận sự bối rối của bản thân - Nhưng anh không thể tới. Cũng may, mọi thứ đều đã qua, anh lại có cơ hội bù đắp cho em, thật tốt biết bao!

Nếu trong lòng em không có anh, em hoàn toàn có thể không mở cửa mà! Lòng sếp Khang còn ngọt hơn mật.

- Ai nói là có cơ hội? Sếp Khang, tôi trịnh trọng thông báo cho anh biết, tôi rất tức giận.

- Ừ! Tức giận là đúng lắm. - Khang Kiếm tỏ vẻ khen ngợi.

Bạch Nhạn liếc anh:

- Trước khi tôi còn chưa nổi trận lôi đình, tốt nhất là anh nên biến đi.

Khang Kiếm nuốt nước bọt, chột dạ nhìn chiếc giường trong phòng ngủ rồi thu ánh mắt lại, nhìn ra xung quang lẩm bẩm:

- Sao ở đây không có phòng cho khách?

- Ở đây còn chẳng có vườn hoa nữa cơ đấy! Ê - Bạch Nhạn chỉ vào Khang Kiếm - Em thuê cho mình em ở, không phải lúc nào cũng chuẩn bị để tiếp đãi tội phạm đâu.

Vừa dứt lời, cả hai bỗng sững sờ, bất giác nhớ tới vụ đột nhập tối hôm đó.

- Thôi - Nhìn thấy nét sợ hãi thoáng qua trong đôi mắt Bạch Nhạn, lòng Khang Kiếm đau thắt lại - Tối nay anh ngủ trên sofa một đêm vậy!

- Trời lạnh, anh về nhà khách đi, ra ngoài vẫn gọi được xe đấy.

Người đã gặp rồi, ôm cũng ôm rồi, còn ở lại nữa thì dễ cướp cò súng lắm.

- Người anh sực mùi rượu, tài xế dám chở anh chắc! Còn thừa cái chăn nào không? - Khang Kiếm rúc người vào sofa, rõ là không muốn động đậy nữa.

Bạch Nhạn cắn môi, quay vào phòng ngủ ôm chăn đệm ra cho anh, còn lấy cho anh một đôi dép lê để thay.

- Bạch Nhạn - Trước khi cô vào phòng ngủ, anh gọi cô lại, mỉm cười với cô - Đêm nay, anh muốn ở gần em thêm một chút. Đôi lúc, những chuyện nhỏ nhặt nhất lại khiến người ta vui sướng không thể nói lên lời.

Cô ngẩn ngơ quay người lại, đi tới dém chăn cho anh rồi nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

- Ngủ đi!

Lên giường được một lúc thì cô đã nghe thấy tiếng ngáy ngon lành của Khang Kiếm từ bên ngoài vọng vào.

Cô trở mình, mỉm cười nhắm mắt lại.

Dù tình hình trước mắt của bọn họ chưa chắc đã ổn thỏa tốt đẹp như hoa như gấm, nhưng giây phút này, được nghe tiếng ngáy của anh ở bên mình, đã là quá đủ.

Tình yêu rất kỳ lạ, không có tiêu chuẩn nào.

Yêu một người, không phải vì anh là người anh hùng khiến người người tôn kính, là tấm gương đạo đức hay tài tử văn nhân khiến người ta thán phục, không phải vì anh đạt được rất nhiều thành công, quyền cao chức trọng, không phải vì anh giàu có, gia sản kếch sù, không phải vì anh đẹp trai hơn Phan An[4], mặt như ngọc tạc.

[4] Phan An: nhân vật nổi tiếng vì vẻ đẹp trai của Trung Quốc, sống vào thời Tây Tấn.

Khi tình yêu hé nụ, dù người ấy là một kẻ đào tẩu, một tên giặc cỏ xưng vương trên núi, bạn cũng vẫn nguyện vì người đó mà lưu bạt góc bể chân trời, lên núi đao, xuống biển lửa, uống nước lã, ăn bánh bao chay.

Thực ra sếp Khang cũng không được coi là người đàn ông tốt, xuất phát điểm của anh không tốt, bây giờ trên người còn có vết nhơ chính trị.

Nhưng yêu một người không phải là đi tìm một thần tượng.

Yêu chính là yêu, trái tim rung động không duyên cớ.

Ngày đi làm đầu tiên sau khi nghỉ phép, Bạch Nhạn vác theo một đôi mắt gấu mèo.

Nghĩ tới việc tay cô vừa mới lành, đụng nhiều vào nước khử trùng sẽ không tốt cho vết thương, y tá trưởng không xếp lịch cho cô vào phòng mổ mà bảo cô phục trách xử lý hồ sơ mổ của mấy ngày.

Ca mổ thứ hai trong buổi sáng là của Lãnh Phong. Trước khi vào phòng mổ, anh cố tình đến phòng hồ sơ gặp Bạch Nhạn, còn bảo cô xòe tay ra cho anh xem.

- Hôm qua không ngủ được à? - Anh rất hài lòng với vết thương nhưng khi nhìn thấy đôi mắt gấu mèo của cô thì cau mày lại.

Bạch Nhạn đỏ mặt:

- Tối qua bên ngoài hơi ồn nên em ngủ không sâu giấc.

Sếp Khang uống rượu nên ngủ rất ngon lành, hứng chí kéo gỗ ầm ĩ, báo hại cô cả đêm gần như không chợp mắt. Buổi sáng tỉnh dậy mặt cô sa sầm, kẻ gây tội dỗ dành thế nào cũng không thèm đếm xỉa đến.

Lãnh Phong đăm chiêu nhìn cô:

- Dạo này em có liên lạc với Minh Thiên không?

Bạch Nhạn lắc đầu.

- Tối qua bọn anh nói chuyện điện thoại. Cậu ấy đã tới Nga, tiếp theo sẽ huấn luyện kín và diễn tập quân sự, phải cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, lúc nào về nước mới có thể gọi điện cho chúng ta. Cậu ấy nhờ anh hỏi thăm em, dặn em đừng quá hà khắc với bản thân.

Bạch Nhạn miết chiếc bút trong tay, thầm đoán chắc chắn Lãnh Phong đã kể cho Minh Thiên biết chuyện của cô và Khang Kiếm, Minh Thiên có hiểu cô không? Cô cắn môi, không biết phải nói gì, chỉ đành cười cười cho qua chuyện.

- Buổi trưa cùng đi ăn cơm, đừng đi muộn quá, nếu không lại không được ăn món cơm rang thập cẩm mà anh thích đâu. - Lãnh Phong xoa đầu cô rồi quay người bỏ đi.

- Vâng! - Bạch Nhạn đứng phía sau vâng rõ to.

Lãnh Phong cười méo mó.

Bạch Nhạn tưởng rằng từ sau buổi tối nói chuyện nghiêm túc đó, Lãnh Phong sẽ dần dần lạnh nhạt với cô. Trong lòng cô thoáng chút hụt hẫng, không phải vì điều gì khác, mà là vì giữa cô và Lãnh Phong có chung một người bạn - đó là Minh Thiên. Một số nét nào đó trên người Lãnh Phong rất giống với thói quen của Minh Thiên, khiến cô cảm thấy vô cùng thân thiết. Trong lòng cô đã sớm coi Lãnh Phong là một người bạn quan trọng, giống như Liễu Tinh. Cô đã từng nghĩ, nếu Lãnh Phong xa lánh cô, cô hoàn toàn có thể lí giải.

Bây giờ, Lãnh Phong vẫn ở đây, khiến Bạch Nhạn cảm thấy hết sức vui mừng.

Mười lăm phút trước giờ nghỉ trưa, Bạch Nhạn bắt đầu thu dọn hồ sơ, chuẩn bị tới nhà ăn sớm một chút để đợi Lãnh Phong thì thấy Liễu Tinh lấm la lấm lét từ bên ngoài đi vào, mắt đảo không ngừng.

- Nghe nói tối qua sếp Khang lại tới chỗ cậu? - Liễu Tinh cười hết sức mờ ám.

- Tin tức cũng nhạy nhỉ! - Bạch Nhạn liếc cô nàng - Thư ký Giản báo cáo với cậu hả?

Liễu Tinh đỏ bừng mặt, uốn éo đi tới trước mặt Bạch Nhạn:

- Đừng có lúc nào cũng nhắc tới anh ấy, mau thành thật trả lời câu hỏi của mình.

Tin tức này, đúng là Giản Đơn nói cho cô biết, thời gian là vào lúc sáng sớm, giọng điệu vô cùng hưng phấn.

- Liễu Tinh, em biết không, tối qua sếp bọn anh tới chỗ Bạch Nhạn. Cô nam quả nữ ở chung phòng, em nói xem có phải là lửa gần rơm không, ha ha, chỉ cần bọn họ tái hôn thì mùa xuân của chúng ta không còn xa nữa rồi, có đúng không?

Đứng trước gương, Liễu Tinh khẽ nhếch mép nở một nụ cười thiểu não với hình bóng trong gương:

- Mùa xuân của anh sắp tới rồi, nhưng mùa xuân của tôi còn xa tít tắp đấy.

Kỳ quặc, giọng điệu lại như mang theo chút hờn ghen, cô biết ngay cả trong mơ, Giản Đơn cũng mong cô bạn gái quay lại với anh.

Giản Đơn sững người rồi ngốc nghếch cười khan hai tiếng.

- Sáng sớm ra anh chỉ nói với tôi chuyện này thôi sao?

- Không phải. Bây giờ anh không bận lắm, mấy buổi tối sắp tới đều rỗi cả, nếu em không phải trực đêm, thì chúng ta…

- Tôi không rảnh.

Lông tơ sau gáy Liễu Tinh vội dựng lên, cô đột ngột ngắt lời Giản Đơn rồi cúp điện thoại. Còn chưa quay người lại thì điện thoại đã réo ầm ĩ, có tin nhắn tới.

- Liễu Tinh, nếu em không muốn nhắc tới chuyện tối hôm đó thì anh cũng sẽ không nhắc tới nữa. Em có muốn biết sếp Khang đã theo đuổi Bạch Nhạn như thế nào không? Nếu muốn biết, chúng ta cùng đi ăn lẩu, thế nào?

Liễu Tinh le lưỡi làm mặt hề, chỉ nhấn lại một chữ "OK". Kỳ lạ là, lòng bỗng ấm áp như mặt trời ngày đông đang từ từ ló lên bên ngoài cửa sổ.

- Ừ, có đến. - Bạch Nhạn xếp hồ sơ về chỗ cũ, đóng cửa kính lại rồi thành thật gật đầu.

Liễu Tinh ngắm nghĩa Bạch Nhạn:

- Vậy…không xảy ra chuyện gì chứ!

- Chuyện gì cần xảy ra thì đã xảy ra hết rồi! - Bạch Nhạn trả lời một cách nghiêm chỉnh.

- Chúa ơi, các cậu…say rượu cũng làm càn sao? Anh chàng sếp Khang kia, nói thật nhé, mình rất coi thường anh ta, mặt dày quá thể, người ta nói ly hôn rồi phải tôn trọng và đem lại tự do cho đối phương, anh ta coi mình là gì chứ, nửa đêm nửa hôm lại mò đến, rõ ràng là chưa yên dạ mà…

- Ê, ê - Bạch Nhạn vỗ lên khuôn mặt bất bình của Liễu Tinh - Anh ấy là chồng cũ của mình đấy!

- Thì thế! - Liễu Tinh nuốt nước bọt.

- Chồng cũ của mình, mình dạy dỗ là được rồi.

Con người mà, ai cũng có chút hẹp hòi. Như con mình thì đánh sao cũng được, nhưng người khác chỉ động một ngón tay thôi cũng đau như dao cắt. Cũng giống như vậy, cô muốn trêu chọc sếp Khang thế nào cũng được, nhưng không thể để cho người khác bắt nạt, ngay cả Liễu Tinh cũng không được phép.

- Nhạn, cậu đúng là không biết phân biệt phải trái, không biết lòng người tốt. - Liễu Tinh tức nghẹn họng.

Bạch Nhạn cười cầu tài:

- Mình nghĩ cho cậu thôi, thư ký Giản là cấp dưới của anh ấy, nếu cậu và thư ký Giản thành người một nhà, cậu mà đắc tội anh ấy thì sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ huy hoàng của thư ký Giản, vì thế cứ để mình làm kẻ thù cho.

- Nhạn, đồ đểu… - Liễu Tinh xấu hổ xông lên nhéo miệng Bạch Nhạn, Bạch Nhạn khom người xuống chạy biến đi, hai người đuổi nhau đến tận nhà ăn.

Lãnh Phong đã đứng chờ ở cửa.

Liễu Tinh dừng lại thở hồng hộc, ngoái đầu nhìn Bạch Nhạn đầy ngưỡng mộ, thầm nghĩ vừa ly hôn, giá trị của Bạch Nhạn đã tăng vọt, không chỉ có chồng cũ vương vấn không quên, mà còn có một vị quan chức để mắt tới, trong bệnh viện lại có người đàn ông ưu tú như Lãnh Phong chờ đợi. Mà Bạch Nhạn rất có chừng mực, cuộc sống nghiêm chỉnh đâu ra đấy. Nhìn lại mình, bạn trai cũ kề vai sát má với mỹ nhân, mình thì lại lên giường với một người đàn ông xa lại, cuộc sống rối loạn tùng phèo.

So sánh thật khiến người ta chỉ muốn hộc máu mà chết.

Liễu Tinh than thở.

Nhìn thấy Liễu Tinh, Lãnh Phong kéo Bạch Nhạn sang một bên hỏi nhỏ:

- Em kể cho cô ấy nghe chuyện em va chạm với bạn trai cũ của cô ấy rồi à?

- Chưa ạ. Cô ấy mà biết được sẽ càng thêm đau lòng. - Bạch Nhạn lắc đầu.

Lãnh Phong mỉm cười tán thành, ánh mắt ấm áp. Hai người sánh vai đi về phía cửa sổ.

- Liễu Tinh?

Mua cơm xong, Bạch Nhạn ngoái lại nhìn, Liễu Tinh và mấy cô y tá khác đã ngồi kín một bàn.

Liễu Tinh cười ranh mãnh, nháy mắt chỉ lên cái bóng đèn treo trên trần nhà[5].

[5] Người Trung Quốc có cách nói "làm bóng đèn"- ám chỉ mình có mặt trong cuộc nói chuyện, hẹn hò của một đôi trai gái, rất vô duyên.

Bạch Nhạn bật cười:

- Vậy thì chúng ta ngồi thôi!

Cô vui vẻ nói với Lãnh Phong.

Lãnh Phong cụp mắt xuống, giấu đi sự bất lực trong đáy mắt.

Sau khi tổ chuyên án của Ủy ban Kỷ luật đi rồi, chính quyền Tân Giang lại quay về với sự yên ổn thường ngày. Lại tới dịp cuối năm, phòng ban nào cũng bận rộn, người nào người nấy đi ra đi vào vô cùng tất bật, họp hành hội nghị liên miên.

Lễ Giáng sinh, xử lý công việc xong, Khang Kiếm hỏi Giản Đơn buổi chiều có cuộc hẹn nào không, Giản Đơn nói không có.

Anh bảo Giản Đơn đưa chìa khóa xe cho mình, nói ra ngoài có chút chuyện.

Ra khỏi Ủy ban, anh mới gọi điện cho Hoa Hưng. Anh không tới khách sạn Hoa Hưng, mà tới một nhà thi đấu ở ngoại ô, ở đó có hồ bơi nước nóng, anh muốn bơi một trận cho sảng khoái rồi sẽ nói chuyện với Hoa Hưng.

Thực ra hồ bơi này cũng là sản nghiệp của Hoa Hưng, nhưng lại do một người họ hàng của Hoa Hưng đứng tên chủ đầu tư. Hoa Hưng sợ cây to đón gió lớn nên làm việc rất thận trọng.

Hai người họ lần lượt đi vào hồ bơi nước nóng.

Cơ thể Hoa Hưng đã rệu rã từ lâu, bơi xong một vòng là leo lên bờ thở không ra hơi, Khang Kiếm bơi 2000m mới dừng lại uống nước, rồi họ cùng đi vào một gian phòng kín.

- Sếp Khang, tôi được tổ trưởng Nghiêm kia đích thân tra hỏi, cũng không bị giày vò gì. Đầu tiên hỏi tôi có phải đã từng hối lộ giám đốc Tống và Trưởng ban Đấu thầu hay không, tôi nói chỉ ăn một bữa cơm, tặng hai tút thuốc với mấy lạng trà thôi, không thể coi là hối lộ được. Ông ta nói hai người kia đã khai ra hết rồi, giám đốc Tống bao nhiêu, trưởng ban bao nhiêu. Nghe thấy con số đó, tôi nghĩ dù sao đưa hối lộ cũng không phải là phạm pháp, hai người họ ngã ngựa thì tôi phải tự bảo vệ mình chứ! Nên tôi ký tên lên biên bản hỏi cung. - Hoa Hưng nói.

- Ngoài ra không hỏi gì thêm sao? - Khang Kiếm chậm rãi uống một ngụm trà.

- Ông ta nói có người tố cáo tôi và anh qua lại với nhau nhiều, tôi nói ai mà chẳng có bạn bè! Ông ta nói anh là cán bộ trẻ tuổi được Tỉnh ủy ưu tiên đào tạo, bảo tôi tránh xa anh ra, đừng có kéo anh nhúng chàm. Sếp Khang, tôi đoán bọn họ chỉ dọa dẫm vu vơ chứ thực ra không có bằng chứng. Trong số những cán bộ của thành phố, anh là người liêm khiết nhất, tôi nói anh nghe, tay họ còn nhuốm chàm hơn anh, chẳng qua tôi mặc kệ họ thôi.

Khang Kiếm trầm ngâm một lúc, châm một điếu thuốc rồi đứng dậy đi tới trước cửa sổ, quay lưng về phía Hoa Hưng, khói thuốc xanh bay bảng lảng.

Hoa Hưng chớp mắt, đợi anh lên tiếng.

- Ông không giấu tôi chuyện gì khác chứ? - Khang Kiếm hỏi.

Hoa Hưng gãi đầu, đôi mắt nhỏ tí đảo mấy vòng, rồi bỗng cười hềnh hệch:

- Sếp Khang, anh không tin tôi?

Khang Kiếm cười nhạt:

- Tôi chỉ hỏi thế thôi.

- Sếp Khang, anh yên tâm. Con người tôi sẵn sàng vì bạn bè mà chịu dao đâm, tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với anh em, huống hồ lại là sếp Khang mà tôi rất biết ơn. - Hoa Hưng vỗ ngực, giọng quả quyết.

Khang Kiếm gật đầu:

- Ra ngoài bơi thêm rồi về sớm.

- Không cùng ăn cơm sao?

Hoa Hưng rất ngạc nhiên, tối nay ở khách sạn Hoa Hưng có tiệc buffet, mời đủ các nhân vật trên mọi lĩnh vực ở Tân Giang, có cả biểu diễn ca nhạc và ảo thuật.

- Lần sau đi! - Khang Kiếm giơ tay nhìn đồng hồ treo tường - Tôi còn phải đi mua vịt quay Bắc Kinh.

Hoa Hưng trợn tròn mắt, ngoáy lỗ tai, ông ta không nghe nhầm đấy chứ!

Khang Kiếm tháo khăn tắm rồi nhảy ùm xuống hồ.

Điện thoại của Hoa Hưng đổ chuông, là số máy của nhân viên quản lý thi công ở công trường trung tâm thương mại gọi tới, ông ta bèn quay vào phòng.

- Cái gì? Khất nợ tiền công của công nhân? Mẹ kiếp, mấy hôm trước mới phát xong còn gì? Chê ít? Khốn kiếp! Ông Đường, ông nghe đây, thằng nào dám thò tay đòi tiền, ông cứ lấy dao chặt đứt tay nó cho tôi. Con bà nó chứ, tôi không tin không trị được mấy thằng khố rách ấy. Có phải ăn quỵt đâu, mà là bây giờ kinh tế khó khăn, năm sau trả không được à! Còn nữa, bây giờ mà tôi trả hết cho bọn chúng, năm sau bọn chúng không đến làm thì làm thế nào, bây giờ tình hình công nhân xây dựng rất căng thẳng.

Hoa Hưng tái mặt, lầm bầm cúp máy, hung hăng nhổ một bãi nước bọt rồi mới đi ra ngoài.

Khang Kiếm đã bơi xong vòng thứ tư, đang chuẩn bị lên bờ mặc quần áo.

Vạn sự khởi đầu nan, sau đó thì dễ dàng hơn nhiều.

Từ sau lần ở chung hôm đó, sếp Khang lục tục chuyển quần áo của mình tới nhà Bạch Nhạn, tiện thể cũng chuyển cả bản thân mình tới luôn.

Mới đầu chỉ là thỉnh thoảng tới ăn chực bữa cơm, ăn xong thì về nhà khách; sau đó biến thành hễ không phải đi tiếp khách thì tan sở xong sẽ tới ăn tối. Bạch Nhạn đi trực đêm, anh vẫn tới, buổi tối tiện thể ngủ luôn tại đó. Nếu Bạch Nhạn không đi trực đêm, thỉnh thoảng anh cũng ở lại ngủ trên sofa; sau đó nữa thì biến thành thường xuyên ở lại ngủ sofa, thỉnh thoảng xem tài liệu xong lại vào phòng ngủ hưởng tí hơi ấm điều hòa và xem tivi, thỉnh thoảng hôn trộm hay ôm trộm một cái, rình thời cơ cho lửa bén rơm.

Bạch Nhạn dở khóc dở cười nhìn anh, nếu đem chuyện kỳ quặc này nói cho người khác nghe, người ta nhất định sẽ cho rằng cô đang bốc phét, người này với đồng chí trợ lý thị trưởng Khang Kiếm vẫn ngồi trên bục chủ tọa diễn thuyết hùng hồn, lạnh lùng, tuấn tú kia sao có thể là một được?

Bây giờ, Khang Kiếm không những có thể thường xuyên được nếm món "tuyệt chiêu bí truyền"của Bạch Nhạn, mà còn có người giặt quần áo cho, mua tất len và găng tay len ấm áp. Thỉnh thoảng cuối tuần họ sẽ đi xem phim, xem xong thì hà hơi cho ấm, mua khoai nướng ở góc phố, ăn xong lại tay trong tay cùng về nhà, vừa đi vừa bàn luận về bộ phim.

Còn có những chuyện khác...Nghĩ tới đó, vẻ mặt Khang Kiếm trở nên rạng rỡ. Những ngày này còn ngọt ngào hơn cả tân hôn.

Tất cả nỗi cô đơn và cô độc mà anh phải chịu đựng trước đây, từ khi có Bạch Nhạn, dần dần được lấp đầy.

Mấy hôm trước, Bạch Nhạn tình cờ nhắc tới món vịt quay Bắc Kinh rất ngon, anh đã ghi nhớ trong lòng. Muốn hẹn cô ra nhà hàng vịt quay ăn nhưng cô không chịu, anh đã đi hỏi thăm được có một con phố bán vịt quay mang về.

Mặc quần áo xong, từ nhà thể thao đi ra, lúc mở cửa xe, Khang Kiếm cảm thấy mặt hơi lạnh. Anh đưa tay ra, một bông hoa tuyết từ từ rơi xuống rồi tan ra trong lòng bàn tay anh.

- Tuyết rơi rồi, tối nay lạnh lắm đây! - Hoa Hưng nói.

Khóe môi Khang Kiếm cong lên thành một nụ cười:

- Lạnh rất đúng lúc.

54. Chương 12.1

Chương 12: Ánh trăng nói hộ lòng ai

Trận tuyết đầu tiên của năm nay tới muộn hơn năm ngoái một chút.

Xách theo túi giấy xuống xe, Khang Kiếm ngẩng đầu lên, bông tuyết đã rất dày và rơi rất nhanh, thỉnh thoảng có một hai bông rơi trên khóe mắt anh. Trên đường về, anh hồi tưởng lại từng kỷ niệm từ khi quen Bạch Nhạn. Càng nhớ lại, càng cảm thấy mối duyên này là do ông Trời định sẵn, lúc lên lầu, bước chân anh nhanh thoăn thoắt.

Bạch Nhạn đang nấu cơm, phía sau cánh cửa dán hình một ông già Noel cười tít mắt, trên bệ cửa sổ còn dính vài quả bóng bay, căn phòng đơn sơ cũng có thêm chút không khí ngày lễ.

- Sếp đi chợ đấy à?

Nghe tiếng mở cửa, Bạch Nhạn thò đầu ra, ngỡ ngàng nhìn Khang Kiếm đang bỏ từng món ăn đủ hương vị Bắc Nam trong túi giấy ra.

- Anh không biết em thích ăn gì nên mua mỗi món một ít.

Khang Kiếm ngẩng đầu lên, hôm nay Bạch Nhạn mặc một chiếc áo len chui đầu màu kem ôm sát người, đeo một chiếc tạp dề, để lộ ra vòng ngực tuyệt đẹp và vòng eo thanh mảnh.

- Người ta có hỏi anh vào nhầm chỗ rồi hay không? - Bạch Nhạn ranh mãnh hỏi.

- Người ta chỉ hỏi con anh lớn bằng đâu rồi, anh nói không lớn lắm, chỉ vài bữa nữa thôi là có thể gả chồng, sinh con. - Khang Kiếm cởi áo khoác ra treo lên mắc.

- Xí!

Bạch Nhạn giơ tay cốc anh một cái, Khang Kiếm thuận thế kéo cô lại rồi đặt lên môi cô một nụ hôn dài, môi hai người dính chặt vào nhau không nỡ rời ra. Bạch Nhạn choáng váng, xoay người ôm lấy cổ anh. Tóc anh cọ vào má cô tê tê.

Rất lâu sau, anh mới buông cô ra, ghé vào tai cô bằng chất giọng khàn khàn:

- Bên ngoài tuyết rơi rồi.

Bạch Nhạn tròn mắt, bỗng đẩy anh ra:

- Phải, vậy chúng ta ăn cơm sớm một chút, đêm tuyết rơi nhiều như thế này, phòng khách không có điều hòa, ngủ ở sofa thì chết cóng mất, anh ăn sớm rồi về nhà khách đi.

Khang Kiếm tức tối cắn tai cô rồi xị mặt đi vào bếp rửa tay, lấy bát đũa.

Sau lưng anh, Bạch Nhạn le lưỡi, hai tai thẹn thùng đỏ ửng lên.

Ăn xong, như thường lệ, Khang Kiếm mở chiếc máy tính xách tay mang theo bên người lên đọc trang mạng Nhân Dân và nhận email. Dọn dẹp xong, Bạch Nhạn rửa mặt rồi ôm một chiếc túi chườm ấm vào phòng ngủ xem chương trình liên hoan.

Tivi chuyển đến kênh văn nghệ tổng hợp, đúng lúc ca sĩ Đào Cát Cát của Đài Loan đang đứng trên sân khấu nhắm mắt, cất lời ca nồng nàn.

Chỉ tại ánh trăng lãng mạn hôm đó

Khiến con tim ta loạn nhịp

Thực ra cũng đâu có gì

Chỉ có màn đêm hơi lạnh

Khiến tình yêu bỗng vương vấn khó rời

Mảnh trăng cong cong nơi cuối trời

Đang chứng kiến tình yêu điên cuồng của đôi ta

Không cần thề nguyền

Nụ hôn của anh rơi trên bờ vai em

Lời ca của anh vang vọng bên tai em

Em hỏi anh yêu em bao nhiêu

Yêu em đến nhường nào

Tình yêu anh chân thật

Tấm lòng anh chân thành

Ánh trăng nói hộ nỗi lòng anh

Oh yeah

Trăng tròn lơ lửng giữa trời

Chứng kiến người đời ly hợp vô thường

Một mình anh lang thang trên phố

Yêu hận mịt mù trong tim

Yeah

Anh không kiên cường như anh tưởng

Ánh trăng mùng một ngày rằm (có chút u buồn)

Mỗi ngày đều thay đổi khác nhau (trên gương mặt em)

Thì ra cái gọi là thiên trường địa cửu

Cũng chỉ là một sự hiểu lầm

Bài ca đó anh khe khẽ hát

Em hỏi anh yêu em bao nhiêu

Yêu em đến nhường nào

Tình yêu anh chân thật

Tình yêu anh sẽ không đổi thay

Ánh trăng nói hộ nỗi lòng anh.

Bài hát này, giống như một hòn đá, đột nhiên rơi xuống mặt hồ yên ả của Bạch Nhạn, khiến mặt nước lăn tăn gợn sóng. Cô thất thần chuyển tầm mắt từ tivi sang những bông tuyết đang bay lất phất bên ngoài cửa sổ.

Khi điện thoại reo, Bạch Nhạn giật mình. Tiếng nhạc lọt qua khe cửa ra ngoài, Khang Kiếm dỏng tai lên nghe, lần đầu tiên cảm thấy những bài hát trẻ cũng có lúc rất hợp với hoàn cảnh. Anh mỉm cười tắt máy tính rồi đi vào phòng ngủ sưởi ấm. Chủ nhân ngôi nhà này rất bủn xỉn, chỉ lắp có một cái điều hòa trong phòng ngủ. Mùa đông tới, phòng khách và phòng ngủ như đang ở hai mùa khác nhau.

Liễu Tinh gọi điện đến, nói không có chuyện gì làm nên muốn rủ Bạch Nhạn đi xem suất phim đêm.

Bạch Nhạn quay sang nhìn Khang Kiếm, Khang Kiếm cũng nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực.

- Mình…không muốn ra ngoài, trời lạnh lắm.

Tim cô đập thình thịch, trong không khí như có tia lửa điện lóe sáng.

Bạch Nhạn hoảng loạn né tránh ánh mắt anh.

- Ờ! - Liễu Tinh uể oải cúp máy.

Bạch Nhạn nằm rạp bên bệ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tuyết đã phủ trắng mặt đất.

- Sếp ơi, anh phải đi thật rồi, nếu không lát nữa xe không chạy được đâu. - Bạch Nhạn nói.

Nói xong, tự dưng lại thấy hối hận. Có lẽ đã quen với việc có anh bên cạnh, hơn nữa lại là ngày lễ, còn là đêm tuyết rơi, có một người ở bên cạnh, ấm cúng biết nhường nào! Nhưng nếu không nói, ánh mắt nồng nàn thăm thẳm nhưng thoáng chút sốt ruột, lạ lùng của sếp lại khiến cô bất an.

- Ừ! - Khang Kiếm nghiêm túc nhìn cô, xác định cô không phải đang nói đùa thì đứng dậy thật, đi lấy túi đựng máy tính.

Thấy thế, mặt Bạch Nhạn cứng lại, môi mím chặt, câu nói ngập ngừng bên miệng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Cô cúi gằm mặt, đi theo sau anh để đóng cửa, lòng hoang mang hụt hẫng.

- Nếu tuyết rơi nhiều quá, xe không chạy được thì anh ở lại nhé? - Khang Kiếm bỗng dừng bước, ánh đèn chiếu qua vai anh, hắt lên khuôn mặt thanh tú của cô.

- Hả? - Còn đang chìm đắm trong nỗi hụt hẫng của bản thân, Bạch Nhạn không nghe rõ anh nói gì.

- Nếu anh ở lại, anh sẽ không ngủ ở sofa đâu. Đây là ý trời. - Anh cọ cằm vào tóc của cô.

- Thế anh ngủ ở đâu?

Bạch Nhạn ngẩng đầu nhanh quá, cằm anh va trúng trán cô.

Cô không nhịn được kêu ui da một tiếng. Không kịp lo cho cằm của mình, Khang Kiếm vội gỡ bàn tay đang ôm mặt của Bạch Nhạn để kiểm tra, thấy không có gì, bèn thuận thế hôn lên trán cô.

Cái hôn này, khiến cả hai không khỏi run rẩy.

Đôi mắt Bạch Nhạn như mặt hồ lay động, toàn thân tỏa ra hơi thở mềm mại ấm áp, như một thanh sắt nung trong đêm tối, đột ngột thiêu cháy trái tim Khang Kiếm.

- Bạch Nhạn… - Anh rên lên rồi xiết chặt lấy cô, hôn mải miết không ngừng.

Thực ra anh không hề muốn đi, anh định đi xuống rồi lại đi lên, để cho cô gái nhỏ bé này có một đường lui mà thôi.

Đêm tuyết rơi này, anh đã đợi lâu lắm rồi.

Cô là vợ cũ, là vợ tương lai, là người vợ duy nhất đời này kiếp này của anh, anh có hàng trăm hàng ngàn lý do để chịu đựng sự thử thách của pháp luật, đạo đức và dư luận, anh phải ôm cô vào lòng, vùi sâu vào cơ thể cô.

Anh càng ôm càng chặt, nhưng vẫn cảm thấy hai bàn tay này không đủ, ôm vai thì lại bỏ mất eo. Anh rướn lên, chỉ hận không thể đem Bạch Nhạn khắc sâu vào cơ thể mình. Tay anh cởi áo len Bạch Nhạn, chuẩn xác chụp lấy bầu ngực cô, xoa nắn, ve vuốt.

Một dòng điện lạ lẫm chạy xuyên qua khắp người Bạch Nhạn.

Đây là lần đầu tiên có người chạm vào nơi riêng tư, thầm kín của cô, cô cảm thấy những thớ thịt trên người co rúm lại vì căng thẳng, cô muốn gạt tay Khang Kiếm ra, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. Bàn tay anh to mà mạnh, lại nóng kinh người, như đang cố gắng kìm nén điều gì, sự kìm nén ấy truyền sang lòng bàn tay cô. Cô không tự chủ được rướn ngực về phía anh, mà không hề biết rằng những động tác ấy đã khiến cho

bộ phận nhạy cảm nhất trên người Khang Kiếm dựng đứng lên. Phản ứng mạnh mẽ mà dào dạt như dòng điện truyền giữa họ.

Khang Kiếm nhắm mắt lại, rên lên một tiếng bức bối rồi bế Bạch Nhạn đi thẳng vào phòng ngủ.

- Sếp…

Bạch Nhạn bất lực kêu lên, thoáng chút sợ hãi. Khi Khang Kiếm ngồi trên giường nhìn cô gọi điện thoại, ánh mắt ấy khiến cô linh cảm được tối nay sẽ xảy ra chuyện gì đó. Cô hơi căng thẳng, nhưng cũng lại có chút chờ mong.

Một đêm nóng bỏng như vậy, lẽ ra đã phải xảy ra từ nửa năm trước, họ đã trì hoãn quá lâu.

Nếu đã quyết định yêu người đàn ông này, vậy thì hãy dâng hiến bản thân cho anh ta! Cô an ủi chính mình.

Cô cảm nhận được Khang Kiếm đang dịu dàng cởi áo len của cô, dưới hơi ấm phả ra từ điều hòa, da thịt chỉ cảm thấy khô rát, mềm mại. Đột nhiên, Khang Kiếm hôn lên ngực cô, khiến đôi gò bồng đảo bắt đầu ẩm ướt, như đứa trẻ sơ sinh đang mò mẫm.

Cô thấy khát, cổ họng khô khốc, cô muốn uống nước, nhưng Khang Kiếm đang đè lên người cô, cô không tài nào cử động được.

Cô mở mắt ra, đôi môi Khang Kiếm trùm lên môi cô, sau đó là tai và gáy, tới mỗi nơi đều như mang theo một ngọn lửa. Không chỉ có môi anh, mà tay anh cũng bận rộn di chuyển từ ngực tới eo cô, nhẹ nhàng thả lỏng, bàn tay chạm vào vế đùi trơn nhẵn của cô, chầm chậm trượt xuống tiến tới mục tiêu rõ ràng.

Trời ơi, Bạch Nhạn kêu lên, khép chặt hai chân lại theo bản năng.

- Nhạn… - Khang Kiếm liếm tai cô đầy mê hoặc, dỗ dành cô thả lỏng - Anh đây…

Giọng nói dịu dàng của anh có một ma lực kỳ lạ, khiến cô cảm thấy an toàn, cô từ từ mở chân ra.

Nơi xấu hổ này, dưới sự mơn trớn của ngón tay thon dài của anh, Bạch Nhạn cảm thấy toàn bộ linh hồn như trống rỗng.

Cuối cùng cũng đã khỏa thân tương đối, Bạch Nhạn cũng căng thẳng, thấp thỏm, sợ hãi, xấu hổ. Khi cơ thể và cơ thể không còn bị ngăn cách bởi vật gì, cô mới biết những giây phút vừa trôi qua chỉ là màn dạo đầu nhỏ bé, máu huyết toàn thân cô đang sôi lên sùng sục. Cánh tay Khang Kiếm hơi cộm lên dưới eo cô, nhưng lại khiến cô cảm thấy cả cơ thể mình đang nằm trong lòng anh, cái đó của anh vừa vặn hướng vào nơi mềm mại của cô. Giây phút này, cô cảm thấy anh như một mũi tên giương trên cung, bất kỳ một tín hiệu nào cũng có thể khiến mũi tên lao vút đi.

Nhưng anh vẫn cố nhịn, mồ hôi túa ra đầy trán, anh mãnh liệt hôn lên đôi môi khô khốc của cô, mút mát gáy cô, chờ đợi cô vì anh mà nở rộ, vì anh mà tỏa hương.

- Sếp…cái kia… - Bạch Nhạn bỗng yếu ớt nói.

- Cái gì cơ? - Khang Kiếm dịu dàng hỏi.

- Không có bao…sẽ có bầu đó! - Đầu ngón chân Bạch Nhạn cũng đã đỏ ửng lên rồi.

Khang Kiếm vò đầu ngẩng lên, hình như cũng hơi mất tự nhiên. Sau đó anh mình trần nhảy xuống giường, kéo ngăn kéo bàn trang điểm, lấy ra một cái hộp giấy.

Bạch Nhạn trợn tròn mắt, đó là quà cưới mà đám sắc nữ Liễu Tinh tặng cho cô, lúc dọn nhà cô không nỡ vứt đi.

- Sao anh lại biết? - Bạch Nhạn sửng sốt hỏi.

- Anh biết từ hồi ở nhà cũ cơ. - Đáy mắt Khang Kiếm thoáng hiện lên một tia xấu hổ.

Bạch Nhạn ngã vật ra giường.

Vừa mở chiếc hộp ra, Khang Kiếm như muốn phát điên vì đám bao bảy sắc cầu vồng trong đó. Nhưng bây giờ chẳng kịp để ý tới những điều đó, anh xé đại một cái ra, đúng là sụp đổ, màu cam.

Tên đã giương lên, không thể không bắn, anh nhắm mắt lại, đeo!

- Ha ha!

Liếc trộm màu vàng cam phía dưới Khang Kiếm, Bạch Nhạn bỗng bụm miệng cười lăn lộn, không khí căng thẳng, mơ màng lúc trước biến mất hoàn toàn.

- Không được cười. - Khang Kiếm nghiến răng trèo trẹo.

- Em…không nhịn nổi…giống…cà rốt quá… - Bạch Nhạn ranh mãnh nói.

Khang Kiếm hận không thể bẻ gãy cái cần cổ nhỏ xinh trước mắt mình, nhưng nhìn gương mặt sinh động rạng ngời dưới ánh đèn, đôi má lúm đồng tiền lấp ló và đôi mắt sáng trong veo như hồ nước đang dịu dàng chăm chú nhìn mình, anh bỗng nín thở.

- Có củ cà rốt nào to thế này không? - Không kìm chế được, anh thở dốc, trừng phạt cắn môi cô, ép chặt lên người cô. Tay anh ôm chặt eo cô, cảm thấy làn da trơn mịn bên dưới cánh tay anh ấm dần lên.

- Giống tốt thì có chứ! - Bạch Nhạn không sợ chết trả lời.

- Tập trung vào chuyên môn đi!

Từng mạch máu nhỏ li ti trong đầu anh như muốn nổ tung, sôi sụng lên rồi bốc cháy rừng rực, cháy tới mức anh không thể chịu đựng được nữa.

- Bà xã! - Anh khàn giọng gọi, một giây sau, anh dùng sức ở eo đưa thứ cứng rắn của mình lấp đầy sự mềm mại nơi cô.

Củ cà rốt đã tìm thấy vùng đất lành để nảy nở sinh sôi.

Bạch Nhạn rên lên vì đau, anh cúi đầu hôn cô, dịu dàng mút mát cánh môi cô, mang theo sự áy náy, yêu thương, hạnh phúc, và cả niềm tự hào vô bờ.

Mồ hôi, từ trán anh rơi xuống bầu ngực trắng mịn của cô.

Bạch Nhạn nhắm mắt lại, Khang Kiếm dùng cái nóng bỏng của môi, cái nhiệt tình của gáy, sự trêu chọc của tai, dùng những lời thầm thì khe khẽ, dùng dục vọng của eo, của ngực, của bụng, dùng từng đợt sóng dịu dàng để xoa dịu cơn đau lần đầu tiên của cô.

- Khang Kiếm… - Cô nghe thấy mình dùng âm thanh lí nhí như muỗi kêu gọi tên anh, một lần rồi lại một lần.

- Tiểu Nhạn… - Biết đây là cái tên cô yêu thích nhất, anh đáp trả, một lần rồi lại một lần, nét mặt ngập tràn sự dịu dàng và quyến luyến.

Từ giờ, cô không chỉ còn là Bạch Nhạn, mà đã không thể tách khỏi người đàn ông này.

Một người đàn ông, một người phụ nữ, ghép lại thành một chữ hảo[1].

[1] Trong tiếng Trung, chữ "Hảo"(tốt) gồm một chữ "Nữ"và một chữ "Tử"(nam) ghép lại mà thành.

Có được nhau rồi, sau này, mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Ngoài cửa sổ, tuyết vờn trong gió, đêm khuya vừa tới.

Trong phòng ngủ, ý xuân nồng nàn, trăng tròn hoa đẹp.

Ánh sáng ban mai xuyên qua khe cửa sổ, dần chiếu sáng căn phòng.

Rèm mi dài của Bạch Nhạn khẽ chớp, rồi lại rúc đầu vào trong chăn, trở mình muốn ngủ tiếp.

- Ui… - Một cơn đau rát bỗng từ từ ập đến khiến cô không nhịn được suýt xoa, vừa cử động đã thấy cả người như bị xe tăng đè nghiến, phần dưới eo như không còn thuộc về mình nữa.

Cô đau khổ mở mắt ra.

- Chào buổi sáng, Tiểu Nhạn! - Khang Kiếm đã dậy được một lúc, mỉm cười với Bạch Nhạn miệng lưỡi đang đông cứng rồi nhoài đầu sang hôn cô một cái thật nồng nàn.

Bạch Nhạn đờ đẫn há miệng, mặc cho anh công thành đoạt đất, muốn làm gì thì làm.

- Sếp.

Đây không phải là một giấc mộng xuân, mà là sự thật. Cô gối đầu lên khuỷu tay anh, đặt tay lên ngực anh, hai cơ thể dính sát vào nhau, dưới chăn cho cô biết, họ giống như hai đứa trẻ vừa mới ra đời, không một mảnh vải trên người.

Mặt Bạch Nhạn thoắt đỏ bừng.

Từng cảnh tượng mờ ám đêm qua hiện lên trong đầu cô như những thước phim.

Là một y tá, lại từng làm việc ở khoa Phụ sản một thời gian, đối với chuyện trai gái, cô cũng đã nghe không ít. Sự đáng sợ của đêm đầu tiên, chỉ cần là người đã trải qua đều sẽ miêu tả vô cùng sinh động là đáng sợ đến thế nào.

- Cậu có biết ý nghĩa của từ "giày vò"không? - Sau cuộc buôn chuyện nước miếng văng tứ tung, nhìn khuôn mặt dửng dưng của Bạch Nhạn, Liễu Tinh hơi phẫn nộ.

- Thì là tàn phá. - Bạch Nhạn nói.

Liễu Tinh nhắm mắt lại:

- Quá trình từ con gái trở thành phụ nữ, chẳng kém gì một sự tàn phá, mà nếu cậu gặp được một chàng trai ngây ngô chẳng hiểu gì giống hệt cậu, thì tàn phá còn hơn cả tàn phá, lại thêm sự căng thẳng, xấu hổ, chậc, nghĩ lại mà kinh.

- Vậy cậu nói xem, nếu gặp một kẻ gây án kỹ thuật điêu luyện thì có dễ chịu hơn chút nào không? - Bạch Nhạn tò mò hỏi.

Liễu Tinh lườm cô:

- Mình đã gặp đâu, làm sao biết được?

Tối qua, khi bàn tay của Khang Kiếm dịu dàng chu du trên cơ thể cô, khi anh mê mẩn gọi tên cô, Bạch Nhạn có xấu hổ, có căng thẳng, nhưng cô không sợ hãi, cô tin sếp Khang không còn là chàng trai trẻ ngây ngô, anh sẽ không làm cô đau.

Sai lầm nghiêm trọng.

Cô đau tới mức mỗi sợi tóc đều kêu gào, dùng sức đẩy mạnh sếp Khang ra, nhưng anh rút ra lại càng đau, vì thế cô lại ra lệnh cho anh không được cử động. Khó khăn lắm mới đỡ đau được một chút, mồ hôi trên trán sếp Khang rịn một tầng dầy, ánh mắt lộ rõ vẻ cầu khẩn, luyến tiếc, anh lại càng quyến luyến mà hôn cô nhiệt tình.

Lòng cô mềm lại, cơ thể căng cứng thả lỏng, anh tiếp tục nhịp nhàng cử động, cô lại đau nghiến răng nghiến lợi…

Nửa đêm, tiến tiến lùi lùi, lùi lùi tiến tiến. Cuối cùng, sếp Khang tổng kết kinh nghiệm lại là bao cao su màu cam kia quá xù xì nên quyết định rút ra, sẵn sàng lâm trận lại từ đầu.

Trong một tiếng kêu rên của Bạch Nhạn, cuối cùng anh cũng thành công. Anh hổn hển gọi tên cô, hôn lên tóc, lên vành tai, lên mắt cô, rên rỉ đưa tay gỡ tay cô ra, dùng mười ngón tay mình xiết chặt tay cô. Cô bấu chặt tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, anh khẽ rên lên, cũng không biết là nghẹt thở ở chỗ nào, sau khi cô đã dần thích ứng với anh, động tác của anh ngày càng hoang dại.

Đây mới là làm tình thật sự, con tim và thể xác hòa quyện một cách hoàn mỹ, không còn một kẽ hở.

Vào giây phút lên đỉnh, Khang Kiếm cảm thấy cuộc đời này không còn gì để tiếc nuối và đau khổ.

Sau cơn ân ái, cô nằm yên ổn trong lòng anh, người cuộn tròn, lưng dán vào ngực anh. Anh hôn lên gáy cô, hỏi cô có đau không, cô lắc đầu rồi gật đầu, rồi lại lắc đầu, mơ màng kêu mệt.

- Em ngủ đi!

Dù tinh thần anh vẫn rất tốt, nhưng anh thương cô vì đây là lần đầu tiên, anh hôn cô, khẽ vỗ về lưng cô.

Lúc này, đã qua nửa đêm.

Bỗng như nhớ ra điều gì, anh xoay người cô lại để cô nhìn thẳng vào mặt anh:

- Tiểu Nhạn, em có yêu anh không?

Thật sự, anh chưa từng nghe thấy cô thổ lộ với anh, anh biết tình cảm của cô dành cho Thương Minh Thiên, nếu cùng là tình yêu, vậy thì đối với ai sâu sắc hơn?

- Em buồn ngủ. - Bạch Nhạn làu bàu gạt tay anh ra.

Câu hỏi này rất quan trọng, lòng sếp Khang thấp thỏm không yên, anh lay vai cô:

- Mai là thứ Bảy, muốn ngủ bao nhiêu cũng được, bây giờ em trả lời anh trước đã.

Bạch Nhạn mơ màng mở mắt, thẽ thọt nhả ra một chữ "ngốc!"

Khang Kiếm nở một nụ cười ngốc nghếch rồi cọ trán vào má cô.

- Ừ, anh ngốc, cho nên em nói rõ ra một chút. Yêu anh không?

- Không nói. - Bạch Nhạn cười lém lỉnh.

- Thật không nói? - Anh ranh mãnh nhếch mép, chọc cho cô ngứa, trừng phạt mút mát môi cô, đầu lưỡi quét trong khoang họng cô, quyện lấy lưỡi cô, từ nhẹ nhàng tới mạnh mẽ, tới tận lúc cô thở hổn hển, không thể không cầu xin tha mạng.

- Đại hiệp tha mạng, tôi nói, tôi nói… - Cô co rúm người lại, rúc sâu trong lòng anh.

Cô không hề biết rằng, cử động như vậy sẽ khiến ngọn lửa chiến đấu vừa đè xuống của sếp Khang lại bùng cháy, nhưng anh vẫn cố nhịn.

Bạch Nhạn nhìn đôi mắt bỗng tối thẫm như biển đêm của anh, sự dịu dàng trong đó khiến cô ngây ngất, cô khép hờ đôi mắt, gò má ửng đỏ như ráng chiều:

- Khang Kiếm, em yêu anh!

Cô đón nhận sự nồng nhiệt của anh.

Vì thế, vì thế, giây phút này, cô mới đau như một tờ giấy bị bánh xe nghiền nát.

Đồ hoang dâm!

Nhìn cô lúc thì chớp mắt, lúc thì méo xệch miệng, Khang Kiếm rối rít xin lỗi.

- Anh xin lỗi, tối qua anh nóng vội, ích kỷ quá, để anh xem nào, có bị sưng không?

- Không cho xem. - Bạch Nhạn níu chặt chăn, mặt mày dữ tợn, nhất định không chịu buông tay - Anh dậy trước rồi đóng cửa, xuống lầu, đi làm đi.

- Hôm nay là thứ Bảy. - Khang Kiếm thở dài, dù không phải là thứ Bảy, anh cũng phải nghỉ một ngày. Trong buổi sáng đặc biệt như hôm nay, anh nhất định phải ở bên Bạch Nhạn, để sau này Giáng sinh mỗi năm đều phải hồi tưởng lại.

- Lãnh đạo không có ngày nghỉ.

Trong sắc đêm mênh mang, con người có thể mất đi lý trí, nhưng bây giờ trời đã sáng rõ, Bạch Nhạn thật sự nhất thời không đủ can đảm đối diện với sự lõa lồ của cả hai.

Khang Kiếm bật cười.

Lúc này, điện thoại của Khang Kiếm đặt trên tủ đầu giường bỗng rung lên, anh mặc kệ, nhưng trong phòng yên ắng, điện thoại cứ rung mãi không ngừng trên chiếc tủ cứng.

- Anh mau nghe đi! - Bạch Nhạn giục.

Bất đắc dĩ, Khang Kiếm nửa nằm nửa ngồi ôm lấy cô, chiếc chăn rơi xuống để lộ ra hơn nửa thân người anh, anh tiện tay với điện thoại rồi đưa lên nghe.

- Sếp Khang, chào anh! - Giản Đơn cung kính chào hỏi.

- Chào cậu Giản!

Bạch Nhạn không định nghe anh nói chuyện, muốn tranh thủ thời cơ lấy quần áo mặc vào rồi đào tẩu. Nhưng cô vừa nhúc nhích, anh đã ôm cứng lấy cô rồi xoay người đặt cô trước ngực mình.

- Sếp Khang, hai giờ chiều nay bí thư Tùng mở cuộc họp mở rộng, cán bộ từ cấp sở trở lên đều phải có mặt.

- Ừ, nội dung cuộc họp là gì?

- Kiểm tra an toàn cuối năm, yêu cầu anh phát biểu ạ.

Bạch Nhạn bị anh ôm chặt cứng không thoát ra được, thấy lông nách anh có mấy sợi rất dài thì chợt nảy ý nghĩ tinh quái, cô đột ngột kéo khẽ một sợi.

- Vậy cậu chuẩn bị tài liệu, đặt trên bàn tôi trước một giờ… Bạch Nhạn đừng nghịch, đau lắm! - Khang Kiếm dịu dàng lên tiếng, Bạch Nhạn đỏ mặt, vội vùi đầu vào vai anh, không dám nhúc nhích.

Bên đầu dây bên kia, Giản Đơn sững sờ trợn mắt, ngoảnh đầu nhìn đất trời trắng xóa ngoài cửa sổ, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết sếp Khang đang ở chỗ nào.

- Vâng, sếp Khang, tạm biệt! - Giản Đơn gần như cúp máy nhanh như chớp, sau đó thở dồn dập.

Nói tạm biệt xong, Khang Kiếm bỏ điện thoại xuống, thấy Bạch Nhạn đang nằm trên người anh, đầu ngẩng lên, tì cằm lên ngực anh, miệng nửa cười nửa không, anh bất giác bật cười, ôm chặt lấy cô gí vào mặt mình:

- Bây giờ muốn nghịch thế nào anh cũng chiều.

Bạch Nhạn dẩu môi, nheo mắt lại:

- Vừa rồi anh cố tình gọi tên em đúng không?

- Nếu không thì gọi là bà xã, hay cưng ơi? - Anh hài hước nháy mắt với cô.

- Phen này Giản Đơn nhất định đoán được hết rồi.

Sau đó, Liễu Tinh cũng sẽ biết.

- Em lo cái gì? Chúng ta là người trưởng thành, có phải trẻ con ăn trộm trái cấm đâu.

Bạch Nhạn lườm anh:

- Em đang lo làm ảnh hưởng tới hình tượng sáng chói của sếp Khang.

- Hình tượng của anh cũng là của em. - Khang Kiếm thở dài, xiết chặt cô rồi ấn cô vào trong chăn. Dù không mặc quần áo, nhưng vẻ mặt anh vẫn hết sức nghiêm túc - Bạch Nhạn, chúng ta kết hôn đi!

Anh không nói "chúng ta tái hôn đi", mà nói "chúng ta kết hôn đi"! Bạch Nhạn ngỡ ngàng ngẩng đầu nhìn anh. Cô hiểu ý của anh. Lần này, đơn thuần là hai con người đã xóa bỏ mọi vướng mắc trong lòng, xác định được tình cảm của đối phương, vì yêu mà mong muốn kết hợp, dùng hôn nhân kết nối hai người lại với nhau, cho đến thiên trường địa cửu.

Cuộc hôn nhân lần trước, là một sai lầm, nên họ mới quyết định ly hôn.

Ly hôn, để mọi thứ quay về thời điểm khởi đầu, cùng tìm lại chính mình, nhìn nhận lại đối phương, lại một lần nữa bộc lộ tình cảm từ tận đáy lòng.

- Bạch Nhạn, dù nằm mơ anh cũng không tin có ngày anh lại được sống hạnh phúc như bây giờ. Trước đây, anh đã từng nói, anh không tin vào hôn nhân, cũng không nghĩ rằng anh có được sự may mắn này. Anh nghĩ cuộc đời này chỉ cần gây dựng được chút thành tựu trong sự nghiệp, làm được chút việc và hiếu thảo với mẹ rồi cứ thế mà sống qua ngày! Còn bây giờ, anh đã trở nên tham lam. Anh không chỉ muốn

kết hôn mà còn muốn có một đứa con gái giống hệt như em, nếu có thể thì chúng ta sinh thêm một đứa con trai nữa. Em đừng vội lắc đầu, để anh nói hết đã. Đúng vậy, bây giờ bố mẹ anh và mẹ em vẫn đang là trở ngại. Nhưng Bạch Nhạn ơi, chúng ta có thể vượt qua trở ngại tâm lý của bản thân để yêu thương nhau, thì việc họ chấp nhận chúng ta chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Có lúc anh suy nghĩ một cách duy tâm, có phải ông Trời thấy mối nghiệt duyên giữa các bậc cha mẹ của chúng ta không có cách nào hóa giải, cho nên mới an bài cho chúng ta yêu nhau. Em hãy tin ở anh nhé? Anh sẽ thuyết phục được bố mẹ anh.

55. Chương 12.2

Bạch Nhạn chớp mắt nhìn Khang Kiếm rồi khe khẽ gật đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Về phía mẹ em, thực ra anh không cần phải để tâm.

- Bạch Nhạn, đợi lần sau Thương Minh Thiên trở về, anh muốn mời cậu ấy ăn cơm để trịnh trọng cảm ơn cậu ấy.

- Hả?

Bạch Nhạn nhớ rất rõ, hai người họ mới gặp nhau có một lần, hình như là toàn nói chuyện bằng nắm đấm, máu me be bét.

- Anh cảm ơn cậu ấy đã thức tỉnh sự ngu muội của anh, cảm ơn cậu ấy đã yêu thương em, cảm ơn cậu ấy đã ở bên em trong những tháng năm em cô đơn vất vả nhất. Không có cậu ấy thì sẽ không có một Bạch Nhạn của anh vừa tự trọng, vừa biết yêu thương bản thân mình lại lanh lẹ như bây giờ.

- Anh…ghen tị với anh ấy à?

Khang Kiếm mỉm cười:

- Nói không ghen tị là nói dối, nhưng anh cảm thấy sự ghen tị này khiến anh có động lực và có cả áp lực, giờ phút nào anh cũng ghi nhớ phải đối xử với em thật tốt, như thế mới có thể che khuất được hình bóng của cậu ấy ở trong lòng em.

- Khang Kiếm, Minh Thiên là chỗ dựa tinh thần của em, anh ấy giống như mặt trời. Vì có anh ấy, em mới có thể nhẫn nhịn được những ấm ức và bất lực khủng khiếp mà người khác không thể tưởng tượng nổi, em mới có thể đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã, mới có thể hy vọng vào mọi thứ.

Khang Kiếm khẽ thở dài. Đúng là cô nhỏ ngốc, trước mặt chồng mới cưới mà nói tốt về người đàn ông khác như thế, cô tưởng anh là thánh nhân thật sao? Cũng may anh biết, giữa cô và Thương Minh Thiên chỉ là sự giao lưu về tinh thần, không có tình cảm trai gái, nếu không anh thật sự sẽ phát ghen.

- Ở đây còn đau không? - Anh nhẹ nhàng đưa tay vào dưới chăn, cẩn thận chạm vào nơi đó, thay đổi đề tài không chút dấu vết.

Bị anh sờ vào người, Bạch Nhạn đỏ mặt tía tai, thành thật trả lời:

- Lần đầu tiên rất đau, rất đau, lần thứ hai đỡ hơn một chút, nhưng bây giờ phía dưới như bị xé toạt ra vậy, xót lắm.

- Sau này sẽ không thế nữa. - Anh cúi người hôn xuống má cô.

- Bà xã, anh đã nghĩ, nếu mình muốn mau chóng kết hôn thì có một cách tốt nhất. - Liếc ra ngoài cửa sổ thấy vẫn còn sớm, anh lại ôm cô từ từ chui vào chăn.

- Cách gì ạ?

Anh ghé vào tai cô nói nhỏ.

- Anh dám…Á, tối qua chúng ta không…

Cô nhớ tới cái bao cao su màu cam tối qua không phát huy được tác dụng, như vậy, chẳng phải là tối qua cô rất không an toàn hay sao.

Mặt Bạch Nhạn lập tức biến sắc.

- Đứng dậy mau, chúng ta tới hiệu thuốc mua thuốc tránh thai. - Cô đẩy anh.

- Đi hiệu thuốc lạnh lắm, nằm trong chăn cho ấm, hiếm khi có được ngày nghỉ mà. - Anh xiết chặt người cô, không cho cô nhúc nhích.

- Nhưng nhỡ có bầu thì phải làm sao? - Bạch Nhạn gần như sắp khóc.

Thực ra, có bầu thì càng tốt! Không biết anh đã nằm mơ thấy cảnh cả nhà ba người cùng nhau đi dã ngoại trong công viên biết bao nhiêu lần.

- Thì đẻ chứ sao!

Đó là điều tất nhiên. Cầu còn chẳng được.

- Anh có biết không biết cha mình là ai thì như thế nào không? - Bạch Nhạn phẫn nộ trừng mắt nhìn anh.

Khang Kiếm thiếu chút nữa ngừng thở, anh bóp chân cô:

- Về bố đứa bé, nếu em có điều nào không rõ anh có thể nói cho em nghe, họ tên, nhóm máu, chiều cao, cân nặng?

Bạch Nhạn nhắm mắt, cúi đầu, mím môi:

- Ý em là...chưa cưới mà đã có bầu thì rất mất mặt.

- Em muốn đi mua thuốc tránh thai khẩn cấp phải không? - Không muốn lý luận nữa, Khang Kiếm lảng sang chuyện khác.

Bạch Nhạn gật đầu.

- Nếu đã là khẩn cấp, vậy thì sự việc phải xảy ra rồi mới dùng được chứ.

Bây giờ, để sự việc xảy ra đã!

Anh nhanh như chớp hôn cô, càng lúc càng sâu, càng lúc càng ngang ngược.

Kết quả, khi sếp Khang đánh răng rửa mặt xong xuôi, chào tạm biệt Bạch Nhạn để đi đến văn phòng, cô chỉ ậm ở một tiếng rồi lại trở mình, từ từ ngủ thiếp đi.

Khang Kiếm dịu dàng khép cửa, rón rén đi xuống lầu.

Không thể không thừa nhận, Bạch Nhạn đúng là hiểu rõ thư ký Giản.

Buổi trưa, Liễu Tinh ào đến như một cơn gió lốc. Đang ngủ say thì bị tiếng gõ cửa đánh thức, Bạch Nhạn mở choàng mắt, nhất thời không biết bây giờ là đêm hay ngày.

- Nhạn, cậu có trong đó không? - Liễu Tinh gõ mạnh tay vào cửa, rồi dùng chân đá, vẫn không được, cô nàng bèn ngoác mồm ra gào.

- Có!

Vừa lên tiếng, Bạch Nhạn liền phát hiện họng mình hơi khàn, cô vội vàng khoác áo xuống giường mở cửa. Đi đến cửa, cô lại cảm thấy không khí trong phòng quá nồng nàn, ngẫm nghĩ một lúc rồi đóng cửa phòng ngủ lại.

- Còn đang ngủ à? - Lúc nói, hai mắt Liễu Tinh không nhìn Bạch Nhạn mà cứ liếc vào khe cửa phòng ngủ.

- Trời lạnh thế này, không ngủ thì còn làm gì? - Bạch Nhạn đỏ mặt - Cậu ngồi phòng khách một lát, mình vào mặc áo.

Liễu Tinh híp mắt:

- Mình đã nhìn thấy cậu không mặc gì rồi, bây giờ mới xấu hổ thì có muộn quá không?

- Cậu biến đi.

Biết vì sao Liễu Tinh lại tới, Bạch Nhạn đẩy cô nàng ra, dứt khoát không thèm giấu giếm mà hào phóng mở cửa phòng ra.

- Nhạn, dáng đi với vẻ mặt cậu sao trông lạ quá! - Đang đi theo sau Bạch Nhạn vào phòng ngủ, Liễu Tinh bỗng kêu toáng lên.

- Thật không? - Bạch Nhạn vội đứng thẳng dậy, thả lỏng cơ mặt.

- Trông cậu thế này rất giống như vừa trải qua đêm đầu tiên. Không phải chứ - Liễu Tinh chớp mắt ngỡ ngàng - Tốt xấu gì cũng đã từng là gái có chồng mà.

- Liễu Tinh, cậu rất ra dáng chuyên gia, có muốn viết bài nghiên cứu đăng báo không? - Bạch Nhạn thở dài, tập trung mặc quần áo, không thèm đếm xỉa đến cô nàng.

Liễu Tinh cười cười xông đến, thấy Bạch Nhạn mặt mày đỏ ửng, cô nàng thầm vui mừng thay cho Bạch Nhạn:

- Xem ra cậu và sếp Khang vẫn còn chưa dứt tình xưa.

- Cậu thì sao, có phải lại mai khai nhị độ[2] với thư ký Giản không? - Bạch Nhạn cũng không kém cạnh.

[2] Mai khai nhị độ: Hoa mai nở hai lần, ý nói việc tốt xảy ra liên tiếp. Còn dùng để chỉ lần thứ hai kết hôn.

Liễu Tinh nhảy dựng lên:

- Nhạn, cậu đừng làm vấy bẩn sự trong sạch của bọn mình, người ta đã có bạn gái, bọn mình ở cạnh nhau chưa xảy ra chuyện gì cả.

- Thật không?

Liễu Tinh cắn môi:

- Ngoài mấy lần ăn cơm và đi xem phim với nhau, rồi mấy lần gọi điện thoại nữa. Có điều luôn cực kỳ trong sáng. Anh ấy kể chuyện bạn gái anh ấy, mình nói về tên Trần Thế Mỹ kia, sau đó phần lớn thời gian là nói về các cậu. Ha, Nhạn, cuối cùng mình cũng biết sếp Khang rất gian xảo, lúc mới theo đuổi cậu, anh ta đã từng bắt Giản Đơn và Tiểu Ngô làm chân gỗ.

- Hai cái đồ ngốc xít nhà các cậu.

Bạch Nhạn lườm Liễu Tinh, tung chăn đi rửa mặt rồi tranh thủ xem điện thoại. Có ba cuộc gọi nhỡ, đều là của sếp Khang, cô ngủ say quá nên không nghe thấy.

- Sao cậu lại mắng người ta? - Liễu Tinh dẩu mỏ.

- Người thông minh có làm chuyện như các cậu không? Mất bao nhiêu thời gian không nói chuyện tương lai, lại đi buôn chuyện ngày xưa.

Bạch Nhạn cảm thấy hai người này rất trì trệ, cứ như phải có người đứng đằng sau đẩy cho một cái.

Đầu Liễu Tinh bỗng gục xuống như suy sụp, hồi lâu không nói gì.

- Cậu ăn cơm chưa? - Bạch Nhạn dọn dẹp mọi thứ, cảm thấy đói tới mức có thể chén sạch một con bò.

Liễu Tinh lắc đầu.

- Mình chẳng có sức mà nấu, bọn mình xuống hàng cơm bà cụ ở đối diện ăn nhé.

Cố nhịn cơn đau ở dưới, Bạch Nhạn khoác tay Liễu Tinh.

Giờ đã qua lúc bận rộn nhất của buổi trưa, đồ ăn nhanh chóng được đưa lên.

- Nhạn, cậu vừa nói câu đó là có ý gì? - Ngồi ăn cơm nhưng Liễu Tinh vẫn day dứt với vấn đề tương lai.

Bạch Nhạn uống một ngụm canh, đặt thìa xuống rồi nhìn Liễu Tinh:

- Liễu Tinh, cậu cảm thấy con người Giản Đơn như thế nào?

- Rất xốc vác, cố chấp trong tình cảm, tuy làm việc chốn quan trường nhưng lại không giống với người làm quan.

- Lúc ở bên anh ấy, cậu có thầm so sánh anh ấy với Lý Trạch Hạo không?

Liễu Tinh mất tự nhiên chọc đũa vào bát cơm, ánh mắt lảng tránh:

- Lúc đầu thì có, mình nghĩ, nếu Lý Trạch Hạo giống anh ấy thì tốt biết bao! Sau đó, nói thật là khi ở bên anh ấy thì mình không nhớ tới cái tên Lý Trạch Hạo kia nữa.

- Liễu Tinh - Bạch Nhạn mỉm cười nắm lấy cánh tay Liễu Tinh - Cậu xem, thật sự không có trở ngại nào là không vượt qua được, không có người nào là không thể quên đi, không có vết thương lòng nào là không lành được. Khi khép cánh cửa này lại thì ông Trời chắc chắn sẽ mở ra cho cậu một cánh cửa khác. Người đàn ông tốt như vậy, cậu còn chần chừ cái nỗi gì?

Liễu Tinh lắc đầu, vẻ mặt thẫn thờ:

- Nhạn, trong lòng Giản Đơn vẫn còn nhớ tới bạn gái của anh ấy.

- Có thể trong lòng anh ấy vẫn còn hình bóng của cô ta, nhưng bây giờ cũng đã phai nhạt rồi. Bởi vì người con gái có thể bỏ rơi một người đàn ông tốt như vậy, không đáng để anh ấy lưu luyến. Vì thế, lúc này cậu càng nên dùng sự dịu dàng, khoan dung, tinh tế của mình để bao bọc anh ấy, khiến anh ấy không rời xa được cậu, sau đó anh ấy sẽ là của cậu.

- Mình không tự tin…

- Cậu có thể làm được. Liễu Tinh, mình hỏi cậu, khi các cậu cùng đi ăn cơm hay xem phim, là ai hẹn ai trước?

- Anh ấy hẹn mình.

- Cậu có bao giờ nghĩ rằng tại sao anh ấy lại tìm cậu mà không tìm Tiểu Ngô hay người khác không?

- Có thể do mình dễ gần.

Bạch Nhạn nhún vai tỏ vẻ bất lực:

- Đúng là bó tay cậu luôn. Nếu cậu thật sự không dám tin tưởng, mình giúp cậu thăm dò anh ấy nhé?

- Thăm dò như thế nào?

- Bốn người chúng ta cùng đi ăn cơm, trong lúc ăn, mình sẽ quan sát thái độ của anh ấy với cậu?

Liễu Tinh không nói được, cũng không nói không được, chỉ ngượng ngùng cúi đầu. Bạch Nhạn mỉm cười lấy điện thoại ra, còn chưa kịp ấn nút thì chuông điện thoại đã reo.

- Em dậy chưa?

Khang Kiếm dịu dàng hỏi, phía sau vọng tới tiếng người đang nói bằng micro, hình như anh đang dự hội nghị.

- Em đang ở ngoài ăn cơm với Liễu Tinh. - Bạch Nhạn khẽ hạ giọng, xoay người sang hướng khác, sợ Liễu Tinh nghe thấy.

- Ừ, em có mặc ấm không đó? Hôm nay nhiệt độ hạ nhiều lắm.

- Có ạ. Anh họp sắp xong chưa?

- Chưa. Cuối năm rồi, để bảo đảm bình yên đón năm mới, các bộ ngành đều tăng cường công tác an ninh. Làm việc vất vả suốt cả năm, nếu có vấn đề gì về mặt an ninh thì coi như công sức đổ sông đổ bể hết. Họp xong anh phải qua mấy công trường, nghe nói mấy hôm nay vì chuyện hoãn tiền công mà công nhân đến từ nông thôn có hơi hung hăng. Qua năm mới là kỳ họp Hội đồng Nhân dân, lúc đó sẽ bỏ phiếu bầu thị trưởng xây dựng thành phố, cho nên lúc này chồng em càng phải bán mạng phục vụ tổ quốc. Bạch Nhạn, tối nay anh về nhà ăn cơm.

- Em đợi anh. - Bạch Nhạn thẹn thùng đợi sếp Khang tặng một nụ hôn ngọt ngào qua điện thoại rồi mới cúp máy. Cúp máy xong, ngẩng đầu lên bắt gặp Liễu Tinh, cô bèn nhắm tịt mắt lại, cô bị sếp Khang mê hoặc tới nỗi quên béng việc chính rồi.

- Các anh ấy đang…họp, lát nữa mình gọi lại.

Liễu Tinh chọt vào trán cô:

- Có bồ quên bạn.

Bạch Nhạn cười giả lả.

Thấy người đã ấm lên, họ thanh toán rồi ra về. Bên ngoài tuyết phủ trắng xóa, mấy đứa trẻ nô đùa ném tuyết trên phố, thỉnh thoảng lại có người đi bộ trượt bị ngã. Lòng hào hứng, cả hai đều không muốn về nhà mà quyết định đi dạo trên phố.

Trong các cửa hàng, không khí Noel còn sót lại vẫn hừng hực, các hoạt động khuyến mãi vẫn đang tiếp diễn. Liễu Tinh mua một chiếc túi xách giảm giá và một cái áo khoác. Mấy hôm trước Bạch Nhạn nhìn thấy một chiếc áo len, bây giờ giảm 50%, cô sung sướng mua luôn, rồi tiện thể mua thêm một chiếc khăn quàng cổ rất đẹp cùng nhãn hiệu. Cô nghĩ tốt nhất nên mua cho sếp Khang món gì đó, nhưng sợ Liễu Tinh trêu chọc nên cô không dám vào cửa hàng đồ nam.

Thu hoạch không nhỏ, tâm trạng cũng tốt, họ mua hai ly trà sữa, đứng trước cửa kính của một cửa hàng bình phẩm người qua đường.

Ở lối vào ga tàu điện gần đó có một đoàn người đi lên, Liễu Tinh tình cờ nhìn về phía đó, vai bỗng cố rụt lại.

- Nhạn… - Cô khẽ kêu lên, Bạch Nhạn ngẩng đầu lên, Y Đồng Đồng đang đi tới.

Nói thật lòng, Y Đồng Đồng đích thực là một đại mỹ nhân, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân rất biết cách trang điểm.

Một chiếc áo khoác thắt eo dài đến gối màu hồng đậm, khăn quàng cổ kiểu Anh màu đen vắt hững hờ, bốt cao gót màu đen, dưới ánh sáng phản xạ của tuyết trắng, mái tóc dài như tơ thướt tha khiến nơi nơi tràn ngập phong tình.

Người đẹp như vậy, phụ nữ nhìn cũng thấy ngưỡng mộ, huống chi là đàn ông.

Bạch Nhạn nhìn Liễu Tinh rồi lại nhìn chính mình. Bọn họ đều mặc áo khoác lông vũ thùng thình, tóc bị gió thổi bay tán loạn, trông như quỷ chết cóng, lại còn tay xách nách mang, càng giống lũ quỷ chết cóng nửa đem mò ra lục thùng rác.

Bạch Nhạn phì cười.

- Cười cái gì? - Liễu Tinh căng thẳng như sắp lâm trận.

- Mình thấy hơi tự hào. - Bạch Nhạn nhướn mày.

- Mình thấy rất thất bại. - Liễu Tinh cắn răng.

- Không, cậu nên thấy rất hạnh phúc. - Thấy Y Đồng Đồng càng lúc càng tới gần, Bạch Nhạn ung dung vứt ly trà sữa trong tay vào cái thùng rác trước cổng chợ.

Y Đồng Đồng cũng nhìn thấy họ đang đứng trước cửa tiệm, cô ta sững người lại rồi quay người qua đường, tới trước mặt họ.

- Nói chuyện mấy câu được không? - Y Đồng Đồng lạnh nhạt gật đầu với Bạch Nhạn rồi đảo mắt nhìn Liễu Tinh.

Liễu Tinh nhìn Bạch Nhạn cầu cứu.

- Vậy hai người nói chuyện đi, tôi về trước.

Bạch Nhạn thấy chết không cứu, vờ như không nhìn thấy. Theo những gì cô hiểu về người đẹp Y, cô ta có thể hạ mình để đến tìm Liễu Tinh thế này, cho thấy chắc chắn giữa cô ta và Lý Trạch Hạo đã có vấn đề. Cô còn nhớ rõ hôm ở tiệm ăn Hồ Nam, vì thấy Liễu Tinh không chịu gặm nhấm nỗi cô đơn mà thầy Lý đã nổi trận lôi đình, đúng lúc bị người đẹp Y nghe thấy.

- Nhạn… - Liễu Tinh cuống lên.

- Không làm phiền cô quá lâu đâu. - Y Đồng Đồng nói.

- Ngoan, đi đi, phải lịch sự với người ta đó. - Bạch Nhạn nháy mắt tinh quái rồi quay đầu đi về phía trạm xe buýt.

Liễu Tinh bất đắc dĩ miễn cưỡng đi theo Y Đồng Đồng vào một quán cà phê ven đường, tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ.

- Có chuyện gì thì nói mau! - Liễu Tinh muốn nói là "Có chuyện có gì thì nói mau", nhưng nghĩ một hồi, cô lại đổi thành câu khác.

- Dạo này cô có gặp Lý Trạch Hạo không? - Y Đồng Đồng tao nhã dùng chiếc muỗng nhỏ quấy cà phê, thận trọng che giấu sự căng thẳng trong ánh mắt.

Liễu Tinh nhíu mày:

- Cô Y, tôi khác cô, tôi không có hứng thú gặp gỡ hay hẹn hò với bạn trai của người khác.

Vẻ mặt căng thẳng của Y Đồng Đồng giãn ra:

- Ồ, thực ra thỉnh thoảng gặp mặt cũng đâu có gì, chia tay rồi vẫn có thể làm bạn mà.

- Cũng chỉ có một mình cô giáo Y là bao dung như vậy thôi. - Liễu Tinh cười khẩy.

- Thực ra, tôi biết Lý Trạch Hạo vẫn còn hơi áy náy với cô, nhưng chuyện gì cũng có thể nhân nhượng, duy chỉ tình cảm là không thể. Tôi hiểu tâm trạng cô, bởi vì lúc đầu tôi cũng từng đau đớn như vậy.

- Cô Y - Liễu Tinh muốn phát điên - Hôm nay cô định nói với tôi những chuyện này sao? Hai người âu yếm, ngọt ngào với nhau như thế nào, tôi đã phải chứng kiến tận mắt, cô không cần phải miêu tả chi tiết. Còn về việc Lý Trạch Hạo có áy náy hay không, tôi không có tư cách can thiệp, với tôi, anh ta giờ chẳng bằng một người qua đường.

- Không phải ai cũng có thể tuyệt tình giống như cô đâu cô Liễu Tinh ạ. Cô có thể không chúc phúc, nhưng cô phải hiểu cho chúng tôi. Tôi và Trạch Hạo hy vọng cô có thể sớm tìm được một vị chân mệnh thiên tử của riêng mình.

- Cô Y, công việc của cô chắc chắn là vô cùng nhàm chán, thời gian dư thừa không biết làm gì nên mới quan tâm tới vấn đề tình cảm của tôi. Tôi tìm được chân mệnh thiên tử hay không thì liên quan gì đến các người? - Liễu Tinh ra lệnh cho mình hít thở sâu để thật trấn tĩnh, nếu không chỉ ngay giây tiếp theo, chắc chắn cô sẽ hắt ly cà phê vào người phụ nữ có gương mặt trắng bệnh trước mặt này.

- Đương nhiên là có. Ngày nào cô còn chưa lấy chồng, khúc mắc trong lòng Trạch Hạo còn chưa được giải tỏa thì hạnh phúc của chúng tôi sẽ không trọn vẹn. Nếu đã quyết định ở bên Trạch Hạo, tôi hy vọng sẽ có được toàn bộ con người anh ấy.

Liễu Tinh vừa ngạc nhiên vừa tức giận:

- Y Đồng Đồng, tôi thật sự phải vỗ tay khen ngợi tính chính trực của cô đấy, nhưng cô có nghĩ là tôi phải có trách nhiệm và nghĩa vụ phải làm những việc đó không? Cô có bản lĩnh khiến anh ta có thể gạt bỏ tình cảm mười bốn năm mà nhào vào lòng cô, sao không có bản lĩnh chiếm được toàn bộ con người anh ta, cô coi thường bản thân quá đấy.

- Đương nhiên là tôi rất tự tin. Chẳng qua tôi và Trạch Hạo chỉ muốn quan tâm tới cô thôi. - Bàn tay bưng ly cà phê của Y Đồng Đồng khẽ run rẩy, bờ môi mỏng há ra rồi lại mím lại mấy lần.

Thực ra, Y Đồng Đồng đã thất bại thảm hại. Từ sau lần Lý Trạch Hạo tát cho cô hai cái tát đó, cũng chính trong đêm mưa đó, và những lời Khang Kiếm nói khi đưa cô về tới cầu thang máy, đã khiến cô tự kiểm điểm lại bản thân mình một cách triệt để.

Kết quả của việc tự kiểm điểm là, cô không thể kén cá chọn canh, không thể đứng núi này trông núi nọ nữa, nếu không túm lấy Lý Trạch Hạo, cô sẽ thất bại một cách vô cùng thảm hại.

Đối với phụ nữ, thứ không thể níu kéo là thời gian. Con người, đến đường cùng rồi cũng phải khuất phục trước hiện thực.

Lần này, cô không tỏ vẻ nữa, cô chủ động tìm Lý Trạch Hạo nói chuyện. Lý Trạch Hạo cũng không phải là không thèm đếm xỉa tới cô, nhưng anh ta đối xử với cô chẳng khác gì những đồng nghiệp khác. Họ không còn đi về hay ăn cơm cùng nhau, căn hộ của cô, Lý Trạch Hạo cũng không lui tới nữa.

Cô bắt đầu hoảng loạn, cảm thấy Lý Trạch Hạo đã thoát khỏi bàn tay mình, ngày càng rời xa cô.

Lễ Giáng sinh liền với cuối tuần nên được nghỉ hai ngày, cô muốn hẹn Lý Trạch Hạo đi ra ngoài chơi để cải thiện quan hệ.

Không thấy Lý Trạch Hạo đâu, điện thoại cũng tắt máy.

Nhìn thấy Liễu Tinh, cô chẳng qua chỉ muốn thăm dò xem hiện giờ cô ta và Lý Trạch Hạo thế nào, nghe Liễu Tinh nói, tâm trạng cô bình tĩnh lại được một chút, nhưng cũng chẳng tốt hơn là bao.

- Tôi xin hai người đấy! - Liễu Tinh đứng bật dậy - Xin cô lần sau nhìn thấy tôi thì coi như không quen biết, tôi cũng sẽ làm như thế. Cô cứ uống tiếp đi nhé, tôi đi trước.

Ra khỏi quán cà phê, Liễu Tinh hít liền mấy ngụm khí lạnh, nhưng tâm trạng bức bối cũng chẳng đỡ hơn chút nào. Không còn lòng dạ nào đi dạo phố, cô bèn gọi một chiếc taxi về nhà.

Trời đã hoàn toàn vào đêm, những ngọn đèn cao ốc sáng rực trước mắt. Liễu Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt lã chã rơi chẳng chút phong độ, cảm thấy vừa bức bối vừa ấm ức. Trên đời này chẳng còn công lý, người phụ nữ kia cướp vị hôn phu của cô, lại còn yêu cầu cô đảm bảo cho hạnh phúc và sự toàn vẹn của bọn họ, đúng là đồ biến thái, đồ thần kinh.

Cô sụt sịt xuống xe, vừa lau nước mắt, vừa bước về phía căn hộ.

- Tinh Tinh…

Trong bóng tối, một bóng người bỗng xuất hiện, chắn trước mặt cô.

Liễu Tinh giật mình sửng sốt. Qua ánh sáng của ngọn đèn đường phía xa xa, nhận ra người đó là Lý Trạch Hạo, cô cực kỳ tức giận, buông đám túi giấy trong tay rồi hậm hực nói:

- Hóa ra là Trần Thế Mỹ, các người tưởng tôi dễ bắt nạt lắm hả? Nói cho anh biết, không những tôi không chúc phúc cho hai người mà tôi còn trù ẻo hai người, hai người sẽ chẳng được lâu bền đâu; cho dù lâu dài, cũng là giày vò lẫn nhau, không được hạnh phúc; cho dù hạnh phúc, cũng sẽ không có con cái; cho dù có con cái, thì đứa con đó cũng sẽ vừa ngu vừa đần…

- Anh đã chia tay với cô ta rồi. Tinh Tinh, em còn cần anh nữa không? - Lý Trạch Hạo tiến về phía trước một bước, ngắt lời trù úm của cô.

Thân hình Liễu Tinh chao đảo, ngã phịch xuống mặt đất đầy tuyết.

Anh ta nói: Mất đi rồi mới biết quý trọng.

Anh ta nói: Cái ban đầu mới là chân thực, đẹp đẽ nhất.

Anh ta nói: Yêu không chỉ là một cảm giác, mà còn là sự tôn trọng lẫn nhau, là sự cảm động như dòng nước nhỏ len lỏi chảy mãi.

Anh ta nói: Anh ta bị ma xui quỷ khiến nên mới lầm đường lạc lối, bây giờ quay đầu lại mới biết mình đã bỏ lỡ người con gái tốt nhất trên đời. Nếu cô ấy cho anh ta thêm một cơ hội nữa, anh ta tin rằng mình có khả năng bù đắp cho cô ấy những điều tốt nhất cả về vật chất và tinh thần.

Anh ta nói: Cuộc đời con người chẳng có mấy lần mười bốn năm, anh ta muốn nắm tay cô, cùng bước qua lần mười bốn năm thứ hai, thứ ba, thứ tư, tận đến khi răng long đầu bạc.

Anh ta nói: Tân Giang là nơi anh không còn mặt mũi nào để đối diện với nó, Liễu Tinh, cùng anh tới Thâm Quyến, chúng ta quên hết những chuyện đã xảy ra, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng, nếu em thích nơi này, anh nguyện vì em mà ở lại.

Lý Trạch Hạo phát huy sở trường giảng bài của mình, nói một hơi đủ thời gian cho cả một tiết học, không hề ngừng lại giữa chừng.

Nói xong, anh ta giống như một phạm nhân vừa bào chữa cho chính mình, đứng trên ghế bị cáo, lặng lẽ chờ đợi phán quyết của tòa án.

Có cần không? Liễu Tinh tự hỏi mình.

Khi bọn họ vừa mới chia tay, cô đã nghĩ không chỉ một lần, cũng đã từng nằm mơ thấy anh ta quay lại tìm cô, van xin cô tha thứ, nói anh ta bị sắc đẹp mê hoặc, nhất thời không chống cự được nên đã lầm lạc. Cô nghĩ, ai mà chẳng say mê cái đẹp. Anh không phải là Liễu Hạ Huệ[3], không thể đòi hỏi quá cao. Nghĩ tới mười bốn năm tình cảm, cô cắn răng thôi miên bản thân, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Dù sao anh ta cũng là người cô yêu thương sâu sắc. Chuyện này cũng giống như việc bị đàn ông cắm sừng, nếu bạn có thể chấp nhận thì ngày tháng vẫn tiếp tục, nếu không thể, vậy thì đường ai nấy đi.

[3] Liễu Hạ Huệ: Người nước Lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là đứng đắn, không màng nữ sắc. Ông đã từng ôm một người phụ nữ vào lòng để sưởi ấm cho người đó mà lòng không hề động chút tà tâm.

Buổi tối, nằm một mình trên giường, tất cả các âm thanh ở bên ngoài đều khiến cô lầm tưởng là tiếng bước chân về nhà của anh. Hết lần này đến lần khác, cô trở dậy mở cửa, chỉ thấy ánh đèn vàng vọt hắt trên lối đi vắng lặng, cô bất lực thở dài vào hư vô.

Một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua…

…Mùa hạ đã qua, mùa thu đã tới, sau đó là mùa đông. Dù cô có đi xem mặt dồn dập như đèn kéo quân, thì trái tim cô vẫn dành nguyên cho anh. Nhưng, cô không đợi được anh quay đầu, cô chỉ nhìn thấy anh và Y Đồng Đồng ngày càng nồng thắm. Cô còn nhớ rõ mình núp sau cây đại thụ ở góc phố, nhìn anh và Y Đồng Đồng ôm nhau đi ngang qua, anh ăn mặc thời thượng, tóc cắt kiểu mới nhất, dịu dàng nhìn Y Đồng Đồng, trong mắt ngập tràn ý cười. Bọn họ đi khuất rồi, cô mới từ sau cái cây bước ra, lau nước mắt rồi quay đầu bỏ đi.

Bây giờ, anh ta nói muốn quay lại bên cô, tại sao trái tim cô lại bình tĩnh như vậy?

56. Chương 12.3

- Tinh Tinh, em nói gì đi chứ! Kể cả là chửi anh cũng được.

Ánh mắt Liễu Tinh không một gợn sóng, khiến trống ngực Lý Trạch Hạo đập thình thịch. Anh ta đưa tay ra định nắm lấy cánh tay cô như cô ngăn anh ta lại.

- Xin lỗi, Lý Trạch Hạo, tôi nghĩ anh đã lầm rồi, tôi không phải là trạm thu hồi rác thải. - Liễu Tinh cúi đầu, phủi tuyết bám trên người rồi nhặt những chiếc túi giấy đang nằm ngổn ngang dưới đất lên.

Lý Trạch Hạo cực kỳ kinh ngạc, mặt đông cứng lại, thoắt tái thoắt đỏ, rồi lại nóng phừng phừng giống như bị tăng huyết áp.

- Em nói vậy anh cũng không ngạc nhiên. Quả thật anh đã làm những chuyện không thể tha thứ. Nhưng, Tinh Tinh à, anh rất yêu rất yêu em. Nếu em thật sự ghét bỏ anh, anh sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt em. Nếu em có thể tha thứ cho anh, cho dù là bây giờ không thể, nhưng chỉ cần em chịu cho anh một cơ hội, bao lâu anh cũng có thể đợi được…

- Lý Trạch Hạo - Liễu Tinh ngắt lời anh ta - Tình cảm là chuyện hai người chứ không phải do một mình anh quyết định, không phải anh nói chia tay là chia tay, anh muốn tái hợp là tái hợp. Khi tôi khóc lóc van xin anh quay lại, anh đã nói gì, anh nói anh đã làm tổn thương một người con gái nên không thể lại làm tổn thương một người thứ hai. Khi đó anh rất kiên quyết, anh quyết định có lỗi với tôi, tại sao bây giờ lại mâu thuẫn với chính mình? Mười bốn năm đấy, đâu phải mười bốn ngày, anh buông tay rất thoải mái, rất kiên quyết, vậy thì cứ thoải mái đến cùng đi.

- Tinh Tinh, anh sai rồi… - Lý Trạch Hạo ấp úng.

- Sai lầm này không giống với những lỗi sai trong bài tập của học sinh anh, không thể sửa được đâu.

- Là vì em đã thích người khác sao? - Tim Lý Trạch Hạo bỗng chùng xuống, tuyệt vọng hỏi.

- Không liên quan gì đến người khác, tôi cũng không biết là vì sao, có lẽ là tôi sợ rồi! Nếu quay lại, rồi lại xuất hiện thêm một Lý Đồng Đồng, Lưu Đồng Đồng, Ngô Đồng Đồng thì chúng ta phải làm thế nào?

Liễu Tinh hít một hơi thật sâu, trong lòng bỗng trào lên một cảm giác ấm ức mãnh liệt không thể nói nên lời, khiến mắt cô ươn ướt. Cô muốn khóc, nhưng lại bị vật gì đó chặn lại nên không khóc được.

- Chúng ta sẽ chịu đựng được thử thách. - Lý Trạch Hạo thu hết can đảm, nắm lấy tay Liễu Tinh.

Liễu Tinh ngẩng đầu, đăm đắm nhìn anh ta:

- Lý Trạch Hạo, không phải tôi không tin anh, tôi bây giờ, không đủ tự tin vào bản thân mình…

Liễu Tinh mím môi, chạy lên lầu, mở cửa chạy thẳng vào trong rồi đóng sập cửa lại, sau đó, nước mắt tuôn như mưa.

Hôm sau, Liễu Tinh vác đôi mắt sưng húp đi làm, khiến Bạch Nhạn giật bắn mình, tưởng cô bị Y Đồng Đồng trút giận. Liễu Tinh nói không phải, Bạch Nhạn gặng hỏi thế nào cô cũng không chịu nói.

Hai ngày tiếp theo, Liễu Tinh lại càng ít nói, thường ngồi thẫn thờ ngơ ngẩn một mình, nếu không thì vùi đầu vào công việc, ép bản thân bận rộn không ngừng.

Lúc ăn cơm gặp Lãnh Phong, Bạch Nhạn bèn kể cho anh nghe chuyện của Liễu Tinh.

- Trong lòng cô ấy có chuyện, từ từ mới nguôi ngoai được, em cứ để cho cô ấy được ở một mình. - Lãnh Phong vẫn nói như cũ.

Liễu Tinh là người không giấu được chuyện gì, ngay cả khi mới chia tay với Lý Trạch Hạo, cô ấy cũng không như thế này, Bạch Nhạn thật sự không yên tâm. Nghĩ ra ngày kia là Tết Dương lịch, cô quyết định hẹn Giản Đơn, bốn người cùng đi ăn cơm.

- Tết Dương lịch em có kế hoạch gì chưa? - Lãnh Phong hỏi.

- Em chỉ nghỉ có hai ngày thôi thì kế hoạch gì được, chỉ ngủ rồi dạo phố thôi. Còn anh?

- Anh về thăm nhà chị gái, tết Nguyên Đán bạn anh ở trường quân sự hẹn nhau tụ tập ở Bắc Kinh, anh không về ăn tết với chị anh được nên về tặng quà tết trước.

- Anh Minh Thiên có tới Bắc Kinh không?

Lãnh Phong cười:

- Minh Thiên thì chắc là không, có lẽ lúc ấy cậu ấy đang ở Nga hoặc Mông Cổ. Nếu em muốn đi Bắc Kinh, anh có thể cho em đi cùng.

- Đúng là em chưa từng tới Bắc Kinh. - Bạch Nhạn bĩu môi. Đến Tết sếp Khang sẽ về tỉnh với bố mẹ, cô thì chẳng về được huyện Vân, lại chỉ có một mình.

- Vậy thì cùng đi đi! - Lãnh Phong ngẩng lên động viên cô.

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Các anh là bạn học, em lũn cũn bám đuôi như con ngốc làm gì. Tết đến em không bận gì thì sẽ giúp mấy đồng nghiệp khác trực ca vậy.

Lãnh Phong nhíu mày, cúi đầu ăn cơm.

Trước Tết Dương lịch một ngày, Bạch Nhạn tan làm sớm. Hôm nay trời có nắng, lúc cô ra khỏi bệnh viện, bầu trời phía Tây vẫn còn sót lại một chút ráng chiều, chiếu lên những đống tuyết chưa tan, tỏa ra những tia sáng sặc sỡ màu sắc.

Tối nay Ủy ban mở tiệc đón năm mới ở nhà khách Thành ủy, sếp Khang không về ăn cơm nên cô không vội về nhà. Cô nai nịt thật ấm áp rồi lang thang đi dạo trên đường.

Không hiểu sao cô lại đi tới trước cửa nhà hát lớn Tân Giang, theo thói quen cô ngẩng đầu lên nhìn bảng quảng cáo. Năm mới, nhà hát không chỉ chiếu mấy bộ phim bom tấn mới nhập mà buổi tối còn có biểu diễn hý khúc. Ở vị trí bắt mắt nhất là tấm poster có hình bà Bạch Mộ Mai tay cầm quạt tròn đang đứng ngắm bướm lượn trước bụi hoa, cô bèn dừng lại.

Trong tấm poster, khuôn mặt bà Bạch Mộ Mai rạng ý xuân, đầy vẻ phong tình. Dưới sự hỗ trợ của đồ trang sức, váy vóc và son phấn trang điểm, không thể nhìn ra được dấu vết của thời gian trên con người bà.

Xem ra bà vẫn sống tốt như trước đây.

Bạch Nhạn nhếch mép chua chát rồi thu ánh mắt lại, bỗng thấy một chiếc Bentley màu đen phóng đến trước thềm nhà hát. Trong bóng chiều nhập nhoạng, cửa xe mở ra, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, dáng người đã hơi phát tướng bước xuống, đưa tay đỡ một người phụ nữ yêu kiều quàng khăn lông chồn, tóc búi cao. Người phụ nữ cười yểu điệu, quấn chặt lấy người đàn ông như một cây dây leo mọc trên người ông ta.

Hai người âu yếm dìu nhau lên bậc thềm như đang ở chốn không người. Có lẽ cảm giác được điều gì đó, người phụ nữ nghiêng người và nhìn thấy Bạch Nhạn.

Bốn mắt nhìn nhau, bình thản, dửng dưng.

- Bạch tiểu thư, em nhìn gì thế? - Người đàn ông cười hỏi.

- Tôi đang ngắm cảnh mà, Tổng Giám đốc Hoàng. Buổi diễn mở màn tối mai của tôi, anh có đến cổ vũ không? - Bà Bạch Mộ Mai quay đầu lại, hỏi bằng giọng điệu thỏ thẻ tâm tình như trên sâu khấu.

- Không những tôi phải tới cổ vũ, mà còn tặng hoa để hoa chất đầy trong phòng trang điểm của em, để em trở thành một nàng tiên hoa.

- Tôi chỉ nhận hoa hồng thôi đấy nhé!

- Xin tuân lệnh người đẹp! - Giọng người đàn ông vừa mờ ám vừa hưng phấn, đầy vẻ sốt ruột, trông chờ.

Tiếng nói càng lúc càng xa, rồi bọn họ biến mất giữa những hàng cột cao vút bên cánh phải nhà hát. Đây là cảnh tượng mà Bạch Nhạn đã nhìn thấy từ nhỏ tới lớn, rất quen thuộc, không có gì là bất ngờ. Cô hà hơi thở trắng xóa ra bóng chiều rồi đi về phía trạm xe buýt.

Trên xe, điện thoại bỗng reo lên, cô lấy ra xem, mắt nhắm lại.

- Sau mười giờ tối nay mẹ có thể tranh thủ được hai tiếng, cùng uống cà phê nhé? - Bà Bạch Mộ Mai hỏi.

- Trời lạnh quá, con không muốn ra ngoài.

- Ờ, nếu con muốn xem kịch thì mẹ để cho hai tấm vé.

- Con không muốn! - Bạch Nhạn trả lời rất nhanh.

Cả hai bỗng dưng im bặt.

- Không còn chuyện gì khác thì con cúp máy đây. - Bạch Nhạn lên tiếng trước.

- Con vẫn lẻ bóng một mình à?

- Không. Con ở cùng bạn trai.

- Cũng có bạn trai rồi à? - Giọng bà Bạch Mộ Mai cao vút lên như thể rất kinh ngạc. - Cậu ta làm gì?

- Viên chức nhà nước.

- Là Khang Kiếm?

Rốt cuộc thì mẹ con vẫn hiểu nhau, chỉ trong giây lát, bà Bạch Mộ Mai đã đoán trúng.

- Vâng!

- Chẳng phải hai đứa ly hôn rồi sao?

- Ly hôn rồi vẫn có thể yêu nhau mà! - Giọng Bạch Nhạn vui vẻ.

- Con vẫn thật cố chấp, tùy con, mẹ đi diễn đây. - Bà Bạch Mộ Mai cúp điện thoại một cách không thiện cảm.

Bạch Nhạn buông điện thoại, hít thở sâu rồi cười nhạt.

Khang Kiếm uống hơi ngà ngà, hơn mười hai giờ mới về tới nhà thì Bạch Nhạn đã ngủ rồi. Anh không bật đèn, cẩn thận giở chăn ra, nằm xuống ôm lấy cô. Bạch Nhạn quay sang, rúc đầu vào gáy anh lẩm bẩm:

- Sếp ơi, chúc mừng năm mới!

- Chúc mừng năm mới, bà xã!

Khang Kiếm hôn lên má cô, cảm giác ẩm ướt khiến anh sững người.

- Bạch Nhạn?

Anh lại sờ lên gối, gối cũng ướt đẫm.

Anh ngồi bật dậy, định đi bật đèn thì cô ôm chặt anh lại:

- Đừng, em không sao. Khang Kiếm, nếu chúng ta không thể bên nhau tới già thì đừng sinh con nhé. Nếu sinh con rồi, bất luận thế nào, suốt đời chúng ta cũng không được xa rời nhau.

- Sao lại nói những lời ngốc nghếch như vậy? - Khang Kiếm nằm xuống, để đầu cô gối lên tay mình rồi kéo cô vào trước ngực - Chúng ta khổ tận cam lai, những ngày tươi đẹp mới bắt đầu, kiếp này anh còn thấy chưa đủ, anh còn muốn cả kiếp sau nữa kìa!

Bạch Nhạn nằm trong lòng anh cười khúc khích:

- Đồ tham lam.

- Nói anh nghe, hôm nay ai chọc giận em?

Sống cùng nhau đã lâu, anh rất ít khi nghe thấy cô nói những lời chán nản và ủ rũ như thế này.

Một lúc sau, Bạch Nhạn mới thấp giọng nói:

- Mẹ em.

Anh xoa lưng cô, bàn tay lần ra trước ngực cô:

- Trong lòng còn thấy buồn không?

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Hết rồi, bây giờ em không chỉ có một mình, em có anh.

- Tiểu Nhạn, trước đây anh rất không thích Tân Giang, lúc từ tỉnh về đây, anh cảm thấy giống như bị đi đày vậy. Nhưng bây giờ, anh đã thích Tân Giang, thì ra thật sự sẽ vì một người mà yêu cả một thành phố, bất luận là sông ngòi hay dòng xe cộ. Sau này, em cũng sẽ vì anh mà dần quên đi nỗi vất vả và cô đơn trước kia. Chúng ta đương nhiên là sẽ có con, nếu là con trai, anh sẽ làm một người bố nghiêm khắc, còn em làm một người mẹ hiền từ. Nếu là con gái, anh làm một người bố hiền từ, còn em làm một người mẹ nghiêm khắc. Chúng ta sẽ yêu thương nhưng không nuông chiều các con. Chưa chắc đã thành rồng thành phượng, nhưng nhất định sẽ thành người. Được không em?

- Vâng! - Giọng cô nghẹn ngào.

Họ dính sát vào nhau, hơi thở ấm áp của cô chạm vào môi anh, anh càng xiết cô chặt hơn, hôn cô miên man.

- Tiểu Nhạn, đến Tết chúng ta cùng lên tỉnh ăn Tết nhé.

Cô gật đầu, con dâu xấu lại phải ra mắt bố mẹ chồng một lần nữa. Có điều, lần này cô chỉ được phép tiến về phía trước, không được phép lùi lại.

Ngoài cửa sổ, dòng người và xe cộ không ngừng qua lại, ánh đèn của muôn ngàn ngôi nhà nối dài tít tắp tới tận chân trời. Họ ôm nhau ngủ, cùng đón chào năm mới.

Tết Dương lịch, sếp Khang phải tới các công trình để chúc Tết công nhân xây dựng đang phấn đấu thi công nơi tiền tuyến. Cuộc tụ tập bốn người của Bạch Nhạn gặp trở ngại, đến tối chỉ có Giản Đơn tới được, còn sếp Khang ở lại ăn cơm tập thể với anh em công nhân ở công trường.

Sếp Khang không phải là nhân vật chính, có đến hay không cũng chẳng sao. Mấy hôm rồi không gặp Liễu Tinh nên Giản Đơn rất hào hứng, lúc thì kể chuyện cười, lúc thì bàn chuyện thời sự nóng bỏng, rồi lại tất bật gắp thức ăn cho Liễu Tinh. Chỉ tiếc là Liễu Tinh không ủng hộ, cả buổi tối như ôm một bầu tâm sự, nếu không phải là Bạch Nhạn đứng ra tiếp chuyện thì bữa cơm này sẽ rất nhạt nhẽo.

- Cô ấy làm sao thế nhỉ? - Lúc Liễu Tinh vào nhà vệ sinh, Giản Đơn hỏi Bạch Nhạn.

- Có phải anh chọc giận Liễu Tinh rồi không? - Mắt Bạch Nhạn sáng quắc chiếu thẳng vào Giản Đơn, sao anh ta lại cư xử với Liễu Tinh như ông anh đối xử với cô em thế nhỉ, cô nhìn mà sốt ruột.

Giản Đơn gãi đầu gãi tai đầy vẻ băn khoăn:

- Anh có làm gì đâu, lúc trước gặp mặt vẫn ổn mà.

- Vậy lát nữa lúc đưa cô ấy về, anh hỏi thử xem. Cô ấy buồn mấy hôm rồi, anh nhớ quan tâm nhiều một chút. Em chợt nhớ ra là vẫn có chút việc nên đi trước đây, lần này hai người không được uống say nữa đâu đấy.

Bạch Nhạn nháy mắt trêu chọc, cảm thấy mình ở lại chỉ càng thêm hỏng việc nên quyết định chuồn nhanh. Cô đoán, Liễu Tinh nhất định có chuyện muốn nói với Giản Đơn.

Giản Đơn đỏ mặt tía tai.

Liễu Tinh từ nhà vệ sinh đi ra, không thấy Bạch Nhạn đâu nhưng cũng không hỏi gì.

Họ lại ngồi xuống ăn tiếp. Lúc ra ngoài thì phát hiện ra Bạch Nhạn đã thanh toán xong xuôi.

Tối nay Giản Đơn khá hưng phấn, như có ngàn lời muốn nói với Liễu Tinh nên không muốn chia tay sớm. Liễu Tinh chầm chầm bước men theo con đường phủ đầy tuyết trắng.

- Liễu Tinh, hôm nay anh nghe một người bạn nói, bạn gái anh đã đi Thượng Hải và vào làm cho một công ty của Pháp, hình như lương rất cao, có điều công việc vất vả. - Giản Đơn nói rất bình tĩnh.

- Cô ấy có chịu được không?

Giản Đơn cười khổ lắc đầu:

- Không biết nữa, cho dù không chịu nổi thì cô ấy cũng chẳng nói với anh.

- Anh có thể chủ động hỏi cô ấy. - Liễu Tinh có vẻ rất chán chường, mặt cúi gằm, khe khẽ thở dài.

Giản Đơn cười hề hề.

- Anh Giản Đơn. - Liễu Tinh bỗng dừng chân lại rồi quay sang nhìn anh.

Giản Đơn chớp mắt:

- Hả?

- Bạn trai em tới tìm em, anh ta muốn quay lại với em.

Tim Giản Đơn như bị vật gì đó bóp nghẹt, toàn thân cứng đờ.

- Em…trả lời thế nào? - Anh ấp úng hỏi.

Liễu Tinh cười thiểu não:

- Em…sẽ không đồng ý đâu, nếu em đồng ý, em sẽ cùng anh ta tới Thâm Quyến. Đúng như anh nói, Bạch Nhạn và sếp Khang vừa tái hợp thì may mắn cũng đến với chúng ta.

Giản Đơn đứng sững như trời trồng, miệng hết há ra rồi lại ngậm vào, đầu óc trống rỗng, lòng nặng trĩu và lạnh giá, chới với như không có điểm tựa.

- Anh không may mắn. - Giản Đơn lẩm bẩm một cách máy móc.

- Sẽ nhanh thôi mà, anh yêu cô ấy như vậy, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ cảm động vì anh. - Liễu Tinh nhìn anh xa xăm.

- Cũng có lẽ! Để anh…đưa em về. - Giản Đơn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cổ họng tắc nghẹn đến khó thở.

- Không cần đâu, em tự đi xe về. Trời lạnh lắm, anh đi đi về về lại càng lạnh, em có phải cô bé con yếu đuối đâu. - Liễu Tinh xua tay rồi chạy ra ngoài phố vẫy một chiếc taxi.

Giản Đơn thẫn thờ nhìn Liễu Tinh lên xe, chiếc xe chạy xa rồi biến mất trong ánh đèn rực rỡ của đêm đen lạnh giá.

Rất lâu sau, anh mới ôm ngực, nỗi đau của buổi tối khi chia tay với bạn gái bỗng trào dâng trong lòng. Chỉ có điều, lần này, đau hơn.

Buổi sáng tỉnh dậy, mí mắt Bạch Nhạn nháy liên hồi. Cô lấy tay dụi mấy cái. Đến lúc cô ngồi ăn sáng, mắt lại giật giật không ngừng, đến nỗi nửa bên mặt hơi rúm lại.

- Mắt em bị cái gì bay vào à? - Thấy mắt cô cứ giật mãi, Khang Kiếm nhoài người qua xem.

- Không, mí mắt sao cứ bị máy mãi. - Cô ngửa mặt lên cho Khang Kiếm xem.

Quái lại, Khang Kiếm vừa nhìn vào thì lại không máy nữa.

- Có phải tối qua em ngủ không ngon hay không, hay là trong lòng có chuyện gì? - Khang Kiếm dịu dàng thổi vào mắt cô rồi lấy đũa ăn cơm.

Hôm nay là ngày 6-1, khai mạc đại hội Hội đồng Nhân dân thường niên, bàn kế hoạch tuyển chọn lãnh đạo cho nhiệm kỳ mới và thông qua dự toán của các ban ngành. Cuộc họp diễn ra trong ngày, anh sẽ vô cùng bận rộn.

- Em ngủ ngon lắm, có lẽ do thời tiết đẹp, không có áp lực gì chăng? - Vừa dụi mắt, Bạch Nhạn vừa lẩm bẩm.

Khang Kiếm cười cười, húp hơi thứ ba hết sạch bát cháo, đứng dậy lau miệng rồi đeo cà vạt, mặc áo khoác.

- Em không lo lắng việc ứng cử chức thị trưởng xây dựng của anh đấy chứ?

- Em thèm vào lo chuyện đó, đó là việc của anh.

Sửa soạn xong xuôi, Khang Kiếm bước tới kéo Bạch Nhạn dậy rồi ôm lấy cô.

- Mặc dù anh rất tự tin, nhưng anh cũng không bận tâm lắm tới kết quả. Với anh mà nói, có em đồng nghĩa với việc tất cả đã đầy đủ. Làm thị trưởng cũng không tồi, làm trợ lý thị trưởng cũng được, cũng chỉ là một công việc mà thôi.

Bạch Nhạn hờn dỗi lườm anh:

- Không được nói mấy lời thiếu nhuệ khí như vậy, em còn đang tham vọng được giễu võ giương oai theo đuôi anh cơ. Hơn nữa, cũng không thể làm lợi cho Lục đại công tử, anh ta chỉ biết ăn chơi nhảy múa, nếu anh ta làm thị trưởng xây dựng thì đúng là trời không có mắt.

Cô rõ là một người thù dai, nhớ lại hồi đầu, Lục công tủ dồn hết tâm sức để kéo sếp Khang xuống đầm lầy như thế nào.

- Lời này thật chẳng giống em nói chút nào. Nhưng anh sẽ coi em là động lực, vì mục tiêu vĩ đại của bà xã, hôm nay nhất định anh phải thắng Lục Địch Phi. - Nói xong, anh hôn cô thật nồng nàn rồi mới mở cửa xuống lầu.

- Sếp ơi...- Bạch Nhạn bỗng thấy lưu luyến và thoáng chút u buồn.

- Ơi? - Khang Kiếm ngoảnh lại.

Cô làm động tác gọi điện thoại:

- Có tin gì thì gọi điện cho em nhé!

Khang Kiếm nháy mắt đầy vẻ tình tứ.

Bạch Nhạn đóng cửa lại rồi thở hắt ra, mắt lại nháy mãi không ngừng. Chẳng muốn ăn, cô uống tạm một ly sữa tươi, thu dọn bát đũa rồi lấy túi xách đi làm.

Trên xe buýt, cô mở điện thoại ra xem có tin nhắn hay cuộc gọi nhỡ nào không.

Màn hình điện thoại im ắng, tất cả đều rất bình lặng.

Bạch Nhạn thở dài, xe buýt tới trạm, cô xuống xe đi về phía bệnh viện. Vừa vào cổng đã thấy mấy chiếc xe cảnh sát đỗ trong sân, cô tưởng đêm qua có vụ đâm xe nên cảnh sát tới xử lý. Ở bệnh viện, chuyện này đã là chuyện thường ngày ở huyện nên cô cũng không ngó nghiêng nhiều. Nghĩ bụng chắc y tá trực tối qua ở phòng phẫu thuật rất bận rộn, cô bất giác rảo nhanh bước chân.

Trên hành lang có một đám đàn ông vạm vỡ, trông như công nhân ở công trình xây dựng, đầu tóc bù xù, áo vải thô lem bùn đất, có người vẫn còn đội mũ bảo hộ, vẻ mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng và phẫn nộ. Lẫn trong đám người đó còn có mấy vị cảnh sát mặc đồng phục.

Đèn trên cửa phòng mổ đang sáng, cho thấy ca mổ đang tiến hành.

- Là tai nạn giao thông hay tai nạn ngoài công trường thế?

Lúc cô thay đồng phục y tá, đang đội mũ thì y tá trưởng từ ngoài bước vào, cô buột miệng hỏi.

Đúng dịp y tá trưởng tối qua trực, mệt mỏi lắc đầu:

- Là vụ án giết người!

Bạch Nhạn hoảng hồn trợn tròn mắt.

- Công nhân ngoại tỉnh ở công trường trung tâm thương mại mấy lần xin chủ thầu ứng tiền lương về quê ăn Tết, nhưng chủ thầu hoặc viện đủ lý do để từ chối, hoặc tránh không gặp mặt. Thấy mấy ngày nữa là đến Tết, họ sốt ruột nên tối qua lại xông đến đập phá văn phòng nhà thầu. Chủ thầu nổi giận, cầm dao chặt phăng tay của một công nhân xông lên đầu, sáng nay vừa đưa vào, bây giờ đang làm phẫu thuật nối ghép ở bên trong.

- Chủ thầu đó là? - Tim Bạch Nhạn đập thình thịch, nắm tay bất giác co lại.

- Cụ thể thì chị không rõ, chỉ nghe nói chủ thầu là tập đoàn Hoa Hưng. Haizz, thật đáng thương! Đàn ông trụ cột trong gia đình giờ chỉ còn lại một tay, sau này phải làm sao đây? - Y tá trưởng thở dài lắc đầu - Ê, Bạch Nhạn, sao sắc mặt em lại xấu thế kia?

- Thế ạ? - Bạch Nhạn sờ lên mặt, ồ, mí mắt cứ nháy không ngừng đã bình thường trở lại.

Đại hội Hội đồng nhân dân bắt đầu lúc chín giờ. Tám giờ hai mươi phút, Khang Kiếm tới văn phòng, sắp xếp công văn tài liệu trên bàn, đợi tới giờ dự hội nghị.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng đổ chuông, anh cau mày nhìn số máy gọi đến.

- Sếp Khang... - Điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy giọng nói hoảng loạng của Hoa Hưng, tim anh chùng xuống - Ở công trường xảy ra chút chuyện, tôi tránh mặt vài ngày, anh cố gắng giúp tôi thu xếp ổn thỏa, phải đền bao nhiêu tiền cũng được, miễn là sự việc đừng ầm ĩ lên.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Khang Kiếm trấn tĩnh hỏi, lập tức linh cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

- Anh vẫn chưa nghe thấy gì sao? Vậy thì lát nữa anh sẽ nghe thấy thôi.

- Nếu đã xảy ra chuyện thì lúc này sao ông có thể bỏ đi được? - Khang Kiếm nghiêm giọng hỏi.

Hoa Hưng thở dài:

- Tôi không thể không bỏ đi, nếu không sẽ tù mọt gông.

Mặt Khang Kiếm biến sắc, bàn tay cầm ống nghe khẽ run lên.

- Sếp Khang, đúng vào lúc anh ứng cử lại xảy ra chuyện lớn như thế này, tôi thật sự rất có lỗi. - Nói xong, Hoa Hưng liền vội vã cúp máy.

- Sếp Khang... - Giản Đơn vội vã từ bên ngoài bước vào - Không hay rồi, công trình trung tâm thương mại xảy ra vụ đổ máu, nhân viên tập đoàn Hoa Hưng cầm dao chém công nhân đòi tiền lương.

Mặt Khang Kiếm tái xanh, rủa thầm một câu.

- Chuẩn bị xe, chúng ta tới bệnh viện xem sao.

Giản Đơn đứng yên không nhúc nhích:

- Không cần đâu sếp Khang. Chuyện này bí thư Tùng đã chỉ đạo bí thư Lục Địch Phi đi xử lý rồi, các đơn vị truyền thông cũng đã tới hết, đến cả phóng viên của chương trình Vấn đề hôm nay cũng đã bay chuyến sáng sớm tới đây, hiện giờ các báo mạng đang lao như điên. Bí thư Tùng nói bí thư Lục có kinh nghiệm xử lý những chuyện này, còn anh là người phụ trách trực tiếp, tạm thời không cần ra mặt.

Khang Kiếm nhắm mắt lại, lặng lẽ ngồi xuống ghế.

- Sếp Khang, sắp đến giờ khai mạc hội nghị rồi, chúng ta phải đi thôi. - Giản Đơn khẽ nhắc nhở.

Khang Kiếm mở mắt, gật đầu.

Đại hội Hội đồng nhân dân do chủ tịch Hội đồng chủ trì, trước tiên là thông qua dự toán ngân sách của các ban ngành, sau đó tiến hành đề cử lãnh đạo của các cơ quan đoàn thể, mọi người thay nhau phát biểu, đến tận buổi trưa mới tạm nghỉ, buổi chiều lại tiếp tục.

Buổi trưa ăn cơm lại nhà ăn Thành ủy, Giản Đơn lại nghe ngóng được thêm một số tin tức. Người công nhân bị chém đã được nối tay, ca phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi. Lục Địch Phi tập hợp tất cả công nhân lại, hứa sẽ trả hết tiền công trước Tết, còn về phần người bị thương, không những sẽ được hỗ trợ về mặt pháp lý, mà còn được bồi thường lớn cả về vật chất và tinh thần. Ngoài ra, khi trả lời phỏng vấn của các hãng truyền thông, Lục Địch Phi chỉ nói dăm ba câu, đổ hết trách nhiệm lên đầu chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Hoa Hưng hiện đang lẩn trốn. Anh ta nói, hiện giờ phía cảnh sát đang tập trung lực lượng truy nã Hoa Hưng. Theo lời khai của kẻ gây án, Hoa Hưng là chủ mưu đứng đằng sau vụ án, chính ông ta đã nói với nhân viên rằng nếu công nhân còn gây rối nữa thì cứ chặt đứt tay bọn chúng, hậu quả đến đâu ông ta sẽ chịu hết. Lục Địch Phi còn nói thêm với các phóng viên rằng, người tên Hoa Hưng này đã có tiền án, không những ông ta bị tình nghi trốn thuế, mà còn từng đưa hối lộ, kéo mấy vị lãnh đạo ưu tú của Tân Giang cùng nhúng chàm. Sở Công an Tân Giang đã sớm để mắt tới ông ta, lần này mấy tội gộp lại, nhất định sẽ nghiêm trị.

57. Chương 12.4

Nói xong, Giản Đơn rất bất bình. Nếu tập đoàn Hoa Hưng không xảy ra chuyện, khi nhắc tới tập đoàn này, có vị lãnh đạo nào trong chính quyền Tân Giang lại không bật ngón tay cái lên, nói xuất sắc, mùng Một

tháng Năm năm nay còn bầu ông ta làm công dân gương mẫu! Bây giờ bí thư Lục nói thế, rõ ràng là ngầm ám chỉ chuyện khác.

Khang Kiếm đứng bên cửa sổ, bình tĩnh nhìn ra những công trình xây dựng ở phía xa. Tết Dương lịch, khi tới công trường thị sát, anh còn bảo Hoa Hưng phải xử lý cho tốt chuyện của công nhân, bây giờ từ Trung ương tới địa phương đều rất quan tâm tới chuyện khất nợ tiền công của công nhân đến từ nông thôn. Khi đó Hoa Hưng vỗ ngực hứa hẹn ra trò, anh đã tin ông ta. Khang Kiếm biết Hoa Hưng có máu giang hồ, dù cũng không phải là chính nhân quân tử đàng hoàng, nhưng từ khi quen biết tới nay, ông ta chưa từng gây rắc rối cho anh. Không ngờ, lần này Hoa Hưng lại thật sự ngu ngốc.

Ông Tùng Trọng Sơn để Lục Địch Phi xử lý chuyện này, miệng thì nói là để bảo vệ anh, nhưng thực ra là không còn tín nhiệm anh nữa. Hoặc có thể nói, trong lòng ông ta, chức thị trưởng xây dựng đã được định sẵn.

Đúng lúc này lại xảy ra chuyện lớn, sau khi bọn họ biết tin, có phải là đang cười thầm?

Khang Kiếm nhếch mép đầy mỉa mai:

Điện thoại bàn bỗng đổ chuông, Giản Đơn nhấc máy:

- Xin chào, đây là văn phòng trợ lý thị trưởng Khang Kiếm. Bạch Nhạn? Vâng, chị đợi một lát.

Giản Đơn ngẩng đầu nhìn Khang Kiếm, đưa máy cho anh rồi đi sang phòng bên cạnh.

- Sếp ăn cơm chưa? - Bạch Nhạn cười khẽ - Hôm nay căng tin có món bắp cải cuộn cay, em thấy mấy cô y tá ăn ngon lành quá nên cũng thử một miếng, cay chết đi được.

- Anh ăn món thịt xào thập cẩm, cho nhiều xì dầu quá nên đen sì sì. - Nghe thấy tiếng cười của Bạch Nhạn, lồng ngực đang tức thở của Khang Kiếm bỗng nhẹ nhõm đi ít nhiều.

- Chắc là bếp trưởng chuyên bán xì dầu rồi. Sếp ơi, anh không bật di động.

- Buổi sáng dự hội nghị nên anh tắt đi, lát nữa lại phải họp tiếp nên không bật. Sao thế?

- Em sợ anh ngủ gật lúc họp nên nhắn cho anh mấy cái tin sến nổi da gà. Anh yêu ơi… - Bạch Nhạn dài giọng, uốn éo gọi.

Khang Kiếm không nhịn được phì cười:

- Em muốn anh thất lễ trên hội nghị chắc! Haha, vậy lát nữa lúc họp anh sẽ lấy ra xem. Hôm nay có nhiều ca mổ không?

Bạch Nhạn làm việc ở phòng phẫu thuật, nhất định đã nghe nói về chuyện của tập đoàn Hoa Hưng, lại phải khiến cô lo lắng cho anh rồi, Khang Kiếm thở dài tự trách mình.

- Bình thường ạ, nếu không em làm gì có thời gian quấy rầy anh.

- Nhớ anh chứ gì? - Khang Kiếm thấp giọng hỏi.

- Ừm! - Bạch Nhạn gật đầu.

- Bạch Nhạn, nếu anh làm em thất vọng, em còn yêu anh không?

Bạch Nhạn trầm mặc:

- Còn phải xem là thất vọng kiểu gì, nếu là thất vọng về mặt nguyên tắc, em sẽ giết không tha. Nếu làm em thất vọng về mặt tiền đồ, cùng lắm không làm phu nhân quan lớn nữa, em đành miễn cưỡng chấp nhận vậy! Chậc, dù sao…đã bị anh sàm sỡ rồi, em cũng chẳng dụ được giai đẹp nào khác, thôi đành chấp nhận vậy.

- Hóa ra lại bất đắc dĩ thế cơ đấy!

- Chứ sao! - Bạch Nhạn cười khanh khách.

Khang Kiếm bật cười:

- Anh lại tưởng bở rằng em trúng tiếng sét ái tình với anh, sau đó không phải chàng thì thiếp nhất định không cưới!

- Kết quả đều là cưới, sao lại để ý là tiếng sét ái tình hay mưa dầm thấm đất. Sếp ngoan ngoãn đi họp đi nhé, tối em sẽ nấu món ngon, để an ủi trái tim bị tổn thương của sếp.

Nói xong, Bạch Nhạn chu môi đánh chụt một cái, thể hiện một nụ hôn nồng cháy.

Khang Kiếm ôm điện thoại, ngơ ngẩn cười mãi rồi mới lưu luyến buông xuống, khóe mắt đỏ hoe.

Mở đầu phiên họp buổi chiều chính là cuộc bầu chọn thị trưởng xây dựng. Lục Địch Phi cũng có mặt, anh ta ngồi cách Khang Kiếm mấy ghế, họ gật đầu nhìn nhau, ánh mắt đầy hàm ý sâu xa.

Người được đề cử là Khang Kiếm và Lục Địch Phi, ai được quá bán là thắng, kiểm phiếu ngay tại trận. Cả hội trường im phăng phắt, chỉ có tiếng người kiểm phiếu và tiếng viên phấn của viên thư ký cuộc họp đang chạy trên bảng đen.

Vẻ mặt Khang Kiếm rất thoải mái, cho rằng kết quả không có gì hồi hộp, có điều cũng chẳng có gì phải hụt hẫng, anh bèn dứt khoát nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hội trường bỗng vỡ òa.

- Sếp Khang… - Giản Đơn ngồi bên cạnh hưng phấn hích anh một cái - Chúng ta thắng rồi, 51%, quá bán rồi.

Khang Kiếm sửng sốt ngồi thẳng dậy, quay sang nhìn Lục Địch Phi và ông Tùng Trọng Sơn. Vẻ mặt Lục Địch Phi chưa bao giờ sa sầm như thế, còn ông Tùng Trọng Sơn nheo mắt lại, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Anh lại quay lên nhìn bục chủ tọa, người của Phòng Công chứng đang kiểm phiếu, trên bảng viết số phiếu của anh, quả đúng là quá bán, trái tim anh không kìm chế được nhảy vọt lên.

Mười phút sau, người của Phòng công chứ tuyên bố lần bỏ phiếu này công bằng, chính xác, phù hợp với mọi tiêu chuẩn, kết quả kiểm tra cho thấy kết quả bỏ phiếu không có sai sót.

Chủ tịch Hội đồng nhân dân nhìn sang ông Tùng Trọng Sơn rồi bước lên bục.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, mấy vị lãnh đạo ngồi cạnh Khang Kiếm đều đưa tay về phía anh tỏ ý chúc mừng, Khang Kiếm khiêm tốn chắp tay về phía mọi người tỏ ý cám ơn.

Nhờ vào chút chênh lệnh nhỏ nhoi, Khang Kiếm được bầu làm thị trưởng xây dựng. Tiếp đó sẽ là kiểm tra chính trị và thi công chức, thời hạn là một tuần, nếu không có gì thay đổi, Ban Nhân sự Tỉnh ủy sẽ đưa thông báo bổ nhiệm chính thức tới.

Hội nghị kết thúc, Khang Kiếm bước ra ngoài giữa một vòng người vây quanh, khó khăn lắm mới thoát ra được. Đang đi về phía văn phòng thì gặp Lục Địch Phi đi tới.

Đã trở lại với vẻ bất cần thường ngày, anh ta nhún vai:

- Lại thua cậu rồi!

Anh ta bắt tay với Khang Kiếm rồi nhếch miệng cười tự giễu.

- Tôi chỉ gặp may mà thôi. - Khang Kiếm liếc anh ta.

- Quả thật là cậu hơi may mắn, thời điểm này mà vẫn có được số phiếu như vậy, chứng tỏ bình thường cậu đã không làm việc vô ích. - Lục Địch Phi bỗng ghé sát vào tai Khang Kiếm - Cậu biết gì chưa, Hoa Hưng vừa bị bắt trên đường ra sân bay tỉnh. Lần này không chỉ có Ủy ban Kỷ luật tỉnh tra hỏi, mà các đồng chí bên Sở Công an ra tay cũng rất mạnh, tôi e rằng ông ta lại sắp khiến Tân Giang cuộn sóng rồi, không biết sắp có kịch hay gì xem đây.

- Ồ! - Khang Kiếm cười bình thản rồi buông tay Lục Địch Phi ra, mỗi người đi về một hướng.

Vào văn phòng, Khang Kiếm đóng cửa lại, lấy điều khiển ra bật điều hòa. Không hiểu sao tay lại hơi run, anh bấm mấy lần mới mở được.

Hội nghị Hội đồng Nhân dân kết thúc, ngày mai là cuối tuần, cuộc thi công chức cũng bắt đầu bước vào giai đoạn đếm ngược. Trên trang nhất của các tờ báo lớn nhỏ của Tân Giang là hình ảnh ban bệ lãnh đạo mới trúng cử, vị trí thứ ba từ trên xuống chính là đại danh của Khang Kiếm.

Điện thoại của Khang Kiếm thiếu điều muốn nổ tung, nội dung đều là chúc mừng và ca tụng! Vẽ hoa trên gấm ai mà chẳng thích làm. Bạch Nhạn nói số điện thoại của anh như thể số điện thoại cung cấp dịch vụ tình một đêm miễn phí dán trên cột điện thoại ngoài đường, hoặc là đường dây nóng giải quyết vấn đề ăn ngủ, người quen hay không quen đều muốn tỏ ra thân thiết với anh.

Khang Kiếm bật cười, cảm thấy cũng phiền nên tắt điện thoại đi.

- Hôm nay anh sẽ cùng em đi mua sắm. - Ăn sáng xong, anh hăm hở nói.

Bạch Nhạn ngẩng người, anh đã cùng cô đi xem phim, đi ăn cơm, đi tản bộ, nhưng chưa từng cùng cô đi mua sắm. Đàn ông thông thường nghe đến mua sắm là mặt đã biến sắc.

- Thật không? - Hai mắt cô sáng rỡ đầy phấn khích.

Khang Kiếm gật đầu.

- Tuyệt quá, em mặc quần áo rồi đi luôn. - Như sợ anh hối hận, cô không thèm rửa bát, phòng cũng không thèm dọn, mặc quần áo xong liền kéo thẳng anh xuống lầu.

Khang Kiếm than thầm trong lòng. Đối với phụ nữ, sức mạnh của việc mua sắm quả là vô biên…

Vì là cuối tuần nên trong trung tâm thương mại người đông như nêm. Bạch Nhạn như chú bướm nhỏ len lỏi giữa các gian hàng, mắt dán chặt vào những bộ quần áo đẹp đẽ. Khang Kiếm không hờ hững đứng một bên làm cây thông Noel giống những người đàn ông khác. Tay trái anh cầm túi xách và áo khoác của Bạch Nhạn, tay phải bê ly trà sữa cô đang uống dở, mặt không lộ chút sốt ruột nào. Cô ngắm được món nào anh liền giục cô thử, thử lên đẹp thì anh sẽ đi trả tiền, phen này anh quyết chiều hư Bạch Nhạn luôn.

- Sếp ơi, em xem giá rồi, đắt lắm. Bộ này là hàng mới về, qua hai tháng nữa là giao mùa, giảm 30% thì có thể mua được, đừng tiêu hoang. - Cô giữ ví của anh lại, ghé vào tai anh nói nhỏ.

- Mặc thì phải mặc đồ mới chứ, sắp Tết đến nơi rồi, mua thêm mấy bộ quần áo mới cũng đáng mà, không hoang phí đâu. - Khang Kiếm dịu dàng vuốt tóc cô, kéo cô sáng một bên nghỉ ngơi rồi mỉm cười nói với cô bán hàng.

- Gói giúp tôi bộ này lại!

Đoạn rút thẻ từ trong ví ra.

Bạch Nhạn chớp mắt, nếu cô kiên quyết, có phải sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của sếp không?

Quẹt thẻ xong, cô nhân viên đưa túi cho Khang Kiếm rồi nhìn Bạch Nhạn cười ngưỡng mộ.

- Sếp tốt quá.

Mua đồ xong, đương nhiên là phải thể hiện lòng thành. Lúc đi thang máy xuống, Bạch Nhạn bỗng ngoảnh lại, lém lỉnh hôn chụt Khang Kiếm một cái. Mặt Khang Kiếm thoắt đỏ bừng, húng hắng hai tiếng ra chiều mất tự nhiên rồi đảo mắt mấy vòng, cũng may không gặp người quen.

Mua được liền mấy bộ quần áo, Bạch Nhạn vui như trẻ con, nụ cười rạng rỡ trên mặt. Đi thêm một lát, Bạch Nhạn kêu đói nên họ bèn vào quá Papa Johns bên cạnh siêu thị ăn bít tết. Bạch Nhạn chưa ăn nhiều đồ tây, cầm dao lóng ngóng, Khang Kiếm nén cười cắt thịt bò hộ cô, khẽ nhắc cô lấy cái nào trước, cái nào sau. Suốt bữa cơm, Bạch Nhạn toát vã mồ hôi. Lúc thanh toán, cô lại toát mồ hôi thêm một lần nữa, nhưng trên mặt không lộ vẻ gì.

Ăn xong, sếp Khang nói phải đi cho nhẹ bụng nên không cho cô nghỉ ngơi, thấy bên đường có cửa tiệm đồ lót hàng hiệu liền đẩy cô vào trong, bảo cô chọn mấy bộ đồ lót, còn anh đứng ngoài đợi thanh toán.

Bạch Nhạn mân mê những bông hoa ren trên chiếc áo lót, nhíu mày nhìn sếp Khang đang đứng ngoài cửa.

Cô bỗng phát hiện, hôm nay sếp Khang giống như hái ra tiền, nếu không quẹt mòn cái thẻ kia thì không cam tâm. Đàn ông như vậy, có phải đang thể hiện không?

Không thể phục lòng tốt của sếp Khang, Bạch Nhạn chăm chú chọn ra hai bộ đồ lót trông thì bảo thủ, nhưng mặc lên lại khiến máu huyết người ta sôi lên sùng sục, đây gọi là đôi bên cùng có lợi.

Sau đó Khang Kiếm lại nói tới tiệm giày xem, vừa vào cửa, một đôi bốt da dê cao cổ đã đập vào mắt họ, Khang Kiếm bảo Bạch Nhạn đi thử, Bạch Nhạn lắc đầu không thích màu đó.

- Em đi cho anh ngắm mà, anh thích là được rồi. - Sếp Khang ấn cô ngồi xuống, bảo cô nhân viên lấy cỡ của Bạch Nhạn, sau đó anh quỳ xuống, giúp Bạch Nhạn tháo dây giày.

- Sếp! - Liếc thấy cô nhân viên đang bịt miệng cười trộm, mặt Bạch Nhạn đỏ bừng lên - Để em tự làm.

- Không sao. - Sếp Khang cởi giày của cô ra, đi đôi bốt da vào, bảo cô đi hai vòng trong tiệm rồi gật đầu hài lòng.

Nhìn sếp Khang lại rút thẻ ra quẹt, Bạch Nhạn nhắm mắt lại, lòng đau như cắt, đôi giày bốt đó bằng tiền lương hai tháng của cô đấy.

Họ đi tới tận chiều, Bạch Nhạn thấy mình như một đứa trẻ đang ngóng Tết, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, chỗ nào cũng mua đồ mới, đến kẹp tóc sếp Khang cũng mua thêm mấy cái mới cho cô. Mà cô muốn mua món gì đó cho anh thì anh lại lắc đầu, nói tạm thời không dùng đến.

Lúc này, Bạch Nhạn cảm thấy biểu hiện của sếp Khang không giống với vẻ thể hiện lòng sĩ diện, mà như đã ngấm vào trong máu. Hình như anh muốn chỉ trong ngày hôm nay sẽ mua hết tất cả những thứ đẹp đẽ trên phố tặng cho cô.

- Sếp ơi. - Đi mua sắm rời rạc cả chân, họ bèn ghé vào một quán cà phê ven đường uống cà phê và ăn điểm tâm. Bạch Nhạn nhìn đống túi xách chất đầy dưới đất, từng này tuổi rồi, lần đầu tiên cô xa xỉ như thế, lần đầu tiên cảm thấy Tết là một ngày lễ khiến người ta hưng phấn và mong đợi - Cứ tiêu pha kiểu tán gia bại sản thế này, sớm muộn gì chúng ta cũng phải hít không khí mà sống thôi.

- Hiếm khi có dịp mà, anh đã mua cho em cái gì bao giờ đâu. - Vừa ngoáy cà phê trong cốc, Khang Kiếm vừa áy náy mỉm cười.

- Anh biết không, không được quá nuông chiều phụ nữ, nếu anh chiều nhiều thành quen, hậu quả sẽ phải tự gánh chịu đấy. - Bạch Nhạn bưng ly cà phê lên, khóe miệng cong lên dịu dàng.

Khang Kiếm ngồi dịch sát vào cô, siết chặt tay cô:

- Chẳng phải, người ta vẫn nói, cưng chiều bà xã cũng là một sự nghiệp vĩ đại của người đàn ông sao?

- Sếp à - Bạch Nhạn nhìn kỹ anh, ranh mãnh đảo mắt mấy vòng - Người ta nói thăng quan thì sẽ phát tài. Bây giờ có phải chúng ta đã phát tài nên mới tiêu pha hào phóng như vậy không?

Khang Kiếm nhéo mũi cô:

- Đừng nói lung tung. Công việc của anh bận rộn, lần sau không biết đến lúc nào mới có thời gian đi mua sắm với em, cho nên hôm nay mua sắm cật lực một chút. - Nói xong, đột nhiên lòng anh bỗng cảm thấy chua xót, tim đau thắt lại, anh phải cắn chặt môi mới có thể đè nén được. - Tối nay em muốn ăn gì?

- Ăn điểm tâm Quảng Đông. - Bạch Nhạn thật sự sợ phải đến tiệm ăn Tây chịu cực hình.

- Được, ăn xong chúng ta đi xem phim.

- Mang hết chỗ đồ này đi xem phim á? - Mắt Bạch Nhạn muốn rời khỏi tròng.

- Ở rạp có chỗ gửi đồ, không phiền đâu.

Bạch Nhạn nghiêng đầu, tì tay lên cằm:

- Hôm nay sếp hơi kỳ lạ nha, có phải vì sắp tới năm 2012 nên anh coi hôm nay là ngày tận thế, muốn làm một lèo cho xong hết tất cả mọi chuyện?

- Nếu hôm nay quả thực là ngày tận thế cũng tốt. Anh sẽ nắm chặt tay em, không nghĩ tới điều gì khác, lặng lẽ đón chờ khoảnh khắc đó.

- Không phải là ngày tận thế thì càng tốt hơn chứ? Hạnh phúc là một cái bánh to, cắt thành từng miếng nhỏ rồi từ từ thưởng thức, mới cảm nhận được hương vị. Nếu nuốt chửng luôn, không nghẹn thị cũng ngán chết, làm gì còn ý nghĩa nữa. Sếp à, lần sau đừng như vậy nữa, muốn chiều chuộng em không nhất định phải rải hết tiền mặt một lần, anh có thể trả góp mà.

Khang Kiếm quay sang nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt thâm sâu, như thể nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Rất lâu sau, anh ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ lên cánh tay cô:

- Bạch Nhạn, trong chuyện tình cảm, người ta có thể vì mình mà ích kỷ đi một chút không?

- Đương nhiên, tình cảm chứ đâu phải đi làm từ thiện, cái cần có là sự bá đạo và chiếm hữu.

Khang Kiếm cắn môi, như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội. Anh nín thở, ngước mắt nhìn bốn phía. Đang lúc hoàng hôn, tiệm cà phê còn thưa thớt khách, khách uống cà phê đều là các đôi tình nhân, bọn họ ngồi trong góc khuất, không có ai nhìn về phía này.

- Bạch Nhạn, nếu anh không làm thị trưởng, em có chấp nhận được không? - Anh hạ giọng hỏi.

- Cùng lắm thì tìm việc khác. Ngoài làm quan ra sếp làm được việc gì khác đấy chứ?

Khang Kiếm cười:

- Anh biết làm rất nhiều việc, cũng biết kiếm rất nhiều tiền, đủ để cưng chiều em lên tận mây xanh. Nhưng Bạch Nhạn ạ, trước khi kiếm tiền, có thể anh phải đi tới một nơi rất xa, chưa biết chừng chúng ta phải rất lâu sẽ không được gặp nhau, có thể phải đến năm năm hay mười năm. Em có đợi được anh quay về không?

Bạch Nhạn ngồi thẳng dậy, hỏi anh một cách chân thành và nghiêm túc:

- Nếu đổi lại là em phải đi tới một nơi rất xa, phải đi rất lâu, anh có đợi em không?

Khang Kiếm gật đầu rất quả quyết.

- Vì thế, đây không phải là vấn đề. - Bạch Nhạn nhún vai, bóp bóp tay anh rồi ngả lên đầu vai anh - Cứ giữ tim mình ở trong bụng đi! Sếp ơi, đừng nói những lời trẻ con như thế, nói cái gì trí tuệ một chút đi. Ví như làm sao để giải quyết khủng hoảng kinh tế toàn cầu, làm sao để giải quyết vấn đề viên chức mãn nhiệm rồi nhưng vẫn đi làm ở Tân Giang, làm sao…Ui, anh đánh em. - Vừa xoa trán, Bạch Nhạn vừa dẩu mỏ lên.

- Cô nhóc quậy.

Không kìm chế được, anh véo lên đôi má trắng mịn của cô, vì những lời thay đổi chủ đề đầy ân cần của cô trong phút chốc đã biến không khí nặng nề giữa họ trở nên vui vẻ và nhẹ nhõm, tâm tư mắc míu bao lâu nay của anh cũng trong phút chốc tan biến, nắng vàng rực rỡ.

Vui mừng xiết bao, anh có cô. Trông cô nhỏ bé yếu ớt, nhưng thực tế lại là một cây đại thụ thẳng tắp, có thể khỏe khoắn trưởng thành, cũng có thể tỏa bóng râm che chở cho người khác. Nếu ngày mai thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, anh tin rằng họ nhất định sẽ nắm chặt tay, cùng nhau đối mặt.

Bạch Nhạn ôm chặt eo anh, cọ tới cọ lui trong lòng anh rồi ngáp dài lười biếng:

- Sếp ơi, em mệt quá, chẳng muốn ăn ở bên ngoài cũng chẳng muốn đi xem phim, em chỉ muốn về nhà thôi.

- Ừ, mình về nhà.

Về nhà, là một từ ấm áp biết nhường nào.

Một chỗ trọ nhỏ bé, đồ đạc đơn sơ, vì sự hiện diện của một người con gái mà trở thành mái nhà.

Họ xách theo túi lớn túi nhỏ bước đi trong gió. Những đụn tuyết bám trên cây bị gió thổi bay lả tả đầy trời, rơi xuống vai họ. Bạch Nhạn đưa tay ra phủi cho Khang Kiếm rồi vòng tay qua eo anh một cách rất tự nhiên.

Cô biết, họ không cần đến những lời hứa hẹn nặng nề, lúc này chỉ một cái ôm nhẹ cũng là quá đủ.

Điều ngoài ý muốn tới rất nhanh.

Kỳ thi công chức kết thúc, trước tiên Khang Kiếm tới vụ tổ chức Tỉnh ủy để báo cáo, sau đó đi cùng với Vụ trưởng Vụ Tổ chức tới Ủy ban nhân dân thành phố Tân Giang. Sau khi lãnh đạo công bố thư bổ nhiệm, anh sẽ chính thức nhậm chức thị trưởng mảng xây dựng.

Buổi sáng, trong phòng hội nghị của Ủy ban Tân Giang chật cứng các cán bộ từ cấp phó sở trở lên. Người của ban lãnh đạo ngồi hai bên, ở giữa giành ra hai vị trí, rõ ràng là dành cho thị trưởng mới và lãnh đạo của Vụ Tổ chức Tỉnh ủy.

Thấy đã đến chín giờ, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía cửa lớn, kết quả đợi tới chín giờ rưỡi vẫn không thấy bóng dáng lãnh đạo Vụ Tổ chức và Khang Kiếm đâu. Không phải là kẹt xe chứ, Chủ nhiệm Văn phòng Thành ủy lẩm bẩm rồi bấm số điện thoại của Vụ Tổ chức, người của Vụ Tổ chức nói xin đợi thêm một lát, hai người họ đã xuất phát được một lúc rồi, chắc sẽ đến ngay thôi.

Đợi tới tận chín giờ bốn mươi lăm phút, Vụ Tổ chức bỗng gọi điện tới nói việc nhậm chức hôm nay sẽ đổi sang ngày khác, nhưng nguyên nhân cụ thể thì không nói. Ông Tùng Trọng Sơn xua tay ra hiệu cho mọi người giải tán rồi ngoảnh đầu lại đưa mắt nhìn Lục Địch Phi ngồi gần đó, Lục Địch Phi nhướn mày, gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Một hàng người nối đuôi nhau ra khỏi phòng họp. Lúc xuống cầu thang thì thấy xe của Khang Kiếm và lãnh đạo Vụ Tổ chức đỗ trong sân, ngoài ra còn có hai chiếc xe cảnh sát, đứng cạnh xe là tổ trưởng tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật đã tới lần trước - ông Nghiêm Lệ.

Mọi người đều sửng sốt.

Ông Tùng Trọng Sơn tiến lên phía trước bắt tay với ông Nghiêm Lệ, băn khoăn hỏi:

- Đây là...?

Ông Nghiêm Lệ thở dài:

- Bí thư Tùng, lần trước chúng tôi điều tra không triệt để, thư tố giác quá nhiều nên Tỉnh ủy đề nghị chúng tôi điều tra lại từ đầu.

- Vậy đồng chí Khang Kiếm đây? - Ông Tùng Trọng Sơn nhìn Khang Kiếm, trông anh cực kỳ bình tĩnh.

- Ông chủ tập đoàn Hoa Hưng đã khai ra một số chuyện có liên quan tới đồng chí Khang Kiếm, chúng tôi tới xác nhận một chút, vì thế nhờ bên Vụ Tổ chức linh động xử lý, việc nhậm chức tạm thời hoãn lại một lát.

- Ồ! - Ông Tùng Trọng Sơn gật đầu vẻ đã hiểu - Không sao, chuyện của tổ trưởng Nghiêm quan trọng hơn.

- Sau này sẽ báo cáo cụ thể với bí thư Tùng sau. - Ông Nghiêm Lệ gật đầu với ông Tùng Trọng Sơn rồi bước về phía Khang Kiếm - Chúng ta đi thôi!

Khang Kiếm hỏi:

- Cháu có được gọi điện thoại không?

Anh biết, lần lên xe này sẽ là chia cách lâu dài với Bạch Nhạn, anh muốn được nghe giọng nói của cô.

Ông Nghiêm Lệ vỗ vai anh:

- Kiếm Kiếm, cháu đừng làm chú khó xử.

Khang Kiếm nhắm mắt lại rồi quay mặt sang nơi khác, bắt gặp ánh mắt của Lục Địch Phi, anh mỉm cười đáp lại rồi xoay người lên xe.

Hai chiếc xe cảnh sát lần lượt chạy ra khỏi sân Thành ủy.

58. Chương 13.1

Chương 13: Đêm vắng sao

Trên xe có tất cả năm người.

Tài xế và ông Nghiêm Lệ ngồi đằng trước, Khang Kiếm ngồi phía sau, hai bên là hai người đàn ông đẹp trai mặt mày lạnh tanh. Có thể vì sợ anh nghĩ quẩn nên suốt quãng đường, mắt hai người đàn ông đó cứ dán chặt vào Khang Kiếm.

Khang Kiếm lại bình tĩnh đến kỳ lạ, như thể đang đi công tác, nhàn nhã quan sát cảnh vật vụt qua ngoài cửa sổ để cho mau qua quãng đường dài lê thê, bức bối.

Khi nhìn thấy hai chữ Dư Châu trên biển chỉ đường, anh biết xe đã ra khỏi địa phận Tân Giang. Nếu là án của Ủy ban Kỷ luật sở tại, địa điểm song quy sẽ ở chính địa phương. Nếu là Viện Kiểm sát nhúng tay vào, thông thường sẽ song quy tại nơi khác để tránh cho công tác điều tra bị ảnh hưởng bởi tình cảm. Mà Viện Kiểm sát đã ra tay, tức là chứng cứ đã xác thực, lệnh bắt sẽ rất nhanh chóng được đưa xuống.

Khang Kiếm chớp mắt, dịch người về phía sau, hai tay đặt trên đầu gối.

Hiện tại, càng ngày anh càng cách xa Bạch Nhạn hơn.

Đôi khi anh đã thầm nghĩ, nếu biết Hoa Hưng sẽ gây họa thì anh có tiếp tục đến làm phiền Bạch Nhạn nữa không? Câu hỏi này đã không được thành lập, về danh nghĩa, anh và cô đã từng là vợ chồng, trên thực tế cũng đã từng là vợ chồng. Có thể nói, mười mấy ngày qua là những ngày vui vẻ và hạnh phúc nhất của anh từ trước tới giờ. Nghĩ lại thật muốn bật cười, lúc đầu khi mới gặp Bạch Nhạn, anh tưởng mình sẽ đứng từ trên cao quan sát cô, trở thành vị thần thao túng vận mệnh của cô. Không ngờ, thực tế lại giáng cho anh một cái bạt tai nảy lửa. Anh phải cảm ơn cái bạt tai này, khiến anh thấy được sự xấu xa của bản thân, cũng thấy rõ được trái tim mình.

Chỉ có điều, thực sự cảm thấy rất có lỗi với Bạch Nhạn.

Ngồi trên chiếc xe này, anh từ trên chín tầng mây ngã nhào xuống đáy vực, lại là vì một người phụ nữ khác. Nhớ lại khi đó anh thật sự quá sốt ruột, muốn khẩn cấp đoạn tuyệt quan hệ với Y Đồng Đồng. Biết rõ nhược điểm của cô ta, muốn cắt đứt đến cùng nên anh mới nhờ Hoa Hưng giúp đỡ.

Anh tưởng Hoa Hưng an toàn và nghĩa khí. Mấy năm nay anh đã giúp ông ta rất nhiều, cũng đem lại cho tập đoàn Hoa Hưng rất nhiều ưu đãi. Có lần uống say, Hoa Hưng lè nhè nói với anh: "Sếp Khang, anh liêm khiết như vậy cho ai nhìn? Trong thành phố này, từ quan nhỏ hơn đến quan to hơn anh, ai chẳng xòe tay ra với tôi. Ngày lễ ngày Tết, phong bì tôi gửi đi chẳng ai trả lại, sao anh lại chẳng hiểu sự đời như thế?". Nghe xong anh chỉ cười, nói bây giờ tôi vẫn chưa lập gia đình nên không thiếu tiền tiêu, một người no thì cả nhà không sợ đói. Nếu sau này có việc gì cần kíp, tôi sẽ tới tìm ông. Hoa Hưng gật đầu như bổ củi.

Khang Kiếm từ từ nhắm mắt lại, đã tới nước này, không nói hối hận, cũng không trách Hoa Hưng. Ông ta tuổi tác đã cao, ăn sung mặc sướng đã quen, đã sớm mất đi nhuệ khí tuổi trẻ, lần này bị bắt không thể chịu đựng nổi. Nếu anh đoán không nhầm, khi thẩm tra Hoa Hưng, tất nhiên họ sẽ trực tiếp hỏi về quan hệ giữa anh và ông ta, nếu không, sao lại chỉ có một mình anh bị song quy? Những chuyện khác, người khác chắc chắn không để cho Hoa Hưng nói ra.

Cho nên mới nói, đây là một cái bẫy được dàn dựng quá tinh vi, phía trên rải đầy lá rụng và đất cát, chỉ đợi anh bước tới. Mọi việc đều đã đâu vào đấy, chỉ còn thiếu một trận gió đông. Việc Hoa Hưng để công nhân của mình rút dao chém công nhân đến từ nông thôn, chính là trận gió đông ấy.

Vòng qua hết lần này đến lần khác, lần này cuối cùng anh đã sập bẫy.

Quan trường như chiến trường, thắng làm vua, thua làm giặc, không có gì phải than vãn cả, chấp nhận số phận đi!

Nhưng lòng không phải không buồn bã.

Không phải vì điều gì khác, dù bị quả báo thế nào cũng là hậu quả do những hành vi sai trái của anh gây ra, bụng làm dạ chịu. Tại sao còn phải khiến Bạch Nhạn vì anh mà liên lụy?

Khang Kiếm thở sâu, lòng rối bời vì hổ thẹn, áy náy và tiếc nuối, nhưng đồng thời cũng cảm thấy ấm áp.

Giờ đây, anh đã mất đi tự do, mất đi sự nghiệp, nhưng trong lòng anh có Bạch Nhạn, cuộc sống của anh không phải chỉ toàn tro tàn.

Chiếc xe bỗng chòng chành. Khang Kiếm mở mắt ra thì thấy chiếc xe đã ra khỏi đường cao tốc và đang đi vào một con đường cấp huyện, chạy một lát rồi tiến vào một trường đào tạo cán bộ nông thôn do Sở Nông nghiệp thành lập.

Tháng Chạp mùa đông, sân trường vắng lặng, cỏ cây đóng băng thành một màu trắng xóa. Ngước mắt nhìn lên, trước một tòa nhà có vẻ như là nhà ăn có hai ba người đang đứng nhìn ngó sang bên này, nhưng không dám lại gần.

- Trợ lý Khang, đi bên này.

Một người đàn ông túm lấy cánh tay Khang Kiếm rồi chỉ vào một tòa nhà ba tầng.

Khang Kiếm ngước mắt lên nhìn, mỗi ô cửa sổ của tòa nhà ba tầng đều có hàng rào sắt chặn kín những tia sáng bên ngoài. Anh được đưa tới một căn phòng ở tầng ba, bên trong trống không, chỉ có một cái bàn, hai cái ghế.

Đây chính là phòng thẩm tra song quy trong truyền thuyết, cũng là chốn ngục tù không được gọi tên.

Khang Kiếm bình tĩnh đưa mắt nhìn quanh rồi đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Ông Nghiêm Lệ vẫy tay bảo những người khác ra ngoài rồi bước về phía Khang Kiếm, vỗ lên vai anh:

- Kiếm Kiếm, đừng trách chú Nghiêm, lần này là án của Tỉnh ủy giao, chú cũng bất lực, đành phải cố gắng tham gia để giảm bớt khổ sở cho cháu. Nhưng người phụ trách trực tiếp là cán bộ bên Viện Kiểm sát Dư Châu.

Khang Kiếm ngoảnh lại cười:

- Không sao ạ, chú Nghiêm, chú cứ làm theo quy định. Chuyện lần trước, cháu cảm ơn chú.

Ông Nghiêm Lệ thở dài:

- Ừ, Kiếm Kiếm, khi còn làm thư ký cho bố cháu, chú thấy cháu rất thận trọng, sao lại dây dưa với loại con buôn như Hoa Hưng chứ!

- Nhân vô thập toàn. - Khang Kiếm nhún vai.

Thời kỳ đầu mới công tác, ông Nghiêm Lệ được điều đến Ban tuyên truyền huyện Vân. Khi làm chủ tịch huyện, ông Khang Vân Lâm yêu cầu ông Nghiêm Lệ làm thư ký cho mình. Sau khi quay về tỉnh, ông cũng đưa ông Nghiêm Lệ về tiếp tục làm thư ký cho ông. Sau này làm bí thư Sở Tư pháp, ông Khang Vân Lâm bèn điều ông Nghiêm Lệ tới công tác tại Ủy ban Kỷ luật. Ông Nghiêm Lệ bản tính chính trực, làm việc nghiêm túc nên không được ủng hộ trên quan trường. Nếu không có ông Khang Vân Lâm hỗ trợ, có lẽ đến giờ ông vẫn chỉ là một viên chức quèn. Bây giờ, tốt xấu gì ông cũng đã là lãnh đạo cấp sở, chuyên phụ trách điều tra các vụ nhận hối lộ của quan chức.

Với ông Nghiêm Lệ, ông Khang Vân Lâm cũng coi như là có ơn tri ngộ. Chuyện trong gia đình ông, có lẽ ông Nghiêm Lệ là người ngoài duy nhất biết hết sự tình.

- Chú đã cho người thông báo với bố mẹ cháu, để họ nhờ các bác cháu hoặc một số mối quan hệ cũ tìm cách giúp.

Khang Kiếm lắc đầu cười nhẹ, chuyện này Viện Kiểm sát đã ra mặt, chứng tỏ trong tay họ đã có một số bằng chứng. Quyền tạm giữ chỉ có 24 tiếng. Qua 24 tiếng mà không ra ngoài, có lẽ anh sẽ chính thức bị bắt giam. 24 tiếng - một ngày một đêm, các bác ở tận Bắc Kinh xa xôi, nước xa không cứu được lửa gần, ông Khang Vân Lâm giờ đã về hưu, những mối quan hệ cũ lại còn chẳng mau mau tránh cho xa, ai còn nể mặt ông nữa, chẳng có ai muốn đùa giỡn với pháp luật cả.

- Phấn chấn lên. - Ông Nghiêm Lệ mệt mỏi cụp mắt xuống rồi đi ra ngoài.

Trời dần tối, căn phòng trống trải lạnh như một hầm băng, Khang Kiếm ngồi lặng lẽ trên ghế.

Cửa mở ra, một người đàn ông bê một bát cơm bước vào. Không có nước, không có rau, chỉ có một bát cơm trắng. Khang Kiếm nhận lấy, cầm đũa từ tốn ăn, như thể đang ở trong một nhà hàng nào đó.

Người đàn ông ngỡ ngàng nhìn anh. Thông thường, các quan chức bị song quy hoặc gào thét như điên, đòi sống đòi chết, hoặc ánh mắt đờ đẫn, không nói lời nào. Lần đầu tiên ông ta nhìn thấy một phạm nhân tỏ vẻ như không có chuyện gì như Khang Kiếm.

Khang Kiếm không dám ăn nhiều vì sợ lát nữa khát không chịu nổi, miễn sao bụng không đói là được. Anh quen thuộc với quy trình này, những người này sẽ không đánh đập hay chửi mắng anh, họ chỉ hủy hoại ý chí và tinh thần của anh, ép anh phải khai ra tất cả.

Ăn cơm xong, khoảng bảy giờ hơn có hai người đàn ông bước vào, ông cao hơn họ Lưu, người thấp hơn họ Chung.

Ông Lưu, kiểm sát viên của Viện Kiểm sát, phụ trách tra hỏi, người họ Chung ghi chép.

- Khang Kiếm, có người tố cáo khi phụ trách mảng xây dựng ở thành phố Tân Giang, anh đã có hành vi nhận hối lộ. Bây giờ chúng tôi cho anh một cơ hội, thành thật thì sẽ được khoan hồng. - Ông Lưu nói.

Khang Kiếm nhìn thẳng vào ông ta:

- Nếu đã có người tố cáo, các ông có đầy đủ chứng cớ thì cứ trực tiếp kết án là được.

Ông Lưu nhướn đôi mày rậm:

- Anh tưởng chúng tôi đang dọa anh hả? Được, tôi hỏi anh, anh có quen Hoa Hưng không?

Khang Kiếm gật đầu:

- Quen, ông ta là một doanh nhân ưu tú của Tân Giang.

Ông Lưu hừ mũi khinh miệt:

- Ông ta đã khai ra, tháng Năm năm ngoái, ông ta đã chuyển nhượng cho anh một chiếc xe thể thao trị giá 50 vạn tệ với giá chỉ ba vạn tệ, đồng thời còn tặng cho anh một căn hộ độc thân cao cấp với đầy đủ trang thiết bị ở trung tâm thành phố, giá thị trường lên đến một triệu tệ. Có chuyện này không?

Khang Kiếm mím môi, anh còn nhớ khi đó anh đã nói với Hoa Hưng rằng căn hộ đó chỉ cho Y Đồng Đồng được quyền sử dụng chứ không có quyền sở hữu. Một khi Y Đồng Đồng rời khỏi Tân Giang, căn hộ đó vẫn sẽ trả lại cho Hoa Hưng, còn chiếc xe, thực ra là mua rẻ.

- Sao không nói gì? - Ông Lưu cau mày - Anh đừng nói với tôi rằng anh không phải là chủ nhân của chiếc xe và căn hộ đó.

Ông ta rút mấy tờ giấy từ chiếc túi xách mang theo bên mình ra:

- Chúng tôi đã điều tra, đây là khẩu cung của Hoa Hưng, còn đây… - Ông ta đứng thẳng dậy, nhếch mép mỉa mai - Là chữ ký xác nhận của chủ hộ - Y Đồng Đồng.

Khang Kiếm sững sờ.

- Y Đồng Đồng, giáo viên mỹ thuật trường trung học Tân Giang, bạn gái cũ của anh. Vì muốn đá cô ta để kết hôn với người phụ nữ khác, anh đã dùng chiếc xe và căn hộ làm quà chia tay để đạt được mục đích. Đây là chứng minh nhân dân của chủ xe, đây là bản sao giấy chứng nhận quyền sở hữu của căn hộ, tất cả đều đứng tên Y Đồng Đồng.

Khang Kiếm nhìn ba chữ "Y Đồng Đồng"trên giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà, bóng đen u ám như một quả núi đè lên người anh. Hoa Hưng không biết anh muốn chia tay với Y Đồng Đồng, chắc chắn ông ta tưởng nhầm rằng anh muốn vỗ về Y Đồng Đồng nên mới tự ý chủ động giúp anh tăng giá trị món quà lên.

- Sao? Chúng tôi không bóp méo hình tượng sáng chói của anh chứ? - Ông Lưu lấy tờ giấy về, nhắm mắt lại rồi nói tiếp - Đây chỉ là một phần thôi, tháng Chín năm nay, Hoa Hưng còn biếu anh hai triệu tệ tiền mặt nữa.

- Hai triệu tệ? - Khang Kiếm sửng sốt.

- Anh Khang, đừng có tỏ vẻ vô tội. Thực ra anh rất thông minh, khi nhận hối lộ, anh không hề ra mặt, lúc thì là người tình, lúc thì là vợ cũ. Chúng tôi đặt nghi vấn nghiêm trọng về việc anh đang tẩu tán tài sản trá hình.

- Ông nói hai triệu tệ này đưa cho vợ cũ của tôi? - Khang Kiếm rối mù.

Ông Lưu gật đầu:

- Ngày 24 tháng 9, Bạch Nhạn - vợ cũ của anh đã nhận hai triệu nhân dân tệ tại văn phòng của Hoa Hưng, ông ta còn sai thư ký đưa cô ta đến ngân hàng.

***

Bạch Nhạn biết được tin Khang Kiếm bị đưa đi là sau ca mổ buổi trưa.

Một thanh niên đi xe máy đâm vào một chiếc ôtô Ford, lúc đưa tới bệnh viện, cả người cậu thanh niên như tắm trong máu. Ca mổ này kéo dài bốn tiếng đồng hồ, lúc đi ra đã là hai giờ, bụng Bạch Nhạn lép kẹp, nôn nao, dạ dày đau quặn.

Rửa tay xong, cô cởi mũ y tá rồi định đi uống một tách trà nóng cho ấm bụng. Vừa ra khỏi phòng mổ đã nhìn thấy Giản Đơn và Liễu Tinh đứng bên ngoài. Vẻ nghiêm trọng trên khuôn mặt họ khiến tim cô chùng xuống.

Giản Đơn đã đến được một lúc, nghe nói Bạch Nhạn đang tham gia ca mổ, anh bèn quay đi tìm Liễu Tinh. Khi gặp nhau, họ đều hơi mất tự nhiên. Giản Đơn nhanh chóng đè nén sự thất vọng trong lòng xuống rồi kéo Liễu Tinh sang một bên.

Nghe anh kể xong, Liễu Tinh hoảng lên, sếp Khang thật sự nhận hối lộ ư? Anh ấy có phải vào tù không? Nếu vào tù thì phải bao lâu sau mới được ra?

Giản Đơn lập tức trừng mắt nhìn cô, không được nói lung tung, mọi việc còn chưa điều tra sáng tỏ, bây giờ điều quan trọng là phải an ủi Bạch Nhạn, rồi còn phải tìm người nghĩ cách.

Liễu Tinh cuống quít gật đầu, trong lòng xót xa thay cho Bạch Nhạn, hai người họ mới quay lại với nhau chưa được bao lâu thì đã phải chịu cú sốc này.

- Xảy ra chuyện gì thế? - Bạch Nhạn mỉm cười hỏi Giản Đơn rồi dẫn họ tới phòng hồ sơ, ở đó không có ai, nói chuyện tiện hơn.

- Em nói đi. - Nhìn gương mặt mệt mỏi của Bạch Nhạn, trong lòng không nỡ, Giản Đơn bèn đẩy Liễu Tinh một cái.

Liễu Tinh lắc đầu:

- Anh biết nhiều, anh nói đi.

Cô đi tới, ôm chặt lấy Bạch Nhạn:

- Nhạn, cậu phải kiên cường nhé.

Bạch Nhạn cười:

- Làm gì thế này! Giản Đơn, có phải chức thị trưởng của sếp Khang bị người khác cướp mất rồi không?

Giản Đơn cúi gằm đầu:

- Không phải là bị cướp, mà sếp Khang xảy ra chuyện rồi.

Anh đem mọi chuyện lúc sáng kể lại tỉ mỉ.

Bạch Nhạn bê tách trà lên, nhấp từng ngụm nhỏ, rất lặng lẽ.

- Cụ thể là những chuyện gì, không ai rõ sao? - Bạch Nhạn hỏi.

- Trước khi chưa có lệnh bắt chính thức thì không ai biết được. - Giản Đơn trả lời.

- Có thể tìm người nghe ngóng không?

- Tối nay bí thư Khang và Giám đốc Lý tới Tân Giang, tới lúc đó chúng ta sẽ xem tình hình của họ thế nào.

- Nếu thật sự nhận hối lộ thì phạt tù bao nhiêu năm?

- Nhận hối lộ năm nghìn tệ đã được coi là phạm tội. Tiền nhận hối lộ phải hoàn trả lại, nếu con số đó là 500.000 tệ thì ít nhất phải mười năm. Bạch Nhạn, em đừng nghĩ quẩn, sếp Khang sẽ không có chuyện gì đâu. Lần này là do có người ganh tị với việc anh ấy trúng cử nên vu oan cho anh ấy thôi. - Giản Đơn ra sức an ủi Bạch Nhạn.

- Liễu Tinh, đi mua bánh mì hộ mình, mình đói phát điên lên rồi. - Bạch Nhạn quay sang nói với Liễu Tinh.

Liễu Tinh gật đầu rồi đi ra ngoài.

- Anh Giản, có phải bây giờ chức thị trưởng xây dựng sẽ rơi vào tay Lục Địch Phi không? - Bạch Nhạn cố ý bảo Liễu Tinh đi là vì có một số chuyện, cô sợ Liễu Tinh biết được sẽ càng thêm lo lắng.

- Có lẽ vậy. Công việc của sếp Khang, bí thư Lục đã tiếp quản rồi. - Giản Đơn thở dài than vãn - Giậu đổ bìm leo, bây giờ trong Ủy ban ai nấy đều dè bỉu sếp Khang, còn Lục Địch Phi đi tới đâu cũng có người theo đuôi nịnh bợ, buổi tối có người mở tiệc chúc mừng anh ta ở khách sạn, anh… còn phải tham gia nữa.

- Đi đi, vì miếng cơm manh áo, chịu ấm ức một chút có đáng là gì. À, bố mẹ của sếp Khang đến rồi sẽ ở đâu?

- Ngoài khách sạn ra thì còn ở đâu được! Ủy ban thành phố không thể ra mặt đón tiếp họ được.

- Anh Giản, anh giúp em liên hệ với khách sạn rồi gọi điện cho bố mẹ anh ấy, bảo họ sau khi tới Tân Giang thì đến thẳng khách sạn, buổi tối em sẽ đến đó với họ. Chỗ em nhỏ quá, phòng ốc lại lạnh, họ lớn tuổi rồi ở không tiện.

Nói xong, Bạch Nhạn rút trong ví ra một tấm thẻ:

- Anh sắp xếp cho họ căn phòng tốt một chút, họ sống dư dả quen rồi, lúc này đừng để họ cảm thấy bị tiếp đãi quá chênh lệch, nếu không sẽ càng buồn thêm.

Giản Đơn nhận tấm thẻ rồi nhìn Bạch Nhạn, lòng chấn động:

- Bạch Nhạn, sếp Khang rất yêu chị.

Không nghĩ được phải nói gì, nửa ngày trời Giản Đơn mới rặn ra được một câu.

Anh xấu hổ gãi đầu:

- Tôi đi theo anh ấy mấy năm rồi, thấy anh ấy mất kiểm soát đều là vì chị. Khi đi công tác, lúc nói chuyện, anh ấy thích nhất là kể chuyện Bạch Nhạn nhà tôi thế này thế nọ, lúc nói, khuôn mặt vô cùng rạng rỡ.

Bạch Nhạn đỏ mặt bĩu môi:

- Anh ấy yêu em là đúng rồi, bởi vì em tốt mà!

- Tự cao tự đại.

Họ cùng bật cười, bầu không khí căng thẳng phút chốc dễ thở hơn.

Đúng lúc này, Liễu Tinh bước vào, Bạch Nhạn nhận bánh mì rồi nhờ Liễu Tinh tiễn Giản Đơn về, cô nói muốn được yên tĩnh một mình.

Liễu Tinh lúc này, bảo sao nghe vậy.

Hai người họ đi rồi, Bạch Nhạn còn chưa ăn xong bánh mì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân thình thịch và tiếng Lãnh Phong đang hỏi: “Y tá Bạch đâu?”

- Em ở đây! - Bạch Nhạn mở cửa, lên tiếng.

Bước vào nhìn thấy Bạch Nhạn, vẻ mặt căng thẳng của Lãnh Phong liền giãn ra:

- Em… vẫn ổn chứ?

Bạch Nhạn mỉm cười tươi tắn:

- Chỉ có đói quá nên đau dạ dày, còn lại đều ổn cả.

- Bạch Nhạn, em… biết Khang Kiếm xảy ra chuyện chưa?

Thị trưởng mới ra lò, mông còn chưa kịp chạm vào ghế đã bị song quy, tin tức này lan nhanh như vũ bão, trong nháy mắt đã truyền khắp đông tây nam bắc thành phố Tân Giang. Lúc ngồi khám bệnh, Lãnh Phong nghe thấy hai bệnh nhân bên ngoài hăng say bàn luận. Vừa nghe thấy tên Khang Kiếm, tai anh liền dỏng lên, điều đầu tiên anh nghĩ đến là Bạch Nhạn có chịu nổi hay không?

- Vâng. - Bạch Nhạn khẽ gật đầu.

Lãnh Phong đăm chiêu nhìn cô, kinh ngạc trước sự lãnh đạm của cô:

- Bây giờ em định thế nào?

- Chuẩn bị đi đưa cơm tù cho anh ấy chứ sao nữa, nếu anh ấy thật sự phạm pháp. - Bạch Nhạn nhíu mày với vẻ tinh nghịch.

- Bạch Nhạn - Lãnh Phong đặt tay lên vai cô - Anh ta vì một người phụ nữ khác mà nhận hối lộ, em không đáng phải làm như vậy.

- Đúng thế, anh ấy là tên khốn kiếp, trừng phạt anh ấy là đúng.

- Bạch Nhạn, anh đang nói chuyện nghiêm túc với em. - Lãnh Phong khóc dở mếu dở trước thái độ nửa đùa nửa thật của cô.

Bạch Nhạn thu nụ cười lại, ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói:

- Lãnh Phong, em biết anh định nói gì với em, em cũng chưa từng nói anh ấy là người đàn ông hoàn hảo. Ở một số phương diện, anh ấy thật sự khiến người ta chán ghét và kinh tởm, nhưng đó đều đã là chuyện quá khứ. Cái em cần là hiện tại và tương lai của anh ấy.

- Anh ta còn có tương lai không? Nếu thật sự phạm tội thì những năm tháng tươi đẹp nhất của anh ta sẽ phải trải qua sau song sắt. Tới khi được thả ra thì anh ta đã bốn mấy năm mươi tuổi rồi, chỉ là một lão già mà thôi. - Lãnh Phong ác cảm nghĩ, Bạch Nhạn có phải là hơi ngốc nghếch không?

- Cũng có khả năng không thật sự phạm tội. - Bạch Nhạn nói một cách lạc quan.

Lãnh Phong liếc cô:

- Em…

Anh xoa đầu cô, cô còn quá trẻ, quá ngây thơ. Ủy ban Kỷ luật và Viện Kiểm sát tỉnh đã hành động lớn như vậy, còn có thể giả được sao.

Sự si tình của cô với Khang Kiếm, cũng giống như của anh dành cho cô. Biết rõ cô yêu một người đàn ông khác nhưng vẫn không kìm chế được vẫn đem cô đặt vào trong tim, thấy cô có chỗ nào không ổn, lòng vẫn cứ đau. Cô cũng biết Khang Kiếm vì ai mà phạm tội, nhưng vẫn quyết không thay lòng.

Bọn họ là hai kẻ ngốc.

Lòng Lãnh Phong chua xót. Anh nhìn chiếc bánh mì khô khốc mà cô đang cố nuốt vào, dịu giọng nói:

- Đừng ăn nữa, anh đưa em tới tiệm Yoshinoya[1] mới mở ở đối diện cổng bệnh viện ăn món gì cho nóng.

[1] Yoshinoya: Chuỗi nhà hàng thức ăn nhanh nổi tiếng của Nhật Bản

Bạch Nhạn xua tay:

- Thôi, buổi chiều còn có ca mổ, em phải đi làm.

- Bây giờ em vẫn có thể bình tĩnh đi làm sao?

- Có gì mà không thể? - Bạch Nhạn phủi vụn bánh mì trên tay rồi uống một ngụm nước thật to - Binh đến thì tướng đỡ, nước dâng thì đất chặn. Từ nhỏ tới giờ em đã quá quen với từ "bất ngờ"rồi. Càng là lúc xảy ra chuyện bất ngờ, càng là lúc phải bình tĩnh, sau đó mọi chuyện sẽ qua.

- Hy vọng em thật sự lạc quan như vậy. - Lãnh Phong than khẽ.

- Bi quan thì có thể thay đổi mọi thứ không? - Bạch Nhạn hỏi lại, ánh mắt trong veo, sắc bén.

Buổi chiều tan làm, Bạch Nhạn nhận được điện thoại của Giản Đơn. Ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà ở tại khách sạn tổ chức hôn lễ của cô và Khang Kiếm trước đây.

- Mình đi cùng cậu tới đó. - Liễu Tinh chủ động đề nghị, cô đã từng gặp bà mẹ chồng cũ bị bại liệt của Bạch Nhạn, bà ta không phải là lợi hại bình thường không đâu.

- Để làm gì, cậu cho rằng bọn họ sẽ làm gì mình? - Bạch Nhạn vừa mặc áo khoác vừa lườm cô nàng một cái.

- Người ta quan tâm cậu mà. Nhạn, nếu cậu thấy buồn thì cứ khóc đi, không ai chê cười cậu đâu. Cậu đừng quan tâm đến ánh mắt của mọi người trong bệnh viện.

- Mình chẳng có gì là buồn cả, hiện tại Khang Kiếm đã chính thức bị bắt đâu, chỉ đang điều tra theo thủ tục thôi. - Bạch Nhạn nhún vai tỏ vẻ không có gì - Nhà họ là gia đình quan chức nên rất trọng thể diện, chuyện này dù đã loan đi khắp nơi thì họ cũng vẫn tự cho là mới chỉ rơi vào đầu nhà họ thôi, vì thế cậu đừng gây thêm rắc rối cho mình nữa.

Liễu Tinh không nói gì, nhưng trong lòng lại khẳng định Bạch Nhạn yêu sếp Khang thật lòng, việc gì cũng suy tính chu toàn cho anh. Khi anh gặp nạn, cô nặng nề đối mặt với mọi việc, nếu không phải là yêu, ai có thể làm được như thế?

Trên đường, gió Bắc thốc vào mặt khiến Bạch Nhạn rùng mình. Cô ngẩng đầu nhìn màn đêm, vài bông tuyết trắng đang bay lả tả. Tuyết lại rơi rồi.

Đêm nay, sếp Khang ở nơi đó, chắc là lạnh lắm!

Mắt bỗng cay cay, cô phải ra sức chớp mắt mới có thể nén lại được, rồi lại bước tiếp về phía trước trong gió tuyết.

Chiếc xe buýt dừng lại bên cạnh khách sạn, cô đội tuyết bước tới. Sau lớp cửa kính, trong khách sạn nguy nga tráng lệ, đàn ông cà vạt thẳng tắp, phụ nữ xiêm y là lượt, bên trong và bên ngoài đúng là hai mùa cách biệt.

Người gác cửa mở cửa cho Bạch Nhạn, cô vào thang máy, đi thẳng lên tầng mười.

59. Chương 13.2

Ra khỏi thang máy, vừa mới rẽ thì đã nghe thấy tiếng khóc vọng ra từ một căn phòng. Cô đứng trên tấm thảm mềm mại, dựa lưng vào tường hít mạnh mấy hơi, cảm thấy đã tự nhiên hơn một chút mới đưa tay gõ cửa.

- Là con à... - Vừa nhìn thấy Bạch Nhạn, ông Khang Vân Lâm đã vội đưa mắt tránh đi theo bản năng rồi rụt người lùi về phía sau. Ông nhớ tới cái đêm ở huyện Vân, đó là bí mật ông chưa từng tiết lộ cho ai, bí mật khiến ông không tài nào thở được. Mỗi lần nhớ tới là một lần tim ông thắt lại, như thể bệnh tim tái phát, mặt tái xanh, hơi thở nặng nề, toàn thân co rúm.

Mặc dù Bạch Nhạn không giống bà Bạch Mộ Mai lắm, nhưng cũng có vài nét tương tự. Nhìn thấy cô, dường như buổi tối ác mộng đó lại hiện về trước mắt ông.

Ấp ủ mơ ước đi theo tiếng gọi của tình yêu, ông tới huyện Vân. Buổi tối bà Bạch Mộ Mai có buổi diễn nên ông không kinh động tới bà, muốn khiến bà bất ngờ. Lần trước hẹn hò ở Tân Giang, sau cơn ân ái, ông nói

muốn tới huyện Vân gặp bà, bà Bạch Mộ Mai nói với ông rằng cửa nhà bà luôn luôn rộng mở, chìa khóa dự phòng dành cho ông đặt dưới một chậu cây leo.

Quả thật ông đã tìm thấy chìa khóa dưới chậu cây leo, mở cửa bước vào, quan sát xung quanh, sau đó ngồi trên ban công, mở một chai rượu vang uống với trời đêm.

Ông không bật đèn.

Nửa đêm, đang gà gật trên sofa thì ông bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa nên ngẩng đầu lên. Chưa kịp đứng dậy, ông đã nhìn thấy một đôi trai gái quấn lấy nhau loạng choạng bước vào, họ hôn nhau cuồng nhiệt, tay vội vã cởi áo nhau, người phụ nữ yêu kiều run rẩy, người đàn ông hơi thở dồn dập. Ông Khang Vân Lâm chết lặng, họ không thèm vào phòng mà diễn một màn ái tình sống động, ngay trong phòng khách, ngay trước mặt ông.

Sau cơn mây mưa, mái tóc dài của bà Bạch Mộ Mai xõa tung trên bờ vai trắng muốt, ánh mắt đờ dại như một con rắn cuộn tròn biếng nhác. Vẻ mặt này, ông đã nhìn thấy không chỉ một lần. Một cảm giác tanh nồng dâng lên trong bụng, ông ra sức cắn chặt môi.

Sau khi người đàn ông ra về, ông từ từ tiến về phía bà Bạch Mộ Mai.

Bà Bạch Mộ Mai sững sờ, nhưng không hề hoảng hốt, cười hỏi ông đến từ bao giờ.

Ông nhắm mắt lại, ông nói ông sẽ quên hết mọi chuyện đã chứng kiến tối hôm nay, bởi vì bà chỉ có một thân một mình nên khó tránh được nhu cầu về sinh lý. Nhưng sau khi họ kết hôn, bà phải giữ nghiêm đạo làm vợ. Lúc này, ngọn lửa tình trong trái tim ông Khang Vân Lâm vẫn chưa hề nguôi.

- Sau khi kết hôn? - Bà Bạch Mộ Mai kinh ngạc.

- Đúng, bây giờ anh đã về hưu, không còn gì phải lo lắng nữa. Anh muốn kết hôn với em.

Thắt chặt chiếc đai váy ngủ, bà Bạch Mộ Mai cười như hoa rung đầu ngọn gió. Bà sờ lên khuôn mặt lấm tấm đồi mồi của ông Khang Vân Lâm.

- Vân Lâm, sao anh càng già càng ấu trĩ thế?

Ông ngỡ ngàng nhìn bà.

- Tôi đây không phải là Đức mẹ, cũng chẳng phải là viện phúc lợi xã hội mà thích thu nạp những ông già cô đơn lưu lạc. Anh có vợ có con, dựa vào cái gì mà tôi phải nuôi anh?

- Em không yêu anh sao?

- Tình yêu là kiến trúc thượng tầng, chắc chắn phải cần cơ sở hạ tầng vững chắc. Bây giờ, anh lấy cái gì để yêu tôi đây? Nếu anh có cơ thể tráng kiện, tôi có thể tập trung vào khoái lạc cơ thể; nếu anh có quyền, tôi có thể hưởng thụ hư vinh của một phu nhân quan lớn. Bây giờ anh chẳng là cái gì cả, tại sao tôi phải yêu anh? - Bà Bạch Mộ Mai xoay người lại, mặt lạnh đi.

Ông Khang Vân Lâm giận run người:

- Hai mươi tư năm trước, em không nói như thế.

- Nếu anh vẫn là Khang Vân Lâm của hai mươi tư năm về trước, tôi sẽ yêu anh. Giờ anh có phải không? - Bà Bạch Mộ Mai quay lại nhìn ông bằng vẻ mặt chán ghét - Tôi quen một ông chủ khách sạn, để tôi gọi điện bảo anh ấy đặt phòng giúp anh, anh về sớm đi!

Bà bước ngang qua người ông, vứt chai rượu vang và ly rượu của ông vào thùng rác, chau mày mở cửa sổ rồi lẩm bẩm:

- Hôi quá đi mất.

Một điều gì thiêng liêng trong trái tim ông Khang Vân Lâm vỡ vụn, vị tanh nồng kia cuối cùng không thể kìm nén được, bèn vọt ra ngoài.

Hơn một tháng nay, ông như đứa trẻ không có năng lực hành vi, sống trong trạng thái mơ màng, hoảng hốt, trước sau không muốn đối diện với tất cả mọi việc. Ông biết, một khi đối diện, ông sẽ thấy mình đáng

thương và đáng ghét biết bao. Người phụ nữ mà ông tưởng rằng yêu thương mình sâu đậm, kỳ thực lại là một người đàn bà bạc tình vô liêm sỉ, còn người phụ nữ mỗi sáng vẫn ngồi trên xe lăn tới bên giường ông hỏi "Tối qua ngủ có ngon không?"mới là người quan tâm tới ông thực sự.

Ông còn mặt mũi nào nhìn vào mắt bà Lý Tâm Hà đây?

Cuộc đời này, coi như sống đã uổng công.

Ông hổ thẹn trốn trong chăn rơi nước mắt, không ăn không uống, chỉ muốn chết đi cho xong. Cho tới khi nhận được điện thoại báo tin Khang Kiếm xảy ra chuyện, ông mới tỉnh táo lại được. Hai vợ chồng nắm chặt tay nhau, cùng ngồi xuống bàn bạc tìm cách giải quyết. Bây giờ không được phép nghĩ ngợi lung tung nữa, con trai mới là quan trọng nhất. Trước tiên ông gọi điện cho các bác ở Bắc Kinh, sau đó phát huy những mối quan hệ trước đây, hỏi han, nhờ vả khắp nơi.

Đến lúc này, coi như ông Khang Vân Lâm đã thấu hiểu được thế nào là qua cầu rút ván. Mấy mối quan hệ cũ đó, hoặc là không nghe điện thoại, hoặc là ấp úng nói không có cách gì, không giúp được. Một người bạn khá thân với ông nói, bí thư Khang ơi, đây là vụ án mà sếp trên tỉnh trực tiếp theo dõi, yêu cầu rất nghiêm ngặt, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm.

Hai ông bà thấy lòng lạnh lẽo, đoán ngay ra được gốc rễ của sự việc có liên quan đến việc tuyển chọn chức thị trưởng xây dựng, liền vội vàng tới Tân Giang, chỉ có thể đợi xem các ông bác ở Bắc Kinh có nhờ được người cao nhất của Viện Kiểm sát giúp cho hay không.

Vào khách sạn, không còn cảnh tiền hô hậu ủng như trước kia, con trai lại không rõ tình hình thế nào, hai ông bà ngồi ủ rũ nhìn nhau, không khỏi cảm thấy buồn tủi, đưa tay lau nước mắt.

- Ai thế? - Thấy ông Khang Vân Lâm đứng ngẩn ra ở cửa, bà Lý Tâm Hà cuống lên, lo sợ có chuyện gì không hay xảy ra.

- Bác Lý, là con. - Bạch Nhạn lên tiếng.

Ông Khang Vân Lâm cố nén nỗi hổ thẹn trong lòng, dịch người sang một bên để Bạch Nhạn đi vào.

- Cô đến đây làm gì? - Nhìn thấy Bạch Nhạn, bà Lý Tâm Hà lập tức trừng mắt cảnh giác, sẵn sàng đón đầu.

Bạch Nhạn mỉm cười đặt chỗ hoa quả mua trên đường lên bàn:

- Con tới thăm hai bác! Mọi người vẫn chưa ăn cơm đâu nhỉ, chúng ta cùng xuống dưới ăn.

Bà Lý Tâm Hà nhìn ông Khang Vân Lâm, ông Khang Vân Lâm cũng ngỡ ngàng như bà.

- Cô tới chế giễu chúng tôi phải không? - Chỉ có thể nghĩ được tới thế, bà Lý Tâm Hà bèn ngạo mạn hất cằm lên - Có điều cô phải thất vọng rồi. Khang Kiếm nhà chúng tôi chỉ bị điều tra theo thủ tục mà thôi, không thể có chuyện gì xảy ra được. Chỉ mấy ngày nữa nó sẽ quay lại làm việc.

Bạch Nhạn nhìn bà Lý Tâm Hà với vẻ thông cảm:

- Con không nghĩ rằng Khang Kiếm sẽ xảy ra chuyện gì. Anh ấy không ở Tân Giang nên không thể tiếp đãi hai bác, vì thế con thay mặt anh ấy.

Bà Lý Tâm Hà và ông Khang Vân Lâm đều sững người.

- Bên ngoài tuyết đang rơi nên rất lạnh, hai bác đừng ra ngoài nữa, cố gắng ở lại trong khách sạn. Chúng ta ăn trong phòng hay xuống dưới ăn ạ? - Bạch Nhạn nhìn khắp căn phòng, rất rộng rãi, thuận tiện cho xe lăn di chuyển.

- Cô đang giở trò gì? - Bà Lý Tâm Hà phòng thủ theo bản năng. Ông Khang Vân Lâm đã dần hồi phục lại lý trí, ông xiết tay vợ an ủi, bảo bà đừng lên tiếng.

Ông còn nhớ trước khi đi huyện Vân, ông đã tới gặp Bạch Nhạn. Bạch Nhạn khuyên ông đừng đi, cũng ngầm ám chỉ việc bà Bạch Mộ Mai là người như thế nào, chỉ có điều khi đó ông vẫn đang mờ mắt trước tình yêu nên không để vào tai.

Cô gái này, tấm lòng lương thiện, không giống Bạch Mộ Mai.

- Buổi chiều hai bác đã ăn đồ lót dạ nên không thấy đói. Con ngồi đi. - Ông Khang Vân Lâm kéo ghế cho Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn mỉm cười, nhanh nhẹn lấy ra hai quả táo mang vào phòng vệ sinh rửa, sau đó lấy dao gọt vỏ. Gọt xong, cô đưa cho bà Lý Tâm Hà trước.

Ngơ ngác trước hành động của cô, bà Lý Tâm Hà sững sờ nhìn Bạch Nhạn.

- Con nó đưa cho, bà mau cầm lấy đi! - Ông Khang Vân Lâm khẽ đẩy bà.

Bà nhận lấy, cầm miếng táo trong tay như phải bỏng.

- Bác Khang, chuyện của Khang Kiếm, bác đã nghĩ được cách gì chưa ạ? - Gọt táo cho ông Khang Vân Lâm xong, Bạch Nhạn mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc đi thẳng vào vấn đề.

Ông Khang Vân Lâm lắc đầu:

- Bác mới chỉ nghe ngóng bên Sở Công an tỉnh, Hoa Hưng khai rằng hắn ta đã tặng nhà, xe và tiền cho Khang Kiếm, không biết thật giả thế nào, bây giờ Viện Kiểm sát đang tìm chứng cứ và xác minh. Nói thật, bác không tin Khang Kiếm sẽ làm chuyện ngu ngốc, nhà bác không thiếu tiền, nhà và xe nó đều có.

Bạch Nhạn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bác trước là bí thư Sở Tư pháp, quản lý bên Ủy ban Kỷ luật và Viện Kiểm sát, có thể hỏi thăm được tình hình hiện giờ của Khang Kiếm không ạ?

Ông Khang Vân Lâm cười khổ:

- Bác bây giờ là phượng hoàng thất thời, còn không bằng một con gà, huống hồ chuyện này do đích thân chủ tịch tỉnh Lục can thiệp, ai mà chẳng lo cho cái mũ ô sa trên đầu mình.

- Chủ tịch Lục ạ?

- Chính là bố của Lục Địch Phi.

Bạch Nhạn gật đầu:

- Cái gọi là lấy chứng cớ nghĩa là thế nào ạ?

- Tức là xác minh với tất cả những người có liên quan, cũng có thể sẽ hỏi tới con đó. Kiếm Kiếm có dặn con điều gì không?

- Anh ấy bảo con nhớ rằng con là vợ cũ của anh ấy, tất cả tài sản đều là của con nên có, không liên quan gì đến anh ấy.

Ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà đưa mắt nhìn nhau, Kiếm Kiếm đang bảo vệ con bé?

- Hai đứa bây giờ… là quan hệ gì? - Không nhịn được nữa, Bà Lý Tâm Hà nêu ra nghi vấn trong lòng.

Bạch Nhạn mỉm cười nhẹ nhàng:

- Nếu con nói bọn con đang yêu nhau, bác Lý, bác có giận không?

- Nếu hai đứa yêu nhau thì đã không ly hôn. - Bà Lý Tâm Hà hổ thẹn nhíu mày, không hiểu đầu đuôi thế nào.

Bạch Nhạn chỉ cười không đáp rồi quay sang nói chuyện với ông Khang Vân Lâm thêm một lát. Biết được họ đang đợi điện thoại của mấy ông bác ở Bắc Kinh, cô bèn cáo từ, nói ngày mai sẽ tới thăm họ.

- Con bé đó đang giở trò gì thế? - Đợi cô về rồi, bà Lý Tâm Hà hỏi ông Khang Vân Lâm.

- Đừng nghĩ xấu cho người khác, Kiếm Kiếm bảo vệ con bé như vậy, chứng tỏ quan hệ giữa hai đứa nó rất tốt.

Bà Lý Tâm Hà định nói con bé đó cũng biết mê hoặc người khác giống mẹ nó, nhưng nhìn khuôn mặt tiều tụy của ông Khang Vân Lâm, những lời định nói ra lại nuốt vào trong.

Ra khỏi thang máy, Bạch Nhạn ngồi xuống sofa trong đại sảnh, lấy điện thoại ra tìm số máy của Lục Địch Phi rồi nhấn nút gọi.

Điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt ở phía bên kia.

- Cô nhóc, nhớ anh à? - Giọng Lục Địch Phi nghe đầy hứng khởi.

- Chúc mừng thị trưởng Lục nhé! - Bạch Nhạn cười - Có phải em chúc muộn rồi không?

- Không muộn - Lục Địch Phi hạ giọng - Người khác chỉ toàn nịnh bợ, chỉ có lời chúc mừng của cô nhóc là chân thành nhất.

- Vậy anh ra ngoài đi, em chúc mừng riêng cho anh?

- Bây giờ á? - Lục Địch Phi kinh ngạc.

- Vâng, cơm Tây, cơm Tàu tùy anh chọn, ví em đã sẵn sàng đổ máu rồi đây.

Lục Địch Phi cười sảng khoái:

- Cô nhóc, hôm nay anh phải hoàn thành vụ ra mắt này, tối mai chúng ta chúc mừng riêng. Nhưng anh không nỡ để ví tiền của em phải đổ máu, người giúp việc nhà anh nấu ăn rất ngon, đến nhà anh ăn thì thế nào?

- Được, tuân lệnh thị trưởng Lục. - Bạch Nhạn vui vẻ nhận lời, không chút ngại ngùng.

- Cô nhóc ơi, anh như đang bồng bềnh trên mây, em gọi anh một tiếng để anh xác định lại xem đây có đúng là sự thật không?

- Thị trưởng Lục, chúc anh tiền đồ xán lạn, đời đời kiếp kiếp, vạn thọ vô cương. - Bạch Nhạn nói một cách ranh mãnh.

***

Hai mươi tư tiếng, mỗi giờ mỗi phút mỗi giây, như vốc cát nắm trong bàn tay, từ từ lọt qua kẽ tay chảy xuống.

Khang Kiếm đứng bên cửa sổ, ngước nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời đêm. Anh không rõ hôm nay là ngày mùng mấy tháng Chạp, có lẽ đã sắp đến Tết ông Táo, loáng thoáng nghe thấy một vài tiếng pháo từ xa vọng lại. Đêm đông lạnh giá, bầu trời trong veo, ánh trăng vô cùng sáng tỏ.

Còn nhớ trong các bài văn hồi trung học, để thể hiện nỗi nhớ nhung, các tác giả luôn thích dùng ánh trăng để so sánh, Khang Kiếm cảm thấy đúng là một đám văn nhân không bệnh tự rên. Giờ đây, lặng lẽ đứng một mình, anh mới thật sự hiểu được, khi nỗi nhớ dâng lên như thủy triều, không thể trút bầu tâm sự, cũng chỉ có thể gửi gắm vào ánh trăng trên trời cao.

Không phải là hưng phấn, mà là sự gửi gắm trong bất lực.

Giữa đất trời bao la rộng lớn lại chỉ có một vầng trăng, dù cách xa bao nhiêu, chỉ cần ngẩng đầu lên là chúng ta có thể nhìn thấy cùng một vầng trăng.

Anh nhớ Bạch Nhạn da diết, giờ đây nhớ cô là niềm an ủi duy nhất của anh.

Hiện giờ chỉ là nghỉ ngơi tạm thời. 24 giờ qua, Khang Kiếm liên tục bị thẩm tra. Thời gian đã trôi qua bao lâu, anh thực sự không rõ.

Trước khi vào phòng, đồng hồ, điện thoại, ví tiền, thắt lưng và dây giày của anh đều đã bị tịch thu. Trước đây khi tiến hành song quy, có người không chịu nổi việc từ trên mây ngã nhào xuống dưới vực thẳm nên tinh thần suy sụp, đã từng có quan chức làm những chuyện cực đoan như nhảy lầu tự tử, dùng dao lam cắt cổ tay hay dùng thắt lưng treo cổ… Cho nên bây giờ Viện Kiểm sát áp dụng các biện pháp phòng ngừa hết sức chặt chẽ.

Khang Kiếm gọi đùa mình là người nguyên thủy, tính thời gian chỉ dựa vào mặt trăng và mặt trời. Lúc anh tới đây là buổi chiều, bây giờ là đêm ngày thứ hai. Khi những người tra hỏi anh ra ngoài ăn tối, anh có mười phút hoạt động tự do. Mười phút này, cũng phải tranh thủ hết mức.

Tra hỏi không tính đến mặt thuận tiện.

Lúc đầu Khang Kiếm định thừa nhận việc nhận nhà và xe, nhưng đột nhiên lại mọc ra việc Bạch Nhạn nhận hai triệu tệ, anh cảm thấy sự việc thật kỳ lạ. Anh tự nói với mình, phải thật bình tĩnh. Rất nhiều người sau khi mất đi tự do, luân phiên bị hành hạ bởi việc không ngủ không nghỉ, thần trí rối loạn, sẽ khai ra hết những chuyện còn chưa rõ thực hư hòng mong được giải thoát, nhưng lại không biết làm như vậy chính là đẩy mình vào biển lửa. Anh không thể như vậy, anh phải chống cự, anh chỉ cho phép mình được xa Bạch Nhạn mười ngày. Anh vẫn còn mấy chục năm nữa, phải kiếm tiền để cưng chiều Bạch Nhạn, phải cùng cô sinh con đẻ cái, phải cùng cô làm rất nhiều rất nhiều chuyện ngọt ngào, ấm áp.

Hai triệu tệ, đủ khiến anh ngồi tù mọt gông.

Anh phân tích, hai triệu tệ này, hoặc do Hoa Hưng cùng người nào đó giá họa cho anh, hoặc là Bạch Nhạn đã nhận, tức là có ẩn tình gì khác. Chuyện gì cũng cần có chứng cớ, không thể chỉ dựa vào lời tố cáo của một bên đã phán quyết bừa bãi. Khi chưa nhìn thấy chứng cứ xác thực thì không thể thừa nhận.

Nghĩ kỹ, Khang Kiếm dứt khoát không thừa nhận cả nhà và xe, từ đầu chí cuối chỉ nói đúng một câu: Các ông có đầy đủ chứng cứ rồi thì cứ định tội tôi đi, những điều khác tôi không có gì để nói.

Ông Lưu tức giận đập bàn chửi mắng. Ông ta đã hỏi cung vô số Đảng viên, mấy phần tử tham ô nhận hối lộ này, đừng tưởng trước khi vào thì tinh thần ngùn ngụt, sau khi vào đây rồi thì còn hơn cả kẻ phản bội, rối rít luôn mồm, chưa tới mười tiếng đã dễ dàng dứt điểm. Cái tên Khang Kiếm con ông cháu cha này, ông ta tưởng rằng cũng chỉ là con hổ giấy, không ngờ lại thật sự khó nhằn!

Ông ta báo cáo lên sếp, sếp cũng tặc lưỡi, nói hôm nay có người bên Viện Kiểm sát Tối cao ở Bắc Kinh gọi điện tới nói đỡ cho Khang Kiếm, ông Khang Vân Lâm là cựu bí thư Sở Tư pháp, trong mảng chính trị pháp luật này có rất nhiều người từng là cấp dưới của ông, làm người đừng tuyệt tình quá. Có điều sếp lớn trên tỉnh cũng đang theo dõi vụ án này, đúng là khó xử!

Sếp nói qua loa xong, lại đẩy quả bóng sang ông Lưu.

Đứng trong sân hút hết một bao thuốc, ông Lưu đứng dậy đi vào trong nhà, lòng đã quyết, không được đắc tội ai hết, án này của Khang Kiếm chắc chắn phải ngồi tù, nhưng vấn đề là tù bao nhiêu năm, không thể làm mạnh tay quá.

Khóa mở ra, Khang Kiếm đang ngồi cạnh bàn nhắm mắt nghỉ ngơi. Gần ba mươi tiếng đồng hồ không chợp mắt, nhưng vì còn trẻ nên Khang Kiếm vẫn chịu được.

- Khang Kiếm, anh thật sự không nói gì phải không? - Ông Lưu gõ vào bàn khiến Khang Kiếm mở choàng mắt ra.

- Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi. - Khang Kiếm vẫn câu nói đó.

Ông Lưu cười khẩy, kéo ghế ngồi đối diện với anh:

- Anh tưởng rằng cứ giữ im lặng là chúng tôi không định được tội của anh sao?

Khang Kiếm không đáp, chỉ bình thản nhìn ông ta.

- Ngày mai chúng tôi sẽ tới Tân Giang thu thập chứng cứ, sau khi có chứng cứ giấy trắng mực đen đặt trước mặt anh, anh có thừa nhận hay không cũng chẳng quan trọng.

Khang Kiếm gật đầu.

Vẻ mặt vô cảm của anh khiến ông Lưu hơi thẹn, ông ta bỗng đứng phắt dậy:

- Tôi nói thật cho anh biết, trên đầu anh có ô dù, nhưng trước pháp luật, mọi người đều bình đẳng, ít nhất anh cũng phải lao động cải tạo mười năm.

- Có phải ý ông là việc tra hỏi đã kết thúc, tối nay tôi có thể nghỉ ngơi? - Khang Kiếm nói một câu rất dài.

Ông Lưu trợn trừng mắt nhìn anh rồi bước ra khỏi phòng, không nói một lời nào.

- Cậu Cao, chuẩn bị xe, ngày mai đi Tân Giang. - Đứng trong sân, ông ta hét lên.

Ông Nghiêm Lệ mở cửa bước vào.

Sau khi đưa Khang Kiếm tới chỗ này, đáng lẽ ông có thể về, nhưng ông vẫn ở lại. Có ông chiếu cố, Khang Kiếm có thể được ăn cơm nóng, có thể có được mười phút tự do hít thở.

Khang Kiếm đứng dậy, ông Nghiêm Lệ xua tay ra hiệu cho anh ngồi xuống.

Hồi lâu sau, ông nói:

- Sau khi có chứng cứ, cháu sẽ được đưa tới trại tạm giam Tân Giang để chờ phán quyết.

- Ở trại tạm giam có được gặp người nhà không ạ?

- Không, sau khi có phán quyết, sẽ đưa cháu tới nông trường lao động cải tạo, khi đó người nhà có thể đến thăm.

Khang Kiếm không nói gì thêm, quay mặt vào bên trong, bóng tối trùm lên khuôn mặt anh.

- Cũng chẳng mấy năm đâu, nhịn một chút là qua thôi. Bác cháu hiện đang vận động trên tỉnh, có lẽ có thể tìm ra cách giải quyết. - Ông Nghiêm Lệ an ủi anh.

Vai Khang Kiếm run lên dữ dội.

***

Trên ban công căn hộ chung cư của Lục Địch Phi, Bạch Nhạn cũng đang ngắm trăng.

Ban công rất rộng, phải đến hơn mười mét vuông, đặt hai chiếc ghế dựa chạm hoa màu trắng, giống loại mà các chàng trai cô gái trong phim ảnh hay ngồi nói chuyện tình yêu trong vườn hoa. Bạch Nhạn mỉm cười, mọi cách bài trí trong nhà Lục Địch Phi đều rất mờ ám. Chính giữa phòng khách đặt một bình hoa pha lê đỏ rực, dưới ánh đèn, chiếc lọ lóng lánh khiến người ta liên tưởng tới đôi môi tươi mọng của người thiếu nữ. Còn có một chậu thiết mộc lan hình rồng uốn lượn như hai cơ thể đang quấn quít lấy nhau. Cô lén liếc mắt vào phòng ngủ rồi khẽ thở phào, cũng may ga giường là hoa văn màu xanh da trời, nhưng lại cuồn cuộn khí chất đàn ông.

Mọi ngóc ngách trong căn phòng này đều rất gợi cảm, so ra thì Bạch Nhạn cảm thấy Khang Kiếm đúng là một đồng chí tốt.

Lục Địch Phi đang nghe điện thoại, thím giúp việc theo giờ đang tất bật trong bếp, một mình cô tham quan xung quanh rồi thả bộ ra ban công.

- Cô nhóc ơi? - Nghe điện thoại xong, Lục Địch Phi ngoảnh lại, phòng khách không một bóng người.

- Em ở đây! - Bạch Nhạn trả lời. Tiểu khu này dùng hệ thống sưởi dưới sàn nên trong phòng rất ấm, lúc vào Bạch Nhạn đã cởi áo khoác ra, mặc một chiếc áo len thụng dài màu kem, bên dưới là quần legging màu tím sẫm, khi cô ngoảnh lại cười, cảm giác vô cùng rạng rỡ và thanh thoát.

Đôi mắt hẹp dài của Lục Địch Phi nheo lại, ánh mắt sẫm đi.

- Vào đây đi em, thím đã mang đồ ăn lên rồi. - Lục Địch Phi đưa tay ra, Bạch Nhạn chìa tay ra một cách thoải mái, để anh ta dẫn cô vào bàn ăn.

Là Lục Địch Phi tới đón Bạch Nhạn đến đây. Trước khi đi, cô đã mua một chậu lan quân tử. Nhìn thấy chậu cây, Lục Địch Phi cười ha hả không ngừng:

- Cô nhóc, em thấy anh giống người chăm cây bón hoa lắm sao?

- Nhưng em không thể đến tay không được! Nghĩ tới nghĩ lui, tặng cái gì cũng khó bày tỏ hết sự tôn kính của em đối với thị trưởng Lục, chỉ có chậu lan quân tử này thôi. Hoa lan đi với người quân tử, thật xứng danh.

Lục Địch Phi liếc cô rồi ghé đầu sang:

- Cô nhóc, đừng có chụp mũ cho anh. Anh không phải là quân tử, anh là tiểu nhân.

Tay nghề của thím giúp việc rất tốt, thức ăn bày la liệt một bàn. Mỗi phần không nhiều, nhưng đầy đủ hương vị, món chính là món thường ngày ở Tân Giang, cũng có thêm vài món cầu kỳ.

Sau khi thức ăn được bày biện xong xuôi, Lục Địch Phi đứng dậy, lấy một chai rượu vang trong tủ rượu.

60. Chương 13.3

Bạch Nhạn nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng lạch cạch, thím giúp việc đã ra về.

Cô nhếch mép cười với vẻ thấu hiểu, thím giúp việc này đúng là biết tiến biết lui, rất biết điều, tất nhiên là do đã thường xuyên thực hành.

- Cô nhóc, em cảm thấy căn phòng này của anh thế nào? - Lục Địch Phi rót rượu cho Bạch Nhạn, trước tiên múc cho cô một bát canh cá sền sệt để cô ăn cho ấm bụng rồi mới uống rượu.

- Rất hợp với tính cách của anh. - Bạch Nhạn ngước mắt lên, mỉm cười nhìn Lục Địch Phi.

Lục Địch Phi nâng ly, khẽ lắc chất lỏng trong ly, cổ áo sơ mi của anh ta mở một nửa, để lộ ra cơ thịt màu đồng hun bên trong, đôi mắt tràn ý tình, như một đầm nước sâu hút nhấn chìm người khác. Nếu không đủ nghị lực, sẽ không kìm lòng nổi mà nhảy xuống đó.

- Cô nhóc thật là thông minh lanh lợi. - Lục Địch Phi nháy mắt với Bạch Nhạn rồi cụng ly với cô.

Bạch Nhạn nâng ly lên nhấp một ngụm rồi nhìn sang chiếc tivi treo trên tường phòng khách:

- Thị trưởng Lục, cái kia chắc treo để làm cảnh thôi nhỉ! Anh có thời gian xem tivi không?

Lúc thì xã giao, lúc thì cặp kè người đẹp, một ngày của Lục Địch Phi có lẽ chỉ mong có được 48 tiếng đồng hồ.

- Có chứ! Anh rất thích xem tivi. - Lục Địch Phi nhướn mày, gác tay ra sau ghế - Có lúc anh cũng theo dõi phim truyền hình.

Bạch Nhạn há hốc miệng:

-Thật á?

Lục Địch Phi mỉm cười gật đầu:

- Vậy… bộ phim Tam Quốc diễn nghĩa phiên bản mới anh đã xem chưa?

- Bản mà Cao Hy Hy đạo diễn á? Ờ, xem một tập, anh vẫn thích phiên bản cũ có Bảo Quốc An và Đường Quốc Cường diễn hơn, anh thấy bộ đó mới đích thực là theo đúng nguyên tác, đậm chất văn hóa. Lúc chiếu anh xem không sót tập nào.

- Nghe nói người làm quan đều thích xem Tam Quốc?

- Quan trường như chiến trường, xem Tam Quốc có thể học được rất nhiều điều. Tam Quốc diễn nghĩa là một trong vài quyển sách ít ỏi mà anh thích. Sức quyến rũ thật sự của Tam Quốc diễn nghĩa là tình cảm bao dung khoáng đạt giữa những người anh hùng, là sự đối đầu kịch liệt giữa các đối thủ ngang tài ngang sức, là sự khiêu chiến và thách thức giữa những kỳ phùng địch thủ, là những chiêu thức của cao thủ chân chính. Gặp được địch thủ mạnh là một may mắn thật sự. Trước mặt cường địch, em luôn phải giữ tỉnh táo và lý trí, nếu không sẽ thua sạch không còn manh giáp. Mà khi trận chiến này kết thúc, em sẽ phát hiện ra em đã tiến bộ rất nhiều. Nếu gặp phải một đối thủ quá chênh lệch về trình độ thì có thắng cũng chẳng có ý nghĩa gì. Rất nhiều lúc, kết quả không quan trọng. Quá trình mới là cái đáng để chúng ta thưởng thức.

- Cũng giống như thi đấu World Cup, các trận đấu sống còn ở vòng bảng nhiều khi còn hấp dẫn hơn trận tranh ngôi nhất nhì. Các trận đấu vòng bảng có thể khiến anh tận hưởng toàn bộ ma lực nghệ thuật của

bóng đá, còn trận chung kết lại đá rất dè chừng, đôi khi buộc phải dựa vào đá penalty để phân định thắng thua, khiến người xem thấy rất ức chế, chẳng chút hứng thú.

Lục Địch Phi đặt ly rượu xuống rồi trợn tròn mắt:

- Cô nhóc cũng xem bóng đá à?

Bạch Nhạn cười tinh nghịch:

- Em chỉ so sánh thôi.

Rồi cô bỗng thu nụ cười lại, hai tay tì dưới cằm, ánh mắt rực sáng nhìn chăm chăm vào Lục Địch Phi.

- Cô nhóc, anh có đẹp trai không? - Không lảng tránh ánh mắt của cô, Lục Địch Phi dịu dàng nhắm mắt lại.

- Anh Lục, không có Khang Kiếm, con đường quan lộ của anh có còn thú vị nữa không?

Lục Địch Phi sững lại, nhưng trên mặt không để lộ dấu vết gì, cô nhóc này không nhịn được nên muốn đi thẳng vào vấn đề rồi:

- Sao lại không thú vị chứ? - Anh ta hỏi lại đầy hàm ý.

- Tối ngày ở cùng với một đám quan chức cáo già, hễ mở miệng là ăn to nói lớn toàn điều sáo rỗng theo chỉ thị của cấp trên, giở đủ mánh khóe, cũng có thể anh sẽ thể hiện được tài năng của mình nhờ vào thế mạnh của tuổi trẻ, lại thêm sự che chắn của bố anh, con đường quan lộ của anh sẽ vô cùng thuận lợi, không đánh mà tự thắng. Đừng nói là địch thủ mạnh, đến cả địch thủ anh cũng chẳng có. Sống như vậy, anh có cảm giác thành công không?

Lục Địch Phi ngỡ ngàng:

- Cô nhóc, rốt cuộc em định nói gì với anh?

- Cuộc đua tranh chức thị trưởng xây dựng này anh đã thắng. Nếu Khang Kiếm có thể đứng trên cùng vạch xuất phát với anh, anh còn dám cạnh tranh nữa không? - Ánh mắt sáng rực của Bạch Nhạn nhìn Lục Địch Phi đầy vẻ khiêu khích.

Lục Địch Phi bật cười:

- Đương nhiên là anh dám, nhưng cậu ta không còn cơ hội đứng trên cùng vạch xuất phát với anh nữa rồi.

- Anh ấy còn. - Bạch Nhạn từ tốn nói.

- Cô nhóc, có lẽ em không hiểu pháp luật. Hiện tại cậu ta bị Viện Kiểm sát…

- Anh ấy bị Hoa Hưng vu khống, Hoa Hưng cũng bị người khác giật dây.

- Cô nhóc? - Lục Địch Phi biến sắc.

- Chỉ cần anh giúp thì anh ấy sẽ bình an vô sự.

- Việc này không giống việc của chị họ em lần trước, anh không giúp nổi.

- Anh giúp được. - Bạch Nhạn đột nhiên đứng lên, đi vào phòng khách lấy túi xách, lấy trong đó một tờ giấy ra trải trước mặt Lục Địch Phi.

Lục Địch Phi cúi đầu nhìn đi nhìn lại tờ giấy, nhìn đủ ba lần mới ngẩng đầu lên, trên mặt là vẻ thất kinh chưa từng thấy.

- Em… làm sao em biết được?

- Là do anh năm lần bảy lượt nhắc nhở em, cho nên em mới lưu ý tới.

- Ý anh không phải là… - Lục Địch Phi há hốc mồm, khóc dở mếu dở.

- Anh khiến em biết được gót chân Asin của anh ấy nằm ở chỗ nào, cho nên em mới chuẩn bị từ trước. Chuyện này phải cảm ơn anh.

- Vậy tại sao tới giờ em mới đưa ra?

- Anh ấy thực sự đã làm những chuyện sai trái, đáng phải chịu một chút trừng phạt. Em cũng không biết mọi chuyện lại tiến triển tới mức này, đành phải dĩ bất biến ứng vạn biến.

- Đây không phải là con số nhỏ, em nỡ đành lòng sao? - Lục Địch Phi sửng sốt.

- Nếu con số này có thể đổi lại sự bình an cho anh ấy, em cảm thấy rất rẻ.

- Trời ạ, anh thật sự không thể nào hiểu nổi. Cô nhóc, từ trước tới giờ em tiếp cận anh đều là giả bộ niềm nở, thực ra là để thăm dò tin tức cả thôi.

- Anh Lục, anh đừng nói vậy. Là do anh đã tìm sai đối tác.

- Anh tưởng rằng em không yêu cậu ta.

- Yêu một người không phải là việc đơn giản, mà là một chuyện hết sức khó lí giải.

- Hiện tại em cũng đang tìm sai đối tác rồi.

- Không. Chuyện này, em nhờ người khác họ cũng có thể làm được. Nhưng nếu là thị trưởng Lục làm thì sẽ tạo cho người ta ấn tượng về sự khoan dung đại lượng, biết trân trọng người tài của anh, giúp tăng thêm vài vòng hào quang trên đầu anh. Chuyện này với anh chỉ có lợi chứ không có hại, người ta sẽ cảm thấy anh chiến thắng một cách quang minh chính đại, anh là con ông cháu cha có thực lực chứ không phải là do ô dù che chở. Anh không muốn có một địch thủ mạnh giao đấu với mình sao?

- Cô nhóc, đủ rồi. - Lục Địch Phi xua tay, cắn môi, trầm mặc hồi lâu rồi mới lên tiếng - Em đừng đề cao anh như thế, anh chẳng hề cao thượng. Anh có thể giúp cậu ta, nhưng với một điều kiện.

- Anh nói đi?

- Anh sẽ họp với báo chí để phóng đại sự việc này lên, truyền khắp Đông Tây Nam Bắc để đạt được mục đích mà em mong muốn. Nhưng các tình tiết quan trọng trong suốt quá trình thì em phải tranh thủ nắm bắt, không được để lộ ra ngoài. Anh cũng sẽ nhờ bố anh tác động phía trên tỉnh.

- Vâng.

- Nhưng cô nhóc ạ, anh là một kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ. Đây có lẽ đích thị được gọi là tình tiết củ chuối. Anh cần em.

Khóe môi Bạch Nhạn cong lên, bàn tay đặt trên mặt bàn nhợt đi:

- Thị trưởng Lục, hình như em đâu phải là đại mỹ nhân.

- Anh thành thật thừa nhận, trước đây anh đã từng có ý định không tốt với em, nhưng đó chỉ là để khiêu khích lòng tự trọng của thằng đàn ông trong cậu ta. Giờ thì không phải, anh xin long trọng và trịnh trọng nói với em rằng, anh cần con người em, cũng cần cả trái tim em, tên của em sẽ mang họ của anh, sau này em là bà Lục, thưa Lục phu nhân.

Bạch Nhạn cười:

- Anh Lục, anh lại thế rồi. Em đã từng nói em là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát, hoặc là phải có tất cả, hoặc là hoàn toàn từ bỏ. Anh muốn vì một cái cây mà từ bỏ cả một cánh rừng xanh tốt sao?

- Một mình em đủ làm cả một cánh rừng. - Anh thừa nhận. Trước đó, anh chỉ cảm thấy em là một cô gái thông minh, ranh mãnh, nhanh nhẹn. Tối nay, anh mới thực sự cảm nhận được sự mạnh mẽ của em. Chẳng trách người ta vẫn nói, sau lưng người đàn ông thành công nhất định là một người phụ nữ đặc biệt. Không phải anh muốn khiêu khích Khang Kiếm, mà là anh đã thực sự động lòng.

- Miếng dưa chín ép là dưa không ngọt. - Bạch Nhạn giễu Lục Địch Phi một cách kín đáo.

- Anh không ép, anh sẽ đợi đến khi dưa chín hẳn. - Lục Địch Phi đưa tay xiết chặt tay Bạch Nhạn - Nếu cậu ta được thả, anh sẽ làm đơn xin thuyên chuyển, sau đó sẽ đưa em tới tỉnh khác làm việc. Anh đủ tự tin rằng anh có thể làm cho em yêu anh. Anh cũng thề, sau này sẽ vì em mà giữ mình trong sạch.

- Nếu em không đồng ý thì sao?

- Anh có thể làm văn bản về mặt thời gian, khi đó đây sẽ chỉ là một tờ giấy lộn. - Lục Địch Phi gõ lên tờ giấy trên mặt bàn.

Mặt Bạch Nhạn thoắt trắng bệch.

***

Vì cấp trên yêu cầu hồ sơ báo cáo chi tiết, vụ án của kiểm sát viên Lưu bị đình trệ hai ngày, khi tới Tân Giang lấy chứng cứ thì đã là bốn ngày sau, đúng vào ngày cúng ông Táo. Buổi tối, ông ta và ông Cao ở khách sạn, bốn bề rộn ràng tiếng pháo đì đùng, pháo hoa trên trời tưng bừng nở rộ, cả thành phố náo nức không ngủ.

Cùng là thành phố cấp tỉnh, nhưng nhờ nằm ở cửa sông Trường Giang đổ ra biển nên kinh tế của Tân Giang phát triển hơn Dư Châu rất nhiều. Đứng trên ban công hút thuốc, ông Lưu tặc lưỡi nhìn dòng xe toàn Mercedes, BMW, Porsche… nối đuôi nhau thành một hàng dài chạy phía dưới. Ông có một người bạn làm việc tại Viện Kiểm sát Tân Giang, lương cũng tương đương ông, nhưng phụ cấp các loại thì gấp mấy lần ông. Nghĩ tới mà tức, cùng một công việc như nhau mà sao lại cách biệt một trời một vực!

Tối nay họ không làm kinh động tới Viện Kiểm sát Tân Giang, chỉ ăn tạm bên ngoài rồi đi ngủ sớm. Sáng hôm sau, họ mới mang theo thư giới thiệu tới Viện Kiểm sát Tân Giang để yêu cầu phối hợp điều tra.

Viện Kiểm sát bố trí cho họ một căn phòng, người đầu tiên được gọi tới là Y Đồng Đồng.

Y Đồng Đồng không phải lên lớp, đang ngồi tán gẫu với đồng nghiệp trong văn phòng thì hiệu trưởng đưa người của Viện Kiểm sát tới gặp cô ta. Vừa nghe họ đến là để tìm hiểu chuyện liên quan tới Khang Kiếm, mặt cô ta đã tái nhợt đi, chân run lên cầm cập, may mà vịn được vào bàn, nếu không đã không thể đứng vững.

Mấy vị giáo viên có người nào là không thông minh xuất chúng, chuyện Khang Kiếm nhận hối lộ đã sớm ầm ĩ khắp thành phố, dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được quan hệ giữa Y Đồng Đồng và Khang Kiếm. Ánh mắt họ nhìn Y Đồng Đồng lập tức mang theo vẻ khinh miệt. Có mấy cô giáo hay ghen tị với Y Đồng Đồng còn tỏ vẻ hào hứng ra mặt.

- Đi thôi! - Mặt ông Lưu nghiêm nghị như mặt Bao Công.

Chưa từng gặp tình huống này, Y Đồng Đồng sợ hãi tới mức nước mắt tràn trên mi mà không dám rơi xuống. Vừa ra khỏi cửa văn phòng thì bắt gặp Lý Trạch Hạo đang ôm giáo án bước tới, cô ta thảm thiết gọi:

- Trạch Hạo!

Lý Trạch Hạo lạnh lùng liếc cô ta như nhìn dịch bệnh, ánh mắt lảng tránh.

Nước mắt bỗng như đê vỡ, đầm đìa tuôn rơi.

Y Đồng Đồng không biết làm cách nào mà cô ta lên được xe, cũng không biết làm cách nào mà đi được vào cổng Viện Kiểm sát, khi tỉnh lại, cô ta đã thấy mình đang ngồi trước mặt hai kiểm sát viên họ Lưu và họ Cao.

- Tôi… đã chia tay với anh ta từ lâu rồi. Bây giờ tôi đã có bạn trai, chuyện của anh ta tôi không biết gì hết.
- Không đợi ông Lưu lên tiếng, Y Đồng Đồng đã cuống quít thanh minh.

Nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của Y Đồng Đồng, ông Lưu càng thêm tức giận Khang Kiếm. Ông ngứa mắt nhất là mấy tên con ông cháu cha kiểu này, không cần cố gắng cũng thuận lợi mọi bề, mà tình nhân cũng đều là hàng tuyệt sắc.

- Tôi không có hứng thú với chuyện tình cảm ướt át của anh chị, chúng tôi tới tìm chị là vì có mấy chuyện cần chị xác nhận. - Ông Lưu nhướn mày nhìn ông Cao, ông Cao liền giở giấy bút ra.

Hai tay Y Đồng Đồng đặt trên đầu gối, đầu cúi gằm, không ngừng run rẩy.

- Chị và Khang Kiếm có quan hệ gì? - Ông Lưu hỏi.

- Trước khi anh ta kết hôn thì… là người yêu.

- Chiếc xe thể thao và căn hộ đứng tên chị có phải là do chị tự mua không?

- Không… là anh ta… tặng tôi khi chia tay. - Y Đồng Đồng bỗng ngẩng đầu lên - Nhưng mà, tôi và bạn trai tôi đã quyết định sẽ trả lại cho anh ta.

Lúc này, lòng cô ta xiết bao hối hận, khi đó Lý Trạch Hạo đề nghị cô trả lại, sao cô lại không nghe theo anh?

- Là cô đòi, hay anh ta chủ động cho cô?

- Anh ta chủ động tặng cho tôi.

Ông Lưu và ông Cao đưa mắt nhìn nhau.

- Có người tố cáo anh ta không chỉ tặng cô nhà và xe, mà còn có những thứ khác… - Câu này của ông Lưu rất có sức cám dỗ, thực chất là thăm dò, nếu đối phương chột dạ thì trong tình huống này, cô ta sẽ chủ động khai báo.

Y Đồng Đồng bỗng khóc òa lên, đầu lắc như trống bỏi:

- Thật sự là không có, anh ta kết hôn xong liền không thèm nghe điện thoại của tôi, gặp nhau cũng giả vờ như không quen biết, sao còn có thể tặng gì cho tôi được. Tôi thật sự đã cắt đứt mọi quan hệ với anh ta rồi.

Càng khóc, Y Đồng Đồng càng cảm thấy mình thật tội nghiệp, vốn đang chiến tranh lạnh với Lý Trạch Hạo, phen này lại càng thêm căng thẳng, không còn khả năng cứu vãn nữa. Một chút tình ý dành cho Khang Kiếm còn sót lại trong cô ta, giờ phút này đã hoàn toàn biến thành thù hận.

Ông Lưu là người từng trải sự đời, biết ngay Y Đồng Đồng không có vẻ là nói dối, bèn cho cô ta ký tên và điểm chỉ vào biên bản, rồi ông bảo hôm nay chỉ làm việc đến đây thôi, sau này chúng tôi có chuyện gì cần điều tra về cô, đề nghị cô tận tình hợp tác. Sau đó ông cho cô ta về.

- Nếu tôi trả hết lại nhà và xe là không liên quan đến tôi nữa phải không? - Trước khi ra về, Y Đồng Đồng hỏi.

Ông Lưu cười mỉa mai, không trả lời. Ông cảm thấy người phụ nữ này đúng thực là một bình hoa di động.

Ra khỏi Viện Kiểm sát, toàn thân Y Đồng Đồng mềm nhũn ra như bún. Cô ta dựa vào thân cây ven đường gọi điện thoại cho Lý Trạch Hạo.

- Chuyện gì? - Giọng Lý Trạch Hạo lạnh thấu xương như gió bấc.

- Trạch Hạo, em nghe lời anh, không cần nhà và xe nữa, cũng không so đo tình cảm mười bốn năm của anh với cô y tá kia, em đồng ý tới Thâm Quyến cùng anh.

Lý Trạch Hạo im lặng.

- Trạch Hạo, anh nói gì đi chứ! - Y Đồng Đồng hoảng loạn.

- Cô giáo Y, chắc cô nhầm rồi, chúng ta chỉ là đồng nghiệp bình thường, cô quyết định thế nào là tự do của cô, không cần phải nói với tôi. Tôi phải lên lớp đây, lát nữa tôi còn phải đi đón vợ chưa cưới của tôi nữa.

Nói xong, Lý Trạch Hạo ngắt máy.

Y Đồng Đồng gập điện thoại lại như người gỗ, ngồi chết lặng dưới gốc cây.

- Đi gặp vợ cũ của Khang Kiếm vào buổi sáng hay buổi chiều đây? - Trong phòng làm việc, ông Cao hỏi ông Lưu.

Ông Lưu lật quyển biên bản vừa rồi:

- Rèn sắt luôn khi còn nóng, lấy chứng cứ sớm rồi về Dư Châu. Ở Tân Giang mãi ngột ngạt lắm.

- Ngột ngạt thế nào cơ?

- So với người ta thì chúng ta đúng thật như nhà quê lên tỉnh, nhìn phố phường, siêu thị, xe cộ và quần áo của dân tình mà xem, thế mới là thành phố chứ!

Ông Cao đứng dậy lấy một tách trà, cười nói:

- Tâm lý anh vẫn chưa cân bằng à! Anh tới vùng Đại Tây Bắc mà xem cuộc sống nơi đó, anh sẽ biết đủ ngay. Anh Lưu, anh bảo vợ cũ của Khang Kiếm có đẹp hơn cô bạn gái cũ của cậu ta không?

- Đương nhiên rồi, nếu không thì sao lại chọn cô ta! Đàn ông, ai mà qua nổi ái tình.

- Tôi nghĩ chắc cũng phải là một đại mỹ nhân, thằng oắt ấy diễm phúc thật, thế mà lại chẳng chung thủy.

- Không biết hắn còn đang nhòm ngó con gái nhà ai nữa. – Ông Lưu nhún vai khinh thường.

Họ nhờ đồng nghiệp ở Viện Kiểm sát Tân Giang đi triệu tập Bạch Nhạn, không ngờ Bạch Nhạn lại không đi xe của Viện Kiểm sát tới, mà do đích thân thị trưởng mới nhậm chức Lục Địch Phi lái xe đưa tới.

Ông Lưu và ông Cao thầm đoán, có lẽ quan hệ giữa thị trưởng Lục và trợ lý Khang không hề đơn giản, sợ vợ cũ của trợ lý Khang chịu ấm ức nên thị trưởng Lục đích thân tới chào hỏi. Thái độ của họ lập tức trở nên thân thiện.

Lục Địch Phi không nói gì nhiều, chỉ bắt tay với họ rồi bảo Bạch Nhạn nói chuyện xong thì gọi điện cho anh ta đến đón, sau đó anh ta ra về.

Đưa Bạch Nhạn vào văn phòng, ông Lưu và ông Cao giật mình vì sự trẻ trung của cô.

Bạch Nhạn không đẹp bằng Y Đồng Đồng, nhưng trông thanh thoát, thông minh, khi mỉm cười, đôi má lúm đồng tiền rất ngọt ngào, đáng yêu như một cô nữ sinh không am tường thế sự.

- Mời cô ngồi. - Ông Lưu cố nói thật mềm mỏng, như sợ sẽ làm cô sợ.

Bạch Nhạn khom người cảm ơn, đợi ông Lưu ngồi xuống trước rồi cô mới ngồi, khiến người ta cảm thấy cô được giáo dục rất tốt, rất lễ phép.

- Hôm nay chúng tôi tìm cô chỉ là thủ tục thông thường thôi, cô đừng căng thẳng. - Ông Lưu nói.

- Vâng! Mời ông cứ hỏi! - Bạch Nhạn chăm chú nhìn thẳng ông ta.

Ông Lưu chép miệng liếc ông Cao, dường như không biết phải hỏi thế nào.

- Cô và Khang Kiếm ly hôn từ bao giờ?

- Sau lễ Quốc khánh! - Bạch Nhạn đáp.

- Cô… có biết trước đó anh ta có bạn gái không? - Ông Lưu khó nhọc mở miệng, câu hỏi này nghe sao vớ vẩn vậy nhỉ?

Bạch Nhạn cúi đầu thở dài:

- Tôi biết. Chính vì tôi mà anh ấy mới chia tay với cô ta. Họ bắt đầu yêu nhau khi Khang Kiếm còn ở trên tỉnh, ở bên nhau mấy năm liền.

- Hả? – Ông Lưu trợn tròn mắt, không biết phải nói gì thêm. Cô gái nhỏ này trông đâu giống một kẻ thứ ba?

- Thực ra tôi cũng vô tội. - Bạch Nhạn ngước mắt lên, ánh mắt bị một màng sương bao phủ - Mẹ tôi và bố Khang Kiếm là bạn cũ, hai chúng tôi là do bố mẹ định duyên. Mẹ Khang Kiếm bị bại liệt, anh ấy rất hiếu thảo, vì không muốn làm mẹ đau lòng nên mới đồng ý kết hôn với tôi và chia tay với cô giáo Y.

Mồm ông Lưu và ông Cao há hốc ra thành hình chữ O, ông Lưu chớp mắt, nửa ngày trời mới rặn ra được một câu:

- Vậy… cô có biết anh ta tặng nhà và xe cho cô ta không?

Hỏi câu hỏi này, ông ta thấy mình đầy tội lỗi.

Bạch Nhạn cắn môi, mười ngón tay xoắn vào nhau hồi lâu rồi mới gật đầu:

- Tôi biết. Vì yêu anh ấy nên cô giáo Y mới theo đến tận Tân Giang. Anh ấy cảm thấy có lỗi với cô ấy nên mới mua nhà, mua xe để cuộc sống của cô ấy được thoải mái và ít chịu tổn thương hơn.

- Căn nhà đó không phải là số tiền nhỏ đâu. - Ông Lưu nheo mắt lại, đăm đăm nhìn Bạch Nhạn - Tiền này ai trả, cô có biết không?

Bạch Nhạn cười chua chát, hàng mi dài khẽ chớp, một giọt nước mắt trào ra khỏi bờ mi rợp:

- Sau khi kết hôn tôi mới biết, số tiền đó là dùng ngôi nhà mới của tôi để thế chấp.

- Hả? - Ông Lưu và ông Cao sửng sốt.

- Lúc kết hôn chúng tôi làm mấy chục bàn tiệc, lại mua một căn nhà mới, chỗ tiền đó một phần của bố mẹ anh ấy cho, cũng có phần tích lũy của anh ấy từ sau khi đi làm, nhưng cũng đã tiêu gần hết. Anh ấy lại còn tặng nhà tặng xe, lấy đâu ra tiền? Anh ấy giấu tôi mang giấy tờ nhà đi thế chấp cho ông chủ của tập đoàn Hoa Hưng, nhờ ông ta ứng trước món tiền đó.

- Đem giấy tờ nhà thế chấp cho Hoa Hưng?

Bạch Nhạn lau nước mắt, rút trong túi xách ra một tờ giấy đưa cho ông ta.

- Đây là biên lai Hoa Hưng viết. Khang Kiếm giấu rất giỏi, nhưng có ngày tôi vẫn phát hiện ra, sau đó, tôi… cảm thấy sức chịu đựng của mình có hạn nên đã yêu cầu ly hôn. Tôi có thể chấp nhận quá khứ của anh ấy, nhưng tôi không thể chấp nhận việc trong cuộc sống hôn nhân có quá nhiều dấu vết của một người phụ nữ khác.

Ông Lưu cầm tờ giấy lên, giấy trắng mực đen, chữ ký xiêu vẹo của Hoa Hưng, con dấu đỏ chói của tập đoàn Hoa Hưng, rất thật, không thể giả được, thời gian ký văn bản là ngày 20-9.

- Xe và nhà hình như tháng 5 đã có, tại sao văn bản này lại để ngày 20-9? - Ông Lưu sắc bén phát hiện ra điều bất thường.

- Tôi cũng đã hỏi anh ấy, anh ấy bị ép, bất đắc dĩ phải tiết lộ rằng thực ra ban đầu anh ấy muốn âm thầm kiếm tiền để trả nợ, nhưng không ngờ việc cưới xin tiêu tốn quá nhiều, không nghĩ ra được cách nào khác, lại không dám đùa giỡn với sự nghiệp của mình nên đành đem nhà đi thế chấp.

Ông Lưu và ông Cao đưa mắt nhìn nhau, lời giải thích như vậy rất hợp tình hợp lý! Không hề làm trái nguyên tắc, căn hộ cải tạo lại diện tích hơn 200m2, tính theo giá thị trường cũng hơn hai triệu nhân dân tệ, đủ để thế chấp cho một căn hộ độc thân và một chiếc xe thể thao. Khang Kiếm thật sự bị vu oan ư? Anh ta vô tội? Không thể nào, Hoa Hưng sao dám khai bừa. Nhưng chứng cứ rành rành, không tài nào bới móc được.

Ông Lưu lắc đầu:

- Bạch Nhạn, chuyện này tạm gác sang một bên. Tôi hỏi cô một chuyện nữa, ngày 24-9, có phải cô đã từng mang hai triệu nhân dân tệ tiền mặt ra khỏi văn phòng Hoa Hưng?

Bạch Nhạn chớp đôi mắt to tròn, chậm rãi gật đầu:

- Đúng thế!

- Đó là tiền gì?

- Là tiền Hoa Hưng hối lộ cho Khang Kiếm!

Tóc trên đầu ông Lưu và ông Cao dựng đứng hết cả lên, ông Lưu đứng phắt dậy:

- Cô khẳng định đó là đưa hối lộ?

Bạch Nhạn gật đầu một cách nghiêm túc:

- Hoa Hưng nói cảm ơn Khang Kiếm đã giúp đỡ ông ta suốt mấy năm qua, lại giúp ông ta trúng thầu công trình trung tâm thương mại, ông ta không biết tôi thích cái gì nên tặng tiền để tôi thích mua gì thì mua. Tôi và ông ta không thân thiết, chỉ vì tôi là vợ của Khang Kiếm nên ông ta mới đối xử tốt với tôi như thế, thế chẳng phải hối lộ Khang Kiếm là gì?

- Sau đó cô nhận luôn?

- Đương nhiên là không, khi đó tôi và Khang Kiếm đang chuẩn bị ly hôn, tôi không muốn dây dưa gì với anh ấy hết. Tôi đã từ chối, nhưng không biết Hoa Hưng hỏi ở đâu được số tài khoản của tôi nên nộp hai triệu tệ vào đó.

- Tiền vẫn ở trong tài khoản của cô?

- Hả? - Bạch Nhạn tròn mắt sửng sốt - Các ông không biết tiền đang ở đâu sao?

- Làm sao chúng tôi biết được? - Ông Lưu và ông Cao ngơ ngác.

- Chuyện này người trên trái đất đều biết hết mà, hai ngày nay trên báo và trên mạng đều đăng. Lúc nào rảnh các ông lên mạng hoặc đọc báo mà xem!

- Cô nói cụ thể hơn được không? - Ông Lưu nuốt nước bọt, thấy đầu óc thực sự mụ mẫm.

- Tôi sợ đống tiền đó làm bẩn tài khoản của tôi, cũng chẳng muốn làm lợi cho Khang Kiếm, cho nên tôi quyên góp hết cho Hội chữ thập đỏ Vấn Xuyên rồi.

Đầu óc ông Lưu và ông Cao phút chốc trống rỗng, ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên nói cô gái này ngốc nghếch hay là bướng bỉnh nữa!

61. Chương 13.4

Rất lâu sau, ông Lưu mới mở được miệng:

- Là chuyện từ khi nào?

- Ngày 25-9.

- Khang Kiếm có biết chuyện này không?

- Tôi không biết Hoa Hưng có nói với anh ấy không, khi đó chúng tôi đang chiến tranh lạnh, tôi không muốn nói chuyện với anh ấy.

- Hai triệu tệ đó! Con số lớn như vậy, cô cứ thế mà quyên góp luôn?

- Đúng là rất lớn, lúc tôi quyên góp, nhân viên ngân hàng còn nhìn tôi mãi, tôi giục mấy lần cô ấy mới chuyển đi được.

- Tại sao cô không chuyển vào tài khoản làm trong sạch hóa bộ máy chính trị?

- Tài khoản của bên trong sạch hóa bộ máy chính trị cũng để quyên góp cho vùng bị nạn còn gì, tôi làm như thế này bớt được một lần thủ tục. Có phải số tiền ấy không hợp quy trình không, vậy có thể yêu cầu Hội chữ thập đỏ hoàn trả lại không? - Bạch Nhạn vặn vẹo tay một cách lo lắng.

Ông Lưu, ông Cao dở khóc dở cười:

- Còn vụ báo chí là thế nào?

- Hôm trước người của Hội chữ thập đỏ Vấn Xuyên đích thân tới cảm ơn, người của Sở Tuyên truyền đứng ra tiếp đãi, sau đó thì tin tức lan rộng ra. Tờ hóa đơn chuyển khoản cũng bị họ lấy ra photo rồi.

- Cảm ơn thật đúng lúc, trùng hợp lắm, trùng hợp lắm! - Đầu óc ông Lưu lùng bùng rối rắm, không thể suy nghĩ rõ ràng được, nhưng có một điều ông có thể khẳng định, cứ thế này thì tên nhãi Khang Kiếm kia không việc gì rồi, không những bình an vô sự mà còn có thể đội thêm vòng hào quang trên đầu.

- Không trùng hợp đâu, không viết thành sách được. - Ở phía sau, Bạch Nhạn phụ họa theo rồi nở nụ cười rất hồn nhiên vô tư.

Xẩm tối, ra khỏi Viện Kiểm sát, Bạch Nhạn liền gọi điện cho Lục Địch Phi. Chưa đến mười phút sau, xe của Lục Địch Phi đã tới. Tốc độ nhanh tới mức Bạch Nhạn cảm thấy dường như anh ta không làm gì cả, chỉ một lòng một dạ đợi cú điện thoại của cô.

Lần này, anh ta không để tài xế lái chiếc xe riêng dành cho thị trưởng, mà tự mình lái một chiếc xe việt dã rất sành điệu tới. Cửa xe vừa đóng lại, anh ta lập tức quay đầu xe, chạy thẳng về phía bờ sông.

Mùa này bờ sông rất vắng vẻ. Trong gió lạnh, từng con sóng cuồn cuộn đập vào bờ, tung lên những bọt nước trắng xóa. Trên bờ sông, cây cối trơ trụi hoang tàn, gió cuốn lá khô bay xào xạc đầy trời.

Lục Địch Phi dừng xe lại đối diện với bờ sông. Phía sau xe, mặt trời dần buông, ráng chiều nhuộm đỏ trời Tây, dát một lớp vàng lấp lánh lên dòng nước. Ánh vàng dần tan ra theo từng con sóng nhấp nhô. Trong chớp mắt, phía trước đã tối đen, đêm đang dần buông xuống.

- Có đẹp không? - Lục Địch Phi quay sang nhìn Bạch Nhạn. Vừa rồi họ mải mê nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, không ai nói lời nào.

- Thật hùng vĩ. - Bạch Nhạn cười rạng ngời.

Lục Địch Phi bật đèn trên nóc xe rồi rút trong túi áo ra một bao thuốc, hươ hươ trước mặt Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn gật đầu:

- Anh hút đi!

Anh ta cười cười, xách một chiếc túi giấy ở băng ghế sau ra, bên trong có bánh gato, thịt bò khô, ô mai, sôcôla, hoa quả… toàn đồ ăn vặt mà con gái thích.

Bạch Nhạn bóc một túi ô mai, nhón một quả bỏ vào miệng rồi nhăn mặt vì chua.

Lục Địch Phi bật cười, chỉ ra ngoài xe:

- Anh không giống người khác, anh thích ngắm mặt trời lặn chứ không thích ngắm mặt trời mọc. Cảnh mặt trời lặn có một nét đẹp rất buồn, giống như sự lưu luyến trước lúc lâm chung của người tráng sĩ, tuy rất bi thương, nhưng không đáng thương. Khi có chuyện buồn bực trong lòng, thỉnh thoảng anh sẽ lái xe ra bờ sông ngắm mặt trời lặn. Chà, hôm nay lạnh quá, nếu không buổi tối chúng ta có thể tới đảo Giang Tâm ngắm sao.

- Thị trưởng Lục cũng có lúc gặp chuyện buồn bực sao? - Bạch Nhạn nhếch mép giễu cợt.

- Anh là người, đương nhiên cũng có hỉ nộ ái ố. Em tưởng làm con ông cháu cha dễ sống lắm sao?

Bạch Nhạn chun mũi:

- Dễ sống hay không thì em không biết. Có điều, anh đảm nhiệm cái chức thị trưởng này thoải mái nhỉ, anh không cần phải làm việc à?

- Phải làm việc thì ai còn muốn làm quan nữa? Làm quan thực ra cần phải có năng lực lãnh đạo, biết cách quyết định là được rồi. Đương nhiên không phải lúc nào anh cũng nhàn hạ, nhưng đối với anh, việc ở bên em quan trọng hơn công việc. - Giọng nói sang sảng của Lục Địch Phi bỗng khàn đi, mang theo rất nhiều âm bật hơi, khiến không khí trong xe phút chốc trở nên mơ hồ, mờ ám.

Bạch Nhạn cắn môi, đưa mắt ra ngoài cửa xe:

- Anh coi trọng em như vậy, em cứ tưởng rằng một người bình thường thì trước tiên sẽ hỏi xem cuộc nói chuyện chiều nay của em ra làm sao.

- Anh không cần phải hỏi.

- Hả?

- Em có thừa khả năng đối phó với bọn họ, hơn nữa hiện nay báo chí rất mạnh, vầng sáng lớn như vậy đủ để che lấp đi mọi tì vết.

- Nhưng đó mới là lời nói một phía của em, nếu bọn họ tìm Hoa Hưng đối chất, liệu Hoa Hưng có không thừa nhận hay không? - Nhớ lại cuộc nói chuyện lúc chiều, Bạch Nhạn vẫn cảm thấy hơi lo lắng, sợ xảy ra sai sót.

- Cho dù bọn họ cảm thấy nghi ngờ thì cũng sẽ không truy vấn nữa. Ai lại dám gây khó dễ cho một hình tượng trong sạch thanh liêm để quần chúng phải nổi giận. Anh đã nói chuyện với người của Hội chữ thập đỏ Vấn Xuyên, bọn họ sẽ ở đây đợi tới khi Khang Kiếm ra để trực tiếp cảm ơn cậu ta. Anh cũng đã bố trí phóng viên đi theo phỏng vấn. Còn về phía Hoa Hưng, bây giờ ông ta nói gì ai mà thèm tin.

- Ông Lưu và ông Cao đó có đi tìm Hoa Hưng không?

- Về mặt thủ tục là phải tìm, bắt buộc phải đối chất lại mọi sự việc với ông ta, sau đó ký tên là coi như hoàn tất.

- Sau đó Khang Kiếm có thể trở về phải không? - Cố nén sự kích động trong lòng, Bạch Nhạn tỏ vẻ bình tĩnh hỏi.

- Có thể trở về Tân Giang trước giao thừa, anh nghĩ có lẽ sẽ có rất nhiều người tranh nhau đi đón cậu ta, trong đó có cả anh. - Lục Địch Phi nở một nụ cười giễu cợt - Lần này cậu ta trong cái rủi có cái may, chắc lúc ngủ cũng phải mỉm cười.

Bạch Nhạn xoay người, nhìn thẳng vào Lục Địch Phi:

- Cảm ơn anh, anh Lục.

Câu nói này, cô nói rất chân thành.

Trong hai ngày này, Lục Địch Phi đưa người của Hội chữ thập đỏ Vấn Xuyên tới Tân Giang, lại nhờ phóng viên viết bài trên mạng và báo chí, đem chuyện quyên góp hai triệu tệ làm rình rang lên, hình tượng xấu của Khang Kiếm phút chốc trở nên cao thượng và vĩ đại không gì sánh bằng. Bây giờ Bạch Nhạn lại làm rõ nguồn gốc của căn nhà và chiếc xe của Y Đồng Đồng, Khang Kiếm lại biến thành người đàn ông tốt thập toàn thập mỹ, trọng tình trọng nghĩa, trở thành vị lãnh đạo hoàn hảo.

Lục Địch Phi ném điếu thuốc đang hút dở ra ngoài cửa xe rồi quay lại nắm tay Bạch Nhạn:

- Cô nhóc, đừng cảm ơn anh, anh làm thế cũng chỉ vì bản thân mình. Tối hôm đó em đã hứa với anh, chỉ cần cậu ta bình an trở về Tân Giang, em sẽ nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị của anh.

Bạch Nhạn nhắm mắt lại:

- Em còn nói một câu nữa, anh có nhớ hay không?

Lục Địch Phi nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm:

- Anh nhớ rất rõ, em nói chỉ cần anh và Khang Kiếm đứng trên cùng một vạch xuất phát, ở cùng một địa điểm, không chơi mưu mô, không giở thủ đoạn, nếu anh vượt qua được cậu ta thì em sẽ đồng ý ở bên anh.

- Anh có làm được không?

- Thực ra hiện giờ cậu ta đã thua anh rồi. Anh tùy tiện phóng túng, coi trời bằng vung, không bằng hình tượng tốt đẹp của cậu ta, nhưng cậu ta đã ngã ngựa, còn anh thì không. Đó là bởi vì anh xấu xa bề ngoài, còn cậu ta xấu xa từ trong bản chất. Điều này lẽ ra em phải rõ hơn anh.

- Thực ra anh không hề thật lòng yêu em, chẳng qua anh chỉ muốn xát muối vào vết thương lòng của anh ấy thôi! - Bạch Nhạn bắt chước giọng điệu của Lục Địch Phi.

- Không phải! - Lục Địch Phi quả quyết lắc đầu - Mấy năm qua, anh đã từng kết hôn, đã từng có rất nhiều bạn gái. Anh và vợ cũ của anh đến với nhau vì môn đăng hộ đối chứ không phải vì tình yêu, chẳng trụ được mấy năm thì giải tán. Anh ở bên những cô bạn gái kia chỉ để vui vẻ, hợp thì gặp nhau nhiều, không hợp thì lên giường một lần là bye bye, không hề nhung nhớ, cũng chẳng hề tiếc nuối. Lần đầu tiên gặp em ở đảo Giang Tâm, anh đã cảm thấy em rất đặc biệt, nhưng anh không lưu tâm. Cho đến buổi tối mấy hôm trước, anh nhìn em mà tim đập thình thịch, cuống quít hoảng loạn như một cậu trai mới lớn, cảm giác ấy chưa từng có trong anh. Cô nhóc ơi, anh đã yêu em mất rồi.

Bạch Nhạn chớp mắt, từ từ xoay người lại nhìn vầng trăng lạnh lẽo đang nhô lên khỏi mặt sông, chầm chậm rọi sáng dòng sông cuồng nộ.

- Trước năm hai mươi tư tuổi, người khác coi em như bệnh dịch. Vừa bước qua tuổi hai mươi tư thì hình như vận đào hoa của em lại nở rộ. - Cô bật cười tự giễu - Anh Lục, không phải em xem thường chính mình, nhưng em cảm thấy anh nên tìm một người con gái tốt hơn, thời thượng hơn em thì mới có thể theo kịp anh. Chúng ta không giống nhau.

- Bây giờ mới nói những lời này thì đã quá muộn, em đã chấp nhận sự giúp đỡ của anh, em phải thực hiện lời hứa của mình. - Lục Địch Phi xoay mạnh vai cô lại để cô đối diện với anh.

Bạch Nhạn đảo mắt mấy vòng:

- Anh Lục, tim anh có đủ khỏe không?

- Còn phải tùy tình hình.

Bạch Nhạn nghiêng đầu, cắn chặt môi:

- Nếu anh có thể chấp nhận một người bạn gái luôn mang trong lòng hình bóng một người đàn ông khác, cũng có thể sẽ lén lút tư tình với người đàn ông khác, vậy thì chúng ta cứ diễn một màn yêu đương không màng đến thuần phong mỹ tục đi!

***

Sắp xếp xong biên bản cuộc nói chuyện, ông Lưu và ông Cao liền về tỉnh ngay trong ngày.

Ngồi trên xe, ông Lưu cứ cau mày mãi. Lúc đưa thuốc cho ông ta, ông Cao huých mấy cái mà ông Lưu vẫn không nhúc nhích.

- Vẫn còn đang nghĩ về vụ án đó sao? - Ông Cao hỏi.

- Anh Cao này, anh bảo thế có lạ không? Chuyện đã rành rành như đinh đóng cột, thế mà chỉ đi thêm một bước lại bỗng xoay ngược 180 độ. Thời gian lại không sớm không muộn, đúng vào lúc giữa chừng. Nếu nói ra sớm một chút thì sẽ không thành án. Nếu muộn một chút thì lại chẳng có tác dụng gì. - Ông Lưu rít hai hơi thuốc, nghĩ mãi cũng không thông - Tôi đã làm vô số vụ án, nhưng chưa từng gặp chuyện như vậy. Phía dưới còn đã chuẩn bị lệnh bắt rồi, chậc, vất vả bao ngày coi như công toi.

- Anh Lưu à, anh đừng than thở nữa, anh đọc báo đọc mạng rồi đấy, biên bản ghi chép vẫn còn nằm kia, chẳng có chút gì sơ hở. Chúng ta cũng đừng gây rắc rối cho người ta nữa. Ông Khang Vân Lâm là cựu bí thư Sở Tư pháp, bây giờ tuy đã về hưu nhưng thế lực bên nhà vợ ông ấy cũng không nhỏ đâu.

- Mẹ nó chứ, tôi nhất định phải tra hỏi tên Hoa Hưng kia cho ra ngô ra khoai, tại sao lại dám ăn không nói có.

Vác theo một cục tức to đùng, vừa xuống xe là ông Lưu đi thẳng tới Sở Công an.

Chuyện công nhân đến từ nông thôn bị nhân viên của tập đoàn Hoa Hưng chém đứt tay, Hoa Hưng không phải là người trực tiếp gây án nhưng bị tình nghi đứng sau giật dây, cộng thêm ông ta cũng có phần trong vụ giám đốc Sở Xây dựng và trưởng ban Đấu thầu Tân Giang nhận hối lộ lần trước. Việc đưa hối lộ vốn thường mắt nhắm mắt mở bỏ qua, không truy cứu đến, nhưng lần này cũng tính tội cho ông ta, ngoài ra còn có người tố cáo ông ta trốn thuế. Ông ta lại lẩn trốn, cho nên đã bị bắt.

Hoa Hưng được đưa tới phòng hỏi cung. Mắt ông ta húp lên, thịt trên mặt chảy xệ, tóc bạc trắng, vai rũ xuống, không còn vẻ nhanh nhẹn và nghênh ngang như thường ngày.

Cảnh sát bảo ông ta ngồi xuống, ông ta lập tức ngồi ngay ngắn, hai chân khép lại, không nhúc nhích, mắt nhìn đăm đăm xuống sàn nhà.

- Ngẩng đầu lên. - Ông Lưu vứt toẹt tập biên bản lên bàn quát lớn - Bây giờ ông đọc kỹ rồi nói rõ cho tôi, tại sao lại không giống với những gì ông đã nói?

Hoa Hưng nơm nớp kéo tập biên bản trước mặt lại đọc một cách dè dặt. Càng đọc, cái trán bóng nhẫy của ông ta càng vã mồ hôi.

Khi nhìn thấy văn bản thế chấp nhà, người Hoa Hưng run lên cầm cập, mắt hoa lên.

- Chuyện này có thật không? - Ông Lưu đập bàn quát.

Khóe miệng Hoa Hưng từ từ nhếch lên một nụ cười, ông ta nhắm mắt lại nói một câu "Kẻ mạnh!". Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cao nhân tắc hữu cao nhân trị.

- Cái gì?

- Chắc chắn sau này tiền đồ của Khang Kiếm sẽ huy hoàng không thể tưởng tượng nổi, các ông cố mà nịnh bợ cậu ta đi. - Nụ cười của Hoa Hưng càng lúc càng to, cuối cùng là bật cười thành tiếng, cười tới mức rơi cả nước mắt.

- Ông bị thần kinh à? - Ông Lưu lại đập bàn ầm ầm, gầm lên như sấm - Ông thành thật trả lời câu hỏi của tôi đi! Có phải ông vu khống Khang Kiếm không?

Hoa Hưng ngừng cười, lau nước mắt rồi gật đầu:

- Tôi xin khai, tôi khai thật là không phải tôi vu khống, mà là tôi già nên lú lẫn, quên béng chuyện thế chấp nhà. Đúng, tôi chỉ biếu vợ anh ta hai triệu tệ. Cô ấy không nhận nên tôi bảo thư ký nộp vào tài khoản của cô ấy.

- Mẹ kiếp. - Ông Lưu tức tối đá tung cái bàn.

Hoa Hưng lại được cảnh sát đưa về phòng giam.

Ngồi trên chiếc giường chật hẹp, lưng dựa vào tường, ông ta ngẫm nghĩ rồi bật cười, cười chán rồi lại lắc đầu, vỗ đùi. Sống phí đời rồi, không chỉ đánh mất giao tình với Khang Kiếm mà còn mang tội vu oan.

Lẽ ra sau mấy lần tiếp xúc với cô bé y tá đó, ông ta đã phải nhận ra được cô ta hoàn toàn không tầm thường.

Sắp tới Quốc khánh, khách sạn Hoa Hưng đón tiếp mấy đoàn du lịch nên vô cùng bận rộn. Ông ta đang ngả người ngồi trên chiếc ghế văn phòng rộng lớn nghe thư ký báo cáo tình hình kinh doanh quý ba thì điện thoại bàn đổ chuông. Tổng đài viên nói có một cô gái tên Bạch Nhạn tìm ông.

Đó là vợ của Khang Kiếm mà, Hoa Hưng cuống cuồng vuốt mấy sợi tóc lơ thơ trên đầu, đích thân xuống dưới đón cô lên.

Sắc mặt Bạch Nhạn buồn bã, không giống như trước kia. Nhìn thấy ông ta, cô mỉm cười, để lộ ra hai lúm đồng tiền tinh nghịch.

- Có chuyện gì buồn? - Ông ta pha cho cô một tách trà loại thượng hạng.

- Ông chủ Hoa, tôi muốn ly hôn với Khang Kiếm. - Mắt cô dần ngấn nước.

Hoa Hưng giật mình sửng sốt, cá nhân ông ta cảm thấy Khang Kiếm rất quan tâm tới cô vợ này. Cô y tá nhỏ bé này thực sự cũng rất đáng mến.

- Cô Bạch, cô đừng nói linh tinh. Hai vợ chồng cãi nhau vài câu là chuyện bình thường thôi, dăm ba bữa là ổn hết ấy mà.

- Ông chủ Hoa, ông nói cho tôi biết, có phải Khang Kiếm thường xuyên hẹn hò với Y Đồng Đồng trên quán cà phê sân thượng của khách sạn ông không? Anh ấy còn tặng cho cô ta nhà và xe nữa? - Bạch Nhạn lau nước mắt, giọng giận dữ.

Hoa Hưng sững người, lắp ba lắp bắp mãi mà không biết phải nói gì.

- Ông không nói cũng không sao, tôi đã theo dõi họ rồi. Cho nên tôi nhất định phải ly hôn, tôi không thể chịu đựng được. Anh ấy… cũng đồng ý rồi.

Hai tay Hoa Hưng vặn xoắn vào nhau:

- Đó… đó… là chuyện trước kia, bây giờ trong lòng sếp Khang chỉ có cô thôi.

- Anh ấy đã thừa nhận chuyện này là có thực rồi. - Bạch Nhạn trợn trừng mắt.

- Tôi không… tôi không… - Hoa Hưng cuống cuồng xua tay.

- Ông chủ Hoa, phụ nữ ly hôn không có tình yêu lại không có gia đình, nếu không có tiền nữa thì đáng thương biết bao! Ông có thể giúp tôi một chuyện được không?

- Đương nhiên rồi, nếu cô thiếu tiền thì cứ nói với tôi.

Lúc đó Hoa Hưng chỉ nghĩ là Bạch Nhạn đang làm mình làm mẩy với Khang Kiếm. Như vợ ông ta cũng đòi ly hôn với ông ta suốt hai mươi năm nay, đến giờ đã ly hôn đâu. Có đôi lúc phụ nữ đòi ly hôn chỉ là hô khẩu hiệu chứ không coi là thật. Bình thường ông ta vẫn luôn cảm thấy không có cơ hội báo đáp ơn đức của Khang Kiếm, nay có cơ hội nịnh nọt Bạch Nhạn thì còn không mau cuống quít nắm bắt lấy.

Bạch Nhạn lấy hai tờ giấy chứng nhận trong túi ra, một là giấy tờ nhà, một là giấy tờ đất:

- Chỗ ông có công ty mua bán bất động sản đúng không? Ông giúp tôi bán căn nhà này đi, cố lấy giá cao cao một chút.

- Cô bán nhà đi thì ở vào đâu? - Hoa Hưng hỏi đùa, cô y tá này làm thật rồi.

- Ở trong căn nhà đó, tôi cứ nghĩ tới anh ấy và Y Đồng Đồng, ám ảnh vô cùng, tôi bán đi mua căn khác. Ông chủ Hoa, ông có giúp tôi không?

- Giúp chứ! - Hoa Hưng cẩn thận cất giấy tờ nhà đất đi.

- Nếu có tin gì thì ông gọi điện cho tôi nhé. - Lúc này Bạch Nhạn mới tươi tỉnh lên một chút.

- Nếu cô không có chỗ ở, tôi có thể bố trí một phòng trong khách sạn cho cô.

- Làm sao tôi dám làm phiền ông chủ Hoa mãi được. - Bạch Nhạn đứng dậy đi ra ngoài, đến cửa, cô lại ngoảnh lại - Ông chủ Hoa, ông còn chưa viết biên lai cho tôi.

Hoa Hưng băn khoăn, giấy tờ đâu có đứng tên ông ta, việc gì phải viết biên lai, hơn nữa sao ông ta có thể bán nhà của sếp Khang được.

- Nhiều tiền lắm đấy, tôi không yên tâm, ông viết cho tôi một tờ biên lai.

- Được, được. - Hoa Hưng thấy Bạch Nhạn thật dễ thương, không muốn cô phải sốt ruột và lo lắng nên viết cho cô một tờ biên lai, còn đóng cả con dấu của tập đoàn Hoa Hưng lên theo yêu cầu của cô.

Lúc này Bạch Nhạn mới vui vẻ ra về.

Một mình ngồi trong văn phòng, Hoa Hưng cầm hai tờ giấy chứng nhận sung sướng cười thầm.

Bốn ngày sau, Bạch Nhạn lại đột nhiên đến tìm ông ta với vẻ sốt ruột.

- Ông chủ Hoa, tôi thích một căn hộ ven sông mà có rất nhiều người đang tranh nhau. Căn nhà kia của tôi bán được chưa?

- Vẫn chưa tìm được người mua thích hợp. Cô thiếu bao nhiêu tiền?

- Họ nói nếu trả hết một lần thì được giảm 30.000 tệ.

- Một lần là bao nhiêu?

- Hai triệu tệ.

Không thèm chớp mắt, Hoa Hưng nhấc điện thoại điều kế toán ra ngân hàng rút ngay hai triệu tệ về đưa cho Bạch Nhạn. Khang Kiếm giúp ông ta trúng gói thầu kiếm được mấy chục triệu, hai triệu tệ chỉ là con số nhỏ.

- Nhiều tiền thế này, một mình tôi không dám xách ra đường. Có thể nhờ thư ký của ông chủ Hoa đi cùng với tôi tới ngân hàng không?

- Được. - Hoa Hưng phất tay với vẻ hào phóng.

Thế là, số tiền hai triệu tệ đó đã trở thành món tiền do thư ký của ông ta cố tình nộp vào tài khoản của Bạch Nhạn.

Hoa Hưng cười ngặt nghẽo. Cô gái đó thật sự là cao thủ, từng móc xích gắn lại với nhau không chút sai sót. Ông ta vốn nghĩ rằng nhà và xe tặng cho Y Đồng Đồng cộng thêm hai triệu tệ này đủ để cột chặt Khang Kiếm vào với ông ta, mà lại không biết rằng gậy ông đập lưng ông, giờ thì sếp Khang đã hoàn toàn rũ sạch mọi mối liên hệ với mình.

Hoa Hưng nghĩ liệu có phải cô y tá đó có đôi mắt thần thấy trước tương lai, đoán được sẽ có ngày ông ta bán đứng Khang Kiếm nên đã tương kế tựu kế hay không?

Thực ra ông ta không định bán đứng Khang Kiếm, ông ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Có người nhắn rằng nếu ông ta khai ra chuyện hối lộ Khang Kiếm thì những chuyện khác sẽ không bị truy cứu nữa.

Trên đời này còn có thể tin được ai nữa đây?

***

Dư Châu, hai mươi tám tháng Chạp.

Năm nay không có ngày ba mươi, ngày hai tám cũng chính là một ngày trước giao thừa. Khang Kiếm dậy như mọi ngày, đánh răng rửa mặt qua loa rồi lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn mảng xanh mướt mát phía dưới qua những chấn song. Việc thẩm vấn đã kết thúc, mấy hôm nay anh chỉ không được ra ngoài phòng, còn lại vẫn có thể ăn ngủ đúng giờ, đồ ăn cũng ngon hơn lúc mới đến một chút, còn có cả trà nóng.

Anh không biết ông Lưu đã thu thập chứng cứ đến bước nào, anh không muốn nghĩ ngợi linh tinh, cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ lặng lẽ chờ đợi, thuyết phục bản thân hưởng thụ nốt chút ánh sáng le lói trước khi đêm tối ập đến.

Nếu thật sự bị bắt sẽ phải cạo trọc đầu, mặc áo tù, bị đưa đi lao động cải tạo tại một nông trường xa xôi với đủ mọi thành phần tội phạm của xã hội, một lần là phải mười năm.

Trong lòng không phải là không thất vọng, không phải là không cay đắng, không phải là không lo sợ, không phải là không hối hận.

Nếu trong lòng anh không có Bạch Nhạn, Khang Kiếm nghĩ có lẽ mình đã không trấn tĩnh được cho đến giờ phút này. Chính sự mong mỏi tới một ngày được gặp cô, được ở bên cô đã giúp anh trụ vững.

Bạch Nhạn, Bạch Nhạn, Bạch Nhạn…

Anh thầm gọi tên cô, dường như làm như vậy có thể khiến chân tay đang lạnh cóng có thêm một chút ấm áp.

Tiếng mở khóa lạch cạch vang lên, tưởng bữa sáng được đưa tới nên Khang Kiếm ngoảnh lại. Ngoài dự đoán của anh, người bước vào là ông Nghiêm Lệ.

Từ sau khi nhóm ông Lưu đi thu thập chứng cứ, ông Nghiêm Lệ cũng biến mất theo.

Họ lẳng lặng nhìn nhau một lúc lâu:

- Chào chú! - Khang Kiếm lên tiếng trước.

- Chào! - Ông Nghiêm Lệ đăm chiêu nhìn anh rồi đưa mắt ra phía ngoài - Ra ngoài đi dạo đi!

Từng tế bào trên người Khang Kiếm đều ngừng thở, mặt đỏ bừng lên, anh trợn tròn mắt không dám tin. Ra ngoài, tức là đi từ đây đến nơi giam giữ? Hay là…

- Đi dạo rồi cùng ăn cơm. Nếu nhanh thì chỉ sau bữa trưa là họ tới rồi.

Họ?

Tay Khang Kiếm bất giác co lại thành nắm đấm, môi run lên.

Ông Nghiêm Lệ lắc đầu cười khẽ, bước tới vỗ vai anh:

- Kiếm Kiếm, cháu… bình an vô sự rồi.

- Chú Nghiêm? - Người anh run lên bần bật, đây là ảo giác sao? Là tự anh tưởng tượng ra những lời này sao?

Nhìn thấu tâm tư của anh, ông Nghiêm Lệ khẽ nhắm mắt lại:

- Mọi chuyện đều đã sáng tỏ, cháu không việc gì hết, có khi còn được gặp phúc trong họa nữa! Tên nhóc này, cháu quá kín kẽ, cái gì cũng giấu hết trong lòng. Nếu không có lần song quy này thì ai mà biết được cháu lại có một nghĩa cử như thế.

Khang Kiếm lắc đầu, ông Nghiêm Lệ nói gì anh chẳng hiểu.

- Đừng đứng ngẩn ra đó nữa, ra ngoài hít thở không khí trong lành đi. Hôm nay hơi lạnh nhưng trời đẹp. Chà, cháu nhìn xem, mặt trời lên rồi kìa. - Ông Nghiêm Lệ mỉm cười chỉ vào vầng mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ.

Khang Kiếm bước xuống lầu mà như đi trên mây, anh nín thở, rồi lại hít thật sâu.

Không khí trong vườn mát lạnh, mang theo mùi đất ẩm nồng nồng xộc vào khiến mũi anh hơi ngứa. Anh ngẩng đầu nhìn vầng dương mới ló trên bầu trời xanh thăm thẳm, anh đưa mắt nhìn những nông trang phía xa tít tắp và những chiếc xe chạy dọc trên đường, anh cúi đầu nhìn con đường lát gạch dưới chân, nhìn những hàng sồi xanh bất khuất ven đường mà mắt bỗng nóng lên, nước mắt lăn dài trên gò má.

Anh tự do rồi, thật sự tự do rồi.

- Được bình an vô sự trở về đúng là chẳng gì vui bằng.

Thấy anh xấu hổ quay mặt đi, ông Nghiêm Lệ mỉm cười hiền từ rồi cất bước tiến vào phía trong khu vườn. Nhìn thấy Khang Kiếm, mấy người nhân viên đều cười nhiệt tình rồi khẽ nói: Chúc mừng.

Khang Kiếm vẫn chưa định thần lại được, nhưng anh không thể hỏi nhiều. Anh biết sự việc thay đổi 180° thế này không phải là kỳ tích gì hết, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Vì sợ lời nói không thống nhất, anh chỉ có thể giữ im lặng.

62. Chương 13.5

Họ đi tới sân vận động, bốn bề không một bóng người. Ông Nghiêm Lệ bỗng quay lại nhìn Khang Kiếm bằng vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

- Kiếm Kiếm, đi một ngày đàng học một sàng khôn. Trải qua sự việc này, tuy rằng phải chịu không ít sợ hãi nhưng đối với sự nghiệp sau này của cháu chỉ có lợi chứ không có hại. Lần này là cháu may mắn. Nếu cháu không rút kinh nghiệm mà tái phạm thì không ai có thể giúp được, cũng sẽ khiến những người giúp đỡ cháu thất vọng và đau lòng. Chú không rao giảng suông rằng Đảng viên thì phải liêm khiết ra làm sao. Cháu không nghĩ tới người khác thì cũng phải nghĩ tới bản thân cháu và gia đình. Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Chỉ cần là việc cháu đã làm thì trời sẽ có mắt. Ra ngoài làm bậy ắt sẽ có ngày phải trả giá, đừng có trông chờ vào vận may mãi. Làm người phải ngay thẳng, làm quan cho chính trực.

Khang Kiếm hổ thẹn không dám nhìn thẳng vào mắt ông Nghiêm Lệ. Anh biết rõ, chắc chắn trong lòng ông đã biết hết mọi việc, nhưng ông không vạch trần anh.

Ông Nghiêm Lệ thở dài:

- Cháu có thể bình an vô sự thì chú cũng nhẹ lòng. Bố mẹ cháu vẫn đang ở Tân Giang, cháu trở về rồi cùng họ về tỉnh đón Tết luôn, đốt mấy băng pháo mà ăn mừng. Qua Tết rồi làm lại từ đầu. Chức thị trưởng bị nhỡ rồi, nhưng chú nghe nói ông Tùng Trọng Sơn cũng đã tới tuổi về hưu, thị trưởng hiện giờ sẽ lên thay ông ấy, còn chức thị trưởng sẽ tổ chức thi tuyển cho toàn bộ cán bộ cấp sở trong toàn tỉnh từ 45 tuổi trở xuống, cháu cố mà nắm bắt lấy cơ hội này.

Khang Kiếm cười tự giễu:

- Bây giờ cháu chỉ muốn làm công việc hiện tại cho thật tốt, còn những việc khác cháu tạm thời không nghĩ đến.

- Cả cô ấy cháu cũng không muốn nghĩ tới sao? - Ông Nghiêm Lệ bỗng trêu chọc.

- Ai ạ?

- Kiếm Kiếm ạ, cháu có biết cháu bình an vô sự là nhờ lời khai của ai không? Chậc, tuy chú đã có tuổi rồi nhưng không hề bảo thủ đâu nhé. Cô bé đó đúng là nhân tài đấy, không làm quan thì thật đáng tiếc. Ha ha, không biết là nó giống ai nữa, chú thấy mẹ nó thì như bình hoa di động, chả thông minh được là bao mà sao lại sinh ra được đứa con gái thông minh lanh lợi như thế?

- Chú Nghiêm, chú đang nói tới Bạch Nhạn sao? - Tim Khang Kiếm nhảy vọt lên cổ.

- Không thì còn ai vào đây nữa? Sau này cháu đừng có nhớ tới cô giáo kia nữa, phải đặt cô bé này trong lòng, làm người thì phải biết ơn và trân trọng. - Ông Nghiêm Lệ ngẩng đầu lên, lông mày cau lại - Tất cả đều đã được định sẵn! Mẹ cháu hận mẹ nó cả đời, bây giờ nó giúp cháu như vậy, mối khúc mắc này nên hóa giải thôi.

- Chú Nghiêm, chú có thể nói rõ hơn được không? - Khang Kiếm khẩn khoản nhìn ông Nghiêm Lệ, tim đập thình thịch.

Là cô, chỉ có cô, cô không nỡ bỏ rơi anh, cô luôn nhớ tới anh. Làm thế nào mà cô có thể giúp anh dỡ bỏ gánh nặng này bằng đôi vai mảnh khảnh của mình? Anh muốn biết, anh không thể đợi thêm một phút giây nào nữa.

Ông Nghiêm Lệ cười:

- Không đợi được nữa rồi hả?

- Vâng! - Khang Kiếm gật đầu thật mạnh.

- Đi thôi! Chúng ta vừa đi vừa nói.

Đúng như ông Nghiêm Lệ dự đoán, vừa ăn xong bữa trưa thì một đoàn xe hùng dũng tiến vào trường đào tạo. Khác với không khí đìu hiu, vắng vẻ khi Khang Kiếm mới tới, lần này khí thế vô cùng hoành tráng. Ủy ban nhân dân thành phố Tân Giang điều xe đến, giám đốc các ban ngành khác không dám tụt lại phía sau nên cũng vội vã đi theo.

Vừa xuống xe, Chánh văn phòng đã đốt liền mấy băng pháo, nói là để xua tan chướng khí, sau đó tặng Khang Kiếm một bó hoa thật to với vẻ dạt dào tình cảm.

Khói pháo tan đi, mọi người vây quanh Khang Kiếm hỏi han, bắt tay, ôm hôn, luôn mồm nói lần thoát hiểm này quả thật là hồng phúc đầy trời.

Khang Kiếm cười thản nhiên, không tỏ ra quá kích động, chỉ có lúc nhìn thấy Giản Đơn, mắt anh mới ánh lên một tia ấm áp.

Tên nhãi Giản Đơn to xác mà vô dụng, đứng trước mặt Khang Kiếm thoạt tiên thì cười ngô nghê, sau đó mắt đỏ hoe khóc tu tu, từ đầu tới cuối chỉ nói được có hai chữ: Sếp Khang…

- Trông thư ký Giản mừng phát khóc lên kìa. - Mọi người cười lớn.

Khang Kiếm vỗ vai Giản Đơn, hai người bắt tay nhau thật chặt.

Khang Kiếm bước qua Giản Đơn, nhìn thấy Lục Địch Phi đang dựa vào xe thì mỉm cười với anh ta.

Anh băng qua mọi người, đưa tay ra:

- Thị trưởng Lục, vất vả quá!

- Chúc mừng trở về nhé, trợ lý Khang! - Lục Địch Phi bắt tay lại rất mạnh.

Họ đưa mắt nhìn nhau, đủ mọi cảm xúc giao hòa, tất cả đều diễn ra trong im lặng, cuối cùng họ nhìn nhau cười khẽ.

Nhận lời thăm hỏi của mọi người xong, Khang Kiếm lên xe, đoàn xe lại hùng dũng rời khỏi trường đào tạo.

Từ cửa xe, Khang Kiếm ngoái lại nhìn ngôi trường đào tạo càng lúc càng khuất xa. Anh nghĩ cả đời này anh cũng sẽ không quên được những ngày sống sau song sắt nơi đây.

Tới Tân Giang đã là chập tối. Đã có một đám quan chức đứng đợi trước cửa Thành ủy để an ủi và tẩy trần cho Khang Kiếm, ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà cũng được mời tới. Ông Tùng Trọng Sơn gọi điện tới hỏi thăm, nói buổi tối ông và thị trưởng sẽ có mặt tại bữa tiệc tẩy trần.

Chủ nhiệm Thành ủy căn bản không cho Khang Kiếm có cơ hội để mở miệng, kéo anh tới thẳng phòng tắm để thay quần áo và rửa mặt mũi, sau đó đẩy thẳng anh tới bữa tiệc. Ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà ngồi hai bên anh, hỏi han đủ điều, người tới chúc rượu nườm nượp.

Lục Địch Phi cầm điện thoại trong tay, nhìn Khang Kiếm đang bị vây xung quanh một lần nữa rồi đi ra khỏi nhà ăn, nép trong một góc yên tĩnh của hành lang châm điếu thuốc rồi gọi điện cho Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn đang trực đêm, thực ra mấy ngày hôm nay cô đều trực đêm. Ngày mai là giao thừa, người có gia đình thì bận rộn tất bật, người chưa có gia đình thì tìm đủ mọi cách để nghỉ phép về quê ăn Tết, cô chẳng có chỗ nào để đi nên xung phong đi trực đêm.

Lãnh Phong tới Bắc Kinh họp lớp với bạn bè, Liễu Tinh về quê, có lẽ Tết này cũng chẳng bình yên cho lắm. Bây giờ Lý Trạch Hạo đã vận động hết họ hàng và bạn bè nói đỡ cho anh ta, một lòng một dạ muốn chiếm lại trái tim Liễu Tinh. Liễu Tinh không muốn về nhưng Bạch Nhạn khuyên cô về. Trốn tránh không phải là cách, đối mặt với con tim của mình mới là chân lý.

Căng tin trong bệnh viện đã ngừng hoạt động, các nhà hàng nhỏ bên ngoài hầu hết cũng đã đóng cửa, bữa tối của Bạch Nhạn chỉ đơn giản là một bát mì ăn liền.

Phòng phẫu thuật im lặng như tờ, mấy cô y tá cùng ca trực đã xuống dưới lầu buôn chuyện với mấy bác sĩ trực. Bạch Nhạn thổi thổi mấy cọng rau cải phía trên bát mì, quay quạt sưởi vào đúng người mình, đang gắp mì lên đưa vào mồm thì điện thoại reo.

- Cô nhóc, nhớ anh không? - Giọng lưỡi Lục Địch Phi trước giờ chưa bao giờ nghiêm chỉnh, cũng chẳng vòng vo.

Bạch Nhạn cười cười:

- Đang ăn mì đây! Anh về rồi à!

- Ừ, về được hai tiếng rồi, bây giờ cậu ấy đang uống rượu, tinh thần có vẻ rất tốt.

- Thế sao anh không đi uống rượu?

- Trái tim anh rất chuyên tâm, lúc nhớ em thì không uống rượu, lúc uống rượu thì không nhớ em. Mì gì mà ăn ngon lành thế? - Nghe tiếng húp mì xì xoạt trong điện thoại, Lục Địch Phi không nhịn được bèn nuốt nước bọt.

- Mì ăn liền!

Lục Địch Phi ngẩn ra rồi đứng phắt dậy:

- Ngay trước đêm giao thừa lại để bạn gái anh một mình ăn mì ăn liền ở bệnh viện, đúng là anh vô trách nhiệm quá. Em bỏ bát mì đi, anh đưa em ra ngoài ăn.

- Anh Lục, ra vẻ đạo đức nghề nghiệp một chút đi có được không. Có phải em đi chơi ở bệnh viện đâu, em đang trực. Nếu anh không chịu nổi thì ngày mai anh gọi điện cho viện trưởng của bọn em, bảo ông ấy tăng tiền phụ cấp trực đêm lên thì mới là thật lòng.

- Sao em cứ suốt ngày trực đêm thế? - Lục Địch Phi lại ngồi xuống, lòng hơi oán trách. Anh ta đã hẹn cô mấy lần rồi, cô không đang mổ thì lại đi trực đêm, thế thì yêu đương kiểu gì?

- Em cũng muốn chơi chứ, nhưng đây là miếng cơm manh áo nên em không dám đắc tội. Bao giờ anh về tỉnh ăn Tết thế?

- Ngày mai anh về cùng với gia đình Khang Kiếm! Thực ra anh không muốn về, về rồi lại bị giục cưới, mẹ anh cằn nhằn làm anh muốn phát điên luôn.

- Thật hạnh phúc. - Bạch Nhạn khẽ thở dài với vẻ ngưỡng mộ.

- Hả? - Lục Địch Phi sững người, đó là hạnh phúc sao?

- Thị trưởng Lục…

Không biết Khang Kiếm đã đứng trước mặt Lục Địch Phi từ bao giờ.

Lục Địch Phi cười uể oải:

- Cô nhóc, anh có chút chuyện, lát nữa gọi cho em sau. Ăn cơm ngoan nhé. - Anh ta cúp máy, đứng dậy, nhìn thẳng vào Khang Kiếm - Sao lại ra đây?

Mặt Khang Kiếm đã hơi đỏ lên vì rượu:

- Chúng ta còn chưa uống với nhau ly nào!

- À, phải, vậy thì vào uống thôi. - Lục Địch Phi nhướn mày - Trợ lý Khang, cậu có tò mò muốn biết tôi vừa gọi điện thoại cho ai không?

- Tôi không tò mò.

- Tôi vừa có bạn gái mới, vợ cũ của cậu - Bạch Nhạn. - Lục Địch Phi hào hứng nhìn Khang Kiếm.

Khang Kiếm khẽ nhướn mày, ờ một tiếng rồi không nói gì thêm.

Lục Địch Phi tẽn tò.

- Cậu không bận tâm sao? - Anh ta hỏi.

- Chẳng có gì phải bận tâm cả, thích một người không phải là một cái tội.

- Hả?

- Có điều, anh không phù hợp với cô ấy. - Khang Kiếm cười hiền hòa.

- Sao cậu có thể khẳng định?

Khang Kiếm dừng lại, quay người sang:

- Địch Phi, anh là người miền Nam chính gốc nhỉ!

- Đúng thế!

- Tôi chỉ được coi là một nửa người miền Nam, ở miền Bắc lâu quá nên gần bị Bắc hóa rồi, khẩu vị của tôi thích ăn mặn, ăn được cay.

- …

- Bạch Nhạn là một trái ớt hiểm đúng nghĩa, bề ngoài thì bé nhỏ nhưng uy lực lại cực lớn, ngoài tôi ra, không ai có thể đụng vào cô ấy, anh cũng không phải là ngoại lệ.

Ánh mắt Khang Kiếm ngời sáng, ý cười đậm sâu trong đáy mắt, gương mặt tuấn tú bỗng trở nên dịu dàng đến vô cùng.

***

Mười giờ, đêm đã về khuya, mấy cô đồng nghiệp đi buôn chuyện vẫn chưa về. Bạch Nhạn chuyển các kênh trên cái tivi 14 inch trong phòng trực một vòng từ đầu tới cuối. Không ca hát thì lại nhảy múa, gần như mỗi kênh đều đang tưng bừng dạ hội, liên hoan chúc mừng năm mới, chả có gì hay ho, cô bèn tắt bụp tivi đi. Ngồi trên giường một lúc rồi cô lại đi ra ngoài.

Vào dịp đón năm mới, bệnh viện còn bận rộn hơn ngày thường, buổi tối rất ít khi được ngủ thoải mái. Không phải tai nạn giao thông thì là say rượu dẫn đến bệnh tim tái phát, hay trẻ con ăn nhiều đau bụng. Thời tiết rét mướt, cởi quần áo trèo lên giường rồi lại bị gọi dậy, nỗi đau khổ ấy quả thực không bút mực nào tả xiết. Bác sĩ và y tá trực hoặc là quây quanh tivi, hoặc là tụm năm tụm ba vừa cắn hạt dưa vừa tán gẫu rồi thức trắng đêm.

Bạch Nhạn đi tới khung cửa sổ sát đất cuối hành lang, nhìn ánh đèn rực rỡ và dòng người xe nườm nượp bên dưới rồi buông một tiếng thở dài xa xăm.

Bình thường thì không sao, mọi người đều bận rộn làm việc nên không có gì khác biệt, nhưng cứ tới dịp lễ tết thì sẽ lộ rõ sự cô đơn hiu quạnh và lẻ loi cô độc của bản thân. Có lúc Bạch Nhạn cảm thấy mình chẳng khác nào một đứa trẻ trong cô nhi viện. Nhưng cô cảm thấy trẻ mồ côi còn hạnh phúc hơn cô, ít nhất bọn chúng còn có người thương xót và thông cảm. Còn người có một người mẹ lẳng lơ và một người cha không biết là ai như cô, đi đến đâu cũng bị cười nhạo và lườm nguýt.

Ngoài mong đợi, cô bỗng nghĩ tới Minh Thiên.

Trên đời này chỉ có Minh Thiên, không cần phải cố gắng, không cần phải báo đáp mà cô vẫn có thể có được những điều tốt nhất của anh. Từ khi ý thức được những điểm tốt của Minh Thiên, cô chưa bao giờ phải lo lắng rằng một ngày nào đó, những điểm tốt này sẽ biến mất, cũng chưa từng phải lo lắng nó sẽ ít đi hay thay đổi. Cái tốt ở anh rất tự nhiên, rất ấm áp, dù có ngẩng đầu lên hay không, có nhìn thấy anh hay không thì cô vẫn có thể cảm nhận được.

Giữa anh và cô, chưa từng hiểu lầm, chưa từng tranh cãi, mỗi ngày ở bên nhau đều như ngày xuân ấm áp được mặt trời chiếu sáng.

Sắp giao thừa rồi mà vẫn chưa thấy tin nhắn chúc mừng năm mới của Minh Thiên, có lẽ anh đang luyện tập nhiệm vụ tối mật nên không được phép liên lạc với bên ngoài. Dù có tin nhắn hay không thì Bạch Nhạn cũng không để tâm. Cô biết vào đêm giao thừa, khi tiếng pháo vang lên, cô sẽ nói với Minh Thiên: Chúc mừng năm mới. Minh Thiên cũng sẽ nói với cô: Tiểu Nhạn, chúng ta cùng nhau hạnh phúc.

Nghĩ tới Minh Thiên, khuôn mặt Bạch Nhạn như giãn ra, nét cười phảng phất trên môi.

Sau đó, từ Minh Thiên cô lại nghĩ tới sếp Khang.

Cô biết hôm nay anh trở về Tân Giang. Đám quan chức a dua nịnh bợ chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách để đãi tiệc và an ủi cho anh.

Cô không gọi điện cho anh.

Không hiểu sao, khi biết tin anh bị song quy, cô rất nhớ rất nhớ anh, nhớ tới mức tim thắt lại, nước mắt chỉ chực trào ra. Nhưng khi biết tin anh trở về, trái tim cô lại vô cùng bình tĩnh.

Lần đầu tiên cô nghe nói tới việc sếp Khang tặng nhà và xe để bù đắp cho Y Đồng Đồng là khi ăn sủi cảo ở nhà Liễu Tinh, khi đó cô không hề liên hệ hành vi đó với việc đưa hối lộ của Hoa Hưng. Tới khi Lục Địch Phi năm lần bảy lượt muốn cô cùng hợp tác rồi không ngừng nhắc tới cái tên Hoa Hưng, và khi sếp Khang đem toàn bộ tiền lương và sổ tiết kiệm giao cho cô, cô mới ý thức được rằng anh đã nhận hối lộ. Có lẽ với chức vụ của anh, đó chỉ là một khoản tiền nhỏ, không đáng nhắc tới. Nhưng qua thái độ của Lục Địch Phi, cô biết nếu việc này lộ ra thì sẽ là cả một vấn đề lớn.

Cô cảm thấy rất thất vọng về sếp Khang, khi đó tình cảm của bọn bọ cũng đang chìm sâu dưới đáy vực, cô dằn lòng để mặc kệ anh, không thèm nhắc nhở. Nếu sếp Khang xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng liên quan đến nỗi đau khổ của cô.

Cho đến khi chân tướng của việc vì sao sếp Khang lại lấy cô bị bại lộ, cho đến cái đêm sếp Khang ngồi trước giường của cô giãi bày hết nỗi lòng, cô mới phát hiện ra đối với anh, cô không chỉ có hận thù và thất vọng, mà còn có rất nhiều tình cảm sâu đậm đọng sâu trong trái tim.

Vì mối tình cảm này, cô kiên quyết đòi ly hôn.

Trước khi ly hôn, cô tới tìm Hoa Hưng, lợi dụng lòng biết ơn của ông ta với sếp Khang, dùng căn nhà để lấy được món tiền hai triệu tệ quyên góp cho Vấn Xuyên.

Lúc còn nhỏ, vì muốn lấy thêm một chút tiền sinh hoạt phí từ bà Bạch Mộ Mai để có thể mua thêm cho mình một cái áo ấm, một cái cặp sách hay mấy quyển sách, trước đó vài tháng cô đã quan sát sắc mặt của bà, nói những lời bà thích nghe, làm những việc khiến bà vui. Sau đó, đợi đến khi có người đàn ông nào đó tới đón bà đi, cô sẽ lễ phép chào một tiếng "cháu chào chú"rồi tự nhiên đưa ra yêu cầu với bà Bạch Mộ Mai, thông thường bà sẽ không từ chối.

Bà Bạch Mộ Mai nói cô là yêu tinh.

Cô nói cơ hội chỉ giành cho những người biết chuẩn bị.

Ngoài Minh Thiên ra, trên đời này chưa từng có lòng tốt nào có thể có được mà không cần phải cố gắng.

Sếp Khang không phải là Minh Thiên, nếu trong lòng anh đã có cô, nếu cô muốn cùng anh chung sống trọn đời thì cô nhất định phải nỗ lực nắm bắt lấy anh.

Mỗi lần gặp Lục Địch Phi, cô đều bóng gió dò hỏi những vấn đề liên quan đến việc song quy, cô còn lên mạng tra rất nhiều vụ án. Để có thể vừa bịt miệng Hoa Hưng lại vừa có tiền trả tiền nhà tiền xe, cô nghĩ ra cách dùng giấy tờ nhà đất để thế chấp.

Chuyện này nếu như do sếp Khang ra mặt, Hoa Hưng chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách để từ chối, hoặc giả sẽ dùng biện pháp khác để bù đắp cho sếp Khang, như vậy chẳng phải vẫn giậm chân tại chỗ hay sao? Chỉ có thể là cô ra mặt.

Khoản tiền quyên góp lấy danh nghĩa là người vô danh.

Mọi chuyện hoàn tất, nhưng cô không hề kinh động tới sếp Khang.

Sếp Khang nhận hối lộ, đó là sự thật. Người đàn ông này đã được an bài là sẽ phải ăn chính trị, thường phải đi bên sông, muốn để anh không bị ướt chân thì chỉ có cách nhấn anh ta xuống nước, cho anh ta uống no nước một lần thì lần sau anh ta sẽ phải đi cho cẩn thận.

Phạm lỗi thì phải gánh chịu hậu quả.

Cô biết Lục Địch Phi sẽ không bỏ qua cho anh. Tổ chuyên án của Ủy ban Kỷ luật tỉnh được điều đến, mấy vị cán bộ cấp sở đã bị song quy, sếp Khang đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng khi đó anh không thể manh động. Cho dù anh lấp được lỗ hổng này thì cũng chỉ là giải quyết theo kiểu vuốt đuôi, ngược lại còn dễ làm lộ ra điểm yếu, anh đành chỉ có thể án binh bất động.

Anh là một vị thánh không thể bảo vệ chính mình, nhưng khi gặp họa, trong lòng anh vẫn không thể quên được hình bóng cô.

Sau đó, Hoa Hưng xảy ra chuyện. Sếp Khang biết lần này không thể gặp may được nữa, anh muốn cô đợi anh mười năm.

Thực ra nếu khi đó Bạch Nhạn đưa biên lai thế chấp nhà và giấy tờ quyên góp ra thì sếp Khang có thể sẽ không bị song quy, và vẫn có thể giữ được chức thị trưởng.

Nhưng cái Bạch Nhạn cần là một người đàn ông có thể đem lại cho cô cảm giác an toàn, một người chồng có thể khiến cô bình yên ngon giấc tới tận khi trời sáng, chứ không phải là một quan chức trông chờ vào vận may. Cô muốn anh phải nếm trải hậu quả của việc nhận hối lộ, muốn anh đau, muốn anh hối cải, muốn anh học được cách tự kiềm chế.

Được tự do trở lại sau khi trải qua sự giày vò đau đớn này, thiết nghĩ sếp Khang có lẽ sẽ cảm khái muôn phần!

Tại sao cô không cảm thấy rất vui?

Đúng thế, anh khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Từ Y Đồng Đồng cho đến việc nhận hối lộ, một người đàn ông như anh sẽ còn xấu xa tới mức nào?

Cô nào có giỏi giang gì, cô phải dùng hết tâm trí và sức lực bảo vệ anh như vậy, nhưng anh đem lại cho cô những gì?

Có đôi lúc, con người ta khó tránh khỏi việc so đo tính toán.

Sếp Khang là tên khốn kiếp! Bạch Nhạn rủa thầm.

Thấy lạnh tê cả chân, cô hơi dịch người, xoay xoay cái cổ mỏi nhừ rồi thu tầm mắt lại, cúi đầu đi về mà không phát hiện ra một bóng đen đang đi lên từ phía cầu thang bộ.

Vừa nhìn thấy cô, bóng đen bèn đứng lại.

Cảm thấy phía sau có người đang nhìn mình, Bạch Nhạn bèn quay đầu lại.

- Á…

Cô hoảng hốt thét lên, rồi cả người cô bỗng bị kéo nhào vào một vòng tay quen thuộc, giọng nói bị nuốt trọn trong một nụ hôn nồng nàn sâu thẳm.

- Bà xã…

Tiếng thì thầm quyện trong hơi thở nóng hổi phả vào tai cô.

Khang Kiếm kích động và mừng rỡ đến phát điên, anh đã mất đi rồi lại có được, cảm giác buồn vui lẫn lộn… những từ ngữ này không đủ để miêu tả tình cảm như gió cuốn triều dâng của anh giờ phút này.

Cũng giống như một người mù, vào một buổi sáng đẹp trời bỗng mở mắt ra và nhìn thấy màu sắc của chiếc ga giường, nhìn thấy hoa cỏ ngoài cửa sổ, nhìn thấy trời xanh và nắng vàng, nhìn thấy gió đang xào xạc ru tán lá.

Niềm vui sướng như vậy, lại không thể thốt được thành lời, cũng có lẽ là không biết nên nói điều gì trước.

Anh đem nỗi nhung nhớ suốt mười ngày và nỗi mừng tủi khi vượt qua kiếp nạn dồn trọn vào cái ôm này, chất chứa trong nụ hôn này là một tình yêu đang dâng trào như vũ bão.

Anh vùi đầu vào cổ cô, hai tay ôm chặt lấy eo cô như muốn chạm khắc thân hình cô vào lòng mình. Bạch Nhạn cảm thấy khó mà chịu nổi, hơi thở như sắp bị ép ra khỏi lồng ngực. Anh chưa từng ôm cô chặt đến mức quên cả thương hương tiếc ngọc như thế này. Đầu lưỡi anh dịu dàng linh hoạt khuấy đảo trong khoang miệng cô, mang theo hơi rượu nồng, nghịch ngợm quấn quít triền miên với lưỡi cô, từ dịu dàng mơn trớn đến nồng nàn say đắm, hôn đến khi cô suýt không thở được. Người anh dính sát vào người cô.

63. Chương 13.6

Chỉ một lát, mái tóc xoăn nhẹ của Bạch Nhạn đã xõa tung ra khỏi mũ y tá. Cô trợn trừng mắt, vừa lẩm bẩm điều gì đó vừa dùng sức đấm mạnh vào vai anh.

- Tiểu Nhạn… - Sau cơn mê đắm, Khang Kiếm ngước mắt lên, vội vàng buông cô ra rồi vỗ nhẹ lên lưng cô.

- Anh muốn hại chết em sao? - Bạch Nhạn khom người thở dốc.

- Anh nhớ em quá. - Khang Kiếm cười khẽ, cọ cằm lên tóc cô rồi cúi đầu hôn lên đôi môi mọng đỏ của cô, giọng khàn đi - Để anh hô hấp nhân tạo cho em.

Thoáng bình tĩnh lại, Bạch Nhạn gỡ tay anh ra rồi lùi lại phía sau:

- Không cần.

Nhìn gương mặt xị xuống và đôi mắt không một tia ấm áp của cô, người Khang Kiếm căng lên, tim như bị ai kéo ra khỏi lồng ngực.

- Xin lỗi Tiểu Nhạn, anh đến muộn.

Anh lắc đầu, dặn lòng mình không được quá mẫn cảm.

Anh tiến lên trước một bước, nắm lấy tay cô lật lên lật xuống, hình như cô gầy và xanh đi, cằm cũng nhọn hơn lúc anh đi.

Qua ông Nghiêm Lệ, anh biết được mọi điều cô đã làm vì anh, anh nghe mà tim không ngừng run lên. Một người đàn ông lại phải để cho một cô gái yếu ớt dang tay bảo vệ, anh rất hổ thẹn, nhưng cũng cảm thấy ấm áp.

Anh không phải là người đàn ông tốt, nhưng anh may mắn biết bao khi được một người con gái thông minh, đáng yêu và bao dung như vậy đem lòng yêu thương.

Vốn tưởng rằng cô không yêu sâu nặng bằng anh, đến giờ mới biết tình yêu của anh còn lâu mới có thể rộng lớn bằng cô.

Anh chỉ có thể dùng một tình yêu sâu nặng hơn, rộng lớn hơn, dùng cả cuộc đời mình để đáp lại tình yêu của cô!

Chỉ có tình yêu, chỉ có sinh mệnh.

- Vẫn còn chưa tới mười một giờ, vẫn chưa muộn. - Bạch Nhạn không kích động đến đánh mất bản thân mình như anh, cô rất lạnh lùng, không mỉm cười, như đang nói chuyện công việc, rất chuyên nghiệp nhưng lại không có chút tình cảm nào.

Khang Kiếm nhắm mắt lại. Anh nghĩ Bạch Nhạn đang làm nũng với anh, xa nhau lâu như vậy anh lại không tới gặp cô trước để cô được yên lòng. Anh cũng là bất đắc dĩ, anh phải xua hết mọi người đi mới có thể yên ổn ở bên cô. Anh đã nghĩ tới việc gọi điện, nhưng anh sợ sóng điện thoại không đủ hơi ấm, anh muốn gặp mặt cô, muốn nhìn thẳng vào mắt cô, muốn ôm cô, cảm nhận hơi ấm của cô, rồi sau đó bọn họ sẽ cùng nhau trò chuyện.

- Tay em hơi lạnh. - Anh đánh trống lảng, cảm thấy ngón tay cô lạnh giá bèn kéo lên áp sát vào má mình - Chúng ta vào phòng trực nói chuyện đi!

Bạch Nhạn không nhúc nhích mà chỉ lắc đầu:

- Lát nữa đồng nghiệp sẽ lên nghỉ ngơi, anh vào trong đó không tiện. Có chuyện gì cứ nói luôn ở đây!

Giọng điệu xa lạ của cô khiến hơi thở của anh như ngừng lại, đầu óc cũng như ngừng hoạt động.

- Bạch Nhạn, không phải em không muốn gặp anh đấy chứ? - Anh hỏi đùa, đưa tay véo cái mũi xinh của cô.

- Sếp Khang, em hơi mệt rồi. - Bạch Nhạn cụp mắt xuống, lảng tránh ánh mắt nồng nàn của anh.

- Mệt thì vào nghỉ đi, anh đưa em đi.

- Không phải là cơ thể, mà là trái tim em mệt. - Cô đưa tay lên từ từ gỡ tay anh ra.

Khang Kiếm im lặng đợi cô nói tiếp.

- Người ta nói làm quan là một nghề nguy hiểm, làm tốt thì vẻ vang dòng họ, làm không tốt thì liên lụy tới cả chín đời. Tương tự như vậy, vợ của sếp không phải người bình thường nào cũng làm được, mà cần phải có lòng can đảm, cần có sự nhạy cảm về chính trị, cần biết cùng tiến cùng lùi với sếp. Sếp Khang, mấy ngày nay em như ngồi trên tàu lượn cao tốc, em nhát gan nên không thích cảm giác này. Em chỉ muốn tìm một người chồng an phận cùng nhau sống bình yên qua ngày. Anh hiểu ý em chứ? - Cô ngước lên, đôi mắt thăm thẳm như hồ nước lặng lẽ nhìn anh.

- Bạch Nhạn, sau này chúng ta sẽ sống bình yên. Xin lỗi vì đã làm em sợ. - Khang Kiếm cắn môi, áy náy muốn ôm cô vào lòng.

- Sếp Khang, em thật sự là tài hèn sức mọn, không đảm nhận được những vị trí khó khăn. Cứ nhìn vào thực tế chung sống giữa chúng ta sẽ thấy lời nói của anh có độ tin cậy rất thấp. Tha lỗi cho em chỉ biết nghĩ đến mình, em muốn sống thoải mái hơn một chút.

- Bạch Nhạn, đừng nói những lời dối lòng như vậy. - Khang Kiếm run rẩy nhắm mắt lại, một nỗi chua chát trào lên trong lòng - Em đã từng hứa sẽ đợi anh năm đến mười năm, anh mới chỉ đi xa có hơn mười ngày, em sẽ không thay đổi đâu.

Hàng mi dài của Bạch Nhạn khẽ chớp:

- Đúng vậy, em đã từng hứa với anh. Nhưng khi đó anh nói là đi làm xa, nam nhi chí tại bốn phương, đương nhiên em không thể làm vướng chân anh. Nhưng bây giờ, mười mấy ngày này là anh bị song quy, anh có biết trong cảm giác giày vò bất lực ấy còn có cả cảm giác nhục nhã không?

Gương mặt tuấn tú của Khang Kiếm trắng bệch như tờ giấy, anh nhìn Bạch Nhạn bằng vẻ mặt không dám tin.

- Nếu em cảm thấy nhục nhã, tại sao em còn giúp anh? - Trái tim đã lạnh giá tới cùng cực.

- Thực ra em chẳng phải là thiên sứ, cũng chẳng bao dung độ lượng. - Bạch Nhạn đảo mắt để xác định xung quanh không có người rồi hạ giọng - Tuy đã thế chấp nhà để hoàn trả lại khoản nhận hối lộ của anh, nhưng việc anh tặng nhà tặng xe cho Y Đồng Đồng là sự thật rành rành, nó luôn ép em phải đối diện với việc anh đã từng quan tâm tới cô ta biết bao nhiêu. Vì cô ta, anh có thể phạm pháp, tình yêu này vĩ đại biết nhường nào! Đến bây giờ em mới tỉnh ra, người anh thật lòng yêu vẫn là cô ấy.

- Bạch Nhạn… - Khang Kiếm trợn tròn mắt, cô đang cố tình đổi trắng thay đen.

- Để em nói hết đã. - Bạch Nhạn xua tay - Anh quay về bên em, có lẽ là do cảm giác tội lỗi vì trước đây đã từng làm tổn thương em. Mẹ em cũng đã từng làm tổn thương gia đình anh, bây giờ em làm những điều này cho anh, coi như chúng ta không ai nợ ai. Giờ phút này, anh đứng trước mặt em cũng không phải là yêu, mà là xuất phát từ lòng biết ơn. Vì thế chúng ta đừng làm khổ lẫn nhau nữa, đường ai nấy đi.

- Em nói em làm những việc này cho anh là để trả nợ? - Khang Kiếm nắm hai bàn tay cô, mặt lạnh như băng.

- Đúng! - Bạch Nhạn dũng cảm nhìn thẳng vào mắt anh.

Một tay Khang Kiếm nắm chặt lấy tay cô, tay kia nâng cằm cô lên:

- Bạch Nhạn, đừng tàn nhẫn như vậy, kéo anh lên tận mây xanh rồi lại buông tay để anh rơi xuống địa ngục. Anh chưa từng thật lòng yêu Y Đồng Đồng, người anh yêu là em, là em, không phải là bù đắp, không phải là biết ơn, mà là yêu. - Nói đến đây, giọng anh đã hơi nghẹn lại - Nếu em kiên quyết nói rằng đó là trả nợ, thì em lấy lại đi, em không nợ anh, anh sẽ đi nhận tội, anh đi chịu trừng phạt chứ không đau khổ đứng ở đây để nghe em nói những lời lạnh lùng này.

- Sếp Khang… - Bạch Nhạn bần thần nhìn gương mặt rúm ró lại vì đau khổ của anh.

- Ở trong đó, anh cố nén mọi nỗi nhục nhã và hổ thẹn, cố gắng ăn cơm, xốc lại tinh thần, động viên bản thân không được quá đau lòng, bởi vì ngoài kia có một người con gái đang đợi anh. Cho dù cả thế giới này có bỏ rơi anh, có thất vọng vì anh thì cô ấy vẫn sẽ dịu dàng nhìn anh, ngỏ cửa, để đèn chờ anh. Mười năm, nghe ra thì rất dài, nhưng anh nghĩ anh sẽ cắn răng chịu được. Có lẽ anh sẽ phải ở xa cô ấy, nhưng chỉ cần trong lòng anh có tình yêu của cô ấy thì sẽ không còn cảm thấy khoảng cách xa xôi nữa. Đợi tới khi anh được ra ngoài thì đã gần bốn mươi, nhưng anh nghĩ còn rất nhiều việc vẫn còn làm kịp. Cho cô ấy một mái ấm, yêu thương cô ấy, cùng cô ấy sinh con đẻ cái… Nhờ giấc mơ này mà anh đã chống chọi được mỗi ngày. Bạch Nhạn, đúng thế, có thể anh đã khiến em mỏi mệt, nhưng đừng đẩy anh ra xa có được không? Anh yêu em!

Sếp Khang vuốt ve khuôn mặt cô, mắt nhòa nước.

Bạch Nhạn ra sức cắn chặt môi, chân run lên, tim mềm ra như một miếng tơ ngâm trong nước, chỉ cần khẽ bóp nhẹ là nước sẽ trào ra.

Cô há miệng: “Em…”

Khang Kiếm đưa tay ngăn cô lại.

- Bạch Nhạn, nếu thật sự em không chấp nhận được quá khứ của anh, cũng không tin tưởng vào tương lai mà anh sẽ đem đến, vậy thì em chỉ cần nói “Khang Kiếm anh đi đi, sau này gặp nhau chúng ta xem như chưa từng quen biết”thì anh sẽ đi ngay lập tức. Sau này nếu chẳng may gặp em, anh sẽ chỉ lịch sự gật đầu chào em, tuyệt đối sẽ không tới gần làm phiền em.

Bạch Nhạn ngỡ ngàng nhìn Khang Kiếm, mồm há ra thành đủ mọi hình dạng nhưng không thể nghĩ được phải nói gì.

Ý cô chỉ là muốn trừng phạt anh một chút, để anh đau khổ đến khắc cốt ghi tâm, sau này không đi vào vết xe đổ nữa, mọi việc sao lại biến thành như thế này?

Khang Kiếm vẫn tiến sát từng bước, thái độ nghiêm trang:

- Em nghĩ kỹ chưa? Nghĩ kỹ rồi thì nói đi, nếu em không nói câu nói này, anh sẽ coi như em đồng ý để anh làm chồng em, anh sẽ quấn lấy em cả đời. Anh cho em mười giây, mười, chín, tám, bảy, sáu…

Bạch Nhạn trợn tròn mắt, một ngọn lửa không tên từ từ bốc lên, ai sợ ai chứ?

Lửa giận che mắt, cô ngẩng đầu lên, người run lên vì tức tối. Khang Kiếm vội tiến lên một bước, mồm vẫn không ngừng đếm "Năm, bốn…"khiến Bạch Nhạn càng tức giận thêm. Cô hất tay anh ra, chỉ thẳng ngón tay vào mặt anh. Nhưng đầu cô bỗng chốc trống rỗng, không thể nhớ nổi mình phải nói điều gì.

- Ba, hai…

Ánh mắt Khang Kiếm tràn ngập ý cười, nụ cười này khiến Bạch Nhạn bừng bừng lửa giận, cái đồ sếp Khang không biết hối cải này, nửa đêm nửa hôm mà dám chơi trò đếm ngược với cô ư?

Hứ!

- Sếp Khang, anh…

Bạch Nhạn vừa mới mở miệng, Khang Kiếm đã nhanh chóng đếm "Một"rồi đưa tay ra kéo Bạch Nhạn vào lòng, nhanh nhẹn cúi đầu hôn cô, "Bà xã, cảm ơn em!", giọng anh nghẹn ngào.

Không biết là vì quá tức tối, hay là vì cảm nhận được một giọt nước mặn chát rơi lên khóe môi mình, sống mũi Bạch Nhạn bất giác cay xè, nước mắt trào ra, cô vòng tay ôm chặt lấy anh.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, anh liền ôm cô chặt thêm.

Đột nhiên Bạch Nhạn ngước đôi mắt đẫm lệ lên rồi túm tay anh cắn thật mạnh. Khang Kiếm ngẩn người nhưng không rụt lại, mặc cho mu bàn tay hằn lên hai dấu răng.

- Sau này còn dám dùng bàn tay này nhận tiền của người ta nữa không? - Cô ngẩng đầu lên, hung hăng hỏi.

Khang Kiếm còn chưa kịp đáp, cô đã lại đấm một cú vào ngực anh:

- Sau này còn dám lăng nhăng nữa hay không?

Anh nhìn cô không chớp mắt rồi nắm tay cô đặt lên ngực mình:

- Điều anh không dám làm nhất là đánh mất em, khi đó tất cả đều không còn ý nghĩa.

Miệng Bạch Nhạn mếu máo, bao nhiêu mệt mỏi tích tụ trong lòng đều theo nước mắt tuôn ra ngoài, nhưng cô vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Khang Kiếm:

- Bây giờ đã biết ai là tốt nhất trên đời chưa! Sau này còn dám để cho người đó phải lo lắng sợ hãi nữa hay không?

Khang Kiếm như phát cuồng, nếu có thể dùng tay móc trái tim mình ra như trong phim Họa bì thì anh nhất định sẽ lấy ra cho cô xem. Anh tin, dù thật xấu hổ, rằng khắc trên trái tim ấy đều là tên của cô.

- Bà xã, chúng ta vẫn cứ đứng mãi ở đây à? - Anh than nhẹ một tiếng, xiết chặt vòng tay để sưởi ấm cho cô với vẻ không đành lòng.

- Nếu không thì đi đâu? - Cô lẩm bẩm, ngoan ngoãn để anh ôm, ngọ nguậy trong lòng anh, len lén ngửi hơi thở ấm nóng của anh.

Họ nhìn nhau mỉm cười rồi nhắm mắt lại, cuối cùng cũng trao cho nhau một nụ hôn triền miên nồng cháy.

- Á! Bạch Nhạn? - Đồng nghiệp đi buôn chuyện dưới lầu chạy lên, thấy Bạch Nhạn bị một người đàn ông ôm ghì lấy ép vào tường thì tưởng là tội phạm nên vội hét lên thất thanh, túm lấy cái chổi ở hành lang xông lên.

- Ông… mau buông Bạch Nhạn ra?

Khang Kiếm cười méo xệch, bất đắc dĩ buông Bạch Nhạn ra rồi quay đầu lại.

- Khang… sếp Khang… - Cô bạn đồng nghiệp đỏ mặt nhìn Bạch Nhạn, gương mặt Bạch Nhạn ửng hồng đầy vẻ thẹn thùng sau khi vừa âu yếm. - Xin lỗi, em không biết là anh. Hai người tiếp tục đi, em chuồn đây.

Nói xong cô đồng nghiệp quay người chạy biến.

- Anh ấy phải đi rồi. - Bạch Nhạn đẩy Khang Kiếm ra rồi gọi với theo cô ấy.

Khang Kiếm lườm cô, mười mấy ngày rồi không được ôm bà xã, một chút này sao đủ bù đắp nỗi nhớ mong?

Vờ như không nhìn thấy, Bạch Nhạn sửa lại mũ và vuốt phẳng quần áo:

- Em đang trong giờ làm việc đó!

Rồi cô đứng thẳng lên một cách đầy chuyên nghiệp:

- Anh… đến khách sạn với bố mẹ anh đi!

- Anh… - Khang Kiếm nhắm mắt lại với vẻ bất đắc dĩ - Vậy thôi, anh về nhà!

- Mình thật sự không cố ý đâu, nếu biết vợ chồng cậu đoàn tụ thì mình tuyệt không dám đến làm phiền. - Sau khi Khang Kiếm ra về, cô bạn đồng nghiệp ngượng ngùng xin lỗi Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn xua tay rồi chạy ra khung cửa sổ sát đất nhìn theo cái bóng kéo dài của Khang Kiếm, vừa đi anh vừa ngoái lại nhìn đầy lưu luyến.

Cô bịt miệng, muốn cười, nhưng nụ cười còn chưa nở thì nước mắt đã rơi.

Có thể nhìn thấy anh đứng trước mặt mình, cho dù làm cô tức giận, khiến cô đau lòng, nhưng cảm giác đó thật tuyệt!

64. Chương 14.1

Chương 14: Hai vạn dặm dưới đáy biển

Đồng nghiệp của Bạch Nhạn đúng là mau mồm, trời còn chưa sáng cô nàng đã đem chuyện sếp Khang không nén nổi nỗi nhớ nhung, đêm hôm khuya khoắt, giữa đường đi lối lại đã cùng Bạch Nhạn diễn một màn tình cảm ướt át thêm mắm dặm muối vào đi kể khắp nơi.

Mọi người chọc ghẹo, trêu đùa tới tận khi hai tai Bạch Nhạn đỏ bừng lên mới tha cho cô. Sau đó mọi người đều nghĩ sếp Khang giờ đã được minh oan, hai vợ chồng lại vừa bén lại lửa tình, đêm giao thừa này không thể để Bạch Nhạn phải trực đêm được. Người nhiệt tình đều thích tác thành cho người khác, mấy cô y tá trong phòng phẫu thuật đều chụm đầu bàn bạc, kỳ nghỉ Tết dài ngày mọi người thay phiên nhau trực ca, để Bạch Nhạn được bình yên đón năm mới ngọt ngào.

Vì thế, sau bữa trưa, Bạch Nhạn bị chị em đồng nghiệp tống cổ ra khỏi bệnh viện.

Đường phố chiều giao thừa vắng vẻ hơn hẳn mọi ngày, một số siêu thị đã đóng cửa từ sớm, chỉ còn xe buýt vẫn đúng hẹn vào bến như mọi khi.

Theo thói quen, Bạch Nhạn lấy điện thoại ra xem giờ, nghĩ tới việc hai ngày nay cô ở riết trong bệnh viện nên trong nhà còn chưa chuẩn bị gì. Buổi sáng sếp Khang không gọi điện lần nào, cô đoán có lẽ anh đã đưa hai vợ chồng ông Khang Vân Lâm về tỉnh. Tết nhất một thân một mình, ăn gì cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt, thực ra cô muốn ở lại trong phòng bệnh viện hơn.

Xe buýt vào bến, trên xe chỉ có mấy người, Bạch Nhạn chọn một chỗ gần cửa sổ. Vừa ngồi xuống, điện thoại của cô đã reo.

Nhìn số điện thoại, Bạch Nhạn mỉm cười.

- Liễu Tinh, năm mới vui vẻ, chúc cậu năm mới phát tài, vận đào hoa nở rộ.

Liễu Tinh hừ mũi:

- Có chuyện gì mà cậu vui vẻ thế?

- Vì nhận được điện thoại của cậu đấy! Nhớ mình lắm hả?

- Xí, đồ nhóc thối, ai thèm nhớ cậu. - Liễu Tinh cũng cười khanh khách, rồi tiếng cười ngưng bặt, cô thở nhẹ một hơi - Nhạn, mình muốn quay về Tân Giang.

- Sao thế?

- Bây giờ Lý Trạch Hạo đang ở nhà mình, cả bố mẹ anh ta nữa, cả bà cô hồi trước mai mối cho bọn mình cũng đến, mang theo một đống quà cáp. Mình thấy phiền phức nên một mình chạy ra ngoài.

Bạch Nhạn vội nói với vẻ dạt dào hứng thú:

- Thầy Lý hối cải thật là đầy thành ý! Biết lợi dụng quan hệ, đúng là dân trí thức có khác. Cậu sẽ mở rộng vòng tay để đón anh ta trở lại chứ?

- Không nói cho cậu biết. - Liễu Tinh bực bội.

- Ồ, cậu không nói thì mình cũng biết, chắc chắn là đang cực kỳ mâu thuẫn, bỏ thì thương vương thì tội, nếu không thì là lòng cậu đã có nơi có chốn?

- Nhạn, cậu bảo mình phải làm sao đây? - Liễu Tinh không phản bác lại mà thành thật thừa nhận sự bất lực của mình.

- Cậu hãy hỏi con tim mình ấy! Nếu cậu có thể quên hết mọi lỗi lầm của anh ta thì hãy bắt đầu lại. Nếu chuyện này đã trở thành vết sẹo trong trái tim cậu, dao cắt hay lửa đốt cũng không thể quên đi được thì phải kiên quyết lên.

- Mình nghĩ là mình rất sợ, mình luôn không thể quên được giây phút đó, anh ta sợ mình làm Y Đồng Đồng bị thương nên cẩn thận che chắn cho cô ta ở phía sau. Nghĩ tới cảnh đó mà tim mình đau như bị dao cắt. Anh ta lâm vào đường cùng mới quay đầu lại. Nếu không tới cùng đường, mình nghĩ bây giờ bọn họ chắc chắn đang anh anh em em ở góc nào rồi! - Liễu Tinh lại thở dài đầy ai oán và buồn bã - Bố mẹ mình đều khuyên mình tha thứ cho anh ta, họ nói dù gì bọn mình cũng đã quen nhau mười bốn năm, biết rõ gốc gác của nhau. Họ nói anh ta đã phạm sai lầm một lần, lần sau nhất định sẽ không tái phạm nữa.

- Tính lăng nhăng đâu phải là bệnh sởi mà bị một lần thì sẽ miễn dịch cả đời. - Bạch Nhạn cười.

- Thì thế, cho nên trong lòng mình mới buồn.

- Liễu Tinh, dù cậu quyết định thế nào, mình đều có thể hiểu cậu, nhưng cậu phải thận trọng, đừng miễn cưỡng bản thân mình. - Bạch Nhạn cong khóe miệng, thấy xe buýt dừng lại trước cửa siêu thị Carrefour, cô bèn cầm điện thoại xuống xe - Cậu có nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới không?

- Có, bạn bè ở trường y tá nhắn rất nhiều. Sao thế?

- Hôm nay mình nhận được một tin nhắn của Giản Đơn, buồn cười lắm, cậu có nhận được không?

Ở đầu dây bên kia, Liễu Tinh bỗng nuốt nước bọt, lắp bắp hồi lâu không thốt ra được chữ nào.

- Không nhận được thì để mình gửi cho cậu. - Bạch Nhạn rất nhiệt tình.

- Không cần đâu, mình có rồi. - Mà không chỉ có một tin, từ khi Liễu Tinh về quê ăn Tết, gần như ngày nào Giản Đơn cũng nhắn cho cô mười mấy tin.

- Cậu có thì tốt rồi. Thư ký Giản thật là dễ thương nha, có điều trong chuyện tình cảm hơi chậm chạp, cần phải nhẫn nại. Thôi, không nói nữa, mình phải vào siêu thị càn quét đây.

Cúp điện thoại, Bạch Nhạn cười rạng rỡ. Cô biết ngay Liễu Tinh mang tâm trạng rối như tơ vò này gọi điện kể lể với cô đâu phải chỉ vì Lý Trạch Hạo. Trong lúc tình cờ, đồng chí Giản Đơn đã khuấy động một hồ nước xuân rồi!

Những ấm ức có thể nói ra miệng thì không coi là ấm ức, người yêu có thể bị người khác cướp đi, càng không đáng là người yêu.

Yêu không đủ, nên mới kiếm cớ thật nhiều.

Cô nàng Liễu Tinh này, chỉ sợ trong lòng đã chọn rồi, bây giờ chẳng qua cần có một người giong cờ khích lệ mà thôi.

Bạch Nhạn chất đầy một xe từ đồ dùng hàng ngày cho đến đồ ăn vặt, rau quả, thịt cá nhét đầy bốn cái túi to, đủ cho một gia đình ăn trong nửa tháng, rồi mới ra thanh toán.

Nhiều đồ quá, không mang lên xe buýt được, cô đành gọi taxi về nhà.

Ngày Tết, bác tài rất vui tính nên xe chạy thẳng tới chân cầu thang. Bạch Nhạn xách túi đi xuống, vừa trả tiền xe xong thì điện thoại trong túi reo mãi không ngừng. Để mặc đống túi tắm xiêu vẹo, cô luống cuống rút điện thoại ra.

- A lô?

- Cô nhóc đang làm gì mà thở gấp thế? - Lục Địch Phi thân mật hỏi, giọng khàn khàn như đang thổi vào tai cô.

- Tìm tay để nghe điện thoại của anh chứ gì nữa! Thị trưởng Lục, năm mới vui vẻ!

- Nghe em gọi anh như thế, anh thấy năm mới chẳng có gì vui cả. - Lục Địch Phi trách móc, tỏ vẻ bị tổn thương - Đã nói cả trăm lần rồi, gọi là Địch Phi! Nếu em lười, muốn trốn việc, gọi một tiếng Phi anh cũng có thể chấp nhận được.

Bạch Nhạn cười khúc khích không đáp.

- Có biết anh đang ở đâu không? - Lục Địch Phi trêu ghẹo phụ nữ trước giờ luôn là cao thủ, chưa bao giờ thấy tẻ nhạt.

- Trên tỉnh!

- Không, trên giường. - Giọng Lục Địch Phi lại thấp thêm mấy phần, như đang thủ thỉ - Buổi tối phải ra ngoài ăn tiệc tất niên, không biết mấy giờ mới được về nên anh ngủ bù trước, nhưng bỗng nhớ tới em. Ngày mai, ha ha, cũng tức là năm mới rồi, anh về Tân Giang rồi sẽ đón em đi đảo Giang Tâm bắn pháo hoa.

- Con người em làm việc không có kế hoạch, anh đừng tạo áp lực cho em. Chuyện năm sau để năm sau tính. - Bạch Nhạn cười.

- Em… đã gặp Khang Kiếm chưa? - Lục Địch Phi bỗng đổi đề tai.

- À, gặp rồi, đúng như anh nói, tinh thần không tệ.

- Chỉ thế thôi?

- Anh muốn em tường thuật chi tiết cho anh nghe? - Bạch Nhạn ranh mãnh ngước mắt lên.

Lục Địch Phi buồn bực nói:

- Không cần đâu. Cô nhóc, anh không phải là kim cương, em đừng làm tổn thương trái tim anh.

- Thị trưởng Lục, anh đã đọc sách của Diệc Thư[1] chưa?

[1] Diệc Thư: nữ văn sĩ Hồng Kông

- Không đọc. Sách đàn bà con gái, anh không thèm xem.

- Hi hi, cũng có câu của chị ấy triết lý ra phết. Trong cuốn Chỉ là mộng tưởng chị ấy viết: Nếu yêu một người thì ngàn vạn lần không nên sống chung hay kết hôn với người đó. Duy trì một khoảng cách rộng lớn, thỉnh thoảng gặp gỡ, có thể ái mộ mà nhìn nhau bằng ánh mắt tôn kính, hỏi một câu nhẹ nhàng vu vơ "Khỏe không?", một năm một lần là đủ. Anh Lục, nói chuyện với anh qua sóng điện thoại xa xôi như thế này cảm thấy thật ấm áp. Hẹn gặp lại năm sau!

Cô le lưỡi, không đợi Lục Địch Phi nói tạm biệt đã ngắt máy luôn.

Công tử như Lục Địch Phi luôn có phụ nữ xếp hàng theo đuổi. Cho dù là anh ta chủ động theo đuổi cũng chẳng mấy tốn công. Bạch Nhạn tin rằng, nếu cô không phải là gì đó của sếp Khang thì Lục Địch Phi chẳng

thèm để mắt tới cô. Cái gọi là động lòng, có lẽ vẫn là nhằm vào sếp Khang. Lục Địch Phi rất thông minh, cứ bị cô tỏ ý từ chối hết lần này đến lần khác như thế này, anh ta sẽ nhanh chóng dừng bước.

Thực ra Lục Địch Phi không hẳn là người xấu bụng.

Quan trường như chiến trường, đầy rẫy âm mưu và thủ đoạn.

Tay xách bốn cái túi, Bạch Nhạn hổn hển lê bước lên lầu, vừa mới rút tay tìm chìa khóa thì phát hiện cửa khép hờ, bên trong có tiếng nói.

Chim chóc cũng có ngày nghỉ ngơi, không phải cô may mắn tới mức lại bị trộm ghé thăm đấy chứ?

Leo cầu thang một mạch lên đến đây, Bạch Nhạn đã thở hồng hộc, bây giờ nỗi sợ hãi lại càng khiến cô mặt đỏ tim run, cô rón rén đẩy cửa ra. m thanh phát ra từ trong bếp.

Máy hút mùi đang chạy rì rì, dầu trong chảo kêu xèo xèo.

- Tiểu Khang, viên trong lòng bàn tay thành hình tròn, lăn qua bột, đợi dầu trong chảo sôi thì thả thịt viên vào, ba mươi giây sau thì lấy đũa đẩy để không bị dính đáy nồi, đợi viên thịt chuyển sang màu vàng thì gắp ra bát. Ừ ừ, đúng thế.

Bạch Nhạn tròn mắt sửng sốt, giọng nói này sao nghe giống của thím Trần nhà đối diện. Từ sau khi dọn tới đây, cô rất ít qua lại với hàng xóm. Con trai thím Trần nhà đối diện bán rau ở chợ, còn thím ấy ở nhà trông cháu, rất nhiệt tình. Bạch Nhạn đã gặp thím ấy ở cầu thang mấy lần, gặp nhau cũng hỏi han vài câu. Có lúc cô để cửa mở, thím ấy cũng sang trò chuyện.

Sao thím ấy lại ở đây?

"Phịch!"Túi xách trên tay nặng quá trượt xuống đất, tiếng động làm hai người đứng trong bếp giật mình.

- Bạch Nhạn về rồi đấy à? - Thím Trần đi ra trước, theo sau là sếp Khang, áo len màu tàn, quần tây thẳng thớm, thắt một chiếc tạp dề hoa nhí quanh bụng trông rất hài hước, tay viên thịt băm nên bóng nhẫy.

- Tiểu Khang, thím về trước đây, Bạch Nhạn nấu ăn ngon lắm, cháu đừng có múa rìu qua mắt thợ, - Thím Trần phủi tay rồi mỉm cười trêu Bạch Nhạn - Cháu đúng là làm khó Tiểu Khang, giờ này mới thèm về, cậu ấy đã tất bật hơn nửa ngày trời rồi.

Bạch Nhạn ngỡ ngàng đứng như trời trồng, quên cả chào thím Trần. Đầu óc cô như ngừng hoạt động, mịt mù mông lung.

- Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Mau tới giúp anh, dầu trong chảo đang sôi sùng sục rồi. - Khang Kiếm giục giã rồi quay người chạy vào trong bếp.

Bạch Nhạn bỏ đồ trong túi ra xếp lên bàn như một cái máy rồi sắp xếp gọn gàng. Cô tranh thủ đưa mắt nhìn qua căn phòng. Căn phòng đã được quét dọn kỹ càng, phía trên sofa treo một đôi liễn, tủ đầu giường trong phòng ngủ có thêm một bình hoa pha lê, bên trong cắm một bông hoa hồng chúm chím nụ, trong lẵng hoa quả bằng mây đan là những quả táo, quả quýt đỏ rực, kế đó là sô cô la và kẹo ngọt muôn hình muôn dạng.

Cô lại chầm chậm đi vào trong bếp, trên kệ bát đĩa bày la liệt, tuy rau thái cọng to cọng nhỏ, chẳng đều chút nào, tuy món cá đầu đi đằng đầu, đuôi đi đằng đuôi, tuy món thịt viên rán còn hơi non nhưng món nào đều rất đầy đặn, hình thức phong phú.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông tuấn tú đang bận rộn đứng trước bếp.

Hồi lâu sau, cô từ từ tiến tới, ôm chặt eo anh từ phía sau, tự đầu vào lưng anh, túm lấy anh như con gấu koala lắc tới lắc lui.

- Sao vậy? Nếu mệt thì chợp mắt một chút đi, anh nấu gần xong sẽ gọi em dậy ăn cơm tất niên, sau đó chúng ta đốt pháo. - Sếp Khang dịu dàng nói. Lại thêm mấy viên thịt cháy rồi, đúng là thất bại.

- Em tưởng anh về tỉnh rồi! - Cô lẩm bẩm.

- Anh đâu dám! Bây giờ quyền không tiền không, lại còn có tiền án, anh chỉ có thể ở lại lấy thân mình báo đáp ân đức trời bể của bà xã đối với anh.

Khang Kiếm ngoảnh lại, giơ tay lên cao, khẽ hôn lên môi cô, nụ hôn càng lúc càng sâu. Hai tay Bạch Nhạn bất giác ôm lấy vai anh, ngẩng đầu đáp lại nụ hôn triền miên nồng nàn này.

Trong chảo nổ bụp một tiếng, Khang Kiếm cười khổ buông cô ra, tiếp tục chiến đấu với chảo dầu sôi, còn cô vẫn bám lấy lưng anh.

- Người anh phải báo đáp không phải chỉ có mình em. - Cô rì rầm.

- Anh biết, còn có Lục Địch Phi nữa. - Anh nhướn mày - n tình này, sẽ không nợ quá lâu đâu.

Bạch Nhạn ngừng lại một lúc rồi nói:

- Sếp ạ, tại sao anh không hỏi em đã có biên lai và giấy chứng nhận quyên góp từ tháng Chín rồi mà đến giờ mới đưa ra?

Khang Kiếm cười, quay lại hôn nhẹ lên mũi cô, đôi mắt đen thẳm lại:

- Có cần phải hỏi không?

Nếu cô yêu anh ít đi một chút, có lẽ cô đã không hao tâm tốn sức như vậy. Hơn mười ngày song quy, sự trừng phạt này đối với anh là quá nhẹ, quá nhẹ.

Cô yêu anh, yêu sâu nặng, nồng nàn như vậy, thận trọng như vậy, sợ anh không rút ra bài học, nhưng lại không nỡ để anh bị xúc phạm quá nhiều.

- Không cần. - Cô nũng nịu kiễng chân lên hôn lên trán anh, sau đó mới về phòng thay quần áo rồi giúp anh nấu cơm.

Trên vai, trong lòng, mọi gánh nặng đều đã được dỡ bỏ. Từ nay trở về sau, cho dù trời có sập xuống, cô cũng sẽ cuộn tròn trong lòng người đàn ông này, để anh che chở cho cô.

Bữa cơm giao thừa rất thịnh soạn, có điều mùi vị hơi lạ, có lẽ do người nấu không tập trung, cũng may không ai so đo điều này. Họ ngồi đối diện nhau, mở một chai rượu vang cùng nhau uống. Rượu vào, má Bạch Nhạn đỏ ửng lên tựa hoa đào.

Trên tivi, chương trình văn nghệ đón xuân đã bắt đầu, rực rỡ sắc màu, rộn ràng lời chúc tụng. Điện thoại của họ cũng không ngừng reo vang báo tin nhắn mừng năm mới, nhưng họ không đọc. Dọn dẹp xong bát đũa, họ ôm nhau đứng trên ban công, cùng ngắm pháo hoa rực sáng trên bầu trời.

Ban công rất nhỏ, hai người đứng là chật, Khang Kiếm càng xiết chặt Bạch Nhạn hơn:

- Trước đây anh cảm thấy căn hộ này giống như một cái tổ, bây giờ mới biết tổ cũng có cái hay của tổ, rất hợp để ôm nhau.

Anh nói vậy khiến Bạch Nhạn rúc vào lòng anh cười mãi.

Khi cô cười, bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ đì đùng, át đi cả tiếng trò chuyện của họ. Khi dứt tiếng pháo, Khang Kiếm nghe thấy Bạch Nhạn nói một câu, giọng rất nhẹ:

- Sếp ạ, đây là lần đầu tiên có người cùng đón giao thừa với em.

Cô ngước lên nhìn anh, trên gương mặt xinh xắn là vẻ dịu dàng mà hạnh phúc. Họ đứng sát vào nhau, hơi thở ấm áp của cô phả vào môi anh, ánh mắt cô làm trái tim anh run lên rồi tan ra.

Tim anh thắt lại, đau lòng xiết chặt lấy cô:

- Năm nay là một mình anh, sang năm sẽ là cả một gia đình cùng em đón giao thừa. - Anh xoa đầu cô, hạ giọng nói.

Cơ thể Khang Kiếm không kìm chế được mà run lên, anh bế thốc cô lên đi vào phòng ngủ. Đôi tay lành lạnh của cô thò vào áo anh, vuốt ve cơ thể cường tráng của anh. Máu huyết toàn thân anh dâng trào, đầu

óc phút chốc như trống rỗng, cơ thể ngay lập tức phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, như có một ngọn lửa bùng lên trong nháy mắt. Họ trao cho nhau một nụ hôn triền miên bất tận, bàn tay cuống quýt tìm đến nhau.

Cô đẩy anh ra rồi chỉ về phía tủ đầu giường. Anh lắc đầu, thì thầm vào tai cô bằng giọng nói nhỏ tới mức chẳng thể nào nghe được:

- Anh muốn không có thứ gì ngăn cản anh cảm nhận sự ẩm ướt và nóng hổi của em…

Anh hôn cô cuồng nhiệt, cởi bỏ lớp ngăn cách cuối cùng giữa hai người. Ngoài cửa sổ, pháo hoa sáng rực trời đêm, dưới ánh sáng rực rỡ ấy, mái tóc dài của cô xõa tung trên gối, gương mặt kiều diễm sống động lạ thường.

Trong tiếng pháo nổ, cô nghẹn ngào, thủ thỉ gọi tên anh, như đang cầu xin, lại như đang khuyến khích. Họ cùng nhau lên đỉnh, sự vỡ òa đó như rút hết toàn bộ sức lực của cô, cô thất thần phủ phục trên người anh, anh quay mặt cô lại để hôn cô, có thể nhìn được những giọt nước lấp lánh trong mắt cô, cuối cùng, một giọt nước mắt từ khóe mắt lăn ra ngoài.

- Tiểu Nhạn, anh làm em đau sao? - Khang Kiếm dịu dàng hôn lên giọt nước mắt đó.

Cô lắc đầu, rồi lại nằm lên người anh, vùi đầu vào vai anh. Họ cứ ngồi ôm nhau như vậy, anh vuốt ve bờ eo bóng mượt mảnh mai của cô, trong không khí, nơi đó đã trở nên lành lạnh. Môi anh khô ran:

- Anh đi rót nước.

Anh lật chăn ra, nhưng cô lại ôm chặt cổ anh, khẽ nói:

- Đừng, Khang Kiếm, đừng rời khỏi em.

Giọng nói yếu ớt, bất lực ấy của cô xuyên thẳng vào góc mềm yếu nhất trong trái tim anh.

Anh hơi thất thần.

Có thể nói, anh chưa từng thấy một Bạch Nhạn như thế.

Khi mới bắt đầu tình cảm giữa họ, anh tưởng rằng anh là kẻ mạnh mẽ. Trước sự mạnh mẽ của anh, Bạch Nhạn không hề hoảng hốt vì được ưu ái, không tính được tính mất. Hoặc mềm mỏng hoặc giận dữ, cô nhẹ nhàng biến yếu thành mạnh.

Có một câu nói rất hay, trong cuộc chiến tình cảm, ai động lòng trước người đó thua.

Anh đã thua, thua một cách cam tâm tình nguyện.

Một Bạch Nhạn mạnh mẽ khiến anh cảm thấy hơi thất bại. Dường như với cô, có hay không có anh cũng chẳng hề quan trọng. Sau đó, từng bước tiến tới, anh mới phát hiện được tình yêu ẩn dấu trong trái tim sâu thẳm của cô. Nhưng Bạch Nhạn quá độc lập, quá tự bảo vệ mình, ngay cả khi anh bị song quy, cô cũng có thể xử lý mọi việc mà không hề hoảng loạn, đến tận khi anh trở về bình an.

Chỉ là một bữa cơm tất niên vụng về, chỉ là một cái ôm khi ngắm pháo hoa ngoài cửa sổ, chỉ là một lần ân ái sau bao ngày không bên nhau, cô bỗng trở nên yếu đuối như một đứa trẻ nhút nhát, bỗng ỷ lại vào anh tới mức không thể nào ngờ.

Như thế liệu có phải trong cuộc sống của cô, anh đã trở thành một người không thể thiếu được?

Anh quay trở lại giường ôm cô, để cô gối đầu lên ngực mình, cằm anh kề sát trán cô, hai tay ôm chặt lấy cô.

- Ừ, anh không đi! - Giọng anh khàn đặc.

Trên tivi, MC Bản Sơn đang dùng sự hài hước của mình để đẩy đêm hội tới một cao trào mới. Bạch Nhạn ngóc đầu lên cười theo, sau đó lại cúi người gục lên cổ anh.

Tiếp đó, đồng hồ điểm mười hai tiếng, năm mới đã tới. Ngoài cửa sổ, pháo hoa, pháo nổ cùng đì đùng vang lên, tiếng nổ đập vào tường chung cư dội vang.

- Tiểu Nhạn, chúc mừng năm mới! - Khang Kiếm cúi đầu hôn lên môi cô.

- Chúc mừng năm mới, Khang Kiếm! - Bạch Nhạn đáp lại nụ hôn của anh.

Khang Kiếm cười véo mũi cô:

- Sau này không thêm chữ sếp cho anh nữa chứ?

Trong lòng lại mừng thầm vì Bạch Nhạn đã đổi cách xưng hô. Nghe cô gọi "sếp"tuy rằng thân thiết, nhưng vẫn cảm thấy hơi xa cách. Gọi cả họ cả tên "Khang Kiếm", như những đôi vợ chồng khác mới là bình thường.

Anh đổi tư thế, vùi mặt vào cổ cô, hít hà từng hơi ấm trên da thịt cô.

- Em từng đọc một bài điều tra, họ nói chồng phải sợ vợ thì gia đình mới hạnh phúc bền lâu. Vì thế em quyết định, từ giờ trở đi, trong nhà này em sẽ là sếp. - Cô hơi ngước lên với vẻ ranh mãnh, đôi môi lướt từ cổ anh lên phía trên rồi dán vào tai anh.

Đây không phải là một câu nói tình ý, mà là một câu nói đùa. Nhưng Khang Kiếm lại thực sự rung động trước mấy từ "chồng, gia đình, hạnh phúc bền lâu".

- Vậy chỉ thị đầu tiên trong năm mới mà sếp giao phó là gì?

- Gọi điện cho bố mẹ anh để chúc mừng năm mới.

Bạch Nhạn đưa điện thoại trên tủ đầu giường cho anh. Khang Kiếm ở lại đón năm mới cùng cô, cô không rõ vợ chồng ông Khang Vân Lâm đi về tỉnh hay về nhà ở Bắc Kinh.

Khang Kiếm nhìn cô mỉm cười rồi bấm điện thoại thật.

- Bố, mẹ, chúc mừng năm mới! Con và Bạch Nhạn chúc bố mẹ năm mới sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý, luôn luôn hòa thuận.

Bạch Nhạn chau mày, đúng là sếp có khác, chúc năm mới mà nói toàn những lời sáo rỗng.

- Vâng ạ, ổn định công việc xong con sẽ về tỉnh thăm bố mẹ. - Khang Kiếm cúp máy - Chúng ta cũng gọi điện cho mẹ em nhé?

Bạch Nhạn quay mặt sang chỗ khác, cụp mắt xuống:

- Mẹ phải ngủ ngon để dưỡng da, đừng làm phiền mẹ. Hôm qua em nhắn tin cho mẹ rồi.

- Vậy thì thôi! - Khang Kiếm với điều khiển tắt tivi đi, tiếng pháo bên ngoài dần dần thưa thớt, đất trời cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Tắt đèn ngủ đi, hai người lại rúc vào trong chăn. Nằm trong lòng Khang Kiếm, Bạch Nhạn điều chỉnh tư thế cho thoải mái nhất rồi nhắm mắt lại.

Thực ra cô không đa nghi. Khang Kiếm không đưa điện thoại cho cô để cô chúc mừng năm mới là cô đã đoán được ông bà Khang Vân Lâm vẫn chưa thể chấp nhận cô. Nhưng cô chẳng rảnh rỗi để đi chấp nhặt mấy chuyện này, xin hãy thứ lỗi cho sự ích kỷ của cô!

- Khang Kiếm, ngày mai, à không, hôm nay chứ, em muốn ngủ đến khi nào tỉnh thì thôi. - Cô lẩm bẩm rồi ôm chặt Khang Kiếm, không nhúc nhích.

Chỉ một lát sau, Khang Kiếm đã nghe thấy hơi thở đều đều của cô. Anh trìu mến hôn lên tóc cô, rồi theo hơi thở đều đều của cô, anh cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà rời khỏi Tân Giang vào sáng ngày giao thừa. Lần này Khang Kiếm gặp họa mà vẫn bình yên nên họ hết sức phấn khởi, đòi về tỉnh để đón năm mới và đãi tiệc bạn bè và họ hàng, sau đó mùng Năm tết, cả ba người sẽ tới Bắc Kinh thăm bà ngoại.

Thành ủy Tân Giang bố trí cho ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà hai chiếc xe công vụ, Lục Địch Phi cũng cùng ngồi xe để về tỉnh.

Lúc trả phòng cho bố mẹ, Khang Kiếm nghe quản lý khách sạn nói Bạch Nhạn đã thanh toán hết tiền phòng, anh chỉ mỉm cười, không nói gì.

- Khang Kiếm - Vừa rồi nghe Khang Kiếm nói muốn ở lại Tân Giang đón Tết, bà Lý Tâm Hà thấy trong lòng thật chua xót - Con thật sự không về ăn Tết cùng bố mẹ sao?

Khang Kiếm đẩy chiếc xe lăn, áy náy gật đầu:

- Mẹ, chỉ năm nay thôi ạ. Sau này năm nào con cũng sẽ về nhà sớm đón Tết với mẹ.

Khóe mắt bà Lý Tâm Hà đỏ hoe, oán trách với vẻ không cam tâm:

- Con đừng dối mẹ nữa, trong lòng con, nó quan trọng hơn mẹ.

Nó, chính là Bạch Nhạn. Bà Lý Tâm Hà vẫn không muốn nhắc tới tên cô, nhưng giọng điệu đã không còn hằn học như trước. Khang Kiếm đã đem hết mọi chuyện kể lại rõ ràng cho bà và ông Khang Vân Lâm nghe. Hai ông bà ngồi đó, nửa ngày không nói được lời nào, trong lòng đan xen đủ mọi cảm xúc.

- Mẹ. - Khang Kiếm khom người xuống nhìn bà Lý Tâm Hà - Không phải vì cô ấy đã làm cho con những gì, hay con phải báo đáp những gì. Con chỉ nghĩ cho chính mình thôi. Sang năm là con đã ba mươi mốt tuổi rồi, con không thể lại để lỡ một người con gái con thật lòng yêu thương. Nói thật là con hơi sợ, con muốn giữ chặt cô ấy. Có người đã phát hiện ra điểm tốt của cô ấy, con thật sự sợ người ta sẽ cướp cô ấy đi mất. Mẹ, mẹ thương con thì hãy nghĩ cho con.

- Nó thì có gì là tốt, cùng lắm sau này chúng ta bồi thường về vật chất cho nó. - Bà Lý Tâm Hà lườm Khang Kiếm.

- Cô ấy tốt như thế nào, mẹ đã từng sống chung với cô ấy, mẹ rõ nhất. - Khang Kiếm cười, không thanh minh nhiều. Anh hiểu tính kiêu hãnh của bà Lý Tâm Hà, cho dù trong lòng đã chấp nhận Bạch Nhạn, nhưng ngoài mặt bà cũng sẽ tuyệt đối không thỏa hiệp. Chuyện gì cũng cần phải có thời gian.

- Tâm Hà, chúng ta đi thôi! - Đang đứng cạnh xe, ông Khang Vân Lâm ngoảnh lại gọi.

65. Chương 14.2

Đối với việc Khang Kiếm ở lại Tân Giang ăn Tết, ông Khang Vân Lâm không có phản ứng gì lớn. Ông chỉ vỗ vai anh nói một câu, mẹ con họ không giống nhau.

Khang Kiếm cười.

- Vâng ạ, chẳng giống chút nào.

Lục Địch Phi ngồi trên xe nhìn Khang Kiếm, sắc mặt âm trầm.

"Phụt". Lại một chùm pháo hoa nở rực ngoài cửa sổ, chiếu sáng khắp căn phòng.

Trời đã sáng, Khang Kiếm ngắm nhìn Bạch Nhạn đang say ngủ mà còn bĩu môi, buông anh ra rồi trở mình, cuộn tròn người lại theo thói quen. Anh ôm chặt cô từ phía sau, khiến hai người kề sát vào nhau.

Mùng Một tết, họ ngủ nướng trên giường tới tận chín giờ hơn. Đánh răng rửa mặt xong, theo phong tục Tân Giang, Bạch Nhạn làm hai bát chè trôi nước, Khang Kiếm không quen ăn món chè trôi nước ngọt lịm này, nhưng điềm lành ngày Tết không thể không ăn, anh đành khó nhọc nuốt xuống, khiến Bạch Nhạn bịt miệng cười mãi không ngừng.

Ngày hôm đó, họ như hai con heo lười nhác, ôm lấy tivi hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn.

Khang Kiếm cảm thấy Tái Ông thất mã đúng là một đại hiền triết thời cổ đại. Lần song quy này, không chỉ khiến anh nhìn thấu tấm lòng Bạch Nhạn, mà còn mở ra một cánh cửa để bố mẹ anh có thể tiếp nhận cô. Đồng thời, anh cũng có được bảy ngày phép đúng nghĩa.

Bất kể anh là trợ lý thị trưởng Khang Kiếm hay thị trưởng Khang Kiếm, thì đến kỳ nghỉ Tết, anh đều phải đi chúc Tết như thoi đưa tại các ban ngành, xí nghiệp, nông thôn, căn bản không thể có thời gian ở cùng

gia đình. Bây giờ thì tốt rồi, chân đi đôi dép lê lông xù, mồm ăn cá kho vợ nấu, lười nhác ngồi ôm vợ yêu trên sofa, muốn làm gì thì làm.

Tuần trăng mật cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Hôm sau, trời nắng đẹp hiếm hoi. Khang Kiếm giục Bạch Nhạn dậy, nói muốn ra ngoài đi dạo.

Bạch Nhạn thích nhất là đi dạo phố, nhưng lúc ra cửa, cô rất nghiêm túc dặn dò Khang Kiếm, bây giờ chúng ta hơi nghèo, không còn thuộc tầng lớp trung lưu nữa, không thể chi tiêu phóng tay như trước đây. Quần áo có thể thử thỏa thích, nhưng chỉ thế mà thôi.

Khang Kiếm hòa nhã gật đầu:

- Được, lời bà xã chính là chân lý, anh xin tuân lệnh.

Người dân bây giờ không còn quá nghiêm trọng hóa ngày Tết như trước đây. Mùng Hai tết, phần lớn các cửa hàng và siêu thị trên phố đều đã mở cửa. Khu vui chơi đông đúc nhất, bóng bay, kẹo hồ lô bán rất chạy.

Họ nắm tay nhau lang thang đi dạo. Đi tới trước một hàng bán kem, Bạch Nhạn bỗng dừng lại.

- Khang Kiếm, thỉnh thoảng chúng ta cũng có thể xa xỉ một chút. - Cô nói.

Khang Kiếm cau mày nhìn những đôi tình nhân ra vào tấp nập nơi tiệm kem, rồi lại nhìn những hộp kem xanh xanh đỏ đỏ bầy trong quầy:

- Không phải em muốn ăn kem đấy chứ?

Bạch Nhạn cong môi, đôi má lúm đồng tiền lấp ló:

- Khang Kiếm, mình thật là hiểu nhau.

- Không được, dạ dày em không tốt, bây giờ lại là mùa đông, ăn vào đau dạ dày đấy. - Khang Kiếm từ chối ngay.

- Cho nên mới nói thỉnh thoảng xa xỉ một chút mà. Đến Tết tức là mùa xuân rồi.

- Nhiệt độ vẫn là mùa đông.

Bạch Nhạn vừa bĩu môi vừa giơ một ngón tay lên:

- Khang Kiếm, hôm nay là Tết, chỉ một lần này thôi, em muốn ăn lắm, được không anh?

Khang Kiếm nhắm mắt:

- Thật là chỉ một lần nhé?

Bạch Nhạn gật đầu lia lịa.

Sếp Khang đành phải thỏa hiệp mà móc ví ra.

- Em ăn vị bạc hà, loại hai viên đó. - Bạch Nhạn gọi với theo.

Sếp Khang ngoảnh lại lườm cô một cái sắc lẻm, sau đó quay lại bảo cô bán hàng:

- Xin hỏi kem này có thể hâm ấm lên được không?

Cô bán hàng há hốc mồm, chớp mắt không ngừng. Mình có nghe nhầm không? Kem mà hâm ấm lên thì còn gì là kem? Thế thì thành sữa còn gì?

- Ngon quá!

Bạch Nhạn vừa liếm kem vừa cười tít mắt. Khang Kiếm thật không có mặt mũi nào đứng sóng vai với một cô bé con tay cầm kem, thấy trước mặt có cửa hàng bán xe cũ bèn nói:

- Anh vào xem trước, em ăn xong thì vào tìm anh nhé.

Bạch Nhạn nhìn bên trong hình như chẳng ít người, năm hết tết đến, mọi người đều tập trung bán đồ cũ.

- Vâng ạ! - Cô sợ kem dính vào quần áo mới của mọi người nên ngoan ngoãn đứng ở góc phố ăn.

Tân Giang nhiều người giàu, xe chạy được một hai năm là phải đổi. Thị trường xe second-hand trước giờ luôn sôi nổi, nếu không thì đã chẳng mở cửa ngay từ mùng Hai tết. Mấy cậu thanh niên hay bà nội trợ mới học lái xe vì sợ tay lái còn non, không dám lái xe tốt nên thường thích đến mấy chỗ này tìm cho mình một chiếc xe cũ ưa thích để chạy.

Nhìn qua mấy chiếc xe, Khang Kiếm thấy đều là xe mới tới 80%, nếu cẩn thận giữ gìn có thể chạy được mấy năm! Đi được vài bước anh lại ngoảnh đầu lại nhìn, sợ lát nữa Bạch Nhạn vào trong lại không tìm thấy mình đâu. Lơ đãng liếc quanh, một chiếc xe thể thao màu đỏ quen thuộc liền đập vào mắt anh.

Cùng lúc đó, anh cũng nhìn thấy một khuôn mặt đang sửng sốt.

Không hẹn mà gặp, Y Đồng Đồng đang đứng trước mũi chiếc xe thể thao màu đỏ trong khu chợ này, khỏi cần nghĩ Khang Kiếm cũng biết được tại sao cô ta không về quê ăn Tết mà lại có mặt ở nơi này.

Theo bản năng, Y Đồng Đồng né tránh ánh mắt anh, hơi hoảng hốt muốn tìm chỗ lẩn trốn. Nhưng chỗ này lại là một khu đất bằng, ngoài người và xe ra thì chẳng còn chỗ nào để trốn.

Không còn cách nào khác, cô ta đành ngẩng lên, mặt mày căng thẳng, ánh mắt lạnh nhạt.

Cô ta đã nghe nói Khang Kiếm không bị làm sao, nhưng vì chuyện này mà cô ta không thể trụ lại ở trường. Trước kỳ nghỉ đông, hiệu trưởng đã nói với cô ta rằng một nhân tài từ Học viện Mỹ thuật như cô ta mà ở chỗ này dạy mỹ thuật thì quá thiệt thòi. Người trẻ tuổi cần phải có hoài bão, môn Mỹ thuật không có tính liên tục theo học kỳ giống các môn học khác, lúc nào cô cũng có thể ra đi, trường học sẽ không yêu cầu cô bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.

Cô ta không ngốc, đương nhiên hiểu ý của hiệu trưởng. Cô ta nào phải là tài năng gì, chẳng qua trường học không thể chứa nổi một cô giáo là "nhân tình"do một quan chức bao.

Do một quan chức bao... khi Y Đồng Đồng lần đầu tiên nghe thấy đồng nghiệp bàn tán về mình trong nhà vệ sinh, cô ta gần như không thở nổi.

Lý Trạch Hạo coi cô ta như dịch bệnh, cắt đứt hoàn toàn mọi quan hệ với cô ta. Bây giờ anh ta là kẻ được thương hại, không còn là một tên Trần Thế Mỹ nữa. Trong buổi liên hoan trước kỳ nghỉ đông, cô ta nghe thấy anh ta hào hứng nói với các giáo viên khác, năm sau anh ta sẽ trang trí lại nhà cửa, sau đó kết hôn.

Cuối năm, ông cậu mở cửa tiệm chăn ga gối đệm đến tìm Y Đồng Đồng. Không có sự chiếu cố của Hoa Hưng, việc kinh doanh sa sút trầm trọng, lợi nhuận thu về không đủ tiền thuê cửa hàng, ông ta chuẩn bị dẹp tiệm về quê.

Y Đồng Đồng cảm thấy mình chỉ còn cách ra đi.

Bị Khang Kiếm bắt gặp mình đang bán xe, Y Đồng Đồng cảm thấy hổ thẹn, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng oán hận. Nếu không phải vì người đàn ông này, thì cô đến Tân Giang làm gì?

Chẳng còn mặt mũi nào nhìn lại chuyện xưa!!!

Khang Kiếm bình tĩnh chớp mắt nhìn Y Đồng Đồng với vẻ xa cách.

- Vì anh, em đã phải chịu đựng rất nhiều, mấy thứ này nên là tài sản cá nhân của em, em có quyền xử lý. - Thấy anh không lên tiếng, Y Đồng Đồng không nhịn được mở miệng thanh minh.

Khang Kiếm cười thản nhiên rồi lại ngoảnh đầu lại, ở phía xa xa Bạch Nhạn đang nhìn quanh nhìn quất.

- Chúc mừng năm mới! Vợ anh đang tìm anh rồi! - Anh xua tay, bước xuyên qua dòng người ra phía bên ngoài.

- Em tìm anh lâu ơi là lâu, anh trốn đi đâu thế? - Nhìn thấy Khang Kiếm, Bạch Nhạn nũng nịu khoác tay anh.

- Đi xem linh tinh thôi, chẳng có gì hay. Chúng ta đi thôi!

- Em còn tưởng anh định mua xe cho em cơ? - Bạch Nhạn nháy mắt trêu chọc.

Mặt Khang Kiếm thoáng đỏ:

- Người nghèo sao mua được xe! Anh đưa em tới một nơi rất đẹp.

- Chỗ nào thế?

- Đến rồi em sẽ biết.

Y Đồng Đồng đăm đăm nhìn theo bóng họ dần xa, không ngừng chớp mắt, sau đó khẽ thở dài.

Từ lần đầu tiên gặp Bạch Nhạn ở khách sạn cho tới bây giờ, coi như cô ta đã hiểu, chỉ có Bạch Nhạn mới là người con gái thích hợp với Khang Kiếm nhất. Nếu đổi lại là cô ta, cô ta không có khả năng chấp nhận một người đàn ông mà cô ta không tài nào hiểu rõ.

Trước đây, cô ta thật ngốc.

- Đây chẳng phải là thành cũ sao?

Đứng trước từng dãy nhà cao tầng mới xây, Bạch Nhạn băn khoăn nhìn Khang Kiếm. Đúng là tiến độ xây dựng rất nhanh, có lần cô cùng Lãnh Phong tới đây xem nhà, trên đường đi gặp sếp Khang, khi đó công trình mới bắt đầu khởi công, mới qua mấy tháng mà rất nhiều tòa nhà đã xây tới phần cao nhất rồi.

Trên công trường, ngoài mấy công nhân ở lại trông coi vật liệu thì không còn một bóng người nào khác.

Sếp Khang muốn thăm hỏi ai đây?

Khang Kiếm hít thật sâu, ánh mắt bỗng trở nên xa xăm:

- Tới Tân Giang công tác mấy năm, anh đã làm không ít việc, nhưng chỉ có dự án cải tạo thành cũ này khiến anh có cảm giác tự hào. Còn nhớ để dự án này được phê duyệt, anh phải chạy đôn chạy đáo tới Bắc Kinh rồi lên tỉnh thành hết lần này tới lần khác. Hồ sơ chuẩn bị chất cao như núi. Sau khi dự án được phê duyệt thì lại tới tiết mục đi giành vốn và tìm ngân hàng duyệt vay, theo người ta đi uống rượu tới mức xuất huyết dạ dày, nửa đêm phải vào bệnh viên cấp cứu. Nhưng đến lúc thật sự khởi công thì công tác giải tỏa và di dời lại khó như lên trời. Do sơ suất, cán bộ giải tỏa đã phá hủy mấy gốc cây cổ thụ trăm năm tuổi, hại chết mạng người, thiếu chút nữa dự án này đổ xuống sông xuống bể. Cũng may mọi việc đều đã qua, bây giờ nó giống như một đứa trẻ được hoài thai chín tháng mười ngày, rốt cuộc anh cũng nhìn được khuôn mặt nó. Anh nghĩ qua một hai năm nữa, nó sẽ trở thành một vùng phong cảnh tráng lệ tuyệt vời của Tân Giang!

Giọng nói của anh không hề kích động như những lời anh nói, trái lại lại mang theo một chút luyến tiếc, xót xa. Bạch Nhạn nhìn anh:

- Sao lại bùi ngùi như vậy? Chẳng lẽ sau này anh không nhìn thấy được sao?

Khang Kiếm khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn sang Bạch Nhạn:

- Tiểu Nhạn, có lẽ anh phải bỏ lỡ quá trình trưởng thành của nó.

- Anh làm gì? - Bạch Nhạn sững người.

Khang Kiếm xiết chặt tay cô, hai người cùng chầm chậm thả bước giữa những tòa nhà cao tầng.

- Khi một mình ở Dư Châu, anh đã tự vấn lòng mình, tại sao anh lại phạm phải một sai lầm đáng xấu hổ như vậy? Câu trả lời là: vì con đường sự nghiệp của anh quá thuận lợi. Một người bình thường cùng tuổi tác, cùng trình độ học vấn với anh mà muốn ngồi vào vị trí của anh hiện giờ, ít nhất cũng phải phấn đấu mười hoặc hai mươi năm, mà là phải có người làm hậu thuẫn. Nếu không tự mình nỗ lực thì làm sao biết trân trọng mọi thứ đang có trong tay? Cho nên anh đề xuất được tới cơ sở để rèn luyện! Tiểu Nhạn, anh muốn làm một người chồng xứng đáng được em yêu, một người chồng khiến em vừa tôn trọng vừa tự hào, chứ không phải vì anh là con trai ai đó, không phải vì bây giờ anh là trưởng nọ trưởng kia.

Bạch Nhạn bị những lời nói của anh làm cho chấn động, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ xiết chặt tay anh.

Khang Kiếm mím môi, mỉm cười:

- Chúng ta có thể sẽ phải chia xa một chút, nhưng sau này anh sẽ còn quay về Tân Giang. Em có thể chịu được việc không có anh ở bên em không?

- Nếu em nói không thể, anh có thay đổi quyết định không? - Bạch Nhạn hỏi.

Khang Kiếm lắc đầu.

Bạch Nhạn ôm eo anh:

- Thôi, anh nghĩ kỹ rồi thì cứ đi. Em đành coi như quen anh muộn mấy năm.

Giọng nói mang theo chút rầu rĩ.

Khang Kiếm nâng cằm cô lên, ánh mắt rực sáng:

- Thực ra cũng không cần phải chịu đựng quá mức đâu. Một tuần anh có thể về nhà hai ngày mà.

- Hả? Vậy cơ sở đó là gì?

- Khi đi làm, anh nghĩ công việc của anh sẽ có sự sắp xếp mới. Anh sẽ làm báo cáo, đề nghị được tới công tác tại huyện Vân.

- Huyện Vân? Sao lại là huyện Vân? - Bạch Nhạn ngỡ ngàng.

Anh cúi đầu nhìn cô mỉm cười:

- Huyện Vân là quê hương của em mà, anh muốn xem nơi em đã lớn lên.

Khóe mắt Bạch Nhạn cay xè, nhỏ giọng lầm bầm:

- Nơi đó em đã chẳng còn nhà.

Từ sau khi đi làm, cô đã về nhà năm nào đâu?

- Anh ở đó thì chẳng phải em đã có nhà rồi. - Khang Kiếm ôm chặt cô vào ngực, xót xa không đành lòng.

Anh biết Bạch Nhạn rất nhớ nhung huyện Vân, bởi vì có Thương Minh Thiên, ở nơi đó cô đã có rất nhiều hồi ức tươi đẹp. Nhưng bây giờ cô không thể quay về!

Sau khi anh tới huyện Vân công tác, Bạch Nhạn có thể tới thăm anh, anh sẽ đưa cô đi hâm nóng lại những ký ức trước đây. Hơn nữa, anh còn một mong muốn khác, anh hy vọng có thể tìm được cha đẻ của Bạch Nhạn. Bạch Nhạn chưa từng đề cập đến, nhưng anh biết, trong lòng cô rất khó chịu với việc không biết cha mình là ai.

Khi còn nhỏ, Bạch Nhạn đã mất đi rất nhiều thứ, anh muốn từng chút từng chút một giúp cô tìm lại tất cả những gì đã mất, để khi nghe người khác nhắc tới bố, cô sẽ không ngây ngẩn mà thốt lên đầy ngưỡng mộ: Thật hạnh phúc!

- Có phải anh cũng muốn em chuyển công tác về huyện Vân? - Bạch Nhạn rúc vào lòng anh.

- Không cần. - Khang Kiếm dịu dàng lắc đầu - Em cứ ở Tân Giang cố gắng nỗ lực mà xây tổ.

- Xây tổ? - Bạch Nhạn không hiểu.

- Em có phát hiện ra bức tường của căn hộ đó thực ra không cách âm không? Hôm qua lúc ôm em, anh phải cố nén mọi âm thanh lại đấy. Sau này tiểu biệt thắng tân hôn, anh sợ em không kìm chế được. Nếu để người ta nghe mất thì tiếc biết chừng nào! Tiểu Nhạn, chúng ta nên có một ngôi nhà thuộc về chính mình. - Anh mỉm cười dùng mũi cọ vào trán cô.

Bạch Nhạn đỏ mặt:

- Căn nhà đó hồi trước đem gán nợ rồi.

- Trước đây chúng ta là kẻ thù, đó không tính là nhà. Bây giờ chúng ta là vợ chồng, căn nhà chúng ta cùng nhau chung sống mới gọi là nhà. - Khang Kiếm bị bà xã trêu chọc tới mức mặt dày bịch, nói khoác không biết ngượng mồm, mặt không đỏ, tim không run - Chính tại nơi này, chúng ta sẽ đặt một căn nhà, được không em? Anh thích nơi này. Có lẽ bây giờ mình không đủ khả năng thanh toán hết, nhưng tiền lương của anh và em cộng lại có thể đủ trả tiền đợt đầu, sau đó chúng ta từ từ trả tiền nhà, vất vả vài năm là sẽ khá lên thôi.

- Thực ra cũng không phải là quá nghèo, thẻ và sổ tiết kiệm của anh em còn chưa động gì đến. Hàng tuần, em còn có thể ra ngoài làm thêm nữa.

Mặt Khang Kiếm sầm xuống.

- Tiền, anh sẽ kiếm, em không cần phải lo. Không được lén lút ra ngoài với tay bác sĩ kia nữa.

- Người ta quang minh chính đại mà. - Bạch Nhạn trợn mắt - Em bỏ sức lao động mới nhận được thù lao, không phải là làm không công đâu.

- Vậy cũng không được. Nếu em không nghe lời, anh…

- Anh làm sao?

- Anh sẽ ngày đêm phấn đấu để mau chóng trồng một khoảnh cà rốt thật to trên vùng đất màu mỡ của em, xem em còn dám chạy lung tung không.

- Khang Kiếm, anh điên rồi. - Bạch Nhạn cuống quýt nhìn xung quanh, thấy không có ai nghe thấy mới yên tâm, nhưng mặt vẫn đỏ như tôm luộc.

- Bà xã, anh nói thật mà. Em sẽ không để ông xã đi làm cách xa mấy trăm dặm suốt ngày phải lo đứng lo ngồi, không thể tập trung làm việc đấy chứ?

Bạch Nhạn ừ nhỏ một tiếng, gật đầu một cách không tình nguyện!

- Ngoan, chúng ta đi xem nhà! Nghe nói nhà ven sông bán rất chạy, đi xem xem có căn nào chúng ta thích không. - Như mở cờ trong bụng, sếp Khang kéo Bạch Nhạn đi vào bên trong.

Tác phong làm việc của Khang Kiếm rất mạnh mẽ.

Mùng Bảy vừa đi làm, theo lệ thường, ban lãnh đạo Thành ủy mở cuộc họp đầu năm để công bố kế hoạch công tác cho năm nay. Hiện giờ Lục Địch Phi giữ chức thị trưởng xây dựng nên công việc của Khang Kiếm cần sự điều chỉnh. Ông Tùng Trọng Sơn còn chưa lên tiếng, Khang Kiếm đã trịnh trọng trình đơn đề nghị cho ông.

Vừa nhìn lướt qua, ông Tùng Trọng Sơn đã chấn động, không nói gì nhiều nhét luôn tờ đơn xuống bên dưới xấp công văn rồi tiếp tục họp, không nhắc một lời.

Cuộc họp kết thúc, ông Tùng Trọng Sơn gọi Khang Kiếm tới văn phòng của ông.

Đợi năm phút sau Khang Kiếm mới tới, trên hành lang anh gặp các thư ký đang sửa sang văn phòng của Lục Địch Phi. Lục Địch Phi đang nghe điện thoại, đảo mắt nhìn thấy Khang Kiếm bèn cúp máy rồi bước tới.

- Cậu đúng là thuộc trường phái hành động, vừa mới đi làm đã tiến hành kế hoạch hoành tráng gì thế?

Khang Kiếm cười, biết rằng anh ta đang nhắc tới tờ đơn kia:

- Chẳng có kế hoạch gì cả, chỉ vì cảm thấy mình không thể đảm nhiệm công việc hiện tại nên quyết định làm lại từ đầu. Thị trưởng Lục, mặt trận bây giờ chỉ thuộc về một mình anh.

- Cậu đang nói mát mẻ gì vậy? - Mắt Lục Địch Phi nheo lại.

- Bạch Nhạn nhà tôi chưa già mà chẳng hiểu sao lại nhiều lời quá, ngày nào cũng rủ rỉ với tôi rằng, nếu gặp thị trưởng Lục thì nhất định phải cảm ơn cho thật đàng hoàng. Lúc tôi ở Dư Châu, thị trưởng Lục quan tâm tới cô ấy, chuyện của tôi cũng giúp đỡ tận tình. Tôi bảo nếu nói lời cảm ơn với thị trưởng Lục thì chẳng khác nào xúc phạm thành ý của anh ấy. Anh ấy giúp anh như vậy, chính là vì muốn cùng anh đứng một chỗ để thể hiện sự giỏi giang và xuất chúng của anh ấy. Thiếu mất một đối thủ như anh, anh ấy sẽ rất cô đơn. Anh đã thua trên mặt trận này rồi, đành phải đi tìm mặt trận khác thôi.

Làn da màu đồng hun của Lục Địch Phi co giật một cách mất tự nhiên, thoáng chút tức giận:

- Cậu có dám chắc lần sau cậu sẽ thắng?

- Nói thật là không. - Khang Kiếm cười - Nhưng chỉ cần cơ hội vào tay, tôi sẽ gắng giành chiến thắng. Địch Phi, anh đừng mất cảnh giác đó!

- Kết quả cuộc chiến mà cậu muốn là phụ nữ, hay vị trí? - Lục Địch Phi hỏi.

- Không đánh thì thôi, đã đánh thì tôi muốn cả hai. - Khang Kiếm ngước mắt lên, hai mắt sáng rực rồi hạ giọng: - Nhưng tôi cho rằng, tốt nhất kết quả trận chiến giữa chúng ta chỉ nên dừng lại ở vị trí. Không lâu nữa, tôi và Bạch Nhạn sẽ tái hôn.

Lục Địch Phi trợn tròn mắt:

- Không thể có chuyện đó được.

- Chúng tôi yêu nhau, tái hôn là chuyện bình thường, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. - Khang Kiếm mỉm cười nhẹ như gió - Anh làm việc đi, tôi tới văn phòng của bí thư Tùng đây.

Lục Địch Phi rút điện thoại ra gọi ngay cho Bạch Nhạn. Cô nhóc này mấy ngày nay biểu hiện hơi kỳ lạ, ngoài một tin nhắn chúc mừng năm mới ra thì chẳng có tin tức gì.

Không ai nghe máy. Chẳng lẽ đang trong phòng mổ? Một tầng sương mỏng phủ lên mặt Lục Địch Phi, anh ta không ngờ Khang Kiếm lại ra chiêu này. Anh ta vốn định đề nghị ông Tùng Trọng Sơn để Khang Kiếm làm trợ lý cho anh ta, vì trước đây Khang Kiếm đã quản lý việc xây dựng thành phố. Anh ta muốn thấy Khang Kiếm phải làm trợ lý cho mình thì còn vênh vang được nữa không!

Tốt rồi, Khang Kiếm lấy lùi làm tiến, di chuyển trận địa, khiến anh ta trở tay không kịp.

Hiện giờ, Lục Địch Phi không thể xác định nổi, trong cuộc chiến giành chức thị trưởng xây dựng này, ai mới thực sự là người chiến thắng.

- Đồng chí Khang Kiếm, cậu đang giở tính trẻ con với tôi sao? - Ông Tùng Trọng Sơn cầm tờ đơn đập rầm xuống bàn, tức giận quát lớn - Cậu bị song quy là do Ủy ban Kỷ luật tỉnh và Viện Kiểm sát tỉnh nhúng tay vào, không phải là tôi không muốn giúp cậu, mà là năng lực của tôi có hạn. Cậu là cấp dưới của tôi, nhìn cậu như vậy tôi cũng đau lòng chứ. Bây giờ mọi việc đã qua, cậu nên phấn chấn lên mà tích cực làm việc. Nhưng cậu lại nói muốn được điều chuyển công tác đến huyện Vân, làm người ai chẳng vươn tới chỗ cao, chỉ có nước chảy chỗ trũng, cậu không hiểu cái tri thức cơ bản này sao? Đừng có làm loạn, về làm việc ngay cho tôi!

Khang Kiếm khẽ cười, không hề căng thẳng.

- Bí thư Tùng, không phải tôi giận dỗi đâu. Tôi đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng rồi mới đưa ra quyết định như vậy. Thực ra nếu thực sự muốn làm điều gì đó cho nhân dân, không nhất định phải có một chức vụ nào đó.

- Chẳng lẽ cái chức trợ lý thị trưởng không thể làm chuyện gì thực tế à? - Ông Tùng Trọng Sơn cau mày nhìn Khang Kiếm qua hàng mi - Cậu là người có học, chưa từng tới cấp cơ sở thấp nhất, công việc ở không đơn giản như cậu tưởng đâu.

- Tôi cảm thấy làm việc ở cơ sở cũng giống như một anh công nhân đi thực tập, tuy rằng xa lạ nhưng dần dần sẽ quen. Sau một thời gian rèn luyện sẽ đảm nhận được những cương vị quan trọng.

Ông Tùng Trọng Sơn nhìn anh hồi lâu, không nói gì.

- Đồng chí Khang Kiếm, đây không phải là chuyện đùa đâu.

Khang Kiếm nhắm mắt lại:

- Tôi biết!

Ông Tùng Trọng Sơn vò đầu, xua tay:

- Cậu ra ngoài trước đi! Để tôi suy nghĩ thêm.

Khang Kiếm bước ra ngoài rồi quay về văn phòng, Giản Đơn chạy tới, vẻ mặt căng thẳng:

- Sếp Khang, anh thật sự muốn chuyển đi sao?

- Tin tức lan nhanh thật. - Khang Kiếm cười - Đúng là có chuyện này.

- Vậy để em sắp xếp công việc của mấy hôm tới.

- Cậu sắp xếp làm gì? Công việc của cậu sẽ không vì tôi mà có sự thay đổi gì đâu.

- Sếp Khang, anh không cần thư ký nữa sao?

- Cần chứ! Nhưng cậu đang làm tốt ở đây, không cần phải theo tôi đi xa như vậy.

- Không, em cảm thấy bây giờ mình vẫn còn trẻ, ở mãi trong cơ quan sẽ không có ý chí phấn đấu. Em cũng muốn xuống dưới đánh bóng tên tuổi đặng sau này kiếm một chức quan nhỏ. - Giản Đơn gãi đầu xấu hổ - Sếp Khang, anh có thể giúp em, cho em đi cùng được không?

Khang Kiếm không nhịn được cười:

- Nếu cậu cứ kiên quyết thì tôi sẽ cố xem sao!

Giản Đơn vui mừng hớn hở, vừa ra khỏi văn phòng đã vội lôi điện thoại ra gọi.

Nhìn biểu tượng kết nối trên màn hình, anh hít sâu một hơi rồi hạ giọng:

- Liễu Tinh, về Tân Giang chưa? Ừ, tối nay có rỗi thì cùng đi ăn cơm, nếu không sau này muốn gặp nhau chẳng biết đến bao giờ.

Hôm qua Liễu Tinh và Lý Trạch Hạo cùng về Tân Giang. Kỳ nghỉ đông của Lý Trạch Hạo vẫn còn mấy ngày nữa, nhưng bố mẹ Liễu Tinh nói con gái đi xe một mình không an toàn nên bảo anh ta đi cùng cô.

Liễu Tinh trợn mắt lườm bố mẹ, quan tâm lúc này có phải hơi muộn quá rồi không. Nhớ năm đó, khi học trường y tá ở Tân Giang, cô mới chỉ là một cô bé mười lăm, mười sáu tuổi, lần nào mà chẳng một mình vác theo một cái túi to ngồi xe suốt năm, sáu tiếng đồng hồ. Lúc đó thì không quan tâm, bây giờ cô đã hai mươi lăm thì tự dưng lại quan tâm, chẳng phải khiến người ta cười cho thối mũi sao.

Bố mẹ bày mưu tính kế gì, Liễu Tinh đã quá rõ, đành bất lực than thầm trong bụng. Kỳ nghỉ này, ngoài đêm giao thừa là ở nhà mình ra, toàn bộ thời gian còn lại Lý Trạch Hạo đều ở nhà cô. Cô đối xử lạnh nhạt với anh ta, anh ta nói gì cô đều không đáp, trời đẹp thì ra ngoài chơi với bạn bè tới tận nửa đêm mới về.

Không thể không thừa nhận, lần này Lý Trạch Hạo rất thành khẩn và nhẫn nại. Bất luận cô tỏ thái độ gì, ngày nào anh ta cũng vẫn mang theo bộ mặt hớn hở tới điểm danh đúng giờ, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng nồng đậm.

Liễu Tinh bực muốn phát điên, nhưng sự bực bội này không thể xả ra được, như một sợi dây thừng buộc chặt khiến cô ngạt thở.

Cô không vạch trần lời nói dối của bố mẹ, một chiếc xe ba bốn chục chỗ ngồi, cứ bỏ tiền là ai cũng có quyền lên xe.

Lý Trạch Hạo rất tự nhiên ngồi bên cạnh cô, lúc thì gọt táo, lúc thì lấy đồ ăn vặt cho cô, còn mang theo bản thiết kế nội thất căn hộ để hỏi ý kiến cô.

66. Chương 14.3

Từ đầu tới cuối Liễu Tinh không nói lời nào, lòng chua chát. Trước đây khi họ cùng đi một chuyến xe, vừa lên xe là Lý Trạch Hạo đã lăn ra ngủ, còn cô thì trông hành lý. Xe vào trạm nghỉ thì cô xuống mua đồ uống và điểm tâm cho anh ta.

Giờ đây, vai trò của họ đã thay đổi.

Đây có được coi là khổ tận cam lai không?

Những gì cần trân trọng, tại sao cứ phải trải qua nỗi đau đớn như cắt da cắt thịt mới có thể hiểu ra được?

Liễu Tinh nhắm mắt lại, cố đè nén cảm giác cay xè nơi khóe mắt.

Xe tới Tân Giang, Lý Trạch Hạo giành xách hành lý và gọi xe đưa cô về chỗ trọ.

- Không cần đâu. - Giọng Liễu Tinh hơi khàn, thái độ kiên quyết.

Lý Trạch Hạo thu tay lại với vẻ hụt hẫng, thầm lẩm bẩm tên cô như đang niệm chú:

- Tinh Tinh…

Dặn lòng kiên quyết, Liễu Tinh không ngẩng đầu lên, một mình xách hành lý lên xe buýt. Khi xe chạy, cô ngoảnh đầu nhìn Lý Trạch Hạo vẫn còn đang đứng nguyên tại chỗ.

Nếu anh ta không từng làm cô tổn thương đến tận xương tủy, sao cô nỡ đối xử với anh như vậy?

Mười bốn năm, nếu tính theo ngày thì sẽ là một con số cực lớn, nhưng lại không địch nổi vài giây say nắng.

Tình yêu, thật sự không phải là một bài toán, không người nào có thể quả quyết ai sẽ cùng ta đi tới cuối cuộc đời.

Liễu Tinh mang cho Bạch Nhạn mấy món đặc sản ở quê, lúc đi làm bèn mang đi cho cô.

Năm ngoái, khi gặp nhau sau Tết, tuy Bạch Nhạn vẫn thản nhiên, điềm tĩnh, nhưng Liễu Tinh vẫn có thể tinh tế phát hiện ra nỗi cô đơn và buồn bã trong mắt cô. Năm nay, mỗi ánh mắt của Bạch Nhạn đều rạng ngời vẻ hạnh phúc của một cô gái trẻ.

Nghe kể về màn tình cảm ướt át đêm giao thừa của sếp Khang và Bạch Nhạn, Liễu Tinh thật lòng thấy mừng cho cô.

Giờ nghỉ trưa, họ trốn trong phòng tài liệu của phòng phẫu thuật nói chuyện rất lâu.

Phần lớn thời gian đều là Liễu Tinh than phiền kể khổ, còn Bạch Nhạn mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng bình luận một câu, nói tới cuối cùng vẫn chưa đưa ra được kết luận. Bạch Nhạn nói chuyện tình cảm người khác không thể giúp được, tiến vào hay ra khỏi vòng vây, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Liễu Tinh thở dài, thừa nhận sự thật đúng là như thế.

Nói một hồi, chẳng hiểu sao họ lại nói tới Lãnh Phong. Lúc đó mới phát hiện ra hôm nay anh không đi làm.

Bạch Nhạn gọi điện cho một bác sĩ khác ở khoa Tiết niệu để hỏi tình hình, người đó nói Lãnh Phong xin nghỉ thêm để về đơn vị cũ thăm chiến hữu.

- Hê, dạo này tình bạn của anh ấy phát thật! Lúc thì họp lớp, lúc thì tụ tập chiến hữu, bận tít mù nhỉ. - Bạch Nhạn cười.

- Dò hỏi xem có thật thế không, hay là mượn cớ đi thăm chiến hữu để lén theo đuổi em nào? - Liễu Tinh vừa cười vừa huých Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn cười lấy điện thoại ra gọi.

- Bạch Nhạn?

Có lẽ sóng điện thoại giữa Tân Giang và Thành Đô yếu quá, giọng Lãnh Phong nghe rất xa xăm, thoáng chút mệt mỏi và hoảng hốt.

- Em đây, người ta thì vui quên đường về quê mẹ, anh thì vui quên cả về Tân Giang. Lúc nào anh mới về Tân Giang đây?

Rất lâu sau, Lãnh Phong mới trả lời:

- Anh… mấy hôm nữa sẽ về. Bạch Nhạn, em ổn chứ?

Môi Bạch Nhạn dẩu lên:

- Anh nghe giọng em có giống không ổn không? Về mau, Liễu Tinh nhớ anh rồi nè.

- Rõ ràng là cậu nhớ chứ - Liễu Tinh trợn mắt nhéo Bạch Nhạn.

Lãnh Phong không cười:

- Bạch Nhạn, đợi anh về rồi mình nói chuyện, bây giờ anh cúp máy đây.

- Vâng! - Bạch Nhạn chớp mắt, cảm thấy dường như Lãnh Phong đã gặp phải chuyện gì.

Chẳng lẽ Liễu Tinh đã đoán đúng. Lãnh Phong đã trúng mũi tên của thần Ái tình rồi sao?

Liễu Tinh không nói với Giản Đơn khi nào cô sẽ trở lại Tân Giang, sau khi quay lại cũng không chủ động liên lạc. Khi nhận được điện thoại của anh, tim cô chùng xuống, nghĩ đến hết câu thì trái tim cô trở nên mất phương hướng.

Buổi tối, họ hẹn nhau đi ăn món cá cay ở một nhà hàng nhỏ mà trước kia họ thường lui tới. Nhà hàng này mở cửa hôm mùng Sáu tết, mới qua năm mới nên việc kinh doanh còn chưa nhộn nhịp lắm. Thấy khách quan, nhà hàng bèn vội bố trí cho bọn họ căn phòng tốt nhất.

Họ ngồi đối diện nhau.

Giản Đơn đưa mắt nhìn Liễu Tinh, nói cô gầy đi, rồi đưa tay lên sờ mặt mình:

- Nhìn anh mà xem?

Liễu Tinh cũng mang cho Giản Đơn một phần quà đặc sản quê mình.

- Mặt mũi tươi hơn hớn, khí sắc rất tốt! - Liễu Tinh đưa quà cho anh - Tặng anh đây. Gặp bạn gái chưa?

Giản Đơn là người Tân Giang chính gốc, bạn gái anh cũng vậy, Tết đến, Liễu Tinh nghĩ bọn họ nhất định đã gặp nhau.

Giản Đơn cũng chẳng cảm ơn, sung sướng nhận quà rồi đứng dậy rót trà cho Liễu Tinh:

- Rồi, cũng đi uống cà phê.

Liễu Tinh nhếch mép, cô ghét nhất là cà phê, đắng ngắt như uống thuốc.

- Chỉ nói chuyện vu vơ thôi, mùng Năm tết cô ấy đã quay về Thượng Hải rồi. Làm việc ở công ty nước ngoài không giống làm việc tại đơn vị hành chính sự nghiệp, vất vả lắm.

Liễu Tinh bưng ly trà lên cho ấm, mắt liếc ngang liếc dọc, nhưng không chịu nhìn Giản Đơn.

Thức ăn nhanh chóng được đưa lên. Họ đều là người thực tế, chỉ gọi ba món ăn, một món canh.

- Còn chưa tới tết Nguyên tiêu, bây giờ vẫn là Tết nhỉ, chúng ta uống chút rượu nhé! - Giản Đơn đề nghị.

Liễu Tinh gật đầu:

- Được thôi!

Giản Đơn ra ngoài mang vào một chai Ngũ Lương Xuân 25 độ:

- Rượu này của Nghi Tân, Tứ Xuyên, rất thơm, uống rất thích.

Tửu lượng của Liễu Tinh không tồi, nhưng không kén rượu. Cô cảm thấy rượu nào uống vào miệng cũng chỉ một vị, không tê thì cay, uống nhiều sẽ thấy ngọt.

Giản Đơn lấy hai tách trà làm ly rượu rồi cười hiền lành:

- Chỉ có hai chúng ta thôi, không cần phải chuốc qua chuốc lại.

Liễu Tinh ngẩn tò te nhìn hai cốc trà đầy ắp rượu rồi lại nhìn chai rượu đã sắp cạn tới đáy, ly rượu này không được 250ml thì cũng phải đến 225ml.

- Không phải bảo em uống cạn một hơi, chúng ta cứ bình tĩnh ăn uống. - Nhìn thấu suy nghĩ của cô, Giản Đơn bèn an ủi.

Trên tường phòng ăn treo một cái tivi, người làm nhà nước sợ nhất là bị lạc hậu nên lúc nào cũng thích xem tivi. Giản Đơn cầm điều khiển bật kênh quân đội.

- Anh thích xem cái này, rất kích thích.

Giản Đơn vừa cười vừa gắp một miếng cá to ngập trong nước sốt đỏ tươi vào bát Liễu Tinh:

- Ăn chút gì cho chắc dạ rồi hãy uống rượu cho đỡ đau dạ dày.

Liễu Tinh nhún vai nhìn anh dùng đôi đũa vừa gắp thức ăn cho cô gắp thịt xào đưa vào miệng, sau đó anh ngước lên thấy cô chưa ăn miếng cá nào lại vội vàng gắp thịt cho cô. Còn chưa uống rượu mà mặt Liễu Tinh đã đỏ bừng.

- Ăn đi! - Giản Đơn vừa liếc tivi vừa giục.

Liễu Tinh cắm mặt vào bát cơm, vành tai nóng bừng như phải bỏng.

- Theo tin của đài chúng tôi, trong cuộc phối diễn tập chống khủng bố mang tên Sứ mệnh hòa bình của hai nước Nga và Trung Quốc tại Mông Cổ, trong quá trình diễn tập tấn công mục tiêu mặt đất, một chiếc máy bay tiêm kích của quân đội Trung Quốc đã gặp sự cố ở độ cao 200 mét và rơi xuống sa mạc, hai phi công trên máy bay đã tử nạn. Theo phán đoán ban đầu, sự cố xảy ra do động cơ gặp trục trặc ngoài ý muốn. Chiếc máy bay tiêm kích này là do nước ta tự nghiên cứu chế tạo, được mệnh danh là Sát thủ hàng không mẫu hạm, khả năng tấn công rất mạnh, có khả năng trang bị vũ khí siêu trường, siêu trọng…

- Trời ạ, không phải chứ! - Nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, Giản Đơn không ngừng tặc lưỡi - Phi công lái máy bay tiêm kích đều là nhân tài cấp quốc gia, một lúc mất hai mạng người, tổn thất quá lớn.

Liễu Tinh ngẩng đầu lên nhìn, màn hình đã chuyển sang tin tức tiếp theo.

- Bạch Nhạn có một người hàng xóm cũng là phi công, em đã gặp rồi, đẹp trai ngời ngời. - Cô buột miệng.

Giản Đơn thu ánh mắt lại:

- Em thích kiểu người như thế à?

- Sao, không được à? - Liễu Tinh cụp mắt xuống, bưng ly rượu lên uống một ngụm lớn, trong lòng dâng lên một nỗi bực bội không tên.

- Được chứ! - Giản Đơn cười, nâng ly lên cụng ly với cô - Sở thích của em rất rộng, thích thư sinh rồi lại thích quân nhân, vậy em ghét kiểu người nào?

- Người như anh. - Liễu Tinh buột miệng.

Giản Đơn chớp mắt vô tội:

- Anh cư xử chính trực, làm việc nghiêm túc, không trộm không cắp, không cờ bạc gái gú, thanh niên xã hội loại một đấy, em chẳng có lý do gì để ghét anh cả!

- Ghét mà cần lý do à, nhìn anh ngứa mắt là được rồi. Bao giờ anh đi?

- Sao thế, không nỡ xa anh hả?

- Xí, anh đi càng sớm càng tốt, đỡ phải suốt ngày quấy rầy em, phiền chết đi được.

Vừa dứt lời, Liễu Tinh đã hối hận, len lén nhìn sang phía Giản Đơn. Quả nhiên vẻ mặt anh đầy ngỡ ngàng như bị tổn thương, miệng há ra định nói gì đó nhưng lại chẳng nói gì, nâng ly rượu lên ngửa cổ uống ừng ực. Ai dè uống nhanh quá nên bị sặc, ho chảy nước mắt nước mũi.

Liễu Tinh áy náy vỗ lưng, rót trà rồi lại đưa khăn giấy cho anh.

Khó khăn lắm Giản Đơn mới thở lại bình thường, mặt đỏ phừng phừng, nhìn cô trách móc:

- Anh tưởng em là bạn nên mới đối xử với em như thế, nếu biết em nghĩ như vậy, anh… mẹ kiếp, anh sẽ chẳng hèn hạ như thế đâu.

Thư ký Giản nho nhã mà biết nói tục! Liễu Tinh sửng sốt tới mức quên cả trả lời.

Càng nghĩ Giản Đơn càng tức, lại bê ly rượu lên định đổ vào miệng, Liễu Tinh vội túm tay anh lại, yếu ớt nuốt nước bọt:

- Xin lỗi, em nói mà không nghĩ, anh đừng để bụng.

- Sao anh lại không để bụng chứ? - Giản Đơn vỗ ngực - Em làm tổn thương người ta quá, anh sắp đi rồi, em không thể lưu lại ấn tượng tốt cho anh hay sao mà cứ phải nói những lời tàn nhẫn như vậy?

Liễu Tinh cắn môi, cuống quýt gật đầu:

- Vâng, tại em không tốt. Em xin lỗi, em ngồi với anh là được chứ gì?

- Thế em còn ghét anh không?

- Không ghét.

- Được, chúng ta uống rượu. - Giản Đơn nâng ly.

- Vâng, uống rượu, uống từ từ thôi nhé? - Liễu Tinh cố gắng nói thật khẽ, sợ lại làm người nào đó tức tối nhảy dựng lên.

- Được! - Giản Đơn gật đầu.

Thế là hai người bọn họ cứ chén tạc chén thù, thức ăn trên bàn không hề động đến. Rượu nhanh chóng cạn đáy, Giản Đơn chê uống chưa đã, lại ra ngoài lấy thêm một chai 250ml nữa.

Liễu Tinh cũng không ngăn cản, Giản Đơn bảo uống thì cô tiếp. Đúng như Giản Đơn đã nói, lần chia tay này cũng không biết bao giờ mới có thể gặp lại.

Không thể không thừa nhận, Giản Đơn quả thực là một người bạn rất tốt. Anh rất hài hước, lúc nào cũng có thể chọc cô cười đau cả bụng, hơn nữa anh lại rất cẩn thận, chu đáo. Khi sếp Khang bị song quy, người khác đều vội tránh xa, chỉ có anh kiên trì chạy tới chạy lui để nghe ngóng tình hình. Từ đó có thể thấy được anh là người sống rất chân thành. Bây giờ nghĩ kỹ lại, họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều buổi tối vui vẻ. Khi ở bên anh, cô sẽ không nhớ tới Lý Trạch Hạo nữa. Không nhớ tới thì tim không đau, cứ nhìn anh thôi là tốt rồi.

Giờ đây anh phải đi rồi. Không phải là cô không buồn.

Chỉ cần Giản Đơn vui, cô sẽ dốc hết sức mình để cùng anh uống cho thật đã.

Kết quả của việc dốc hết sức mình là, chỉ một lát sau Liễu Tinh đã say mềm. Nhưng cô say rất ngoan, không điên cuồng nhảy nhót mà chỉ nhìn Giản Đơn cười ngô nghê, cứ luôn mồm nói em không ghét anh đâu, thật không ghét anh mà.

- Biết rồi, biết rồi, - Tai Giản Đơn bùng nhùng, anh vẫn còn một chút tỉnh táo, đeo túi của cô trên vai rồi cố dìu cô ra quầy thanh toán.

Ông chủ nhiệt tình tính giá ưu đãi cho họ, trả lại một đống tiền lẻ. Giản Đơn cẩn thận bỏ từng đồng tiền lẻ vào ví, cả hai loạng choạng đi ra cửa rồi vẫy một chiếc taxi trên đường.

Liễu Tinh nhoài người lên lèm bèm đọc địa chỉ của mình cho tài xế rồi lại rúc vào ghế sau, nắm chặt lấy tay Giản Đơn:

- Em không ghét anh, thật không ghét anh đâu.

Bác tài mím môi cười thầm.

Giản Đơn bịt miệng Liễu Tinh:

- Ừ ừ, anh biết rồi.

Liễu Tinh cười hi hi gạt tay anh ra, rồi bỗng nói một câu khác:

- Anh có biết tại sao em không ghét anh không?

Giản Đơn quay sang nhìn cô.

Cô lắc đầu thật mạnh, huơ tay lên:

- Anh cố chấp trong tình cảm, không lăng nhăng, đây là ưu điểm, ưu điểm rất lớn. Nhưng mà, người anh cố chấp không phải là em, vì thế nên em hơi ghét anh.

Không nhịn được nữa, bác tài bật cười thành tiếng.

- Cô ấy uống hơi nhiều, hơi quá chén. - Giản Đơn nhìn tay Liễu Tinh huơ lên huơ xuống mà thấy đau cả đầu, nhưng thần trí lại càng lúc càng tỉnh táo.

Chỉ một lát sau, xe đã dừng lại trước cửa chung cư của Liễu Tinh.

Giản Đơn trả tiền rồi đỡ cô xuống xe, thành thạo lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, không bật đèn mà vứt túi xách trên đất rồi ôm Liễu Tinh ép vào tường.

- Nếu anh làm bạn trai của em, thật em sẽ không ghét anh nữa? - Giản Đơn hỏi rõ từng chữ.

Liễu Tinh nhếch miệng, giơ tay lên sờ mặt anh, cười tít mắt:

- Bạn trai là để yêu thương, làm sao ghét được?

- Em nói thật chứ?

- Em thề với Phật tổ, thề với Thượng đế. - Người Liễu Tinh mềm nhũn ra rồi từ từ trượt xuống dưới.

Giản Đơn hừ một tiếng rồi ôm cô vào lòng:

- Được, anh tin em lần này. - Anh cắn nhẹ vào tai cô.

- Nhột! - Liễu Tinh cười khúc khích rồi rúc vào lòng anh.

Giản Đơn bế bổng cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Làm thế nào để gạo nấu thành cơm?

Câu trả lời là: Dùng rượu đốt.

Liễu Tinh ôm cái đầu đau như búa bổ sau cơn say rượu nhìn đống quần lót, áo lót, áo len xếp ngay ngắn cạnh giường, rồi lại nhìn người đàn ông mặt mày nghiêm túc, y phục chỉnh tề đang ngồi nghiêm chỉnh ở đầu giường mà muốn chết quách cho xong.

Làm ơn đổi mới đi một chút có được không, cùng một sai lầm sao có thể tái phạm lần thứ hai chứ? Lần này lại không may mắn bằng lần trước, nhìn tấm thân lõa lồ trong chăn và hộp bao cao su đã xé rách phía đầu giường, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là đã xảy ra chuyện gì.

Mình đúng là đồ con gái háo sắc.

Tại sao lần này người đàn ông này lại điềm tĩnh như vậy? Gặp nhiều thành quen à?

Liễu Tinh nhắm mắt lại giả chết, thực ra là chẳng còn mặt mũi nào nhìn các cụ ở quê, lòng thầm cầu xin ông Trời mau làm cho người đàn ông này biến mất! Để cô một mình ngồi liếm láp vết thương lòng.

- Bố anh là kỹ sư ở Viện Thủy lợi Tân Giang, mẹ anh làm kế toán ở siêu thị Carre four, gia cảnh cũng tạm ổn, bố mẹ đã mua cho anh một căn hộ 120m2 ở tiểu khu Thường Lạc, tháng sau giao chìa khóa. Bây giờ lương của anh là bốn ngàn tệ một tháng, không có thú vui gì xấu, làm việc được bốn năm, có một khoản tiết kiệm nho nhỏ. Anh quen với một cô gái được hai năm, vì tính cách và suy nghĩ không hợp nên đã chia tay được hai tháng.

Hai tai Liễu Tinh dỏng lên, từng câu từng chữ mà Giản Đơn nói, cô đều nghe hết sức rõ ràng.

Sau đó thì sao?

Giản Đơn bỗng không nói tiếng nào nữa.

Cô đợi một lát, căn phòng im ắng lạ thường..

- Anh không phải là người đàn ông tùy tiện lên giường với người khác.

Cô hé mắt, thấy Giản Đơn đang nhìn mình bằng vẻ oai phong lẫm liệt.

Liễu Tinh bỗng trợn trừng mắt:

- Anh tưởng em thì tùy tiện hay sao?

Điên mất thôi, đầu đau như búa bổ. Đây không phải tùy tiện, đây là mượn rượu làm càn. Nhưng mà, tại sao cả hai lần uống say mà đối tượng làm càn lại cùng là một người cơ chứ?

- Cho nên chúng ta phải nhìn nhận chuyện này một cách nghiêm túc - Giản Đơn nghiêm nghị nói.

Để cô bốc hơi hoặc xuyên không quách cho xong, nếu không trước đôi mắt sắc bén và trong sáng này, cô thật sự không còn lỗ nẻ nào mà chui xuống nữa.

Chuyện này sẽ phải nhìn nhận nghiêm túc kiểu gì? Thông thường người ta đều giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì để bỏ qua.

- Anh muốn em phải bồi thường tổn thất cho anh như thế nào đây?

- Anh quên đi cô bạn gái cũ, em cũng cắt đứt triệt để với vị hôn phu cũ đi, chúng ta chính thức qua lại.

Hàng mi dài giữ im, một lát sau mới chớp một cái, rồi hai cái, rồi cứ chớp mãi chớp mãi. "Gì cơ?", Liễu Tinh nhảy dựng lên, chiếc chăn rơi xuống, để lộ hết bộ ngực trần.

- Á!

Cô cuống quýt giữ chăn lại, vừa thẹn vừa giận, mặt đỏ cả lên.

- Đừng… lạnh đấy.

Mặt Giản Đơn đỏ bừng, run run đưa tay ra đệm lại chăn cho cô rồi ấp úng:

- Sau khi chúng ta đã hẹn với nhau, anh đi công tác ở nơi khác, em ở nhà phải ngoan ngoãn, không được lằng nhằng dây dưa với tay thầy giáo kia. Anh sẽ nói chuyện với bố mẹ anh để em dọn đến nhà anh ở. Sau đó, mùng 1-5 được nghỉ dài ngày, anh sẽ cùng em về quê một chuyến để ra mắt bố mẹ em.

- Anh… nói chậm lại một chút có được không? - Bộ óc đáng thương của Liễu Tinh nhất thời không thể tiếp nhận được quá nhiều thông tin một lúc.

Giản Đơn gật đầu:

- Em đừng kiếm cớ với anh, chúng ta đã lên giường rồi, không còn sự lựa chọn nào khác đâu.

- Anh… thích em thật sao? - Liễu Tinh hỏi mà không dám khẳng định.

Vành tai Giản Đơn đỏ rực lên:

- Sao nào, không được sao?

Trong mắt Liễu Tinh dâng lên một lớp sương mờ ẩm ướt, nước mắt ngân ngấn:

- Từ bao giờ?

- Khi em nói em sẽ đi Thẩm Quyến với tay thầy giáo kia, anh đã hơi hiểu ra, đến khi ngồi uống cà phê với cô bạn gái cũ, từ đầu đến cuối anh chẳng thèm hỏi han cô ấy sống ra sao mà chỉ toàn nói về em, cô ấy bảo anh đã thay lòng đổi dạ, anh mới tỉnh ngộ ra. Ê, không được cười, anh thừa nhận anh hơi ngốc trong chuyện tình cảm, em cũng có kém gì anh!

- Em không cười, không cười… - Nước mắt không kìm được trào ra, lau mãi không hết.

- Em đó, sau này đừng nhắc tới mười ba mười bốn năm gì đó được không, anh cho em bốn mươi, năm mươi năm, không thiệt đâu!

- Không, không thiệt tí nào, em lãi to! - Liễu Tinh lén véo chân mình trong chăn, đau quá, đây là thật, không phải là mơ.

- Đây - Giản Đơn đưa điện thoại cho cô - Sáng nay em không phải đi làm, anh cũng xin nghỉ nửa ngày phép, em gọi điện hẹn với tay thầy giáo kia, chúng ta cùng tới đó nói rõ với hắn, để hắn ta bỏ cuộc, nếu không anh đi làm xa cũng không yên tâm.

- Vâng ạ! - Liễu Tinh ngoan ngoãn gật đầu rồi đưa tay ra lấy điện thoại, không, là giang hai tay ra ôm chầm lấy người đàn ông điệu bộ nghiêm chỉnh kia.

- Lộ hết ra rồi kìa! - Giản Đơn xót xa nhắc nhở cô, bên ngoài lạnh tới âm năm sáu độ, anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô rồi ôm cô vào lòng.

- Lộ thì lộ, anh nhìn hết rồi còn gì!

- Không xấu hổ à? - Anh dịu dàng hôn cô, mỉm cười trêu chọc.

- Người ta vốn háo sắc mà. - Từng giọt nước mắt rơi trên áo anh.

Anh ngẩn người, ánh mắt xa xăm, ngoảnh nhìn vầng sáng mờ mờ ngoài cửa sổ. Còn rất sớm, nói chuyện chẳng cần bao nhiêu thời gian, vậy thì, vẫn còn có thể tranh thủ làm chuyện khác.

Anh đè cô xuống giường rồi cắn dọc theo vành tai, cằm, cổ… của cô, càng lúc càng nồng nàn.

Buổi sáng mùa đông, trong phòng cảnh xuân vô hạn.

Sau khi thông qua ý kiến tập thể, đơn xin thuyên chuyển công tác xuống cơ sở của Khang Kiếm đã được phê duyệt. Phòng Tổ chức của Thành ủy thông báo cho anh biết, hai tuần sau anh sẽ tới huyện Vân đảm nhiệm chức vụ chủ tịch huyện, coi như ngang bằng với cấp phó sở. Thể theo đề nghị của Khang Kiếm, Giản Đơn cũng được điều đi làm thư ký của anh.

Hai tuần không dài, công việc của Khang Kiếm đã được Lục Địch Phi tiếp quản, bây giờ phần lớn thời gian của anh đều ở Sở Thống kê để tìm hiểu và phân tích các vấn đề tổng giá trị sản lượng, nông nghiệp, công nghiệp, thuế má… của huyện Vân, thời gian rỗi còn lại thì ở bên bà xã.

Khi họ yêu nhau cũng chẳng dính nhau như thế, triệt để tận dụng mọi thời gian để gửi cho nhau những tin nhắn sến nổi da gà, còn thỉnh thoảng tay trong tay đi xem phim, mua sắm, dạo công viên, đánh bóng mặt đường… nồng thắm tới mức đâu đâu ở Tân Giang cũng nhìn thấy bóng dáng họ.

Giữa lúc bận rộn, Bạch Nhạn còn phải tranh thủ thời gian để đi xem nhà. Sếp Khang chỉ đưa ra phương hướng và đường lối, còn tình hình cụ thể thì cô phải đi tìm hiểu. Cô biết rằng tới huyện Vân, sếp Khang có áp lực rất lớn, chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại, cô không thể làm vướng chân anh.

Đây là một gia đình đích thực, Bạch Nhạn vô cùng hưng phấn, tưởng tượng ra cuộc sống tương lai, chạy tới chạy lui bên khu thành cũ của Tân Giang mà chân bồng bềnh như bước trên mây. Mỗi lần xem xong một căn nhà, cô đều miêu tả chi tiết lại cho sếp Khang nghe.

Lau những giọt mồ hôi đọng trên cánh mũi cô, nhìn đôi mắt lấp lánh như sao của cô, sếp Khang cảm thấy cuộc đời chưa bao giờ tươi đẹp như bây giờ.

Hôm nay, tan làm xong Bạch Nhạn lại đi xem một căn hộ ven sông. Cô đứng trên ban công của một đơn nguyên, gió sông lồng lộng mang theo hơi thở mùa xuân ùa đến, cô vuốt tóc tì vào lan can, lòng dạt dào tâm trạng, cô cảm thấy đây chính là ngôi nhà mà cô mong muốn.

Căn hộ không tệ, giá cả cũng không đắt. Cô nhẩm tính trong đầu, cảm thấy có thể chấp nhận được bèn lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho sếp Khang thì điện thoại đã đổ chuông.

Là Lục Địch Phi gọi tới.

- Anh đang ở quán cà phê đối diện với khách sạn Hoa Hưng, anh muốn gặp em.

Cô ngẩn người:

- Em đang ở bên ngoài.

- Anh đợi em, không cần phải vội. - Lục Địch Phi cúp máy, tỏ ý sẽ không có bất kỳ sự thương lượng nào ở đây.

Bạch Nhạn chần chừ một lát rồi xuống lầu, bắt xe tới đó.

Quán cà phê này cô rất quen thuộc, chính tại đây, Lục Địch Phi đã tặng cô hai con gấu Teddy được bán với số lượng có hạn.

Bước vào trong, Bạch Nhạn nhìn thấy ngay Lục Địch Phi đang ngồi trong màn khói thuốc mờ mịt. Cô tới đó ngồi xuống, chỉ gọi một cốc nước khoáng.

- Thị trưởng Lục, anh tìm em có chuyện gì không?

Lục Địch Phi dụi điếu thuốc hút gần hết vào trong gạt tàn rồi nhìn cô, lông mày khẽ cau lại nhưng rất khó nhận biết:

- Trông em rất ổn!

Bạch Nhạn vuốt tóc:

- Cũng tạm ạ, chỉ hơi bận thôi. Còn anh thì sao?

Lục Địch Phi nửa cười nửa không, thoáng chút tự giễu:

- Em cho rằng anh có ổn hay không?

Mười ngón tay của Bạch Nhạn xoắn vào nhau:

- Anh Lục, em biết tự lượng sức mình. Em không phải là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, cũng không phải là thiên kim tiểu thư gia thế lẫy lừng, học lực không cao, gia cảnh không tốt. Khang Kiếm đã đi rồi, anh đừng đem em ra làm trò cười nữa.

Lục Địch Phi nhìn vào một khoảng không không xa, lại rút một điếu thuốc ra, không hỏi ý Bạch Nhạn đã châm lửa rồi hít sâu một hơi. Khói thuốc bảng lảng giữa hai người:

- Em là điển hình của việc qua cầu rút ván.

Bàn tay Bạch Nhạn không tự chủ được bỗng túm lấy góc áo dưới gầm bàn:

- Anh Lục, em không…

- Anh là kẻ bất cần đời, trước giờ chưa từng để tâm đến ánh mắt của người khác. Anh không hợp với con đường chính trị, nhưng giờ anh đã leo lên lưng hổ, khó có thể xuống được. Thực ra, nếu không đi theo chính trị thì anh cũng bắt buộc phải theo nghề kinh doanh. Chính khách hay thương nhân anh đều chán ghét. Nếu so ra thì làm một chính khách còn đơn giản hơn làm thương nhân. Hiện giờ hình như anh cũng đã có chút thành tích. Nhưng thế thì còn có ý nghĩa gì chứ? Làm tốt đến mấy anh cũng chỉ có một mình, không có lấy một người thấu hiểu hay tán dương mình. Xã giao tiệc tùng xong trở về nhà, một mình ngồi trên bậu cửa hút thuốc, nhìn ánh đèn trong mỗi căn nhà phía ngoài, anh bỗng thấy mình thật đáng thương. Anh như vậy, còn có ý nghĩa gì chứ?

67. Chương 14.4

Bạch Nhạn đăm chiêu nhìn Lục Địch Phi hờ hững vẩy tàn thuốc đi.

- Anh mới là kẻ thua cuộc thực sự. Lúc nhỏ, bơi không lại với cậu ta, đánh bóng cũng thua cậu ta. Học đại học không giỏi bằng cậu ta, công việc cũng không xuất sắc bằng cậu ta, ngay cả… người con gái cậu ta yêu, anh cũng lại động lòng. Em nói xem, sao có thể không ghen tị chứ?

- Anh đừng nói vậy - Bạch Nhạn buột miệng, vẻ hơi căng thẳng, ngay sau đó lại cố gắng nói thật bình tĩnh - Thực ra anh mới là người khiến bọn em ngưỡng mộ, gia đình anh rất vẹn toàn…

- Vẹn toàn? - Lục Địch Phi cười chua chát - Em tưởng bố anh ở ngoài không có nhân tình sao? Em sai rồi, ông ấy có, mà không chỉ có một người đâu, bây giờ ông ấy đang cưng chiều nhất là một cô tiếp viên hai

mươi mốt tuổi. Ông ấy mua nhà, mua xe cho cô ta, hận không thể dâng cho cô ta cả bầu trời. Mẹ anh là người phụ nữ mạnh mẽ thích theo đuổi sự nghiệp, trên thì nói bà ấy suy nghĩ toàn diện, dưới thì nói bà ấy máu lạnh. Bà ấy chỉ cần bố anh giữ được sự hòa thuận bề ngoài, còn lại mặc cho ông ấy chơi bời đàng điếm. Có chơi chán chơi chê rồi ông ấy cũng về nhà thôi, chẳng phải sao? Hơn nữa, với chức tước ấy, ông ấy cũng không dám chơi quá giới hạn.

Bạch Nhạn lập tức không có gì để nói.

- Anh ghét nhất là cái kiểu ấm cúng giả tạo bằng mặt mà không bằng lòng. Cả ngày họ nói với anh về thể diện, muốn anh phải tìm con gái nhà môn đăng hộ đối, muốn anh kìm chế lại để sống cho tốt. Anh nghe mà thấy nực cười. Trên đời này có được mấy cuộc hôn nhân vì tình yêu?

- Đừng nói nữa, anh Lục. - Bạch Nhạn cố gắng bình tĩnh lại, an ủi anh mà mặt cô tái nhợt - Có lẽ duyên phận còn chưa tới?

- Trong cái vòng xoáy chốn quan trường này, làm bất kỳ điều gì thì người ta cũng đều đã quen giữ vẻ lạnh lùng, không mang theo tình cảm, không nói lời ngay thật. Vì thế anh phục Khang Kiếm, thật sự phục cậu ta.

- Anh không hiểu bọn em đã trải qua những gì đâu. - Bạch Nhạn cười khổ - Nếu cho anh chọn, anh sẽ không đi con đường này đâu.

- Em không phải là anh, sao lại biết anh sẽ không làm thế? - Giọng Lục Địch Phi thoáng chút chế giễu.

Bạch Nhạn buồn bã đặt ly nước trong tay xuống:

- Bởi vì con đường này thật sự không thể dùng hai chữ "hạnh phúc"để miêu tả. Người ta nói hôn nhân không phải là một bộ phim tình cảm, mà là phim hành động. Em cảm thấy cuộc hôn nhân của em và Khang Kiếm là một bộ phim kinh dị, mạo hiểm, không thể nhớ lại quãng đường đã qua, không dám nghĩ nhiều tới con đường phía trước, chỉ có thể thận trọng tiến từng bước một. Cảm ơn anh luôn yêu thương và giúp đỡ em, em là một cô gái trẻ, làm nhiều chuyện còn ích kỷ, em không thể đem lòng biết ơn biến thành tình yêu, như vậy sẽ bất công với anh, và cũng là xem thường bản thân em.

Lục Địch Phi cười:

- Anh hiểu ý em, yên tâm đi, sau này anh sẽ không quấy rầy em nữa. Nhưng anh vẫn sẽ tuyên chiến với Khang Kiếm, nếu không cuộc đời này sẽ chẳng còn chút thú vị gì nữa.

- Đó là chuyện giữa hai người, không liên quan đến em. - Bạch Nhạn nhún vai, nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Về tới nhà đã là chín giờ tối, sếp Khang đã về nhà, nghe tiếng bước chân của cô trên cầu thang liền chạy vội ra mở cửa. Bạch Nhạn vừa bước qua chiếu nghỉ, ngẩng đầu lên đã thấy Khang Kiếm chau mày đứng trước cửa, nhìn cô đầy lo lắng.

- Sao không nghe điện thoại của anh?

Vịn tay vào cầu thang, cô dùng một ánh mắt kỹ càng nhìn anh lại một lượt. Buổi tối nói chuyện với Lục Địch Phi xong, bỗng cảm thấy những con ông cháu cha vẻ ngoài sáng láng này phía sau cũng chất chứa muôn ngàn nỗi khổ sở không thể nói thành lời. Thực ra, trong số bọn họ cũng không thiếu người tài năng ưu tú, nhưng những vòng hào quang bên ngoài đã khiến người khác xem nhẹ bên trong của họ. Nếu không hà cớ gì sếp Khang phải tự lưu đày tới huyện Vân xa xôi để chứng tỏ chính mình!

Bạch Nhạn chạy thật nhanh tới rúc vào lòng Khang Kiếm, ôm lấy anh rồi cọ mặt vào ngực anh:

- Em đi trên phố không nghe thấy.

Vừa ôm Bạch Nhạn vào trong nhà, Khang Kiếm vừa thở dài bất lực:

- Em không chịu xem mấy giờ rồi, muốn đi dạo phố thì gọi điện bảo với anh một câu, nếu không anh sẽ lo lắng biết bao.

Mặc kệ anh, Bạch Nhạn vẫn ôm chặt không buông. Khang Kiếm phải mất bao công sức mới đóng được cửa, vào nhà rồi anh cúi đầu nhìn Bạch Nhạn, nâng cằm cô lên hỏi:

- Ăn cơm chưa?

Bạch Nhạn nhắm mắt lại ậm ừ:

- Khang Kiếm, bốn ngày nữa là em lại chỉ còn một mình rồi.

Khang Kiếm vỗ về cô:

- Em cũng biết là chỉ còn bốn ngày thì sao không về sớm với anh!

Bây giờ anh đã từ chối hết mọi cuộc nhậu nhẹt xã giao, cứ tan làm là về thẳng nhà, hệt như một người đàn ông mẫu mực.

- Khang Kiếm, anh muốn em ở bên anh như thế nào? - Bạch Nhạn mở mắt nhìn anh. Người đàn ông tuấn tú như vậy một khi đã dịu dàng thì thật sự vô cùng quyến rũ, một cảm giác cuồng dại bỗng trào dâng trong tim.

Khang Kiếm ngắm nhìn Bạch Nhạn, chẳng nói chẳng rằng mà bế thốc cô lên đi vào nhà tắm. Bạch Nhạn ôm cổ anh, áp sát má vào anh rồi hôn lên tai cô như chú mèo đang liếm láp.

- Khang Kiếm, chúng ta bây giờ đang là sống chung bất hợp pháp đấy!

Cô nhìn Khang Kiếm kéo rèm tắm, mở đèn sưởi, nước nóng phụt ra từ vòi hoa sen, chỉ một lát sau, nhà tắm đã mịt mù hơi nước.

- Nói linh tinh, rõ ràng chúng ta là đôi vợ chồng cùng chí hướng thật lòng yêu thương nhau. Cởi quần áo ra tắm nước nóng cho đỡ mệt. - Khang Kiếm dịch người cô lên trên rồi cởi quần áo ra giúp cô, cẩn thận treo lên trên mắc để không bị ướt…

Bạch Nhạn nở một nụ cười ma mãnh, đôi lúm đồng tiền lấp ló, nhân lúc Khang Kiếm không chú ý, cô cũng thò tay ra cởi một cúc áo của anh, rồi lại một cúc nữa…

Cho đến khi tay bị Khang Kiếm nắm lấy, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi đồng tử đen thẫm như màn đêm.

- Bà xã…

Không đợi anh nói hết câu, Bạch Nhạn đã kiễng chân hôn anh, nuốt trọn lời anh định nói.

Chẳng lẽ lên giường cứ nhất định là phải lên giường? Cổ nhân đã dạy rồi: Thực sắc, tính dã[2].

[2] Thực sắc, tính dã: Việc ăn uống và chuyện tình dục là bản tính của con người

Lòng rung động, tình đã nồng say, mỹ nhân trong tay, có thời gian, có không gian, cớ chi phải kìm nén?

Một dòng máu nóng từ gót chân dâng lên đỉnh đầu rồi tập trung lại ở một nơi nào đó trên cơ thể, sếp Khang thỏa mãn rên lên, bên nhau như vậy cũng không tồi chút nào.

Trong khoảnh khắc đó, anh nhớ lại đêm giáng sinh năm ngoái, cũng lạnh tê tái như hôm nay, bốn tháng sau khi họ hết hôn, ba tháng sau khi họ ly hôn, cuối cùng cũng có được một đêm động phòng đúng nghĩa. Anh hận không thể khắc sâu cô vào cơ thể mình, vĩnh viễn không xa rời.

Anh không kìm chế được hổn hển thở dốc, một giây sau, anh dùng sức rất mạnh tiến vào. Từng mạch máu nhỏ li ti trong đầu như muốn vỡ tung, từng sợi từng sợi đang bùng cháy, bùng cháy dữ dội.

Sau cơn ân ái, họ cùng tắm nước nóng rồi lười biếng chui vào trong chăn, hai cơ thể kề sát, chân cô quấn quýt lấy anh.

- Hôm nay em ngắm được một căn nhà rất đẹp. - Mệt tới nỗi không mở nổi mắt, nhưng Bạch Nhạn vẫn không quên báo cáo với sếp Khang.

- Đặt cọc chưa?

- Đang định mai đi đặt. Nhà hoàn thiện, đặt xong là có thể lấy được chìa khóa ngay.

Khang Kiếm gật đầu:

- Bây giờ là đầu tháng Hai, trang trí nội thất phải mất ít nhất là ba tháng, thêm vài tháng nữa, Bạch Nhạn, tháng Mười một mình cưới nhé?

- Còn phải tổ chức lễ cưới sao?

- Đương nhiên, có điều lần này chúng ta tổ chức ở Bắc Kinh, chỉ có họ hàng thôi. Nơi đó tính ra cũng là một nửa quê hương anh, anh cũng sẽ đưa em đi xem những nơi anh đã sống và những ngôi trường anh đã học.

Bạch Nhạn thở dài:

- Nếu bố mẹ anh vẫn phản đối thì sao? Chúng ta tái kết hôn rồi kết cục lại vẫn giống như trước kia.

- Cô bé ngốc này - Khang Kiếm vò đầu cô rồi khẽ cắn lên khuôn mặt ửng hồng như hoa đào dưới ánh đèn - Em chỉ cần dồn hết tâm tư lên người anh, những việc khác cứ để anh lo.

- Xí, trong tim em còn ai nữa chứ? - Bạch Nhạn chớp mắt.

Khang Kiếm cười cười không nói. Thực ra anh muốn hỏi, trong lòng cô, anh hay Thương Minh Thiên quan trọng hơn. Nhưng cảnh đêm đẹp đẽ mà nói những điều này thì thật là mất hứng.

Có lẽ cũng không cần phải hỏi, Thương Minh Thiên chỉ là một người bạn cũ của Bạch Nhạn, có một chút thiện cảm mơ hồ, đó không phải là tình yêu thực sự.

Tình yêu thật sự, không chỉ là tình cảm mà còn bao gồm cả sự kết hợp về thể xác. Nếu nhìn từ góc độ này, anh đã có được toàn bộ con người Bạch Nhạn.

Đêm dần về khuya.

Khang Kiếm đã ngủ say, nhưng Bạch Nhạn vẫn còn thức.

Đương nhiên là cô đoán được Khang Kiếm định nói gì.

Cô chưa từng bận tâm về nỗi nhớ dành cho Minh Thiên. Giống như người cận thị cứ mỗi sáng mở mắt ra là lại với lấy kính đeo vào theo bản năng, cô đối với Minh Thiên cũng vậy. Cô chưa từng cảm thấy sự xa cách về không gian hay sự vụt trôi của thời gian sẽ làm thay đổi điều gì giữa cô và anh. Khi buồn cũng như khi vui, khi cô đơn một mình, cô đều cảm thấy Minh Thiên đang đứng bên cạnh nhìn cô, mỉm cười cổ vũ cô.

Cho nên cô phải làm một con gián đánh mãi không chết.

Cô hạnh phúc thì Minh Thiên cũng sẽ vui vẻ.

Minh Thiên vui vẻ thì cô sẽ hạnh phúc.

Trong lòng cô, Khang Kiếm và Minh Thiên ai quan trọng hơn, Bạch Nhạn cảm thấy không cần phải so sánh. Minh Thiên là Minh Thiên, Khang Kiếm là Khang Kiếm.

Khang Kiếm là người cô yêu, người nắm tay cô đi suốt cuộc đời.

Còn Minh Thiên là chỗ dựa vững chắc trong trái tim cô, là điểm tựa tinh thần của cô.

Bốn ngày trôi qua rất nhanh, sếp Khang lên đường tới huyện Vân nhậm chức.

Bạch Nhạn lại quay về với cuộc sống độc thân, cũng may đã kịp nhận nhà mới nên ngày nào cô cũng tất bật lượn lờ ở chợ vật liệu xây dựng, nếu không thì biết làm gì cho qua ngày bây giờ! Nhưng dù sao Bạch Nhạn cũng không có kinh nghiệm về trang trí nội thất, có một số việc không thể tự quyết định được nên muốn kéo Liễu Tinh theo để tham khảo ý kiến.

Bố của Liễu Tinh là chủ thầu chuyên trang trí nội thất, mưa dầm thấm đất, ít nhiều cô nàng cũng có chút hiểu biết.

Lúc ăn cơm, Bạch Nhạn bảo Liễu Tinh sau giờ làm đi cùng cô tới chợ vật liệu để chọn gạch, Liễu Tinh ngậm cơm trong miệng, mãi không nói gì.

- Đừng có bảo mình là bây giờ cậu căn bản chạy đi xem mặt khắp nơi đấy nhé? - Bạch Nhạn nói.

Liễu Tinh nuốt chửng miếng cơm rồi ấp úng nửa ngày mới thành thật khai báo:

- Bây giờ hễ tan ca là mình phải về trình diện mẹ chồng tương lai, hơi muộn một tí là bà ấy sẽ gọi điện báo cho… Giản Đơn, để rồi sau đó mình sẽ bị anh ấy cằn nhằn cho tới tận nửa đêm.

- Gì cơ? Gì cơ? - Bạch Nhạn chớp mắt. - Cậu nói gì thế, mình chả hiểu gì cả?

Liễu Tinh cười méo xệch:

- Trong mắt cậu chỉ có sếp Khang thôi, đâu có chú ý gì tới mình. Mình… đã dọn đến ở nhà Giản Đơn được một tuần rồi.

- Á! - Bạch Nhạn vội đỡ cằm như sợ nó rớt xuống dưới. - Mau khai thật ra, không được để sót một tình tiết nhỏ nào.

Liễu Tinh lườm cô nàng:

- Chẳng có tình tiết nào cả, chỉ có sự thật thôi. Mình và Lý Trạch Hạo đã hoàn toàn chấm dứt, bây giờ mình và Giản Đơn chính thức lấy hôn nhân làm tiền đề cho việc qua lại.

- Oa… tốc độ ánh sáng đó nha! Hai người dám lén lút hoạt động bí mật dưới mắt tôi. Thầy Lý đáng kính có khóc không thế? - Bạch Nhạn hỏi với vẻ rất không tử tế.

Liễu Tinh gẩy gẩy mấy hạt cơm trong bát:

- Khóc thì không, nhưng có lẽ đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta,

Nghĩ tới hôm nói lời chia tay với Lý Trạch Hạo, lòng Liễu Tinh không khỏi thoáng chút xót xa.

Nhận được điện thoại của cô, Lý Trạch Hạo hớn hở ra mặt. Địa điểm gặp nhau là một quán trà gần đường Nhất Trung, Giản Đơn ngồi ở một chiếc bàn cách chỗ họ không xa.

Lý Trạch Hạo ngồi trước mặt cô cười ngô nghê, kể với cô chuyện mấy đứa trẻ mà anh ta dạy thêm trong kỳ nghỉ đáng yêu và giỏi giang ra sao.

Cô bưng ly cà phê, im lặng lắng nghe.

- Tinh Tinh, sao em không nói gì? - Lý Trạch Hạo nói một thôi một hồi rồi mới phát hiện ra sự im lặng của cô.

Cô ngẩng đầu lên:

- Trạch Hạo, em… có bạn rồi.

Lý Trạch Hạo há hốc mồm nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt ấy khiến Liễu Tinh muốn khóc, cô nhớ lại cái nắm tay đầu tiên trong phòng cô, nụ hôn đầu tiên trong công viên, lần ân ái đầu tiên trong ký túc xá của anh… trong suốt mười bốn năm, từng hình ảnh hiện lên trong đầu cô.

Cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ yêu một người đàn ông khác.

Những chuyện tình cảm, nói thay đổi là thay đổi liền.

Bây giờ cô đang để ý tới người đàn ông ngồi cách cô mấy dãy bàn, người cô cần trân trọng là anh ấy.

Cô ngoảnh đầu nhìn sang, Giản Đơn cũng nhìn cô cười dịu dàng.

- Em nghĩ sau này chúng ta không thể trở thành bạn bè được, em cũng không muốn bạn trai em phải lo lắng vì em. Đừng liên lạc với em nữa. - Cô nói liền một hơi hết những lời chất chứa trong lòng.

- Tinh Tinh, em đang giận dỗi. - Lý Trạch Hạo hoảng hốt túm lấy cánh tay cô - Anh biết lỗi rồi, anh cũng đang sửa đổi. Vì ở Tân Giang em có nhiều bạn bè nên anh thậm chí đã rút lại đề nghị đi Thẩm Quyến. Anh đã chuẩn bị trang trí nhà cửa, chuẩn bị cùng em kết hôn. Em còn không tin anh sao? Anh thật lòng mà.

Liễu Tinh lắc đầu, rụt tay về:

- Không phải là do thái độ của anh, mà là em đã không còn yêu anh nữa. Em đã yêu người khác rồi.

- Không thể nào. - Lý Trạch Hạo dù chết cũng không chịu tin - Lúc đón Tết ở nhà, chúng ta vẫn còn đang tốt đẹp.

- Lẽ ra anh còn phải hiểu hơn em, rằng chỉ cần một tích tắc cũng đủ để thay lòng đổi dạ. Tình cảm ba mươi năm không địch lại nổi cơn rung động ba mươi giây. - Liễu Tinh cười mỉa mai.

Mặt Lý Trạch Hạo thoáng trắng bệch:

- Em vẫn không thể quên được việc làm ngu xuẩn của anh. Tinh Tinh, nhưng cơn say nắng ba tháng không thể thắng nổi tình cảm mười bốn năm, anh đã quay lại rồi.

- Em đã không còn ở đó nữa. - Liễu Tinh đứng dậy.

Giản Đơn đi tới ôm eo cô, lạnh nhạt gật đầu với Lý Trạch Hạo.

- Chúng ta về nhà thôi. - Anh dịu giọng.

Lý Trạch Hạo như hóa đá.

- Dạ! - Liễu Tinh trả lời rồi nắm tay anh, không nói lời tạm biệt với Lý Trạch Hạo. Cô tin rằng bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa.

Lúc đứng bên đường đợi xe, liếc mắt thấy Lý Trạch Hạo vẫn đang giữ nguyên vẻ mặt và tư thế khi nãy.

Nhìn thấy rồi bỏ qua, cô không còn rảnh rỗi để tâm đến anh nữa.

Những ngày tháng đau khổ rơi lệ thâu đêm suốt sáng đã dần dần vùi lấp tình cảm của họ.

- Em yêu ơi, lên xe thôi. - Giản Đơn nói.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười rạng rỡ như hoa.

Xe từ từ rời bến, qua gương chiếu hậu, cô nhìn thấy Lý Trạch Hạo chạy như điên ra khỏi quán cà phê để đuổi theo xe buýt.

Tim Liễu Tinh khẽ nhói lên một cái, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

- Có điều, mình nghĩ anh ta sẽ nhanh chóng lấy lại được tự tin thôi. - Liễu Tinh cắn môi, mỉm cười tự an ủi - Ở trường lúc nào cũng có nữ giáo viên để mắt tới anh ta.

- Ê, đừng nói giọng chua xót như vậy. Cậu đã quyết định ở bên Giản Đơn rồi thì phải một lòng một dạ đi, giờ anh ta chỉ là người qua đường thôi, chẳng liên quan gì đến cậu cả. - Bạch Nhạn nháy mắt trêu chọc.

Liễu Tinh cười cười huých Bạch Nhạn một cái rồi cất giọng trách yêu đầy ngọt ngào:

- Giờ mình có muốn nghĩ cũng chẳng có cơ hội, anh Giản Đơn đã bài bố thiên la địa võng rồi.

- Thôi, đừng tỏ vẻ nữa, biết cậu có người thương rồi.

Bạch Nhạn thật sự thấy ngưỡng mộ Liễu Tinh, không những có bố mẹ cưng chiều, bây giờ lại được bố mẹ chồng cũng thương như vậy, quả thực là bao nhiêu yêu thương đều dồn hết cho cô nàng.

Nhìn lại mình, thật là khác nhau một trời một vực.

- Ê, bác sĩ Lãnh về rồi kìa! - Liễu Tinh bỗng trợn tròn mắt chỉ ra ngoài - Đi sau anh ấy là ai thế nhỉ, nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ.

Bạch Nhạn ngoái lại nhìn, ánh mặt trời chói chang giữa trưa hắt lên tuyết trắng thật nhức mắt, khiến cô không nhìn rõ được cảnh bên ngoài.

Đợi tới khi họ đi tới gần, Bạch Nhạn mới nhìn thấy đúng thực là Lãnh Phong đã trở về rồi.

Đúng là một cơn hàn lưu Siberia chính tông, vừa gặp đã thấy một luồng khí lạnh ập đến.

- Bạch Nhạn - Lãnh Phong khẽ gọi cô, giọng rất nhẹ, như thể sợ làm cô sợ.

- Dạ! Anh về rồi. - Nụ cười của Bạch Nhạn khẽ run lên vì lạnh.

Lãnh Phong dịch người sang một bên:

- Minh Tinh tới thăm em đây.

Nhìn mái tóc mới mọc được một hai phân của Thương Minh Tinh, Bạch Nhạn mỉm cười:

- Vậy… cũng ngồi ăn cơm luôn!

Thương Minh Tinh để đầu húi cua như con trai, gầy hơn so với lần trước khi Bạch Nhạn gặp chị ta rất nhiều, tóc lởm chởm, môi nhợt nhạt, ánh mắt vô hồn, khoác một cái áo khoác màu đen, ánh mắt nặng trĩu, bên trong vẫn tia đỏ.

- Tôi ăn rồi. - Chị ta lên tiếng, giọng khàn như tiếng cành trúc khọt khẹt trong gió.

- Vậy chúng ta đi uống trà.

Bạch Nhạn thấy chị ta ôm chặt một cái túi trong tay, hình như có điều gì muốn nói với cô. Trong nhà ăn có vẻ không tiện, ở phòng phẫu thuật cô lại không có phòng riêng.

- Tới căn hộ của anh đi! - Lãnh Phong nói rồi ngoảnh đầu nhìn Liễu Tinh - Cô tới phòng phẫu thuật báo với y tá trưởng rằng tôi mượn Bạch Nhạn nửa ngày.

Liễu Tinh ngạc nhiên nhìn Lãnh Phong rồi lại nhìn Bạch Nhạn, sau đó khẽ gật đầu:

- Vâng.

Lúc đi, cô khẽ huých Bạch Nhạn:

- Có chuyện gì thì gọi điện cho mình, hôm nay mình trực ca tối, lúc nào cũng ở đây.

Mắt Bạch Nhạn nhìn thẳng, không biết là đang nhìn về chỗ nào.

- Ừ!

Họ nối đuôi nhau ra khỏi nhà ăn, lúc đi qua cửa, hình như Bạch Nhạn không để ý nên va vào bậc thềm nên bị khuỵu chân xuống, nhanh tới mức Lãnh Phong không kịp đỡ cô.

Hai lòng bàn tay cô xước xát rớm máu.

Lãnh Phong cau mày xót xa, cầm tay cô kéo tới phòng cấp cứu.

Bạch Nhạn giãy ra:

- Không sao, lát nữa em tự xử lý. Đừng để Minh Tinh phải đợi.

- Chỉ một lát thôi, chẳng chậm trễ gì hết. - Lãnh Phong cau mày.

- Không được. - Bạch Nhạn hết sức kiên quyết, không chút nhượng bộ.

Lãnh Phong sầm mặt xuống, bất lực nhìn cô.

Dường như Thương Minh Tinh không nhìn thấy gì hết, cứ cúi gằm xuống đất bằng vẻ mặt không chút cảm xúc, như thể nơi đó có thứ gì rất kỳ lạ.

Căn hộ của Lãnh Phong nằm trong khu nhà dành cho chuyên gia phía sau bệnh viên, cũng không rộng rãi lắm. Anh đi lâu rồi nên trên sàn nhà, trên bàn và tủ kệ đều phủ một lớp bụi mờ.

Anh phủi qua loa, rồi cả ba ngồi vào ba phía quanh bàn. Thương Minh Tinh chầm chậm ngẩng đầu lên, đặt chiếc túi vẫn ôm trong ngực lên bàn, lấy từ trong đó ra bốn năm quyển nhật ký và một quyển album ảnh. Nhật ký và album đều cũ quăn cả mép, có lẽ là thường được giở ra.

- Cho cô! - Chị ta đẩy mấy quyển nhật ký và album về phía Bạch Nhạn.

Lãnh Phong nín thở, nhìn Bạch Nhạn bằng vẻ mặt căng thẳng.

Tay Bạch Nhạn đặt dưới gầm bàn không kìm chế được khẽ run lên. Dường như sức lực toàn thân cô đã bị rút cạn, cô không thể nhấc cánh tay lên được.

- Đây là cái gì? - Cô hỏi Thương Minh Tinh.

Thương Minh Tinh lại cúi gằm mặt xuống, Bạch Nhạn nhìn thấy từng giọt nước mắt rơi tí tách xuống mặt bàn rồi đọng lại thành một vũng nhỏ.

- Cô tự đi mà xem.

- Một tập nhật ký và album cũ nát, tôi không thèm xem. - Bạch Nhạn rúm người lùi về phía sau, lắc đầu nguầy nguậy.

- Cũ nát? - Thương Minh Tinh bỗng nhảy dựng lên, mở phăng cuốn nhật ký và album ra - Cô nhìn đi, trong album này là ảnh ai, quyển nhật ký này viết về ai?

- Tôi không xem, tôi không xem… - Bạch Nhạn nhắm chặt mắt, cô không nhìn thấy hình ảnh cô đang tươi cười rạng rỡ đứng dưới gốc cây phượng, cô không nhìn thấy những chữ "Bạch Nhạn"chi chít trong quyển nhật ký.

- Không kịp nữa rồi, tôi đi làm đây. - Cô đẩy ghế chạy ra ngoài cửa.

- Bạch Nhạn, đồ tiểu hồ ly tinh, sau này cô sẽ không mê hoặc được anh trai tôi nữa. Anh tôi cũng không thèm quan tâm tới cô nữa. - Thương Minh Tinh mất kiểm soát chỉ vào cô gào lên, nước mắt đầm đìa trên mặt.

Bạch Nhạn đứng sững như trời trồng, tay vịn vào khung cửa, người run lên bần bật.

- Minh Tinh, đừng nói nữa. - Lãnh Phong ngăn Minh Tinh lại rồi đi tới bên Bạch Nhạn, đặt tay lên vai cô.

Cô hoảng loạn nhìn anh.

- Bạch Nhạn, em tới đây ngồi đi. - Lãnh Phong dịu giọng kéo cô trở lại bàn.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Bạch Nhạn, em từ từ nghe anh nói. Em nhất định phải bình tĩnh, phải kiên cường lên, em có làm được không?

Cô không nhúc nhích, mỗi thớ thịt trên mặt đều run lên.

- Hai mươi ngày trước, khi Minh Thiên diễn tập quân sự ở Mông Cổ, đã xảy ra tai nạn…

Lãnh Phong không thể nói được tiếp, nhìn vào đôi mắt không một gợn sóng của Bạch Nhạn, anh cảm thấy mình thật tàn nhẫn, nhưng anh không thể không nói. Anh phải cho Bạch Nhạn biết, cô hạnh phúc biết bao, cô đã từng được một người con trai yêu thương đến mức nào, từ khi tình đầu chớm nở cho tới ngày trút hơi thở cuối cùng, chưa ngày nào ngơi.

Tình yêu này, anh không dám coi thường, không dám ghen tị, chỉ có thể bao dung.

- Cho nên anh mới về doanh trại cũ để chữa trị cho anh ấy? Minh Thiên bị thương ở đâu, có sao không? - Mắt cô bỗng sáng lên, nói rất nhanh.

Nước mắt từ từ dâng lên trong mắt Lãnh Phong. Anh được tin về tai nạn diễn tập máy bay khi đang ở Bắc Kinh, khi đó tin tức này còn chưa được công bố ra bên ngoài. Khi nghe tin, tim anh thót lại, người biết được sự việc cũng không nắm rõ tên của hai phi công bị nạn, anh bỗng có một linh cảm chẳng lành, nên bắt máy bay tới Thành Đô.

Toàn bộ quân nhân tham gia diễn tập đều đã trở về. Anh không tìm thấy Minh Thiên.

Minh Thiên cùng bạn chiến đấu Phùng Minh Hải và chiếc phi cơ đã hóa thành tro bụi, không phân biệt được ai vào với ai. Họ cùng được an táng nơi sa mạc. Đồng đội chỉ mang về vài bộ quân phục của Minh Thiên cùng mấy quyển nhật ký và album ảnh mà đi đâu anh cũng mang theo.

- Bây giờ cậu ấy rất tốt, chỉ ở cách chúng ta hơi xa một chút thôi. - Lãnh Phong lau nước mắt.

- Xa đến mức cả đời này cô cũng chẳng gặp được anh ấy đâu. Đồ tiểu hồ ly tinh, anh trai tôi mất rồi. Anh ấy thật không công bằng, không để lại cho chúng tôi một lời nào, nhưng lại để cho cô nhiều như vậy. - Thương Minh Tinh khóc rống lên.

- Thương Minh Tinh - Bạch Nhạn đứng bật dậy, mặt sầm xuống - Em biết chị không thích em và anh trai chị qua lại, bây giờ bọn em đã chia tay rồi, em đã cưới người khác, chị còn gì không vừa ý nữa. Chị muốn trù thì trù em, không được trù ẻo anh trai chị. Minh Thiên anh ấy rất khỏe, rất khỏe, rất khỏe…

Lãnh Phong nắm tay cô:

- Bạch Nhạn, em bình tĩnh lại đi.

Không biết cô lấy sức lực từ đâu để đẩy anh ra, ánh mắt lạnh giá:

- Anh cũng cùng một giuộc với chị ấy. Nói cho hai người biết, tôi không tin những gì hai người nói, tôi không tin. Tôi phải gọi điện cho Minh Thiên.

Người cô chao đảo, đi thẳng ra cửa rồi chạy thẳng xuống dưới lầu.

Cô chạy như điên, khi Lãnh Phong và Thương Minh Tinh định thần lại đuổi theo cô thì cô đã chạy đi rất xa rồi.

68. Chương 14.5

Bạch Nhạn cắm cúi chạy, trên đường gặp một đồng nghiệp. Đồng nghiệp chào hỏi cô, cô như không nghe thấy.

Rẽ, lên lầu, chạy thẳng vào phòng phẫu thuật.

- Bạch Nhạn, không phải em đang ở chỗ bác sĩ Lãnh sao? - Y tá trưởng ngạc nhiên nhìn cô.

Chẳng nói chẳng rằng, Bạch Nhạn đi tới mở tủ quần áo lấy túi xách ra, tay cô run bắn không mở được khóa túi, cô bèn tức tốc quay người lấy kéo cắt đôi chiếc túi ra.

Cô run rẩy lấy bông hồng được bọc trong màng bọc ra rồi mở ra từng chút một.

Hoa hồng giấy đã không còn, chỉ còn những mảnh giấy đỏ. Cô đau đáu nhìn.

- Bạch Nhạn…

Lãnh Phong xua tay với y tá trưởng đang hết sức sửng sốt rồi thận trọng bước vào trong.

Cô không nhúc nhích.

Lãnh Phong hoảng hốt mở to mắt, nhìn thấy một giọt máu rơi lên đám giấy, anh vội nâng mặt cô lên. Cô cắn chặt môi khiến bờ môi hiện lên hai dấu máu, máu từ trong miệng rơi xuống.

- Bạch Nhạn, mau bỏ ra. - Anh cuống quýt véo má cô.

Cô nhìn anh bắt ánh mắt hốt hoảng, đờ dại rồi từ từ nhả răng ra.

- Bạch Nhạn… - Lãnh Phong đau lòng lấy một miếng băng gạc lau miệng cho cô.

- Không cần phải cố gắng, không cần phải chống chọi, không cần phải làm một con gián kiên cường nữa… - Cô nhìn Lãnh Phong lẩm bẩm, cảm thấy trái tim mình tan ra thành từng mảnh, người cô bỗng nhẹ bẫng, nhẹ bẫng…

Không cần nữa.

Không cần học giỏi, không cần ngoan ngoãn, không cần tự trọng, không cần cố gắng tìm cho mình một mái ấm, không cần đi tìm một người mình thích, không cần tham lam một hơi ấm, không cần phải sống thật vui vẻ.

Tất cả đều đã không cần nữa.

Không có Minh Thiên dõi theo từ phía xa, tất cả đều chỉ là vô nghĩa.

Trước đây, khi một mình quá kham khổ, rất muốn bỏ cuộc, cô từng nói với Minh Thiên, cô là một cánh bèo lênh đênh trên biển khơi, tốt hay xấu đều không cần phân biệt. Minh Thiên lắc đầu cười nói, chúng ta là một, chẳng qua bị chia thành hai nửa. Nếu em không tốt, chắc chắn anh cũng sẽ không tốt.

Bây giờ Minh Thiên đã nhắm mắt lại rồi, không cần cô nữa rồi.

Cô tốt hay không tốt thì còn liên quan gì tới ai?

Sở dĩ con gián đánh mãi không chết, là bởi vì nó không thể chết, nó có người nó thích, nó phải khiến người nó thích yên lòng, ấm ức tới đâu, đau khổ tới đâu đều phải nhẫn nhịn, cho dù lưng có bị ép tới không thể đứng thẳng dậy, chỉ cần có thể ngẩng đầu thì nó vẫn phải cười.

Với cô, Minh Thiên là người yêu, là anh trai, là bố, là bạn, là gia đình, là hơi ấm, là niềm hy vọng, là ngày mai.

Minh Thiên không về nữa, cô không sợ hãi, không đau, cô chỉ vỡ tan, giống như bông hồng bằng giấy, đã rách rồi thì không thể ghép lại được nữa.

- Bạch Nhạn? Bạch Nhạn? Bạch Nhạn? - Lãnh Phong lay lay Bạch Nhạn, hoảng hốt phát hiện ra đồng tử của cô không có tiêu cự, hơi thở càng lúc càng yếu ớt.

- Minh Thiên bị tai nạn như thế nào? - Cô hỏi trong vô thức.

- Máy bay rơi. - Anh hươ hươ tay, muốn thu hút sự chú ý của cô.

- Vậy thì chắc là đau lắm. - Cô khẽ thở dài, ánh mắt xa xăm dừng trên mặt anh rồi lịm đi.

- Bạch Nhạn, em thở đi, thở đi… - Anh vỗ nhẹ lên mặt cô.

Bạch Nhạn nhìn anh chằm chằm, rồi đột nhiên ọe ra một ngụm máu tươi, thấm hết lên áo Lãnh Phong.

Mặc cho ngực áo thẫm đỏ, Lãnh Phong đỡ cô lên rồi lấy tay áo lau miệng cho cô.

- Bạch Nhạn…

Cô ngoan ngoãn gục đầu lên vai anh, rất yên tĩnh.

- Bạch Nhạn…

Anh cẩn thận đỡ cô dậy, muốn để cô ngồi xuống.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, mắt mở trừng trừng rồi đột nhiên cười ha ha, nắm chặt tay anh hớn hở như một đứa trẻ:

- Em biết là Minh Tinh lừa em mà, chị ấy không thích em, không thích hai chúng ta ở bên nhau nên cố tình nói anh không quan tâm tới em nữa. Minh Thiên sẽ không mặc kệ em đâu, phải không nào?

Khóe miệng Lãnh Phong co giật một cách khổ sở.

- Minh Thiên, sao anh không nói gì?

- Bạch Nhạn, em có nhận ra anh không? - Lãnh Phong run run hỏi.

Bạch Nhạn bỗng hoảng hốt rụt tay lại:

- Anh là ai?

Cô lo lắng nhìn ra xung quanh:

- Minh Thiên đâu?

- Bạch Nhạn, Minh Thiên… không còn nữa.

Người Bạch Nhạn run lên hai cái, trước mắt tối sầm, ngã nhào xuống đất.

**

Quan mới nhậm chức chí khí ngùn ngụt.

Sếp Khang nhận chức chủ tịch huyện Vân không giong cờ mở quạt, thậm chí còn không mở cuộc họp nào. Anh bảo văn phòng huyện ủy bố trí một chiếc xe rồi cùng Giản Đơn và mấy vị phó chủ tịch đi thị sát từng tấc đất của huyện Vân trong suốt một tuần.

Chính trong lúc toàn thể trên dưới huyện Vân đều đang mỏi mắt chờ trông tân chủ tịch huyện, Khang Kiếm đã mở cuộc họp triệu tập lãnh đạo toàn huyện từ cấp trưởng phòng trở lên.

Mở đầu cuộc họp, Khang Kiếm không đọc một bài diễn văn nhạt như nước ốc mà đi thẳng vào vấn đề chính. Anh đưa ra mấy kế hoạch lớn.

Đầu tiên, anh muốn xây dựng một nhà hát tiên tiến nhất ở huyện Vân. Huyện Vân là quê hương của Việt kịch, đây là một ưu thế. Bây giờ nghệ thuật truyền thống đang được ưa chuộng, người hâm mộ Việt kịch ở mọi miền đất nước đều không ngại đường xá xa xôi lặn lội tới huyện Vân tham quan. Anh muốn mở rộng ưu thế này. Xây dựng nhà hát, mở lớp đào tạo Việt kịch, diễn các vở kịch kinh điển, đẩy mạnh hoạt động tuyên truyền, dựa vào ưu thế này để thúc đẩy ngành dịch vụ và du lịch vủa huyện Vân.

Xem một vở kịch chỉ mất một buổi tối, làm thế nào để du khách lưu lại dài ngày? Khang Kiếm nói, huyện Vân non xanh nước biếc, sông hồ dày đặc, cỏ cây tươi tốt, nếu khai thác một vành đai du lịch nông nghiệp ở khu vực ngoại thành huyện thì có thể giải quyết được vấn đề này. Hiện giờ ở thành phố đang mốt du lịch nông trại, mùa xuân ngắm hoa cải, hoa đào mận rực rỡ, mùa hè ngắm biển lúa vàng mênh mông, mùa thu vào vườn hái quả, mùa đông đạp tuyết tìm mai. Lại đào thêm mấy trăm mẫu ao cá cho người thành phố du lịch theo kiểu tự túc, học người xưa buông cần câu để tu thân. Những dự án này đều sẽ nhanh chóng thấy được hiệu quả, vốn đầu tư không cần quá lớn. Đợi tới khi kinh tế của toàn huyện tiến thêm một bước mới thì sẽ tăng cường thu hút đầu tư, đẩy mạnh công nghiệp.

Cuối cùng, Khang Kiếm nói, trong vòng ba năm kinh tế huyện Vân phải đứng đầu trong bảng xếp hạng của Tân Giang.

Mỗi cán bộ có mặt tại cuộc họp đều bừng bừng nhiệt huyết trước bản kế hoạch của Khang Kiếm. Đó không phải là những mơ ước hão huyền, mà thực sự là những lợi ích có thể nhìn thấy trước mắt. Nhưng trước đây tại sao lại không ai nghĩ tới.

Xét cho cùng thì lãnh đạo trẻ tuổi từng trải sự đời đúng là nhìn xa trông rộng!

Mấy vị giám đốc Sở Du lịch, Sở Văn hóa, Sở Xây dựng có mặt tại hiện trường đều vỗ ngực cam đoan với Khang Kiếm rằng sau khi tan họp, họ sẽ đưa ngay bản kế hoạch này lên đầu lịch công tác của năm nay.

- Về vấn đề tiền vốn, tôi sẽ làm việc với cấp trên, mọi người cứ mạnh dạn thực hiện. - Khang Kiếm uống một ngụm trà cho ngọt giọng, tâm trạng sục sôi.

Lần ra mắt đầu tiên của chủ tịch Khang coi như đã thành công rực rỡ.

Buổi tối trở về nhà khách Huyện ủy gọi điện cho Bạch Nhạn, tâm trạng của sếp Khang cực kỳ phấn khởi.

Nói gì thì nói, huyện Vân tuy chỉ là một huyện nhỏ, nhưng tới đây làm việc có thể tự mình làm chủ, không phải kiêng dè đủ thứ như trước đây, điều đó khiến nhiệt huyết của anh dâng trào. Điều duy nhất không thỏa mãn là tối đến không được ngắm và ôm bà xã nên hơi lạnh lẽo.

Anh và Bạch Nhạn vẫn còn đang tân hôn mà lại chẳng được má ấp môi kề, cách xa nhau mấy trăm kilomet, sao có thể không nhớ nhung?

Buổi tối nằm cuộn mình trong chăn buôn điện thoại với bà xã, miễn cưỡng có thể bù đắp một chút nhớ mong!

Sau khi nhấc máy, đầu tiên Bạch Nhạn sẽ nũng nịu một hồi, sau đó báo cáo với anh mọi chuyện diễn ra trong ngày. Tiếp đó anh cũng nói qua chuyện của mình. Bạch Nhạn còn trẻ quá, công việc của anh nặng nề, khô khan và nhiều áp lực, anh không muốn phá hỏng tâm trạng của cô.

Xong phần công việc, họ sẽ tự động hạ nhỏ âm lượng. Những lời nói ra lúc này, nếu người ngoài nghe được sẽ cảm thấy cực kỳ kinh khủng và vớ vẩn.

- Khang Kiếm, anh nhớ em không?

- Nhớ chứ!

- Nhớ chỗ nào?

- Chỗ nào cũng nhớ.

- Anh nhớ không chịu nổi nữa thì phải làm sao?

Máu huyết Khang Kiếm sôi trào:

- Anh sẽ hôn lên ảnh của em.

- Ảnh lạnh lắm, có gì để hôn đâu.

- Thế thì anh dồn tinh lực lại để dành lúc về Tân Giang hôn luôn một thể.

- Cái đó mà cũng để dành được á? - Bạch Nhạn tò mò hỏi.

Khang Kiếm há miệng thở dốc, không còn lời nào để nói.

Cúp máy rồi, sếp Khang phải lăn lộn trên giường chán chê mới có thể xua đi cái nóng rừng rực trong người. Tính ra thì anh đã sắp đến huyện Vân được mười ngày rồi, cuối tuần này nhất định phải về huyện Vân, nếu không anh sẽ phát điên mất.

Hôm sau, Khang Kiếm xử lý công việc xong thì Giản Đơn nói buổi tối chưa có kế hoạch gì. Anh gật đầu rồi gọi điện cho bà Bạch Mộ Mai.

Cũng nên tới thăm bà ta một lát, vì việc công mà cũng vì việc riêng.

Nhận được điện thoại của Khang Kiếm, bà Bạch Mộ Mai cũng không chút ngạc nhiên, họ hẹn nhau cùng ăn tối ở một nhà hàng kế bên khu tập thể Văn hóa.

Tiết trời vừa vào xuân, bà Bạch Mộ Mai bèn cởi chiếc áo bông dày bình bịch để mặc một chiếc áo khoác chít eo, cổ quấn khăn choàng, tóc xõa dài, trông rất phong tình.

- Sao lại muốn tới huyện Vân làm việc? - Bà hỏi bằng vẻ mặt không chút cảm xúc. Thần sắc của bà không được tốt lắm, người cũng mệt mỏi chứ không được nũng nịu, điệu đà như thường ngày.

- Điều chuyển công tác bình thường thôi. - Không nói nhiều tới những chuyện khác, Khang Kiếm hỏi bà muốn uống rượu vang hay rượu trắng.

- Uống nước trái cây đi! - Bà Bạch Mộ Mai gọi ông chủ làm một ly nước đu đủ ép.

Đu đủ dưỡng da trắng sáng, nhìn gương mặt được chăm sóc chỉn chu của bà Bạch Mộ Mai, Khang Kiếm thầm nghĩ bà ta thật biết cách chiều chuộng bản thân.

- Huyện Vân muốn thành lập một trung tâm đào tạo Việt kịch, bà là nhân vật tiếng tăm trong giới Việt kịch, khả năng kêu gọi lớn, bà có thể tới đó làm Chủ nhiệm trung tâm hay không? - Khang Kiếm hỏi.

- Tôi? - Bà Bạch Mộ Mai nhướn đôi mắt phượng hẹp dài - Trông tôi có ra dáng quan chức hay không? Cậu tìm người khác đi, tôi phải đi diễn, rồi còn phải quản lý công ty tổ chức sự kiện nữa, tôi không muốn hao tâm tổn sức cho việc đó.

- Nhưng chẳng phải bà đã nhận chức cố vấn cho đoàn Việt kịch của tỉnh sao? Công ty tổ chức sự kiện của bà ở huyện Vân, tội gì phải một chốn đôi nơi như vậy, thù lao của trung tâm đào tạo không ít hơn tiền lương làm cố vấn của bà đâu.

- Làm việc quan trọng là phải có hứng, tôi không bận tâm đến chuyện tiền bạc. - Bà Bạch Mộ Mai tao nhã nhận ly sinh tố đu đủ từ tay ông chủ quán rồi nhấp một ngụm - Hơn nữa cậu đã ly hôn với Bạch Nhạn rồi, tôi không cần phải lấy lòng cậu làm gì.

Khang Kiếm thoáng ngạc nhiên, giọng điệu này của bà nghe như đang tức tối vì anh ly hôn với Bạch Nhạn, có thể nào?

- Tôi hẹn bà ra đây, thực ra là muốn nói một chuyện, tôi và Bạch Nhạn sắp tái hôn rồi.

Bà Bạch Mộ Mai ngước mắt lên nhìn anh một lúc rồi thong thả ừ một tiếng:

- Bố mẹ cậu đồng ý rồi?

Khang Kiếm gật đầu:

- Dĩ nhiên. Còn bà?

Bà Bạch Mộ Mai nửa cười nửa không, chua chát nói:

- Ý kiến của tôi không quan trọng. Tin nhắn chúc mừng năm mới nó gửi cho tôi cũng là gửi lại từ tin nhắn của người khác, còn không thèm xóa tên người ta ở phía cuối đi. Tôi già rồi, còn nó đã đủ lông đủ cánh, không cần đến tôi nữa. Nó chê tôi làm nó xấu hổ, đương nhiên không cần bận tâm đến tôi.

Hàm ý thật sâu xa, Khang Kiếm chớp mắt liên tục đầy sửng sốt:

- Không phải đâu, Bạch Nhạn nghĩ Tết nhất bà nhiều việc nên không muốn làm phiền bà!

Bà Bạch Mộ Mai xua tay:

- Đừng nói nữa, nó do một tay tôi nuôi lớn, lòng dạ nó thế nào tôi đều biết rõ. Nó hận tôi, tôi cũng chẳng bao biện cho mình.

- Bạch Nhạn nói cái cắt đứt được là cuống rốn, cái không cắt đứt được là tình máu mủ, với cô ấy, bà mãi mãi là mẹ.

- Nếu được lựa chọn, nó thà mồ côi còn hơn có người mẹ như tôi.

Khang Kiếm ngỡ ngàng, tối nay bà Bạch Mộ Mai như một người hoàn toàn khác, khiến anh hoàn toàn bất ngờ.

Họ lặng lẽ ăn cơm. Ăn xong, bà Bạch Mộ Mai liền đứng dậy ra về, trước khi đi còn thanh toán hết tiền.

Khang Kiếm không hề biết, hôm nay bà Bạch Mộ Mai nhận được kết quả xét nghiệm của bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán bà có một khối u ác tính trong ngực.

Bà cảm thấy như đã trải qua mấy kiếp người, tất cả mọi thứ đã từng thân thuộc với bà trong cuộc sống đều trở nên xa lạ và nhạt nhòa. Thảm hoa vàng đón xuân nở rộ dưới lầu, món ăn vặt thơm nức mũi trong ngõ nhỏ, quần áo, đồ trang sức, nước hoa và túi xách trong những tủ kính trưng bầy, cả tiếng rao hàng réo rắt rộn rã của những người bán hàng rong, những người đàn ông đẹp trai đưa mắt nhìn theo bà trên phố, dường như trong khoảnh khắc ấy họ đều quay lưng lại oai phong bỏ đi, không cho bà một cơ hội nào để thương lượng, vứt bà lại trong cô đơn, cô độc, tuyệt vọng và bất lực, nhưng lại không thể làm gì khác.

Bác sĩ yêu cầu bà lập tức nhập viện để mổ, nếu không tế bào ung thư lan rộng sẽ trở nên vô cùng đáng sợ. Trong thời gian đó sẽ không thể tránh được việc phải chấp nhận hóa trị và xạ trị liên tiếp, thuốc uống từng vốc như cơm bữa.

Một người phụ nữ cạo đầu trọc lóc và xấu xí, ngực mang một vết sẹo đáng ghê tởm thì còn đâu là xinh đẹp, còn đâu là tự tin?

Làm sao còn có thể đứng trước mặt đàn ông mà yêu kiều cởi bỏ xiêm y?

Bà từ chối điều trị.

Phụ nữ giống như một đóa hoa, chỉ nên một lần tàn úa sau khi đã nở rộ, không nên rụng rơi từng cánh, như vậy thì quá tàn khốc.

Thật nực cười biết bao, sau khi rời khỏi bệnh viện, bà không nghĩ tới những người đàn ông đã đi ngang qua đời bà, bà chỉ nghĩ mãi tới đứa con gái đã đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với bà, làm thế nào cũng không thể hâm nóng lại quan hệ được.

Có lẽ, nó là cốt nhục cắt ra từ người bà, cho nên mới thân thiết như vậy.

Ngồi trong quán ăn, Khang Kiếm hút một điếu thuốc, nhớ ra Bạch Nhạn đã từng nhắc tới khu tập thể Văn hóa mà cô ở lúc nhỏ, anh bèn rảo bước đi tới đó.

Cánh cổng hoen rỉ loang lổ khép hờ, ánh hoàng hôn hắt lên mấy gian nhà bằng mái bằng phía trong. Tháng Hai, nhiệt độ còn rất thấp, ngoài cổng không một bóng người.

Anh bước qua cổng, vừa dạo một vòng quanh một sân bóng rổ cũ nát thì liếc thấy trong sân một căn nhà đang chật kín người, trong đó còn có mấy quân nhân mặc đồng phục không quân màu xanh da trời. Anh thoáng chau mày, màu này nhìn rất quen.

- Đúng là ông trời không có mắt, thằng bé ngoan ngoãn như thế sao nói đi là đi luôn chứ. - Một bà lão tóc hoa râm vừa đi vừa lau nước mắt.

- Bác ơi, nhà họ xảy ra chuyện gì thế ạ? - Khang Kiếm bước tới hỏi.

Bà cụ ngẩng đầu nhìn Khang Kiếm rồi lắc đầu than vãn:

- Đứa con trai phi công của nhà họ Thương diễn tập gì đó chết rồi, thi thể cháy tan thành tro không thể nhận ra được. Bọn họ vừa đi dự tang lễ trong quân đội về. Ôi, thật là đáng thương!

Khang Kiếm bỗng thấy ớn lạnh:

- Cậu ấy… cậu ấy có phải tên là Thương Minh Thiên không ạ?

- Ừ, là thai long phượng, một đứa tên Minh Thiên, một đứa tên Minh Tinh. Tôi thấy cậu lạ lắm, cậu là?

Khang Kiếm vẫy tay với bà cụ rồi quay người chạy ra ngoài. Ra khỏi sân khu tập thể, anh gọi điện cho Giản Đơn:

- Mau chuẩn bị xe, tôi phải về Tân Giang.

Nhưng vẫn quá muộn.

Đêm tối đen như mực, tiết xuân se lạnh.

Đứng trước giường bệnh, Khang Kiếm chỉ thấy Bạch Nhạn đang nằm, mặt cắt không còn một giọt máu, hai mắt nhắm nghiền, đầu nghiêng sang một bên, không biết là đang ngủ say hay đang hôn mê. Tim anh như bị một con dao hoen rỉ lóc ra từng miếng một. Anh rã rời không thốt lên lời, dưới chân chao đảo. Lúc cúi người dém chăn cho cô, anh phát hiện một tay cô đang nắm chặt lại. Anh nâng tay cô lên, thoáng nhìn ra mấy mẩu giấy vụn màu đỏ.

- Đừng đụng vào. - Lãnh Phong đứng bên cạnh vội lên tiếng, vẻ mặt thấp thỏm - Ai mà đụng vào thì cô ấy sẽ liều mạng với người đó như thể uống phải thuốc lắc vậy. Vừa rồi mới tiêm một mũi an thần nên khó khăn lắm mới yên tĩnh lại được đấy.

Đó là bông hồng giấy đã rách tan, Khang Kiếm đã nhận ra.

Trên mặt cô không hề có vết nước mắt mà chỉ có trắng bệch đáng sợ, khóe miệng trề ra như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Khang Kiếm vuốt ve mặt cô.

- Bác sĩ Lãnh, chúng ta nói chuyện một chút.

Lãnh Phong gật đầu, họ cùng đi ra khỏi phòng bệnh, Khang Kiếm cẩn thận tắt đèn đi. Liễu Tinh và Giản Đơn đứng trên hành lang, Thương Minh Tinh hoảng hốt dựa vào một góc.

Liễu Tinh chạy tới phòng phẫu thuật đúng lúc Bạch Nhạn ngất đi. Chỉ một lát sau Bạch Nhạn đã tỉnh, sau đó thì thẫn thờ ngẩn ngơ nhìn đám giấy đỏ trong tay, ai đến gần cô đều co rúm người lại như nhìn thấy thú hoang. Vẻ rúm ró trên gương mặt khiến người ta vừa thương xót vừa đau lòng.

- Sếp Khang - Liễu Tinh nhìn Khang Kiếm, không biết phải an ủi anh như thế nào. Bạch Nhạn mất kiểm soát đến mức này lại là vì người đàn ông khác, chắc chắn trong lòng sếp Khang chẳng dễ chịu chút nào.

Khang Kiếm khẽ gật đầu, mắt liếc về phía Thương Minh Tinh.

- Tôi… mẹ tôi nói đây là đồ anh trai tôi để lại cho con bé thì nên đưa cho nó. Cho nên tôi mới đến đây, ai dè cô ta… lại yếu đuối như vậy. - Dưới ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Khang Kiếm, Thương Minh Tinh run run đưa ra tập nhật ký và album ảnh cho anh.

Khang Kiếm lật lật vài trang rồi hỏi:

- Nhà cô hiện giờ thế nào rồi?

- Bố mẹ tôi vẫn ổn, bên quân đội đã cấp tiền tử tuất theo tiêu chuẩn cao nhất, anh tôi được phong tặng liệt sĩ. Bọn họ nói sẽ trợ cấp cho bố mẹ tôi tới lúc họ qua đời.

- Cậu Giản - Khang Kiếm quay sang - Cậu và cô Liễu đưa cô ấy đi ăn cơm rồi bố trí cho cô ấy nghỉ ngơi. Lúc nào về huyện Vân, cậu tới Sở lao động xem xem có công việc nào thích hợp thì sắp xếp cho cô ấy.

- Sếp Khang, anh vẫn còn chưa ăn cơm đâu! - Giản Đơn chau mày nhắc nhở.

Khang Kiếm xua tay cười khổ:

- Đi đi!

Lúc này sao anh có thể nuốt nổi thứ gì? Cổ họng anh đã tắc nghẹn tới mức sắp không thể hít thở được rồi.

Có phải vì muốn trừng phạt anh vì lúc đầu anh lấy Bạch Nhạn với động cơ không tốt, cho nên ông Trời mới cố tình sắp đặt hết chướng ngại vật này đến chướng ngại vật khác.

Khi vượt qua những trở ngại trước kia, anh đã từng nản chí, đã từng lo lắng, nhưng trong lòng anh luôn le lói một tia hy vọng. Ngay cả lúc bị song quy, anh vẫn có thể kiên định tin rằng hạnh phúc sẽ đến với họ.

Bây giờ anh có dám quả quyết anh có thể mang lại hạnh phúc cho Bạch Nhạn không?

Khi Thương Minh Thiên vì Bạch Nhạn mà đánh nhau với anh, dù né tránh anh đã rất lâu, nhưng vì tương lai của Thương Minh Thiên, cô chủ động đến năn nỉ anh, anh đã ý thức được tầm quan trọng của cậu ấy với Bạch Nhạn. Tuy rằng tình cảm này không liên quan đến tình cảm nam nữ, nhưng cũng ít nhiều khiến anh cảm thấy chua xót.

Anh âm thầm thề với chính mình, anh nhất định sẽ yêu Bạch Nhạn rất nhiều rất nhiều, nhiều tới mức có thể che lấp đi hình ảnh của Thương Minh Thiên.

Anh tưởng rằng anh và Bạch Nhạn đã thân thiết đến mức ấy, đã kết hợp đến như vậy, thì anh sẽ là người độc nhất vô nhị mà cô yêu.

Hình như anh đã nhầm.

Lãnh Phong đưa Khang Kiếm tới văn phòng của mình rồi lấy ra một tập bệnh án.

- Khoa Tâm thần? - Nhìn thấy tên khoa viết trên tờ bệnh án, mặt Khang Kiếm thoắt tái nhợt đi.

Sắc mặt Lãnh Phong rất nghiêm trọng:

- Anh Khang, mặc dù bản thân tôi cũng không thể chấp nhận điều này, nhưng đó là sự thật. Bạch Nhạn đã suy sụp, cô ấy khép kín bản thân lại, không nhận ra người quen, cô ấy chỉ sống trong thế giới của riêng mình. Dần dần cô ấy sẽ mất đi khả năng tự chăm sóc. Loại bệnh này chính là một dạng bệnh tâm thần.

Giọng Khang Kiếm khản đặc:

- Bệnh này có thể chữa khỏi không?

- Tôi đã hỏi chuyên gia rồi, không có phương pháp điều trị khỏi 100%. Thông thường là vì bệnh nhân không thể nào đối diện với những sự cố bất ngờ nên sẽ trốn tránh hiện thực, giống như một con ốc sên hoảng sợ rụt đầu vào vỏ. Trừ khi tự cô ấy bước ra khỏi thế giới ấy, nếu không thì phải thử dùng biện pháp kích điện lên não xem thế nào.

- Không được, Bạch Nhạn chỉ là nhất thời gặp phải cú sốc quá lớn chứ chẳng phải bệnh tâm thần gì hết. Cô ấy sẽ khỏe lại thôi. - Khang Kiếm co tay thành nắm đấm, ra sức lắc đầu, trong lòng lạnh giá.

Lãnh Phong mím môi nhìn Khang Kiếm:

- Tôi đã đọc nhật ký Thương Minh Thiên viết cho Bạch Nhạn, đối với cô ấy, có thể nói Minh Thiên là toàn bộ ý nghĩa của cuộc sống. Đây không phải là cú sốc thông thường, có thể cả đời cô ấy cũng không tự thoát ra được.

- Anh sai rồi. - Khang Kiếm nheo mắt lại - Trước đây Thương Minh Thiên đúng là tất cả đối với cô ấy. Nhưng bây giờ và sau này, cô ấy có tôi, cô ấy sẽ không bỏ đi quá xa đâu.

- Anh định làm gì?

- Tôi sẽ không để cô ấy phải vào viện tâm thần đâu, tôi muốn đưa cô ấy về huyện Vân, về nhà.

Lãnh Phong cười nhạt:

- Chỉ sợ cô ấy không cho anh lại gần.

- Đó là chuyện của tôi. Hôm nay đã làm phiền bác sĩ Lãnh rồi. - Anh lịch sự bắt tay với Lãnh Phong rồi lại đi về phòng bệnh.

Bạch Nhạn vẫn đang ngủ.

Khang Kiếm ngồi xuống giường, đưa tay nắm lấy tay cô. Bàn tay mảnh mai mà anh quen thuộc giờ lạnh giá vì mất máu, móng tay màu hồng phấn lấp lánh giờ trở nên nhợt nhạt. Anh nâng bàn tay ấy lên môi rồi nhẹ hôn lên đó.

- Bà xã, làm người không thể quá ích kỷ, anh mới đi có mười ngày mà em đã trừng phạt anh thế này sao? Em nhớ cậu ta như vậy, vậy em đặt anh vào chỗ nào? Em thích nói với anh nhà chúng ta đẹp đến thế nào, phòng khách to cho con mình tha hồ đạp xe, nếu có thể em muốn sinh hai đứa. Em còn nói anh lớn hơn em, sau này già rồi em sẽ đẩy xe lăn cho anh, đánh răng giả hộ anh, dắt anh đi dạo trong công viên, những lời này em còn giữ hay không?

Hàng mi dài của Bạch Nhạn khẽ rung lên.

- Bà xã, trong lòng em Thương Minh Thiên rất đặc biệt, anh không tranh giành với cậu ấy, nhưng anh có thể thay cậu ấy yêu thương em. Không có Minh Thiên, em vẫn còn có anh. Những gì cậu ấy làm cho em, anh cũng có thể làm được. Em đừng trẻ con nữa được không? Thực ra nếu trong lòng có hình bóng một người, thì dù người đó có ở đâu, em cũng đều có thể cảm nhận được tình yêu thương của người đó. Thiên đường cũng chỉ là một địa điểm mà thôi, một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ tới đó, chúng ta sẽ gặp lại cậu ấy. Cùng lắm lúc đó anh và cậu ấy sẽ cạnh tranh công bằng, có được không em?

69. Chương 14.6

Một giọt nước mắt chầm chậm lăn tròn trên đôi mi khép chặt của Bạch Nhạn.

- Anh mới tới huyện Vân, công việc còn chưa triển khai, có một số chuyện vẫn chưa nắm bắt được. Bà xã, anh không đủ tự tin, anh cần sự cổ vũ và động viên của em. Anh cũng muốn làm nên sự nghiệp cho em xem, khiến em cảm thấy người đàn ông mà em lấy làm chồng rất manly, một người đàn ông xứng với em chứ không phải là một cậu ấm chỉ biết núp bóng bố mẹ. Nếu em để anh phải đứng ngoài trái tim em thì tất cả những gì anh làm chẳng phải chẳng còn chút ý nghĩa gì sao? Bạch Nhạn, em tỉnh rồi sao?

Khang Kiếm bỗng cảm thấy ngón tay của Bạch Nhạn hơi ngọ nguậy trong lòng bàn tay anh, anh mừng rỡ mở to hai mắt.

Bạch Nhạn từ từ mở mắt ra, nhìn anh không chớp mắt.

- Bà xã, anh về rồi đây, em có đói không?

Bạch Nhạn cứ nhìn mãi không chớp mắt, không nói lời nào.

Khang Kiếm nhích về phía cô:

- Có muốn uống nước không?

Bỗng như bị điều gì làm cho hoảng sợ, cô hoảng loạn ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh, cho tới khi nhìn thấy nắm giấy vụn màu đỏ trong lòng bàn tay mình, cô mới thở hắt ra.

- Bạch Nhạn? - Khang Kiếm sững sờ nhìn cô, giọng khàn đi.

- Em đang đợi Minh Thiên, sau khi anh ấy tới em sẽ đi. - Cô ngẩng đầu lên nở một nụ cười ngây ngô với anh, ánh mắt lấp lánh như sao.

Toàn thân Khang Kiếm cứng đờ.

Nói xong, cô lại cúi xuống tỉ mỉ gom những mẩu giấy vụn trong tay một cách hết sức kiên nhẫn, hết sức tập trung. Lãnh Phong nói đã mấy bữa rồi cô không ăn cơm, cô không kêu đói cũng chẳng kêu khát. Cô chỉ mặc một chiếc áo len ngồi trên giường bệnh như vậy, chăn rơi xuống chân nhưng vẫn không cảm thấy lạnh.

Một Bạch Nhạn luôn tinh nghịch tươi cười với anh, hai lúm đồng tiền thấp thoáng lúc trêu chọc, lúc chế giễu anh đã đi đâu mất rồi? Khang Kiếm cắn môi, khóe miệng co giật, hận không thể phẫn nộ gào lên với chàng thanh niên trẻ tuổi đã tan thành tro bụi kia: "Trả Bạch Nhạn lại cho tôi".

Bạch Nhạn vẫn đang chơi đùa, nụ cười rạng rỡ, ngây thơ.

Khang Kiếm ở lại Tân Giang mấy ngày. Quả như Lãnh Phong đã nói, Bạch Nhạn chỉ sống trong thế giới của cô mà Minh Thiên, không nhận ra bất kỳ ai.

Điều may mắn duy nhất là cô không bài xích anh, anh ngồi bên cạnh cô, chỉ cần không đụng vào đồ trong tay cô thì cô sẽ yên lặng mặc kệ anh, còn ngoan ngoãn nghe theo lời anh mà ăn cơm, mặc quần áo.

- Trong lòng cô ấy anh cũng có một vị trí. - Đứng cạnh Khang Kiếm trong ánh nắng mùa xuân, Lãnh Phong nhếch miệng cười tự giễu - Chẳng qua nỗi đau về Minh Thiên tới quá đột ngột nên cô ấy không thể chịu đựng được, nhưng cô ấy không hề quên anh.

- Tôi muốn đưa cô ấy về huyện Vân.

Mọi kế hoạch vừa mới bắt đầu, anh bắt buộc phải đứng ra chỉ đạo, muốn không cản trở công việc lại vừa có thể chăm sóc cô, chỉ có cách này là tốt nhất.

Lãnh Phong ngạc nhiên nhướn mày:

- Anh có thời gian ở bên cô ấy không? Bây giờ cô ấy không muốn tiếp xúc với ai khác ngoài anh. Ở lại bệnh viện, bác sĩ rồi sẽ có cách.

- Ở trong viện tâm thần? Không, tôi không muốn nghe thấy những từ ngữ lạnh lùng ấy, Bạch Nhạn không phải bị tâm thần, cô ấy chỉ nhất thời đi lạc thôi.

- Lúc anh phải đi họp hay đi công tác thì cô ấy làm thế nào?

- Cô ấy sẽ không rời khỏi tôi nửa bước. - Khang Kiếm nói một cách nghiêm túc.

Lãnh Phong ngẩng đầu lên, khẽ thở dài:

- Lúc đầu cô ấy chọn anh, thì ra thật sự đã suy nghĩ kỹ càng.

Khang Kiếm nở một nụ cười mệt mỏi:

- Chẳng lẽ cô ấy mê quyền thế?

Lãnh Phong lẳng lặng ngắm nhìn Bạch Nhạn đang chơi đùa một mình qua cửa sổ, không đáp, Minh Thiên, anh và người đàn ông đứng phía sau anh đều hết lòng yêu thương cô ấy, nhưng hiện giờ anh cảm thấy Bạch Nhạn lấy Khang Kiếm là chính xác nhất.

Minh Thiên là ngày hôm qua của cô, Khang Kiếm, là hôm nay và ngày mai của cô.

Còn anh, gặp gỡ cô vào một thời điểm sai lầm, phận trời đã định, anh chỉ có thể làm một người đứng bên cạnh để chúc phúc cho cô.

Lãnh Phong nín lặng. Tình yêu của Minh Thiên rất thuần khiết, không chút tì vết, nhưng lại không thể mang lại cho Bạch Nhạn hơi ấm và hạnh phúc nhân gian. Tình yêu của Khang Kiếm rất sâu đậm, rất thực, tình cảm ấy, hơi ấm ấy có thể nhìn thấy, sờ thấy được.

Một người đàn ông, khi vợ mình vì một người đàn ông khác mà suy sụp đến mất đi lý trí, vẫn có thể không rời bỏ cô ấy, mấy người làm được như anh ta? Đó không chỉ là tình yêu, mà còn là sự bao dung độ lượng, sự chăm sóc ân cần.

Người đã mất thì chẳng có gì đáng ghen tị cả. Nhưng người đã mất lại luôn hoàn mỹ nhất, người còn sống không thể nào vượt qua được.

Thật lòng mà nói, anh không đủ tự tin.

Cho dù một ngày nào đó Bạch Nhạn sẽ trở lại bình thường, nhưng trong lòng, cô Minh Thiên đã khắc một dấu ấn thật sâu đậm, tình cảm mà cô đáp trả sẽ không toàn vẹn.

Chỉ có người đàn ông yêu cô tha thiết, yêu cô chân thành mới có thể chấp nhận!

Hôm sau, Khang Kiếm làm thủ tục xin nghỉ ốm cho Bạch Nhạn rồi đưa cô về huyện Vân.

- Chúng ta đi đâu đây? - Nhìn những mảng xanh lướt qua cửa xe, Bạch Nhạn vừa níu áo anh vừa sợ sệt hỏi.

- Về nhà, đi tìm Minh Thiên. - Anh xoa đầu cô, dịu dàng trả lời.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, lặng lẽ ngồi yên.

Trước khi trở về, Khang Kiếm gọi điện thoại báo bà Bạch Mộ Mai cho anh ở nhờ hai gian nhà mái bằng trong khu tập thể Văn hóa. Bà Bạch Mộ Mai sửng sốt hỏi anh tại sao? Anh nói Bạch Nhạn nhớ nhà.

Bạch Nhạn một lòng coi Thương Minh Thiên là chỗ dựa, chính là vì lúc nhỏ quá cô đơn. Nếu trở về huyện Vân, nơi cô đã lớn lên, có tình thân và tình yêu, vậy thì nỗi nhớ của cô với Thương Minh Thiên có dần phai nhạt, rồi từ từ cô sẽ bước ra được thế giới của riêng mình?

- Bà Bạch, khi Bạch Nhạn ở huyện Vân, bà có thể thường xuyên tới thăm cô ấy không? - Khang Kiếm thành khẩn hỏi.

**

Khang Kiếm mệt mỏi xoa trán rồi giơ tay nhìn đồng hồ, sáu giờ, phải về thôi. Anh buông bút, gấp tài liệu lại, vừa đứng dậy thì Giản Đơn từ ngoài bước vào.

- Ủa, hôm nay là cuối tuần, sao cậu vẫn không về Tân Giang?

- Tối nay em muốn sửa lại bài phát biểu trong hội nghị phòng chống bão lụt tuần sau của anh, sáng mai em về Tân Giang. - Giản Đơn trả lời.

- Cậu đưa đây để tôi về nhà sửa. Cậu mau đi đi, nếu không cô Liễu sẽ có ý kiến đấy.

Giản Đơn đỏ mặt:

- Tình cảm nếu lâu dài thì đâu cần sớm chiều bầu bạn. Anh làm xong rồi ạ?

- Ừ, hôm nay là một ngày đặc biệt, tôi phải về đưa Bạch Nhạn ra ngoài ăn cơm.

Khang Kiếm vẫy tay với Giản Đơn rồi ra khỏi văn phòng.

Ráng chiều rực đỏ, gió hiu hiu thôi. Anh nhìn một gốc hồng to đang nở rộ trong bồn hoa trước sân Huyện ủy, thời gian như nước chảy, chớp mắt hè đã sang, anh đã tới huyện Vân được bốn tháng.

Trong bốn tháng này, Nhà hát lớn của huyện Vân được khởi công, vành đai du lịch nông nghiệp tiến triển rất tốt, làng nghỉ dưỡng đang được xây dựng, khóa học viên đầu tiên của Trung tâm đào tạo Việt kịch đã có thể lên sân khấu đóng vai phụ. Mọi kế hoạch đều được tiến hành tuần tự. Lúc họp ban lãnh đạo, thường vụ Huyện ủy nói đùa rằng giờ đã có thể nghe thấy tiếng leng keng của triển lãm trên đường.

Tuần trước ông Tùng Trọng Sơn tới thị sát tại huyện Vân, anh tháp tùng ông đi khắp nơi. Lúc ăn cơm, sau khi uống rượu với anh, ông ghé vào tai anh nói nhỏ:

- Chủ tịch Khang, tới mùa thu là tôi về hưu, ghế của tôi sẽ do thường vụ Thị trưởng tiếp quản, cậu đã nghĩ tới việc quay lại Tân Giang chưa?

Anh lắc đầu:

- Ở đây tôi còn chưa có gì khởi sắc, giờ mà về thì ngay cả bằng thành tích đạt tiêu chuẩn cũng chẳng có được.

- Còn không có gì khởi sắc? Báo tỉnh, Tuần báo Nông nghiệp và Báo Du lịch đều ra sức ca ngợi huyện Vân như chốn bồng lai tiên cảnh, cậu nói thật cho tôi biết, mùa xuân năm nay thu nhập từ du lịch của huyện Vân gấp mấy lần năm ngoái? Bây giờ huyện Vân còn nổi tiếng hơn cả Tân Giang. Lúc tôi lên Bắc Kinh dự hội nghị, khi giới thiệu tôi ở Tân Giang là người ta sẽ nói, à biết rồi, chỗ đó có huyện Vân, huyện Việt kịch, huyện du lịch, huyện nghỉ dưỡng. Đương nhiên là quá tốt rồi, bí thư Thành ủy như tôi còn chưa nở mày nở mặt được như chủ tịch huyện Vân cậu đâu.

Khang Kiếm cười cười rồi vội vàng đứng dậy kính rượu:

- Đó chẳng phải do công của bí thư Tùng đã dìu dắt và chỉ bảo cho Khang Kiếm sao? Mời bí thư Tùng!

- Cậu suy nghĩ lời tôi nói nhé. - Ông Tùng Trọng Sơn nâng ly rượu lên.

Khang Kiếm chỉ cười không đáp. Lúc này anh mà về Tân Giang thì sẽ là vị trí lựa chọn anh. Đợi tới lúc anh đủ lông đủ cánh, đủ từng trải thì sẽ tới lượt anh lựa chọn vị trí. Anh thích vế sau hơn.

Huyện Vân không rộng, không cần phải đi xe, chỉ đi bộ chừng hai mươi phút là đã tới khu tập thể Văn hóa. Trên đường đi có một con phố đi bộ, tối đến ở đó vô cùng náo nhiệt, bán đủ thứ trên đời, thỉnh thoảng anh và Bạch Nhạn lại tới đó đi dạo. Mấy người bán hàng trên phố đều quen anh, nhìn thấy anh là nhiệt tình chào hỏi rất thân thiện.

Nhìn những bó hoa tươi tắn đẹp đẽ bày trước một cửa hàng bán hoa, Khang Kiếm bèn bước vào.

- Chủ tịch Khang, anh mua hoa ạ? - Cô bán hàng cũng có hai lúm đồng tiền trên má - Hoa bách hợp hôm nay mới chuyển từ Côn Minh về, rất đẹp.

- Không, tôi muốn mua một bó hoa hồng, đừng nở to quá, chỉ cần chúm chím là được rồi.

- Vâng. - Cô bán hàng nhanh nhẹn lấy một bó hoa trong xô nước ra, cắt gọn đi một chút rồi cài thêm hoa baby, dùng giấy bóng kính gói lại, thắt ruy băng rồi đưa cho Khang Kiếm - Anh mua tặng cho vợ anh ạ?

- Nếu không thì còn có thể là ai chứ? - Khang Kiếm cười to.

Cô bán hàng thoáng chút ngại ngùng:

- Anh Khang thật là lãng mạn.

Nói đoạn lại khẽ thở dài.

Người dân khắp huyện Vân đều biết chủ tịch Khang có một người vợ không được bình thường, lúc nào cũng trốn sau lưng Khang Kiếm như một đứa trẻ con, hễ không nhìn thấy anh đâu là kêu la thất thanh. Cho nên lúc dự họp, Khang Kiếm sẽ bố trí cho cô một chỗ trong góc phòng, lúc ra ngoài xã giao tiếp khách thì cô ấy sẽ ở bên cạnh phòng của anh; lúc anh đi công tác, cô ấy sẽ nắm chặt lấy tay anh, nửa bước không rời.

Thế nhưng cô ấy lại không biết Khang Kiếm là gì của mình. Trong ý thức của cô ấy chỉ tồn tại một người, chính là đứa con trai đã mất vì tai nạn của nhà họ Thương - Thương Minh Thiên.

- Hôm nay sao không thấy vợ anh đâu? - Hình ảnh chủ tịch huyện Khang Kiếm dắt vợ đi dạo phố đã trở thành một hình ảnh quen thuộc với người dân huyện Vân.

- Hôm nay có mẹ cô ấy tới chơi với cô ấy. - Khang Kiếm gật đầu với cô bán hoa, trả tiền rồi quay người ra về, lòng vô cùng nhẹ nhõm.

Coi như Bạch Nhạn đã có được chút tiến bộ, cô đã có thể ở một mình với bà Bạch Mộ Mai. Lúc đầu, cứ nhìn thấy bà Bạch Mộ Mai là cô trốn mãi không chịu ra.

Điện thoại trong túi áo bỗng reo.

Khang Kiếm lấy ra xem, là nhà ở trên tỉnh gọi tới.

- Kiếm Kiếm, con tan làm chưa?

Bà Lý Tâm Hà hỏi. Ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà cực kỳ phản đối việc Khang Kiếm tới huyện Vân làm việc, Khang Kiếm bèn nói đó là do tổ chức sắp xếp nên họ không còn nói được gì. Ai mà dám đối đầu với tổ chức chứ? Nhưng ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà không tới huyện Vân thăm anh, còn anh vừa phải chăm sóc Bạch Nhạn, vừa bận trăm công nghìn việc nên rất lâu rồi không về nhà. Bình thường họ hay gọi điện thoại cho nhau.

- Dạ, con vừa đi dạo về! Mẹ không ra ngoài đi dạo với bố ạ?

- Hôm nay trên tỉnh đang mưa nên bố mẹ không xuống nhà. Dạo này Bạch Nhạn thế nào rồi?

- Rất tốt ạ.

Bà Lý Tâm Hà thở dài:

- Kiếm Kiếm, công việc của con bận rộn như thế thì sao có thể dắt nó theo mãi, con đưa nó vào viện tâm thần đi.

- Mẹ - Giọng Khang Kiếm lạnh đi - Bạch Nhạn đâu phải bị bệnh, sao mẹ lại nói như thế.

- Kiếm Kiếm, nhà ta nợ ơn nghĩa của nó, chúng ta có thể nuôi nó cả đời. Haizz, ân tình là ân tình, con lại định lấy thân báo ơn thật sao? Đừng làm chuyện ngu ngốc, nó đã như thế thì con buông nó ra đi, sẽ chẳng có ai trách con đâu. Hơn nữa bây giờ hai đứa đã ly hôn, đó không phải là nghĩa vụ của con. Chẳng phải nó vẫn còn mẹ sao, để mẹ nó lo. Sau này con còn phải đảm nhận trọng trách, chẳng lẽ cuộc họp hành hội nghị nào con cũng dắt nó theo?

- Mẹ, chuyện này chúng ta đã nói nhiều lần rồi, chăm sóc Bạch Nhạn không phải là trách nhiệm của ai cả, cô ấy là của con. Con yêu cô ấy.

Đầu dây bên kia im bặt.

Thực ra lần nào gọi điện tới bà Lý Tâm Hà cũng đều mở đầu như thế, sau đó hai mẹ con liền im lặng. Mọi chuyện khác Khang Kiếm đều nghe theo bà, duy chỉ có chuyện của Bạch Nhạn là anh không chịu nhượng bộ.

- Mẹ, nhà vẫn ổn chứ? - Khang Kiếm chủ động lên tiếng.

- Bây giờ bố con nấu cơm còn mẹ hỗ trợ rửa bát. Ông ấy đang tập trồng cây, buổi sáng thì bố mẹ ra công viên hát Kinh dịch, rất tốt. Người giúp việc theo giờ một tuần đến dọn dẹp và giặt giũ hai lần. Tới hôm qua mẹ vừa gọi điện cho thím Ngô, có lẽ thím ấy đã tìm được ông bác ly dị nào rồi, nghe giọng vui vẻ lắm.

- Vậy sao, thế thì tốt quá, mẹ nhớ gửi tiền mừng cho thím ấy nhé. Mẹ, con và Bạch Nhạn cũng rất tốt, mẹ và bố đừng lo lắng.

Bà Lý Tâm Hà ngập ngừng:

- Thời gian trôi nhanh thật, hôm nay đã là kỷ niệm một năm ngày cưới của hai đứa rồi!

Khang Kiếm ngẩn người, bàn tay nắm điện thoại khẽ run lên, trong lòng chấn động:

- Mẹ, mẹ vẫn nhớ ạ?

- Con trai duy nhất của mẹ kết hôn, tuy không tham dự nhưng mẹ luôn nhớ tới ngày này. Kiếm Kiếm, mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, nhưng con không chấp nhận thì mẹ cũng chẳng ép con được. Nghiệp chướng chẳng thể nào dứt nổi, bố con nhà con luôn làm mẹ đau lòng.

- Con và Bạch Nhạn đến với nhau vì tình yêu, không giống với ai khác. Mẹ, con cúp máy đây ạ, Bạch Nhạn đang đợi con.

Đã đi tới cổng khu tập thể Văn hóa nên Khang Kiếm bèn cúp máy, ngẩng đầu lên nhìn thấy Bạch Nhạn đứng trước sân nhà nhìn về phía này với vẻ trông chờ.

Váy hồng màu cánh sen, gương mặt trắng mịn, tóc dài tới eo, đôi chân nhỏ nhắn, từng tấc trắng mịn quyến rũ. Ánh chiều tà rớt qua ngọn cây, rắc từng đốm nắng nhỏ xuống vai và làn da trong suốt không tì vết của cô.

Trong khoảnh khắc ấy, một cảm giác ấm áp, rung động từ từ lấp đầy trái tim Khang Kiếm.

Đúng vậy, hàng ngày đối diện với cô nhưng trong thế giới của cô lại chỉ có hình bóng một người con trai khác, nói không mất mát, không ghen tị là nói dối. Nhưng những điều đó không thể sánh được với việc cô đứng trước mặt anh bằng da bằng thịt. Được cảm nhận hơi ấm của cô, được hít hà hơi thở của cô, được gọi tên cô, được nhìn thấy cô ngước gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh chăm chú, được nắm tay cô đi qua thời gian.

Nếu anh mất cô hoàn toàn, cuộc đời anh còn gì đáng để vui vẻ nữa?

Ai có thể khiến anh nếm trải hương vị tình yêu? Ai có thể mang lại cho anh hơi ấm gia đình? Ai có thể cùng anh chia sẻ những thành công trong sự nghiệp? Ai có thể cùng anh chung sống tới bạc đầu?

Vì thế, không cần phải so đo, anh yêu cô là được, cho dù hiện tại vẫn chưa nhận được sự đáp trả của cô.

Anh mỉm cười đi về phía cô.

- Chủ tịch Khang, xin đợi một lát.

Giữa đường, mẹ của Thương Minh Thiên từ trong nhà chạy ra gọi anh lại.

Ông Thương, bà Thương đã gần như hồi phục lại từ sau nỗi đau mất đi đứa con trai.

Thương Minh Tinh được bố trí phụ trách hậu cần trong huyện Vân. Có một công việc ổn định, chị ta đã trở nên chín chắn và trầm tĩnh hơn trước rất nhiều. Không lâu sau đó thì có một thầy giáo theo đuổi chị ta, hai người họ nhanh chóng trở nên thân mật. Trước đó không lâu, bố mẹ hai bên đã gặp mặt, mùa thu này sẽ tổ chức hôn lễ. Tin vui này đã xua đi nỗi buồn thương vẫn bao phủ nhà họ Thương lâu nay.

Khang Kiếm nhíu mày. Bình thường anh chỉ lịch sự chào hỏi ông bà Thương chứ rất ít khi nói chuyện.

- Đây là món hồi nhỏ con bé thích ăn nhất, tôi… hôm nay tôi có làm một ít. - Bà Thương đưa cho Khang Kiếm một cái đĩa đựng đầy há cảo trứng màu vàng ruộm. - Trước kia nhà nghèo, đến Tết tôi làm cho Minh Thiên mấy cái, nó chỉ ăn một cái, còn lại tranh thủ lúc tôi không để ý là đưa hết cho Bạch Nhạn.

Khang Kiếm bần thần nhận cái đĩa.

- Bây giờ nó như thế, tôi nhìn mà đau lòng, thật có lỗi với nó. Nhưng tôi… - Bà Thương ứa nước mắt, nghẹn ngào không nói được tiếp, vội vã đi vào nhà.

- Cám ơn bác! - Khang Kiếm bưng chiếc đĩa về nhà.

- Bạch Nhạn, có nhớ anh không? - Anh mỉm cười nhìn Bạch Nhạn, nhưng cô không nhìn anh, không nhìn hoa hồng, ánh mắt dính chặt lấy đĩa bánh trứng. Hàng lông mày thanh tú cau lại, ánh mắt thoáng ánh lên vẻ kỳ lạ và nghi hoặc.

- Cậu về rồi! - Bà Bạch Mộ Mai từ trong phòng đi ra, chỉ vào Bạch Nhạn - Hôm nay nó nấu cơm đấy.

- Hả? - Khang Kiếm không dám tin vào tai mình.

Bà Bạch Mộ Mai nhún vai:

- Cũng không biết nó bị làm sao nữa, đang ngồi yên xem tivi thì nó bỗng chạy vào bếp nấu cháo rồi nhào bột làm bánh trứng.

Bánh trứng, món tuyệt chiêu bí truyền của Bạch Nhạn!

Tim Khang Kiếm đập thình thịch, đây là điềm báo trước của kỳ tích chăng?

- Không có chuyện gì nữa thì tôi về đây. - Bà Bạch Mộ Mai liếc bó hoa hồng trong tay anh - Cậu đúng là có lòng.

- Trước đây cháu chẳng mấy khi mua hoa cho cô ấy, hôm nay nhất định phải mua.

Bà Bạch Mộ Mai cười bình thản. Gần đây bà tiều tụy đi nhiều, tóc không nhuộm nữa, phía chân tóc đã lộ ra vài sợi bạc, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng nhiều lên. Bà vẫn tới Trung tâm đào tạo Việt kịch, chỉ nhận dạy chứ không làm quan. Không lên sân khấu nữa, thời gian rảnh rỗi, bà thường xuyên tới thăm Bạch Nhạn.

Nhìn Bạch Nhạn ngơ ngác, ngô nghê, câu nói bà hay nói nhất là: Khi đó thật không nên sinh con ra. Khẩu khí không phải là chán ghét, mà là bất đắc dĩ, luyến tiếc và còn ẩn chứa sự không đành lòng.

- Bà ở lại cùng ăn cơm luôn! - Tâm trạng hưng phấn, Khang Kiếm vào nhà cắm hoa hồng vào một lọ hoa rồi khụt khịt mũi, hít hà hương thơm đã lâu không ngửi thấy của món tuyệt chiêu bí truyền.

- Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của hai đứa, tôi không làm bà già lắm chuyện đâu. - Đi tới trước mặt Bạch Nhạn, bà Bạch Mộ Mai lau mồ hôi trên trán cho cô - Nhạn Nhạn, mẹ về đây.

- Con chào mẹ! - Bạch Nhạn trả lời một cách máy móc.

Bà Bạch Mộ Mai phải tốn rất nhiều thời gian cô mới chịu gọi bà là mẹ, nhưng ánh mắt nhìn bà vẫn hết sức xa lạ.

Bà Bạch Mộ Mai dở khóc dở cười.

Khang Kiếm tiễn bà ra cổng lớn.

Đối với bà Bạch Mộ Mai, Khang Kiếm vẫn tỏ ra xa cách, nhưng cũng không muốn so đo tính toán điều gì. n oán giữa bà và bố mẹ anh, anh không quản nổi. Anh chỉ nghĩ rằng, bà ta là mẹ của Bạch Nhạn, bà ta có thể mang lại cho Bạch Nhạn một chút tình mẹ là tốt rồi.

Quay về đã thấy Bạch Nhạn ngồi cạnh bàn, nhìn đĩa bánh trứng không chớp mắt.

- Em muốn ăn không? - Khang Kiếm cúi xuống hôn lên trán cô.

Cô gật đầu rồi làm động tác nuốt nước bọt khiến Khang Kiếm hết sức mừng rỡ. Anh đưa tay kéo cô vào lòng, không kìm chế được mà xiết thật chặt.

Đã rất lâu rồi họ không thân mật như vậy, cơ thể của Khang Kiếm lại phản ứng theo bản năng.

Cơ thể Bạch Nhạn rất tự nhiên mà cảm nhận được sự cương cứng của anh, cô dịu dàng nép sát vào anh, nhưng ánh mắt vẫn đau đáu nhìn vào đĩa há cảo trứng trên bàn.

Khang Kiếm bật cười lắc đầu:

- Cô bé ngốc này, sau này em khỏi rồi, anh nhất định phải nói cho em biết, đúng hôm kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng ta, em đáng xấu hổ đến thế nào, người thì ở trong lòng anh mà lòng thì vẫn cứ nghĩ tới một đĩa há cảo trứng.

Anh hít sâu một hơi, nén lại ngọn lửa đang bừng lên trong lòng rồi đi vào trong bếp múc cháo, mang bánh trứng ra.

Khỏi phải nói, tài nghệ của Bạch Nhạn vẫn không suy giảm chút nào.

Anh ăn hai bát cháo và rất nhiều bánh.

Thu dọn bát đũa xong, anh không cùng cô xem tivi như mọi ngày mà dắt cô vào căn phòng cô ở trước đây, giờ đã được sửa lại thành phòng làm việc của anh.

- Em ngồi đi! - Anh dịu dàng ấn cô ngồi xuống ghế rồi cũng tự kéo ghế cho mình, làm ra vẻ bí ẩn lôi từ trong ngăn kéo ra một xấp giấy đỏ.

Mắt Bạch Nhạn ánh lên một tia lửa.

- Không được cười đâu đấy! - Anh véo chóp mũi xinh của cô - Từ nhỏ tới lớn anh chưa bao giờ làm thủ công, đây là một thử thách rất lớn, có điều anh đã tải ở trên mạng về rất nhiều cách gấp, tập lâu ơi là lâu. Bà xã, em xem anh đàn ông hơn ba chục tuổi đầu còn bò ra bàn gấp hoa hồng, nói ra người ta chẳng cười cho thối mũi. Nhưng biết làm thế nào được, ai bảo vợ yêu của anh thích, bông hoa hồng người ta tặng từ đời tám hoánh nào rồi mà vẫn nâng niu như vật báu, đã tan thành mấy mảnh mà vẫn nâng niu trong tay. Cho nên anh đành thân chinh ra trận, nếu không cô ấy sẽ vĩnh viễn không biết được chồng cô ấy yêu cô ấy đến mức nào.

Anh mỉm cười huơ một tờ giấy đỏ trước mặt cô:

- Nhìn kỹ đây, chủ tịch huyện Khang Kiếm gấp hoa hồng giấy, chỉ một lần thôi đấy, không có lần thứ hai. Bà xã, anh yêu em.

Anh ghé đầu qua khẽ hôn lên đôi môi mọng nước mềm mại của cô.

Nụ hôn này khiến sóng lòng anh run rẩy từng cơn.

Bạch Nhạn lẳng lặng ngồi đó nhìn anh cắt cắt gấp gấp, con ngươi như bất động.

Việc gấp hoa hồng giấy thật quá phức tạp, Khang Kiếm nhớ là lúc tập luyện đã từng thành công, tại sao hôm nay lại quên béng mất? Anh nhíu mày cầm tờ giấy lật tới lật lui, lúc thì gấp vào trong, lúc thì lộn ra ngoài, mồ hôi túa ra trên trán, khó khăn lắm mới ra được sản phẩm.

Bông hồng này quả thật không phải chỉ xấu bình thường, Khang Kiếm thở dài.

Thấy anh như vậy, hơi thở của Bạch Nhạn cũng chậm lại, như sợ mình sẽ làm phiền anh.

- Anh cố hết sức rồi đó bà xã. - Khang Kiếm lắc đầu với vẻ thất bại rồi đưa bông hồng cho Bạch Nhạn - Em cứ chơi trước đi, sau này anh tập tiếp rồi gấp lại cho em.

Nhận bông hồng giấy, Bạch Nhạn nắm chặt trong tay, đầu cúi gằm, người không nhúc nhích.

- Nếu muốn nói là rất xấu thì em cứ nói đi, tim anh khỏe, sức chịu đựng cao. Bạch Nhạn… - Khang Kiếm bỗng trợn tròn mắt, anh nhìn thấy trên bông hồng giấy bỗng ướt đẫm một mảng, màu đỏ thẫm dần loang rộng.

- Khang Kiếm, Minh Thiên không gấp thế này. - Bạch Nhạn ngẩng lên, nước mắt giàn giụa.

- Vậy cậu ấy gấp như thế nào? - Giọng Khang Kiếm vừa khàn đặc vừa thấp thỏm.

70. Chương 15.1

Chương 15: Nơi cuối con đường

Bạch Nhạn không nói gì mà chỉ lắc đầu, từng giọt nước mắt lăn xuống gò má.

- Nói cho anh biết, cậu ấy gấp thế nào? – Khang Kiếm nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến.

- Chuyện đó… không quan trọng. – Bạch Nhạn cắn môi, lắc đầu nguây nguẩy.

- Vậy chuyện gì mới quan trọng? – Lúc hỏi câu hỏi này, tim Khang Kiếm run lên, một niềm vui vô bờ bến cuộn trào như ngàn cơn sóng cả.

Bạch Nhạn bỗng òa khóc rồi nhào vào lòng anh, ghì chặt lấy cổ anh, vùi đầu vào đó:

- Khang Kiếm, xin lỗi, em xin lỗi…

Hai cánh tay Khang Kiếm cứng đờ trong không trung, nhưng chỉ một giây sau anh cũng ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về lên lưng cô.

- Cô bé ngốc nghếch này, không sao đâu, không sao đâu mà. – Anh cứ lẩm bẩm mãi, khóe mắt cũng nóng lên.

Anh ngẩng đầu lên nhìn trần nhà hít một hơi thật sâu, thật sự là không sao hết, chỉ cần cô có thể bước ra khỏi thế giới khép kín của mình, nhận ra anh, yêu thương anh thì dù ấm ức đến mấy, đợi chờ đến mấy anh đều có thể chịu đựng được.

Nước mắt của Bạch Nhạn ùa ra như đê vỡ, rơi mãi không ngừng.

Cô khóc một lúc, ngẩng đầu lên nhìn anh rồi lại vùi mặt vào lòng anh khóc tiếp.

Chiếc áo sơ mi trắng của anh ướt đẫm nước mắt nước mũi của cô, nhưng anh cũng mặc kệ, chỉ ôm chặt lấy cô, để cô khóc cho thỏa.

Từ sau khi Thương Minh Thiên qua đời, cô chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, tất cả bi thương đều nén trong lòng, tới mức mất đi lý trí. Có đôi lúc, cảm xúc được khơi thông, được bộc lộ ra ngoài cũng sẽ dễ dàng đối diện hơn.

Cuối cùng, Bạch Nhạn ngừng khóc, bờ vai run rẩy gục trong lòng anh phập phồng thở khẽ.

Anh khép hai đầu gối lại để cô ngồi được thoải mái, đau lòng nhìn đôi mắt sưng húp của cô.

- Khang Kiếm – Bạch Nhạn chớp mắt rồi áp đôi má ướt đẫm vào mặt anh – Xin lỗi, em… không nên quên anh. Thực ra em không chỉ có một mình, em còn có anh.

- Ừ! – Anh gật đầu, nhìn cô bằng ánh mắt khích lệ.

- Trước khi quen anh, trong thế giới của em chỉ có… Minh Thiên, - Bạch Nhạn ngừng lại một lát – Anh ấy khiến em cảm thấy việc em có mặt trên cõi đời này không phải là một sai lầm. Khi chúng ta mới kết hôn, sự lạnh nhạt của anh, sự xúc phạm của mẹ anh và còn rất nhiều chuyện nữa, thật sự khiến em rất đau khổ và hoang mang, nhưng chỉ cần nghĩ tới Minh Thiên, em sẽ chịu đựng được. Em không thể nói hết được anh ấy có ý nghĩa như thế nào đối với em, giống như xương sống của cơ thể vậy, anh ấy… đột ngột ra đi, em… người em như quỵ xuống…

- Muốn chữa trị vết thương lòng cần phải có thời gian. – Anh khẽ nói, trên môi thấp thoáng một nụ cười.

Cô thẫn thờ nhìn vào đôi mắt dịu dàng của anh, chau mày đầy áy náy:

- Khang Kiếm, anh có trách em không?

Anh vuốt ve khuôn mặt cô:

- Em là vợ anh nhưng lại nghĩ về người đàn ông khác, đương nhiên anh phải trách em rồi. Nhưng anh cũng có trách nhiệm, nếu hôm đó anh ở bên em, ôm em, thì em sẽ không suy sụp tới mức tự khép mình để trốn tránh. Thực ra không phải là em suy sụp, mà là em đang trốn tránh, em đang sợ hãi. Trước đây cái em có được, cái em cho rằng không có gì có thể thay đổi được chính là tình yêu thương của Thương Minh Thiên dành cho em. Giờ cậu ấy nhắm mắt xuôi tay nên em hoảng sợ, em cảm thấy sợ hãi tất cả mọi thứ, thậm chí em còn tưởng tượng ra một ngày nào đó anh cũng sẽ rời xa em. Cho nên em tự thôi miên bản thân mình, cắt đứt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài. Trong thế giới ấy của em, không có mất mát, không có ly biệt, cũng không có khổ đau.

Cô nhìn anh đăm đăm, rất lâu sau mới lên tiếng:

- Anh… có rời xa em không?

- Cô bé ngốc – Anh mỉm cười véo mũi cô – Thiên la địa võng em giăng ra đã buộc anh lại rồi, anh còn đi đâu được nữa? Hơn nữa anh cũng không nỡ rời xa em, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm mà.

Cô khẽ thở dài, cầm tay anh đặt lên tim mình:

- Đúng vậy, em rất sợ, em sợ chỉ còn lại một mình em trên thế giới này, đi tới đâu cũng bị lườm nguýt và giễu cợt, như thể em tồn tại trên đời này là một gánh nặng vậy. Không có sự khích lệ của Minh Thiên, em sẽ không thể đối diện được với những điều đó. Bây giờ em biết là em sai rồi, không có Minh Thiên, em… vẫn còn có anh, anh vẫn cần tình yêu của em…

- Đây mới là bà xã thông minh của anh. Không phải là không có Minh Thiên nên mới có anh, mà là từ trước đến nay em luôn có anh. – Không dám thể hiện sự vui mừng quá mức, anh thận trọng hôn lên môi cô – Nói cho anh biết, trong lòng còn đau không?

- Đau, nghĩ tới việc Minh Thiên ra đi là tim em lại quặn đau. – Cô thành thật nhìn thẳng vào mắt anh. – Nhưng anh quan trọng hơn.

- Quan trọng như thế nào? – Anh cắn ngón tay cô dụ dỗ, muốn giúp cô giải tỏa một lần cho hết những vướng mắc trong lòng.

- Chúng ta là người một nhà. – Cô nói từng chữ từng câu, rất chậm, nhưng lại rất mạnh mẽ - Em không thể làm cho người yêu em phải mệt mỏi và thất vọng.

- Bà xã, có mệt mỏi hay thất vọng cũng không sao, quan trọng nhất là em phải khiến anh cảm nhận được tình yêu của em. Cũng như khi anh ở Dư Châu, mặc dù tương lai mù mịt, nhưng em đã nói dù năm năm hay mười năm em cũng đợi anh, nên anh không tuyệt vọng. Khi biết được em đã dùng những kế sách vô cùng khôn ngoan để anh được bình an, anh rất áy náy, tự trách bản thân mình, nhưng anh lại cảm thấy hạnh phúc. Thì ra với em anh lại quan trọng đến vậy, thì ra em yêu anh như vậy.

- Khang Kiếm, tại em hết, em khiến anh phải lo lắng. – Cô cúi đầu nhìn bông hồng giấy không ra hình dạng gì trong tay mình.

Thì ra, đối với anh cô cũng quan trọng như vậy, thì ra, anh cũng yêu cô như vậy.

Môi Khang Kiếm cong lên:

- Bà xã, sau này chuyện gì cũng có thể quên, nhưng không được phép quên tình yêu anh dành cho em. Ngồi dậy đi, chân anh tê cứng rồi, để anh giúp em tắm rửa.

- Hả? – Cô nhìn anh thắc mắc.

Anh bật cười véo má cô:

- Em mất tỉnh táo suốt bốn tháng nay, có chuyện gì của em mà không đến tay anh làm đâu.

Cô thẹn thùng đứng dậy, ngoảnh mặt ra chỗ khác:

- Từ hôm nay trở đi, em… tự em làm.

- Vợ ơi, anh không trách em đâu, mà ngược lại còn rất hưởng thụ nữa. Trái tim em quên mất anh, nhưng cơ thể em vẫn nhớ tới anh, đó là niềm vui duy nhất của anh. – Anh xoa chân rồi đứng dậy dắt cô vào nhà tắm.

Thật kỳ lạ, thần trí vừa tỉnh táo thì cũng dần nhớ lại hết mọi chuyện.

Bạch Nhạn nhớ ra buổi trưa ngày đầu xuân, Thương Minh Tinh và Lãnh Phong cùng ngồi trong căn hộ của Lãnh Phong, nói với cô về tai nạn của Minh Thiên, nhớ ra mình đi tới phòng phẫu thuật trong tâm trạng mất kiểm soát, sau đó ký ức bèn dừng lại ở đó. Khi tỉnh lại, Khang Kiếm đã ngồi trước mặt cô, đưa cho cô một bông hồng giấy, trong phòng nóng nực, ngoài cửa sổ, dế mèn rên rỉ, trời đã vào hè!

Bốn tháng này, anh đã làm những gì cho cô, làm thế nào lại quay về ở trong căn nhà mái bằng nhỏ trước đây, cô không hỏi kỹ, cũng không cần hỏi, chỉ cần nhớ rằng anh yêu cô là được rồi.

Tình yêu, tiếp thêm cho người ta sức mạnh, tiếp thêm cho người ta dũng khí để xoa dịu đau khổ và có thêm hy vọng.

Minh Thiên, cái tên này cô sẽ vĩnh viễn khắc ghi tận đáy lòng, chỉ ở trong đáy lòng mà thôi, không còn gì khác.

Con người không thể vì một lần mất mát mà phủ nhận cả một đời người, con người có quyền làm cho bản thân mình hạnh phúc, bởi vì giờ phút này, cô không chỉ thuộc về chính bản thân cô.

Một tia nắng mai rọi vào phòng ngủ, Bạch Nhạn khẽ trở mình. Hơi thở đều đều bên gối và hơi ấm từ cơ thể nằm sát bên cô dưới lớp chăn đang nhắc nhở cho cô biết, người đàn ông này trân trọng cô đến nhường nào.

Những cái ôm giữa họ vẫn thân mật như xưa, như thể chưa từng có bốn tháng trời xa lạ, cô không hề cảm thấy khác lạ hay ngại ngùng, dường như cơ thể có một hệ thống ghi nhớ độc lập, một khi đã tiếp xúc thì sẽ gợi lại sự quen thuộc.

Đây là phòng ngủ trước kia của bà Bạch Mộ Mai, ngoài chiếc giường ngủ đã được đổi thành cỡ lớn hơn, mọi đồ dùng khác đều không thay đổi. Tối hôm qua lúc cô tắm, anh sợ cô trượt ngã nên cũng ở lại trong phòng tắm. Cởi quần áo trước mặt anh, để lộ tấm thân trần, cô hơi thẹn thùng nhưng không hề cảm thấy khó chịu.

Tắm xong, họ lên giường đi ngủ.

Anh ôm chặt cô vào trong lòng, chỉ ôm mà thôi. Chỉ thế thôi anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Anh sợ cô vừa tỉnh lại, tâm lý vẫn chưa thể tiếp nhận được sự thân mật quá mức, anh muốn đợi tới lúc cô tiếp nhận anh một cách tự nhiên.

Họ trò chuyện hồi lâu. Anh nói về công việc của anh, nói về việc bài trí căn hộ mới ở Tân Giang. Gỡ được tảng đá đè nặng trong lòng, anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong giấc mơ cũng mỉm cười.

Khang Kiếm bỗng thay đổi tư thế, vùi mặt vào cổ cô rồi nằm im không nhúc nhích, hình như anh đang ngủ rất ngon.

Cô cẩn thận dịch người ra rồi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xanh xao đang tì vào vai mình, lông mi anh khẽ động đậy, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng mím chặt. Cô khẽ thở dài trong lòng, thực ra anh chẳng hề ngủ say, dường như lúc nào cũng trong trạng thái cảnh giác. Hơn một trăm đêm qua, việc cô mất đi ý thức chắc hẳn đã khiến anh vô cùng lo lắng!

Cô vừa hơi cử động thì Khang Kiếm đã lập tức mở mắt ra, xiết chặt lấy cô:

- Tiểu Nhạn, em định làm gì?

- Em dậy nấu bữa sáng cho anh.

Khang Kiếm chớp mắt rồi thở hắt ra:

- Hôm nay là thứ Bảy, không phải đi làm, chúng ta ra ngoài ăn. Ăn xong mình đi dạo.

Cô "vâng"một tiếng rồi thả lỏng cơ thể, nép sát vào anh.

Họ ngủ nướng đến tận chín giờ hơn mới tỉnh, đánh răng rửa mặt xong họ tới ăn tại một quán cháo đối diện khu tập thể Văn hóa.

- Anh Khang đưa vợ đi dạo phố đấy à! – Ông chủ tiệm cháo nhiệt tình chào hỏi.

Khang Kiếm gật đầu cười.

- Anh quen thân với họ lắm à? – Cô thoáng kinh ngạc.

- Chúng ta là khách quen ở quán này, ông chủ toàn dành những bát cháo nhiều và đặc nhất cho chúng ta, phải không ông chủ? – Khang Kiếm ngoái lại hỏi.

Hai con mắt của ông chủ quán cháo thiếu điều muốn lòi ra khỏi tròng, chủ tịch Khang vừa nói chuyện với bà xã của anh ta sao? Cô ấy hiểu được sao?

Ra khỏi quán cháo, Khang Kiếm nắm tay Bạch Nhạn:

- Nói ra thì em là người huyện Vân chính cống, bây giờ em hãy phát huy tinh thần chủ nhà để đưa anh tới những nơi em muốn tới nhất.

Bạch Nhạn đưa anh tới trường học, tới rừng cây nhỏ ở ngoại ô, tới một siêu thị nhỏ gần bệnh viện… Những nơi này đều là những nơi cô và Minh Thiên đã từng lui tới, hôm nay coi như đó là một lời vĩnh biệt chính thức. Sau này tất cả sẽ chỉ ở trong ký ức, cô muốn toàn tâm toàn ý dành tình yêu cho Khang Kiếm.

Trên đường đi, họ không nói gì nhiều, cô dừng lại thì anh dừng lại, cô ngắm nhìn cảnh vật xung quanh còn anh ngắm cô.

- Được rồi, chúng ta về nhà thôi!

Đi một vòng hơi mệt, lại sắp đến giữa trưa, cả hai đều vã mồ hôi.

- Tiểu Nhạn – Khang Kiếm kéo cô tới dưới một bóng cây – Không cần phải cố quên đi điều gì, em muốn nhắc đến Minh Thiên cũng được. Quá khứ giữa em và cậu ấy, anh không thể thay thế, nhưng hiện tại và tương lai mà anh đem tới cho em, cậu ấy cũng không thể thay thế. Anh và cậu ấy không thể so sánh với nhau.

Cô ngẩng đầu lên vuốt ve khuôn mặt anh. Bàn tay cô chạm vào làn da anh ấm áp, nụ cười của anh cũng thật ấm áp.

Cô hơi ngước lên, môi kề sát tai anh.

- Khang Kiếm, em yêu anh!

Dường như đó không phải là một câu tình tự, mà là một lời bảo đảm trịnh trọng.

Khang Kiếm mỉm cười ôm chặt cô.

Hai ngày cuối tuần, hiếm khi có dịp sếp Khang không phải lo công việc mà chỉ toàn tâm toàn ý ở bên bà xã. Vì sợ mọi người kinh động chạy tới quấy rầy thời gian riêng của hai người nên anh chưa báo tin Bạch Nhạn đã hồi phục với ai.

Hai ngày trôi qua trong bình yên. Anh âm thầm quan sát Bạch Nhạn, khi đi vào trong sân, nhìn thấy cửa sổ nhà họ Thương, cô chỉ thở dài một tiếng, trên mặt không hề để lộ ra vẻ khổ sở đau đớn mãnh liệt nào.

Có lẽ trong bốn tháng vừa qua, cùng với việc khép kín thế giới của chính mình, cô cũng đang cố gắng điều trị vết thương lòng!

Thứ Hai đi làm, buổi sáng có hội nghị về phòng chống bão lụt toàn huyện được tổ chức tại Trung tâm Hội nghị Huyện ủy, Khang Kiếm là người phát biểu đầu tiên.

Bà Bạch Mộ Mai gọi điện tới hỏi có cần bà đến trông Bạch Nhạn không? Khang Kiếm nói không cần. Thật lòng mà nói, anh sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, có Bạch Nhạn đi theo, anh vẫn yên tâm hơn.

- Hồi trước em giống một cái cặp tài liệu đi theo anh khắp mọi nơi.

Đi trên đường, nghe anh kể chuyện cô theo anh đi làm, đi công tác, đi xã giao, mặt Bạch Nhạn đỏ như quả cà chua chín, không đủ can đảm đi về phía trước.

Rồi cô bỗng nghiêng đầu, hùng hồn nói:

- Có điều anh cũng phải cảm ơn em. Em không trở nên ngốc nghếch như vậy thì đâu có hình tượng gần gũi dân chúng của anh hiện nay. Nói ra thì sự hy sinh của em thật là vĩ đại.

Khang Kiếm không cười, nhưng trong lòng đầy xúc động. Giọng lưỡi trêu chọc này của Bạch Nhạn đã lâu lắm rồi không được nghe!

- Vâng, thưa bà xã, em là vợ hiền tài giỏi của anh. – Anh nhắm mắt lại đầy vẻ cưng chiều.

Họ đi vào huyện ủy. Những người đi ngang qua đều cung kính chào hỏi Khang Kiếm, không ai ngạc nhiên khi nhìn thấy Bạch Nhạn, cũng không ai phát hiện ra Bạch Nhạn hôm nay có gì khác thường.

Bạch Nhạn trợn mắt nhìn trời, câm nín!

Bài phát biểu đã được Giản Đơn biên tập và soát lỗi xong xuôi, nằm ngay ngắn trên bàn Khang Kiếm.

Anh nói với Bạch Nhạn:

- Em tự tìm một quyển tạp chí mà xem, anh nhẩm lại bài phát biểu trước đã.

Bạch Nhạn đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Báo thì là báo Đảng, tạp chí nếu không phải là Chuyện trò nửa tháng thì lại là Công tác Đảng vụ. Cái miệng nhỏ dẩu ra, cô buồn chán lấy một chiếc bút vẽ linh tinh ra giấy, trong lòng thầm tính mấy ngày nữa sẽ quay về Tân Giang đi làm, cô cũng muốn xem xét tình hình trang trí ngôi nhà mới.

- Sếp Khang, chúng ta đi thôi. – Giản Đơn cầm một tập biên bản cuộc họp đi vào, liếc Bạch Nhạn một cái.

Khang Kiếm nhìn đồng hồ rồi gật đầu, vỗ vỗ Bạch Nhạn:

- Tiểu Nhạn, em ở lại đây hay đi tới hội trường cùng anh?

- Ai mà thèm nghe anh ba hoa khoác lác, em ở đây thôi. Hi, anh Giản Đơn! – Cô ngước mắt lên mỉm cười với Giản Đơn.

- Chị… chị… - Giản Đơn chỉ vào cô với vẻ kinh hoàng, mồm há hốc, nói không nên lời.

- Mặt em có dính gì sao? – Bạch Nhạn băn khoăn đưa tay lên mặt.

- Chị tỉnh rồi hả! – Giản Đơn nhìn Khang Kiếm với vẻ dò hỏi, rồi lại nhìn Bạch Nhạn, mặt đỏ phừng phừng vì kích động.

Khang Kiếm mỉm cười cầm tập bản thảo đi ra ngoài.

Bạch Nhạn hiểu ra, trừng mắt nhìn Giản Đơn:

- Cái gì mà tỉnh rồi, em có hôn mê đâu, chỉ bị ốm mấy ngày thôi mà.

Giản Đơn nhéo tay mình một cái, đau quá!

- Đúng, đúng, ốm mấy ngày… ê, không phải mấy ngày mà là hơn một trăm ngày đấy. Bạch Nhạn, chị tính nhầm rồi. – Giản Đơn rất thật thà.

- Cậu Giản? – Đi tới tận đầu cầu thang rồi mà Khang Kiếm vẫn chưa thấy Giản Đơn đi theo.

- Sếp Khang, em tới ngay đây ạ. – Giản Đơn vừa lắc đầu vừa than thở, rút điện thoại ra cuống quýt ấn số - Em yêu ơi, mau, em mau xin nghỉ phép tới huyện Vân ngay. Không phải Bạch Nhạn bị làm sao, à, đúng là cô ấy bị làm sao. Em đừng cuống, không phải tin xấu mà là tin lành, cô ấy bình thường rồi, đang lườm anh đây này…

Đứng cách Giản Đơn khoảng một cánh tay, Bạch Nhạn vẫn có thể nghe thấy một tiếng thét kinh thiên động địa vọng ra từ điện thoại, cô nhún vai với vẻ hết chịu nổi.

Không hiểu sao, khóe mắt lại cay xè.

Có lẽ là vì quá hạnh phúc!

Sáu giờ sáng, Khang Kiếm tỉnh dậy theo đúng đồng hồ sinh học.

Vừa mở mắt, anh đã thấy Bạch Nhạn đang dựa đầu vào gối, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh mỉm cười ngồi dậy, đưa tay ôm chặt cô vào lòng, cùng cô ngắm ban mai ngoài cửa sổ. Mặt trời rọi từng tia nắng vào mảnh sân nhỏ bên ngoài, chiếu lên cây cỏ hoa lá thành một ánh hồng đẹp đẽ.

- Em đang nhớ hội Liễu Tinh à? – Anh hạ giọng hỏi.

Bạch Nhạn không trả lời mà chỉ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Nhận được điện thoại của Giản Đơn, Liễu Tinh, y tá trưởng phòng phẫu thuật và mấy cô y tá lập tức đi xe tới. Giây phút nhìn thấy Bạch Nhạn, mấy người ôm nhau vừa khóc vừa cười. Khang Kiếm đích thân bố trí xe đưa họ đi thăm quan mấy cảnh đẹp khá có tiếng ở huyện Vân. Sau đó Bạch Nhạn mua một đống rau, tụ tập trong sân ăn lẩu giữa trời hè nóng bức. Để họ được tự nhiên, đến tối muộn Khang Kiếm mới về nhà.

Giản Đơn đưa bọn họ về khách sạn nghỉ ngơi. Ngồi bên chiếc bàn ngổn ngang chén đũa, Bạch Nhạn tì tay lên cằm cười ngu ngơ.

- Vui không? – Anh ôm lấy cô từ phía sau.

- Khang Kiếm, mọi thứ trước đây dần dần trở lại rồi. – Cô ngẩng đầu lên đón nụ hôn của anh.

- Bạn bè thân thuộc, những đề tài thân thuộc, những người cùng bàn tán… A, thực ra em không nói gì, em chỉ nghe thôi, nhưng trong lòng em rất vui, như thể em chưa từng rời xa bọn họ. À, đúng rồi, Lâm Phong đã sinh được một bé trai, lần này cô ấy có thể nở mày nở mặt vì có cậu con trai rồi.

- Ai cơ? – Cái tên này nghe thật xa lạ.

- Bạn học của em ở trường y tá, cũng là đồng nghiệp của em, là một đại mỹ nhân siêu cấp giống như Y Đồng Đồng… - Cô im bặt rồi liếc nhìn Khang Kiếm.

- Em nói tiếp đi! – Vẻ mặt anh vẫn bình thản.

Cái tên Y Đồng Đồng đã phai nhạt theo thời gian, gần như sắp biến mất hoàn toàn, không thể khiến trái tim gợn lên một gợn sóng nhỏ. Lần cuối cùng anh gặp cô ta là ở chợ xe cũ. Sau đó cô ta gọi điện cho anh một lần, nói cô ta đang ở miền Nam, quen được một người bạn tốt, có khả năng sẽ giúp cô ta xuất ngoại. Anh không nói gì, nghe xong thì đi làm việc.

Bạch Nhạn le lưỡi tinh nghịch:

- Lâm Phong cưới một anh chàng thiếu gia con nhà giàu, một lòng muốn sinh đứa con trai để trói buộc hôn nhân, nhưng chồng cô ấy có bồ, có cả con bên ngoài. Mặc dù thấy cô ấy làm như vậy thật đáng thương, nhưng đó là cuộc đời của cô ấy, mỗi người đều có cách sống riêng của mình, bây giờ Lâm Phong đã đạt được mục đích, em thật mừng cho cô ấy!

- Còn em, em có mục tiêu gì? – Anh cúi đầu, khóa chặt môi cô. Trời ạ, cô ăn bao nhiêu ớt mà môi lại cay như vậy.

- Mục tiêu của em là…

Chưa kịp nói hết câu thì lưỡi anh đã cuốn sâu vào trong miệng cô. Đầu tiên cô đáp trả lại một cách bị động, sau đó dưới sự triền miên quấn quýt của môi lưỡi anh, hơi thở của cô dần hỗn loạn.

- Tiểu Nhạn, chúng ta cũng nên có con rồi. Sinh cho anh một đứa con gái giống em nhé?

- Chúng ta… - Giọng nói trầm khàn của anh khiến cô run lên, hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai cô.

- Anh rất muốn nhìn thấy dáng vẻ của em hồi nhỏ… lanh lợi, tinh quái, thông minh, kiên cường… - Nụ hôn của anh càng lúc càng nồng nàn, gấp gáp.

Mặt Bạch Nhạn nóng bừng lên, tim đập thình thịch. Gió đêm thổi tóc cô tung bay.

Sinh một đứa con, đứa con của anh và cô, để tình yêu được tiếp nối.

Có sinh không?

Tại sao lại không chứ?

Cô đưa tay vòng qua cổ anh, để anh bế cô đi qua mảnh sân nhỏ vào phòng ngủ. Anh không bật đèn, nhưng qua khung cửa sổ không rèm, ánh trăng lấp loáng như nước chập chờn lay động, khiến cửa phòng chìm trong một màn huyền ảo, mơ hồ.

- Tiểu biệt thắng tân hôn. Cách xa nhau bốn tháng, đến tu sĩ cũng phải phát điên. Bà xã… có nhớ anh không? – Anh đặt cô nằm lên chiếc giường rộng rãi rồi nhanh chóng cởi quần áo của cả hai. Làn da trần của cô tiếp xúc với lớp ga giường mát lạnh, sự tiếp xúc ấy kích thích cô, khiến hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

- Chúng ta đâu có xa cách, bốn tháng qua luôn dính với nhau như hình với bóng còn gì. – Nhắc đến chuyện này đúng là hơi xấu hổ.

- Như hình với bóng là thể xác, chứ không phải trái tim em.

Cô đau lòng vuốt ve gương mặt anh:

- Bây giờ thì sao?

- Bây giờ, chúng ta ở bên nhau. – Cô vừa dứt lời thì người anh đã đè lên người cô, dịu dàng tiến sâu vào cơ thể cô, từng nụ hôn nóng bỏng phủ khắp người cô, cô không còn có thể nghĩ thêm được điều gì nữa…

Tất cả đều hết sức tự nhiên.

- Sao em không nói gì nữa? – Khang Kiếm tì cằm lên đầu cô rồi khẽ lay vai cô.

- Em đang nghĩ tới chuyện tối qua. – Bạch Nhạn thở một hơi thật sâu, xoay người nằm lên ngực anh.

- Tối qua, có được không? – Anh khẽ hỏi, giọng khàn đặc.

- Được! – Cô thành thật gật đầu, không hề thẹn thùng - Ở bên anh, làm gì cũng tốt.

- Bà xã, đây là lời tỏ tình cảm động nhất mà anh được nghe đấy.

Cô cười bẽn lẽn:

- Chẳng lẽ hồi trước em lại sơ ý đến thế?

- Không phải, mà là sáng nay được nghe câu này của em, anh thấy rất ấm lòng. Bà xã, bây giờ anh rất tự tin với cuộc hôn nhân của chúng mình, anh tin rằng dù có gặp chuyện gì đi nữa thì chúng mình vẫn luôn kiên định không thay đổi, sẽ không lo được lo mất nữa, đúng không em?

- Đúng, không có trở ngại nào là không vượt qua được.

Anh nâng cằm cô lên, nhìn cô rồi nói với vẻ hết sức nghiêm túc:

- Theo anh lên tỉnh gặp bố mẹ nhé!

Cô gật đầu không chút do dự:

- Vâng!

- Có thể mẹ anh sẽ nói những lời khó nghe, có thể bố anh sẽ không được nhiệt tình cho lắm, nhưng em phải tin ở anh, không được phép có bất kỳ sự dao động nào.

Bạch Nhạn cười:

- Khang Kiếm, mấy chuyện đó chẳng ảnh hưởng gì đến em cả, mấy năm nay em đã miễn dịch từ lâu rồi.

- Không giống nhau đâu, Tiểu Nhạn. Người ngoài nói lời ác độc đến đâu em cũng có thể coi như gió thoảng bên tai, nhưng lời nói của người nhà có thể em sẽ để tâm, bởi vì em quá coi trọng sự công nhận của họ. Anh đã tiêm vacxin dự phòng rồi, đến lúc đó em không được nói một đằng làm một nẻo.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của anh, khóe môi Bạch Nhạn khẽ cong lên:

- Sông có khúc người có lúc. Chỉ cần là vì anh, bây giờ chuyện gì em cũng có thể chịu đựng được. Hơn nữa anh tin tưởng em thêm một chút được không, chưa biết chừng họ sẽ nhanh chóng thích em thôi. Em không phải người hiền lành đâu, em là hồ ly tinh, giỏi nhất là mê hoặc người khác đó.

Ngoài cửa sổ mặt trời dần ló rạng, nhiệt độ trong phòng tăng lên theo. Lòng Khang Kiếm như có cơn bão tràn qua cuộn sóng tung trời.

Anh thật sự không còn gì phải lo lắng nữa.

Hơi thở của anh thoáng run rẩy, anh đưa tay ôm chặt người con gái trước mặt vào lòng, không bao giờ muốn buông ra.

Anh vùi mặt vào vai cô, phải cố gắng hết sức anh mới có thể nén nổi nước mắt.

Trên trời cao, những tán mây thấp đã bị gió thổi tan, từ giờ trở đi sẽ chỉ có những khoảnh khắc trời quang mây tạnh đẹp đẽ.

Sau khi ly hôn, sau khi chia ly, họ trải qua vô số sự giày vò, cuối cùng cũng có thể nắm tay nhau bước sang một trang mới.

71. Chương 15.2

Hôm sau, Liễu Tinh và các bạn đồng nghiệp trở về Tân Giang để đi làm. Cảm thấy Bạch Nhạn vẫn cần phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nên Khang Kiếm quyết định sau khi họ lên tỉnh kết hôn xong, cô mới quay trở lại bệnh viện làm việc.

Liễu Tinh không nỡ rời xa Bạch Nhạn, cũng không nỡ rời xa Giản Đơn, lúc chia tay, cô nàng cứ không ngừng lau nước mắt. Khang Kiếm nói đùa rằng nếu cô nàng muốn tới ủng hộ sự nghiệp y học của huyện Vân thì anh nhiệt liệt hoan nghênh. Nghe xong Liễu Tinh cứ liếc nhìn Giản Đơn, thật sự cũng có chút động lòng.

Nhìn chiếc xe mất hút trong tầm mắt, Bạch Nhạn cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng cô nhanh chóng lấy lại sự thoải mái. Bây giờ cô giống như một con sâu gạo nhàn rỗi cả ngày, nhưng có thể ở bên Khang Kiếm, và sống cuộc sống hai người ngọt ngào như đang đi nghỉ thì cũng chẳng tệ chút nào. Cô không phải là mẫu phụ nữ yêu sự nghiệp nên không cảm thấy có gì vướng mắc.

Khang Kiếm nhắc cô nên tới thăm bà Bạch Mộ Mai.

Lúc nghe Khang Kiếm nói bà Bạch Mộ Mai bị bệnh và tất cả những gì bà đã làm cho cô, cô thật không dám tin lời anh.

- Là thật đấy, Tiểu Nhạn, em đi thăm bà ấy đi, gần đây bà ấy gầy đi nhiều lắm. – Khang Kiếm trịnh trọng nói.

Từ trước tới giờ Bạch Nhạn chưa từng coi chuyện cắt đứt quan hệ mẹ con với bà Bạch Mộ Mai là thật. Bà ngoại đã qua đời từ mấy năm trước, bà Bạch Mộ Mai không qua lại với mấy người anh trai, người thân thực sự của bà chỉ có mình cô. Nhưng bạn khác giới của bà lại rất nhiều, đây cũng là một nguyên nhân khiến bà không cần đến sự quan tâm của cô.

Bà Bạch Mộ Mai không hề cô đơn, cái bà ấy có chính là những người yêu thương bà.

Nhưng Bạch Nhạn vẫn không thể cắt đứt với bà, bởi vì dòng máu của bà đang chảy trong người cô.

Khang Kiếm đã sớm gọi điện cho bà Bạch Mộ Mai báo tin Bạch Nhạn tỉnh lại, bà ừ một tiếng rồi không tới nữa.

Bạch Nhạn cười chua chát, nếu cô không bị bệnh, có lẽ bà ấy sẽ chẳng nhớ rằng mình có đứa con gái này.

Còn chưa quyết định xem có nên đi thăm bà Bạch Mộ Mai hay không thì Bạch Nhạn bỗng nhận được điện thoại của Khang Kiếm báo tin bà Bạch Mộ Mai bị ngất xỉu khi đang dạy ở Trung tâm Đào tạo.

Cầm điện thoại trong tay, cô đứng sững như trời trồng, đầu óc trống rỗng, như đột nhiên mất đi trí nhớ, lại giống như khả năng tư duy bị tổn thương. Cô liên tiếp hít vào những luồng khí lạnh, ngực căng lên đau nhức.

Một Bạch Mộ Mai yêu kiều tha thướt, nghiêng nước nghiêng thành, suốt ngày uống canh thuốc bổ như tưới hoa tại sao lại có thể ngất đi được?

Cô thẫn thờ đứng suốt mấy giây rồi mới vội vàng chạy tới bệnh viện.

Tới bệnh viện, cô thấy bà Bạch Mộ Mai vẻ mặt bình thản nằm trên giường bệnh truyền nước, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Khang Kiếm và viện trưởng từ phòng xét nghiệm đi ra, vẻ mặt nghiêm trọng.

Khang Kiếm kéo Bạch Nhạn sang một bên:

- Hồi đầu năm chúng tôi phát hiện bà ấy có khối u ác tính, chúng tôi đề nghị bà ấy nhập viện làm hóa trị nhưng bà ấy từ chối. Bây giờ khối u đã di căn ra khắp cơ thể, ngay cả trong xương cũng có tế bào ung thư. – Viện trưởng nói.

Mắt Bạch Nhạn tối sầm lại:

- Vậy… còn có cách nào không?

Viện trưởng nở nụ cười méo xệch:

- Chỉ có thể cố gắng để bà ấy không phải chịu đau đớn như vậy thôi!

Bạch Nhạn đột nhiên gỡ tay Khang Kiếm ra chạy thẳng vào phòng bệnh.

Căn phòng im lặng như tờ, chỉ có những tiếng u u không biết vọng ra từ đâu. Bạch Nhạn cảm thấy cổ mình lạnh buốt.

Bà Bạch Mộ Mai ngước đôi mắt đẹp đã mất đi ánh lấp lánh nhìn cô với vẻ thản nhiên:

- Con đến rồi à!

- Tại sao mẹ không chịu điều trị? Sắc đẹp quan trọng đến thế sao? – Bạch Nhạn rất muốn hỏi một cách thật đanh thép, nhưng vừa lên tiếng cô đã thấy nghẹn ngào.

- Với một người đẹp như mẹ, duy trì vẻ đẹp đúng là một chuyện hết sức to tát. – Bà Bạch Mộ Mai chau mày vẻ trách móc – Con cũng phải học theo mẹ một chút, đừng tưởng còn trẻ thì muốn ăn mặc tùy tiện thế nào cũng được. Phụ nữ từ hai mươi lăm tuổi trở đi là phải bắt đầu chăm sóc nhan sắc, anh chàng kia của con rất được, muốn túm chặt lấy cậu ta thì con phải làm cho mình nổi bật hơn mọi người.

- Con không mất tự tin đến mức chỉ có thể dựa vào nhan sắc để thu hút người khác như mẹ đâu, tình cảm của bọn con là tình yêu, tình yêu đấy, mẹ có không?

Hai vai bà Bạch Mộ Mai bỗng rũ xuống, bĩu môi trào phúng:

- Mẹ còn chưa gặp được người đàn ông nào như thế.

Lòng Bạch Nhạn rối bời như trăm mối tơ vò. Từ nhỏ cô đã không thân thiết với bà Bạch Mộ Mai, thậm chí còn ghét và tránh xa bà như dịch bệnh. Sau khi đi làm, nếu tránh được mặt thì cố tránh. Nhưng giờ nhìn thấy bà như vậy, tim cô như bị dao cứa, cô muốn hét lên nhưng cổ họng lại khản đặc, chỉ có miệng là mở ra.

- Từ trước tới giờ trong mắt mẹ chỉ có đàn ông, không hề có đứa con gái này. – Cô đau khổ ngồi phịch xuống ghế - Mẹ không nhìn ra điểm tốt của con. Con vừa mới được hạnh phúc thì mẹ lại…

Cô nghẹn ngào không nói nên lời.

- Mẹ đã hỏi bác sĩ rồi, nếu làm phẫu thuật cũng chỉ có thể sống thêm được hai ba năm nữa, nhưng mẹ sẽ phải biến thành một người đàn bà xấu xí không ngực không tóc. Nếu vậy mẹ thà chết còn hơn. Cả đời này mẹ được đàn ông nâng niu trong lòng bàn tay, chỗ nào đẹp cũng đã đi, quần áo hàng hiệu gì cũng đã mặc, thứ gì ngon cũng đã đều ăn hết rồi, không còn gì nuối tiếc nữa. Mẹ không mong ước gì cao xa, chỉ mong sống xinh đẹp, chết đi rồi cũng vẫn xinh đẹp.

- Máu trong người mẹ nhất định là máu lạnh. – Bàn tay đặt trên đầu gối của Bạch Nhạn trắng nhợt không còn một chút máu.

- Mẹ không cần nhiệt huyết. – Cảm nhận được sự đau khổ trong giọng nói của cô, bà Bạch Mộ Mai mỉm cười yêu kiều – Mắt con tốt nên chọn cho mình được một người đàn ông tốt, cớ gì mẹ phải tham dự vào? Thôi thôi, đừng nói những lời mẹ không thích, mẹ cũng chẳng còn được mấy ngày, con phải ở đây với mẹ đấy!

- Sao không đi tìm mấy người đàn ông cưng chiều mẹ mà bảo họ ở với mẹ ấy? – Bạch Nhạn lườm bà không chút thiện cảm.

- Bạch Nhạn, con đúng là hòn đá cứng đầu ủ mãi không ấm được! – Bà Bạch Mộ Mai thở dài.

Ôm một bụng tức ra khỏi phòng bệnh, Bạch Nhạn đứng trong ánh nắng thở dốc từng hồi, vai bỗng bị đập khẽ một cái, cô quay lại. Là Khang Kiếm.

Nước mắt bỗng lã chã rơi.

- Bà ấy chỉ còn sống được nhiều nhất là hai tháng nữa thôi. – Lông mày Khang Kiếm nhíu lại – Anh vốn định nhờ các bác anh liên hệ với mấy bác sĩ ở Bắc Kinh để chữa trị cho bà, nhưng xem ra không cần thiết nữa. Sau này có thể bà ấy phải dựa vào thuốc mới chống chọi được.

- Đó là bà ấy tự rước lấy, bà ấy thích xinh đẹp chứ không cần mạng sống. – Bạch Nhạn nức nở gào lên rồi cố gắng kìm chế không khóc nữa, trong lòng ngập tràn nỗi bất lực.

- Cũng giống như em nói về Lâm Phong, đây cũng là cuộc đời mẹ em đã chọn, chúng ta chỉ có thể tôn trọng.

- Nhưng anh không cảm thấy bà ấy quá ích kỷ sao, ngay cả lúc chết bà ấy cũng chỉ nghĩ tới bản thân mình, bà ấy chẳng thèm nghĩ xem em có đau lòng không.

- Tiểu Nhạn, cha mẹ không thể lựa chọn được.

Bà Bạch Mộ Mai, ông Khang Vân Lâm, bà Lý Tâm Hà, ân oán vướng mắc giữa họ là nỗi đau mà hai người họ không dễ gì gạt bỏ được. Khang Kiếm đã không còn đôi lúc ngậm ngùi vì những khúc mắc đó nữa, nếu không có những khúc mắc đó, anh và Bạch Nhạn làm sao có thể đến được với nhau?

Nói đi nói lại thì đây chính là một mối duyên phận không ai có thể lí giải.

n oán đời trước do người đời trước hóa giải, anh chỉ muốn được cùng Bạch Nhạn nắm chắc cuộc đời này của mình.

Bạch Nhạn gục trong lòng anh, nước mắt lặng lẽ rơi.

- Xem ra chúng ta phải hoãn ngày lên tỉnh lại rồi. – Khang Kiếm vỗ lưng cô rồi thở dài – Hai tháng này em hãy ở bên mẹ. Bây giờ bà chỉ còn mình em thôi.

Bạch Nhạn se sẽ gật đầu.

Khang Kiếm về trước đi làm còn Bạch Nhạn trở về phòng bệnh. Bà Bạch Mộ Mai đang nhắm mắt, hình như bà đã ngủ.

Cô ngồi bên giường hồi tưởng lại những ngày họ sống cùng nhau. Thật lòng mà nói thì chẳng có mấy hồi ức ấm áp. Bà Bạch Mộ Mai như một con bướm cả ngày bay lượn, không có thời gian để ý đến cô.

Ai mà ngờ được, trong những ngày cuối đời của bà, họ lại có thể đối mặt với nhau mỗi ngày.

- Con chưa đi à? – Bà mở mắt ra.

Bạch Nhạn trợn mắt rồi xoa nhẹ những sợi gân xanh hằn trên mu bàn tay bà:

- Mẹ muốn con mang danh bất hiếu sao?

Bà Bạch Mộ Mai cười:

- Nhạn Nhạn, thực ra con rất giống mẹ.

Chẳng giống chút nào đâu nhé.

- Chẳng phải con vẫn chê mẹ lẳng lơ đó sao – Bà Bạch Mộ Mai hờ hững nhún vai – Con cũng lẳng, có điều con chỉ lẳng với một người mà thôi. Nếu con không ghê gớm thì có tóm chặt được Khang Kiếm không?

Bạch Nhạn dở khóc dở cười:

- Mẹ, đàn ông không phải lúc nào cũng suy nghĩ bằng nửa người dưới đâu.

Cô ngước mắt lên, cắn môi, hít một hơi thật sâu rồi dè dặt hỏi:

- Mẹ… có muốn gặp ông ấy không?

- Ai cơ? – Bà Bạch Mộ Mai ngạc nhiên nhìn cô.

- Người đã cùng mẹ sinh ra con. Mẹ có nhiều bạn khác giới như vậy nhưng lại chỉ sinh con cho một mình ông ấy thôi, có lẽ đối với mẹ ông ấy rất đặc biệt, có phải không ạ?

Bạch Nhạn liều lĩnh hỏi vấn đề này, phần là vì suy nghĩ cho bà Bạch Mộ Mai, phần là vì sự tò mò của chính cô. Hỏi xong, cô thấp thỏm nhìn bà.

Nếu là trước đây, bà Bạch Mộ Mai đã giáng cho cô một cái tát rồi.

- Sao lại hỏi vậy? – Vẻ ngạc nhiên vừa rồi của bà Bạch Mộ Mai nhanh chóng chuyển thành thờ ơ – Đừng nói với mẹ là con muốn nhận tổ nhận tông gì đấy nhé.

Bạch Nhạn cười khổ:

- Con không muốn nhận tổ tông, nhưng con rất muốn biết ông ấy là người như thế nào.

Bà Bạch Mộ Mai hừ một tiếng, khóe miệng hằn lên một nụ cười mỉa mai lạnh lẽo:

- Không muốn thì cần gì phải biết. Con là con gái của Bạch Mộ Mai này, không liên quan đến người nào hết. Hai mấy năm nay, con không có cha mà vẫn sống tốt đó thôi. Bây giờ con có một người chồng yêu thương con như vậy, con đâu có thiếu thứ gì?

- Vậy với mẹ, ông ta không có ý nghĩa gì hết sao?

- Chỉ đơn thuần là ngoài ý muốn, hoặc giả là một sai lầm không muốn quay đầu nhìn lại, với mẹ ông ta chẳng là gì cả. Con đừng có hỏi cho rõ ngọn ngành nữa, cứ sống với Khang Kiếm cho tốt đi, con cần tình yêu như thế nào cậu ta đều có thể mang lại cho con. – Bà chau mày, giọng nói đã tỏ ra sốt ruột.

Đoán chừng bà Bạch Mộ Mai đã quyết định sẽ mang theo câu trả lời sang tới thế giới bên kia, Bạch Nhạn không cố hỏi thêm nữa.

Cô chỉ cảm thấy thoáng chút tiếc nuối, nghĩ vẩn vơ một hồi rồi thôi.

Bà Bạch Mộ Mai nói cũng đúng, hai mấy năm qua cũng có thể không biết cha mình là ai, bây giờ nếu biết quá nhiều, nếu thấy vợ chồng người ta hòa thuận êm ấm, con cái đầy đàn thì cô phải nhìn nhận ông ta như thế nào đây? Là oán hay là hận? Muốn yêu kính cũng chẳng thể giả vờ được.

Đôi khi ngờ nghệch một chút lại hay.

Truyền dịch xong, bà Bạch Mộ Mai thà chết chứ không chịu ở lại bệnh viện, bà chê mùi thuốc trong bệnh viện khó chịu. Bạch Nhạn khuyên thế nào cũng không được, bác sĩ bất lực đành kê cho bà một đống thuốc giảm đau rồi dặn Bạch Nhạn nếu có gì bất thường thì lập tức gọi điện cho ông.

Nghe xong, Bạch Nhạn thấy lòng mình lạnh đi. Cuộc sống của bà Bạch Mộ Mai giờ đã bước vào giai đoạn đếm từng ngày một, còn có gì bất thường có thể khiến cô sợ hãi nữa?

Ra khỏi cổng bệnh viện, họ ngẩng đầu lên nhìn mặt trời đang xuống núi. Ánh chiều tà rực rỡ chói mắt khiến họ nhắm mắt lại theo bản năng.

- Đi cắt tóc với mẹ đi! – Bà Bạch Mộ Mai ngoảnh lại nhìn Bạch Nhạn – Con cũng đi sửa lại tóc đi, con xem tóc con cứ lửng lơ chẳng ra cái hình dạng gì, mặt mày thì xám xịt mà cũng không trang điểm. Ê, con đừng trưng cái bộ mặt ủ dột ấy ra đây được không, mẹ nhìn thấy khó chịu lắm.

- Thì mẹ đừng nhìn nữa. – Bạch Nhạn thở dài. Bà Bạch Mộ Mai quyết làm đẹp cho đến cùng, thật khiến người khác phải bái phục.

Mặc kệ cô, bà Bạch Mộ Mai vẫy một chiếc xe rồi đưa cô tới thẩm mỹ viện mà bà thường hay lui tới. Vừa vào của đã có tiếp tân nghênh đón, thợ cắt tóc quen thuộc đương nhiên cũng chạy vội tới tâng bốc một tràng rất tự nhiên, nói hai mẹ con họ giống hệt hai chị em.

Nghe vậy, bà Bạch Mộ Mai bèn cười rạng rỡ rồi bàn luận với thợ cắt tóc về việc nên để kiểu đầu gì cho mùa hè. Bà không lên sân khấu biểu diễn nữa nên không cần phải kiêng dè quá nhiều. Thợ cắt tóc đề xuất cắt cho bà kiểu đầu ngắn xinh đẹp như của Audrey Hepburn[1], bà vui vẻ đồng ý.

[1] Audrey Hepburn (1929-1993): nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng người Mỹ.

Bạch Nhạn không kỹ càng quá, chỉ cắt một chút tóc mái và những ngọn tóc bị chẻ rồi ngồi một bên đợi bà Bạch Mộ Mai. Nhìn bà và thợ cắt tóc trò chuyện một cách hào hứng phấn khởi, thật khó mà tưởng tượng nổi những ngày còn lại trên cõi đời này của bà chỉ còn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu lưỡi hái của thần Chết đang kề sát, thì hưởng thụ cho tốt mỗi ngày trong khoảng thời gian hạn hẹp còn lại còn có ý nghĩa hơn nhiều so với việc khóc lóc chờ chết!

Bạch Nhạn bỗng hiểu được sự lựa chọn của bà Bạch Mộ Mai.

- Xin chào quý khách.

Lại có khách tới, cô tiếp tân đứng cạnh cửa nhiệt tình chào hỏi.

Bạch Nhạn quay ra nhìn, thì ra là Thương Minh Tinh và chồng chưa cưới của chị ta đang nắm tay nhau bước vào, trông đầy âu yếm.

Họ chỉ mải nhìn nhau nên không chú ý tới sự có mặt của bà Bạch Mộ Mai và Bạch Nhạn. Chị ta tới làm đẹp, cô nhân viên đưa họ lên tầng hai.

- Nó chẳng xứng với thằng nhóc đó, chẳng qua là người ta dòm ngó công việc của nó và khoản tiền trợ cấp mà anh trai nó để lại thôi. – Nhìn thấy Thương Minh Tinh, bà Bạch Mộ Mai bèn bĩu môi một cái dài thượt.

- Xứng hay không thì liên quan gì đến mẹ. – Bạch Nhạn khó chịu.

- Mẹ nghi ngờ có phải mẹ nó bế nhầm nó về không, nó chẳng giống với thằng con trai nhà họ Thương một chút nào. – Bà Bạch Mộ Mai nói tiếp.

- Thế ai mới giống Minh Thiên? – Bạch Nhạn liếc bà, không ngờ bà cũng nhiều chuyện như vậy.

Ba Bạch Mộ Mai mím môi không đáp.

Lúc cắt tóc xong ra về thì trời đã xẩm tối, bà Bạch Mộ Mai vẫn không chịu về nhà, họ tới ăn tại quán đồ ăn hầm thuốc Bắc ngon nhất huyện Vân.

Vừa mới cầm thìa lên thì Khang Kiếm gọi điện tới, hỏi Bạch Nhạn sao không ở trong bệnh viện.

Bạch Nhạn lườm bà Bạch Mộ Mai đang tao nhã múc một thìa canh long nhãn táo đỏ:

- Em ra ngoài ăn với mẹ, lát nữa mẹ sẽ về, em về nhà muộn một chút.

- Chín giờ anh tới đón em. – Nói xong Khang Kiếm bèn cúp máy, có lẽ là anh vội đến bệnh viện nhưng không thấy ai.

- Sao không kêu nó qua đây luôn? – Bà Bạch Mộ Mai hỏi.

- Bây giờ bọn con rất nghèo, canh thuốc Bắc này đắt như vậy, con không muốn gọi anh ấy tới thanh toán tiền thay mẹ. – Bạch Nhạn nhún vai nói đùa. Thực ra cô biết, đối diện với bà Bạch Mộ Mai, Khang Kiếm vẫn còn hơi mất tự nhiên, chỉ vì bà là mẹ cô nên anh vẫn tỏ vẻ lịch sự. Còn về cảm tình thì không có chút nào.

Bà Bạch Mộ Mai bĩu môi, húp từng thìa canh nhỏ.

Về đến căn hộ của bà Bạch Mộ Mai đã là tám giờ hơn. Bạch Nhạn giục bà uống thuốc rồi vặn nước cho bà tắm.

- Con tới đây một lát. – Từ phòng tắm bước ra, bà Bạch Mộ Mai vẫy tay gọi Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn theo bà vào phòng ngủ. Bà lấy từ trong ngăn kéo tủ đầu giường ra một chùm chìa khóa rồi mở tủ quần áo gạt hết quần áo sang một bên, bên trong có một chiếc két sắt nhỏ.

Bà vặn chìa khóa vài vòng, lấy từ bên trong ra mấy hộp nữ trang và giấy tờ gì đó đặt lên trên giường.

- Đây là giấy tờ nhà, đây là sổ tiết kiệm, còn đây là những đồ trang sức mẹ thích, bây giờ cho con hết, sau này không được giả nghèo giả khổ trước mặt mẹ nữa.

Bạch Nhạn hết hồn, vội vàng rụt tay lại như phải bỏng, buột miệng nói:

- Con không cần!

Bà Bạch Mộ Mai nửa cười nửa không:

- Sao lại không cần? Con còn ra vẻ khách sáo gì với mẹ! Mẹ biết, trong lòng con đang đoán xem mấy thứ này từ đâu mà có, không biết là gã đàn ông kinh tởm nào tặng cho mẹ chứ gì? Yên tâm đi, tiền này ai cho mẹ, con đừng hỏi, để mẹ làm yêu quái, gặp Diêm Vương, lên núi đao vào chảo dầu cũng là mẹ, không liên quan gì đến con hết. Con là con gái mẹ, lấy từ trong tay mẹ là điều hoàn toàn bình thường.

- Mẹ, con không có ý đó. Bọn con không thiếu tiền. – Lòng Bạch Nhạn bỗng ướt sũng như gặp một trận mưa rào. Cô không quen với một bà Bạch Mộ Mai ngập tràn tình yêu thương như vậy, bà như thế, chỉ hết lần này đến lần khác nhắc nhở cô rằng, thời gian còn lại của bà không nhiều.

Cô không biết cha mình là ai, dù bà Bạch Mộ Mai có khiến cô chán ghét đến mấy thì bà vẫn là người thân của cô. Minh Thiên đi rồi, bà Bạch Mộ Mai cũng ra đi, trên cõi đời này, cô thật sự như một mảnh bèo trôi.

Cũng may, cô còn có Khang Kiếm.

- Mẹ nghe nói lúc Khang Kiếm bị song quy, con đã gán nhà để trả nợ, bây giờ hai đứa đang vay ngân hàng để mua nhà, đừng có ra vẻ trước mặt mẹ nữa. Mau nhận mấy thứ này đi. Sau khi mẹ đi rồi, nhìn thấy mấy thứ này thì con sẽ không chỉ nhớ tới những điểm xấu của mẹ, thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới mặt tốt của mẹ nhé.

- Mẹ… - Bạch Nhạn nghẹn ngào, hai mắt đỏ hoe.

- Lúc con kết hôn mẹ không cho con cái gì, khi đó mẹ đã đoán được cuộc hôn nhân của bọn con không được lâu dài, chỉ không ngờ hai đứa lại vượt qua được, con trai của Khang Vân Lâm đúng là khiến mẹ phải thay đổi cách nhìn. Nhưng Nhạn Nhạn ạ, đàn ông tốt đến mấy thì phụ nữ cũng cần phải độc lập. Phụ nữ độc lập mới có quyền lên tiếng, mẹ không cho con được cái gì khác, nhưng những thứ này đều có thể bảo đảm sau này dù con gặp bất kỳ điều gì, ít nhất cũng không phải suy nghĩ về phương diện vật chất.

Bạch Nhạn ngỡ ngàng.

Bà Bạch Mộ Mai quay đầu sang chỗ khác, không cho Bạch Nhạn nhìn thấy nét mặt bà.

- Lúc đầu khi mới mang thai con, trong lòng mẹ rất mâu thuẫn, cũng rất chán ghét, trong lúc do dự thì đã để lỡ mất thời gian bỏ thai, không còn cách nào khác đành cắn răng sinh con ra. Bây giờ thì mẹ biết, không phải khi đó mẹ không còn cách nào khác, mà mẹ tình nguyện sinh con ra đời.

- Mẹ, con hơi hoang mang vì tự nhiên được yêu thương quá mức… - Nước mắt Bạch Nhạn muốn trào ra, cô cố nặn ra một nụ cười, đang định nói tiếp thì điện thoại reo.

- Chắc là Khang Kiếm đến rồi, để con ra mở cửa. – Cô vội vã lau nước mắt rồi chạy ra ngoài.

Vai bà Bạch Mộ Mai run lên từng chập, chiếc khăn tắm trong tay đưa lên che mắt, nước mắt, lã chã như mưa.

- Tiểu Nhạn, vừa rồi ở ngoài tiểu khu anh nhìn thấy có người bán dưa hấu, rất đông người mua, em cũng đi mua một quả về đây đi! – Ngoài cửa đúng là Khang Kiếm, có lẽ là do leo cầu thang hơi vội nên anh thở dốc, vẻ mặt căng thẳng.

- Vâng ạ, anh vào trong ngồi một lát, mẹ đang ở bên trong đấy. – Sờ vào túi thấy còn ít tiền lẻ, cô bèn vội vàng xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân của cô xa dần, Khang Kiếm mới bước vào nhà rồi đóng cửa lại.

Bà Bạch Mộ Mai đã trở lại bình thường, bà bước từ trong phòng ra gọi anh ngồi xuống ghế sofa phía trước tủ rượu.

- Hai người… vừa nói chuyện gì vậy?

Ngồi trên chiếc ghế bar, bà Bạch Mộ Mai thản nhiên chớp mắt, rót cho mình một ly rượu vang rồi ra hiệu cho Khang Kiếm, Khang Kiếm xua tay.

- Không cần phải lo, tôi đã hứa với cậu thì chắc chắn sẽ làm được. Hôm nay nó có hỏi vấn đề này nhưng bị tôi gạt đi, có lẽ sau này nó sẽ không hỏi nữa đâu.

Khang Kiếm thở hắt ra, cảm thấy yên lòng.

- Thực ra Tiểu Nhạn có quyền được biết thân thế của mình, nhưng trước đây cô ấy sống khổ sở quá, những ký ức đẹp đẽ quá ít, hãy để cô ấy lưu giữ lại những ký ức đẹp ấy trong lòng, đừng phá tan đi. Những điều này để cháu tiêu hóa thay cô ấy, cháu không muốn cô ấy bị tổn thương thêm chút nào nữa. Xin bà nhất định phải giữ kín bí mật này. – Anh thành khẩn nói với bà Bạch Mộ Mai.

- Cậu thật hao tâm tổn trí vì nó. Yên tâm đi, trừ cậu ra, trên đời này không có ai khác biết được chuyện này. Nó đâu có khổ sở lắm, trước thì có Minh Thiên, sau thì có cậu, nó còn hạnh phúc hơn cả tôi.

- Cảm ơn bà! – Khang Kiếm đứng dậy, cúi người một cách chân thành trước mặt bà.

Bà Bạch Mộ Mai xua tay rồi nâng ly rượu lên uống cạn một hơi.

Mua dưa hấu về, Bạch Nhạn bổ ra làm đôi rồi cùng Khang Kiếm ngồi ăn trong phòng khách. Bà Bạch Mộ Mai vẫn cầm ly rượu trong tay, không lại gần.

Phần lớn thời gian, Bạch Nhạn và Khang Kiếm trò chuyện rất nhỏ, bà Bạch Mộ Mai không nghe rõ, nhưng bà cảm thấy ánh mắt Bạch Nhạn không ngừng liếc về phía bà, có lẽ là đang nói về bệnh tình của bà.

Lúc lắc mái tóc ngắn với vẻ hờ hững, bà khẽ nhấp một ngụm rượu vang chan chát. Không biết bị bệnh đến cuối cùng có mất đi khẩu vị hay không. Nếu không thưởng thức được hương thơm của rượu ngon thì thật là một điều vô cùng đáng tiếc.

Ăn dưa xong, Bạch Nhạn và Khang Kiếm cùng đứng dậy cáo từ.

- Mẹ, sáng mai con tới thăm mẹ. – Bạch Nhạn vừa khoác tay Khang Kiếm vừa nói.

Bà Bạch Mộ Mai khép mắt lại một cách uể oải:

- Nếu bận thì không cần phải tới, ngày mai mẹ muốn ra ngoại thành xem người ta hái đào, tiện thể chụp mấy kiểu ảnh.

Bà Bạch Mộ Mai từng đóng một bộ phim hí kịch, trong đó có một đoạn ngoại cảnh quay ở vườn trái cây. Nông dân ở đó coi bà như người đại diện cho họ, mỗi khi cây cối ra hoa kết trái họ đều mời bà tới. Nơi duy nhất bà nỡ để cho làn da ngọc ngà của mình phơi dưới nắng mặt trời cũng là vườn trái cây.

Bạch Nhạn không thèm đếm xỉa tới sự khách khí tỏ vẻ của bà. Nhìn bà lặng lẽ ngồi bên quầy bar, ánh đèn nhạt nhòa phủ xuống hai vai, khuôn mặt bị che khuất bởi ly rượu, khiến người ta liên tưởng tới một ca nữ đang cất tiếng hát trong đêm tối cô liêu, lòng cô thắt lại.

- Mẹ ơi, mai gặp nhé!

Cô cũng muốn ở lại với bà Bạch Mộ Mai, nhưng nghĩ tới việc không biết bao nhiêu người đàn ông đã mây mưa trăng gió trên chiếc giường vĩ đại của bà, cô liền cảm thấy không thể nán lại dù chỉ một giây.

Con người vẫn luôn có những trở ngại trong lòng không thể vượt qua được.

- Bên ngoài hơi lạnh, em khoác cái này vào. – Khang Kiếm đưa chiếc áo khoác anh mang theo cho Bạch Nhạn – Cầu thang ở đây dốc, lúc xuống đừng đi nhanh quá.

Nghe Khang Kiếm dịu dàng dặn dò Bạch Nhạn, bà Bạch Mộ Mai mỉm cười.

72. Chương 15.3

Căn phòng vắng lặng, rượu trong ly đã cạn, sắp mười giờ rồi, ở độ tuổi này của bà, nếu không đi ngủ liền thì sáng mai ngủ dậy mắt sẽ có quầng thâm. Trước đây những điều này luôn được bà ghi nhớ kỹ càng như

quân lệnh.

Giờ phút này, bà không muốn ngủ, chẳng bao lâu nữa bà sẽ có thời gian ngủ mãi.

Bà đứng dậy đi ra ban công rồi vắt chéo chân ngồi xuống chiếc ghế dựa. Mây đen nặng trĩu trên bầu trời, mặt trăng lấp ló sau những tầng mây, thỉnh thoảng mới rọi xuống vài tia sáng, còn phần lớn thời gian bầu trời đều đen kịt.

Bà Bạch Mộ Mai là một người thích náo nhiệt, bà không quen với sự cô đơn. Trong cuộc đời của bà, đàn ông tấp nập tới lui, đẹp trai, lạnh lùng, không thiếu những kẻ tài năng xuất chúng. Trong giờ phút này, bà lại không nhớ nổi vẻ mặt của họ, nghĩ tới nghĩ lui mà trong đầu bà chỉ toàn hình ảnh cánh tay Khang Kiếm đỡ trên eo Bạch Nhạn, cả hai cùng sánh vai xuống lầu.

Bà thật sự rất ngưỡng mộ, ngưỡng mộ tới mức muốn khóc.

Một người phụ nữ, cho dù có được ngàn vạn người yêu mến, thì trong lòng họ vẫn luôn hướng về một cuộc sống bình yên, vợ chồng cùng bạch đầu giai lão.

Cánh hoa đẹp nhất cũng không địch lại nổi dòng chảy của thời gian. Nhưng nếu được một người đàn ông yêu thương, trân trọng, thì dù có như đóa hoa tàn úa hay như ngọn nến trước gió thì trong mắt người ấy, bạn vẫn là người phụ nữ khiến anh ta rung động nhất, hà tất phải sợ hãi năm tháng vô tình?

Bà Bạch Mộ Mai hiểu rõ, đàn ông thích nhan sắc và vẻ phong tình của bà, một khi những điều này tàn tạ đi theo năm tháng, trong mắt họ bà sẽ chẳng khác nào người qua đường. Vì thế bà luôn ra sức gìn giữ tuổi xuân, không tiếc tiền của để bảo vệ nhan sắc, như một bình hoa di động kiếm tìm sự tự tin trong ánh mắt si mê ngây dại của đám đàn ông.

Đây thật sự là một cơn khủng hoảng.

Còn nhớ khi mới học kịch, bà không giống như bây giờ. Bà đứng trên sân khấu, trang điểm rực rỡ, giọng hát ngọt ngào, chỉ cần giơ tay cất tiếng hát là tiếng hò reo liền vang dội khắp nhà hát.

Năm bà mười chín tuổi, đoàn kịch diễn vở Mối duyên thần tiên, bà đóng vai Thất Tiên Nữ. Khi bà khoác chiếc váy sa mỏng màu hồng từ trên những bậc thang nhẹ nhàng đáp xuống sân khấu, lả lướt nhảy múa giữa muôn trùng cây cỏ núi non, cả nhà hát im phăng phắc như tờ, một cây kim rơi xuống cũng nghe rõ tiếng.

Rồi đột nhiên, không biết ai vỗ tay trước, tiếng vỗ tay bỗng vang dậy như sấm suốt gần mười phút. Khi kịch hạ màn, bà phải ra cảm ơn tới ba lần thì khán giả mới chịu đứng dậy ra về.

Phòng trang điểm chất đầy hoa tươi và lẵng quả. Trưởng đoàn dẫn một người đàn ông tuấn tú trạc ba mươi tuổi tới giới thiệu với bà, đây là chủ tịch Khang mới tới nhậm chức.

Chủ tịch Khang bắt tay bà, nói diễn xuất của bà vượt xa lớp trước, có nét đặc sắc của riêng mình. Mặt mũi bà đỏ bừng, đầu óc trống rỗng, cả người như bồng bềnh trên mây, chỉ nhớ được giọng nói của chủ tịch Khang rất dễ nghe, bàn tay rất ấm áp.

Bà Bạch Mộ Mai khẽ đổi tư thế, thở một hơi dài xa xăm.

Bà và ông Khang Vân Lâm quấn quýt nhau cũng là từ buổi tối hôm đó. Đó là lần đầu bà biết yêu, rất khờ dại và ngây thơ.

Chỉ cần có bà biểu diễn thì ông Khang Vân Lâm không bỏ buổi nào, sau đó là mời ăn cơm, tặng hoa, tiếp đó là tặng đồ trang sức, quần áo. Mới đầu là một đám người, sau đó chỉ còn lại hai người bọn họ.

Khi trao tấm thân trinh trắng cho ông Khang Vân Lâm, bà không hề hối hận. Nhưng sau đó, khi ông nói ông đã kết hôn và có một đứa con trai, nước mắt bà đã rơi.

Ông ôm bà vào lòng, nói ông yêu bà sâu nặng, sâu tới mức không thể nào chịu nổi nỗi đau khổ khi mất bà, ông nhất định sẽ tìm cách quay về tỉnh ly hôn với người vợ kia, sau đó kết hôn với bà.

Có câu nói này của ông, bà không còn cảm thấy đau buồn nữa, bà cam tâm tình nguyện lén lút qua lại với ông. Có những lúc nghĩ tới tương lai tươi sáng, gương mặt bà rạng rỡ suốt cả ngày.

Mùa thu khi họ yêu nhau, bà đi diễn ở huyện bên cạnh. Ngày thứ ba khi vừa về tới nhà khách, ông Khang Vân Lâm bỗng từ cầu thang ra ôm chặt lấy bà, hai người hôn nhau thắm thiết, đẩy cửa ngã xuống giường.

Ông Khang Vân Lâm nói ông không thể chịu nổi nỗi nhớ nhung giày vò, không gặp được bà ông như phát điên, không thể chịu đựng nổi nên chạy tới đây.

Bà mừng rỡ phát điên, lòng vừa thấy hư vinh vừa cảm động, bèn hết sức dịu dàng cùng ông triền miên ân ái suốt đêm

Ba giờ sáng, bà khẽ khàng mở cửa. Mọi người trong đoàn kịch đều đang say ngủ, bà tiễn ông Khang Vân Lâm xuống lầu trở về huyện Vân, thư ký sợ bị người khác nhìn thấy nên đỗ xe ở phố đối diện.

Lưu luyến chia tay ông xong, bà quay về phòng. Ông Thương – người phụ trách đạo cụ và chụp ảnh trong đoàn – đang ngồi trên giường bà nở một nụ cười xảo quyệt.

Bà Bạch Mộ Mai là diễn viên chủ chốt trong đoàn, tất cả mọi người đều nâng niu bà như công chúa. Người làm việc lặt vặt như ông Thương, bình thường bà chẳng thèm để mắt tới.

- Ông làm gì thế? – Bà sa sầm mặt, trừng mắt nhìn ông.

Ông Thương vỗ vỗ xuống giường:

- Qua đây với anh.

- Ông bị thần kinh à, cút mau không tôi kêu lên bây giờ.

- Kêu đi! – Ông Thương thong thả đung đưa hai chân, lấy từ phía sau ra một cái máy ảnh hất hàm với bà – Gọi mọi người đến đây, chúng ta cùng tới hiệu ảnh xem vừa rồi có ai vừa đi từ cửa phòng em ra.

Mặt bà thoắt trắng bệch, hoảng loạn nhìn ông ta:

- Ông… rốt cuộc ông muốn gì?

- Em nói xem? – Ông Thương đứng dậy đi tới trước mặt bà, véo má bà một cái – Em với hắn thế nào thì đối với anh như thế. Nếu không, anh sẽ tung cuộn phim này ra, xem chủ tịch Khang của em còn ra vẻ đạo mạo được nữa không. Nói cho em biết, anh đã để ý bọn em rất lâu rồi, có điều hôm nay mới chụp được cái mặt đạo mạo của hắn mà thôi. Bạch Mộ Mai, hắn có vợ con rồi, em ở bên hắn như thế là gian dâm đấy, chuyện mà lộ ra thì em không diễn được, hắn cũng chẳng làm quan được, gian phu dâm phụ cùng nhau ngồi tù nhé.

Ông Thương đang đe dọa bà. Bà bị dọa tới mức đầu óc rối loạn, chỉ lo lắng làm sao có thể im chuyện này đi, tuyệt đối không được làm ảnh hưởng tới tiền đồ của ông Khang Vân Lâm.

Khi đó bà thật ngốc, vì người đàn ông mình yêu mà nguyện làm bất kỳ điều gì, cho dù bị người đàn ông khác cưỡng bức.

Nhìn thấy tấm thân ngọc ngà của bà, ông Thương kích động không kìm chế được, vừa đè bà xuống đã xỉu ra. Nhưng ông ta không bỏ cuộc, lấy hết can đảm làm tiếp lần thứ hai.

Nằm dưới ông, nước mắt bà tuôn ra như mưa.

- Nếu ông dám hé môi để lộ một câu, tôi đây cũng có chứng cứ, tôi có thể khiến ông ăn kẹo đồng. – Lúc lau người, bà xiết chặt tờ giấy, nói với ông Thương.

Ông Thương bỗng lại trở về với dáng vẻ cục mịch, vụng về thường ngày, không dám nhìn bà Bạch Mộ Mai cái nào, vội đưa cuộn phim trong máy ảnh cho bà rồi cúp đuôi chuồn thẳng.

Nắm chặt cuộn phim trong tay, bà khóc ròng tới khi trời sáng.

Trở về huyện Vân, bà đưa cuộn phim cho ông Khang Vân Lâm rồi kể hết sự tình. Ông sợ toát mồ hôi, sau đó ôm chầm lấy bà, nói ông có lỗi với bà, ông quyết định lần này sẽ quay về ly hôn với vợ.

Vì lời hứa hẹn này của ông mà nỗi hổ thẹn trong lòng bà vơi đi ít nhiều.

Ai ngờ, ông Khang Vân Lâm về lần này, không bao giờ quay trở lại nữa.

Một tháng sau, bà phát hiện mình có thai. Đáng mỉa mai là, bà không biết được đứa trẻ này là con ai. Đêm hôm đó là thời kỳ an toàn của bà, ông Khang Vân Lâm và ông Thương đều không sử dụng biện pháp an toàn, nhưng ai có thể ngờ bà lại mang thai đúng vào thời kỳ an toàn đó.

Bà thầm hy vọng đó là con của ông Khang Vân Lâm. Bà lên tỉnh nhưng ông không gặp bà mà bảo ông Nghiêm Lệ đưa bà đi ăn cơm rồi mua vé về cho bà, nói sau này sẽ không gặp nhau nữa, bây giờ ông mới biết được vợ con ông là quan trọng nhất.

Không biết làm cách nào mà bà trở về được huyện Vân, sau đó bà xin nghỉ phép dài hạn để về quê. Bà thề sẽ sinh đứa trẻ này ra bằng được, sau đó bế nó tới tỉnh gặp ông Khang Vân Lâm, khi đó bà sẽ hỏi ông ta ai mới là người quan trọng nhất.

Lòng vẫn hơi thấp thỏm không yên, khi cái thai được bốn tháng bà thấy hơi hối hận, dù gì thì làm một bà mẹ đơn thân cũng không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa làm thế vì một người đàn ông bội bạc như ông Khang Vân Lâm có đáng không?

Bà bất giác oán hận tất cả đàn ông trên đời này, bà không còn tin vào tình yêu nữa. Phụ nữ nếu không muốn chịu tổn thương thì phải chà đạp lên đàn ông, khiến họ phải vì mình mà suy tính thiệt hơn.

Bà tới bệnh viện phá thai, nhưng bác sĩ nói cơ thể bà yếu, không phù hợp làm phẫu thuật.

Bà trở về nhà trong bất lực. Được bảy tháng thì bà sinh non, đứa bé chào đời trong một buổi sáng đầu đông, chỉ được hai cân, bé xíu như một con mèo. Mẹ bà bế đứa bé tới cho bà xem, nhìn vào đôi mắt trong veo sáng rỡ ấy, bà như chìm vào vực sâu tăm tối giá lạnh.

Khi ông Thương đón hai đứa con sinh đôi nhà ông ta tới khu tập thể Văn hóa, bà luôn cảm thấy Thương Minh Tinh mới là con ruột của hai vợ chồng nhà họ Thương, còn cậu con trai mặt mày thanh tú thông minh đĩnh ngộ kia là đi trộm từ nhà người khác về, trên người chẳng hề có chút gen nào của vợ chồng nhà họ.

Bây giờ, nhìn đứa bé trong lòng mình, bà mới biết Minh Thiên đích thực là dòng giống nhà ông Thương. Đứa bé này có một đôi mắt giống Thương Minh Thiên như đúc.

Bà Bạch Mộ Mai muốn khóc mà không rơi nổi nước mắt, bà bảo mẹ bế đứa bé đi cho người ta.

Đêm đến, mẹ bà lén lút đặt đứa trẻ ở ngã tư đường rồi núp ở một góc rình xem. Có người đi qua mở cái bọc ra xem, thấy là một bé gái thì lắc đầu bỏ đi. Trời tối đen, đứa bé nằm trong bọc vải khóc váng trời, mẹ bà không đành lòng lại ôm về.

Nhìn đứa bé khóc tím tái mặt mũi, bà Bạch Mộ Mai thấy vừa phiền phức vừa chán ghét, cảm thấy nó như một miếng kẹo cao su nhai rồi nhổ ra, dính trên ống chiếc quần đắt tiền, gỡ thế nào cũng không ra.

Cuối cùng, bà đưa đứa bé về huyện Vân. Bà gặp ông Thương trong sân khu tập thể, ông ta len lén nhìn bà, còn bà bước qua như thể không thấy ai.

- Em hết lòng vì hắn thật, còn sinh cả con cho hắn nữa. – Ông Thương bĩu môi chua chát. Ông ta tính ngày đứa trẻ sinh ra nên đoán chắc đứa bé là con của Khang Vân Lâm, bởi vì khi đó bà Bạch Mộ Mai và ông Khang Vân Lâm đang yêu đương sâu đậm.

- Liên quan gì đến ông? – Bà lạnh lùng hỏi ngược lại.

Từ đó bà không có ý định đem chuyện đứa bé nói cho ông Thương biết. Chỉ cần nghĩ tới đây là con ông ta, bà đã thấy buồn nôn. Vì thế, nỗi hận dành cho ông Khang Vân Lâm lại tăng thêm vài lần.

Ông Thương liếc đứa bé rồi tặc lưỡi:

- Em hèn hạ đến thế sao, hắn bỏ đi rồi, em sinh một đứa con gái thì cũng vô dụng, người ta có con trai kìa.

- Con gái thì vô dụng hay sao? Anh ta có con trai rồi, lớn lên nó thành người giống như ông thì hữu dụng chắc? – Bà mỉa mai.

Ông Thương nghe thế thì nổi giận:

- Minh Thiên nhà tôi sau này sẽ làm quan to, sống xa hoa phú quý, đồ hồ ly tinh thối nhà mấy người không hiểu được đâu.

Tiếng tranh cãi của họ bị bà Thương đang ở trong nhà nghe được, bà ta xồng xộc xông ra ngoài như mãnh hổ xuống núi, hai tay chống nạnh chửi mắng bà Bạch Mộ Mai xối xả. Chửi một mình bà Bạch Mộ Mai còn chưa đủ, bà ta còn chửi luôn cả đứa bé đang ẵm trên tay.

Không có hơi sức để ý tới bọn họ, bà Bạch Mộ Mai bèn bế đứa bé đi một mạch vào trong sân nhà.

Buổi tối, một đôi tay bé bỏng đẩy cánh cổng nhà, Thương Minh Thiên đang đứng bên ngoài:

- Dì ơi, cho con ngắm em bé một chút được không ạ?

Nhìn đôi mắt trong veo như nước kia, bà Bạch Mộ Mai sập cửa đánh rầm.

Khi Bạch Nhạn bị bệnh, bà đang ngồi trong sân với cô thì Khang Kiếm đề nghị bà bằng vẻ mặt hết sức nghiêm túc, anh nói Bạch Nhạn có quyền được biết bố mình là ai.

Bà thất thần hồi lâu rồi cười hiu hắt, nhớ lại cảnh Thương Minh Thiên bị nhốt ngoài cổng, lòng bỗng rung động không ngừng.

Đây có lẽ là ý trời! Từ nhỏ Thương Minh Thiên đã yêu thương Bạch Nhạn hơn bình thường, thực ra đó là sức hấp dẫn do cùng chung huyết thống.

Tội lỗi mà năm xưa ông Thương gây ra, đã được chuộc lại bởi Thương Minh Thiên.

n oán, khúc mắc giữa bà và ông Khang Vân Lâm, là Bạch Nhạn và Khang Kiếm đứng ra chuộc lại.

Vì phạm phải sai lầm, mỗi người đều phải trả giá một cách đau đớn. Vợ ông Khang Vân Lâm bán thân bất toại, Thương Minh Thiên chết trẻ, căn bệnh nan y của bà, chứng ngây dại của Bạch Nhạn.

Tất cả đều là để đền tội.

Bây giờ mọi việc đã hạ màn, cũng may là Bạch Nhạn và Khang Kiếm được hạnh phúc bên nhau, những đau thương và bất hạnh của quá khứ dường như chỉ để làm nền cho ngày hôm nay của bọn họ.

Khổ tận cam lai, sau này, họ sẽ sống rất hạnh phúc, vui vẻ.

- Cậu không cảm thấy đôi mắt của Bạch Nhạn rất giống ai sao? – Bà Bạch Mộ Mai nhếch môi đầy chua xót – Cũng vẻ lém lỉnh ấy, cũng nét dịu dàng ấy, khi chúng nhìn cậu, tự nhiên cậu sẽ muốn tiếp cận chúng.

Khang Kiếm ngỡ ngàng không thốt lên lời.

- Không thể nào, không thể nào…

Anh vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu.

- Có gì là không thể? – Bà Bạch Mộ Mai quay đầu nhìn Bạch Nhạn đang thẫn thờ nhìn đám giấy đỏ trong tay – Tôi cũng không muốn tin, nhưng đó là sự thật. Trước đây, chỉ tưởng rằng nó quan tâm đến con bé là vì tình máu mủ, chưa từng nghĩ chúng nó lại thật sự động lòng với nhau.

Khang Kiếm bỗng đứng bật dậy chắn tầm nhìn của bà, tay co lại thành nắm đấm:

- Cậu ấy có biết không?

- Biết thì làm sao có thể động lòng? – Bà cười khổ.

- Vậy thì dừng lại ở đây thôi! – Lần đầu tiên Khang Kiếm nắm tay bà Bạch Mộ Mai – Cậu ấy đã không còn trên đời nữa, những hồi ức mà cậu ấy mang lại cho Tiểu Nhạn là những kỷ niệm đẹp nhất, quý báu nhất của cô ấy. Nếu để Tiểu Nhạn biết được nguyên do cô ấy có mặt trên cõi đời này, và người cô ấy từng thích lại có quan hệ huyết thống với cô ấy, cô ấy sẽ không thể chịu đựng được. Chúng ta hãy quên sạch chuyện này đi, dù sao tất cả đều không quan trọng nữa phải không?

- Đúng thế, chẳng còn quan trọng, tất cả đều trở về cát bụi. – Bà ngỡ ngàng nhìn vẻ mặt căng thẳng của Khang Kiếm. Cũng đã từng có 50% khả năng, thiếu chút nữa cậu ta đã trở thành anh trai của Bạch Nhạn, nhưng ông trời không sắp đặt như vậy.

Bạch Nhạn và Minh Thiên yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau, Khang Kiếm và Bạch Nhạn từ ghét chuyển thành yêu, trong cái đêm đáng sợ không muốn nhớ lại đó, vận mệnh của họ đã được an bài, không ai trốn tránh được.

Khởi nguồn của mọi việc, tất cả là do bà.

Bà đã sắp giã từ cõi đời, nhà họ Thương, nhà họ Khang, Bạch Nhạn của bà, tất cả mọi khổ đau đều đến lúc phải kết thúc rồi.

Bà nhỏm dậy khỏi chiếc ghế dựa, gió đêm mát lạnh thổi vào người sảng khoái, bà thấy hơi buồn ngủ. Bà quay người đi vào phòng, đồng hồ trên tường đã chỉ hơn mười một giờ, có lẽ Bạch Nhạn đã ngủ rồi!

Đêm tháng Sáu ở trong nhà nóng nực, ra ngoài cho thoáng mát. Nhà mái bằng cũ không lắp điều hòa, Bạch Nhạn mở cửa sổ lưới sắt ra cho thoáng, nhân tiện để gió thổi vào nhà luôn.

Tắm rửa xong, cô ra ngoài gọi Khang Kiếm vào tắm nhưng gọi liền mấy câu mà không thấy ai đáp, thò đầu ra thấy Khang Kiếm đang đứng một mình trong sân, bần thần nhìn vào cửa sổ bếp nhà họ Thương.

Thương Minh Tinh dẫn chồng chưa cưới về, bà Thương sợ con rể bị đói nên đêm hôm khuya khoắt còn lúi húi trong bếp nấu đồ ăn đêm, ông Thương đứng bên cạnh loay hoay phụ giúp, lúc thì nhào bột lúc thì thái hành, mồ hôi túa ra trên trán nhưng vẻ mặt lại vô cùng rạng rỡ.

- Mau đi tắm đi! – Bạch Nhạn liếc mắt nhìn vào sân nhà họ Thương rồi giục Khang Kiếm.

Anh quay lại ôm lấy cô, vùi đầu vào cổ cô, lưu luyến vuốt ve mái tóc óng mượt như tơ của cô, tự nhủ thầm với lòng rằng việc không cho Bạch Nhạn biết ai là bố đẻ cô là một quyết định hoàn toàn chính xác.

Anh không đánh giá nhân phẩm của ông Thương, so với ông ta thì bố anh cũng chẳng tốt hơn chút nào!

Người bố như vậy, chẳng qua chỉ là người cung cấp tinh trùng, không có đạo đức, không có tình thân, không biết thế nào là tốt nhất.

Là con cái thì không có quyền chọn bố mẹ cho mình, chỉ có thể đi theo con đường của riêng mình, để mình trở thành niềm tự hào và kiêu ngạo của con mình, trở thành chỗ dựa cho vợ mình, đó mới là điều chân thực nhất.

Có điều thật thương cho Bạch Nhạn, mẹ ruột không yêu thương, cha ruột thì chẳng biết là ai, Minh Thiên lại là anh trai cùng cha khác mẹ, vậy thì hãy để chuyện cũ theo gió cuốn đi.

Người đã không còn, ký ức tươi đẹp nhất của Minh Thiên đối với thế giới này là Bạch Nhạn, người khiến Bạch Nhạn cảm thấy ấm áp nhất trong những năm tháng cô đơn là Minh Thiên. Vận mệnh đã tách rời bọn họ, nên không cần thiết phải làm rạch ròi xem tình cảm ấy có đi ngược với đạo lý truyền thống hay không.

Minh Thiên không biết Bạch Nhạn là em gái mình, nhưng Khang Kiếm đoán có lẽ bà Thương có biết chút ít.

Hôm đó khi đưa bánh trứng cho anh, bà Thương vừa khóc vừa nói không ngờ Bạch Nhạn lại thành ra như vậy, bà thật có lỗi với cô, thực ra, nó... bà không nói hết câu, chỉ nghẹn ngào nức nở đi vào trong nhà.

Có phải bà đã nhìn ra được điểm giống nhau giữa Bạch Nhạn và Minh Thiên, nên mới kiên quyết không cho phép Bạch Nhạn và Minh Thiên qua lại với nhau? Đây là nỗi ấm ức mà bà không thể nói ra. Nếu là như vậy, Khang Kiếm kính phục người phụ nữ này, bà ấy thâm trầm hơn bà Lý Tâm Hà, bà không muốn tìm hiểu đáp án mà quản lý chồng mình chặt chẽ, che chở cho con cái qua mưa gió để trưởng thành khỏe mạnh, còn điều gì quan trọng hơn những điều này?

Trước đây, bà không tìm hiểu đáp án, sau này, bà càng không muốn đào xới đáp án này lên.

Tất cả mọi bí mật, bà đều giữ kín một mình.

Khang Kiếm thổi vào tai Bạch Nhạn, hơi thở nóng hổi khiến tai cô ngưa ngứa.

- Người toàn mồ hôi, chua quá! – Bạch Nhạn nũng nịu đẩy anh ra.

- Tiểu Nhạn, ở bên anh em có vui không? – Anh ôm cô chặt hơn, kéo cô tới ngồi trên chiếc ghế đá trong sân, nơi góc tường một chú dế mèn đang reo vui rả rích, mùi hoa dạ lan hương nhà bên thoang thoảng bay sang.

- Làm gì thế, muốn em phát biểu cảm tưởng vui vẻ hả? Thôi được, em sẽ an ủi cho lòng hư vinh của anh vậy. Thưa ngài chủ tịch Khang, thưa ngài thị trưởng tương lai, tài mạo song toàn, nhân cách toàn vẹn, chu đáo, lãng mạn, giàu có, lấy được ngài là phúc phận mà Bạch Nhạn tôi đây phải tu cả đời mới có được. Anh thỏa mãn chưa? – Cô nghiêng đầu nhìn anh cười lém lỉnh.

- Giả tạo quá đi mất. – Anh cốc trán cô – Em chỉ cần nói một câu thôi, em lấy anh, anh không làm em thất vọng là được rồi.

- Khang Kiếm, em không thất vọng. – Thu lại nụ cười nghịch ngợm, Bạch Nhạn nghiêm nghị nói – Nếu không có anh, em thật sự không biết phải đối mặt với mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra như thế nào. Hình như tất cả mọi điều bất ngờ đã dồn hết lại trước khi em hai mươi lăm tuổi.

- Bệnh của mẹ em… - Khang Kiếm nhìn cô, lòng ngổn ngang – Em nhất định phải kiên cường lên.

Bạch Nhạn cười khổ:

- Khang Kiếm, nói thật lòng, bây giờ em chỉ làm trọn trách nhiệm của một người con đối với mẹ em thôi, về tình cảm em vẫn thấy rất xa lạ. Bao nhiêu năm nay, từ khi em có thể nhớ được, những ngày em và bà ấy sống chung với nhau cộng lại cũng chẳng đến một năm. Bà ấy không nhớ sinh nhật em, không nhớ mua quần áo mới cho em mỗi dịp Tết đến, không nhớ phải cho em tiền học mỗi kỳ khai giảng, không nhớ rằng ở trường còn có họp phụ huynh, thậm chí bà ấy biết bố anh là ai, giữa họ có ân oán với nhau mà bà ấy cũng không nói tiếng nào. Em nói những điều này không phải để oán trách, em chỉ than thở một chút thôi. Bây giờ bà ấy mới ra dáng người mẹ một chút, muốn yêu thương, muốn nghĩ cho em, nhưng thời gian đã chẳng còn nhiều nữa.

- Cho nên chúng ta phải nhớ lấy bài học kinh nghiệm này, khi còn có thể yêu thương nhau thì phải yêu thương nhau cho tốt, đừng để ngày sau phải hối hận.

- Em không yêu anh hết lòng sao? – Bạch Nhạn ngồi bật dậy khỏi lòng anh – Anh xem người anh đang bẩn thế này em còn để cho anh ôm, đây không phải là yêu hay sao?

- Vâng, bà xã, lần này là em hy sinh. – Khang Kiếm bật cười đứng dậy, nắm tay Bạch Nhạn đi vào trong nhà.

Ngày hôm sau là một ngày âm u. Ăn sáng xong, Bạch Nhạn và Khang Kiếm cùng ra khỏi cửa, Khang Kiếm đi làm còn Bạch Nhạn tới chăm sóc bà Bạch Mộ Mai. Vừa mở cổng thì thấy bà Thương đang đứng ngoài cửa, tay bê một đĩa dưa cải muối vàng ruộm.

- Đây là cô tự muối lấy nên rất sạch, thái nhỏ ra xào với thịt thái sợi ngon lắm. – Bà Thương mỉm cười đưa đĩa dưa ra.

- Cảm ơn cô! Hôm nay nhà cháu không nấu cơm. – Bạch Nhạn khéo léo từ chối, cô không thù dai, nhưng cũng không có thiện cảm với bà Thương.

Bà Thương thoáng bối rối, mặt đỏ bừng.

Khang Kiếm mỉm cười gật đầu với bà:

- Trời nóng nên dạo này bọn cháu không ăn cơm ở nhà, sau này nếu muốn ăn cháu sẽ nói với cô. Đều là hàng xóm cả, không có gì phải khách sáo ạ!

- Vậy thì được, muốn ăn thì nhớ nói nhé, nhà cô muối nhiều lắm. À, chủ tịch Khang này, chuyện của Minh Tinh làm phiền cậu quá.

- Không có gì ạ. – Khang Kiếm nắm tay Bạch Nhạn đi ngang qua người bà. Ông Thương đứng bên đường dè dặt nhìn họ cười cầu tài.

Khang Kiếm vẻ mặt thản nhiên kéo Bạch Nhạn lui vào bên trong. Anh cảm thấy nơi này không thích hợp để ở tiếp nữa, có lẽ cũng nên nghĩ tới việc đưa Bạch Nhạn về Tân Giang thôi.

Bà Bạch Mộ Mai không chống chọi được tròn hai tháng. Một tháng mười ngày sau, đôi mắt phong tình của bà khép lại. Tế bào ung thư đã di căn khắp cơ thể, sau này thuốc giảm đau cũng không thể ngăn lại những cơn đau từ tận xương tủy. Bạch Nhạn tiêm dolantin[2] cho bà cũng chỉ giúp giảm được một chút, sau đó bà lại đau tới mức lăn lộn khắp giường, cắn đến rách cả môi. Bà van xin bác sĩ cho bà được chết không đau đớn, nhưng bác sĩ không chịu.

[2] Dolatin: một loại thuốc giảm đau

Không biết bà lấy trộm được thuốc an thần ở đâu, uống hơn nửa hộp rồi không bao giờ tỉnh lại nữa. Trước lúc chết, bà tắm rửa, thay quần áo mới, búi tóc gọn gàng, kẻ lông mày, đánh phấn, tô son, nằm bình an trên giường như đang ngủ say.

Mọi việc hậu sự đều do một tay Bạch Nhạn lo liệu. Cô bảo Khang Kiếm nhờ lãnh đạo của Cục Dân chính nói với bên nghĩa trang công cộng dành cho bà phần mộ ở nơi có phong cảnh đẹp nhất.

73. Chương 15.4

- Mẹ yêu cái đẹp, cái gì cũng muốn thứ tốt nhất, cả phần mộ cũng không ngoại lệ. – Bạch Nhạn mặc đồ tang, mắt đỏ hoe nói với Khang Kiếm.

Tất cả trang phục biểu diễn và đồ trang sức của bà đều được hỏa thiêu cùng với bà. Hôm hạ táng, mọi người trong đoàn kịch và Trung tâm Đào tạo đều tới dự, ông Thương đứng ở cuối cùng, đầu cúi xuống, không nhìn rõ nét mặt.

Bạch Nhạn nhờ trung tâm môi giới nhà đất bán căn hộ của bà Bạch Mộ Mai, còn tiền trợ cấp cô quyên góp cho Trung tâm Đào tạo để mua trang phục biểu diễn. Cả đời bà Bạch Mộ Mai diễn kịch, cuộc đời cũng như một vở kịch, hãy để bà vĩnh viễn được ở trên sân khấu!

Tháng Bảy, cả Trung Quốc nóng như một cái lò lửa. Vì ở nơi sông Trường Giang đổ ra biển nên Tân Giang được coi là cách khá xa lò lửa, vậy mà ra phố đi một vòng là mặt cũng đã đỏ phừng phừng, mồ hôi túa ra như tắm. Thông thường vào thời điểm này, trừ khi vạn bất đắc dĩ, chẳng ai thích ra đường cả, huống chi là lúc giữa trưa.

Đứng ở cửa trung tâm thương mại nhìn mặt trời bên ngoài rừng rực như một quả cầu lửa, Bạch Nhạn thật không đủ dũng khí thò chân ra ngoài, trong lòng thầm rủa Liễu Tinh mấy câu.

Thử nói xem, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, chia làm bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, suốt chín tháng chọn ngày nào kết hôn mà chả được, lại đi làm cô dâu đúng vào cái tháng nóng nhất, hại cô phải bất đắc dĩ đi khắp nơi chọn quà cưới vào cái ngày nắng nóng thiêu đốt này. Sếp Khang còn rất nghiêm túc và trịnh trọng nói với cô rằng, món quà này nhất định phải long trọng và có ý nghĩa, Liễu Tinh là bạn học, đồng nghiệp kiêm bạn thân của em, Giản Đơn là trợ thủ và bạn anh, em xem mối quan hệ này chằng chịt như thế, làm sao có thể tùy tiện được.

Bạch Nhạn còn nhớ kết hôn cô được Liễu Tinh và mấy cô đồng nghiệp tặng cho một hộp bao cao su màu sắc sặc sỡ, lòng thầm tính toán muốn phản kích một phen, sếp Khang nói vậy cô thật không cam lòng:

- Sếp ơi, em không lĩnh hội được thâm ý của anh đâu, món quà này anh tự đi mà mua.

Cô đã gọi anh là "Khang Kiếm"từ lâu rồi, từ "sếp"này chỉ lúc nào cô trêu chọc, đùa bỡn anh hoặc khi tức giận cô mới lôi ra dùng.

Khóe miệng Khang Kiếm khẽ cong lên. Trời nóng, ở trong phòng anh chỉ mặc một chiếc may ô, bên dưới là chiếc quần short rộng rãi, dù không được coi là cơ bắp nhưng cũng rất ưa nhìn. Suốt ngày vùi lấp trong một đống công văn giấy tờ, thân hình của Khang Kiếm vẫn có thể coi là được chăm sóc tốt.

- Trước giờ bà xã luôn thấu hiểu anh, sao lại không hiểu ý của anh được? Mắt cô ấy sắc bén như vậy, có thể chọn được người chồng tốt như anh đây thì miễn bàn tới việc chọn quà cưới đi.

- Đâu phải do em chọn, rõ ràng là anh bày mưu dụ dỗ em mà. – Bạch Nhạn liếc xéo anh, miệng lẩm bẩm.

- Người tình nguyện thì mới mắc mưu, nếu em không có ý với anh thì anh có dụ dỗ được em không? – Khang Kiếm cười sung sướng.

Bạch Nhạn tức giận đẩy anh thật mạnh:

- Anh tự hào quá nhỉ!

- Đúng là có tự hào, nhưng bà xã này – Sếp Khang vẫn cười, nhưng nét mặt thoáng chút bất đắc dĩ, đôi tay từ từ luồn vào chiếc váy ngủ thùng thình của Bạch Nhạn, vuốt ve đôi chân mềm mại của cô – Anh nỗ lực như thế nào mà sao lại vẫn thua Giản Đơn?

Thực ra Liễu Tinh và Giản Đơn cũng chẳng muốn kết hôn vào lúc nóng bức, nhưng có một số chuyện không thể theo ý mình được!

Khi Giản Đơn và Liễu Tinh yêu xa, cuối tuần nếu Giản Đơn không về Tân Giang thì Liễu Tinh sẽ tới huyện Vân. Sau khi chính thức yêu nhau họ mới phải mỗi người một nơi, bình thường thì ôm điện thoại thủ thỉ tâm tình, đến khi gặp nhau thì đương nhiên sẽ rừng rực như củi khô gặp lửa, tranh thủ thời gian ân ái bên nhau.

Được mấy tháng thì Liễu Tinh bỗng phát hiện ra chu kỳ sinh lý của mình bị chậm, kiểm tra thì mới biết đã có bầu được bốn năm mươi ngày, vội cuống quýt triệu hồi Giản Đơn về Tân Giang, cầm tờ phiếu xét nghiệm khóc lóc ầm ĩ, nói là không còn mặt mũi nào đi gặp người khác.

Giản Đơn ôm lấy cô, nở một nụ cười ngô nghê rồi véo mũi cô:

- Tuyệt quá, đằng nào phòng cũng đã sửa sang xong rồi, chúng ta bế con mà thành hôn thôi.

- Không được, như vậy không có thành ý, cứ như là bị ép phải cưới ấy. – Liễu Tinh tiếp tục khóc.

- Sao lại là ép, anh tình nguyện gieo hạt, có thu hoạch là chuyện quá thường tình.

Thư ký Giản soạn văn bản giỏi, miệng lưỡi cũng sắc bén, loáng cái đã dỗ cho Liễu Tinh cười tươi như hoa, hai người vui mừng thông báo tin này cho phụ huynh hai nhà được biết.

Bố mẹ Giản Đơn cực kỳ xúc động, huy động toàn bộ thân bằng cố hữu in thiệp cưới, đặt khách sạn, mua đồ cưới, trong nhà náo nhiệt như cái chợ.

Nghe được tin này, bố mẹ Liễu Tinh đóng chặt cửa lại rồi ngồi thừ người ra ghế, cả đêm không nói năng gì. Ngày hôm sau, bố Liễu Tinh tới nhà Lý Trạch Hạo rồi lắc đầu với bố Lý Trạch Hạo.

Bố Lý Trạch Hạo hiểu ra ngay, bèn thở một hơi dài:

- Không trách Tinh Tinh nhà anh được, là do lúc đầu Trạch Hạo quá vô liêm sỉ.

Bố mẹ Liễu Tinh đang âm thầm hy vọng một ngày nào đó, cô sẽ hồi tâm chuyển ý mà quay lại với Lý Trạch Hạo, dù gì hai nhà cũng kết giao quen biết mấy đời, coi như thân càng thêm thân. Giờ xem ra chẳng còn chút hy vọng nào. Nhưng họ chẳng ủ rũ được lâu. Lúc Giản Đơn mang một đống quà đến, chân trước chân sau gọi "bố, mẹ"ngọt xớt, lòng họ cũng nhẹ nhõm hơn hẳn.

Khi mọi việc đã tạm ổn, Liễu Tinh mới thẹn thùng báo tin đám cưới cho Bạch Nhạn. Nghe xong, Bạch Nhạn lập tức bức cung, Liễu Tinh chịu không nổi đành thành thật khai báo rằng nếu không kết hôn thì sẽ không mặc vừa áo cưới nữa, bụng cô đã lùm lùm lên rồi.

Bạch Nhạn lại đem chuyện này kể thành truyện cười cho sếp Khang nghe.

Sếp không cười mà chỉ thở dài:

- Giản Đơn nhà người ta không mua vé mà đã được lên thuyền rồi, anh mua vé lâu như vậy mà sao vẫn chưa lên được thuyền?

- Anh mua vé bao giờ? – Bạch Nhạn bĩu môi, nói ra thì bây giờ họ đang ở trong tình trạng vợ chồng ly hôn sống chung nhà.

- Tiền mua vé anh đã thanh toán từ lâu rồi, chẳng qua chưa cầm về mà thôi. Bà xã, đề nghị em chú ý xem trọng tâm của vấn đề nằm ở đâu, đừng có đánh trống lảng.

Rồi rồi, hôm nay lại động vào vết thương lòng của sếp Khang.

Bạch Nhạn lại chẳng hề sốt ruột, con cái và cha mẹ cũng là một duyên phận, không thể cưỡng ép. Nhưng thấy sếp Khang càng ngày càng sốt ruột muốn được làm bố, cô quyết tâm sau khi quay về Tân Giang sẽ đi kiểm tra sức khỏe để xem cơ thể cô có chuyển biến gì tốt không. Đợt trước bị bệnh, cơ thể cô rất suy nhược.

Sếp Khang vốn định đưa Bạch Nhạn về Tân Giang, vì đám cưới của Liễu Tinh sắp đến nên bèn dời lịch sớm trước nửa tháng. Tháng sau Tỉnh ủy tổ chức cho chủ tịch các quận huyện tới Quảng Châu tham quan học tập, sếp Khang tính nhân tiện đưa Bạch Nhạn về tỉnh gặp bố mẹ, cũng đã đến lúc phải ra mắt bố mẹ rồi.

Căn hộ ven sông vừa mới sơn xong, tuy là dùng sơn Nippon bảo vệ môi trường nhưng sếp Khang vẫn lo hơi sơn có hại cho cơ thể, ít nhất cũng phải để khô vài tháng tới một năm mới dọn tới ở.

Họ vẫn ở căn hộ cho thuê hồi trước.

Hôm trở về, thím Trần nhà đối diện giành phần quét tước và giặt giũ chăn đệm cho họ, còn nấu cả cơm. Buổi tối, ngồi trên ban công chật hẹp ngắm ánh đèn rực rỡ dưới đường phố mà họ cảm thấy như đang nằm mơ.

Hết cuối tuần, sếp Khang lại quay về huyện Vân đi làm. Bạch Nhạn tạm thời không tới bệnh viện, việc cấp thiết lúc này là phải đi mua quà cưới cho Liễu Tinh.

Haizz, nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, mặt mày Bạch Nhạn bí xị. Đi hết cả một siêu thị lớn mà vẫn chưa biết phải mua gì. Chăn ga gối đệm hay đồ trang sức thì hình như chẳng có thành ý, cứ như là trả lễ vậy. Không cần biết giá trị quà cáp thế nào, ít nhất thì cũng phải để cho người nhận quà cảm nhận được tấm lòng mình.

Bạch Nhạn nheo mắt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cửa hàng chuyên bán đồ gia dụng trong bếp, lòng cô khẽ rung động. Cô nhớ tới trong những bộ phim Hàn Quốc, khi cả nhà quây quần bên bàn ăn, những món đồ dùng tinh xảo khiến tâm tình người ta sảng khoái, ăn cũng ngon miệng hơn.

Đúng, tặng đồ dùng nhà bếp, vừa có thể trang trí lại vừa vô cùng thực tế, hơn nữa lúc nào cũng có thể nhắc nhở Liễu Tinh phải làm một bà chủ gia đình xứng đáng, không được hùng hồn khoe khoang trình độ nấu mì gói của mình cao đến mức nào.

Bạch Nhạn đội nắng đi tới cửa tiệm bán đồ nhà bếp, rất nhanh đã chọn ra được một bộ theo phong cách đồng quê cách điệu, chất gốm tinh tế, hoa văn tinh xảo, giá cả phù hợp, không làm cho người ta thấy có áp lực, cũng không khiến người ta cảm thấy mình tùy tiện.

Đóng gói xong, nhân viên bán hàng hỏi cô có cần gửi hàng về tận nhà hay không. Cô xách thử chiếc hộp không to lắm lên, thấy cũng không nặng lắm.

- Không cần đâu, bên ngoài nóng lắm, tôi tự đi xe là được rồi.

Cô nhân viên cảm động giúp cô xách đồ ra gốc cây râm mát ven đường. Bạch Nhạn vừa giơ tay vẫy xe thì điện thoại reo, là Lãnh Phong gọi tới.

Sau khi tinh thần cô hồi phục, Lãnh Phong đã gọi điện cho cô mấy lần, chỉ là thăm hỏi bình thường, cả hai đều không nhắc tới chuyện của Minh Thiên.

- Lãnh Phong, anh đang đi làm ạ? – Bạch Nhạn cười hỏi.

- Nghe nói em về Tân Giang rồi?

- Vâng, em về được mấy ngày rồi, đây này, em đang phải đi mua quà cho Liễu Tinh đây ạ! Em định ngày mai tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe rồi gặp mọi người luôn, chắc phải sau một tháng mới có thể đi làm trở lại.

- Đi làm thì không vội, đợi đến hè hãy đi!

- Anh thế nào?

Lãnh Phong thoáng ngừng lại một lúc rồi mới nói:

- Bạch Nhạn, hợp đồng của anh với bệnh viện Nhân dân Tân Giang đã kết thúc, anh chuẩn bị quay về Thượng Hải làm việc.

- Bao giờ anh đi?

- Sáng mai.

Bạch Nhạn trầm ngâm hồi lâu.

- Lãnh Phong, anh bảo trọng nhé.

- Em cũng vậy, Bạch Nhạn. – Lãnh Phong khẽ nói.

Trong điện thoại im lặng không một tiếng người, một lát sau mới vang lên một hơi thở dài khe khẽ:

- Tạm biệt!

Bạch Nhạn bần thần cúp máy. Một chiếc taxi đỗ bên cạnh cô, tài xế xuống xe giúp cô đạt chiếc hộp vào sau cốp.

- Là bát đĩa đó, bác tài làm ơn nhẹ tay một chút. – Bạch Nhạn nhắc nhở.

Bác tài xế mỉm cười gật đầu.

Cửa mở ra, một luồng không khí lạnh buốt phả vào mặt, theo phản xạ, Bạch Nhạn hơi rùng mình rồi đóng cửa xe vào.

Cách phía sau không xa, một chiếc xe hơi màu đen cũng nổ máy, chỉ một lát sau đã hòa vào dòng xe rồi biến mất.

Chỉnh lại đôi gọng kính màu đen trên mắt, Lãnh Phong mím môi nhìn những hãng cây cao vút bên đường.

Người ta nói Tân Giang là một thành phố nhỏ xinh đẹp, vị trí đắc địa, kinh tế phát triển, phong cách hữu tình, kết hợp cả thời thượng và thanh lịch, rất thích hợp để sinh sống. Anh tới đây đã hơn một năm, nhưng không có ấn tượng gì quá lớn đối với những điều này.

Không có ấn tượng, thì cũng sẽ không lưu luyến.

Anh đã nhìn thấy cô, cô vẫn xinh đẹp, tươi tắn rạng rỡ như ngày nào, nụ cười rạng ngời trên khuôn mặt, hoàn toàn khác hẳn với một Bạch Nhạn suy sụp và mất hết lý trí như khi biết tin Minh Thiên qua đời. Người đàn ông đó thật sự đã làm được, thật sự đã giành lại cô từ trong cơn đau khổ, thật sự đã xoa dịu nỗi đau vô hạn mà Minh Thiên mang lại cho cô.

Bây giờ cô sống rất hạnh phúc, anh có thể thấy được điều đó.

Trước đây, thế giới của cô là Minh Thiên. Bây giờ và sau này, sẽ là một người đàn ông có cái tên Khang Kiếm.

Anh, vẫn luôn chỉ là một người qua đường đi lướt qua cô.

Tới Tân Giang, là vì muốn gặp cô.

Đã từng gặp gỡ, đã từng quen biết, đã từng dộng lòng, đã từng hụt hẫng, bây giờ anh rất bình tĩnh.

Vì thế, khi giờ phút chia ly sắp tới, anh không thấy buồn thương mà chỉ cảm thấy một chút thất vọng. Nhưng sau nỗi thất vọng là nhẹ nhõm, vì anh được thấy cô sống rất vui vẻ, như vậy là đủ rồi.

Lãnh Phong mỉm cười rồi tăng tốc, chiếc xe lao vút về phía trước.

Lễ cưới của Giản Đơn và Liễu Tinh được tổ chức tại khách sạn Giang Thiên. Hôm đó là một ngày mưa bão, lúc trời mưa thì sấm rung chớp giật, lúc không mưa thì oi bức khiến người ta không tài nào thở được. Cũng may máy điều hòa trong khách sạn Giang Thiên hết sức dễ chịu, trước khi cử hành hôn lễ, ông Trời cũng thương tình dành ra hai tiếng đồng hồ không mưa để khách khứa lục tục kéo đến đông đủ.

Chính vì vậy mà Liễu Tinh vẫn còn hơi ấm ức, đứng trong phòng trang điểm xị mặt ra với Giản Đơn, nói nếu không phải anh lười không chịu dùng bao cao su thì sao lại phải cưới vào lúc này? Mặc áo cưới mà mồ hôi chảy ròng ròng trôi hết cả phấn, khách khứa cũng thật tội nghiệp khi phải đi ăn cưới giữa thời tiết này.

Giản Đơn xông lên bịt miệng Liễu Tinh, dở khóc dở cười.

- Cưng ơi, đến lúc này rồi mà em còn nói những lời này sao? Bây giờ chúng ta là vợ chồng, với người ngoài mặt mũi của chúng ta là một. Phụ nữ có thai phải giữ tâm trạng vui vẻ thì em bé trong bụng mới có thể phát triển khỏe mạnh.

Câu nói này cực kỳ có tác dụng, vừa nghe xong, Liễu Tinh lập tức im bặt rồi nở nụ cười rạng rỡ, mặc cho thợ trang điểm giày vò, mặc bên ngoài mưa gió gào rít, tâm trạng của cô nàng vẫn chẳng hề thay đổi.

Theo quy định mới của Ủy ban Kỷ luật thành phố Tân Giang, lãnh đạo cấp sở trở lên hết thảy đều không được tham dự tiệc tùng cá nhân của nhân viên. Sếp Khang đành đau lòng tiễn bà xã thân yêu tới cửa khách sạn rồi về nhà một mình.

Bạch Nhạn và Lâm Phong ngồi cạnh nhau.

Liễu Tinh rất muốn Bạch Nhạn ngồi cùng với mình, nhưng mẹ Giản Đơn nói bàn này nhất định phải là những cô cậu chưa lập gia đình ngồi với phù dâu, phù rể.

- Đừng tỏ vẻ đáng thương nữa, mình ngồi ngay cạnh bàn của cậu, có chuyện gì thì kêu mình.

Liễu Tinh đang mang thai nên đi vệ sinh khá nhiều, khoác theo bộ váy cưới chẳng tiện chút nào, Giản Đơn lại không thể vào nhà vệ sinh chờ, đành phải nhờ Bạch Nhạn chăm sóc Liễu Tinh.

Liễu Tinh gật đầu.

Lâm Phong đang cho con bú nên béo hơn trước một chút, mập mạp, đẫy đà trông rất ưa nhìn. Bạch Nhạn cảm thán: người đẹp đúng là người đẹp, lúc béo là Dương Quý Phi, lúc gầy là Triệu Phi Yến, nhìn ngang nhìn dọc thì vẫn đẹp.

- Bạch Nhạn, cảnh tượng này thật quen mắt. Hình như cũng là mình và cậu cùng tham dự đám cưới của ai đó, lúc đi vệ sinh nhìn thấy một đám người đang tụ tập trước cửa phòng diễn thuyết, bọn mình chạy tới đó xem, người đang diễn thuyết đó là chồng cậu. Lúc đó còn chưa phải là chồng, nhưng anh ấy đã trắng trợn cướp cậu đi ngay trước mắt mình mà chẳng thèm nhìn mình lấy một cái, khiến mình bị sốc nặng. – Lâm Phong nói.

Bạch Nhạn cũng nhớ ra, hôm đó sếp Khang hơi ngang ngược, đầu tiên là muốn đi vào trong với cô để ăn chùa, cô không chịu thì bị anh kéo ra ngoài đi ăn cơm với anh, cô gián tiếp ám chỉ với anh rằng bọn họ không có khả năng tiến triển thêm.

Người tính không bằng trời tính.

- Đúng thế, cũng ở khách sạn Giang Thiên này. Đã hơn một năm rồi, bây giờ cậu làm mẹ rồi, mình cũng đã bị trói chân. – Bạch Nhạn cong môi.

Lâm Phong lại thở dài, đôi mắt xinh đẹp ngấn nước:

- Mình còn nhớ hôm đó cậu hỏi mình, có phải chồng mình khiến mình cảm thấy rất mất mặt hay không.

- Xin lỗi, Lâm Phong, mình chỉ nói đùa thôi. – Bạch Nhạn hơi ngỡ ngàng.

Lâm Phong chớp chớp mắt để nước mắt lại lăn vào trong rồi gượng gạo cười:

- Mình biết, thực ra bây giờ mình cũng rất tốt, có con trai thì mọi chuyện đều mãn nguyện cả.

- Đúng đúng, nào, chúng ta uống rượu đi.

- Mình đang cho con bú, mình uống nước trái cây thôi. – Lâm Phong nâng ly lên, trong lòng vẫn vương vấn một nỗi chua xót khó tả. Ở trường y tá, cô, Liễu Tinh và Bạch Nhạn chơi thân với nhau nhất. Cô kết hôn đầu tiên, lấy một người giàu có, Bạch Nhạn cưới một anh chàng quan chức con ông cháu cha, Liễu Tinh cưới

một thư ký nhỏ, nói ra thì về mặt vật chất cô đầy đủ nhất, nhưng ngoài việc có một đứa con trai, những điểm khác cô không thể nào sánh với họ được!

Cô dâu chú rể đang đi chúc rượu được một nửa thì Giản Đơn căng thẳng chạy tới:

- Bạch Nhạn, em đưa Liễu Tinh vào nhà vệ sinh một chút.

Liễu Tinh đã thay một bộ váy cưới khác tương đối rộng rãi, nhưng Giản Đơn lo sàn nhà vệ sinh trơn trượt nên không yên tâm để cô đi một mình.

Bạch Nhạn đứng dậy đưa Liễu Tinh vào nhà vệ sinh. Liễu Tinh than thở với cô rằng kết hôn thật phiền phức, thảo nào chẳng ai muốn kết hôn lần thứ hai.

Bạch Nhạn cười cười đẩy cửa phòng vệ sinh, thoáng nhìn thấy trên lối đi có một bóng dáng quen thuộc, cô không nói gì.

Đợi Liễu Tinh đi vệ sinh xong, cô lại giúp cô ấy sửa lại mái tóc. Lúc đi ra, Giản Đơn đang đứng phía ngoài, Bạch Nhạn ngoái đầu nhìn, không thấy bóng dáng kia đâu.

- Mọi người vào trước đi, mình đi hít thở một lát. – Bạch Nhạn nói.

Giản Đơn thận trọng đỡ Liễu Tinh đi về phía đại sảnh. Đợi bọn họ đi vào rồi Bạch Nhạn mới quay người đi về phía cuối hành lang, nơi đó có một ban công rộng lớn, khách nam giới thường ra đây hút thuốc.

Quả nhiên, trên ban công có một bóng người đang thẫn thờ nhìn ra màn mưa mịt mù.

Lúc tiếng sấm tạm ngưng, Bạch Nhạn khẽ hắng giọng, người đó vẫn không nhúc nhích.

Cô bước tới, lặng lẽ đứng cạnh anh ta. Một ánh chớp rạch ngang bầu trời, cô nhìn thấy gương mặt anh ta đầy nước mắt.

- Anh vẫn ổn chứ, Lý Trạch Hạo? – Cô khẽ hỏi.

Lý Trạch Hạo không lên tiếng, chỉ có thể gật đầu.

Rất lâu sau anh ta mới bình tĩnh lại được, ngượng ngùng lau nước mắt đi.

- Anh… chỉ tới xem cô ấy làm cô dâu như thế nào thôi, cô ấy cười rất ngọt ngào, chồng cô ấy rất yêu chiều cô ấy.

- Vâng, Liễu Tinh… cô ấy có em bé rồi.

- Anh nghe bố mẹ anh nói rồi.

Lý Trạch Hạo hít sâu một hơi, cố nén không cho những giọt nước mắt lại trào lên. Từ lúc anh ta nhìn thấy anh chàng thư ký kia nắm tay cô bỏ đi trước mặt anh, mới chỉ có sáu tháng trời, cô đã yêu rồi kết hôn, sắp tới sẽ làm mẹ, mọi thứ nhanh tới mức khó tin, nhanh tới mức anh không thể nào chịu nổi.

Cô bé khi còn nhỏ thì lon ton chạy theo anh gọi "anh Hạo", lớn lên thì thẹn thùng nép vào lòng anh gọi "Trạch Hạo", đi làm rồi thì ôm lấy cổ anh, ngọt ngào gọi "ông xã", cô bé ấy thật sự đã rời xa anh, xa tới mức cả đời này anh không thể với tới nữa.

Lòng đau như cắt.

- Sau này anh có dự định gì không? – Bạch Nhạn từng nghe Liễu Tinh nhắc tới chuyện Lý Trạch Hạo sẽ đi miền Nam.

- Anh không có dự định gì cả, tiếp tục dạy học thôi. - Lý Trạch Hạo cười chua chát, vẻ mặt thê lương. Đi miền Nam kiếm được thật nhiều tiền, việc đó bây giờ còn ý nghĩa gì chứ.

Bạch Nhạn ừ một tiếng.

- Em vào đi! Anh đi đây, chuyển lời chúc mừng của anh đến cô ấy giúp anh nhé.

Ánh chớp lại lóe sáng cả bầu trời, Lý Trạch Hạo quay người bỏ đi.

Bạch Nhạn đứng thất thần.

Nhân vô thập toàn, khó tránh phải mắc sai lầm. Nhưng có một số sai lầm không thể phạm phải. Nếu sai, sẽ phải trả giá bằng cả một đời người.

Cô không thương Lý Trạch Hạo, cô chỉ thấy tiếc cho anh.

Hôn lễ kết thúc, đợi khách khứa về gần hết Bạch Nhạn mới cáo từ. Vừa đi xuống cầu thang thì có một người từ sofa bước tới kéo cô lại.

Cô ngoảnh lại, là Khang Kiếm.

- Đã nói là em sẽ gọi xe về mà, sao anh còn tới đây? – Miệng nói vậy nhưng trong lòng Bạch Nhạn lại vô cùng ấm áp. Cô khoác tay Khang Kiếm, miệng nở một nụ cười ngọt ngào.

- Anh sợ em thấy đám cưới nhà người ta rồi sẽ tức cảnh sinh tình mà đá bay anh mất.

- Ờ, anh cũng tự biết lượng sức mình đấy! Khang Kiếm, nói ra thì tuy đám cưới của chúng ta cũng rất xa hoa lộng lẫy, nhưng lúc đó tâm địa anh rất xấu xa.

- Em vẫn còn thù dai à? – Khang Kiếm vừa nhướn mày vừa cầm túi xách cho cô.

- Thỉnh thoảng thôi. – Bạch Nhạn le lưỡi ranh mãnh. Phụ nữ thông minh phải biết dừng đúng lúc, không cần phải truy xét đến cùng.

- Nào, ra chào Chủ tịch Hoa một câu rồi chúng ta về nhà.

Chủ tịch Hoa? Không phải là Hoa Hưng chứ. Bạch Nhạn quay lại, trời ạ, đúng thật là Hoa Hưng. Ông ta đã giảm béo thành công, thân hình béo tròn vo trước đây đã trở nên gầy guộc, nhưng tóc mai bạc trắng như già đi mười tuổi.

Không phải ông ta đang ngồi tù sao? Bạch Nhạn băn khoăn nhìn Khang Kiếm.

Khang Kiếm khẽ nhéo tay cô, cô vội vàng tươi cười gật đầu chào Hoa Hưng:

- Ông chủ Hoa, lâu quá không gặp.

Ánh mắt Hoa Hưng hơi lảng đi, cười khan hai tiếng:

- Cô Bạch càng ngày càng đẹp ra.

Thật lòng mà nói, ông ta hơi sợ người con gái này, nhớ lại khi đó cô bày mưu tính kế với ông, dùng nhà cửa để thế chấp, rồi lại lấy hai triệu tệ đi làm từ thiện khiến ông ta hết đường chối cãi. Người phụ nữ này, may mà chỉ là một cô y tá tầm thường, nếu đặt vào chốn thương trường hay quan trường thì không ai có thể đấu lại.

- Cảm ơn ông chủ Hoa. Có thời gian rỗi tôi vẫn muốn tới quán cà phê trên sân thượng của khách sạn ông chơi đó.

- Chỗ đó, chỗ đó… đã đóng cửa từ lâu rồi. – Mặt Hoa Hưng thoắt tái thoắt đỏ, hai tay xoắn vào nhau.

- Ồ! – Bạch Nhạn tặc lưỡi đầy tiếc nuối.

Điện thoại của Khang Kiếm reo lên, anh tránh sang một bên để nghe điện, để lại Bạch Nhạn và Hoa Hưng bốn mắt nhìn nhau.

- Ông chủ Hoa, ông… có hận tôi không? – Mắt Bạch Nhạn sáng lấp lánh, làm Hoa Hưng nhìn vào hoa cả mắt.

- Sao có thể thế được, cô Bạch nói sự thật mà. – Máy lạnh trong đại sảnh rất phù hợp nhưng Hoa Hưng lại toát vã mồ hôi – Nói ra thì là vì tôi có lỗi với sếp Khang. Anh ấy chiếu cố tới tôi như vậy, tôi lại giở trò giậu đổ bìm leo.

- Ông đừng nói vậy, người trong giang hồ không thể tự mình làm chủ. – Bạch Nhạn rất thấu hiểu.

- Cô cũng biết rồi? – Hoa Hưng sửng sốt.

Hàng mi dài của Bạch Nhạn khẽ chớp mấy cái:

- Biết gì cơ?

Hai vai rũ xuống, Hoa Hưng cười mát:

- Cô Bạch, cô đừng chọc tôi nữa. Lần này tôi bị giam giữ nửa năm, bệnh tật đầy người, sau này chỉ an phận làm kinh doanh thôi, không lăn lộn nữa.

Bạch Nhạn chưa kịp nói gì thì Khang Kiếm đã quay trở lại, bình thản gật đầu với Hoa Hưng rồi kéo Bạch Nhạn ra ngoài.

Hoa Hưng rất lịch sự tiễn họ ra tận nhà để xe, nhìn chiếc xe đi thật xa rồi mới quay lại khách sạn.

- Sao anh lại gặp ông ấy thế? – Trên xe, Bạch Nhạn hỏi.

Khang Kiếm chăm chú nhìn về phía trước:

- Xã giao trong kinh doanh!

- Không phải ông ta đang ngồi tù sao?

- Em có cách giải thoát cho chồng em thì người ta cũng đâu có kém gì. Vợ ông ta có chút quan hệ với bên đó, cộng thêm việc ông ta là doanh nghiệp nộp thuế lớn ở Tân Giang, Tân Giang cũng không muốn mất đi miếng mồi béo bở này. Lúc đầu bọn họ cũng đâu muốn nhằm vào ông ta, họ chỉ muốn mượn ông ta để nhắm vào anh thôi.

Anh đổi sang đường khác, thấy Bạch Nhạn mãi không nói gì thì ngoái sang hỏi:

- Sao thế?

- Anh có hận họ không? – Cô thở dài xa xăm.

74. Chương 15.5

Khang Kiếm bật cười:

- Quan trường như chiến trường, thua thì không được trách thiên không thời địa không lợi, mà trước tiên phải trách bản thân mình không đủ mạnh. Không phải anh đã cho bọn họ cơ hội đó sao? Nếu anh đứng vững thì người khác làm sao có thể đẩy ngã anh? Anh không hận họ, ngược lại còn phải cảm ơn họ. Nếu không có cơn bĩ cực vừa rồi, anh làm sao biết được vợ anh yêu anh đến thế.

- Sếp Khang, hôm nay miệng lưỡi anh ngọt quá đấy! – Xe dừng lại, Bạch Nhạn mỉm cười quay sang hôn Khang Kiếm, tỏ ý khen thưởng.

Khang Kiếm xuống xe, cầm ô bước qua đón Bạch Nhạn.

- Ngọt thì tốt chứ sao, làm vui lòng bà xã rồi thì anh mới dám nói một chuyện này. – Khi cùng sánh vai lên lầu, Khang Kiếm từ tốn nói.

Bạch Nhạn dừng lại vịn vào lan can:

- Khang Kiếm, mau khai thật ra, anh lại làm chuyện gì có lỗi với bà xã này hả?

Khang Kiếm trợn mắt:

- Bà xã, sao lại là "lại"? Anh thương bà xã còn chưa kịp, đâu nỡ lòng nào có lỗi với em? Là anh vừa nhận được điện thoại từ tỉnh nói ngày mai phải lên tỉnh báo cáo, sau đó lập tức đi Quảng Châu ngay.

- Có liên quan gì tới em? – Bạch Nhạn xì một tiếng.

- Chẳng phải em muốn về nhà anh sao, bà xã, ngại quá, xem ra anh phải để em một mình thích nghi với tình hình trước rồi.

Hà, thế chẳng phải dâng dê tới miệng hùm sao? Bạch Nhạn trợn ngược mắt.

Trời quang mây tạnh, nắng ấm trời trong, máy bay cất cánh được một lúc rồi mà mắt vẫn có thể nhìn thấy một chấm trắng nhỏ phía xa xa.

Bạch Nhạn tiu nghỉu thu hồi tầm mắt, Khang Kiếm đi Quảng Châu rồi, cô cũng phải quay về hang hùm thôi, à, không phải hang hùm mà là bệnh viện.

Không biết là ông Trời ban phước hay là thử thách nữa, đúng lúc này bà Lý Tâm Hà lại bị cảm mạo, viêm họng, sốt cao 39 độ, tiêm penicillin ba ngày liền mới hơi hạ sốt được một chút. Bị liệt nửa người, phải dùng thuốc liên tục nên cơ thể bà kháng thuốc rất mạnh, thuốc bình thường không có tác dụng với bà.

Đợt ốm này thật sự hành hạ bà không ít, cũng khiến ông Khang Vân Lâm gầy rộc hẳn đi. Ông làm lãnh đạo, đã quen chỉ dẫn chỉ cần chỉ tay năm ngón là thư ký sẽ sắp xếp mọi việc đâu vào đấy, đã bao giờ phải hầu hạ người khác. Người giúp việc theo giờ chỉ chịu trách nhiệm nấu cơm và quét dọn nhà cửa, cho bà ấy thêm tiền bà ấy cũng không chịu hầu người bệnh. Chủ yếu là do tính cách bà Lý Tâm Hà không giống mọi người, rất khó phục vụ.

Ông Khang Vân Lâm từng tuổi này rồi, giúp bà Lý Tâm Hà trở mình xong là thở dốc cả ngày. Cũng bất đắc dĩ, ông đành phải đưa bà vào bệnh viện.

Bà nhập viện rồi ông cũng vẫn đầu tắt mặt tối, nào là túc trực chăm sóc, nào là đưa cơm, chạy đi chạy lại giữa nhà và bệnh viện nên chỉ mới hai ngày mà ông đã thấy cơm nuốt không trôi, không khỏi nhớ tới những mặt tốt của thím Ngô. Nhưng thím Ngô đã tái giá, cuộc sống hiện giờ rất viên mãn, có muốn cũng chẳng làm gì được.

Đúng lúc này, ông nhận được điện thoại của Khang Kiếm báo tin anh sẽ về nhà cùng Bạch Nhạn. Như gặp được cứu tinh, ông Khang Vân Lâm thiếu chút nữa cảm động rơi lệ, mọi khúc mắc trước đây hoàn toàn bay biến, vội hỏi anh lúc nào thì về.

Bạch Nhạn và Khang Kiếm trên đường đi từ Tân Giang lên tỉnh, cứ nửa tiếng ông lại gọi điện một lần. Tới khi anh và Bạch Nhạn chạy tới bệnh viện, ông dang tay thở dài:

- Nhạn Nhạn, sau này chuyện của mẹ con sẽ phải nhờ đến con.

Ông được chỉ tay năm ngón rồi.

- Tôi chỉ sinh một đứa con trai. – Trên giường, bà Lý Tâm Hà độp lại bằng giọng mũi đặc nghẹt.

- Bây giờ mẹ đã có thêm một cô con gái. – Khang Kiếm cười ha ha, kéo Bạch Nhạn ngồi xuống rồi nháy mắt với cô.

Theo lời anh, Bạch Nhạn lập tức cất giọng ngọt ngào:

- Mẹ, hôm nay mẹ đỡ chưa ạ?

- Chưa chết ngay được. – Bà Lý Tâm Hà quay đầu vào trong.

- Người bệnh hay bực bội, con đừng để bụng. – Ông Khang Vân Lâm không chịu nổi, sợ Bạch Nhạn giận lên bỏ đi thì lại chỉ còn mình ông với bà Lý Tâm Hà nên vội vàng xoa dịu.

Bạch Nhạn cười cười. Cô biết bà Lý Tâm Hà là kiểu người khẩu tà tâm phật điển hình, thực ra bà không xấu, dù có xấu cũng chỉ thể hiện trên mặt, nhìn một cái là thấy ngay. Hơn nữa bà cũng không chịu được đả kích, hễ bị công kích là gào thét ầm ĩ, không nhẫn nhịn được. Trước đây cô đối đầu với bà Lý Tâm Hà không biết mệt mỏi, nhưng bây giờ, cô tự nhủ với lòng mình rằng phải thật tâm thật ý yêu thương và kính trọng bà Lý Tâm Hà như mẹ đẻ. Nói câu này cũng hơi xấu hổ, đối với bà Bạch Mộ Mai cô chẳng mấy yêu thương và kính trọng, nhưng cũng vẫn phải hiếu thảo! Bởi vì bà Lý Tâm Hà là mẹ của Khang Kiếm, là người mà anh yêu quý và quan tâm, nên cho dù bà tỏ thái độ thế nào, cô cũng phải chịu đựng.

Nếu muốn sống hạnh phúc với Khang Kiếm, cô bắt buộc phải có được lời chúc phúc của bà Lý Tâm Hà.

Khang Kiếm đã sớm tiêm vacxin dự phòng cho cô, sợ cô chạy trốn nên dặn đi dặn lại, nếu bà Lý Tâm Hà có nói điều gì khó nghe thì cô cứ nghe để đấy, sau đó gọi điện thoại trút giận lên anh. Cô hứa với anh: Dù phía trước khó khăn và trở ngại đến mấy, cô cũng sẽ không từ bỏ.

Khang Kiếm đáng để cô nỗ lực như vậy.

- Vậy mẹ muốn ăn gì để con về nấu. – Lúc gọi điện cho Khang Kiếm, bà Lý Tâm Hà không chỉ một lần than phiền cơm người giúp việc nấu như đồ cho chó ăn, đến Lệ Lệ còn chê. Bạch Nhạn đã từng chăm sóc bệnh nhân, người bệnh mồm miệng nhạt nhẽo, muốn ăn thứ gì thanh đạm nhưng vẫn phải có hương vị đầy đủ.

- Khỏi phải phiền. – Bà Lý Tâm Hà hỏi gì đáp nấy, nhưng đầu vẫn không ngoảnh lại.

- Vậy con cứ nấu đại vài món, anh Khang Kiếm ăn xong là phải vội ra sân bay, bọn con về trước ạ. – Bạch Nhạn đứng dậy.

Lúc này bà Lý Tâm Hà mới ngoảnh đầu lại nắm tay Khang Kiếm, nước mắt giọt ngắn giọt dài đầy vẻ tủi thân.

Bạch Nhạn nói muốn đi nhà vệ sinh nên ra ngoài trước, ông Khang Vân Lâm đi theo sau cô.

- Nhạn Nhạn.

Ông gọi cô lại, Bạch Nhạn ngoảnh đầu lại với vẻ dò hỏi, tự nhắc mình không được nhớ tới chuyện ân oán tình cảm giữa ông Khang Vân Lâm và bà Bạch Mộ Mai nữa, chỉ cần nhớ ông ta là bố của Khang Kiếm là được rồi.

Thực ra cô cũng không muốn hao tâm tổn trí đi so đo với những khúc mắc trước đây, nhưng trong lòng cô rất coi thường ông Khang Vân Lâm. Nếu nói việc của bà Bạch Mộ Mai là do ông ta không chịu nổi cô đơn nơi xứ người, lại không chống cự lại được sự dụ hoặc của sắc đẹp, vậy tại sao khi bà Lý Tâm Hà bị bại liệt, ông ta lại vẫn có thể ôm ấp thím Ngô một cách thoải mái như vậy?

Thôi, bà Lý Tâm Hà đã không so đo thì cô còn chán nản nỗi gì?

Kéo Bạch Nhạn ra đầu cầu thang, ông Khang Vân Lâm nhìn cô bằng vẻ mặt bi thương:

- Bố… đã nghe Kiếm Kiếm nói về chuyện của mẹ con. Con đừng buồn, trước đây bố đã nói sẽ đối xử với con như con đẻ, bây giờ bố sẽ càng làm như vậy.

Bạch Nhạn cúi đầu che đi sự lạnh lùng trong ánh mắt:

- Cảm ơn bố.

Ông Khang Vân Lâm cười khổ:

- Con đừng khách sáo như vậy, chúng ta đã là người một nhà rồi. Bố… thật sự có lỗi với mẹ con, bà ấy nhỏ hơn bố mười mấy tuổi mà lại phải đi trước bố, trong lòng bố rất buồn. – Nói đoạn, một giọt nước mắt già nua đục ngầu lăn dài trên gò má ông.

Người ông có lỗi đâu phải chỉ một mình bà Bạch Mộ Mai, Bạch Nhạn thầm nghĩ.

- Lúc mẹ con ra đi có nhắc tới bố không?

Ông Khang Vân Lâm không quên được sự sửng sốt ngỡ ngàng thời trai trẻ khi lần đầu tiên gặp bà Bạch Mộ Mai. Sau này ông làm tổn thương bà, bà cũng đã làm tổn thương ông, đến giờ này, mọi thứ trở về với cát bụi, chỉ có thể thở dài chứ không thể oán hận.

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Mẹ con đi rất bình yên, rất đẹp, không trăn trối gì hết.

- Thật sự không nói gì hết sao? – Ông Khang Vân Lâm thật sự hơi đau lòng, ông biết bà ấy chê ông già, nhưng ông luôn cho rằng ông là người đàn ông đầu tiên của bà, nên ông phải là người đặc biệt.

Bạch Nhạn lại lắc đầu.

Ông Khang Vân Lâm đau khổ ngồi phịch xuống bậc cầu thang rồi xua tay:

- Con và Khang Kiếm về nhà đi, để bố được yên tĩnh một mình.

Theo lời ông, Bạch Nhạn quay người bỏ đi, không an ủi ông câu nào.

Vừa tới cửa phòng bệnh thì Khang Kiếm cũng bước ra, họ cùng đi xe về nhà.

- Bố anh nói chuyện gì với em vậy? – Khang Kiếm hơi căng thẳng, thân thế của Bạch Nhạn có lẽ ông Khang Vân Lâm cũng biết, sao anh lại quên mất điều này chứ!

- Mẹ anh nói chuyện gì với anh? – Bạch Nhạn không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Còn nói gì được, trách bố không biết làm gì, chỉ gây rắc rối thêm, người giúp việc không làm đúng ý bà nên bà muốn đổi người mà vẫn chưa tìm được ai phù hợp.

Bạch Nhạn đoán cuộc trò chuyện giữa Khang Kiếm và bà Lý Tâm Hà nhất định có liên quan tới cô, nhưng cô thích sự che giấu đầy thiện ý của Khang Kiếm, người đàn ông này lo cô bị tổn thương.

- Làm việc nhà không mệt đâu, lúc em ở đây có thể cho người giúp việc nghỉ trước rồi từ từ tìm, còn công việc trong nhà em sẽ làm.

- Không được. – Khang Kiếm từ chối luôn – Thực ra người giúp việc làm rất tốt, chỉ tại mẹ anh kén chọn quá thôi. Em về nhà anh là để làm vợ anh, thể hiện lòng hiếu thảo thì có thể được, nhưng không cần chuyện gì cũng phải nhúng tay vào.

- Anh thương em hả? – Câu nói này của anh khiến lòng cô thật ấm áp.

- Lực có tác dụng tương hỗ mà, anh thương bà xã thì bà xã mới thấu hiểu cho anh chứ.

- Đồng chí sếp ạ, đồng chí giảo hoạt quá đấy. – Cô cười lém lỉnh.

- Là do bà xã đại nhân chỉ đạo đúng đường lối thôi. – Khang Kiếm đáp lại bằng một nụ hôn nồng nàn.

Bạch Nhạn đi xe buýt của sân bay vào thành phố, Khang Kiếm vừa đi, cô đã thấy nhớ, nhưng cũng không lâu, chỉ một tuần sau anh sẽ trở về.

Buổi trưa, Bạch Nhạn nấu cháo rau đựng trong cặp lồng. Rau cải xắt nhỏ bóp chút muối rồi rửa sạch với nước, xào to lửa với dầu ăn và gừng thái chỉ, ngửi thơm nức mũi, món này rất tốt cho người bị cảm lạnh.

Cơm của ông Khang Vân Lâm do người giúp việc nấu, đựng trong cặp lồng khác.

Về đến bệnh viện, ông Khang Vân Lâm đã trở lại bình thường, ông đang ngồi một bên vừa ăn vừa nói hỏi về chuyến đi của Khang Kiếm, sếp nào ở tỉnh đoàn dẫn đi, có những ai trong đoàn.

Bạch Nhạn tưởng bà Lý Tâm Hà sẽ sầm mặt từ chối ăn cơm nên bà đã chuẩn bị sẵn vài lời an ủi, ai dè lúc cô đưa cháo qua, nhìn thấy rau cải, bà liền nuốt nước bọt ừng ực rồi nhận lấy.

Cô đứng sững bên giường bệnh.

- Ăn chưa? – Đang vùi đầu ăn cháo, cảm thấy rau xào hôm nay đặc biệt thơm ngon, bà Lý Tâm Hà tranh thủ hỏi một câu.

- Con… ăn từ sớm rồi ạ. – Mãi một lúc sau Bạch Nhạn mới định thần lại, thấy bát của bà Lý Tâm Hà đã sắp hết liền vội múc đầy thêm cho bà.

Bạch Nhạn không biết, lúc cô ra khỏi phòng bệnh, Khang Kiếm đã nói với bà Lý Tâm Hà:

- Mẹ, mẹ của Bạch Nhạn đã không còn, mẹ còn đi tính toán so đo với người đã mất sao? Chuyện năm xưa cũng không phải là lỗi của một mình mẹ cô ấy đúng không ạ? Mẹ cũng thấy rồi đấy, Bạch Nhạn yêu con, con yêu Bạch Nhạn biết nhường nào, chúng con cả đời này không thể xa rời nhau. Nếu mẹ kiên quyết không chấp nhận Bạch Nhạn, vậy tức là mẹ đẩy con ra ngoài, mẹ muốn ép con trở thành đứa con bất hiếu. Không phải con chỉ muốn có vợ mà không muốn có mẹ, con là đứa tham lam, con muốn có cả mẹ cả vợ.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của con trai, bà Lý Tâm Hà cảm thấy vừa chua xót vừa đau lòng.

Bà bỗng thấy hoang mang. Nếu thật sự không đồng ý cuộc hôn nhân này, rất có thể bà sẽ mất đi đứa con trai duy nhất. Với Bạch Nhạn, trong lòng bà từ lâu đã không còn căm hận như trước đấy, nói ra thì Bạch

Nhạn còn có ơn với gia đình bà nữa. Lúc con bé ngây ngây dại dại con bà còn không rời bỏ được, giờ nó vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, con bà còn không yêu hết mực.

Nghĩ tới đây, bà tự thuyết phục bản thân, vì con trai, bà đành chịu ấm ức vậy!

Đấu tranh tâm lý suốt cả buổi trưa nên khi Bạch Nhạn tới, thái độ của bà tự nhiên thoải mái hơn nhiều.

Ăn cơm xong, Bạch Nhạn bảo ông Khang Vân Lâm về nghỉ ngơi, còn cô tới phòng y tá hỏi về bệnh tình của bà Lý Tâm Hà, được biết bà còn phải truyền nước thêm hai ngày nữa là có thể được xuất viện.

Ra khỏi phòng y tá, Bạch Nhạn tới phòng nước nóng lấy hai phích nước nóng về.

- Mẹ. – Cô khẽ khàng khép cửa lại. – Trời nóng mà mẹ cứ nằm mãi không nhúc nhích thế này thì phía dưới dễ bị loét lắm, để con lau rửa cho mẹ.

Bà Lý Tâm Hà sững người. Mặc dù phía dưới bà không có cảm giác, nhưng mấy hôm trước lúc nhìn xuống, bà cũng có thể ngửi thấy mùi lạ, ông Khang Vân Lâm lại không lật được người bà, còn bà thì ngại nói với y tá.

- Con giở chăn ra nhé. – Bạch Nhạn mỉm cười thông báo trước. Cô còn nhớ có lần cô nhìn thấy cơ thể để trần của bà khiến bà tức tối giáng cho cô một cái bạt tai.

Bà Lý Tâm Hà ngây ra, ánh mắt dao động như không dám tin.

Thấy bà không phản đối, Bạch Nhạn lật chăn ra, lấy một cái gối kê dưới lưng bà rồi từ từ cởi quần bà ra, rửa nước nóng ba lần, sau cùng còn thoa một chút phấn rôm. Trong phòng bệnh lập tức tỏa ra một mùi thơm ngòn ngọt.

Sau đó cô lại giúp bà Lý Tâm Hà thay áo phía trên, cắt móng tay và gội đầu.

Suốt cả quá trình, bà Lý Tâm Hà đều im lặng.

Mấy ngày tiếp theo, những món do Bạch Nhạn nấu không những không bị lặp lại, mà cô còn kiên trì giúp bà lau rửa cơ thể. Nhìn những giọt mồ hôi mệt mỏi lấm tấm trên trán cô, trái tim cứng rắn của bà dần mềm đi.

Họ bắt đầu trò chuyện, thỉnh thoảng bà Lý Tâm Hà cao hứng thì sẽ nói nhiều hơn một chút, phần lớn là kể những chuyện vui của Khang Kiếm hồi nhỏ.

Dù bà nói gì, Bạch Nhạn đều lắng nghe chăm chú, trên mặt không biểu lộ một chút sốt ruột nào.

- Thực ra con rất hiểu chuyện. – Hôm trước khi ra viện. bà Lý Tâm Hà ăn cơm xong, họ cùng ngồi trong phòng bệnh đợi xe tới thì bà Lý Tâm Hà bỗng nói – Có thể thấy được cô ta… không biết thương con cái lắm, lúc nhỏ chắc con cũng phải chịu nhiều vất vả!

Thoạt tiên Bạch Nhạn cười, cười mãi khóe mắt đỏ hoe, cô ôm mặt quay đi để che giấu.

- Khang Kiếm nhà ta lúc nhỏ được hết thảy mọi người cưng chiều, anh chị em họ trong nhà đều nhường nhịn nó.

Bạch Nhạn gật đầu, không biết là do cô gật đầu vội quá hay sao mà bữa trưa vừa mới ăn dâng lên tận cổ, cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh bò rạp ra chậu rửa nôn ra sạch, sau đó còn nôn khan thêm một lúc.

Bà Lý Tâm Hà đẩy xe lăn đi theo:

- Có phải chạy tới chạy lui nên bị cảm nắng không?

Bạch Nhạn súc miệng rồi đưa tay lên sờ trán:

- Chắc không ạ, con đâu có bị sốt.

- Hay là bị lây của mẹ?

Bà Lý Tâm Hà không yên tâm, vội giục Bạch Nhạn đi khám bác sĩ.

- Con là y tá mà, con thật sự không bị ốm đâu.

- Không được, thể chất mẹ yếu, nhỡ mai con bị cảm rồi lây sang mẹ thì phiền đấy.

Nghe bà nói vậy, không còn cách nào khác, cô đành phải đi lấy số.

Bác sĩ đo nhiệt độ, khám lưỡi cho cô rồi bảo cô đi xét nghiệm nước tiểu.

Bạch Nhạn đi rồi, bác sĩ mỉm cười với bà Lý Tâm Hà đang ở phía sau:

- Con gái bà đấy à?

Bà Lý Tâm Hà cứng người, ấp úng mãi:

- Con dâu tôi.

- Con dâu bà rất xinh. – Bác sĩ cười cười rồi viết vào bệnh án.

- Nó bị làm sao ạ?

Bác sĩ nở một nụ cười bí hiểm:

- Lát nữa có kết quả xét nghiệm tôi sẽ nói với bà.

Bà Lý Tâm Hà cau mày, tim đập thình thịch không ngừng.

Mười phút sau, Bạch Nhạn cầm kết quả xét nghiệm, mặt đỏ phừng phừng.

- Mẹ, mẹ ơi… - Cô nhìn bà Lý Tâm Hà, trông như khóc mà lại như cười.

- Con làm mẹ sốt ruột chết mất, nói mau, kết quả xét nghiệm thế nào? – Bà Lý Tâm Hà cuống quýt.

Điên rồi, xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu nữa, cô còn đã từng làm việc ở khoa Phụ sản cơ đấy, sao lại có thể không chuyên nghiệp như vậy cơ chứ? Chủ yếu là do chu kỳ của cô luôn không đều, lúc sớm lúc muộn, lần này cũng muộn năm ngày, không khác gì với mọi khi, không ngờ…

Cô quay sang nhìn bác sĩ với vẻ ngạc nhiên.

Vị bác sĩ mỉm cười gật đầu:

- Chúc mừng bà mẹ tương lai.

- Ông nói gì cơ? – Bà Lý Tâm Hà nín thở, hai mắt trợn tròn.

Bạch Nhạn quay lại nhào vào lòng bà.

- Mẹ, con có thai rồi, con và Khang Kiếm có con rồi.

Rốt cuộc bà Lý Tâm Hà vẫn là người học nhiều hiểu rộng, sau giây phút mừng rỡ ngắn ngủi, bà cẩn thận đẩy Bạch Nhạn ra, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mà còn là vô cùng bình tĩnh. Đầu tiên bà đưa tay ra cảm ơn bác sĩ, sau đó tự mình đẩy xe lăn vào phòng khám, móc ngay điện thoại di động ra.

- Ông Khang, ông đang ở đâu? Đến rồi à, tốt, xe đang đỗ ở đầu cầu thang à, được, vậy ông lên đây mau.

Cúp máy rồi, bà mới quay sang nhìn Bạch Nhạn.

Bạch Nhạn ngơ ngẩn, đầu óc quay cuồng vì vui mừng và khó tin, vẻ nhanh nhẹn hoạt bát, thông minh tinh nghịch ngày thường hoàn toàn biến mất, nước mắt lau thế nào cũng không hết, dường như cô đang bồng bềnh trên mây…

Thực ra cô chỉ mới hai mươi lăm tuổi, có bầu cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì; thực ra là phụ nữ, chỉ cần muốn là đều có thể sinh con, cũng chẳng phải bản lĩnh lớn lao gì. Nhưng trong lòng cô bỗng ngổn ngang trăm mối, tâm trạng thật khó tả. Cô cảm thấy như máu huyết toàn thân đang sôi lên, chảy ngược chảy xuôi, một cảm giác phấn khích không tài nào kìm nén được.

Trên đời này, cô không cha không mẹ, chưa từng được biết thế nào là một gia đình ấm cúng. Đúng thế, sếp Khang rất yêu cô, nhưng ngôi nhà không có con cái thì không phải là một mái nhà hoàn chỉnh, cùng lắm người khác chỉ cảm thấy họ là một cặp tình nhân sống chung mà thôi.

Bây giờ thì khác, họ đã có kết tinh của tình yêu, cô được làm mẹ, anh được làm bố, một sinh mệnh nhỏ bé như một thân cây đang bén mầm trong bụng cô, đợi cô dang tay yêu thương và che chở. Bạch Nhạn bỗng cảm thấy trong mình có một sức mạnh cực lớn, khiến cô có được sự kiên cường chưa từng có, cũng khiến cuộc đời cô trọn vẹn hơn bao giờ hết.

Sau này, cô không còn gì thua kém người khác nữa.

- Có thai là chuyện vui mà khóc cái gì, con bé ngốc này! – Bà Lý Tâm Hà nhắm mắt lại, bàn tay cầm điện thoại run lên.

- Nhưng con không kìm chế được. Mẹ ơi, mẹ có vui không? – Bạch Nhạn cười trong nước mắt.

- Vui cũng phải để trong lòng. – Khóe miệng bà Lý Tâm Hà thấp thoáng một nụ cười thoắt ẩn thoắt hiện – Khang Kiếm công việc bận rộn, bố con chỉ biết làm loạn thêm, không hy vọng gì được, ba tháng đầu mang thai là thời kỳ nguy hiểm, nếu mẹ cũng mất kiểm soát thì ai đứng ra làm chủ bây giờ. Các con phải tổ chức hôn lễ, phải tìm người lo chuyện ăn uống của con, đồ dùng là phòng ốc cho em bé, mấy chuyện này đều phải lo tới, mẹ nhất định không thể… không thể rối loạn.

- Mẹ, em bé còn lâu mới chào đời! – Bạch Nhạn chớp chớp mắt, trong lòng ấm áp. Với sự ra đời của đứa bé này, những khó khăn trở ngại phía trước đều đã tan thành mây khói.

- Việc nhiều đã đủ bận rồi. Bây giờ mẹ đang nghĩ xem con ở cữ ở đâu thì tốt? Lúc con sinh ra là khoảng mùa xuân năm sau, thời điểm đó rất tốt, trời ấm lên em bé dễ mặc quần áo, càng ngày càng đáng yêu. Ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng lò dò biết đi… Được một năm là biết gọi bà nội rồi! Không biết là con trai hay con gái đây, mà trai gái gì cũng được cả. Giống ai đây không biết? Con và Kiếm Kiếm đều đẹp, giống đứa nào cũng được. Trời ạ, bây giờ mẹ phải làm những gì?

Bà Lý Tâm Hà vỗ trán, lo lắng tới mức xe lăn cứ quay vòng vòng.

- Mẹ, không cần phải làm gì đặc biệt hết, con đâu có yếu đâu ạ. – Bạch Nhạn rưng rưng nắm tay bà.

- Không yếu là chuyện trước đây, làm con dâu nhà họ Khang rồi thì không yếu cũng sẽ được cưng chiều cho thành yếu. Ông Khang… - Thấy ông Khang Vân Lâm xuất hiện ở đầu cầu thang, bà vội gọi to.

- Làm gì thế, để ý hình tượng một chút. – Ông Khang Vân Lâm thong thả đi tới.

Bà Lý Tâm Hà sốt ruột kêu lớn:

- Hình tượng gì chứ, ông mau vào phòng bệnh xách hết đồ đạc ra đây, chúng ta về nhà thôi.

- Nhiều đồ lắm, một mình tôi xách không xuể. Nhạn Nhạn, con tới giúp bố một tay.

- Không được, Nhạn Nhạn giờ đang mang bầu, không được xách nặng, cũng không được làm gì nặng nhọc.

- Gì cơ? – Ông Khang Vân Lâm sửng sốt.

Bà Lý Tâm Hà cười:

- Ông Khang, chúc mừng nhé, ông sắp lên chức ông nội rồi.

- Tôi… tôi… - Ông Khang Vân Lâm hết nhìn Bạch Nhạn lại quay sang nhìn bà Lý Tâm Hà, rồi bỗng quay đầu đi về phía ngược lại.

- Này, ông đi đâu thế? – Bà Lý Tâm Hà hỏi.

- Tôi về tra từ điển xem cháu tôi đặt tên gì cho đẹp, nhất định phải thật hào hùng, phải thật hàm súc. – Ông Khang Vân Lâm nghiêm trang nói.

Bạch Nhạn ngẩng đầu lên trời hít một hơi thật sâu, trong lòng đột nhiên không còn hưng phấn như trước nữa. Với hai vị bố mẹ chồng tư tưởng vượt mức và thích trầm trọng hóa vấn đề như thế này, có thể tưởng tượng được những ngày tháng sắp tới sẽ đáng sợ như thế nào.

Đúng như cô dự đoán, dưới sự chỉ huy nghiêm khắc của bà Lý Tâm Hà, cô gần như đã trở thành Quan âm cho cả nhà họ thờ phụng. Trước sự thuyết phục hết nước hết cái của bà Lý Tâm Hà và sự mê hoặc của món tiền lương hậu hĩnh, người giúp việc theo giờ cũng đã đồng ý ở lại làm cả ngày.

Bạch Nhạn cảm thấy mình cũng có thể được coi là nở mày nở mặt vì có thai, chỉ trong nháy mắt địa vị của cô ở nhà họ Khang đã được nâng lên mấy bậc.

Khác với vẻ mặt lạnh lùng băng giá trước đây, bây giờ lúc bào bà Lý Tâm Hà cũng tươi cười rạng rỡ, giọng nói dịu dàng như mưa xuân, nhưng đó chỉ là với Bạch Nhạn thôi, còn người giúp việc và ông Khang Vân Lâm thì bị bà sai bảo cho quay mòng mòng.

Nhưng nhà họ Khang lại có được những tiếng cười đùa vui vẻ vắng bóng đã lâu, vợ chồng ông Khang Vân Lâm trở nên đoàn kết và hòa thuận hơn bao giờ hết.

- Mẹ, con phải gọi điện cho anh Khang Kiếm. – Ăn tối xong, thật sự không chịu nổi sự chiều chuộng như vậy nên Bạch Nhạn muốn xuống nhà đi dạo, tiện thể báo tin vui cho sếp Khang luôn.

- Đừng nói chuyện đứa bé. – Bà Lý Tâm Hà nói – Nó đang làm việc, nếu biết tin này thì chắc chắn sẽ vui phát điên, rồi chắc chắn là chẳng tham quan được gì nữa, mau mau chóng chóng quay về thôi! Chúng ta cứ giấu nó đã, đợi nó về đây thì cho nó bất ngờ.

- Đúng, đúng – Ông Khang Vân Lâm luôn miệng phụ họa – Hôm Kiếm Kiếm trở về, tôi sẽ đi đặt bánh gato để cả nhà cùng ăn mừng.

75. Chương 15.6

Nhìn vẻ hào hứng phấn khởi của hai vợ chồng ông Khang Vân Lâm, Bạch Nhạn cười cười rồi thuận theo ý họ, đằng nào thì cũng chỉ muộn có vài ngày, chỉ sợ đến lúc đó sếp Khang lại có ý kiến. Dù sao thì anh là bố đứa bé, nên được biết đầu tiên mới đúng.

- Vậy thì con không nói chuyện này nữa, nhưng con vẫn phải gọi điện, nếu không anh ấy sẽ lo lắng. – Bạch Nhạn cầm điện thoại lên, chuẩn bị xuống lầu.

- Ừ, nhưng đừng nói lâu quá, sóng điện thoại mạnh lắm đấy. Con đi trong sàn thôi, đừng ra ngoài cổng nhé, hay là để bố con đi cùng?

- Dạ thôi… Bạch Nhạn vội xua tay với vẻ dở khóc dở cười rồi đi ra khỏi cửa như chạy trốn.

Nhà cửa trong khu tập thể Tỉnh ủy không cao, cây cối xanh tốt, đường mòn, non bộ, hồ nhân tạo, cỏ cây… bố trí như một lâm viên Giang Nam. Các ông bà già đi dạo thành từng tốp trong sân, Bạch Nhạn ngồi trên một chiếc ghế đá cạnh hồ nước, chu môi nhìn ánh trăng thượng huyền lấp loáng trên mặt hồ.

Trong lòng thật sự quá sức vui mừng, cô vẫn muốn nói với ai đó về chuyện đứa bé. Cô gọi điện cho Liễu Tinh, vừa mới nói đến chuyện em bé, cô nàng Liễu Tinh đã hét vang trời.

- Nhạn, chắc chắn là cậu bị mình kích thích rồi, nếu không sao lại không sớm không muộn, mà đúng vào lúc dự đám cưới của mình xong thì cậu mới mang bầu! – Liễu Tinh vô cùng đắc ý.

Bạch Nhạn cười:

- Ừ, mình mang bầu, cậu là một trong những đại công thần, sau này mình sẽ hậu tạ cậu.

- Hậu tạ thì miễn cho cậu, hay là chúng ta kết thông gia đi.

Bạch Nhạn hừ mũi:

- Chính cậu bị kết thông gia từ bé đến nỗi phải chịu ấm ức, còn muốn đi dọa cho đời sau nữa à!

Liễu Tinh á khẩu, ấp úng nói:

- Tố chất không giống nhau mà, gen của Giản Đơn nhà mình là loại si tình nhất chung tình nhất nhất đấy!

- Ghê tởm!

Họ bật cười, cùng trao đổi về những cảm nhận của người mẹ tương lai rồi cúp máy.

Đang chuẩn bị gọi điện cho Khang Kiếm, Bạch Nhạn bỗng liếc thấy dưới gốc cây gần đó có một bóng người đang đứng nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực.

Cô ngạc nhiên đứng dậy, người đó đi về phía cô.

- Cô nhóc, đúng là em rồi! – Lục Địch Phi không ngừng chớp mắt, sợ mình nhìn nhầm.

Bạch Nhạn mỉm cười gật đầu, cô nhớ ra Khang Kiếm đã từng nhắc tới việc anh và Lục Địch Phi cùng lớn lên trong khu tập thể Tỉnh ủy, hai nhà là hàng xóm.

- Anh Lục, lâu rồi không gặp.

Nhờ ánh trăng sáng, Lục Địch Phi ngắm nghía Bạch Nhạn hồi lâu rồi tặc lưỡi:

- Anh ra ngoài đi dạo, nghe thấy cạnh hồ có tiếng cười nói rất quen tai nên lại gần để xem, hóa ra là cô nhóc. Khang Kiếm đi Quảng Châu rồi, một mình em ở đây à?

- Em vẫn chưa trả phép nên tới đây ở với bố mẹ ít ngày. Anh đi công tác hay về thăm nhà?

Lục Địch Phi hướng về chiếc ghế đá làm một động tác mời, Bạch Nhạn không kiêng dè gì, thoải mái ngồi xuống cạnh anh.

- Chiều mai anh bay sang Canada.

- Anh đi công tác nước ngoài à?

Lục Địch Phi cười chua chát:

- Không, anh đi thăm con gái, nó đang giận dỗi anh, nói là nhà ai cũng có cả bố cả mẹ, tại sao nhà nó lại chỉ có mẹ mà không có bố.

Bạch Nhạn không nói gì, lặng lẽ lắng nghe.

Lục Địch Phi nhặt một hòn đá dưới chân lên, ném vào mặt hồ đang phẳng lặng. Mặt hồ lập tức gợn lên những gợn sóng lăn tăn, ánh trăng tan thành những mảnh bạc lấp lánh.

- Cô nhóc, có thể anh sẽ tái hôn với vợ cũ của anh.

- Hả? – Bạch Nhạn sửng sốt.

Lục Địch Phi nhếch mép:

- Không biết là do có tuổi rồi hay là mệt mỏi rồi, suy nghĩ không còn giống như trước kia nữa. Nếu hôn nhân không có con cái, đường ai nấy đi thì có thể sống rất tự do tự tại. Nhưng có con rồi, phóng khoáng đến mấy cũng vẫn sẽ bận lòng. Con cái không chỉ là cốt nhục, mà còn là sự tiếp nối cuộc đời của chúng ta. Không có sự dạy dỗ của bố mẹ, không phải ai cũng có thể tự tôn và tự trọng được như em. Thật sự anh rất sợ con gái anh sau này sẽ trở nên hư hỏng, ở nước ngoài chuyện như vậy rất nhiều. Vì thế anh đã bàn bạc với vợ anh, vì con, mỗi người sẽ nhượng bộ một chút, cùng nhau xây dựng lại gia đình. Cô ấy đã đồng ý rồi, bọn anh tái hôn xong cô ấy sẽ đưa con về nước. Trên thế giới này, rất nhiều gia đình gắn bó với nhau không phải vì tình yêu, mà là vì tình thân.

Bạch Nhạn bật cười, cô không hình dung nổi vẻ vì vợ mà giữ mình như ngọc của một Lục công tử phong lưu phóng đãng, nếu chuyện này là thật thì mấy người bạn khác giới của anh ta chắc sẽ khóc đổ Trường Thành mất.

- Em không tin anh đúng không? - Lục Địch Phi cũng cười – Thực ra những mối quan hệ không có tình cảm chỉ cần buông là đứt thôi, không phức tạp như em nghĩ đâu.

Nụ cười bỗng vụt tắt trên môi Lục Địch Phi, anh ta quay sang nhìn Bạch Nhạn, ánh mắt thâm trầm như biển sâu:

- Nếu thật sự động lòng, khi muốn rút lui phải cần rất nhiều dũng khí và vô số lý do để thuyết phục bản thân, cho đến cùng vẫn không kìm chế được mà thường xuyên nhớ về người đó, đến hận cũng không nỡ hận.

- Anh Lục… - Bạch Nhạn cảm thấy hoảng sợ ánh mắt bỏng cháy của Lục Địch Phi.

- Đã từng, có nghĩa là chuyện đã qua, ha, anh Lục toàn trêu em. – Bạch Nhạn lảng tránh ánh mắt đó, chiếc điện thoại trong tay bỗng rung lên.

Cô cúi đầu nhìn cuộc gọi đến, mặt bỗng rạng lên như đóa hoa nở rộ:

- Là Khang Kiếm. Anh Lục, em đi nghe điện thoại đây. Ngày mai anh lên đường bình an nhé!

Nói đoạn cô vội vàng bỏ đi.

Trong gió đêm, Lục Địch Phi khẽ than:

- Là quá khứ hay là hiện tại thì có gì khác nhau?

Lục Địch Phi nở một nụ cười tự giễu, tất cả đều đã không còn quan trọng nữa.

Mỗi người đều có một con đường đi của riêng mình, đã không thể đồng hành, thì hãy chúc nhau bình an.

- Cô nhóc, bảo trọng nhé!

- Bà xã, sao bây giờ mới nghe điện thoại? – Giọng sếp Khang nghe vừa nghiêm túc vừa sốt ruột.

- Em gặp một người quen – Bạch Nhạn ổn định lại hơi thở, không để anh cảm nhận được sự hưng phấn không kìm chế được của cô.

- Lục Địch Phi? – Sếp Khang quả thật thông minh, đoán trúng phóc.

Bạch Nhạn cười thầm, cũng phải thôi, ở trên tỉnh cô đâu còn người quen nào khác.

- Dạ, chỉ chào hỏi thôi, anh ấy sắp đi nước ngoài thăm con gái. Khang Kiếm, Quảng Châu đêm nay có sao không? – Cô ngẩng đầu nhìn trời, trăng sáng, ít sao.

- Quảng Châu đang bão to, em có nghe thấy tiếng sấm không? Hôm nay cả ngày anh ngồi trong khách sạn nghe nhạc nghe các doanh nghiệp báo cáo. Bà xã này, trước khi gọi điện cho em, anh vừa nói chuyện điện thoại với Giản Đơn…

- …

Bạch Nhạn cầm điện thoại, chột dạ hít mạnh mấy cái. Vợ chồng nhà cô nàng Liễu Tinh này, đúng là nồi nào úp vung nấy, đều là loa phóng thanh.

- Cậu ấy chúc mừng anh, anh nghe mà ngớ cả người, cậu ấy cũng rất băn khoăn, còn nói không phải Bạch Nhạn chưa nói với anh đấy chứ! Anh bảo cậu đừng có đem chuyện này ra mà đùa, đây là vết thương lòng của tôi đấy…

- Khang Kiếm… - Biết rõ là anh không nhìn thấy nhưng Bạch Nhạn vẫn bất giác cười khúc khích – Là thế này, buổi tối bố mẹ hơi căng thẳng, cũng hơi hưng phấn nữa nên em bận chăm sóc họ. Đây, đang định báo cáo với anh đây!

- Ừ ừ, em cứ sáng tác tiếp đi, anh rửa tai lắng nghe đây. – Khang Kiếm gằn giọng, vẻ đầy bất mãn.

- Khang Kiếm… - Bạch Nhạn nũng nịu thỏ thẻ, rất muốn làm cho êm chuyện.

- Bạch Nhạn, anh trịnh trọng nhắc nhở em rằng, chuyện này làm anh hết sức tức giận. Hình như việc em có bầu không thể không tính đến những cống hiến và sự nỗ lực của anh, tại sao anh lại bị xếp sau Liễu Tinh? Chẳng lẽ trong lòng em, anh không quan trọng bằng Liễu Tinh hay sao?

To chuyện rồi! Bạch Nhạn nuốt nước bọt, ưỡn thẳng người dậy:

- Anh nói rất đúng, không có anh thì em không có gia đình, không có chồng, không có bố mẹ chồng, không có con cái, hạnh phúc của em đều do anh mang lại. Ông xã à, em yêu anh.

- Đừng có lẻo mép. – Khang Kiếm hừ mũi, không chịu nhượng bộ.

- Xin lỗi mà, em nhận sai rồi còn chưa được hay sao? – Bạch Nhạn bĩu môi hờn dỗi, chiêu này mà không xong thì cô không thèm làm nũng nữa.

- Đây là sai lầm mang tính nguyên tắc nên anh không thể tha thứ. Thôi, không còn sớm nữa, em về nghỉ sớm đi, đừng để bố mẹ phải lo.

- Khang Kiếm… - Bạch Nhạn vội gọi hai tiếng, điện thoại đã vang lên tiếng "tút tút", sếp Khang đã cúp máy.

Bạch Nhạn chớp chớp mắt. Không phải chứ, sếp Khang trở nên hẹp hòi như thế từ bao giờ vậy? Hay là hồi trước anh che giấu giỏi quá nên cô không phát hiện ra thực ra anh rất hay so đo.

Cũng có thể sếp Khang coi chuyện cô có bầu còn quan trọng hơn hết thảy, cô đã làm tổn thương lòng tự tôn của anh rồi ư?

Bạch Nhạn xị mặt đi lên lầu, trước khi vào cửa cô hít sâu mấy hơi để nét mặt được thả lỏng, không nên để ông bà Khang Vân Lâm thấy được điều gì, không thì lại rối loạn hết cả lên.

Bạch Nhạn ngủ trong căn phòng trước đây của Khang Kiếm. Mấy hôm trước, vừa tới bệnh viện vừa bận nấu đồ bổ dưỡng cho bà Lý Tâm Hà, ngày nào cũng mệt phờ nên vừa đặt lưng xuống giường là ngủ luôn.

Cô thầm than mình đúng là không có số hưởng thụ, hôm nay không phải làm việc gì thì lại bị mất ngủ.

Thì ra mất ngủ là bệnh nhà giàu!

Bạch Nhạn trằn trọc mãi trên giường, lúc thì nghĩ tới đứa bé trong bụng, lúc thì nghĩ tới Khang Kiếm đang rong chơi ở Quảng Châu, lúc thì nghĩ tới vợ chồng ông Khang Vân Lâm, lúc thì nghĩ tới bà Bạch Mộ Mai, đầu óc quay cuồng như đang đánh trận, mãi tới nửa đêm mới mơ hồ thiếp đi.

Dường như chỉ vừa mới thiếp đi, cô bỗng nghe thấy bên cạnh mình có những âm thanh khe khẽ vang lên. Cô hơi hé mắt ra, nhìn thấy Khang Kiếm mặc một chiếc áo may ô đẫm mồ hôi, đầu tóc ướt đẫm đang ngồi bên cạnh giường.

Bạch Nhạn bỗng nhắm chặt mắt lại, cô đang mơ sao? Rồi cô lại mở mắt ra, đúng thật là sếp Khang.

- Khang Kiếm, sao anh lại về đây?

- Anh bay chuyến đêm, sáng mai anh lại bay về. – Khang Kiếm lấy khăn bông lau đầu rồi lật chăn ra ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi mắt mơ màng của cô. – Bà xã, anh muốn được sờ bụng em.

Bạch Nhạn hoàn toàn tỉnh như sáo, cô chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, kim đồng hồ đang chỉ bốn giờ sáng.

Thảo nào bà Lý Tâm Hà không cho cô báo cho anh biết, đúng là không ai hiểu con bằng mẹ, sếp Khang từng này tuổi rồi mà vẫn còn xốc nổi như vậy.

- Anh bay về đây chỉ để sờ bụng em thôi à? – Cô dở khóc dở cười, lòng lại thấy xót xa.

Khang Kiếm thành thật trả lời:

- Cái gì mà sờ bụng, anh đang giao lưu với con anh.

Vừa nói, anh vừa vén váy ngủ của cô lên, thoạt tiên anh nhìn phần bụng phẳng lì của cô, sau đó vuốt ve cẩn thận, rồi anh khom người rạp xuống nghe ngóng.

- Sếp Khang, em đề nghị anh đọc cho con nghe quyển Tuyển tập Mao Trạch Đông hay Quan điểm phá triển khoa học gì gì đó. – Bạch Nhạn nửa cười cười.

Khang Kiếm xua tay ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Rất lâu sau anh mới ngẩng đầu lên:

- Bà xã, em nói con chúng ta đang ở trong đó thật sao?

- Con anh bây giờ mới chỉ là một phôi thai thôi, mắt thường không nhìn thấy được. – Thấy hôm nay sếp Khang có chút kỳ lạ, Bạch Nhạn không nhịn được phì cười.

- Bao nhiêu ngày rồi? – Khang Kiếm ngẩng đầu lên hỏi.

- Khoảng 35 ngày gì đó!

Khang Kiếm từ từ ngồi dậy rồi lại xiết chặt Bạch Nhạn vào lòng. Dường như có một dòng máu nóng đang chạy từ gót chân lên trên, chạy một vòng quanh tim rồi lại xông lên óc, khuấy động mãi không thôi… cảm giác đó thật là kỳ diệu.

- Bà xã, lúc anh nghe Giản Đơn nói anh đã được làm bố, một mình anh ngồi đờ ra không nhúc nhích trên ban công của khách sạn, sự kích động điên cuồng nảy nở như cỏ dại mọc tràn lan, anh nóng lòng muốn được trở về bên cạnh em, được ôm em, ôm chặt cả em và con. Trước đây anh không bao giờ mơ ước gì về hôn nhân, không ngờ anh cũng sẽ kết hôn, có một người vợ yêu thương anh, bây giờ cô ấy còn mang thai đứa con của anh nữa. Nghĩ tới em, anh đứng ngồi không yên nên vội gọi điện hỏi chuyến bay. Bà xã, anh không biết phải nói gì, anh cảm thấy rất trọn vẹn, cảm ơn em!

Anh cúi xuống hôn lên tóc cô, thật nhẹ, thật dịu dàng.

Bạch Nhạn bị anh làm cho khóe mắt đỏ hoe, nhưng cô vẫn xị mặt xuống:

- Sếp Khang, anh không cảm thấy anh quá xốc nổi hay sao? Quảng Châu cách tỉnh mấy nghìn dặm, tối bay về, sáng lại bay đi, anh điên rồi!

- Bà xã, đừng làm anh mất hứng! Hiếm khi có dịp mà, anh vui mừng đến mức không thể kìm chế được.

Khang Kiếm tắt đèn, kéo cô cùng nằm xuống, tay vẫn đặt trên bụng cô:

- Lần sau anh không thế nữa, được chưa?

- Chưa được, vừa rồi anh còn nói sẽ không tha thứ cho em mà! – Cô hít hà mùi cơ thể quen thuộc của anh, cảm giác mệt mỏi tự nhiên ập đến.

- Khi đó anh đã ở sân bay rồi, anh sợ em phát hiện ra nên cố tình nói như vậy. Nhưng mà đúng thật là em cũng cần phải bị trừng phạt một chút. – Anh phát một cái lên mông cô.

Cô trở mình ôm chặt eo anh:

- Ông xã, thật ra, em rất vui.

Khóe miệng Khang Kiếm từ từ cong lên:

- Cái cô nhóc khẩu thị tâm phi này. À, mà chẳng phải cô nhóc đâu, sắp làm mẹ trẻ con rồi đấy.

- Ừ, bố trẻ con ngủ ngon nhé!

Những ngày sau đó thật là tất bật.

Đi tham quan Quảng Châu về, sếp Khang tiếp tục về huyện Vân triển khai công việc, Bạch Nhạn quay lại Tân Giang. Đương nhiên, bà Lý Tâm Hà và ông Khang Vân Lâm và cả người giúp việc cũng dọn tới cùng. Cũng may căn nhà mua hồi đó đủ rộng, nếu không thì không chứa nổi.

Trước sức ép mãnh liệt của bà Lý Tâm Hà, kỳ nghỉ phép của Bạch Nhạn lại bị kéo dài tới sau khi nghỉ đẻ. Bạch Nhạn đã từng phản đối, bà Lý Tâm Hà cũng đã thỏa hiệp, nhưng với điều kiện bà phải ở bên cô.

Thử nghĩ xem, có một bà mẹ chồng bán thân bất toại ngồi xe lăn suốt ngày quanh quẩn xung quanh chỉ bảo bạn, thì bạn có đi làm nổi không?

Cô từ bỏ đấu tranh, ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai.

Cuối tuần sếp Khang về nhà, khi lên giường đi ngủ, cô thì thầm oán trách, nói bây giờ cô chẳng khác gì heo.

Sếp Khang vốn vẫn luôn nghe theo lời vợ, nhưng lần này lại không chịu hợp tác. Anh nói bố mẹ suy nghĩ rất chu toàn, em làm việc ở phòng phẫu thuật, ngày nào cũng làm việc với những cơ thể máu me be bét, em muốn dọa con sợ sao!

Bạch Nhạn bĩu môi, anh tưởng con anh có mắt thần nhìn xuyên qua da bụng chắc?

Sếp Khang hể hả, con anh không có mắt thần nhưng nhất định sẽ có một đôi tuệ nhãn, bởi vì nó có một người mẹ rất thông minh!

Bạch Nhạn á khẩu.

Bao năm nay, bà Lý Tâm Hà khép kín lòng mình, bây giờ hoàn toàn mở lòng, tình mẹ dạt dào bao la. Lúc đi dạo với Bạch Nhạn bên bờ sông, người khác hỏi Bạch Nhạn có phải là con gái của bà không, bà đều cười tít mắt mà gật đầu.

Ông Khang Vân Lâm là bộ trưởng hậu cần, ông học cách mua thức ăn, học cách đi siêu thị, chuyện khiến ông vui không thấy mệt chính là ngồi trong thư phòng đặt tên cho cháu, tới nay ít nhất đã phải hơn trăm cái tên rồi.

Sếp Khang thì lại hận không thể yêu chiều bà xã tới tận mây xanh, dù công việc bận rộn đến đâu, chiều thứ Sáu anh nhất định phải về bên bà xã. Anh nói trong cuộc họp, công việc phải tính đến hiệu quả và chất lượng, chứ không phải cứ vùi đầu trong đống giấy tờ. Công việc quan trọng, gia đình cũng quan trọng. Gia đình có êm ấm thì công việc mới khởi sắc được.

Mùa thu, Liễu Tinh sinh hạ một bé trai nặng ba cân rưỡi, mặt mũi giống hệt Giản Đơn, khiến anh chàng vui sướng không khép miệng lại được. Mùa thu năm ấy là mùa thu hoạch của gia đình bọn họ, Giản Đơn được thăng chức lên làm trợ lý chủ tịch huyện, Liễu Tinh cũng trở thành quan bà rồi.

Mùa xuân năm sau, khi hoa nghênh xuân đang tưng bừng nở rộ, Bạch Nhạn sinh hạ một cô công chúa, Khang Kiếm gọi cô bé là Niếp Niếp.

Vừa chào đời, Niếp Niếp đã trở thành cục cưng của ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà. Chỉ cần con bé thích gì thì dù có là hái sao trên trời, hai ông bà cũng ngay lập tức chạy đi tìm thang.

Đầu mùa hạ năm Niếp Niếp tròn một tuổi, do thành tích xuất sắc nên Khang Kiếm được Phòng tổ chức Tỉnh ủy đề bạt làm bí thư Thành ủy Tân Giang, thăng liền hai cấp.

Trở thành bí thư Thành ủy của một thành phố cấp tỉnh ở tuổi ba mươi ba, số người trên cả nước cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Ngày đầu tiên nhậm chức bí thư mới liền có bài phát biểu trước các hãng truyền thông và toàn thể nhân dân Tân Giang tại khách sạn Giang Thiên.

Bạch Nhạn vẫn là một cô y tá nhỏ thân thiện, khiêm tốn, không nhiều lời, làm việc nghiêm túc, đứng đắn.

Đúng hôm sếp Khang phát biểu nhậm chức, y tá Bạch khiêm tốn lại nghỉ phép.

- Bình thường bố mẹ trông Niếp Niếp, hôm nay em nghỉ, để em trông con. Bài phát biểu của anh được phát sóng trực tiếp trên tivi, em sẽ ở nhà cổ vũ cho anh. Ông xã, em không ở bên anh, anh sẽ không căng thẳng đấy chứ? – Làm mẹ rồi nhưng Bạch Nhạn vẫn trêu chọc ông xã như thường.

Bí thư mới ra lò Khang Kiếm soi gương chỉnh lại cà vạt thêm một lần:

- Anh không căng thẳng, nhưng anh sẽ buồn. – Anh quay đầu lại nhìn vợ.

Bạch Nhạn sờ tai, cô không nghe nhầm chứ! Khắp hang cùng ngõ hẻm của Tân Giang đều đồn đại, bí thư Khang mới nhậm chứ giỏi giang, xuất chúng, tuấn tú, phóng khoáng, đã trở thành sát thủ của các cô gái trẻ, người như vậy mà buồn bã thì người khác còn sống được không?

- Thành tích lớn đến mấy mà không có em cùng chia sẻ thì tất cả chẳng còn ý nghĩa gì.

- Ông xã, anh đừng có mà được nước lấn tới để khiến em mặc cảm tội lỗi. Anh là quan phụ mẫu của Tân Giang, ý nghĩa rất vĩ đại đó. – Bạch Nhạn ra sức an ủi. Thực ra cô không muốn mình trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, như vậy sau này ra đường sẽ giống hệt như con gấu trúc vậy.

- Trước tiên anh là chồng em, sau đó mới là quan phụ mẫu của Tân Giang. Bà xã, em không cảm thấy người chồng này của em khiến em phải xấu hổ đấy chứ?

Bạch Nhạn nhắm mắt lại, sếp Khang lăn lộn trên chốn quan trường quá lâu, đạo hạnh ngày càng uyên thâm, cô sắp đấu không lại rồi.

Cô dè dặt cười:

- Em luôn tự hào về chồng em, luôn coi chồng em là thần tượng.

Nụ cười cuối cùng cũng nở trên khuôn mặt đang xị ra của Khang Kiếm, anh đưa tay ra:

- Vậy hôm nay làm fan cho thần tượng của em một lần, có thấy ấm ức không?

- Không hề. – Phía sau là vực thẳm, không còn đường lùi, chỉ còn cách phải nghênh chiến.

- Để anh giúp em thay đồ.

Sếp Khang ôm lấy Bạch Nhạn từ phía sau, chà, rõ ràng đã làm mẹ rồi mà eo vẫn còn thanh mảnh như thế này, anh vừa ôm mà đã không kìm chế được rung động.

- Bà xã, lúc anh khốn đốn em không chê, tại sao khi anh thành công rồi em lại muốn đẩy anh ra xa?

Bạch Nhạn nhún vai đầy bất lực, đẩy được bao xa chứ, lúc đi ngủ chẳng rời anh được đến một gang tay, hễ trở mình là phải kéo ngay cô vào lòng thì anh mới ngủ yên được.

- Bà xã biết không, anh cũng luôn tự hào vì em. Hôm nay là ngày quan trọng của anh. Thân là quan phụ mẫu của Tân Giang, anh cũng muốn thể hiện sự hạnh phúc và tự hào của anh cho mọi người được biết.

- Sếp đừng có mà nịnh nọt em nữa, em đầu hàng rồi, đi thay quần áo đây.

Cô chun mũi, ngoan ngoãn trang điểm thật trang nhã rồi cùng lên sàn diễn với Khang Kiếm.

Để đón tiếp bí thư mới, khách sạn Giang Thiên long trọng trải thảm đỏ mới tinh từ cửa lớn tới tận hội trường.

Khang Kiếm nắm tay Bạch Nhạn đi vào trong, ánh đèn flash lóe lên nhoang nhoáng, từng vị quan chức đợi đã lâu tiến lên bắt tay chúc mừng.

Bạch Nhạn khẽ nhéo vào lòng bàn tay Khang Kiếm một cái, cố tình đi tụt lại phía sau.

- Cô nhóc – Cạnh đó, Lục Địch Phi nhìn cô mỉm mỉm cười.

Bạch Nhạn le lưỡi, bước tới phía anh ta.

- Em lựa chọn rất chính xác. – Liếc nhìn Khang Kiếm đang bị bao vây giữa vòng người, Lục Địch Phi nhếch môi với vẻ nghiền ngẫm.

Bạch Nhạn cười:

- Đương nhiên rồi ạ, mắt em từ trước tới giờ luôn rất tốt. Anh khỏe chứ?

- Rất bình yên. Cô nhóc, anh sắp được điều về tỉnh rồi.

- Thăng chức?

Lục Địch Phi bật cười:

- Đừng tưởng ai cũng có tố chất làm quan giống chồng em. Sau mấy năm phấn đấu, anh phát hiện ra anh vẫn thích hợp làm một công tử phong lưu lang bạt hơn. Anh về làm giám đốc Sở Du lịch tỉnh, đó là một vị trí rất thoải mái.

- Lại còn ngày nào cũng được ở bên con gái nữa.

- Đúng, anh cũng vì công chúa nhỏ nhà anh đấy. - Lục Địch Phi gật đầu.

Đám đông đang tụ tập bỗng tách ra làm hai, từng ánh mắt quét về phía Bạch Nhạn, chiếc thảm đỏ kéo dài mãi trước mắt cô. Giữa tấm thảm, Khang Kiếm đứng đó, nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn.

- Phu nhân tôi – Bạch Nhạn. – Anh đưa tay ra, mỉm cười giới thiệu với mọi người.

- Đi đi, cô nhóc. Cậu ấy đang đợi em đấy! - Lục Địch Phi nói.

Bạch Nhạn vẫn đứng đó, cảm giác hạnh phúc trào dâng trong lòng, biến thành một quả bóng bay lơ lửng bay lên không trung. Cô đã hiểu, nếu đã yêu một người thì dù người đó là thấp hèn hay cao sang, bạn vẫn nên đứng bên người đó không rời, cùng họ chia sẻ hoạn nạn, chung hưởng vinh hoa.

Người đàn ông trước mặt cô, ban đầu đến với cô với ý định không tốt đẹp, nhưng trong dòng chảy đằng đẵng của thời gian, qua mỗi sự kiện bất ngờ, qua từng cơn hoạn nạn, họ lại quên đi mối hận thù trong lòng mà dần dần kết hợp, dần dần yêu thương nhau.

Tình yêu này chẳng dễ dàng gì, vì thế họ biết cách trân trọng hơn bất kỳ ai khác.

Yêu anh, vì thế, yêu tất cả những gì liên quan đến anh.

Bạch Nhạn ngẩng đầu nhìn Khang Kiếm, miệng nở một nụ cười ấm áp. Cô không nhìn thấy người khác, trong mắt cô chỉ có người đàn ông yêu thương cô tha thiết này mà thôi.

Cô đặt chân lên tấm thảm, từng bước đi về phía anh.

Thảm rất êm khiến bước chân cô bềnh bồng, nhưng cô vẫn đi rất bình tĩnh.

Khoảng cách không xa, nhưng dường như cô đi rất lâu.

- Ông xã! – Cuối cùng, cô bước tới trước mặt anh, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh.

- Chúng ta vào trong thôi. – Khang Kiếm gật đầu với mọi người rồi nắm chặt tay Bạch Nhạn, bước về phía phòng hội nghị.

Cô ngước lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, cô nghĩ, cứ như vậy đi, nắm chặt tay anh, đi theo anh cho tới lúc tóc bạc da mồi.

Trước cửa phòng hội nghị, anh ôm cô trước khi buông tay cô ra, thì thầm khe khẽ vào tai cô:

- Cảm ơn em!

Rồi anh tiến lên bục diễn thuyết.

Cô nhớ lại ngày bọn họ thành hôn, trước khi tiến vào hội trường cô cũng ôm lấy anh mà nói: Cảm ơn anh!

Khi đó, cô cảm ơn anh đã đem lại cho cô một gia đình.

Bây giờ, anh cảm ơn cuộc đời này có cô bầu bạn, con đường dù dài tới đâu cũng sẽ không còn cô đơn.

Anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn cô, nụ cười vẫn không tắt trên môi.

Mắt cô mờ nước…

Cuộc đời này, cô không còn cảm thấy có gì tiếc nuối nữa.

Hãy để những gì đã qua trôi theo dòng nước cuốn.

Cuộc sống hạnh phúc thuộc về họ giờ đây mới chính thức bắt đầu…

76. Nt 1

Ngoại truyện 1: Nếu kiếp sau anh lại gặp được em

Ban đầu Thương Minh Thiên không muốn đi học trường quân sự.

Năm lớp 12, sau Tết mấy ngày, giáo viên chủ nhiệm thông báo với cả lớp việc Học viện Không quân tới huyện Vân tuyển sinh, Thương Minh Thiên chỉ để ngoài tai. Lòng nghĩ đã mấy ngày rồi cô bé không viết thư cho anh, có phải việc học nặng nề quá hay không?

Lũ con trai cảm thấy làm phi công rất oai, mỗi đứa một câu, trí tưởng tượng bay xa tít tắp. Thầy chủ nhiệm lườm chúng rồi tạt cho một gáo nước lạnh, bảo lũ bốn mắt chúng mày muốn làm phi công thì đợi kiếp sau nhé! Tôi đã ngắm kỹ rồi, lớp chúng ta may ra chỉ có Thương Minh Thiên là đủ tư cách dự tuyển thôi. Học viện không quân tuyển sinh không chỉ có yêu cầu về thành tích, mà còn yêu cầu rất cao về hình thể.

Thầy giáo vừa dứt lời, Thương Minh Thiên lập tức trở thành tiêu điểm của cả lớp.

Tan học, thầy chủ nhiệm gọi Thương Minh Thiên tới văn phòng, hỏi cậu có muốn nộp đơn vào Học viện Không quân không?

Thương Minh Thiên nói, em không muốn xa gia đình, em muốn thi vào Đại học tỉnh.

Tỉnh cách Tân Giang không xa, cậu có thể thường xuyên tới thăm Bạch Nhạn.

Thầy chủ nhiệm sững người, rút quyển thể lệ tuyển sinh từ trong ngăn kéo ra rồi chỉ vào các tiêu chuẩn thu phí liệt kê phía sau mỗi trường đại học:

- Minh Thiên, thầy hiểu hoàn cảnh kinh tế nhà em, tốt nhất em hãy suy nghĩ cho kỹ. Theo học tại Học viện Không quân không những được miễn phí tiền học và tiền tài liệu, mà ngay cả tiền quần áo cũng có thể tiết kiệm được, hơn nữa lại có cả tiền trợ cấp.

Thương Minh Thiên bần thần, cậu không nghĩ sâu xa tới vậy. Quả thật, cả nhà cậu đều phải dựa vào đồng lương của bố, chỉ hận không thể bẻ đôi đồng xu ra để tiêu. Thương Minh Tinh lại không chịu thua kém ai, học trường dân lập đắt chết người, bố cậu phải xin vay hỗ trợ học phí cho con bé. Nếu cậu lại đi học, thì cảnh nhà cậu đúng là họa vô đơn chí.

Cậu chỉ do dự một lát rồi nói với thầy chủ nhiệm, không cần suy nghĩ nữa, quyết định dự tuyển.

Cậu viết thư cho Bạch Nhạn, kể chuyện dự tuyển vào Học viện Không quân.

Buổi tối, cậu đang ở nhà làm bài thì ông lão bán báo ngoài cổng khu tập thể Văn hóa đến gõ cửa, nói cậu có điện thoại.

Thương Minh Thiên ngạc nhiên chạy ra, thì ra là Bạch Nhạn.

- Anh Minh Thiên, Học viện Không quân kia ở đâu? – Bạch Nhạn lí nhí hỏi.

- Thành Đô.

Trên bản đồ, từ huyện Vân đến Thành Đô là một đường thẳng rất dài.

Bạch Nhạn “vâng”một tiếng, rất lâu không nói gì, cậu chỉ nghe tiếng thở nhè nhẹ của cô truyền qua điện thoại.

- Cũng chưa chắc đã thi đỗ! Anh chỉ thử xem sao. - Biết Tiểu Nhạn không nỡ rời xa mình, cậu vội an ủi.

- Anh đừng nói linh tinh, cơ hội rất tốt, không thể thử chơi, phải thật nỗ lực. Sau này chúng ta vẫn có thể viết thư cho nhau mà. - Bạch Nhạn nói - Nếu anh thi đỗ thì có được nghỉ hè, nghỉ đông không?

- Chắc phải có chứ!

- Vậy thì tốt! Minh Thiên, cố lên! - Bạch Nhạn cười ngọt ngào rồi cúp máy.

Bạch Nhạn học ở trường y tá cũng không dư giả gì, cả hai người rất quê mùa, một mực tuân theo truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, kiên trì thư đi tin lại, một cái tem chỉ mất hai hào, rẻ rề! Đây là lần đầu tiên Bạch Nhạn gọi điện cho cậu.

Thương Minh Thiên nộp đơn thi tuyển, đầu tiên là kiểm tra thể lực, rồi văn hóa, tiếp đó là vấn đáp. Vượt qua từng cửa ải, cuối cùng cậu đã trúng tuyển vào Học viện Phi công.

Thư thông báo trúng tuyển đến trước các học viện khác, nhà họ Thương mừng rỡ đốt pháo ba ngày liên tiếp.

Cả nhà Thương Minh Thiên bị bạn bè và họ hàng vây quanh, không làm cách nào mà phân thân ra được. Ngày thứ tư, cậu mới lén lút gặp được Bạch Nhạn.

Họ ngồi trên khán đài của sân bóng rổ trong trường học, dưới ánh trăng, Bạch Nhạn vừa đọc đi đọc lại thư thông báo trúng tuyển vừa cười mãi không ngừng.

- Minh Thiên, anh mặc quân phục không quân vào chắc chắn sẽ cực kỳ đẹp trai. - Bạch Nhạn quay sang, nhắm mắt lại tưởng tượng.

Cậu không cười. Nhìn làn da trắng như bạch ngọc của Bạch Nhạn dưới ánh trăng, lòng cậu khẽ rung lên, buột miệng nói:

- Tiểu Nhạn, anh…thích em!

Mười ngón tay xấu hổ miết chặt ống quần.

Câu nói này, cậu đã nghĩ rất lâu rồi. Thực ra cậu không nói, Bạch Nhạn cũng biết.

Bạch Nhạn sững người, chăm chú nhìn cậu:

- Minh Thiên, em cũng thích anh.

Giọng nói khẽ khàng của người thiếu nữ, như giai điệu tuyệt diệu nhất trên thế gian. Cậu run rẩy đưa tay ra nắm chặt bàn tay nhỏ xinh của Bạch Nhạn trong tay mình, mỉm cười ngô nghê.

Tay Bạch Nhạn rất mát, đang run rẩy.

Họ cứ nắm tay nhau như thế, nhìn nhau như thế, bỗng nhiên mắt Tiểu Nhạn hoe đỏ, một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt cô. Cậu tự nhiên nâng mặt cô lên, hôn lên giọt nước mắt ấy.

- Em sẽ mãi mãi thích Minh Thiên, kiếp sau cũng vẫn thích. - Bạch Nhạn mười bảy tuổi trịnh trọng nói vào tai cậu.

- Ừ! - Cậu nghẹn ngào gật đầu, lòng tràn ngập bi thương.

Đều là những đứa trẻ thông minh, họ biết rằng sự thổ lộ như thế này, chẳng qua chỉ để cho đối phương biết rõ tiếng lòng của mình, nhưng bọn họ sẽ không có kết quả.

Kiếp này không có kết quả, đành gửi gắm cho kiếp sau tự do.

Nếu kiếp sau vẫn có thể gặp nhau, cậu vẫn muốn ở cạnh nhà Tiểu Nhạn. Bố Tiểu Nhạn sẽ vẫn sống khỏe mạnh, cưng chiều Tiểu Nhạn như một nàng công chúa, còn bố mẹ cậu sẽ không quá khích như bây giờ. Nếu có thể, khi vừa tròn mười tám tuổi, cậu sẽ cưới Tiểu Nhạn về nhà. Cả hai cùng nhau đi học, cùng nhau trưởng thành.

Sự cực khổ lúc mới vào Học viện Phi công thật sự không phải là cực khổ thông thường. Chương trình học dày đặc, cường độ huấn luyện cơ thể cũng cực lớn. Buổi tối quay về phòng ngủ là ôm gối ngủ vùi.

Tiểu Nhạn luôn xuất hiện trong giấc mơ của cậu.

Cô đã trưởng thành, trở thành một cô gái thanh tú, khi cười hai lúm đồng tiền thật ngọt ngào.

Nhưng cậu đã nuốt lời, nghỉ đông nghỉ hè, cậu không thể quay về huyện Vân.

Kỳ nghỉ vừa đến, đám học viên mới các cậu liền bị kéo đi huấn luyện ngoài trời, trên sa mạc, trong rừng thẳm, chỉ có thể dùng điện đàm liên lạc với bên ngoài, còn viết thư là bất khả thi.

Kỳ nghỉ kết thúc, về đến trường, người nào người nấy phơi nắng hệt như dân châu Phi.

Cậu gọi điện cho Bạch Nhạn. Vừa nghe giọng cô, mắt cậu đã cay cay, miệng há ra nhưng không thể nói được gì. Bạch Nhạn nói với cậu, cô bắt đầu tới bệnh viện thực tập, còn phải trực đêm, công việc rất vất vả. Cậu hỏi cô bây giờ đã dám học lớp giải phẫu chưa, cô nói cô đã quen rồi.

Cậu nhớ Bạch Nhạn, nhưng cậu không về được, cậu cũng chỉ có thể chịu đựng.

Không hiểu sao, lúc chơi bóng rổ với bạn không tập trung, bị đẩy ngã nên chân bị thương, cậu được đưa tới bệnh viện trực thuộc học viện.

Trong một tuần nằm viện, cậu sống rất vui vẻ, vừa tự học, vừa thoải mái nhớ Bạch Nhạn.

Trong bệnh viện, cậu quen một bác sĩ khoa Tiết niệu tên là Lãnh Phong. Đó là chàng trai anh tuấn, nhưng khí chất lạnh lùng, không thích nói chuyện.

Lãnh Phong lớn hơn cậu bốn tuổi, thuộc nhóm anh tài kiệt xuất trẻ tuổi của bệnh viện.

Buổi tối lúc trực ban, Lãnh Phong thích đến phòng bệnh của cậu chơi.

Hôm nay Lãnh Phong tới đúng lúc cậu đang ngắm ảnh chụp chung với Bạch Nhạn. Đây là tấm ảnh cậu mượn máy ảnh của bạn, chụp chung với Bạch Nhạn trước khi đi mấy ngày. Cậu cất trong một quyển album, mang hết tới Học viện Phi công.

- Em gái cậu à? - Lãnh Phong giật tấm ảnh trong tay cậu hỏi.

Cậu giật tấm ảnh lại, cẩn thận nhét vào trong album.

- Cô bé nhà hàng xóm.

Lúc nói, miệng cậu bất giác nở một nụ cười ấm áp.

- Rất xinh. - Lãnh Phong cười.

- Không chỉ xinh xắn, mà còn thông minh, tính tình cũng tốt. Cô ấy rất tự lập, chuyện gì cũng biết làm, từ trước tới nay chưa từng khiến người khác phải lo lắng.

- Bây giờ con gái không kiêu căng đã được coi là ngoan ngoãn rồi, đâu có được tốt như cậu nói? - Lãnh Phong không tin.

- Cô ấy thật sự rất đặc biệt. Cô ấy học trường y tá, sau này cũng sẽ mặc áo trắng giống anh.

Chịu không nổi, Lãnh Phong nhún vai:

- Có phải cô ấy thích cậu nên giả vờ ra vẻ trước mặt cậu không? Cậu phải dụi mắt nhìn cho kỹ, con gái mười tám tuổi là thay đổi, cậu cứ đợi đấy mà xem.

- Đến năm mười tám tuổi, cô ấy cũng sẽ không thay đổi.

Cậu nói một cách tự tin. Nỗi nhớ trong lòng bỗng ùa đến, không kìm chế nổi, cậu kể về Bạch Nhạn cho Lãnh Phong nghe. Bảy tuổi… tám tuổi… mười ba tuổi… mười bảy tuổi…

Lãnh Phong không nói gì thêm, chỉ im lặng lắng nghe.

Họ nói mãi tới tận nửa đêm, trước khi đi, Lãnh Phong hỏi cậu có thể tặng anh ta tấm anh hai người chụp chung không, Thương Minh Thiên ôm chặt quyển album, lắc đầu nguầy nguậy.

Lãnh Phong bật cười.

Sau này, cậu khỏi chân và xuất viện, nhưng lại trở thành bạn tốt của Lãnh Phong.

Thỉnh thoảng tới Học viện Phi công thăm cậu, Lãnh Phong luôn hỏi thăm dạo này cô bé hàng xóm có gửi thư tới không.

Cậu thích kể về Bạch Nhạn với Lãnh Phong. Cảm giác ấy, rất hạnh phúc, cũng rất tự hào.

Bạch Nhạn đã kết hôn, cô lấy một cán bộ nhà nước. Thương Minh Thiên nhất thời không thể tiếp nhận được thông tin này.

Lãnh Phong nói bọn họ sống không được tốt. Mới kết hôn bốn tháng, Bạch Nhạn đã chuẩn bị ly hôn.

Anh thấy tim mình đau thắt, vặn hỏi Bạch Nhạn, Bạch Nhạn đứng bên đường khóc nức nở.

Thì ra tai họa do bà Bạch Mộ Mai gây nên.

Anh đi tìm người đàn ông tên Khang Kiếm kia, chửi mắng, đánh đấm anh ta. Nhưng không hiểu sao, anh không ghét được người đàn ông đó. Vẻ thâm trầm trong đôi mắt anh ta khiến người ta cảm thấy như một giếng cổ sâu không thấy đáy.

Tiểu Nhạn đã trưởng thành, anh không thể mãi che chở cô, không để cô bị người khác bắt nạt như trước đây nữa.

Mang theo trái tim chua xót và bất lực, anh trở về doanh trại.

Đoàn tàu dần rời khỏi sân ga. Bạch Nhạn tới muộn nên không kịp nói gì với anh. Cô chạy thục mạng đuổi theo đoàn tàu, gió thổi tung tóc cô, cô chạy đứt cả hơi, miệng há to, thở dốc.

Anh không dám chớp mắt, cứ nhìn mãi, nhìn mãi.

Dần dần, Bạch Nhạn chỉ là một cái chấm nhỏ, anh đau khổ nhắm mắt lại.

Đứng bên cạnh, Trịnh San đặt tay lên vai anh. Anh quay sang nhìn cô, nở một nụ cười gượng gạo.

Trịnh San thích anh đã lâu, anh đã tế nhị từ chối mấy lần, nhưng chẳng hề có tác dụng với cô.

- Anh có thể không thích em, nhưng anh không thể cấm em thích anh. - Trịnh San nói với anh.

Bây giờ, anh đã quyết định bắt đầu nghiêm túc với Trịnh San. Bạch Nhạn nói đàn ông không thể làm cho người phụ nữ yêu mình bị tổn thương, anh phải chịu trách nhiệm với Trịnh San.

Gió ở cửa rất lớn, anh kéo Trịnh San vào bên trong toa.

Trịnh San không nhúc nhích.

- Anh yêu cô ấy! - Trịnh San nhìn vào mắt anh.

Anh mỉm cười, không phủ nhận:

- Bây giờ bạn gái anh là em.

Trịnh San lắc đầu, cụp mắt xuống.

- Thương Minh Thiên, trước đây em tưởng rằng anh ghét em, vì thế em nghĩ em có thể cố gắng làm cho anh thích em. Bây giờ em mới biết, thì ra trong lòng anh có người con gái khác. Anh yêu rất sâu nặng, em không dám chắc em có thể che lấp hình bóng của cô ấy. Sau này chúng ta vẫn có thể làm bạn chiến đấu mà!

Đôi mắt của Trịnh San có thể nhìn thấu trái tim của người khác ư?

Anh không giải thích với Trịnh San.

Về tới doanh trại, Trịnh San không còn tới tìm anh nữa.

Không lâu sau, anh nghe nói Trịnh San đã yêu một vị đạo diễn trẻ tuổi ở xưởng chế tác 1-8.

Gió sa mạc Mông Cổ trong tháng một mạnh tới mức có thể cuốn tung một tảng đá, nhiệt độ buổi sáng và buổi tối chênh nhau gần 50-60 độ. Ban ngày nóng bức tới mức chỉ thở không thôi người đã toát rã mồ hôi, trời vừa tối, tuyết đã bay đầy trời.

Nhưng có lúc, đêm sa mạc rất yên tĩnh, tịch mịch tới mức giữa trời đất chỉ còn hơi thở của chính mình. Ngẩng đầu lên thấy sao ở ngay trên đầu, thỉnh thoảng còn có sao băng bay xẹt qua.

Ngày mai, doanh trại tiến hành diễn tập chống khủng bố với không quân Nga. Huấn luyện lâu như vậy, chỉ chờ tới lúc này. Thương Minh Thiên và Phùng Minh Hải ở cùng một tổ, bọn họ lái máy bay ném bom tiêu kích.

Sau khi đội quân tham gia diễn tập của bên Nga tới khu vực chỉ định, tới công tác đầu tiên là bốn vị bác sĩ quân y. Dưới sự chỉ huy của họ, một bệnh viện quân y dã chiến đã được dựng lên. Lần diễn tập này là chuyến diễn hành có quy mô về trang bị kỹ thuật lớn nhất của quân khu Viễn Đông Nga kể từ sau khi Thế chiến II kết thúc.

Thương Minh Thiên đang ngồi trong lều viết nhật ký thì Phùng Minh Hải vén cửa bước vào.

Họ là bạn học cùng Học viện Phi công, lại cùng được phân đến Quân khu Thành Đô.

- Vừa rồi tôi đã kiểm tra máy móc, tất cả đều ổn cả. - Phùng Minh Hải vừa nói vừa rút một điếu thuốc, ra hiệu với Minh Thiên.

Anh xua tay.

- Tính theo âm lịch thì sắp đến giao thừa rồi, haizzz, lại không được ăn Tết với bố mẹ. Đợi diễn tập kết thúc, tôi nhất định phải xin nghỉ phép cho đã. Minh Thiên, cậu vừa mới nghỉ phép, cậu hạnh phúc hơn tôi nhiều, ba năm rồi tôi chưa về nhà đấy.

Anh gấp quyển nhật ký lại, mỉm cười:

- Nghỉ bao nhiêu cũng chẳng đủ, vừa về đến doanh trại tôi đã lại nhớ nhà rồi.

Phùng Minh Hải thở ra một vòng tròn khói đẹp đẽ, thò đầu sang hỏi với vẻ thần bí:

- Ở quê cậu có người mình thích hả?

Anh chỉ cười không đáp, ánh mắt dịu dàng.

Trước khi anh tới Nga, Lãnh Phong gọi điện nói buổi tối Tiểu Nhạn gặp trộm và bị thương ở tay, anh ấy quyết định sẽ ở cùng với Bạch Nhạn. Anh nghe ra được, Lãnh Phong thích Bạch Nhạn.

Thật chẳng dám tin, người đàn ông lạnh lùng như Lãnh Phong, một khi đã động lòng cũng sẽ lại cố chấp. Có lẽ khi anh còn đang đi học, nghe anh kể về Bạch Nhạn, Lãnh Phong đã thích cô rồi, vì thế anh ấy mới đến Tân Giang làm việc.

Thảo nào người ta đều nói, nam nữ khi yêu, IQ đều rất thấp.

Tiểu Nhạn đáng để Lãnh Phong trở nên ngốc nghếch như vậy, anh không ghen tị, miễn sao Bạch Nhạn có được hạnh phúc.

Anh chỉ ngưỡng mộ.

Nhưng Tiểu Nhạn hình như không hề rung động trước Lãnh Phong.

Đi lâu như vậy rồi, không biết bọn họ bây giờ ra sao, Tiểu Nhạn có ổn không?

Nhớ tới Bạch Nhạn, trái tim anh lại đau thắt.

- Ở quê tôi cũng có một cô gái tôi thích, là bạn hồi cấp ba, nhưng mãi mà không có can đảm để thổ lộ. - Phùng Minh Hải cười ngốc nghếch - Lần này nghỉ phép, bất luận thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ này, nếu không cô ấy mà bị người ta cướp đi mất thì tôi sẽ hối hận đến chết.

- Nếu tôi trở về, tôi muốn nhìn thấy cô ấy kết hôn thật hạnh phúc.

- Hả? Chú rể không phải là cậu sao?

- Tình yêu của tôi ở kiếp sau. - Thương Minh Thiên cười cười rồi bước ra khỏi lều. Trăng tỏ sao sáng, thời tiết ngày mai nhất định rất phù hợp cho việc diễn tập.

Ngày hôm sau, thời tiếp quả thật đẹp đến kỳ lạ. Buổi diễn tập được tiến hành đâu ra đấy.

Máy bay của họ là chiếc thứ sáu cất cánh, mười phút sau họ phát hiện mục tiêu, bắt đầu tấn công. Trên sa mạc, thuốc súng mù mịt, tiếng máy bay đinh tai nhức óc.

Anh ngồi trên ghế lái, mệnh lệnh của viên chỉ huy vang lên trong tai nghe: "Nhiệm vụ hoàn thành, trở về căn cứ".

Anh nắm cần điều khiển, bỗng nhiên phát hiện tiếng động cơ quen thuộc đã biến mất.

- Không hay rồi, động cơ xảy ra sự cố. - Phùng Minh Hải kêu thất thanh.

Anh bình tĩnh quan sát máy móc, trên màn hình điều khiển, tổ hợp động cơ nhấp nháy đèn đỏ.

- Chuyện gì vậy? Tại sao không thi hành mệnh lệnh? - Viên chỉ huy chất vấn.

- Động cơ ngừng hoạt động. - Anh nhìn những giọt mồ hôi túa ra trên trán Phùng Minh Hải.

Trong ống nghe vang lên tiếng hít mạnh: "Chuẩn bị hạ cánh khẩn cấp!"

Động cơ vừa ngừng hoạt động, tất cả các máy móc cũng ngừng theo.

Anh nhìn qua cửa sổ, bên dưới là một dãy núi, phải qua gần một kilomet nữa mới tới sa mạc bằng phẳng.

Anh cười cay đắng rồi nhìn Phùng Minh Hải, Phùng Minh Hải cũng nhìn anh.

Máy bay bắt đầu lắc lư rồi lao thẳng xuống phía dưới.

- Có lẽ, tình yêu của tôi cũng ở kiếp sau. - Phùng Minh Hải nhếch mép, đưa tay về phía anh.

- Ừ, kiếp sau … - Anh nắm tay Phùng Minh Hải, trong đầu hiện lên khuôn mặt rạng rỡ của Tiểu Nhạn, cô dịu dàng kề sát vào tai anh, nói "Minh Thiên, chờ em…"

Dưới ánh hoàng hôn, trong kính viễn vọng của viên chỉ huy tại căn cứ xuất hiện một ngọn lửa bùng cháy.

77. Nt 2

Ngoại truyện 2: Diệp Tử đã trở về

Cầm điện thoại lắng nghe giọng nói rành mạch của Diệp Tử vang lên từ đầu dây bên kia, Giản Đơn bỗng nảy sinh một cảm giác xa lạ, như thể anh đang nhận một cuộc điện thoại gọi nhầm số.

- Bây giờ anh tới đón em, thế nào? - Diệp Tử vẫn thích ra lệnh như trước kia.

Giản Đơn sực tỉnh, ờ một tiếng rồi cúp máy.

Trước khi đi Thượng Hải, Diệp Tử hào hùng như tráng sĩ ra trận, người ra đi đầu không ngoảnh lại. Anh uống hơi say, chạy tới kéo cô lại. Cô bực bội quay mặt đi:

- Giản Đơn, anh ra dáng đàn ông một chút được không, đừng để em phải coi thường anh.

Anh buông tay ra, Diệp Tử nghênh ngang bỏ đi.

Đêm hôm đó, trái tim anh vốn tan nát, đau đớn không thiết sống, nhưng lại vì một cô gái tùy tiện kéo anh lại uống rượu, sau đó không hiểu tại sao họ lại tỉnh dậy trên cùng một chiếc giường. Chỉ kịp lo đối phó với mớ rắc rối trước mắt, anh bỗng quên đi nỗi đau mà Diệp Tử mang lại.

Sau đó, cô gái kia cứ thế xuất hiện trong cuộc sống của anh một cách không mong đợi, khiến anh dở khóc dở cười, đôi lúc lại rung động.

Anh vẫn nghĩ tới Diệp Tử.

Qua lại với Diệp Tử hai năm, những gì đáng xảy ra đều đã xảy ra, nhà cửa cũng đã mua, anh cũng bắt đầu tiết kiệm và âm thầm tính toán, như một người đàn ông thực sự, làm thế nào để người con gái mình yêu được hạnh phúc.

Diệp Tử chê Tân Giang quá nhỏ, cô ghét những tài liệu viết mãi không xong của anh, ghét những cuộc họp hành bất tận của anh, ghét anh không đủ hài hước, làm việc cứng nhắc, rập khuôn. Cô muốn tới thành phố phồn hoa, sầm uất để chứng tỏ giá trị của mình.

Vô hình trung, dường như anh đã trở thành sợi dây ràng buộc và gánh nặng của cô, vì thế, không nghĩ ngợi nhiều, cô liền đẩy anh ra xa.

Giữa tình yêu và sự nghiệp, phụ nữ và đàn ông giống nhau, đều lựa chọn lập nghiệp trước, thành gia sau.

Ở Thượng Hải, Diệp Tử nhanh chóng tìm được việc làm. Như một giọt nước nhỏ hòa vào biển lớn, cô nhanh chóng thích nghi với nhiệt độ và dòng chảy nơi đó.

Họ rất ít khi liên lạc, thỉnh thoảng chỉ nhắn tin hỏi thăm đôi chút vào mấy dịp lễ tết.

Theo dòng chảy của thời gian, nỗi nhớ nhung dần phai nhạt.

Đôi lúc, ban đêm anh nằm mơ thấy Diệp Tử, khuôn mặt mơ hồ.

Lần này, Diệp Tử về quê ăn Tết, không ngờ lại chủ động hẹn gặp anh.

Tâm trạng không kích động như trong tưởng tượng.

Trước khi xuất phát, điện thoại nhận được một tin nhắn.

Tết chả có gì vui, hơi nhớ vị bánh tart trứng đậu đỏ của KFC.

Anh mỉm cười, nhắn lại một cái mặt cười rộng ngoác, kèm theo ba chữ: Mèo tham ăn.

Điện thoại reo, anh mở ra xem: Ha ha. Thêm một hình mặt cười toe toét.

Anh cười, vui vẻ mặc áo khoác đi đón Diệp Tử.

Bố mẹ anh thu nhập ổn định, kinh tế gia đình ở Tân Giang cũng thuộc diện khá giả. Từ lâu, mẹ anh đã nói muốn mua xe cho anh, nhưng anh không cần. Công tác tại cơ quan nhà nước, một thư ký như anh làm gì cũng phải khiêm tốn một chút.

Anh bắt xe tới trước nhà Diệp Tử, bảo tài xế đợi một chút.

Diệp Tử đi xuống.

Nhìn cách ăn mặc từ đầu tới chân của cô, Giản Đơn biết ngay đó là vẻ đẹp tự nhiên mà cô muốn thể hiện hết mình, sự tinh tế được tỏa ra từ mỗi tiểu tiết. Trang điểm rất nhã nhặn, môi đỏ răng trắng, mềm mại nõn nà, không cần giới thiệu cũng có thể đoán ra đây là cô gái hiện đại sống tại thành phố lớn.

Anh không quen với một Diệp Tử như vậy, thời thượng, tân thời, hoàn toàn khác với vẻ thanh tú, tinh nghịch ngày trước.

Họ đứng trước ánh đèn vàng vọt, nhìn nhau một lúc lâu.

- Anh vẫn bảo thủ, không có gì thay đổi. - Diệp Tử nói.

- Đúng thế, anh vẫn vậy. - Anh cười, mở cửa xe cho cô, đợi cô ngồi ngay ngắn mới đóng lại, sau đó đi vòng qua bên kia, ngồi vào ghế trước.

Không phải là cố tình, mà là tự nhiên làm vậy.

Đã không còn là người yêu, sự tiếp xúc về thể xác đã không còn phù hợp.

Anh đặt bàn ở Vọng Khách Phàm. Vọng Khách Phàm là một nhà hàng cải tạo từ một chiếc thuyền quân sự ngừng hoạt động đỗ bên bờ sông, chuyên các món ăn hải sản.

Anh nhiệt tình chu đáo gọi đồ ăn, lại thêm rượu hoa quả vừa tê tê vừa ngọt ngọt.

Diệp Tử lại biết cả hút thuốc!

- Chẳng còn cách nào khác, áp lực công việc rất lớn! - Diệp Tử nhún vai, thành thạo gẩy tàn thuốc - Anh vẫn ổn chứ?

- Rất ổn, anh mới có một người bạn mới.

Không hiểu sao, anh bỗng nhớ tới cô gái tùy tiện mà hơi ngốc nghếch kia. Lúc ăn cơm với anh, cô ấy lúc thì đòi thanh toán, lúc thì đòi chia tiền. Dù anh gọi món gì, cô ấy cũng đều ăn rất ngon lành. Nếu có rượu, cô ấy cũng không hề chịu thua kém. Chỉ không hiểu một điều, cứ nhắc tới vị hôn phu cũ là cô ấy lại thở ngắn than dài, tựa như một cô gái yếu đuối khiến người ta nhìn mà thấy thương.

- Khác giới? - Diệp Tử nhướng mày, dụi đầu thuốc.

Anh mỉm cười gật đầu:

- Ừ.

Diệp Tử bĩu môi, nói một câu chua chát:

- Đường tình duyên của anh cũng tốt nhỉ.

Anh xấu hổ vò đầu:

- Bọn anh không phải là người yêu.

- Ai mà tin! Giữa đàn ông và phụ nữ xưa nay chưa từng có tình bạn đơn thuần.

Anh sững người, tim như bị cái gì đó bóp nghẹt. Anh cẩn thận nghiền ngẫm câu nói của Diệp Tử, giữa anh và Liễu Tinh thật sự không phải tình bạn sao?

- Hai người quen nhau như thế nào?

Mặt anh thoắt ửng đó, vội nâng lên ly rượu uống để che giấu.

- Cô ấy… có đẹp bằng em không? - Diệp Tử nhoài đầu ra, mắt nheo lại.

Anh buồn cười:

- Hai người là hai tuýp khác nhau.

- Vậy ai tốt hơn? - Không cam tâm, Diệp Tử hỏi một câu hỏi khác.

Anh ngẩn ngơ nhìn cô.

Sau một thoáng im lặng, Diệp Tử nở một nụ cười thoáng chút hụt hẫng.

Ăn cơm xong, họ bước ra khỏi Vọng Khách Phàm. Gió đêm mát lạnh ùa đến khiến anh rùng mình, còn Diệp Tử thì hắt xì.

- Em mặc phong phanh quá, để anh gọi xe đưa em về. - Anh vội nhìn ngó hai bên đường, xem có chiếc taxi nào chạy ngang qua không.

Diệp Tử níu áo anh từ phía sau, anh ngoảnh lại, đôi mắt cô sáng lấp lánh, bàn tay nóng hổi nắm lấy tay anh, tinh nghịch cào cào lòng bàn tay anh.

Người anh cứng lại, anh đã quá quen thuộc với ám hiệu nhỏ này. Anh nhắm mắt lại, thở sâu, nếu là trước đây anh sẽ điên cuồng ôm lấy cô, cuống quýt trở về nơi ở của anh, sau đó hung hăng đè cô lên trên giường.

Lúc này, anh thừa nhận máu huyết trong cơ thể anh đang sục sôi, nhưng tay anh cứng lại trong không trung. Anh sửng sốt phát hiện ra, trong đầu anh, trong tim anh là hình ảnh một người con gái khác.

- Giản Đơn? - Không thấy anh phản ứng lại, Diệp Tử hơi bối rối.

Anh cay đắng hỏi cô:

- Diệp Tử, chúng ta định làm lại từ đầu sao?

Diệp Tử tức tối quay mặt đi.

- Anh không phải Liễu Hạ Huệ, nhưng chuyện này, anh chỉ muốn làm cùng với người con gái anh yêu và yêu anh. Xin lỗi, anh rất lạc hậu.

Diệp Tử xấu hổ đỏ mặt, anh quay đầu đi, cắn chặt môi.

- Anh đưa em về. - Anh chặn một chiếc taxi.

Diệp Tử không nói lời nào, anh thoáng thấy mắt cô ngấn nước.

- Giản Đơn, anh thật sự đã thay lòng. - Xuống xe, Diệp Tử tì vào cửa xe, nói với anh, sau đó vẫy tay rồi xoay người bỏ đi.

Anh khẽ thở dài. Anh biết, cái xoay người này của cô, là sẽ không ngoảnh đầu lại nữa.

Lần này, tâm trạng anh rất bình tĩnh.

Về đến nhà, mẹ anh mang bánh bao bà gói ở ngoài trở về, thấy chưa no, anh bèn lấy một cái ăn ngấu nghiến.

- Con đó, cứ như trẻ con. - Mẹ anh lườm anh - Con xem tết nhất, con trai nhà bên trái dẫn con dâu về, con gái nhà bên phải đưa bạn trai về ăn Tết, náo nhiệt biết bao! Lúc nào con mới có thể làm cho nhà mình cũng náo nhiệt một chút đây?

Mồm ngậm đầy bánh bao, anh nhồm nhoàm trả lời:

- Sắp rồi ạ!

- Sắp là mấy tháng, hay là mấy năm nữa?

Anh nuốt chửng chỗ bánh bao, trầm ngâm một lát:

- Con sẽ tranh thủ mấy tháng để hoàn thành nhiệm vụ.

- Toàn bốc phét. - Mẹ anh đánh yêu anh một cái.

Bình thường anh thuê nhà ở ngoài, đến Tết mới về nhà ở. Mẹ luôn than thở ở nhà cửa lạnh lẽo, giục anh mau có bạn gái.

Anh và Diệp Tử chia tay, mẹ anh còn đau lòng hơn anh.

Về phòng, anh mở điện thoại ra xem, không có tin nhắn nào. Anh nhíu mày, gõ mấy chữ.

Đang làm gì thế?

Tin nhắn nhanh chóng được trả lời, cứ như đang đợi sẵn. Nhà có khách đến ăn cơm, đang phải tiếp.

Khách quan trọng gì thế?

Bố mẹ của vị hôn phu cũ và anh ta. - Thái độ rất tốt, rất cầu thị.

Anh không kiên nhẫn gửi tin nhắn nữa, một phút mới gõ được mấy chữ. Gọi điện thoại, một phút nói được bao nhiêu câu.

Không nghĩ ngợi nhiều, anh bấm luôn điện thoại.

- Sao anh gọi tới? - Giọng nói rất khẽ, không biết là trốn vào đâu nghe điện thoại đây.

- Hình như em cũng không tình nguyện lắm, anh gọi tới cứu rỗi em đấy. Sao, không muốn nghe điện thoại của anh thì anh cúp nhé.

- Đâu có. - Liễu Tinh vội la lên - Anh đợi em một lát.

Anh nghe thấy trong điện thoại có tiếng một người đàn ông:

- Tinh Tinh, sao em không ăn nữa?

- Tôi no rồi.

- Em đi đâu thế?

- Không cần anh lo.

Cửa đóng sầm lại, anh nghe thấy tiếng cô thở hắt ra:

- Được rồi, giờ thì an toàn rồi. Anh nói đi!

- Đang ở đâu?

- Trong phòng em. - Liễu Tinh cười, tâm trạng hình như rất tốt. Anh cũng cười theo:

- Tối nay anh hơi buồn, muốn tìm người nói chuyện, em nói chuyện với anh nhé?

- Ai chọc anh vậy?

- Em chứ ai, có người bạn tốt như anh đây mà vẫn còn dây dưa, lằng nhằng với vị hôn phu cũ, chẳng phải đã chọc giận anh sao?

Liễu Tinh im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Nói linh tinh.

- Chúng ta không phải là bạn sao?

- Bạn bình thường.

- Cứ là bạn là được rồi. Liễu Tinh, em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là lúc nào không?

- Ở đám cưới của Bạch Nhạn.

- Sếp Khang về hôm 28 rồi, hai người họ bây giờ thắm thiết lắm! Anh còn nhớ khi đó anh cảm thấy em rất ghê gớm, đứng chặn ở cửa, làm khó dễ đủ kiểu.

- Muốn cưới vợ đương nhiên phải cố gắng rồi!

- Không biết sau này em có lấy chồng như vậy không?

- Em á…

Họ cứ thế nói đông nói tây, nói trời nói bể đúng hai tiếng đồng hồ, tận đến lúc điện thoại phát ra tín hiệu hết pin, anh mới lưu luyến cúp máy.

Anh trèo lên giường nhưng chẳng hề thấy buồn ngủ. Nằm xuống rồi ngồi dậy; ngồi dậy rồi lại nằm xuống, cứ thế mấy lần, anh đành bật đèn lên, châm một điếu thuốc.

Trong làn khói trắng bảng lảng, anh phát giác một cách rõ ràng, cô đã chiếm cứ trái tim anh. Khi nghe cô nhắc tới vị hôn phu cũ, anh tức giận, như thể có thứ đồ mình vô cùng yêu quý bị người ta cướp đi mất.

Cảm giác này, đã bắt đầu manh nha từ rất lâu trước đó, nhưng chưa từng rõ rệt như ngày hôm nay.

Chết tiệt, ngựa tốt đi thẳng không ngoảnh đầu, sao cô ngốc thế, đàn ông vừa quay lại cười với cô một cái, cô đã được voi mà muốn đòi tiên rồi sao?

Ngốc! Ngốc! Ngốc!

Anh mắng liền ba chữ ngốc, mắng xong lại thở nặng nề, không đành lòng để cô bị người khác lừa, không đành lòng để cô bị người khác bắt nạt, không đành lòng để cô lại phải thở ngắn than dài!

Thôi, anh nhắm mắt lại, một nụ cười trìu mến hiện lên trên khóe môi. Anh đành xả thân làm việc nghĩa, lôi cô gái ngốc này về bảo vệ vậy.

Anh thật không đành lòng nhìn cô phải chịu tổn thương.

Ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ Tết, Tiểu Ngô hùng hổ chạy sang. Sau khi Lục Địch Phi nhậm chức thị trưởng xây dựng, Tiểu Ngô chính thức vào làm việc tại văn phòng của Lục Địch Phi.

- Anh Giản Đơn, sếp Khang sẽ tới huyện Vân làm chủ tịch huyện. - Tiểu Ngô bảo anh.

Anh nghe mà sững người, ngay sau đó lại cảm thấy điều đó rất tự nhiên. Chức thị trưởng xây dựng rơi vào tay Lục Địch Phi, sếp Khang đương nhiên không cúi đầu quy thuận, chắc chắn sẽ tìm nơi khác để chờ đợi thời cơ. Anh rất khâm phục dũng khí và sự kiên quyết của sếp Khang.

Trong lòng bỗng nảy ra một suy nghĩ.

Người ta nói khoảng cách có thể làm nảy sinh tình cảm tốt đẹp, nếu muốn khiến một người ngốc nghếch hiểu được lòng mình, một chút xa cách có thể thành chất xúc tác hiệu nghiệm.

Hiện giờ, anh đã ngầm ám chỉ với cô ngốc đó bao nhiêu lần rồi, nhưng cô ấy vẫn ngốc nghếch dùng dằng với vị hôn phu cũ, thật khiến anh chỉ muốn tự tử chết quách cho xong.

Đầu tiên anh âu sầu gọi điện hẹn với cô.

Trên đường đi tới tiệm ăn, ngang qua một siêu thị, thấy bao cao su bày trên quầy hàng cạnh quầy thu ngân, anh khựng lại rồi đi vào trong.

Sau đó, họ gặp nhau, gọi rượu, gọi đồ ăn.

Tất cả đều như anh sắp xếp, uy lực của chất xúc tác rất lớn.

Cô túm áo anh, nói đi nói lại rằng cô không ghét anh, không ghét một chút nào hết, thực ra cô thích anh, nhưng trong lòng anh còn hình bóng cô bạn gái kia, khiến nỗi buồn của cô không thể nói ra, chỉ có thể đè nén trong lòng.

Anh thật muốn ngửa cổ lên trời mà rú lên một tiếng, rốt cuộc là nỗi buồn của ai không thể nói ra?

Anh dùng hết sức dìu cô đang say mèm về đến nhà, cả người cô quặp chặt lấy anh.

Đằng nào đã biết được lòng cô, thái độ của anh tự nhiên sẽ không khách sáo nữa. Cơ thể luôn thành thật hơn trái tim, gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, xem cô còn giả ngây giả ngô thế nào được đây!

Với tâm trạng như thế, không chỉ là lửa tình hừng hực, cơ thể anh cũng muốn phát điên, như một con robot mất đi sự kiểm soát.

Anh phát điên, cô cũng phát điên theo. Hai người như trêu đùa với vận mệnh, hận không thể chết ngay tại nơi này.

Nguyên một đêm, không biết họ đã trải qua biết bao nhiêu lần. Cô mệt ngoài nằm phủ phục trong lòng anh như chú mèo nhỏ, không đợi anh ra khỏi người mình, cô đã ngủ lịm đi.

Dù rất buồn ngủ, nhưng anh không ngủ, cứ mãi vuốt ve tấm lưng trần trơn nhẵn của cô, lòng tràn ngập cảm động và hạnh phúc.

Khi Diệp Tử bỏ anh đi, cô bỗng như từ trên trời rơi xuống, đứng trước mặt anh, cao giọng với anh: "Thất tình thì có gì là ghê gớm, anh mất cái nhỏ thôi, tôi mất mới nhiều đây này!"

Khi đó, có phải ông Trời đã dùng bàn tay vô hình của mình trói chặt họ lại với nhau?

Anh đã từng mất đi một cánh cửa có tên Diệp Tử, bây giờ anh đã mở một cánh cửa có tên là Liễu Tinh.

Tựa cửa nhìn ra xa, phong cảnh thật đẹp.

78. Nt 3.1

Ngoại truyện 3: Hạnh phúc đời thường

1.

Thực ra, những ngày tháng sống chung với bố mẹ chồng cũng không tệ.

Bà Lý Tâm Hà đã thực sự trút bỏ hết thành kiến để đối xử thật lòng với Bạch Nhạn, trở thành một bà mẹ chồng tốt không có điểm gì để chê. Bà thích nhất là lên mạng, vào trang web Diễn đàn dành cho các bà mẹ tương lai và Dự báo thời tiết, in ra các món ăn bổ dưỡng dành cho phụ nữ mang thai trên diễn đàn ra, sau đó nghiêm khắc giám sát người giúp việc nấu cho Bạch Nhạn ăn. Thời tiết hàng ngày thay đổi như thế nào, bà đều ghi vào một quyển sổ nhỏ để kịp thời nhắc nhở Bạch Nhạn chú ý ăn mặc. Buổi sáng nghe loại nhạc gì, buổi tối đi bộ bao lâu, nếu không có chuyện gì đặc biệt, cô đều buộc phải hoàn thành.

Giữa mùa thu, Bạch Nhạn tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bước lên cân đã thấy mình tăng tới 5kg, thai nhi phát triển rất tốt.

Bà Lý Tâm Hà gọi điện báo tin cho Khang Kiếm, sếp Khang phấn khởi ra mặt, luôn mồm nói con biết có mẹ là mọi chuyện đều ổn hết.

Điểm duy nhất khiến sếp Khang không thỏa mãn là, mỗi khi anh ôm nỗi nhung nhớ chồng chất suốt một tuần trở về nhà, sẽ thấy vợ yêu đang ngồi cùng bố mẹ. Anh mỉm cười hiền hòa, vỗ vai cô rồi sau đó ngồi xuống đối diện bố mẹ, đầu tiên nói chuyện công việc, sau đó nói chuyện thời sự. Ăn cơm tối xong, đợi vợ yêu đi bộ trở về, cả hai mới lên phòng ngủ.

Đầu tiên anh dỏng tai nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, cẩn thận đóng cửa rồi xông tới ôm ghì lấy vợ yêu, phuủ một trận mưa hôn lên mặt cô.

- Bà xã, có nhớ anh không? - Mới hôn gáy, hơi thở của sếp Khang đã dồn dập.

- Nói khẽ thôi, bố mẹ nghe thấy đấy. - Bạch Nhạn cũng thở hổn hển, rành rành là vợ chồng danh chính ngôn thuận mà ôm ấp hôn hít sao cứ như đang vụng trộm vậy.

Có điều, đúng là trong lòng rung động như thủy triều dâng!

Khang Kiếm hạ giọng, thận trọng bế bà xã lên giường, hai người cuống quýt hôn nhau. Tay sếp Khang thành thạo cởi cúc áo Bạch Nhạn, từ từ chạm vào ngực cô, ồ, đã căng tròn hơn tuần trước, sờ vào rất đã tay. Nhịp tim anh lập tức tăng tốc, phản ứng cơ thể cũng trỗi dậy.

- Bà xã, bà xã... - Anh rên rỉ, không dám làm càn, nhưng không thể kìm nén được dục vọng đang bùng phát.

- Ông xã. - Bạch Nhạn thì thầm vào tai anh.

- Thật không? Chỉ cần chú ý đến cường độ và vị trí là được hả? - Mồ hôi sếp Khang rịn thành một lớp mờ mịt trên trán.

Bạch Nhạn xấu hổ đỏ bừng mặt, thở hổn hển:

- Ừm!

Sếp Khang nhanh chóng lĩnh chỉ, cởi phăng áo sơ mi trên người, ánh mắt đau đáu nhìn thân hình vợ yêu.

Quần áo hai người vứt la liệt trên mặt đất, tất cả đều đã sẵn sàng, sếp Khang cởi quần, vừa định trèo lên giường thì có người đẩy cửa.

Là đẩy, không phải gõ.

Khang Kiếm nhắm mắt lại mà muốn phát điên. Cũng may anh lường trước nên vừa rồi đã khóa trái cửa lại.

- Kiếm Kiếm, sao lại phại khóa cửa? Nhạn Nhạn phải uống sữa rồi. - Bà Lý Tâm Hà đứng bên ngoài nói.

Mồ hôi sếp Khang từ trên trán nhỏ tong tong xuống dưới, anh nghiến răng:

- Mẹ, con tới ngay đây ạ.

Bạch Nhạn bịt miệng, rúc vào trong chăn nhịn cười đến nỗi mặt mũi méo mó. Anh lườm cô, chỉ khoác cho cô một cái áo khoác, lệnh cho cô nằm yên trong chăn không cử động, sau đó vơ lấy cái áo sơ mi vẫn còn vương hơi ấm, mặc vào nhanh như chớp.

Anh trấn tĩnh lại một lát, soi gương xem mình có gì khác thường không rồi mới chạy ra mở cửa.

- Mở cái cửa thôi mà lâu thế, làm gì đấy? - Bà Lý Tâm Hà nhíu mày, nghiêm nghị nhìn anh.

- Có… có làm gì đâu ạ? - Khang Kiếm vừa lắp bắp vừa xấu hổ đưa tay sờ mũi.

- Làm bố đến nơi rồi, có chuyện gì cũng phải suy nghĩ trước sau. - Bà Lý Tâm Hà nói đầy ẩn ý rồi đưa cốc sữa cho Khang Kiếm.

Khang Kiếm nhận lấy cốc sữa rồi đi tới bên cạnh giường. Bạch Nhạn ngoan ngoãn đón lấy, uống từng ngụm nhỏ, mặt mày khổ sở.

Chiếc xe lăn của bà Lý Tâm Hà đậu ngoài cửa mãi không nhúc nhích.

- Mẹ ơi, muộn lắm rồi, mẹ không đi nghỉ ạ? - Khang Kiếm hỏi.

- Nhạn Nhạn lúc nào cũng bảo sữa khó uống, mẹ phải nhìn thấy nó uống hết đã. Sữa nhiều canxi, rất bổ.

Khang Kiếm bĩu môi, đành phải đứng bên cạnh mẹ.

Bà Lý Tâm Hà nhìn Khang Kiếm, bỗng sực nhớ ra điều gì.

- Kiếm Kiếm, từ nhỏ con ngủ đã không ngoan, nằm trên giường là quẫy đạp như cá, mẹ sợ con không cẩn thận đạp nhầm phải Bạch Nhạn! Từ tối mai con ngủ ở phòng làm việc đi.

- Mẹ này, chuyện từ đời tám hoánh nào rồi, bây giờ con nằm rất ngoan. Giường to thế này, con có quẫy như cá cũng không đụng phaải Bạch Nhạn được. - Sếp Khang khóc dở mếu dở.

- Thế thì hai đứa ngủ riêng chăn ra, trời càng ngày càng lạnh, con để Nhạn Nhạn chết cóng thì không được.
- Bà Lý Tâm Hà ngẫm nghĩ một lát rồi cất giọng gọi người giúp việc đem chăn tới.

Khang Kiếm thở dài.

Từ khi chung chăn gối với Bạch Nhạn, anh đã quen được cô gối đầu lên cánh tay, khẽ cúi đầu là có thể thơm lên má cô, tay đặt trên eo cô, chân quấn lấy chân. Bây giờ lại tách hai người ra, còn gọi là ngủ nữa không đây?

Bạch Nhạn ranh mãnh liếc trộm anh, lòng thầm sung sướng.

Một cốc sữa tươi, Bạch Nhạn uống đúng nửa tiếng.

Dưới ánh mắt giám sát nghiêm ngặt của bà Lý Tâm Hà, Khang Kiếm bất đắc dĩ chui vào cái chăn lạnh lẽo, ngọn lửa vừa mới dâng lên đỉnh đầu tắt ngóm thành một đống tro tàn dưới chân.

- Không được khóa cửa nữa, nhỡ Nhạn Nhạn muốn uống trà hay gì đó thì gọi người không tiện. - Bà Lý Tâm Hà khép hờ cửa lại.

Khang Kiếm ngửa mặt lên trời than thầm.

Đèn đầu giường phụt tắt, trong phòng tối đen như mực, yên ắng tới mức chỉ có hơi thở phập phồng của hai người.

- Ông xã, em rất thông cảm với anh, nhưng em cũng chẳng làm thế nào được. - Bạch Nhạn nghiêng người, khẽ khàng thổi một làn hơi nóng hổi vào tai anh.

- Ừ! - Khang Kiếm buồn bực gật đầu, đau lòng vuốt má bà xã.

Người ta đều nói phụ nữ sau khi mang thai sẽ xấu đi, sao bà xã anh mang thai rồi, da dẻ không những nhẵn nhụi, mịn màng hơn trước, ngực to ra, mông tròn lẳn, mà đến giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều. Một tiếng nói thỏ thẻ hay một cái liếc mắt là lập tức khiến tim anh ngứa ngáy như bị mèo cào.

- Mẹ cũng vì nghĩ cho em bé thôi, anh… có thể nhịn được. - Sếp Khang mím môi.

- Ông xã, anh thật tốt! - Bạch Nhạn thủ thỉ.

Một lát sau.

- Ông xã? - Cô lại gọi.

- Hửm? - Khang Kiếm dịch về phía cô, còn không quên ngoái ra ngoài cửa, lòng thấp thỏm.

- Vừa rồi anh còn chưa mặc quần cho em. - Hơi thở Bạch Nhạn vấn vít như hoa lan.

Đùng, máu huyết toàn thân sếp Khang dâng trào, tro tàn dưới gót chân ngay lập tức lại bừng bừng bốc cháy.

- Anh để quần lót ở đâu? Có ở dưới gối của anh không? - Giọng Bạch Nhạn rất thấp, mơ hồ không rõ, nhưng sếp Khang lại nghe rành rành từng câu từng chữ.

- Bà xã… - Trong bóng đêm, anh túm được bàn tay đang sờ mó không ngừng của cô, kéo cô vào trong chăn mình.

Hương thơm mềm mại, đến Liễu Hạ Huệ cũng phải phát điên.

- Ông xã, cửa còn mở kìa!

Bàn tay sếp Khanh đã nhanh chóng trượt từ đùi non của Bạch Nhạn xuống dưới, cô chu đáo nhắc nhở anh.

- Để anh đi khóa cửa.

- Mẹ thính tai lắm, sẽ nghe thấy đấy.

- Bà xã… - Sếp Khang gục lên gáy Bạch Nhạn, khóc không ra nước mắt.

- Ông xã, lúc ở huyện Vân, nếu buổi tối rất nhớ rất nhớ em thì anh giải quyết thế nào?

Sếp Khang ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, trong bóng đêm, mặt anh bỗng đỏ như tôm luộc.

- Con nít đừng hỏi lung tung. Đi ngủ, đi ngủ đi…. - Sếp Khang buồn bực đẩy hai bàn tay đang mò mẫm trên ngực anh ra.

- Ừm… - Bạch Nhạn lại thở dài - Ông xã, em nói thật cho anh biết, thật ra em cũng rất nhớ cà rốt đó.

- Bạch Nhạn…

Khang Kiếm nghiến răng ken két, cô nhóc này tối nay đúng là muốn xông vào chỗ nước sôi lửa bỏng mà, rõ ràng biết lòng anh đang bị thiêu đốt, còn cố tình bỏ thêm dầu vào lửa.

- Nhưng mà không thể nhớ. - Bạch Nhạn nháy mắt ma mãnh, dựa vào ngực anh, cắn vào vòm ngực rắn chắc của anh, mút mát một lúc rồi mới lưu luyến rời ra. - Ngủ ngon nhé, cà rốt.

Cô dịu dàng ôm một cái, rồi lại buông ra ngay, xoay người đi, nhắm mắt lại cười tít.

Chỉ còn lại sếp Khang ở sau lưng đang hồng hộc thở dốc.

- Bà xã, bây giờ người giúp việc cũng đã thu xếp được rồi, trước khi em sinh, có nên để bố mẹ về tỉnh nghỉ ngơi, thăm bạn bè một chút không?

- Vâng, sáng mai anh nói chuyện với bố mẹ, sau đó gọi xe đưa bố mẹ về.

Bạch Nhạn le lưỡi, oa, âm mưu cuối cùng cũng đã thành công, cô lại có thể sống những ngày tháng phiêu du tự tại rồi.

- Ông xã, bố mẹ về rồi, cuối tuần cho người giúp việc nghỉ, em sẽ làm món tuyệt chiêu bí truyền cho anh, cho anh ôm, cho anh hôn, cho anh …

- Cô nhóc xấu xa, - Sếp Khang cắn lên vành tai xinh của cô - Đừng tưởng anh không biết em đang nghĩ gì. Nghĩ gì cứ nói thẳng ra, đừng có độc ác mê hoặc chồng em như thế, tàn nhẫn lắm.

- Đâu có, em yêu ông xã nhất mà. - Bạch Nhạn sướng âm ỉ.

2.

Lúc mang thai được chín tháng, Bạch Nhạn người tròn xoe, người không còn chút đường cong, những vết thâm trên mặt có xu hướng càng ngày càng nặng hơn, cúi đầu xuống không nhìn thấy chân mình, muốn nhặt thứ gì từ dưới đất lên còn khó hơn lên trời.

Ngoài việc bận rộn thu xếp nhà cửa, người giúp việc còn có thêm một nhiệm vụ mới, đó là đi giày và tắm rửa cho Bạch Nhạn.

Với ngoại hình hoành tráng như thế, Bạch Nhạn không dám soi gương, buổi tối xuống lầu đi bộ phải đợi sau khi trời tối, nếu không cô sợ mình sẽ dọa cho bọn trẻ trong tiểu khu sợ hết hồn.

Nói giống con chim cánh cụt vẫn còn là khiêm tốn, cô thường dùng từ "Gấu ngố" để so sánh, thấy hình tượng hơn.

Chẳng trách sao cả thế giới đều ca ngợi người mẹ. Phụ nữ mang thai, đúng thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, khiêu chiến với sức chịu đựng của chính mình.

Hôm nay cô tới bệnh viện kiểm tra. Trưởng khoa Phụ sản siêu âm cho cô, vừa nhìn màn hình vừa mừng rỡ, Bạch Nhạn liếc mắt qua:

- Có chuyện gì mà vui vậy ạ?

Từ hồi năm tháng, qua siêu âm Bạch Nhạn đã biết mình đang mang thai một bé gái.

Trưởng khoa xé một tờ giấy cho cô lau bụng rồi cẩn thận đỡ cô dậy, chỉ vào màn hình:

- Thông thường khi sinh con, người ta đều nói mong sinh được một bé trai bụ bẫm, sinh được một bé gái nhỏ nhắn. Em xem cô nương nhà em, ha ha, là một cô bé mũm mĩm đấy.

Bạch Nhạn thở dài, đây đều do công tẩm bổ của bà Lý Tâm Hà. So với các bà bầu cùng tháng khác, ai nhìn bụng cô cũng đều ngỡ ngàng hỏi có phải cô mang thai đôi không, thực ra là do em bé phát triển quá tốt.

Cô nói đùa với bà Lý Tâm Hà, em bé vừa ra đời đã phải giảm béo, nếu không sau này sẽ không lấy được chồng.

Bà Lý Tâm Hà phấn khởi ra mặt, bé cưng phải mũm mĩm, dễ thương như con cún béo mũm, tay chân mập mạp như ngó sen thì người ta mới yêu chứ! Cái gì là không lấy được chồng, đó là bọn chúng không xứng với bảo bối nhà chúng ta mà thôi.

Bạch Nhạn im bặt.

Bao nhiêu năm rồi, bà Lý Tâm Hà không tập trung làm việc gì, bây giờ bà coi việc cô mang thai là công trình trọng điểm mà bà gánh vác. Đứa bé này cũng chỉ mượn bụng cô ở tạm mấy tháng thôi, sau khi ra đời, có lẽ nó sẽ chẳng còn liên quan gì đến cô nữa.

So với những vị phụ huynh trẻ tuổi suốt ngày oán thán vì bị con trẻ hành, cô không biết mình nên cảm thấy hạnh phúc, hay là buồn phiền nữa.

Có một điều cần phải khẳng định, khi ra đời, chắc chắn đứa bé này sẽ là một tiểu công chúa được cưng chiều vô cùng.

Không chỉ là tình yêu thương gần như điên cuồng của ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà, mà ông bà ngoại và các cô dì chú bác ở Bắc Kinh cũng đã vô cùng sốt ruột mong được thấy mặt em bé. Cứ cách vài ngày lại có một đống đồ chơi và đồ dùng cho trẻ sơ sinh từ Bắc Kinh gửi tới. Nhìn con chó Snoopy to bằng người thật dựng trong góc phòng làm việc, Bạch Nhạn dở khóc dở cười.

Khi biết đó là một bé gái, sếp Khang hưng phấn tới mức giao hẹn miệng với cô, sau này anh làm ông bố tốt, cùng một phe với con gái, cô làm bà mẹ ghê gớm, là phe đối địch của bọn họ.

Bạch Nhạn cau mày, trong đầu nảy sinh một suy nghĩ kỳ cục, nếu bây giờ cô ôm bụng chạy mất thì không biết cái nhà này có phát điên lên không?

- Bạch Nhạn, thai nhi rất to, tuy là ngôi thuận, nhưng nếu sinh tự nhiên có lẽ em sẽ rất vất vả, em phải chuẩn bị tâm lý sinh mổ đi nhé. - Trưởng khoa Phụ sản dìu Bạch Nhạn ra khỏi phòng siêu âm.

Bạch Nhạn lắc đầu:

- Em muốn cố hết sức để sinh thường, không cảm thấy đau đớn tột cùng, làm sao có thể gọi là sinh con được?

Trưởng khoa cười cười vẻ không đồng tình.

Hôm nay vừa đúng là thứ Bảy, là ngày sếp Khang đích thân đưa bà xã đi kiểm tra.

- Con gái tôi khỏe chứ?

Đang ngồi đợi trên chiếc ghế dài trên hành lang, thấy họ đi tới, anh đứng dậy mỉm cười gật đầu với trưởng khoa, vẻ mặt hưng phấn và cực kỳ đắc ý.

- Khỏe không thể khỏe hơn được, mảnh mai, thon dài, tóc tai rậm rạp. - Trưởng khoa mím môi cười.

- Anh cười giống thằng ngốc lắm. - Bạch Nhạn đẩy anh.

- Như thế gọi là vui mừng khôn xiết. - Sếp Khang ôm eo Bạch Nhạn, nụ cười không hề giảm.

Trưởng khoa nhìn người đàn ông vừa đẹp trai vừa ưu tú, trong số những ông bố tương lai đang ngồi đợi ở đây, khí chất siêu phàm của anh hiện rõ mồn một. Rồi lại nhìn sang Bạch Nhạn, trên mặt cô phảng phất nét hạnh phúc và nhu mì vì được cưng chiều hết mức.

Có người bố mẹ như vậy, không biết đứa trẻ sinh ra sẽ thế nào? Chị không kìm nén được sự mong đợi.

Đang vào lúc cuối năm, người trên phố đông đúc, Bạch Nhạn không muốn đi dạo ở ngoài, sợ ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị.

- Khang Kiếm, anh đỗ xe ở đâu?

Cô muốn về nhà mau mau một chút.

- Anh bảo với bảo vệ rồi, đang đỗ ngoài cổng. Bà xã, chúng ta đi dã ngoại trong công viên đi!

Bạch Nhạn chớp mắt nhìn Khang Kiếm, có phải cô nghe nhầm không? Sếp Khang muốn đi picnic? Vào lúc này, với cái bộ dạng này của cô?

- Mùa đông năm nay ấm, nhiệt độ cao như mùa xuân, trên đường đến bệnh viện, anh thấy trong công viên có rất nhiều gia đình, người rất đông, có cả hoa nở, cây cối cũng xanh tốt. Anh đã bảo chị giúp việc chuẩn bị hoa quả và đồ tráng miệng rồi, có cả sữa tươi nữa.

Thì ra là đã tính trước.

- Khang Kiếm, anh nhìn em bộ dáng em có dám đi ra ngoài cho người ta thấy không? - Bạch Nhạn xoa cái bụng cồng kềnh, môi trề ra.

- Em thế này thì làm sao? Có gì khác với hồi trước đâu? - Khang Kiếm băn khoăn.

Bạch Nhạn lườm anh:

- Em cực lực nghi ngờ thị lực của anh. Hồi trước em giống con gấu ngố lắm sao?

Sếp Khang cau mày:

- Bà xã, tư tưởng này của em là không đúng. Mang thai là một nhiệm vụ vinh quang và vĩ đại, vì đứa con mà hy sinh một chút nhan sắc thì có gì là ấm ức? Phụ nữ trang điểm vì người thích mình, em có xinh hay không, anh nói là được rồi, em cứ tính toán linh tinh làm gì. Bây giờ anh trịnh trọng tuyên bố với em: Bà xã, em vẫn đẹp như xưa.

Bạch Nhạn nhìn trời thở dài, không còn lời nào để nói, đành im lặng.

Vì thế, dưới sự dìu dắt của sếp Khang, gấu ngố Bạch Ngạn đã đi xe tới công viên dã ngoại.

Thực ra, Bạch Nhạn không biết đây là giấc mơ mà sếp Khang đã ấp ủ trong lòng rất lâu.

Có một ngày như thế, dẫn theo bà xã và con gái, xách theo một giỏ hoa quả, hóng gió và tắm nắng trong tiết xuân hoa nở rộ. Trải một chiếc khăn trải bàn kẻ carô trong công viên, anh và con gái chạy vòng quanh thảm cỏ, bà xã ngồi trên khăn mỉm cười chụp hình cho cả hai.

Hiện giờ, tuy hoa chưa nở, xuân chưa tới, con gái vẫn còn đang ở trong bụng mẹ, nhưng anh thật sự không thể chờ đợi được nữa, hôm nay coi như là thực tập đi!

Đáng tiếc kế hoạch luôn không theo kịp sự thay đổi.

Chiếc ga giường kẻ carô được trải trên thảm cỏ héo vàng, giỏ hoa quả đã xách từ xe ra. Vác theo cái bụng to tướng, Bạch Nhạn không tài nào ngồi xuống được, trừ khi là nằm thẳng cẳng ra trên mặt đất.

Sếp Khang trăm ngàn lần không nỡ, thời tiết này lạnh lắm, nhìn nhanh bốn phía, phía ngoài vườn hoa mai có một chiếc ghế gỗ, anh bèn trả ga giường lên trên đó rồi đỡ Bạch Nhạn ngồi xuống.

Trong vườn, những cụm mai vàng lác đác tô điểm trên những cành lạp mai, gió nhè nhẹ thổi, mũi ngửi mùi hương thoang thoảng của hoa mai, tắm mình trong ánh nắng, trước mặt là một hàng long não xanh dài mướt mát. Khỏi phải nói, đúng là cũng có chút cảm giác của buổi dã ngoại ngày xuân.

Sếp Khang lấy máy ảnh ra chụp cho bà xã mấy tấm ảnh mặt mày nhăn nhó.

Nhìn thấy máy ảnh, Bạch Nhạn sống chết không chịu chụp, sếp Khang cũng sống chết không chịu bỏ cuộc. Trong lúc giằng co, Bạch Nhạn đành phải bày ra vẻ mặt tức giận, nhưng sếp Khang chẳng hề bận tâm, lại còn nhờ người khác chụp ảnh cho cả hai vợ chồng.

Năm phút sau, Bạch Nhạn chống eo đứng dậy, cuống quýt nhìn quanh.

- Khang Kiếm, em muốn vào nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh công cộng núp sau lùm cây, cách chừng 200 mét.

- Chẳng phải vừa đi trong bệnh viện sao?

Mới khoảng nửa tiếng trước mà!

Bạch Nhạn nổi giận:

- Sếp Khang, anh không biết là bà bầu phải đi tiểu nhiều hay sao? Con gái mũm mĩm nhà anh nằm đè lên bàng quang của em, em uống hai giọt nước cũng phải đi vệ sinh tới mười lần. Anh cứ luôn mồm nói yêu em, nhưng ngay cả việc chăm sóc bà bầu anh cũng không biết làm. Trời lạnh như thế này, chạy ra công viên đi dã ngoại, lúc thì bắt em uống nước, lúc thì cho em ăn hoa quả, nhà vệ sinh thì xa, anh… muốn em mất mặt hả?

Bỗng nhiên bị mắng té tát, sếp Khang ngẩn cả người:

- Bà xã, nghiêm trọng đến mức đó cơ à! Em có chịu nổi không?

- Không nhịn nổi thì đại tiểu tiện bừa bãi được à? - Bạch Nhạn trợn mắt.

- Anh canh chừng cho em.

- Sếp Khang… - Bạch Nhạn nghiến răng ken két.

- Biết rồi, biết rồi. - Sếp Khang vội vã cười cầu tài, cẩn thận dìu bà xã đi tới nhà vệ sinh.

79. Nt 3.2

Nhà vệ sinh vừa mới quét dọn nên sàn nhà ướt rượt. Người Bạch Nhạn vốn đã đứng không vững, cô vịn vào tường, thận trọng nhích từng bước một, mấy lần suýt trượt ngã, sếp Khang đứng ngoài nhìn mà tim thiếu điều ngừng đập.

- Bà xã. - Anh run rẩy gọi, môi mím chặt, mồ hôi túa ra đầy đầu - Em xem bên trong có người không?

Bạch Nhạn thò đầu vào trong:

- Dưới đất không có dấu chân nào, không có ai đâu!

- Vậy thì tốt!

Sếp Khang bước ra, len lén thò đầu vào trong, rồi lại liếc ra ngoài, cũng không có ai nhìn về phía này.

- Bà xã, em đi từ từ thôi, đằng trước có bậc thang…

Sếp Khang đã xuất ngoại, đi tới rất nhiều thành phố lớn, nhìn ngắm rất nhiều sông hồ, đồi núi, nhưng đây là lần đầu tiên đi vào nhà vệ sinh nữ, gương mặt điển trai mất tự nhiên đỏ ửng lên. Nhưng lúng túng thì cũng mặc, vợ con quan trọng hơn.

Anh ân cần vén áo khoác, tụt quần cho Bạch Nhạn, một tay ôm chặt lấy eo cô.

Làm vợ chồng hơn một năm trời, những bộ phận trên cơ thể của nhau đã nhìn thấy hết, nhưng đi vệ sinh trước mặt người kia thì đây là lần đầu tiên. Bạch Nhạn cảm thấy mình bây giờ không còn giống như người bình thường nữa, cái gì cũng không dám khoe ra.

Đi vệ sinh xong, Bạch Nhạn đứng dậy, xấu hổ không dám nhìn Khang Kiếm.

- Ngốc ạ. - Khang Kiếm nở một nụ cười chiều chuộng, giúp cô chỉnh lại quần áo rồi véo cái mũi nhỏ của cô - Em là vợ anh mà! Mau ra rửa tay đi.

- Khang Kiếm. - Bạch Nhạn bỗng ôm eo anh, kiễng chân lên hôn anh.

Khang Kiếm trợn mắt, bà xã anh đúng là biết chọn chỗ để thể hiện tình cảm. Vừa mới định ôm bà xã, tai đã nghe thấy bên ngoài có tiếng phụ nữ cười nói. Anh ngẩn người, cuống cuồng buông cô ra rồi quay người chạy thẳng ra ngoài.

Chạy đến ngoài lại đụng trúng ngay hai người phụ nữ trung niên đang đi tới.

- Á, đồ lưu manh!

Hai người phụ nữ không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, trân trối nhìn người đàn ông vừa chạy vọt ra ngoài. Một giây sau, một tiếng thét thất thanh vang lên.

Hai người phụ nữ vừa hét, vừa ra sức lùi về phía sau.

Vai sếp Khang rũ xuống, chật vật giải thích:

- Các bác nghe cháu giải thích, cháu không phải là …

- Cậu mà còn dám bước tới, chúng tôi… chúng tôi sẽ báo cảnh sát.

Trong lúc hoảng loạn, hai người phụ nữ nhặt hòn đá lên, sợ hãi nhìn Khang Kiếm.

Khang Kiếm bất lực ngoảnh lại nhìn bà xã cầu cứu.

Bạch Nhạn dựa vào tường, mắt sáng lấp lánh, vẻ mặt hưng phấn như đang xem kịch.

Haizzz, lấy vợ như vậy, phận làm chồng thật là thảm thương! Sếp Khang than thở!

3.

Mùa xuân như một cô bé con đáng yêu, khi bạn vẫn còn đang chán chường cái giá lạnh căm căm của mùa đông, ngẩng đầu lên đã phát hiện ra không biết từ lúc nào, lá non đã lốm đốm lú nhú trên những cành cây khẳng khiu, những nụ hoa xuân nơi góc tường đang cười rạng rỡ.

Trời ấm lên, gió nhè nhẹ thổi, mây lững lờ trôi, nước sông dâng cao, cây cối mướt mát…

Đất trời phơi phới sắc xuân.

Trong những ngày xuân nồng nàn này, công chúa nhỏ nhà họ Khang mà mọi người luôn mong đợi sẽ chào đời.

Bạch Nhạn ngủ đến năm giờ sáng, cảm thấy bụng đau từng cơn.

Cô từng làm việc ở khoa Phụ sản, tuy chưa từng đích thân sinh con nhưng cũng có lý thuyết suông, đánh trận trên giấy, quá trình ấy cô đã diễn tập trong đầu không biết bao nhiêu lần.

Cơn trở dạ muộn bốn ngày so với ngày dự sinh. Đồ đạc đã sắp xếp xong xuôi, phòng bệnh cũng đã đặt sẵn, số điện thoại của trưởng khoa Phụ sản đã lưu trong điện thoại.

Bạch Nhạn nhẩm qua một lượt những chuyện cần làm, xác định không có bỏ sót việc gì rồi mới đẩy đẩy cánh tay đang gác trên đùi cô.

Từ khi em bé bắt đầu biết đạp, sếp Khang đúng là hơi bị tẩu hỏa nhập ma. Họ vừa trèo lên giường, anh có thể giữ nguyên vẻ hưng phấn suốt cả buổi tối, dồn hết sự chú ý lên cái bụng cô. Cái bụng nhúc nhích một cái, anh liền khẽ reo một tiếng, mặt mày tưng bừng hớn hở. Hoàn toàn không giống một chủ tịch huyện oai phong, nghiêm nghị, lạnh lùng ngồi trên bục ra lệnh cho mọi người.

Anh còn đúc kết kinh nghiệm cử động của thai nhi, một lần là gọi bố, hai lần là gọi mẹ.

Có lần bà Lý Tâm Hà nghe thế, tức giận hỏi:

- Thế mấy cái gọi là bà nội?

- Vấn đề này con đang nghiên cứu. - Sếp Khang trầm ngâm trả lời.

Thấy anh như vậy, Bạch Nhạn cảm thấy mình vừa mang thai thì trí thông minh của sếp Khang liền tụt xuống chẳng khác gì trẻ mẫu giáo.

- Bà xã?

Khang Kiếm bật dậy. Khi ngày dự sinh của Bạch Nhạn tới, anh kiên quyết mỗi ngày đều lái xe ba bốn tiếng đồng hồ về nhà, thần kinh căng thẳng như phía trước có quân địch.

- Khang Kiếm - Bạch Nhạn đau toát mồ hôi, cơn co mỗi lúc một nhiều - Anh đừng căng thẳng, bây giờ mặc quần áo vào đã, rồi rửa mặt, xuống lầu nổ máy xe, chúng ta tới bệnh viện, đừng làm kinh động tới bố mẹ.

Cô cố gắng giữ giọng nói thật bình tĩnh, cô biết sếp Khang giống như cây cung đã giương lên, chỉ khẽ chạm vào là sẽ lao vút đi.

Khang Kiếm sững lại một giây rồi tung chăn ra, hết nhìn vào bụng Bạch Nhạn rồi lại nhìn Bạch Nhạn đang đau nghiến răng nghiến lợi.

- Mẹ ơi…

Anh gào to lên theo phản xạ.

- Nhạn Nhạn sinh rồi à?

Căn phòng bên cạnh lập tức có người lên tiếng.

Bạch Nhạn bất lực nhắm mắt lại.

Rất nhanh, trong bóng đêm trước buổi bình minh, mỗi căn phòng trong nhà họ Khang đều sáng đèn, phòng ngủ, phòng khách hỗn loạn như xảy ra chiến tranh. Người giúp việc xách túi đồ đạc và đồ bổ, ông Khang Vân Lâm đẩy bà Lý Tâm Hà, Khang Kiếm một tay dìu Bạch Nhạn, một tay mở thang máy.

- Không cần quá căng thẳng, con… có thể chịu được.

Cơn trở dạ khiến Bạch Nhạn nói không ra hơi, nhưng nhìn sếp Khang từ trước đến giờ dù Thái Sơn sập xuống cũng không biến sắc lại đang cau mày căng thẳng, bàn tay dìu cô không khỏi run rẩy, cô cảm thấy cần phải bổ túc cho họ một chút kiến thức về sinh sản.

- Con mau trật tự đi, lát nữa sinh còn phải dùng rất nhiều sức đấy. - Bà Lý Tâm Hà ngắt lời cô với vẻ từng trải.

- Bà xã, ngoan nào! - Sếp Khang chỉ mong sao chịu đau hộ cho Bạch Nhạn, đau lòng lau mồ hôi cho cô.

Bạch Nhạn gắng gượng nặn ra một nụ cười an ủi.

Họ lên xe, bà Lý Tâm Hà gọi ngay cho trưởng khoa Phụ sản, trưởng khoa nói đúng lúc chị ấy đang trực ở bệnh viện, sẽ lập tức sắp xếp cho Bạch Nhạn vào phòng đẻ.

Kỳ lạ, vừa vào đến bệnh viện, bụng Bạch Nhạn đột nhiên lại không đau nữa, hớn hở như không có việc gì, níu áo Khang Kiếm lúc thì đòi ăn cháo, lúc thì đòi ăn bánh bao.

- Vừa rồi là khởi động trước khi sinh, bây giờ là nghỉ ngơi trước khi sinh, lát nữa sẽ vào cuộc. Anh Khang, cô ấy muốn ăn gì thì cứ mua cho cô ấy, ăn vào thì mới có sức được! - Trưởng khoa kiểm tra cổ tử cung của Bạch Nhạn rồi nhíu mày - Thai nhi không nhỏ, hôm nay cô ấy sẽ phải vất vả đấy!

- Có thể nói rõ hơn được không ạ? - Sếp Khang không hình dung nổi rốt cuộc là vất vả đến mức nào.

- Anh sẽ được thấy tận mắt thôi. - Trưởng khoa cười cười.

Người giúp việc mua đồ ăn sáng về, vừa ăn được một miếng thì người Bạch Nhạn bỗng nhiên co rúm lại vì đau.

Mặt bà Lý Tâm Hà và ông Khang Vân Lâm tái nhợt đi:

- Kiếm Kiếm, mau gọi bác sĩ, lần này Nhạn Nhạn sinh thật rồi.

Trưởng khoa nhanh chóng chạy tới, bảo y tá đẩy Bạch Nhạn vào phòng chờ sinh, Khang Kiếm đi theo phía sau.

- Chị trưởng khoa, sao không vào luôn phòng sinh? - Khang Kiếm nhìn mấy bà bầu trong phòng chờ sinh, cũng có mấy ông chồng ở bên cạnh.

Có bà bầu đang khóc gọi mẹ: "Mẹ ơi, con không đẻ đâu, đau lắm…".

Có bà bầu đang chửi mắng chồng: "Đều tại cái đồ khốn kiếp nhà anh, chỉ biết sướng cái thân mình, bây giờ đau chết tôi rồi…".

Các ông chồng dở khóc dở cười, không dám phản bác một câu.

- Cơn co của họ mới bắt đầu thôi, tử cung mới mở được bốn phân, còn chưa đến lúc. - Trưởng khoa chứng kiến nhiều rồi nên nói rất từ tốn.

- Vậy đến mấy phân mới có thể sinh được? - Sếp Khang hỏi không biết xấu hổ.

Trong cơn đau, Bạch Nhạn vẫn cố kéo anh lại: - Mười phân.

Sếp Khang khép bàn tay lại, ngơ ngác nhìn hồi lâu, rồi bỗng cúi đầu xuống, ôm chặt bà xã:

- Bà xã, nếu em đau không chịu nổi thì cũng chửi anh đi!

Bạch Nhạn lắc lắc đầu cắn môi, mỉm cười nhìn anh:

- Khang Kiếm, em… cảm thấy sinh con cho anh là một điều rất hạnh phúc.

Tim sếp Khang nóng lên. Không bận tâm đến ánh mắt chăm chú của trưởng khoa và mấy cô y tá, anh cúi đầu hôn bà xã thật sâu.

- Anh Khang, bây giờ cô ấy đã thở không ra hơi rồi, anh chị để hôm khác hãy âu yếm nhé. - Trưởng khoa khẽ hắng giọng, tốt bụng nhắc nhở.

- Á…

Bạch Nhạn bỗng hét lên.

Trưởng khoa cởi quần áo của Bạch Nhạn.

- Được rồi, vào phòng sinh.

Lúc này, Bạch Nhạn mới biết được thế nào là đánh trận trên giấy, nào là lâm trận trợ chiến, nào là diễn tập, đều không bằng một góc nhỏ của việc chính thức vượt cạn. Cô làm theo hướng dẫn của trưởng khoa, lúc hít lúc thở, lúc thì dùng sức, lúc thì nghỉ ngơi. Trong suốt quá trình, có mấy lần cô đau tới mức muốn ngất đi, nhưng lại vượt qua như có phép màu.

- Anh đừng nắm tay cô ấy, cô ấy đau quá sẽ bóp tím tay anh mất. - Trưởng khoa nhìn Khang Kiếm mặt tái nhợt đang lau mồ hôi cho Bạch Nhạn, tay xiết chặt tay Bạch Nhạn.

- Không sao, miễn là cô ấy dễ chịu một chút. - Sếp Khang không nỡ để vợ bấu thành giường lạnh lẽo nên đưa tay cho cô bám lấy.

Thời gian nhích từng giây một, sếp Khang cảm thấy mỗi giây trôi qua đều dài dằng dặc như cả năm. Cuối cùng, sau hai tiếng đồng hồ, công chúa nhỏ cao quý nhà họ Khang đã dè dặt chui từ bụng Bạch Nhạn ra đời.

- Oa, 3.9kg, đúng là một em bé bụ bẫm! - Bế em bé lên, trưởng khoa sửng sốt.

- Giống ai?- Người Bạch Nhạn đẫm mồ hôi, cô cố sức thở dốc, phần dưới bỗng nhẹ bẫng.

Sếp Khang hình như vẫn chưa định thần lại được, nhìn đứa bé được truyền từ tay trưởng khoa tới tay cô y tá.

Em bé khóc “oa oa” không ngừng.

Y tá tắm rửa sạch sẽ cho bé rồi ôm tới:

- Bé ngoan đừng khóc nhé, để bố mẹ ngắm nét đẹp của con nào.

Khang Kiếm đỡ Bạch Nhạn dậy.

- Khang Kiếm, anh bảo con giống ai?

- Không biết nữa, con đỏ au, trên mặt còn có mấy vết trăng trắng…

Khang Kiếm trả lời một cách vô thức. Khi Bạch Nhạn mới mang thai, anh phấn khởi tới mức không còn là chính mình, suốt chín tháng, ngày nào cũng mong đợi em bé chào đời. Nhưng khi em bé ra đời rồi, anh lại chỉ muốn ôm chặt lấy bà xã, giống anh hay giống cô không quan trọng, đó đều là kết tinh tình yêu của họ.

- Trẻ con mới đẻ đương nhiên là phải đỏ rồi, như thế tức là mạnh khỏe, mấy vết trắng cũng sẽ mau chóng biến mất thôi.

Bạch Nhạn mất sức quá nhiều, mắt hơi hoa lên, không nhìn rõ, y tá bèn bế em bé ra cho ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà đang đợi bên ngoài xem.

- Trời ạ, giống Bạch Nhạn y như đúc vậy, Vân Lâm, ông nhìn xem có lúm đồng tiền nữa này! - Bà Lý Tâm Hà kích động kêu lên.

- Giống em à! - Bạch Nhạn nằm xuống, chẳng chút tự hào.

Sếp Khang đã định thần lại, nhớ lại khi bọn họ vừa kết hôn, hai người còn chưa yêu nhau. Có lần, khi truyền dịch cho anh, cô gục đầu trên sofa ngủ thiếp đi, anh ngoảnh đầu lại, nhìn dáng ngủ xinh đẹp của cô, lòng khẽ rung động, bỗng nảy ra một suy nghĩ: Nếu có thể sinh một đứa con gái giống cô ấy thì tốt biết chừng nào!

Bây giờ, nguyện vọng của anh đã thành sự thật.

- Giống em tốt chứ, lanh lợi thông minh, trong nhà mới náo nhiệt. Sau này sinh thêm một đứa, con trai giống anh là được rồi. - Sếp Khang cười đáp.

- Con trai? - Bạch Nhạn hít một luồng hơi lạnh, vừa rồi ở phía dưới khâu không biết bao nhiêu mũi, vẫn còn đau nguyên, sinh nữa thì mạng của cô đâu?

- Sếp Khang, anh định đối đầu với chính sách kế hoạch hóa gia đình của Nhà nước hả?

Khóe miệng Khang Kiếm khẽ nhếch lên vui vẻ:

- Bà xã, đến giờ em vẫn chưa biết anh là người dân tộc thiểu số à?

- Hả?

- Mẹ anh là người Mãn, anh cũng thế. Mặc dù em là người Hán nhưng hai chúng ta đều là con một, anh lại là người dân tộc thiểu số, theo chính sách thì chúng ta có thể được sinh hai đứa.

- Có khi em không phải là con một đâu! - Bạch Nhạn không cười, không hiểu sao lại nhớ tới bà Bạch Mộ Mai. Năm đó, khi sinh cô ra, có phải bà Bạch Mộ Mai cũng từng trải qua cơn đau đớn như vậy không?

Nếu không yêu người đàn ông đó, sẽ không có người phụ nữ nào tình nguyện sinh con cho ông ta.

Người đàn ông khiến bà Bạch Mộ Mai yêu thương, trong nhà có lẽ cũng có con trai rồi!

Nhìn vẻ hoang mang hụt hẫng trên mặt cô, Khang Kiếm liền hiểu ngay cô đang nghĩ gì. Anh bèn dịu dàng cúi xuống hôn lên đôi môi khô nẻ của cô:

- Bà xã, chỉ cần có em ở bên anh, sinh một đứa hay hai đứa đều được. Con lớn rồi sẽ như chim bay mất, còn chúng ta vẫn cứ nắm tay nhau đi suốt cuộc đời.

Mắt Bạch Nhạn ngấn lệ, nghẹn ngào nói:

- Nếu có thể sinh hai đứa, em sẽ sinh cho anh thêm một đứa.

Không nghĩ tới những chuyện trước đây, người đàn ông trước mắt mới là người mà cô cần trân trọng nhất.

- Không sợ đau sao? - Sếp Khang cười khổ sở.

Bạch Nhạn thành thật trả lời:

- Sợ, nhưng có thể cắn răng mà chịu.

- Bà xã, có cần anh nói cảm ơn không?

Đúng vậy, anh hy vọng nhà có thêm một đứa trẻ nữa. Anh và Bạch Nhạn đều chỉ có một mình, lớn lên trong cô độc, nếu có hai đứa con, bọn trẻ sẽ không phải giống như họ nữa.

- Không cần, anh chỉ cần nói anh rất hạnh phúc là được rồi.

- Bà xã, anh thật sự rất hạnh phúc.

80. Nt 4

Ngoại truyện 4

Cuộc sống hạnh phúc thấm thoát trôi qua, chớp mắt, Niếp Niếp đã bất chợt nói được câu "Bà nội… tốt nhất", biết tung tăng đôi chân mập mạp đi lấy hoa quả, lấy giấy ăn cho bà Lý Tâm Hà, sau đó ngoái đầu lại, cười rạng rỡ làm mặt hề với ông Khang Vân Lâm, ngọt ngào nói "Ông nội… cũng tốt", khiến ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà vô cùng phấn khởi, mừng rỡ khôn xiết.

Hai ông bà đấu khẩu cả một đời, không đến mức chìm trong đau khổ thì cũng chẳng có ngày nào thấy được mặt trời, không ngờ về già lại có thể sống viên mãn như vậy. Nhất là ông Khang Vân Lâm, nửa đêm tỉnh giấc, nhớ tới bà Bạch Mộ Mai, nhớ tới cái chân của bà Lý Tâm Hà, cảm thấy mình đích thị là một kẻ tội đồ, hạnh phúc hiện giờ cảm giác như đi ăn trộm về. Ông không dám tỏ ra quá vui sướng, lúc nào cũng như thể đang bưng một bát nước đầy, đi lại hết sức rón rén.

Bây giờ càng ngày ông càng biết cách chăm sóc và yêu thương bà Lý Tâm Hà, đối với công việc của con trai, ông đóng vai trò người quan sát, kịp thời đưa ra những ý kiến đóng góp và hướng dẫn.

Về phần Bạch Nhạn, ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà thống nhất cho rằng, cuộc sống hạnh phúc ngày hôm nay, không hẳn là hoàn toàn do cô đem lại, nhưng cô chắc chắn là khởi nguồn của hạnh phúc. Nhớ lại sự ruồng rẫy với cô trước đây, bây giờ họ lại càng thương yêu cô gấp bội.

Khi Niếp Niếp sắp được một tuổi, cả nhà tới Bắc Kinh ăn Tết, để cho ông bà ngoại, các cô dì chú bác mong chờ đã lâu được nhìn thấy Niếp Niếp và mẹ bé.

Khỏi phải nói, việc đón tiếp long trọng tới mức nào.

Bà ngoại đã tám mươi sáu tuổi, nhíu mày gọi tên Bạch Nhạn rồi ngoái đầu gọi con gái tới hỏi nhỏ:

- Trùng hợp ghê, Nhạn Nhạn cũng họ Bạch!

Bà còn nhớ, trước đây ông Khang Vân Lâm từng si mê một người phụ nữ họ Bạch.

Khi đó Bạch Nhạn đang đứng bên cạnh nên tình cờ nghe được, khóe miệng khẽ giật mấy cái.

- Mẹ, thiên hạ có mấy trăm cái họ, người Trung Quốc đông lắm, không mang họ này thì họ kia, mẹ đừng liên tưởng lung tung. - Bà Lý Tâm Hà trả lời như không. Bà thật lòng muốn quên hết chuyện cũ, trong lòng chỉ còn biết ơn, không còn oán hận.

- Đâu có. - Bà ngoại lắc đầu, chăm chú nhìn Bạch Nhạn rồi tặc lưỡi - Khỏi phải bàn, Nhạn Nhạn xinh xắn quá, thảo nào trói chặt được Khang Kiếm.

- Niếp Niếp nhà chúng ta không xinh xắn sao? - Bà Lý Tâm Hà vội đòi lại công bằng cho cháu gái.

Niếp Niếp tròn trĩnh, khi cười hai cái lúm đồng tiền giống hệt của Bạch Nhạn lấp la lấp ló, da trắng nõn nà. Thấy ai cô bé cũng cười, không biết lạ gì, ai bế cũng giơ tay ra theo rồi gục đầu trên vai người đó, khiến các vị cô dì chú bác vui như bắt được vàng, tranh nhau bế ẵm, người nhà họ Khang không mó vào được ngón tay của bé.

Đến tối, cái miệng nhỏ xíu dẩu lên rồi dụi mắt, như thế tức là đòi mẹ. Lúc Bạch Nhạn rửa ráy cho bé, bé đã nằm trong lòng Khang Kiếm ngủ ngon lành.

Ngoài nhà vệ sinh, một đám người đứng lố nhố, người nào người nấy mắt trợn tròn nhìn cô bé, không nhịn được cười, cũng chẳng ngại ngần gì, quang minh chính đại nhìn công chúa rửa ráy.

- Con gái anh đúng là đồ lừa đảo.

Buổi tối, Bạch Nhạn và Khang Kiếm lên giường ngủ, Bạch Nhạn nhìn xấp nhân dân tệ dày khư và đống quà tặng trên bàn, đó là quà gặp mặt mà các vị trưởng bối tặng cho Niếp Niếp, còn có cả lắc tay kim cương và vòng vàng.

- Di truyền ấy mà! - Khang Kiếm bò rạp bên cạnh con gái, âu yếm nhìn con ngủ.

- Anh bảo nó di truyền của ai? - Bạch Nhạn nheo mắt lại đầy vẻ nguy hiểm.

Khang Kiếm ngẩng đầu, giơ tay suỵt khẽ rồi hạ giọng:

- Đương nhiên là của anh? Chẳng phải em cũng do anh lừa về đấy thôi?

- Xí, cũng biết tự lượng sức mình đấy nhỉ. - Bạch Nhạn cười ranh mãnh. Dưới ánh đèn, ánh mắt cô sáng lấp lánh, sếp Khang nhìn mà thấy lòng nóng rực, bèn đưa tay ra ôm lấy cô, hôn thật nồng nàn.

- Anh điên rồi, Niếp Niếp kìa!

Khi ở Tân Giang, Niếp Niếp ngủ một mình trên cũi. Đến đây không có cũi nên cô bé ngủ cùng giường với bố mẹ.

- Con ngủ say rồi, anh không làm gì quá đáng đâu, chỉ…

Hôn một tí thôi, tiện tay thò vào áo ngủ, nắn bóp ngực Bạch Nhạn, vân vê đầu ngực mẫn cảm đã dựng thẳng lên của cô. Nhớ tới cái đêm họ triền miên không dứt trên giường khi còn chưa kết hôn, hơi thở sếp Khang bỗng trở nên nặng nề, nụ hôn càng sâu hơn, răng môi quấn quít, mạnh mẽ mút mát, hòa quyện lấy nhau, chỉ hận không thể dồn hết ngọn lửa và khát vọng rừng rực trong cơ thể vào cái hôn này.

Dưới sự kích thích của sếp Khang, người Bạch Nhạn mềm nhũn, cả người dán vào lòng anh.

- Bố, Niếp Niếp cũng muốn măm…

Đúng lúc Bạch Ngạn và sếp Khang lửa bén ngùn ngụt, phía sau bỗng vang lên một giọng nói nũng nịu ngây thơ.

Hai người như hóa đá, cuống cuồng buông nhau ra, mặt đỏ như tôm luộc, lấy hết can đảm quay đầu lại rồi cắn môi bật cười.

Niếp Niếp vẫn đang say giấc nồng, không biết cô bé mơ thấy cái gì ngon mà cái miệng xinh nhóp nhép không ngừng như đang bú sữa, thỉnh thoảng lại nói mơ: Niếp Niếp cũng muốn…

- Đã bảo không được làm chuyện xấu mà, anh xem con gái nằm mơ mà vẫn giám sát bố mẹ kìa. - Bạch Nhạn tắt đèn ngủ rồi rúc vào lòng Khang Kiếm.

Trong bóng đêm, sếp Khang khẽ thở dài:

- Đấy mà là chuyện xấu à? Rõ ràng là vấn đề liên quan đến quốc gia và dân tộc mà.

- Hả?

- Nếu chúng ta không cố gắng, Tổ quốc lấy đâu ra những bông hoa xinh đẹp? Thanh niên khỏe thì quốc gia mới hùng mạnh được.

Bạch Nhạn cười, thì ra sếp Khang vẫn đang tính toán chuyện sinh con trai.

- Bà xã, bao giờ chúng ta hâm nóng lại thời gian ngọt ngào trước khi cưới đi! Trong nhà chỉ có hai chúng ta, anh muốn ôm muốn hôn thế nào cũng được. Cái lần trong nhà tắm đó, vẫn còn rõ mồn một trong đầu anh đây này.

Bạch Nhạn hờn dỗi đẩy anh một cái:

- Anh mà lãnh đạo gì chứ, lưu manh thì có.

- Người ta nói trước mặt bà xã thì phải làm lưu manh, nếu không bà xã sẽ oán trách. - Sếp Khang ôm chặt Bạch Nhạn đang nhúc nhích rồi kéo chăn đắp lên phía sau lưng cô.

Bạch Nhạn khẽ cắn lên cánh tay anh như một con thú nhỏ:

- Sếp à, có phải bây giờ trong báo cáo công việc của huyện Vân đang thảo luận vấn đề làm thế nào để đạt được sự hài hòa trong gia đình không?

- Bà xã, em đúng là có giác ngộ chính trị, đúng thế, gia đình hài hòa thì công việc mới tích cực được.

- Anh thấy em giác ngộ như thế, hay là cho em làm thử chức quan nào đó xem sao? - Bạch Nhạn nửa đùa nửa thật.

- Chọn người tài không ngại người thân thích, bà xã anh không đi theo ngành ngoại giao đúng là tổn thất của quốc gia. Bà xã thích chức vụ gì, xin cứ chọn thoải mái.

- Anh càng nói càng hứng chí đấy nhỉ. - Bạch Nhạn hừ một tiếng rồi nhéo anh một cái.

Khang Kiếm không dám nói to, nhịn cười đau cả bụng.

Chuyện này chỉ là nói đùa thôi, nhưng chuyện dành thời gian để hâm nóng tình yêu với bà xã, anh thật sự để tâm.

Khỏi phải nói, anh lại thật sự có được cơ hội này.

Khang Kiếm được điều về Tân Giang làm bí thư, ông Khang Vân Lâm và bà Lý Tâm Hà bàn bạc với nhau, để động viên con trai công tác, cũng là để Niếp Niếp có cơ hội học hành tốt nhất, hai ông bà quyết định đón Niếp Niếp về tỉnh ở.

Lần này thì tốt rồi, trong nhà đã thật sự trở thành thế giới riêng của hai người.

Nhưng sếp Khang vừa nhậm chức liền bận tối mắt tối mũi. Hôm nay có một cuộc họp, buổi tối sẽ ăn cơm cùng những người tham gia cuộc họp. Trước khi ăn, có một cuộc điện thoại từ tỉnh gọi tới, Khang Kiếm nghe điện thoại hơi lâu nên bảo các đồng chí khác ăn cơm trước. Nghe điện thoại xong, anh cân nhắc một lát, nhìn đồng hồ vẫn chưa tới bảy giờ. Hôm nay Bạch Nhạn trực ca chiều, bây giờ về nhà là vừa vặn có thể cùng ăn tối với bà xã.

Anh vội chạy xuống dưới, tâm trạng rất vui vẻ. Nghĩ lát nữa sẽ ăn cơm, đi dạo hoặc xem phim với bà xã, trên đường đi anh tiện thể mua chút đồ ăn vặt cho cô.

Sếp Khang đẩy cửa, trong nhà không một bóng người.

- Bà xã, em đang ở đâu thế? - Anh băn khoăn gọi điện cho Bạch Nhạn.

- Chẳng phải anh đi xã giao sao? Sao đã về nhà rồi?

- Anh về nhà với vợ anh không được à? - Khang Kiếm hơi trách móc - Em đang ở đâu?

Một lát sau, Bạch Nhạn mới áy náy trả lời:

- Khang Kiếm, em… đang ăn cơm với người khác ở ngoài, ăn xong em sẽ cố gắng về sớm.

- Người khác là ai?

- Là Lãnh Phong, anh ấy đến tham dự hội thảo y học ở Tân Giang.

Vừa nghe tới đó, sếp Khang bèn cúp máy cái rụp, sắc mặt tối sầm.

Bạch Nhạn và Lãnh Phong hẹn gặp nhau ở một quán trà.

Khi gọi điện cho Bạch Nhạn, Lãnh Phong nói đã ăn cơm rồi, không có ý gì khác, chỉ muốn gặp mặt cố nhân. Ôn chuyện cũ ở quán ăn, vừa ăn vừa nói chuyện là hay nhất. Bạch Nhạn ngẫm nghĩ, nếu đã ăn cơm rồi, hai người đi vào công viên thì không phù hợp, lang thang trên phố lại chẳng ra làm sao, cà phê uống nhiều không ngủ được, đành tới quán trà.

Chủ quán trà này rất tao nhã, đặt rất nhiều chậu cúc đang nở hoa trên lối đi và bệ cửa sổ. Một cơn gió đêm thổi qua, trong quán lập tức thoang thoảng hương hoa cúc.

Lãnh Phong vẫn chưa lập gia đình, vẫn ngồi trước mặt Bạch Nhạn với vẻ lạnh lùng, đẩy người khác ra xa ngàn dặm như trước, chỉ có ánh mắt thấp thoáng nét dịu dàng và thân thiết khó nhận ra. Nhớ tới biệt danh mà các cô y tá đặt cho anh, Bạch Nhạn bất giác phì cười.

- Chuyện gì mà vui thế? - Lãnh Phong cười hỏi.

- Anh có biết bọn em lén gọi anh là hàn lưu Siberia không?

Lãnh Phong uống một ngụm trà rồi mỉm cười gật đầu:

- Anh còn nhớ khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, em và Liễu Tinh đứng trước bảng tuyên truyền trong hành lang, thực ra là đang bàn tán về anh.

Lãnh Phong nhìn cô rồi nhắm mắt lại:

- Những chuyện anh biết nhiều hơn so với em tưởng tượng nhiều.

- Ngàn vạn lần đừng nói như vậy, nếu không em sẽ có cảm giác không an toàn, cảm giác thấy mình giống như một người vô hình vậy. Hãy để cho em giữ lại một chút riêng tư cá nhân.

- Có thể thấy cuộc sống của em rất yên bình và an toàn - Lãnh Phong chân thành nói.

Bạch Nhạn nhún vai rồi mỉm cười, trông vừa thẳng thắn, vừa ung dung:

- Đúng thế, em rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không có gì nuối tiếc cả, rất vẹn toàn.

- Anh cũng hy vọng một ngày nào đó, anh có thể nói được những lời như em.

Bạch Nhạn trêu anh:

- Vậy thì anh không nên yêu cầu cao quá, gặp được thì phải nắm cho thật chặt.

Nói xong, hai người đều sững sờ.

Lãnh Phong hơi thất thần, trong giây lát đầu óc như trống rỗng. Anh yêu cầu không cao, cũng tuyệt đối không phải là người do dự không quyết đoán. Một khi đã quyết định thì sẽ nỗ lực tiến về phía trước.

Chỉ có điều anh đã chuẩn bị cho đi, nhưng người khác có chuẩn bị tiếp nhận hay không?

Tình yêu là chuyện của hai người, không phải là một vai diễn đơn độc.

Bạch Nhạn cũng cảm thấy mình đã nói những lời không phù hợp, vội chuyển đề tài tới tình hình gần đây của Liễu Tinh và Mã Gia, Lãnh Phong cũng tiện thể kể về công việc mới của mình.

Uống hết một bình trà, họ lại gọi thêm bình mới. Lãnh Phong đứng dậy vào nhà vệ sinh, khi trở lại, anh thấy Bạch Nhạn đang nghịch điện thoại, miệng trề ra.

Đã là đệ nhất phu nhân của Tân Giang rồi mà thần thái và cử chỉ vẫn như một cô gái nhỏ tinh nghịch. Không biết khi Khang Kiếm đưa cô ấy đi xã giao thì người khác sẽ bàn tán như thế nào.

Lãnh Phong bật cười.

- Không còn sớm nữa, để anh đưa em về! - Lãnh Phong cầm hóa đơn lên.

Bạch Nhạn không tranh trả tiền, cười cười để mặc cho anh thanh toán.

Ra khỏi quán trà, gió thu man mát thổi lên người khiến Bạch Nhạn khẽ rùng mình.

- Khách sạn anh ở gần đây, chúng ta gọi xe đưa anh về trước rồi em tự về sau. - Chung cư Bạch Nhạn cách nơi này rất xa nên cô hơi ngại.

Lãnh Phong không lên tiếng, chỉ chăm chú gọi xe, mở cửa xe cho cô vào rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

- Cơ hội để đưa em về không nhiều. - Lãnh Phong quay sang nhìn cô, anh không ngờ họ vẫn còn có cơ hội gặp lại nhau. Thực ra hội thảo này anh có thể không tham gia, nhưng anh muốn gặp cô.

Người con gái đã từng khiến lòng anh cuộn sóng.

Đối với anh, cô mãi mãi không thể dễ dàng quên đi.

- Thì ra em ở đây?

- Vâng, anh Khang Kiếm thích chỗ này. Phía trước là đến rồi ạ. - Bạch Nhạn chỉ vào căn phòng sáng đèn trên tầng năm - Kia là nhà em, anh lên ngồi một lát nhé, anh Khang Kiếm cũng ở nhà đấy!

Lãnh Phong lắc đầu:

- Sáng mai anh có bài phát biểu, phải về khách sạn để chuẩn bị.

Anh xuống xe, vòng qua mở cửa xe cho Bạch Nhạn.

Họ đứng nhìn nhau trong bóng tối, không bắt tay, cả hai đều khẽ gật đầu.

- Vậy tạm biệt! - Lãnh Phong lên xe.

Bạch Nhạn cúi người vào cửa xe, làm động tác gọi điện thoại:

- Nhớ liên lạc.

Lãnh Phong cười cười.

Tài xế quay đầu xe. Chỉ một lát sau chiếc xe đã chạy xa.

Bạch Nhạn thở dài, lắc đầu rồi bước lên lầu.

Cửa mở ra, sếp Khang ngồi trên sofa, tay cầm điều khiển, tivi đang nhảy từ kênh 1 đến kênh 100, rồi lại nhảy từ kênh 100 đến kênh 1.

Lúc Bạch Nhạn bước vào, anh đang chuyển đến kênh Mango, trên đó đang chiếu bộ phim Hàn Quốc Những nàng công chúa nổi tiếng. Anh đặt điều khiển xuống rồi quay sang nhìn Bạch Nhạn.

- Khang Kiếm, anh cũng thích xem bộ phim này à? - Bạch Nhạn như vớ được tri kỷ, hớn hở chen vào - Em mê nhất là Soon Chil, mạnh mẽ hào hùng chẳng kém gì nam nhi, anh chồng Yeon Ha Nam của cô ấy siêu đẹp trai luôn. Phim này em xem hai lần rồi, bây giờ lại chiếu lại nữa à?

Khang Kiếm liếc cô, nhìn ra được cô thật sự rất thích xem. Từ lúc bước vào, ánh mắt cô không hề nhìn anh, chỉ chăm chú nhìn màn hình tivi như thể sợ ai bê tivi đi mất.

- Nói đi, nói đi… anh thích ai? - Bạch Nhạn lấy khuỷu tay huých anh.

Sếp Khang đứng bật dậy, đi thẳng vào nhà vệ sinh, chẳng nói chẳng rằng.

- Gì thế? Anh xấu hổ hả? Mê phim Hàn Quốc có gì xấu hổ đâu. - Bạch Nhạn ân cần nói.

Sếp Khang ngoảnh lại, nghiến răng nghiến lợi nhìn cô. Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Bạch Nhạn đã bị lăng trì đến mức máu tươi chảy ròng ròng.

Anh vặn vòi sen, bực bội tắm nước nóng, nhớ tới lúc mình ngồi bên bàn ăn cố nuốt món mì mùi vị kỳ quái, thê thảm biết bao! Đó còn chưa tính tới việc tưởng tượng cảnh cô ngồi đối diện người đàn ông khác trong quán trà, bốn mắt nhìn nhau, thi thoảng liếc mắt mỉm cười, tâm trạng bực bội của sếp Khang càng không lời nào tả hết.

- Khang Kiếm, anh khóa cửa đấy à?

Coi như còn có lương tâm, đành lòng dứt tivi ra để mà chú ý tới cái thân anh.

- Làm gì?

- Em mang áo ngủ cho anh này! Khang Kiếm, trong nhà chỉ có em với anh, anh khóa cửa có phải là vì sợ em sàm sỡ anh không? - Đứng ngoài cửa, Bạch Nhạn vừa tức vừa buồn cười.

- Tiện tay khóa vào thôi. Em cứ treo áo ngủ ở ngoài, tắm xong anh tự lấy. - Sếp Khang vẫn đang tức giận, không hề cảm kích tấm thịnh tình của Bạch Nhạn.

- Vâng!

Tiếng bước chân xa dần.

Sếp Khang càng tức tối, xem đi, bình thường cô mà giận, anh phải dỗ tới dỗ lui, đến tận khi cô cười vui vẻ mới thôi. Còn anh giận long trời lở đất, cô lại chẳng chịu nói thêm một lời.

Sếp Khang lau người qua quít rồi mở cửa, mặc đồ ngủ vào. Thấy Bạch Nhạn lại dán mắt vào tivi cười tít mắt, cơn tức nổi lên, anh rút một tập hồ sơ trong cặp tài liệu ra đi vào phòng ngủ.

Họ đã quy ước với nhau, phòng ngủ là thế giới hai người ngọt ngào, không được nói chuyện công việc, không được xem tài liệu, chỉ được phép chàng chàng thiếp thiếp.

Thực ra, công việc của sếp Khang bận rộn tới mức lúc vào được phòng ngủ thì đã là nửa đêm, thỉnh thoảng Bạch Nhạn lại đi trực đêm, Niếp Niếp buổi tối cứ quấn quít lấy bố mẹ, thời gian riêng của hai người không nhiều.

Tối nay, hiếm khi có lúc cả hai cùng ở nhà, thời gian lại vẫn còn sớm, nhưng sếp Khang sớm biết luật mà vẫn cố tình vi phạm luật.

Anh mở tài liệu ra, vừa lật đến tiêu đề thì nghe thấy bên ngoài có tiếng tắt tivi, một lát sau, phòng vệ sinh vang lên tiếng nước chảy róc rách.

- Khang Kiếm. - Một mùi hương thoang thoảng thanh mát ùa vào, chiếc chăn tung ra, Bạch Nhạn chui vào trong chăn, vùi đầu vào ngực Khang Kiếm, hung hăn hôn cổ anh.

- Đừng nghịch, anh đang đọc tài liệu đây! - Cổ Khang Kiếm bị hơi thở của Bạch Nhạn làm cho ngứa ngáy, anh dịch về phía sau, quay mặt sang chỗ khác.

- Ủa? - Hàng mi dài của Bạch Nhạn chớp chớp - Tài liệu này quan trọng lắm hay sao?

- Ừ, là công văn khẩn cấp của tỉnh. - Sếp Khang không ngẩng đầu lên.

Bạch Nhạn há hốc mồm, mắt đảo mấy vòng:

- Vậy à, công việc này quan trọng thế, anh cứ đọc đi, em vào phòng khách ngủ đây, không làm phiền anh nữa. Chúc ông xã ngủ ngon!

Cô nồng nhiệt hôn lên má anh rồi ôm gối đi ra ngoài, miệng ngân nga hát.

Sếp Khang ngẩn tò te, cả người cứng đờ, tức xịt khói.

Đi đến cửa, Bạch Nhạn bỗng ngoái lại, bắt gặp ánh mắt tức tối của anh thì phì cười, quay người chạy như bay lên giường, ôm ghì cổ anh:

- Sếp Khang, chẳng lẽ anh đang ghen thật sao?

- Anh… không thèm làm cái trò vớ vẩn ấy. - Sếp Khang đỏ mặt, chết cũng không chịu thừa nhận.

- Đúng thế, ghen tuông là chuyện đàn bà con gái, sếp Khang nhà em đương nhiên không thế. - Bạch Nhạn nháy mắt ra vẻ hiểu biết, thầm cười khúc khích, đôi tay ranh mãnh lần theo tà áo ngủ của anh sờ vào trong, vẽ mấy vòng quanh rốn anh.

Theo bản năng, cổ họng Khang Kiếm nghẹn lại, trong ngực như có một ngọn lửa bùng lên.

- Không được…

Lời còn chưa nói xong, đã thấy cô rúc vào trong chăn như chú cá nhỏ, chân quắp lấy anh, đôi tay lần theo bụng xuống phía dưới, anh vô thức đưa tay chặn lại.

Cô tránh đi, ngẩng đầu lên nở một nụ cười xinh đẹp mà vô cùng cuốn hút, động tác ở tay hơi ngừng lại:

- Em muốn kiểm tra mà! Ồ, đây là vùng đất phì nhiêu nào mà mềm mại, màu mỡ như vậy, đến đồng cỏ cũng xanh tốt nhường này. Chúng ta vượt qua đồng cỏ tiến về phía trước, oa… đây là nơi nào, hình như trông rất quen. Dường như đã tới trong mơ, a, nhớ ra rồi… thì ra là… cà rốt của ta, mấy ngày không gặp, đã cứng cáp thế này rồi… hê hê…

- Bạch Nhạn. - Không thể chịu được nữa, sếp Khang quăng tài liệu sang một bên rồi xoay người, hôn lên đôi môi không ngừng tía lia của cô, nghe thấy cô cười như nắc nẻ.

- Không được sử dụng bạo lực… anh phải tiến lên…

- Anh đã không còn đường lui nữa rồi, bây giờ đến lượt em tiến lên…

Anh rên lên, lại thua cô nhỏ này nữa rồi. Nam nhi đại trượng phu lại không bằng một cô gái nhỏ, anh hừ một tiếng rồi hùng dũng tiến vào bên trong cô.

Kích tình như nước triều dâng, cuộn lên trăm ngàn con sóng, rất lâu sau mới từ từ rút xuống.

Không ai muốn nhúc nhích, Bạch Nhạn gục lên cổ anh như một chú mèo lười cuộn tròn, mắt nhắm nghiền.

Anh dịu dàng vuốt ve tấm lưng cô, hưởng thụ sự bình yên lâu ngày mới có được.

- Khang Kiếm, tuy anh không nói ra, nhưng theo chức vụ hiện giờ, thì phụ nữ rình rập anh không hề ít, đúng không hả? - Bạch Nhạn lên tiếng hỏi.

- Sao lại nói thế? - Sếp Khang ngơ ngác - Mấy người đó căn bản không đáng chú ý.

Thực ra, những người phụ nữ như thế không thiếu, khi bọn họ vừa ra hiệu thì phải đập chết những ý định đó từ trong trứng nước. Nếu anh không cho người khác cơ hội, người khác sẽ không thể tiếp cận được anh. Đừng nói là gài bẫy ai, chỉ có công dân của anh mới gài bẫy được anh.

- Sao anh không hỏi tại sao em không cảm thấy căng thẳng? - Bạch Nhạn ngẩng đầu lên.

Sếp Khang nhướng mày.

- Là bởi vì em tự tin đó! - Bạch Nhạn cười tinh nghịch - Chúng ta có rất nhiều điểm không thể tách rời, người khác có muốn cũng không xen vào được. Em có thể thấy một dáng vẻ hoàn toàn khác xa với dáng vẻ khi ngồi trên bục chủ tọa của Khang Kiếm, người khác có thể thấy được không? Chúng ta có chung quá khứ, chung ký ức, chúng ta có những trải nghiệm và cảm thụ tương đồng, người khác có không? Chúng ta có kết tinh của tình yêu, có một mái nhà ấm cúng. Những điều này người khác có thể cho anh được không? Vì thế từ trước tới giờ, em chưa từng lo được lo mất, trên đời này không có ai hợp làm vợ anh hơn em đâu.

- Tự cao tự đại. - Anh âu yếm cắn ngón tay cô, một nét cười ấm áp và dịu dàng thoáng qua trên môi.

- Tương tự như vậy, trên thế giới sẽ không có người đàn ông thứ hai nào có thể cho em tất cả những gì em đang có, cũng không có người đàn ông thứ hai nào có thể yêu em sâu đậm đến vậy. Lãnh Phong chỉ là người quen cũ, cùng nhau ôn chút chuyện xưa mà thôi, mà cả buổi tối em cũng không tập trung được, em cứ nghĩ lát nữa về sẽ làm thế nào để sếp Khang cảm thấy đêm này đẹp tới mức không thể nào quên? Nếu bản thân anh không đủ tự tin, vậy xin anh hãy tin vào vợ anh!

Sếp Khang điên cuồng toát mồ hôi. Anh nghe được một nửa, cảm động tới mức con tim run rẩy, nghe đến cuối lại tức đến ê răng. Cô nhóc này đang đánh trống lảng để trêu chọc anh.

Nhưng anh không tức giận, ngược lại khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười thỏa mãn.

Khi họ bước qua những sóng gió trong tình yêu để tiến vào cung điện hôn nhân, thực ra đây mới chỉ là mở đầu của cuộc sống. Trong dòng chảy miên man của năm tháng sau này, họ cùng nắm tay, sánh vai nhau tới khi răng long đầu bạc, chỉ yêu thôi thì chưa đủ, mà còn phải tin tưởng, bao dung và thấu hiểu nhau.

Họ sẽ có niềm vui của những gia đình bình thường, nhưng cũng sẽ gặp phải những phiền muộn của những gia đình bình thường.

Tuy nhiên, những điều đó chưa là gì cả, sau cơn mưa trời lại sáng, tình yêu của họ sẽ bền lâu mãi mãi, vĩnh viễn.

Nghĩ tới đây, sếp Khang ôm chặt người con gái đang nằm trong lòng mình, chỉ hận không thể khắc sâu cô vào cơ thể anh, trở thành một phần máu thịt của anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hoa-hong-giay